Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

Ravnen

Søndag d. 7. Januar 1894.

— Søde Adolf. Det Baand kunde Du forære mig. Det er dog meget kønnere end den grimme Hummerklo, der nu hænger ved Nøglen.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Nytaarsaften „Ravnen“ fløj
rundt til alle Venner,
til det hele Pibetøj,
den i Højre kender,
her Kineser futtede,
der en Bombe spruttede,
Potten sprang paa Porten,
det er i sin Orden.

Fredrik sad med sin Avis,
nok saa glad, i Haanden,
fik en Potte, stakkels Gris
næsten opgav Aanden.
Henning af Kines'rens „pfist“
snupped sig en lille Gnist,
Estrup tog til Knappen
ved et Knald fra Trappen.

Bojsen prøvede sit Uhr
frem præcis at stille,
gamle Tante tog en Lur,
Lars paa Daudi vilde;
vor Eugen en Liste saa
med en hel Del Bidrag paa
og paa Jagt sig lister
efter Anarkister.

Selv Korsør en Potte faar
smidt paa Arbejdshuset,
Pastor Munck med Hanken staar,
Skaarene i Gruset.
Sundby Smaafolk Bombe smak
ind til deres Sognepak,
det sku' sikkert være
Højtidsoffer, Kære.

„Ravnen“ sender Hilsen glad
sine Abonnenter,
synger stadig kækt fra Blad,
hakker løs paa Renter,
Aager, Fordom, Tyranni,
og vil stadig glad og fri
Smaafolks Ret forsvare
mod en rovgrisk Skare.

En Snaps.

Ude raser en fygende Snestorm; vildt hvirvlet om af Blæsten tøer Sneen saa snart den berører Jorden og danner dette modbydelige Ælte, der saa let trænger gennem Skotøjet og har vaade Fødder, Rheumatisme og andre ubehageligr Virkninger til Følge. Det er et Vejr, som man ikke nænner at jage en Hund ud i, siger Folk.

Det samme tænker Storkapitalist Grib, der paa sin Spadseretur er bleven overrasket af Uvejret og nu er kommen hjem, aldeles gennemvaad. Hans buttede, omhyggelige Hustru havde advaret ham før han gik, thi de graa Skyer saa ret truende ud. Men en Storkapitalist har ogsaa sine Bekymringer. Det er ikke nok, at hans Nattesøvn gaar tabt ved idelige Spekulationer over det store Spørgsmaal, om det er det fordelagtigste at anbringe sin Kapital i Statspapirer eller Hypotheker, men Storborgerlivet fører ofte med sig en generende Legemsfylde — Levemanden bliver for tyk — og kun ved hyppig Bevægelse i det fri, kan han nogenlunde beskytte sig mod de slemme Følger af Underlivsbesværlighederne. Derfor maa saadan en plaget Kapitalist ud og trave som en Droskehest, om end Vejret er nok saa slemt. Men nu er Hr. Grib igen hjemme i sin prægtige og hyggelige Bolig. Aa, der er saa behageligt i den store, gennemvarmede Dagligstue, dobbelt behageligt, naar det udenfor sneer og stormer og Sneflokkene jages i vild Flugt ind mod Vinduesruderne! Hr. Gribs trofaste og ængstelige Hustru vil værne ham mod mulige slemme Følger af hans Spadseretur og har i det Øjemed lagt stor Travlhed for Dagen. Den drivvaade Grib er bleven fuldstændig omklædt, har faaet tørt paa fra Top til Taa, og Fødderne stikker i et Par varme Tøfler, paa hvilke Fru Grib selv har broderet store Hundehoveder.

Men dermed er den ømme Ægtemages Omsorg endnu ikke udtømt. Hun vil forebygge alle blot tænkelige Følger af den bedrøvelige Tildragelse og hun vil derfor ogsaa varme Manden op indvendig — de sidste Spor af Snestormen og Kulden skal jages paa Flugt. Hun har lavet en Toddy af god gammel Jamaikarom; den er meget stærk, men Hr. Grib kan udmærket godt taale en Toddy med „dobbelt Væge“ og hans rødlige, i det blaa spillende Næse vidner, at han overhovedet ikke staar paa en spændt Fod med de spirituøse Drikke.

Medens Hr. Grib slubrer sin Toddy i sig, vokser hans Velvære. Med ualmindelig Værdighed blæser han Røgen fra sin fine Cigar ud i Luften, medens Fru Grib og deres tolvaarige Datter Tekla sidder ved Vinduet, beskæftiget med kvindelige Haandarbejder. Den lille Tekla er meget oppakt, og er i Besiddelse af en for sin Alder ualmindelig skarp Dømmekraft, en Omstændighed, der ikke altid er hendes Fader behagelig.

Saa ringer det paa Dørklokken.

„Tekla, se hvem det er!“ siger Fru Grib og Barnet iler ud. Lidt efter kommer hun tilbage. „Der er en fattig Mand derude, han har intet Nattelogi“, melder Tekla.

„Jeg gi'er ikke noget,“ brummer Hr. Grib gnaven. „Jeg betaler aarlig mit Bidrag til Understøttelsesforeningen, for at være fri for det Tiggeri ved Døren.“

„Jamen den stakkels Mand har intet Husly i dette Vejr!“ siger Tekla.

„Passiar!“ udbryder nu Fru Grib, „det er allesammen bare nogle forfaldne Subjekter, der tigger for at faa Penge til Brændevin“.

Teklas gode Hjærte lader sig endnu ikke forskrække.

„Jeg vil give ham ti Øre af mine Sparepenge“, foreslaar hun.

„Det manglede bare. Sikke overspændte Ideer. Paa den Maade vilde Du jo skaffe mig Alverdens Vagabonder paa Halsen!“ raabte Hr. Grib rasende. „Kone, gaa Du ud og jag den Fyr paa Døren Vil han ikke gaa godvillig saa tru ham med, at Du vil hente Politiet!“

Fru Grib adlød. Da hun kom ind igen, sagde hun:

„Han saa virkelig farlig ud, det Menneske. Han havde en blaarød Næse og stank af Brændevin.“

„Hvad sa'e jeg?“ udbrød Hr. Grib triumferende „Den Fyr tiggede bare for at faa Penge til Brændevin.“

„Jamen Fa'er", bemærkede nu Tekla, „det stakkels Menneske har jo ingen Bolig, ingen Mad, og saa kan man slet ikke forundre sig, hvis han, da han ikke har noget bedre, drikker en Snaps for at varme sig lidt op."

„Men Barn", sagde Fru Grib, „Du tager jo ligefrem Parti for denne Brændevinsdrikker!"

„Jeg finder det forstaaeligt, at Manden drikker en Snaps", svarede Tekla, „og, bliv nu ikke vred, kære Fa'er, men Du nyder jo ogsaa en spirituøs Drik for at varme Dig. Men den er bedre end det usle Brændevin, som den fattige Mand derude maa drikke.

Nu foer Grib op, aldeles rasende:

„Hvem har sat Dig slige taabelige Ideer i Hovedet? Det er vist den forrykte Skolelærer, der altid vaaser saa meget om Menneskelighed!"

„Han har ikke sagt noget forrykt", paastod Tekla, „han har bare sagt, at hvorledes end Tiggeren er, saa skal man i ham kun se et ulykkeligt Menneske, og man véd dog aldrig i Forvejen, hvorledes et saadant Menneske er kommet i Ulykke!"

„Aha!" sagde nu Hr. Grib forbitret. „Jeres Lærer har socialdemokratiske Anskuelser. Jeg anser det for min Pligt at underrette Skolens Bestyrer om, hvilken farlig Person han har i sin Skole. Slige Samfundsomvæltere kan vi ikke betro vore Døtres Opdragelse!"

Store Mænds Ord.

„Det gaar tilbage, jeg synes formelig godt om mine Arbejder".

Thorvaldsen.

*

Hans Ord summede som døde Spyfluer om hans døde Tanker.

J. P. Jacobsen.

*

Slaa alle Elendige, alle Fortvivlede, alle Besiddelsesløse ihjel, og I vil faa Fred, indtil Eders egne Laster og egen Egoisme har dannet et nyt Proletariat.

John Stuart Mill
(engelsk Nationaløkonom).

Skanker og Skoser.

Kasino har i lang Tid spillet for tomme Bænke. Nu lader det til, at de ikke en Gang maa beholde den Fornøjelse ubeskaaren. Hr. Birch tager jo Bænkene.

*

Nu spiller man „Hjemmet". Kasino maa dog alligevel interessere Publikum en Del. Der er i alt Fald ikke saa faa, der har Lyst til at se „Hjemmet", før det bliver splittet ad.

*

Efter Forlydende var Kongens Foged paa Kasinomaskerade i Torsdags. Han kom inkognito — rimeligvis for mere ugenert at kunne kigge ud, hvad han næste Gang har Lyst til at tage.

Apropos! Fogden. Nu er snart den ældre og den yngre Hr. Birch lige scenevante. Den gamle paa Kasino; den unge paa Folketeatret.

*

Krokodillerne i Cirkus Varieté er bleven kogte. Gud véd om den Ret staar i Madam Mangors Kogebog?

Den passer i alt Fald ikke i Direktør Rasmussens.

Han maa trøste sig med sine Krigsbilleder. Ved dem koger ikke engang Begejstringen over.

Paa Lampevejen.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Der var Valg paa Fredriksberre,
Folk paa Gaden frøs desværre,
anden Indgang lod man spærre,
kun hver fin og fornem Herre
Adgang ugenert man ga',
op og ned de gik derfra,
men til andre Folk man sa'!
ikke des'e Vej, skrup a'!

Vælgere der var i Masse,
mange af den „bedre" Klasse,
paa det Valg ku' „Klister" passe,
Listen lagdes i en Kasse,
som har tilhørt Budets Barn,
nu kun brugt til Fejeskarn,
intet bedre der man har 'en,
før man bliver mer erfarn.

Jakob, Jesper mødte kække,
lod sig ej af Kulden skrække,
stillede sig ej i Række,
paa Rubin de stemte begge.
og selv Oberstløjtnant Ramm
stemte uden Vrøvl paa ham,
som mod „Stores" dog var gram,
den er Fanden ta' mig stram.

Solen steg i Øst den fjer'e,
gloed sløvt paa Højres Ære,
men i Dynerne laa flere
Præster, Oberster med mere;
kan af Influenza dø,
skønt de ikke stod i Kø,
faar i næste Omgang Klø,
Herregud, alt Kød er Hø!

Enden paa Historien.

.... Arthur havde naaet sit længe ønskede Maal — overvældet af sine Følelser trykkede han den Højtelskede til sit Bryst.

(Eftertryk forbydes.)

Ikke vanskelig.

— Naa, god Nat, Gamle, og Tak for i Aften! Men hør, laan mig 25 Øre til Sporvognen. Jeg har glemt min Portemonnæ.

— Jeg har s'gu ikke andet end en Krone hos mig.

— Skidt kom bare med 'en, saa ta'er jeg en Droske!

Snyderi.

Assessoren: De har gjort Indbrud hos Vinhandler Vandrup og stjaalet tolv Flasker Vin. Hvad siger De til det?

Tiltalte: Jeg vil bare si'e, Hr. Assessor, at jeg haaber paa en mild Straf, for den Vin — var slet ikke Vin.

Hovedsagen.

— Naar bare min nu ikke ogsaa er en falsk Baron!
— Er Brillanterne ægte, som han bragte i Gaar?
— Det er, hvad de er!
— Det er det vigtigste, min Pige.

Har De glemt — — —?

At vor Tid gaar fremad maa enhver bekende,
selv de Folk, som med al Fremgang er i Strid,
thi vor Rigsdag fik saa snildt og vel behænde
lavet os en ny Beregning for vor Tid.
Folk, som ellers mod alt Nyt skal protestere,
maa dog dette lille Fremskridt respektere.
— Gamle Fyr! Det kan ej nytte, at De skutter Dem,
De har blot at stille Uhret 10 Minutter frem!

Dette Fremskridt kan dog Bryderi forvolde,
det har jeg haft flere smaa Beviser paa,
10 Minutter ofte spille kan en Rolle. —
Nytaarsmorgen jeg ved Banegaarden saa
en Person, som kommen var for sent til Toget;
saadan noget kommer der af saadan noget. —
Ærgerligt han sa'e: Det er nok bedst jeg smutter hjem,
jeg har glemt at stille Uhret 10 Minutter frem.

Jeg forleden Aften sad blandt gode Venner
paa „det skarpe Hjørne" ved en Læskedrik,
Værtens Uhr var næppe Tolv, og alle kender
Uhret som et Uhr der passer paa en Prik.
En Betjent rev Døren op midt i vor Glæde:
Hør, Hr. Vært, jeg melder Dem for Nattesæde,
hvis De ikke øjeblikkelig beslutter Dem,
De har glemt at stille Uhret 10 Minutter frem.

En Bekendt af mig, som sværmer for det søde,
fik et Løfte, kun for Spøg, naturligvis,
af en Dame, om et lille Stævnemøde,
men paa Slaget Tolv ved Midnatstid præcis,
Fyren kom, men ubønhørlig sa'e den Hulde:
Har jeg ikke sagt, præcis De møde skulde;
nu er det vist bedst, at De gaar hjem og putter dem,
De har glemt at stille Uhret 10 Minutter frem!

Men, nu er det bedst, at jeg min Vise slutter,
thi forsinke „Ravnen" vilde være stygt,
selv om det ej drejer sig om 10 Minutter,
skal den dog i rette Tide være trykt,
og da der jo er en Mængde, der skal sættes,
vil jeg nødig ha'e det Spørgsmaal til mig rettes:
Sig mig Kære, er det sandt, hvad Folk paadutter Dem,
har De glemt, at stille Uhret 10 Minutter frem?

En gammel Kvinde kan friste Livet som „Sandsigerske", men en Mand kan ikke leve af at sige Sandheden.

Nyt! Nyt!

„Ravnen"s Panoptikon

har erhvervet sig følgende

Seværdigheder:

Et blaseret Pattebarn.
En tilfreds Agrar.
En kvindehadende Løjtnant.
En elskværdig Svigermo'er.
En aldrig bandende Skibskaptajn.
En „Bjørn", opslaaet med Seltersvand.
En militærfri Tjenestepige.
En usnøret ung Dame.
En velnæret Landsbyskolelærer uden Næringssorger.

Kasino.

I denne Tid opføres jævnlig:

„Naar Møbler flyttes
eller
desse Vej med Sølvtøjet!"
Kassebedrøvelse i flere Optrin.

Personerne:
Direktøren.............. Hr. Sander.
Fogden................ — Birch.
Prokuratorer, Skrivere og Aktionærer.
I Stykket forekommer en Panteleg.

Afskrækkende.

Moderen: Hvorfor tror Du, at hun ønsker at gøre Dig modløs?

Sønnen (fortvivlet Elsker): Jo, for hun betroede mig, at hun er en Trilling, at hendes Moder er en Trilling og at Bedstemoderen ogsaa var en Trilling!

Det kommer an paa.

Hun: Sig mig engang, Hr. Baron, vilde De nogensinde gifte Dem for Pengenes Skyld?

Han: Hvor mange har De?

Frit efter Goethe.

Etatsraadinden: Gaa hen til Vinduet mit Barn og se, hvorledes Himlen ser ud.

Frøkenen (lidt efter): Den er aldeles teoretisk, søde Mo'er!

Etatsraadinden: Hvad vil det sige?

Frøkenen: Jo, Digteren Goethe siger jo selv: „Al Teori er graa."

Ved Bordet.

Den unge Husmoder: Naa, lille Mand, hvorledes synes Du om min Mad, sammenlignet med Restaurationsmaden?

Manden: Aa, der er stor Forskel! Da jeg spiste ude lokkede Sulten Maden ned, nu glider den ned — af Kærlighed!

Ti Minutter.

Mel.: Fünf Minuten Aufenthalt.

Der var meget Mudder,
Kævl og Strid og Kludder,
om de ti Minuter, de, der nys
gik komplet i Vasken,
som et Æg i Asken,
da det gamle Aar, det sa'e Adjøs!
Folk paa Uhre stilled'
og paa Fjedre pilled',
dette her kan Pokker selv forstaa!
vi bli'er erbarmeligt snydte,
naa! — det er jo intet Nyt, det,
men for grovt det si'es at være maa.

Med sin Vadsæk Peter-
sen er rendt fra Péter-
ne i Nytaarsnattens glade Whist;
det er bleven silde,
han har glemt at stille
Uhret; — Følgen deraf blev skam trist;
som en gal Mand sprang han,
da fornam en Klang han,
det var Lok'motivets Afskeds Pift;
da svor Hr. Petersen gnaven,
gid Pokker ha'ed' den laven
om paa Tiden — det er dog for stift.

Sørensen fra Gilde
kom, det var ej silde,
Klokken mangled' et Kvarter i Tol';
i en hyggelig Æske
vil sin Krop han lædske, —
man bli'er træt, naar man har væ't paa Sold.
Hjemme sad hans Kone,
Kusken fik en Krone,
han paa Uret saa og sa'e: Nej, Hold',
hvad skal jeg med den Klat Takst;
jeg skal sgu ha'e Nattakst,
Klokken er syv Minutter over tol'.

Kort sagt! stor Elende
var der; Ven og Fjende
vidste ej, hvad Klokken den var slaaet;
med Kanoner skød de,
men hvad det betød, det
vidste grumme faa, om de blev flaaet.
Kun i højere Kredse
sad man saa tilfredse,
man var glad for dette Resultat,
der viste, at endnu samle
kan man her i gamle
Danmark alle Ho'eder under én Hat.

Tegn og Udtydning.

Naar Sønnerne rider og kører, er det et Tegn paa, at Faderen snart kommer til at gaa til Fods.

Naar en smuk, ung Mand kysser en Moder, kan man være vis paa, at han spekulerer paa at kysse Datteren.

Har en Pige mange Elskere, faar hun næsten aldrig en Mand.

En Trykfejl.

Sætternissen spillede forleden en Handlende et slemt Puds. Dennes Avertissement lød:

Om mit Mund- og Tandvands fortrinlige konserverende Virkning foreligger til behageligt Eftersyn Anbefalinger fra tandløse Kunder. — Der skulde staa talløse.

Klosterets Skygge bringer alt til at visne, kun Kvinderne gør den frugtbare.

Den rigtige Kvindelæge.

Manden: Hvad mener De om min Kones Sygdom, Hr. Doktor? Er det slemt?

Lægen: Aa nej, men jeg vil dog raade Dem til at henvende Dem til en Specialist.

Manden: Hvem vil De foreslaa mig?

Lægen: En eller anden bekendt — Modehandler.

Fra Gaden.

— Hvad er der i Vejen med Dem, Mand? De ser saa fortvivlet ud!

— Jeg er totalt ruineret!

— Herregud! Ja, jeg har nok hørt, at De var gaaet fallit, men jeg havde ingen Anelse om, at det var Deres Penge, der røg! Stakkels Mand!

Mellem Veninder.

— Bare alle Mennesker var Engle!

— De Mænd, der har elsket mig, var Engle.

— Ja, det maa jeg tro — de er jo alle fløjet fra Dig!

Tiderne skifte.

Fruen: Min Mand er ret en løjerlig En.

Veninden: Hvorledes?

Fruen: Da vi endnu var forlovede kunde jeg aldrig faa ham ud af Huset før Midnat, og nu kan jeg aldrig faa ham ind i Huset før Midnat.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Høgsbro: Værs'go' og kom indenfor. Her er dejligt lunt herinde.

Nr. 2.

RAVNEN

Søndag d. 14. Januar 1894.

Rekruten: Død og Pine! Her maa gøres stram Honnør, naar der sidder en General paa Bukken, maa der da allermindst sidde en Prins indeni!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Aa, Susanne.

Er det Sandhed, eller blot en Drøm,
at de gamle Byer blir
skylled med af Tidens stærke Strøm,
trods konservativt Papir,
Sværte, Skvalder, Sammensmælteri,
Løgn, Bedrag og Usselhed?
ja, de gamle Tider er forbi
og de nye staar paa Skred!
Gamle Borger, smid din Slaabrok og gaa an
det er Dig, som vi har ventet paa i det gamle, danske Land.

Horsens var iblandt de Byer, som
smed det gamle Højre ud,
det syn's Pastor **Kragball'** ikke om
efter Samraad med sin Gud;
socialistisk Lighed fører blot
til en Gulerods-Ethik
og Kartofl-Moral, men det er raat,
naar man Kaalstoksevner fik.
Pastor Kragball', smid din Kjole og gaa an,
hvordan Du ku' drive det til Præst, det gaar over vor Forstand.

Er man Læge, maa man ikke gi'
Fattigfolk nok Medicin,
for det kan **Jacobi** ikke li',
saa faar **Ingerslev** s'gu Klin.
Vi skal holde os til Sultekur,
skaane kommunalt Budget. —
eller gi' de gamle ...tanter Fur,
Tusind paa din Skatbillet.
Gamle Borger, forbered Dig og gaa an,
naar Du bare spiller dine Kort, saa vil Højre blive jan.

Der er fri Passage paa vor Is,
men en Mængde blev notert
af Betjentene, naturligvis
var Noteringen forkert
Skøjteløberne paa Peblingsø
løb jo om i krumme Sving,
hvorfor sku' saa Drengene ha' Klø,
naar de gjorde ingen Ting;
hør **Eugen P.**, det generer Du gaar an,
skal vi nu ha'e denne Skriven, som før Ricard I plejed van.

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, min Kære, ikke for aldrig det faar de mig til at gaa i Kasino i denne Tid, for ikke nok med, at man risikerer, at Kongens Foged kommer midt under Forestillingen og snupper Bænken væk, som man sidder paa, men man kan jo aldrig vide, som Bahnson siger, naar han vil gøre Sammensmælterne bange for Krigsspøgelset, om Fogden ikke ogsaa uden videre gaar ud i Garderoben og ta'er Ens gode Tøj som Pant for de Penge han ikke kan faa af Kassen, saa at man kommer til at traske hjem i bar Figur i 6 Graders Frost, hvad der vel nok kan siges at være en kølig en, og det er vistnok ogsaa derfor, at en Del Publikummere i den senere Tid har protesteret paa det kraftigste mod at hænge Overtøjet fra sig og er gaaet i Kasino saa at sige i bar Særk og Skjørt eller Nederdel, for saa kunde Kontrollørerne begribeligvis ikke forbyde dem at sidde og se paa Komedien med Kaabe eller Overstykke paa, hvad man jo ellers ikke maa, men der kan jo ogsaa ske det allergyseligste man kan tænke sig, for Eksempel at Fogden i Kraft af en eller anden Fortolkning eragter, at Publikummerne bliver taget i Pant, som i Øjeblikket hørende til Kasinos Inventarium. Og tænk Dem, kæreste, saa maatte man ikke røre sig af Pletten i seks samfulde Uger, men skulde blive siddende fastnaglet til sin Bænk, hvor man var antruffen, med Beslag paa, og maaske oven i Købet med Fogdens Segl i Panden eller et andet Sted, og vil De sige mig, hvad der skulde blive af min stakkels Skade i al den Tid? Jeg er da vis paa, at han, der er saa forvænt, at man næsten maa tygge Maden til ham lige som til et lille Barn, kreperede af Sult tillige med min søde lille Hansemand, som jo ogsaa vilde savne mig forfærdelig, for naar bare jeg har været borte et Kvarterstid hos Amagerkonen eller Urtekræmmeren og har passiaret lidt undervejs saa farer det lille Dyr fra den ene Pind til den anden, lige som Lars Dinesen, naar han skal lave Resultater mellem de Moderate og Højre, og slaar med Vingerne, ligesom Matzen naar han i Afstand faar Øje paa en af Landstingets Godsejere, og si'er „Pip!" i et væk af bare Glæde. Men De skal saamæn ikke tro, min Kære, at Skade slaar med Vingerne, om jeg har været nok saa længe borte. Det er trist at skulle sige det, som „Berlingske" sa'e, da Oppositionen i Helsingør satte sine ti Kandidater ind i Byraadet, men naar jeg undtager Maden saa tror jeg næsten, at Skade er gladest, naar

jeg ikke er hjemme, for saa kan han rigtig i Ro og Mag spekulere paa alle sine Lurendrejerier, som han har for, naar han er ude, og hvis jeg nu en Aften sad i Kasino og midt under Skilsmissens Overraskelser blev bortført af Kongens Foged, saa skal jeg love for, at min gode Skade i min Fraværelse vilde gi'e Partiet som „Han gaar paa Kommers" og „en Ødeland" og sætte hele „Sodomas Undergang" i Scene til jeg kom hjem. Jeg si'er Tak for Kaffe!

Sejr.

Mel.: Den milde Vinter, den friske Luft.

Hurra for Byerne, selv de smaa,
de kommer mer og mer med;
for ti Aar siden i Dvale laa
end Livet paa hvert et Sted;
men saa røg det op til en Blæst,
der splittede Taagen og Solen lod skinne;
man saa sig om,
og raabte: Kom!
her trænges nok svært til lidt Fest.

En Mare laa over By og Land,
den trykked' hver Tanke ned,
der løfted' Ho'edet hos Fattigmand,
og vilde vide Besked;
om ogsaa det hele gik ret
og rigtig til, om virklig Smaafolk var Slaver;
til Sidst saa ble',
som nu vi véd,
Taalmodigheden dog træt.

Saa rydded op de en Vinterdag
de Smaa; de enig tog fat,
og Sejren vunden i Rô og Mag
var før det lakked' mod Nat;
det viste, at naar vi først vil
vi Smaa, saa kan de Store godt straks pakke sammen;
vi hævner Tort
og vi slaar haardt,
naar først vi for Alvor slaar til.

Naturhistorie.

Læreren: Nævn mig en Rod der ingen Trævler har?
Eleven: Kubikroden.

I Kafeen.

Forfatteren: Jeg har en Idé til et Lystspil.
Kritikeren: Af hvem?

En plaget Kasse-Direktør.

Mel.: Fünf Minuten Aufenthalt.

Nogen skulde vide
hvad det er at slide
og at bryde Hjærnen som besat,
blive pint og plaget,
uden Skaansel jaget,
efterstræbt saavel ved Dag som Nat.
Det er drøjt at passe
en Teaterkasse,
som er slunken, sløj og slap og skør,
:,: men lad bare denne
Vinter faa en Ende,
saa skal Pokker være Direktør. :,:

Plaget af Artister,
jaget af Korister,
Skræder, Pyntekone, Maskinist.
Trykket af Statister,
rykket af Lampister,
saadant Liv er trist, ja det er vist.
Alle vil ha'e Penge,
ej det varer længe
før Teaterkatten af mig gøer,
:,: men lad bare denne
Vinter faa en Ende
saa skal Pokker være Direktør. :,:

Folk fra alle Kanter
skriger paa Kontanter,
Konges Foged pudses stadig paa.
Naar han napper Bænke
maa han sagtens tænke:
de alligevel skal tomme staa.
Spejlene han tager,
det maaske ham plager,
at jeg ser mig selv i trist Humør;
:,: men lad bare denne
Vinter faa en Ende,
saa skal Pokker være Direktør, :,:

Jeg paa Stykker brygger,
men gaar selv i Stykker.
Gud forbarme sig, og hvilken Kval.
Faar jeg saa et Stykke,
som kan gøre Lykke,
bli'er Teatret straks et Hospital.
Kunstnerne bli'er syge,
jeg maa Stykket stryge,
mens jeg selv er Influenza-mør;
men lad bare denne
Vinter faa en Ende,
:,: saa skal Pokker være Direktør. :,:

Det er ikke saad'n
naar man sidder paa den
og man gærne vilde af igen. —
Man vil „hugge" Kassen,
man vil slukke Gassen,
man udskælder mig med Mund og Pen.
Alle Planer strander,
rent ud sagt jeg sander,
jeg er som et Lam i Ulveklør,
:,: men lad bare denne
Vinter faa en Ende,
saa skal Pokker være Direktør. :,:

Ved Aarskiftet.

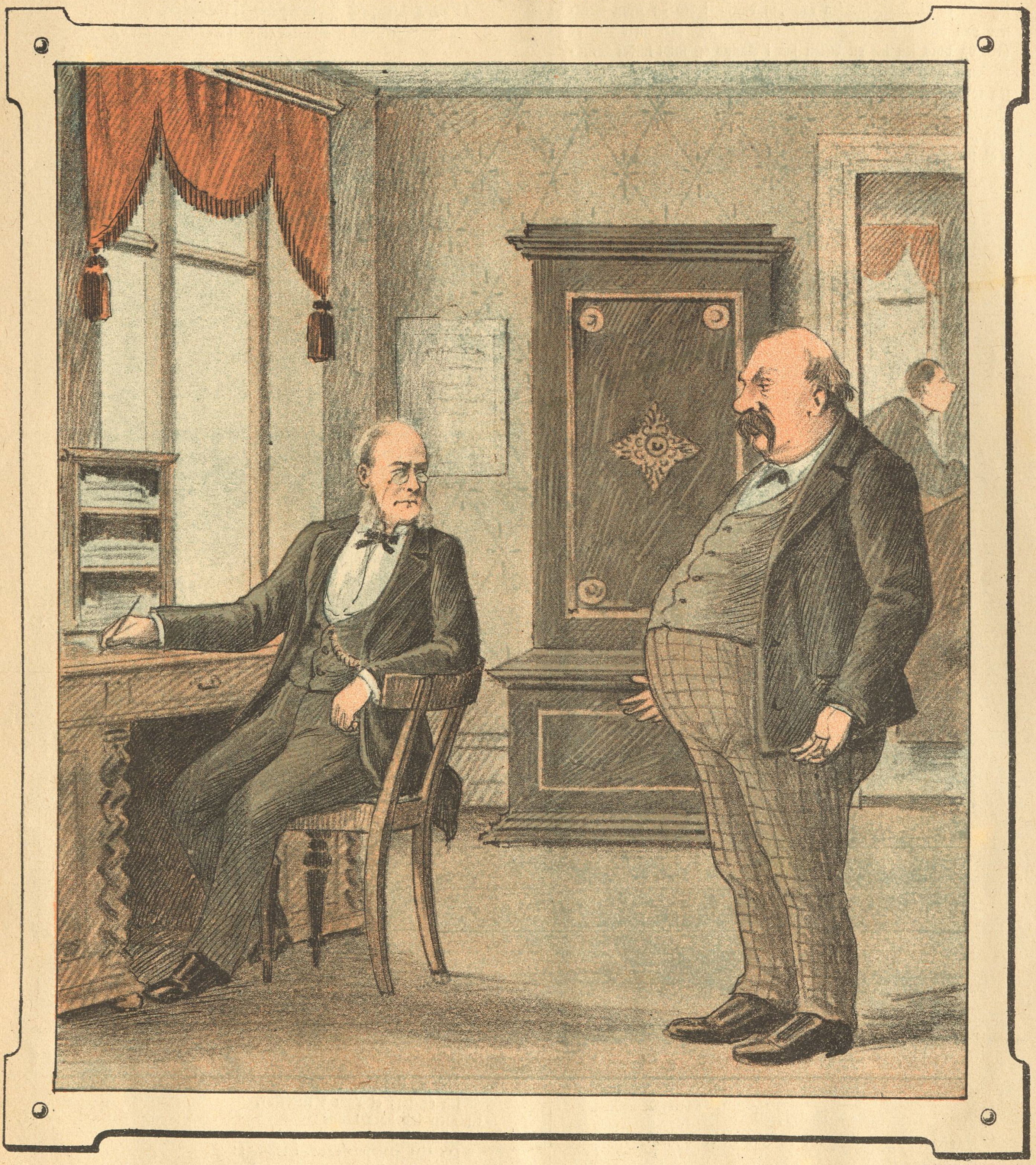

Grossereren: Hva'beha'er! De vil ha'e Gageforhøjelse? De, som har saadan en Ølvom!
Bogholderen: Jamen, Hr. Grosserer, jeg forsikrer Dem paa Ære, at jeg skylder endnu for alt Øllet!

Trusel.

Bankieren: Hjælp! Tyve! Mordere!
Indbrudstyven: Vil De inte være saa venlig og holde Bøtte, ellers fortæller jeg til alle Mennesker, at der inte er en Øre i Kassen.

Skanker og Skoser.

Kor af sultende og frysende Fattige:

:,: Mester Jacobi, :,:
:,: sover Du, :,:
:,: hør' Du ei, vi raaber :,:
:,: paa Kul og Brød. :,:

*

Hr. Redaktør!

Maa det ikke være mig tilladt, at udkaste en Plan for Dem, som jeg synes, at man passende kunde bruge Kasinobygningen til.

Den er bleven foreslaaet til Brug for Rigsdagen, men det finder jeg vilde være unødig Flothed. Vi har jo i Forvejen en Rigsdagsbygning — og hvad skal vi for Resten med Rigsdag; den er kun til for at forstyrre Folks Begreber om, hvad der er Ret og billigt, idet de forledes til at kritisere den af Gud indsatte Øvrigheds Færd.

Nej! lad os faa et Bethesda der. Den store Sal vilde være udmærket egnet til store Møder; der hvor nu Musikdirektøren, Hr. Gotschalksen, troner, kunde der blive en udmærket Plads for Vilhelm Beck. Den lille Sal kunde være til mere sluttede Møder, og rundt om i Gangene og i Pergolaen vilde der jo være udmærket Plads for de hellige, der føler Trang til to og to eller i mindre Hobe at drøfte de hellige Ting.

Desværre! vi faar jo næppe de otte ny Kirker; men naar vi endda kunde faa Kasino, vilde dog en hel Del være vunden. Vi Hellige fik en fast Borg, og Djævelen blev berøvet et Tilflugtssted, hvor han nu breder sig, saa det er forfærdeligt at se.

Deres ærbødige

Indre Missionsmand.

*

Bidrag til den store Pennefejder Karakteristik:

„Pennen" udgaar,
med ført Pen;
„Pennen" sprutter.
„Pennen" bliver dyppet i sit eget Fedt.
Ret og Linck'.
„Pennen" gaar ud af Sagaen,
Redaktøren bliver i Arresten.

Kamæleonen er det eneste Dyr, som til samme Tid kan se med det ene Øje op ad og med det andet ned ad; kun Præsterne har samme Evne: De ser med det ene Øje mod Himlen og med det andet paa denne Verdens Goder og Fordele.

A. v. Humboldt.

Pareret.

Sagføreren: I denne Sag har De handlet som en rigtig Østers.

Fuldmægtigen: De glemmer vel ikke, at jeg kun repræsenterede Dem.

Han bortførte sin egen Kone.

Ungarsk Humoreske.

Først og fremmest maa jeg forudskikke, at Elskeren ikke spiller nogen Rolle i min Fortælling. De handlende Personer i den er udelukkende: Mand, Kone og — en Svigermoder. Og man kan tro mig, naar jeg siger, at der ikke altid behøves en Elsker for at faa en lille Kone til at forlade sin Mand, — i de fleste Tilfælde er en Svigermoder fuldkommen tilstrækkelig. Ja, nu kender Læserne allerede Hovedmomenterne i min endnu ikke begyndte Fortælling

Køvary lader sig skille fra sin Kone; den lille Fru Elsas Moder bærer Skylden derfor. Hele Verden forbavses over denne Skillmisseproces. Køvary gjorde i fire Aar Kur til den lille Elsa; de To elskede hinanden glødende. Da deres Kærligheds-forhold begyndte, var Køvary endnu Elev ved det landøkonomiske Akademi; men da de giftede sig blev han Godsejer, eller rettere, da han var Godsejer, gav man ham Elsa til Kone. Thi i Døtres Forældres Øjne gives der næppe et bedre Argument, end et Gods. Ethvert ungt Menneske kan sige: „Jeg elsker", uden at man derfor giver ham en Kone; men naar en ung Mand ogsaa kan sige: „Jeg er Godsejer", saa giver man ham en Kone og forlanger ikke engang af ham, at han skal attestere sin „Kærlighed". Saaledes var det ogsaa, da Godsejer Køvary friede.

Altsaa, den lille Elsa Baranyi blev gift med den rige Køvary, og levede med ham i den bedste Enighed i — hele tre Uger. Men saa skete det, at Elsas Moder — Fru Baranyi — erklærede: „Børn, jeg vil bo hos Eder! Jeg vil glæde mig ved Eders Fryd og Lyksalighed!"

Tre Dage efter var det forbi saa vel med „Fryden" som med „Lyksaligheden". Elsa og hendes Mand var altid sammen, den Gamle blev overladt til sig selv. Hvad skulde hun gribe til? Saa bar hun sig ad lige som enhver gammel Kvinde: Hun brummede og skændte. Det var altsaa Lønnen for, at hun i sytten lange Aar havde opofret sig for at hæge og pleje dette nartige Barn! Hun bekymrede sig slet ikke om sin Moder, saa ikke engang til hende, naar hun bare kunde faa Lov til at sidde paa Mandens Skød. Den gamle Kone betragtede det næsten som en Straf af Gud, at hun var kommen paa den Tanke at sætte sin Fod i dette Hus. Thi det vilde blive hendes Død.

„Bliv dog ikke ved saadan at slikke hinanden! Det er væmmeligt at se paa!"

„Jamen, Mo'er, det er saa dejligt. Jeg maa vel nok kysse min egen Mand!"

„Din Mand, bestandig bare Din Mand. Din Moder værdiger man ikke engang et Blik. Men hvorfor skulde I ogsaa det? Hun er jo bare i Vejen! Det femte Hjul til Vognen; et overflødigt Stykke Møbel; bare hun vilde gaa Pokker i Vold, hvor hun kom fra."

„Men kære Mo'er", sagde Køvary beroligende, „vi holder jo meget af Dem!"

„Holder I meget af mig? Ja vist, og lader mig hele Dagen sidde i en Krog."

„Men, hvad skal vi da gøre?"

„Intet, slet intet! Jeg véd nok selv, hvad jeg har at gøre."

Og fra nu af tog Svigermoderen Kommandoen i Huset. Netop til rette Tid, da hun havde overbevist sig om, at det unge Par ikke tog sig synderlig af Husets Anliggender. Køvary bekymrede sig ikke om noget, men besøgte flittigt Klubben og Kaféen, — efter nogen Tids Forløb kritiserede han Middagsmaden: han kunde lugte, at Stegen var brændt. Saa begyndte han at sætte Regler for, hvorledes den unge Kone skulde klæde sig. Det var ikke til at udholde! Svigermoder erklærede da ogsaa, at Køvary trængte til at belæres om, hvorledes en Ægtemand skal opføre sig.

„Kære Moder, det er min og Elsas Sag. Det skal De ikke blande Dem i!" erklærede Køvary.

„Naa saaledes! Her skal være Kiv og Strid. Godt, som De vil, Hr. Svigersøn! Ov Deres Voldshandlinger, hvor De vil, men jeg vaager over min Datter. Hende faar De ikke Lov til at plage ihjel!"

Køvary slog rasende Døren i efter sig og forlod skyndsomst Huset. (Fortsættes.)

„Det er eins Bier —!"

Moderne Ægteskabsdrama i 1 Scene.

Personerne:

Han. — Hun. — Hævneren.

Skuepladsen forestiller Soveværelset i 3. Etage af et fem Etagers Hus.

Hun (trykker sig ømt ind til ham): Hvilken Lykke, at min Mand er lænket til Kontoret!

Han: Kan vi ikke blive den gamle Idiot helt kvit?

Hævneren (river Døren op, ser med rullende Øjne og fremstrakt Revolver paa Gruppen): Ha, Elendige, atter bedrager Du mig! (Pif Paf, Puf!)

Han (styrter død til Gulvet.)

Hun: Mord! Mord!

Hævneren (betragter Damen nøjere, letter paa Hatten og siger): Undskyld, Frue, jeg har taget fejl af Etagen!

Tæppet ned.

Store Mænds Ord.

Bourgeoisi-Socialismen bestaar kun i den Paastand, at Bourgeoisiet er Bourgeoisi — i den arbejdende Klasses Interesse.

Marx & Engels.

*

Socialismens Maal er at virkeliggøre Evangeliets fire Grundprinciper blandt Menneskene: 1) Elsker hverandre. 2) Hvad Du ikke vil, at Andre skal gøre mod Dig, det gøre Du heller ikke mod dem. 3) Den Første blandt Eder skal være alle de Andres Tjener. 4) Freden skal herske mellem alle de Mennesker, der vil det Gode.

Louis Blanc
(fransk Socialist).

Nyt Ord.

Fruen (viser sit Piano): Vi har da anskaffet os noget nyt . . .

Onkelen: Aa, ja, jeg ser det — et Nerve-Rivejærn.

Der gives to Mennesker med hvem man aldrig skal gøre Pengeforretninger: sin Ven og sin Fjende!

Uden Moneter bliver Minuter ofte til ravnesorte Midnætter.

Forskællige Motiver.

Idealisten gifter sig, naar han taber Hovedet, Realisten, naar han taber for mange Knapper.

Det hjalp.

Ekscellencen (ved Telefonen): Aa, Hr. Pugesen, kom op til mig ved Middagstid! Jeg vil gærne tale med Dem om et nyt Laan paa ti Millioner!

Bankieren: Beklager meget; Penge er for Øjeblikket meget knappe...og saa er der de usikre politiske Tilstande!

Ekscellencen: Jamen, tænk nu alligevel over Sagen — Hr. Etatsraad!

Bankieren: Deres Ekscellence, Pengene staar til Deres Raadighed.

Det galante Bybud.

Herren: Naa, har De rigtig afleveret Buketten i Hotellet?

Bybudet: Damen var desværre afrejst for en Time siden!

Herren: Hvor er da Buketten?

Bybudet: Jo, ser De, Herre, i Hotellet var der saadan en pokkers køn Tjenestepige — aa, hun var saa sød! — og saa gav jeg hende Buketten!

Rigtig Prognose.

En 84 aarig Enkemand giftede sig med en 19 aarig Pige. Et Blad bemærkede dertil: „Da for et Aar siden hans Kone døde, troede Slægtningene, at det smærtelige Tab vilde gøre ham forrykt. Denne Formodning har nu bekræftet sig."

Fromt Ønske.

En Barbér i Tyskland var anklaget for Mord og blev paa Aktors Begæring dømt til Døden. Dagen før Henrettelsen spurgte man den Dødsdømte, om hans sidste Ønske. Den Dødsdømte: Jeg vilde gærne barbere Aktor!

I Julen.

Mine Iskager anbefales paa det varmeste.

Makron,
Konditor.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En fortvivlet Situation.

RAVNEN

Nr. 3.

Søndag d. 21. Januar 1894.

Ved Morgenkaffen.

— Jeg har en lumsk Anelse om, at Du ogsaa i Nat er kommet meget sent hjem, Petersen?
— Jeg ogsaa!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Floridor er Celestin (af „Frøken Nitouche").

Hr. Estrup er der nu igen
med Skat for slunken Kasses Skyld,
han siger: tag en Snaps, min Ven,
og skaf til nye Forter Fyld,
Kommunen mangler ogsaa Søl',
og Sprittens Guldfod det er min,
thi gammel Skat paa Bajerskøl
er ogsaa Skat paa Brændevin.

Det stakkels Højre vandrer rundt
og leder efter Ideal,
man maa af Stakkelen ha' ondt,
thi Stillingen er grulig gal,
Beværtere og Handelsstand
til Kommunevalg ej gaar med,
for hvem vil være Højremand,
naar Højre laver al Fortræd?

Det nye Vestre bruges skal
for Kopperne som Lazareth,
og Pigerne i Hobetal
maa bort og finde sig i det;
ud paa Kommunen mentes straks,
hvor ogsaa syge Mandfolk laa,
to daarlige af samme Slags,
men den gik man dog ikke paa.

En ny Minister har vi faat,
for Ingerslev blev delt i to,
vor Stat maa vise sig lidt flot,
og Hørring er sgu ganske go';
men foreløbig vi omkring
i Bilderede tumlet blev,
har Ingerslev mon Hørrings Ting?
er 't Hørring eller Ingerslev?

I Fængsel vandred Wiinblad ind
og soner uden Frygt sin Straf.
Han føler sig tilfreds i Sind,
de Hunde hyler, som han traf;
den Straf syn's Fred'rik ej er stræng,
han lo, da Wiinblad Dommen fik,
thi Frederik er Gadedreng
og Gadedreng er Frederik.

Han bortførte sin egen Kone.

Ungarsk Humoreske.

(Forts.)

Næppe en Uge efter stillede Fru Baranyi sig med Hænderne i Siden foran sin Datter og sagde til hende:

„Elsa, Du ser, at dette Menneske er vor Bøddel. I Morgen anlægger vi Skilsmisseproces!"

„Men Moder!"

„Ja, jeg vedbliver at være Din gode, Dig elskende Moder, der vil Dit Bedste og som vil redde Dig; vær ikke bange, min Putte; jeg skal nok befri Dig fra denne Tiger."

Der hjalp hverken Vægring eller Udflugt: Elsa maatte forlade sin Mand.

Fru Baranyi er en omsorgsfuld, hjærtensgod Moder, hvem hendes Barns Lykke er alt. Alle Køvarys Bestræbelser for at rakke hende ned til alle Sider er forgæves. Det nytter ikke at han paastaar, at hans Svigermoder er saadan og saadan. Som om absolut enhver Svigermoder skulde være ond. Det er Opdigtelse, intet andet end Opdigtelse! Er Fru Varjassy maaske ond, fordi man finder hende endnu smukkere end hendes Svigerdatter? Eller er Fru Howàth ond, fordi hun vil værne om sin Søns Ære, idet hun bevogter sin Svigerdatter med Argusøjne? Vel er det sandt, at hun overalt og i enhver ser en Kurmager, men det beviser kun, at hun passer paa. Eller har maaske Fru Varpa ikke gjort rigtig i at udspionere sin Svigersøn, da han gik paa Æventyr? Og det var kun en retfærdig Straf, at hun paa offenlig Gade pryglede ham igennem med sin Paraply, til evige Løjer for Gadedrengene. Hvem der har en Engel som hendes Datter til Kone, skal ikke løbe efter ethvert Skørt.

Saa er der den gamle Fru Vekerdi. Gives der lykkeligere Kone paa Jorden end hendes Datter, der ikke kender til huslige Sorger? I det Hus bliver der ikke stjaalet af Spisekamret, Køkkentøjet bliver ikke ædt op af Rust, Pigernes Kærester lusker ikke rundt om Huset, Klæderne bliver ikke mølædt, Vasketøjet bliver ikke stjaalet fra Tørreloftet, og Manden er saa from som et Lam, gaar hverken i Kafèen eller i Klubben, spiller ikke Kort, drikker ingen stærke Drikke, — men sidder altid pænt hjemme og gætter sin Kones Ønsker. Og alt det er Fru Vekerdis Fortjeneste; men hun bliver ogsaa rost i mange Miles Omkreds.

Slig Fortjeneste, et saadant godt Ry tilstræbte ogsaa Fru Baranyi at vinde. Det er ikke hendes Fejl, ikke hendes Skyld, at det mislykkedes. Men Køvary skal komme til at angre det! Alle Præstens Mæglingsforsøg viste sig at være frugtesløse; det unge Ægtepar blev separeret fra Bord og Seng. — Skilsmisseprocessen var i fuld Gang.

„Naar denne Kvinde har været i Stand til at forlade mig for at føje den gamle Haj, saa elsker hun mig ikke, har aldrig elsket mig. Det er umuligt at bo under Tag sammen med et saa troløst, falsk Væsen. Det er et Held, at hun forraadte sit Sindelag og at jeg i rette Tid erfarede Sandheden," tænkte Køraly ved sig selv.

Men i Stedet for Elsa tænkte hendes Moder: „Ikke sandt, det var jo det, jeg sagde! Jeg vidste, at det Menneske aldrig har elsket Dig, thi han rejste ikke efter Dig. Den Elendige glæder sig ved at være bleven Dig kvit. Godt, Hr. Ægtemand, Deres Villie ske: vi vil skilles ad!"

„Men jeg vil ikke", forsøgte Elsa at indvende.

Moderens Øjne skød Gnister: „Ti stille! Det er ikke Din, men min Sag. Hvad forstaar Du Dig paa den højere Taktik? Det sker, som jeg bestemmer: Vi vil skilles ad. Sagen kommer for i Morgen; jeg vil være til Stede. Du forklarer Sagen for Dommeren saaledes som jeg har instrueret Dig: Uforsonligt Had som Bevæggrund. Og naar dette Menneske kommer ind, saa se slet ikke paa ham, lad som om Du slet ikke aner hans Nærværelse. Har Du forstaaet mig?"

Elsa vovede ikke at gøre flere Indvendinger og mødte den næste Dag i Retten for at overvære den Handling, man i Retssproget kalder „Forsoningsforsøg". Men der er det mærkværdige ved dette „Forsoningsforsøg", at Parterne ved det aldrig forsoner sig med hinanden. (Forts.)

Til Wiinblad.

Kæk som en Mand
førte i aarvis Du Banneret an;
hvor at det vajed, hvor Kampen var vildest,
saas Du i Virvaret, snarraad og snildest,
Haanden var fast, hvormed Fanen Du svang,
— for Dig, for Dig lyder min Sang.

Brav som en Ven,
Smaamandens Ven mod det fineste Spænd,
stilled' i Breschen Du Dig, hvor det kneb med
Forsvaret, hvor at det hagled og peb med
giftige Pile, forræderske Skud;
Du holdt, Du holdt troligen ud.

Hadet Du blev,
Fjenderne haaned' og talte og skrev,
rased' imod Dig som brølende Løve,
vilde Din Stemme komplet overdøve;
ikke for nogen Pris maatte bli' hørt,
hvad Du mod dem vilde fremført.

Ej Du dog tav,
Ordet skar gennem som hvinende Sav,
hvinte om Uret mod Smaa og mod Ringe,
skræmmed' de Store, og naaed' til Tinge,
naaede videst ud over Land,
lød med Ekko bag Skov og bag Vang,

Nu for en Tid
sidder Du lænket ved Fjendernes Nid;
men Du har Venner, der kæmper saalænge,
Venner Du aldrig forgæves vil trænge
til, hvor der banker, en fri Sjæl i Bryst;
Venner har Du i Vest og i Øst.

Og hver en Ven
venter med Længsel at se Dig igen;
naar Du som fri Mand af Fængslet træder,
da vil der runge fra Byer og fra Stræder,
runge fra Børn og fra Kvinder og Mænd:
Vær velkommen i Striden igen.

Fra Asfalten.

— Se den fortryllende unge Enke dèr — det bare Sukker.
— Ja, og meget raffineret!

Mangen Diplomat er ikke saa dum som han ser ud til, men endnu dummere.

Da Didriksen gav Frokost.

En Mand, vi kalder ham Didriksen, træder ind i en Forstads-Restavration, fulgt i Hælene af tre Børn, som han omhyggeligt anbringer ved et Bord. Saa spørger han dem: „Naa, Børn, er I sultne?"

„Ja!"

„Kan I li'e bajerske Pølser?"

„Ja, ja!"

„Opvarter! Tre Gange bajerske Pølser og en dobbet Portion til mig, og de behørige Rundstykker, naturligvis!" (Efter at der er serveret: — „Saa, spis nu!"

Pølser og Rundstykker glider ned i en Fart, og Børnene ler over hele Ansigtet af Glæde.

„Det smager, hva'?"

„Ja."

„Vil I ha'e flere?"

„Aa — ja, ja!"

„Opvarter, bring nogle flere Pølser, og en gammel Carlsberger til mig."

Da ogsaa disse Pølser var fortærede og Didriksen havde drukket sin Bajer, tog han sin Hat og Stok og sagde til Børnene: Sid nu pænt rolige. Jeg kommer straks tilbage igen. Jeg vil købe et Par Appelsiner til Jer."

„Ja — ja!"

Der gik fem Minutter, et Kvartér, en halv Time. Saa sagde Restavratøren til Børnene:

„Jeres Fa'er bliver længe borte."

„Han er slet ikke vores Fa'er!" oplyste den ældste af Børnene. „Vi legede henne paa Fælleden og saa kom den Herre og spurgte vos om vi kunde li'e bajerske Pølser, og vi sa'e allesammen Ja og saa sa'e han, at vi skulde bare følge med her hen."

Tableau.

Store Mænds Ord.

Hvis Du er to Gange stærkere end din Nabo, er det Bevis paa, at Naturen har bestemt Dig til at bære en dobbelt Byrde. Hvis din Forstand er overlegen, er det et Tegn paa, at din Mission er at udbrede mere Oplysning omkring Dig. Svagheden er Kraftens Skyldner, Uvidenheden Undervisningens. Jo mere et Menneske formaar, jo mere skylder det; deraf Grundsætningen: Af enhver efter Evne, det er Pligten.

Louis Blanc
(fransk Socialist).

Kogekunst.

Agda (til sin Veninde, der gaar paa Kogeskole): Du er vel allerede saa dreven i Kogekunsten at Du véd, naar Mælken koger?

Magda (indbildsk og dog vrippen): Naada! Begribeligvis! Det kan man jo lugte!

Christensen,
Redaktör.
Aalborg.

Edv. Hansen,
Bogbinder.
Horsens.

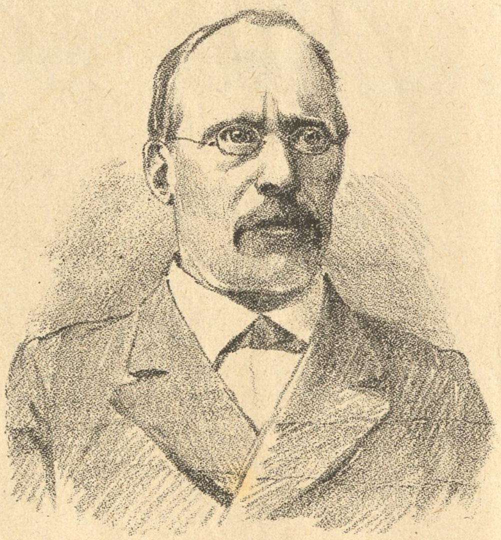

Harald Jensen,
Redaktör.
Aarhus.

J. Jensen,
Journalist.
Kjöbenhavn.

Socialdemokratiske

J. P. Justesen,
Savværksarbejder.
Vejle.

K. M. Klausen,
Lærer.
Kjobenhavn.

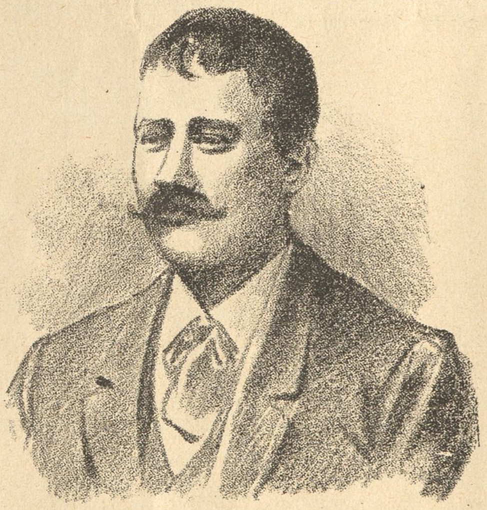

C. Rasmussen,
Maskinarbejder.
Helsingör.

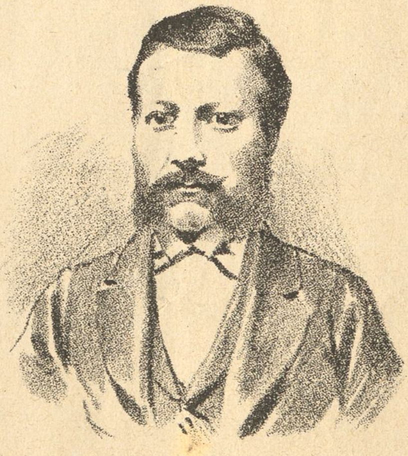

Erik Sörensen,
Bageribestyrer.
Horsens.

Byraadsmedlemmer.

Agrarernes Klagesang.

Mel.: Da jeg var Prins o. s. v.

Her ser De en af Landets Parier,
hvis Skæbne er saa rædsom slem —
De kender vel de smaa Agrarier
og jeg er netop en af dem.
Jeg skal, foruden Dikkedarier,
saa tydeligt og godt jeg kan,
i en af vore kendte Arier|
forklare ligestrals hvordan
det gaar os stakkels smaa Agrarier,
ak ja, vi stakkels smaa Agrarier.
A—a—A—a—A—agrarier!

Vi hører til de Proletarier,
som har det umanerlig smaat,
vi li'som Ørknens Dromedarier
snart savner baade tørt og vaadt.
Hos vor Regerings Antikvarier
vi søgte Hjælp, men disse Mænd
er nemlig ej Samaritarier —
de gi'er en Mark, ta'er to igen.
Gud hjælpe os, vi smaa Agrarier,
ak ja, vi stakkels smaa Agrarier,
A—a—A—a—A—agrarier!

Tænk, disse gamle Inventarier
kun hjælpe vil, naar de kan faa
ved andre snilde Lirumlarier
erstattet hvad de yde maa —.
Fy, skam Jer noget I Kanarier,
med Skat paa Mel og Brændevin,
jeg vædder paa, i Smug saa ta'er I Jer
af os et rigtig billigt Grin.
Aa, Herregud, vi smaa Agrarier,
hvad bli'er der vel af os Agrarier,
A—a—A—a—A—agrarier!

Javist, vi rare Venner har i Jer,
derom ej længer tvivles kan, |
behøves der vel Kommentarier,
nej, I er kendt i By og Land.
— Saafremt til os I sagde: — „Klar I Jer
nu uden os, vi si'er Farvel!" —
— saa fandt vi sagtens nok Vikarier,
som overtog Jer Plads til Held
for os, vi stakkels smaa Agrarier,
men, ak de bli'er hos os Agrarier,
A—a—A—a—A—agrarier.

Aabent Brev
til den ny Minister.

Deres Ekscellence!

Først nu er „Ravnen"s Hjærte vel tilfreds. Først nu kan den med Rette tage Sigte paa: Otte om Kongen.

Alt længe var der kun syv. En faldt og en anden blev erstattet med en ny, men der var kun syv hele Tiden, og maa jeg spørge: er syv ikke for lidt? — Jo, i Sandhed! til et rigtigt Spænd Kegler hører der i Sandhed otte uden at regne Kongen — og nu har vi jer altsaa alle otte.

Deres Ekscellence! Livet er en Keglebane, og Politiken ikke mindst, og om der end bliver slaaet mange „skæve", saa er der dog ikke saa faa Kugler, der virkelig tager fat og laver en vis Ravage. Deres Stilling er en Del udsat, særligt naturligvis, hvis De, som jeg formoder, bliver sat til at være Forhjørne. Det gælder da at passe paa ikke at flytte sig, men holde ud, om de end allesammen ramler rundt mellem hverandre. Det er enhver god Kegles Pligt at lade sig slaa over Ende, naar det ikke kan være anderledes, — men trøst Dem; De har en forholdsvis god Keglerejser — — endnu — saa længe det varer.

Og nu, Deres Ekscellence; indtag Deres Plads i Spændet, og vær blot ikke forknyt for de første Puf og Stød, der kommer. Det svimler maaske lidt i Begyndelsen, men det gaar over med Tiden, og naar De blot holder Øje med de andre Kegler og lærer at tilegne Dem den tilsyneladende Anstand, hvormed de tager mod en regulær „Kugle" uden at blinke med Øjnene, saa varer det ikke længe før de føler Dem ligesaa hus- og hjemmevant som en af disse.

Og nu begyndes der altsaa paa en regulær „Pot". „Ravnen" lægger for, og det skal hverken blive nogen „Pudel" eller „Skæv", det lover vi for. Lad Dem da blot ikke forskrække, om det vakler lidt i Grunden for Dem; det gør det for de andre ogsaa. Spillet er først ude, naar Lars, Keglerejseren, for aller sidste Gang raaber sit:

Potten er ude!

Ærb.
„Ravnen".

Moderen: Mikkelsens Børn er altfor uartige! Du maa ikke mere lege med dem, hører Du, Peter!

Peter: Jamen Mo'er, klø dem maa jeg da?

Ændringsforslag.

Husfaderen: Som sagt, vil De undervise mine Drenge, saa vil jeg gi'e Dem fri Aftensmad.

Studenten: Kun Aftensmad? Jamen, saa vilde det jo være meget nemmere, at jeg gjorde Kur til Deres Kokkepige!

I Vinstuen.

— Det er nu min Mening, at røde Næser kommer af Drik.
— Ja, min Næse er nok rød, men det er af Kulde.
— Saa drikker De maaske altid kold Toddy?

Velsindede Borgere holder Mund og betaler deres Skatter.

Jo svagere et Regeringssystem er, desto stærkere Midler behøves der til at holde det oppe.

Ny Tekst

paa en ældre Melodi.

De gode, gamle Byraad, de,
de bleve saa fortyndede,
med Folk som ei er yndede
af dem, hvem de fortyndede
og hvem de barsk forkyndede,
at nu er det Slut med den gamle Dans,
nu kommer en nyere „Æra's" Glans.

De gode gamle Byraad, de,
de bleve som forstenede,
nu var de saa forenede,
ærværdige og forbenede,
de spurgte, hvad man menede:
men fik kun til Svar, gaa nu blot jer Vej,
det meget Vrøvl passer os ikke, nej.

De gode, gamle Byraad, de,
der blev saa grusomt vækkede,
de bleve saa forskrækkede,
de gabede og strækkede
sig førend at de fortrækkede,
og sjokked' af saa til Hjemmet hen,
og gjorde Plads for de nye Mænd.

De gode gamle Byraad, de,
de ere nu forstærkede
med Mænd, som nys bemærkede,
at Bønner ikke virkede,
hvor meget man end lirkede,
og som har sagt til de gamle: Vel,
naar ei I vil, laver vi det s'gu selv.

De Lykkelige.

Sergeanten (til Rekruterne): I véd slet ikke, Folk, hvor godt I har det her i Kasernen; som Civilister er I kommet herind, men i gaar herfra som Mennesker!

Han kender dem.

Husholdersken: De er virkelig meget syg, Hr. Professor; hvorfor vil De da ikke tillade, at jeg kalder en Læge?

Professoren: Fordi jeg vil dø en naturlig Død!

Før Faneeden.

Oversergeanten: Hør nu, Folk, i Dag skal I sværge!... Men det siger jeg Jer: I Tjenesten betyder den evige Troskab noget andet end naar det gælder Madkæresterne!

Ved en Bajer.

— Saa fik Estrup da dannet en Hørring — —

— Som han næppe spinder Silke ved — —

— Men maaske bliver Udbyttet et Parti Blaar, som er en nødvendig Artikel i enhver velassorteret Provisorieforretning.

Skanker og Skoser.

Italien har som bekendt Form af en Støvle. Der er nok mere end én Ligtorn, der trykker dèr.

Paa Sicilien er det værst. Naa! Ligtornene plejer jo ogsaa at sidde paa den nederste Del af Foden.

Autoriteterne dernede ryster ikke alene i Bukserne. De ryster ogsaa i Støvlen.

Mod den Syge hjælper ikke, som mod Influenza, Kognak. Og for Resten har de jo ogsaa kun en Smule „Rom" dernede.

⁂

Apropos! Influenza. Kasinos Aktionærer lider i denne Tid af Insolvenza. Det skal være ligesaa slemt, i alt Fald for Kreditorerne.

Naa! Heldigvis giver Fogden dem en Gang imellem „Hylde"te og Bænkevælling, hvad der forskaffer dem en temmelig regelmæssig „Stol"gang. Det skal jo være sundt.

⁂

Derimod er der nok ikke rigtig sundt paa Østerbro for Tiden. Der er Mudder i „Koppe"ralskabet derude.

Der lader sgu til at være noget i Kopperne denne Gang.

Til enhver Komedie hører der Dekorationer; derfor bliver der stadig uddelt saa mange Ordener.

Kun de, der ikke tænker, behøver Adspredelse.

Hvad er Subordination.

Subordination er en Undergivens med Konsekvens og Held gennemførte Bestræbelse for at være dummere end sin Foresatte.

Kan De mærke Forskællen?

Pudser man en Lampe, saa brænder den; pudser (pynter) man en Dame, saa gaar hun ud.

Efter Hvedebrodsdagene.

Hun (smægtende og ømt): Hvorledes vilde Du finde Livet uden mig?

Han (trist): Billigere!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

I Balsalens Hjørne.

-- Saa alene her, Hr. Vibe, og saa tankefuld? Hvad er det, der optager Dem saa meget?
— Jeg tillod mig bare at tænke paa Dem, Frøken!
— Aa — saa vil jeg ikke forstyrre.

RAVNEN

Nr. 4.

Søndag d. 28. Januar 1894.

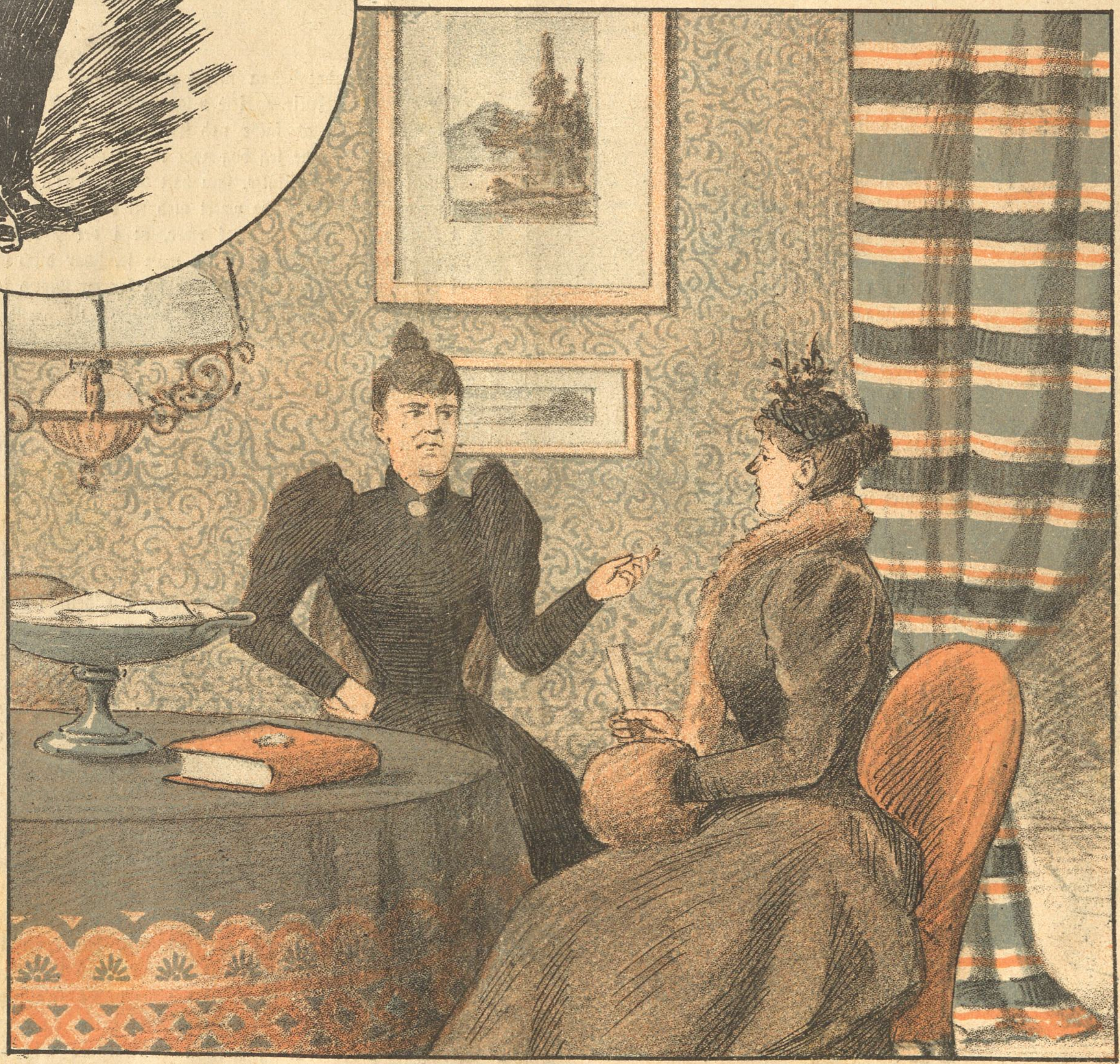

— Men, er det virkelig sandt, at Du kastede Din Mand en Kaffekop i Hovedet?
— Ja, for ser Du, han prækede saa længe for mig, at jeg skulde være mild og blid — til jeg endelig tabte Taalmodigheden.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel.: Ja hvis i Skovens Hal.

En lille Pige skrev
om Skolespisning noget,
der en Professor blev
en Smule lovlig broget
og saa uhu
han kom med et Interview,
:,: hej hop sa sa trala la la la :,:
og saa, ha ha,
gav Klausen den Thomsen Da-Da.

Vort Vestre flytte maa,
med alle sine Piger,
og Skolebørn de smaa
fra Strandvejsskolen viger,
jo jo, jo jo
den Ordning den er sgu go',
:,: hej hop sa sa tralala la la la :,:
jo jo, hi hi
vi flytter med Epidemi.

Grundejerne har gjort
et Forslag med Latrinen,
Adresse op blev smurt
for man vil ud af Pinen
og ha o høj
paa egen Konto sit Møg,
:,: hej hop sa sa tra la la la la :,:
og ha', hej hop
Systemet med Tønde og Top.

I vores Folkething
er Colding dumme Peter,
han løber dèr omkring
og laver sine Béter,
o ja og ak,
men Bluhme ham satte i Skak,
:,: hej hop sa sa trala la la la :,:
o ja og dog
er Fæet et skikkeligt Skrog.

En Fane, som var rød
blev nys bortauktioneret
og Højrepressen blød
fik det symboliseret,
at nu, o Held
slaas Socialismen ihjel,
:,: hej hop sa sa trala la la la :,:
at nu... aa hør
det Højre, som ligger og dør.

Kaffesladder.

Fru Skade: Saa meget er vist, min Kære, at skønt jeg ikke er nogen Julie og ikke vilde holde Takkefest, hvis Skade kom til Skade med at falde ned fra Balkonen og slaa begge Dele i Stykker, saa kunde jeg dog godt li'e at gi'e Karl Larsen et rigtig Smækkys for sit Stykke, som han kalder Kvinder, og jeg vilde bare ønske, at De havde været med til det fri Teaters Forestilling i Kasino, for det kan nok være, at i det Stykke faar De rare Mænd deres Fedt, og der kan man se, hvor dum man har været i alle sine Levedage med at ofre sig for en Mand i en god Mening, og saa gaar Mandfolkene alligevel til hvem de vil, som Fru Mantzius, der er Madam Jensen, jo ogsaa beklager sig over, skønt den stakkels Kone havde saamæn faaet Børn nok. Se, jeg har nu heldigvis aldrig haft Børn og faar rimeligvis heller ingen; men det er der jo ingen Fordel ved, naar Manden saa har en fem, seks Stykker med andre, som han maaske ikke engang er Fa'er til, naar det kommer til Stykket. Og De kan tro, min Kære, at Skade grubliserede svært lige fra den Scene a', hvor en af de fine Damer gør Madam Jensen begribeligt, at hvordan en stakkels Kone end bærer sig ad, saa narrer Manden hende alligevel, hvis han vil, og det vil de naturligvis allesammen. Skade, hviskede jeg, og puffede ham i Siden, jeg vil tale med Dig, naar vi kommer hjem. Aa, hvor han svedte! Ja, han sa'e rigtignok, at det var Varmen, at han ikke kunde holde det ud, og at han maatte ha'e en Bajer, men det var hans onde Samvittighed, var 'et. Og han blev saamæn ikke Menneske igen, førend de spillede Balkonen, hvor Fru Orlamundt er Julie og er gift baade med Fjelstrup og Jacques Wiehe og Kæreste med Vilhelm Wiehe. Nu kommer Turen til Jer! hoverede han og grinte saa lumsk, for han mente naturligvis, at den kunde jeg ikke stikke, og saa skulde det naturligvis være et Fif at angribe mig uskyldige Kone, for at jeg skulde glemme hans egne Fiksfakserier, men for det første, som jeg ogsaa saa sa'e til ham i Mellemakten, har vi ingen Balkon paa vores Hus og ikke engang saa meget som en Køkkentrappe, som man kunde la'e et fremmed Mandfolk slippe ned a', hvis man blev overrasket i en forholdsvis øm Situation, og for det andet sa'e jeg, vidste jeg sandt for Dyden ikke hvad jeg skulde gribe og gøre i, hvis en fremmed Herre kom og sa'e, at han elskede mig og kom med mere af den Slags, som De nok véd, men jeg tror ganske be-

stemt, at jeg fik et Tilfælde og gik væk, ja, det gjorde jeg, for jeg er saa bly, skal jeg sige Dem, og saa rædsom bange for Mandfolkenes forføreriske Talemaader, og saa kan saadan en lumsk Rad belægge sine Ord saa dejlig og rørende, at man bliver helt blød om Hjærtet, og naar først en Kvinde bliver blød, saa er hun færdig, især hvis hun i det samme kommer til at tænke paa sin Mands oprørende Ligegyldighed og Kulde, som hun i saa mange Aar har lidt under — aa, saa føler hun dobbelt, ja tidobbelt, hvor sødt det er at være elsket, ak ja, det maa alligevel være dejligt, men — der er naturligvis aldrig nogen, der er kommet til mig med deres Kimserier, for ser De, saa snart En og Anden forsøger en Tilnærmelse, saa faar han jo et Øjekast, forstaar De, der siger saa meget som: Vil Du se, Du skrupper a', Flab! Og væk er han. Ja, Skade kan rigtignok sige, at han har en trofast Kone, men han skønner ikke paa 'et, det utaknemlige Skarn. Bare han kommer paa Farten efter sine Fruentimmer og hvad han ellers har for, saa kan hans stakkels Sine sidde hjemme og snakke med Kanariefuglen, og det rører saamæn ikke ham det mindste, at jeg sidder i en evig Skræk for at der skal komme et fremmed Mandfolk en Aften og forsikre mig om sin Kærlighed — for saa nytter det med Øjekastet slet ikke, det føler jeg saa grant! — og tænk Dem: i min Alder! Du milde Himmel! Det vilde jo være forfærdeligt! Og dog! slet ikke en Smule mere end hvad Skade, den troløse! ærlig har fortjent. Men jeg sætter nu bare, at han kom hjem i det samme og den anden ikke kunde slippe ud, fordi vi hverken har Balkon eller en Smule Køkkentrappe — Tak for Kaffe!

Paa Kongens Nytorv.

— God Aften. Kommer De allerede fra Theatret?

— Ja.

— Hvad fik De saa?

— Snue!

— Næ, jeg mener, hvad gav de?

— 2 Kr. 50 til forhøjet, hos „Grossereren".

— Aa, det er ikke til at holde ud!

— Det synes jeg ogsaa, derfor gik jeg.

Godt pareret.

Han: Jeg tror virkelig om Dem, Frøken, at De engang gifter Dem med den første, den bedste Idiot!

Hun: Paa et saa pludseligt Frieri var jeg ganske vist ikke forberedt!

Moderne.

— Hvorfra er Deres Datters Brudgom, Hr. Grosserer?

— Han? Jeg har forskrevet ham fra England!

Prinsopdragelse.

Læreren (til den unge Prins): Deres Højhed overrasker mig ved Deres Beskedenhed og Fordringsløshed, naar De er saa naadig at ville nøjes med fire Verdensdele; men jeg er sikker paa, at Deres Højhed naadigst vil tillade, at der ved Siden af de af Dem nævnte endnu bestaar en femte Verdensdel!

Vil Du være Talsmand for de Smaa.

Vil Du være Talsmand for de Smaa,
vil Du kækt mod Løgn og Uret stride,
vil Du føre Ordet for at faa
bedre Kaar for dem, der Nød maa lide,
da Du vide maa, fra samme Stund,
som din Røst for Ret og Sandhed lyder,
lurer Loven paa Dig som en Hund,
der skal fare løs, naar Herren byder.

Vil Du være Undertryktes Tolk,
vil som Ven Du dem i Forsvar tage,
vil Du virke for, at Fattigfolk
faar det godt paa deres gamle Dage;
blandt de Fattige Du sagtens nok
derved skaffer Dig en Mængde Venner,
men blandt Kapitalens glubske Flok
faar Du straks et dobbelt Antal Fjender.

Vil for Dagens Lys Du drage frem
Mørkets Gerning, som i Smug udøves,
i en Anstalt, som skal kaldes „Hjem",
for de Folk, som haardt af Skæbnen prøves.
Vil Du rive bort det tætte Slør,
som skal over raa Behandling dække,
slippes Køterflokken løs og gøer —
(den, der fostres op blandt Pengesække).

Vil Du føre stræng og skarp Protest
mod at Fattigfolk behandles ilde,
vil Du ej til skammelig Molest
mod vort Samfunds Stedbørn tie stille;
vil det næppe vare længe før
Du vil høre, paa sit rustne Hængsel,
klagende og skrigende en Dør
aabne Vej for Dig til skummelt Fængsel.

* * *

Vil Du være Talsmand for de Smaa,
vil Du kæk mod Løgn og Uret stride,
vil Du føre Ordet for at faa
bedre Kaar for dem, der Nød maa lide;
maa Du kæmpe med Udholdenhed,
ej af Fængselsstraf Dig lade skræmme:
Bliv ej træt og læg ej Sværdet ned
før Du fængslet bli'er i Gravens Gemme.

Da Fyrsten kom.

Festkomitéen: Fyrsten kommer!
Fyrsten: Vi vil straks begive os til Festpladsen. Mine Herrer, jeg beder Dem, sæt paa Hovedet .sæt paa Hovedet!

Natstykke.

— Stakkels Drenge, er I hjemløse, siden I løber om paa Gaden Kl. 1 om Natten?
— Næ, vi venter bare paa Mester for at følge ham hjem!

Han bortførte sin egen Kone.

Ungarsk Humoreske.

(Sluttet.)

De unge Ægtefolk mødte hinanden paa Hovedtrappen. De gik forbi hinanden som to fremmede. Køvary mødte smukt klædt, omhyggelig barberet og friseret, Overskæget snoet opad i Spidser. Elsa straalede ligefrem af Skønhed; hendes prægtige blonde Haar laa i smaa Lokker om Panden, hun bar den Hat med røde Roser, som de begge i Forening havde udvalgt; henrivende smukt omsluttede Kjolen hendes slanke Legeme, og hun forstod at kaste fortryllende Blikke frem under de halvt tillukkede Øjenvipper. Den lille Frue saa ud som en femtenaarig Pige, hvem der endnu aldrig var bleven gjort nogen Kærlighedserklæring, og som længes efter den første.

Dommeren var en graanet gammel Herre; Fru Elsa havde næppe pyntet sig for hans Skyld.

En Herre kommer ud fra Retssalen; ved hans Side gaar en fint klædt Dame. Herren var Skuespiller, Damen hørte ligeledes til Scenen. Ogsaa dette Par var i Begreb med at skilles.

„Følger Du ikke med, Kálmán?" spurgte Damen.

„Nej, min Kære! Men vi træffes nok ved Middagsmaden", svarede Skuespilleren.

Damen fjærnede sig med et muntert, elskværdigt Smil paa Læberne.

Køvary, der nøje kendte Skuespilleren, standsede ham og spurgte:

„Kálmán! Hvem var denne henrivende Dame?"

„Min Hustru!" svarede Skuespilleren.

„Hvad har ført Eder herhen?"

„Vi vil skilles ad!"

„Hvorfor?"

„Paa Grund af uforsonligt Had," sagde Kálmán leende.

„Og I spiser alligevel sammen?"

„Vi kan gøre det, thi vi er et Kunstnerpar."

Nogle Minutter senere staar Køvary og hans Hustru for Dommeren. Ligeoverfor Elsa har Svigermo'er taget Plads, for at have hende under Opsigt og forhindre mulig Vaklen.

Dommeren er i Dag lige saa uvenlig og kold som altid. Men det er ikke underligt. De idelige Skilsmisseprocesser og Mæglingsforsøg kan nok gøre En gnaven.

Nu begynder den gamle Vise.

„Jeg hader hende", siger Ægtemanden, og ligesom et Ekko lyder det tilbage fra Elsas skælvende Læber:

„Jeg hader ogsaa ham!"

Protokollen er underskreven, Mæglingsforsøget var forgæves, Parterne kan gaa....

Udenfor mødes deres Blikke et Minut. Begge skælver, begges Kinder blusser: de stjæler sig til et svagt Haandtryk.

Men Fru Baranyi er ved Haanden for at afværge „Ulykken", hun rækker Datteren sin Arm og trækker afsted med hende til højre, mens Køvary gaar til venstre.

Efter at være kommen hjem lukkede Elsa sig inde paa sit Værelse og hulkede, som om hun i Dag havde mistet sin Sjæls Lykke for evig. Det var allerede sent paa Natten, men Elsas Taarer flød endnu bestandig, og man opfordrede hende forgæves til at gaa til Ro

„Jeg véd, at jeg ikke kan sove", svarede den lille Frue og lænede sig mod Vinduet og stirrede længe, længe ud i den stjærneklare Nat.

Pludselig dukkede en Skikkelse op foran hende. Elsa foer forskrækket sammen og vilde flygte.

„Det er mig, Akos! Elsa! Du hader mig altsaa virkelig?"

„Du hader jo mig!"

„Jeg? Jeg elsker Dig, dyrebare Elsa!"

„Hvorfor sagde Du ikke det til Dommeren?"

„Fordi det slet ikke kommer ham ved. Naa, hader Du mig virkelig?"

Elsa begyndte at græde og lænede sit smukke blonde Hoved til Mandens Skulder og kyssede hans Nakke; hun vovede ikke at kysse ham paa Munden.

„Jeg elsker Dig inderligt, min søde lille Kone!" hvisker Køvary. Saa følger et langt, glødende, næsten kvælende Kys.

Pludselig bragte en svag Støj dem til at fare sammen.

„Hvad er det?"

„Moder!" stammede Elsa og trak sig hurtigt tilbage fra Vinduet. Ogsaa Køvary fjærnede sig skyndsomst nogle Skridt bort.

Men det var ikke Svigermo'er, det var bare Blæsten, der ruskede i Træets Blade.

Elsas Englehoved med det opløste Haar kom igen til Syne i Vinduet, og Køvary listede sig igen hen under det.

„Hvad skal vi gøre?" spørger Elsa bekymret.

„Flygte!" lyder Køvarys bestemte Svar. Elsa ryster af Skræk, idet hun svarer:

„Hvad tænker Du paa? Jeg skal flygte. Hvad vilde Folk sige?"

„Naa ja, hvad vilde de sige? At jeg har bortført min egen Kone! Min søde, lille Engel, lad Dig bortføre af mig. Vi vil blive saa lykkelige!"

Nu bad han saa inderlig, i hans Øjne lyste saa megen Kærlighed og Forsikring, at Elsa ikke formaaede at staa imod. Nogle Minuter senere stod Buret tomt, Fuglen var fløjet: Køvary havde bortført sin egen Kone.

Man kan forestille sig hvilket Ansigt Svigermo'er satte op, da hun Dagen derpaa erfarede denne Historie. „Denne Skandale overlever jeg ikke", jamrede hun; saa foer hun om som en Rasende og styrtede hen til Skrivebordet, hvor hun skrev et Brev fuldt af frygtelige Trusler, saalydende:

„Min Herre!

De har kompromitteret mig for hele Verden, thi som en Tyv om Natten har De bortført min Datter! Min Hævn skal ikke udeblive. Fra i Dag af vil jeg ingensinde gense hverken Dem eller Elsa!"

Men Køvary svarede pr. omgaaende:

„Kære, eneste og søde lille Mo'er — hist i det fjærne! Til Jul besøger vi Dem — maaske bliver vi Tre — i en hel Uge."

Fanfare.

Meget frit efter Vessel.

Stig, svøbt i tætte Krudtskyer, Krigens Gud
fra Dine flammesvangre Huler;
lad alle Verdners Skyts med dobbelt Kugler
og saluter med Milliarder Skud;
slyng Krigssignalers gnistrende Raketter
i Billiontal imod Skyen op,
saa de beskinne alle Bjærges Top,
som Himlens Stjærner i de klare Nætter;
stil alle Jordens Hære i Geledder,
formér Kolonner mellem begge Poler;
— Præsenter! alt hvad der staar og sidder,
hvad der er klædt i Vaaben eller Kjoler.
— Og saa forkynd det højt, Du hule Torden,
for alle Himle og for Jorden,
gentag det Skov og Bjærg og Dale,
saa højt som I var splitter gale,
at nu har Bahnson talt igen.

Ny Stores.

Nu har vi den igen
den længst afdøde Stores,
som lære skal, min Ven
os stakkels Smaafolk Mores;
selv Barner er nu Storeslem,
før var han kun Agrar med Klem;
nu skal han staa i „Frejr“s Hal
og sælge, det ved Gud, han skal.
Han haaber paa, at „Frejr“
bli'er det stakkels Landbrugs Sejr;
hos Wivel Kliken opmarschered',
det staar i Ritzaus Telegram,
de drøfted' og de pokulered',
saa at det næsten, — mer end næsten var en Skam,
Brun talte Sort,
Vind gjorde Vind, ja.
Skov gjorde Sjov, og Sass en frisch vom Fass bestilte;
men denne Sport
i mangt et Sind, ja
har skaffet mange mørke Tanker frem.
:: Ska' vi ha'e :,:
ska' vi Stores virk'lig ha'e.
— Ja, nu har vi den igen,
den gamle Stores Tanke;
om kort Tid der saamænd
vil til os alle vanke;
naar først Agrarer lægger for,
saa véd vi nok, at saa er vor
den onde Skæbne alt bestemt,
saa hjælper ingen Klokkeklemt;
for der er Kraft og Marv
i det betrængte Landbrugs Tarv.

Skanker og Skoser.

Nu gaar det ogsaa skævt i Pisa. „Ravnen“ finder, at de Herrer Pisaensere kunde have nok i deres skæve Taarn.

*

„Ravnen“ har fornylig studeret Hof- og Statskalenderen. Naa! en Orden skal der være i al Ting, men „Ravnen“ finder dog, at der er næsten for mange i den. Gudbevares, hvor mange har deres Kors at bære paa!

*

Og saa er tilmed Nellemann bleven Ridder af Elefanten. Hvis det ikke er at gøre en Myg til en Elefant, saa vil „Ravnen“ aldrig udgaa mere.

Den forkerte Verden.

Da Ingerslev beklagede sig over sit altfor store og besværlige Arbejde gjorde Estrup ham til — Arbejdsminister.

Leg ikke o. s. v.

— Aa, hvem der bare var gift!
— Kære, spøg ikke med saa alvorlige Ting!

Store Mænds Ord.

Kærlighed udenfor Ægteskabet som i Ægteskabet kan være sædelig og usædelig, sand og usand. Paa Hjærtets Adel kommer det an.

Georg Brandes.

*

Børnene er vort Livs Krone, som skinner af vor Hæder, vor Udvikling, vort Arbejde.

Bjørnstjerne Bjørnson.

*

Man kan kun af Kvinden lære at blive Mand.

M. Goldschmidt.

Summarisk.

Fruen (til den ny Kokkepige): Jeg vil straks engang for alle gøre Dem opmærksom paa, at der er tre Ting, jeg ikke taaler: Røget Kød, Brunkaal og — Modsigelser!

Et Forslag.

— Jeg synes, at Din Bolig er altfor lille til den talrige Familie Du har.

— Derfor skulde Du gifte en af mine Døtre.

Ogsaa sandt.

Faderen: Jeg begriber ikke, at Du kan være saa doven, for mig er Arbejdet en ren Fornøjelse.

Sønnen: Jamen, Fa'er, vi er dog ikke her i Verden for vor Fornøjelses Skyld!

Ingen Ild, ingen Anthracitekul kan gløde saa hedt som en Ligtorn, om hvis Tilværelse Din Skomager ingen Anelse har.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Bahnsons Varieté.

Miss *Levita-Wagner* med sine dresserede Krokodiller.

De er saa fromme og herlige
og saa rædsomt fædrelandskærlige,
saa kærlige, at hvis der ej siges Stop
de æder os allesammen op!

RAVNEN

Nr. 5.

Søndag d. 4. Februar 1894.

— Fru Baronessen gaber! De har sikkert allerede havt mange kedelige Besøg i Dag?
— Aa, nej — De er den første!

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

En Missionsmand, sjælden Fyr, en Pastor Høfler,
har studeret Socialismen — paa sin Vis —
i sin Slobrok og de smukt brodérte Tøfler
efter en Dinér i Præstens Paradis,
og da med en anden Præst han tyred Whisten,
saa han grant i Socialismen Antikristen
eller Antikristens Fortrop, sikken Hale,
Høfler ærtegrøn den lod af Galde male.

Fred'rik i sit Blad er stadig Gadedrengen,
tror i Højres Rendesten at finde Guld,
nu til Fastelavn saa ta'er vi ham paa Sengen,
og saa faar han sig en rigtig Endefuld,
han har haanet nu i Aarvis Proletarer
og smidt Snavs paa Fattigmandens tro Forsvarer,
mens han selv blev tyk og fed af Højres Sylte,
ved det Stof, som han i sine Spalter fyldte.

Gamle »Stores« døde, Frejr staar frem af Asken,
Andelstanke! jo Go' Morgen Madam Dick!
nej nu skal de smaa Forretninger i Vasken,
Storestanken bare ny Mundering fik.
Og den Handlende han føler sig saa lille,
hvem skal hjælpe ham? nu vil det gaa ham ilde!
Salomon selv tør nok her ej fælde Dommen,
endskønt Middelstandens Dommedag er kommen.

Det velgørende her i Velgørenheden
var at Beden ikke gjaldt for Tiggeri,
men nu vil man koncentrere hele Reden,
og indføre et forbandet Kiggeri.
Fattige skal have Opholdsbog, bevares,
hvis der noget, noget saadan vederfares
noget som maaske kan tyde paa en Skrue
eller andre Ting, der ej de Store hue.

Folketinget slider i de nye Skatter,
Majs og Mel og vores gode Brændevin,
den skal ha' sig et Trykfejsten at det batter
og saadan at den kun bliver Medicin,
Estrup selv har værdig opført Forsvarstalen,
der skal skattes, De forstaar nok, for Moralen;
hvad der tjenes for vor Stat i blanke Kroner
blir til Forsvarspip med Bahnsonske Kanoner.

Livets Lotteri.
Social Studie af Benj. Gastineau.

(Denne Fortælling er laant fra Ugebladet »Le Peuple,« som P. J. Proudhon i Aaret 1848 udgav i Paris; vistnok det første socialdemokratiske Blad, der er udkommet i Frankrig.)

For nogen Tid siden, da en Ven af os, Journalisten Etienne Quitant, ikke vidste nogen bedre Maade at tilbringe sin Aften paa, gik han i et af Boulevardteatrene. Han havde det Uheld, at der den Aften blev spillet et Sørgespil. Forestillingen rørte Tilskuerne paa det dybeste. De fornemme Damer i Logerne udgød Strømme af Taarer af Rørelse over Stykkets Heltindes indbildte Ulykke. Men hvor det daglige Livs virkelige Ulykke banker paa disse fint følende Damers Dør, finder den virkelige Ulykke deres Dør lukket. Denne Samfundsklasses højeste Opofrelse for de Fattige bestaar i Foranstaltningen af Velgørenheds-Koncerter og Velgørenheds-Baller, hvor de fornemme Damer danser til Fordel for de Fattige.

Denne Betragtning opfyldte vor Vens Tanker. Stykket intereserede ham ikke det ringeste, og han kunde ikke undertrykke en Gaben.

„De synes at kede Dem meget, min Herre," bemærkede hans Nabo smilende, „Stykket lader ikke til at fængsle Dem synderlig."

„De har Ret," svarede vor Ven, vore Teatre skildrer aldeles ikke det virkelige Liv, Teatret er en Indretning for de besiddende Klasser og som Følge deraf usandt, kedeligt, intetsigende. Saaledes vil det vedblive til Teatret bortkaster Frakken og trækker i Arbejdsblusen.

„Hør engang," foreslog den anden, „naar Dramaet keder Dem, saa lad os gaa ned i Restavrationen, dèr er Lystighed."

„De har Ret, lad os gaa."

„Vent blot et Øjeblik — ser De den Dame i den sorte Fløjelsrobe dèr foran i første Loge?"

„Aa hvilke henrivende Ansigtstræk," udbrød Etienne, „hvilken hertigt skaaren Profil, og hendes Blik — hendes Smil — hun synes at være en fortryllende lille Satan."

„Ikke sandt, min Herre, hun er meget smuk?" sukkede den anden med let kendelig indre Bevægelse.

„Hun er overordenlig smuk," svarede Etienne, „og uden de andre Damers kunstige Midler."

„Er De nysgærrig efter at lære hendes Livs Historie at kende?"

„De kunde ikke berede mig nogen større Fornøjelse," svarede Journalisten, glad ved at finde en Afveksling.

„Hun hedder Christine Covard og er Datter af en rig Bankier. Hun er opdraget i Overflod. Hun mistede sin Fader da hun var seksten Aar gammel, Moderen ledede hendes Opdragelse.

De kan tænke Dem, at den rige Bankierdatter havde en stor Mængde Tilbedere.

Blandt disse var en ung Mand uden Formue. Han var forældreløs. Han elskede hende som en Vanvittig — saaledes som man kun elsker én Gang i Livet.

Charles Devin var en vel set Gæst i det elskede Væsens Hjem.

En smuk Dag gik de Begge, Charles og Christine, og spadserede i Haven. Den unge Dame plukkede en Rose og morede sig med langtsomt at rive dens Blade af.

„Aa! Jeg beder Dem," udbrød Charles, idet han med en overmenneskelig Anstrængelse søgte at blive Herre over sin Undseelse, „jeg beder Dem inderlig, pluk ikke den Rose i Stykker, jeg beder Dem, giv mig den."

„Hvorfor denne Rose?" spurgte Christine bevæget, „Haven er jo fuld af Roser, De behøver bare at vælge."

„Hvad bekymrer jeg mig om de Blomster, som Deres Haand ikke har berørt!"

„Men det er jo en Kærlighedserklæring!"

„Aa, giv mig den," bønfaldt den unge Mand og kastede sig paa Knæ for hende, „hos mig skal den aldrig miste sine Blade."

„Tag den," svarede Christine med bevæget Stemme. — „Haab, Hr. Charles. En Dag naar det behager Gud, vil De ogsaa faa den Haand, som i Dag bød Dem Rosen."

(Forts.)

En pauvre Herre.

Mel.: Hr. Peter kasted Runer.

Hr. Fred'rik kaster Runer over Spange,
som i hans Abonnenter skulle gange;
han redigerer Sprøjten
og plejer glad sin Vom,
og glæder sig, at Wiinblad
ud i Arresten kom.
Pauvre Fyr! Spark til værg'løs Fjende,
derpaa kan Æselet man kende,
pauvre Fyr.

Den Sprøjte gi'er ham seksten Tusind Kroner
om Aaret — det med meget én forsoner;
for seksten Tusind Øre,
han skældte knap saa kækt
paa Wiinblad og os andre
og gav os grov Konfekt.
Pauvre Fyr! at vi ignorerer
ham, min Tro, netop irriterer;
pauvre Fyr.

Han sidder oppe hist ved Trinitatis,
og ingen tror vist, han arbejder gratis;
han laver Værner-Møde,
og holdt Livjægre frem,
og Skruebræk're fulgte ham
saa rædsomt gerne hjem.
Pauvre Fyr! alt hans Vid i Vommen
sidder gemt — og hans Gud i Lommen,
pauvre Fyr.

Men kan det more ham, vor Ven at haane,
man fangen Mand dog ellers plejer skaane,
saa lad ham bruge Munden;
han kommer dog til Kort,
hver Gentleman sig vender
med Afsky fra ham bort.
Pauvre Fyr; udgyd al din Galde,
en Gang vil Hævnen paa Dig falde,
pauvre Fyr.

Fra Gaden.

En fuld Mand (træder en Dame i Kjolen): Halløj!

Damen: De er meget uhøflig! De beder ikke engang om Undskyldning!

Manden: Herregud, lille Dame! Jeg sa'e jo Holløj!

Verdens Gunst er som et Hav. Hvad der er tungt, gaar til Bunds deri, hvad der er let, svømmer ovenpaa.

I gamle Dage.

Det hændte for kort Tid siden, at en Minister i en af de engelske Kolonier mødte i Parlamentet i en stærkt omtaaget Tilstand. Sligt hændte ikke saa sjældent for en hundrede Aar siden. En Samtidig, Lord Minto, udtalte bl. A.: „Fox drak meget, Sheridan enormt, Grey mere end nogen af de to, og Pitt saameget som nogen levende Sjæl." Dundas, der var Pitts højre Haand i Underhuset, var bekendt for at drikke „meget tæt," og det hændte en skøn Dag i Underhuset, at Oppositionen angreb begge stærkt, men ingen af dem var istand til at svare et forstandigt Ord derpaa. Dette gav Anledning til følgende Bonmot: Pitt: „Jeg kan ikke se Formanden. Kan Du, Harry?" Dundas: „Hvad siger Du? Kan Du ikke se Formanden? Jeg kan se to Formænd!"

Store Mænds Ord.

Guld har sin Glans og Magt sit Værd,
og Rang vanærer Ingen;
det er ret smukt at være lærd,
men det er ikke Tingen.

Jens Zetlitz.

*

Naturen os dannede lige,
og Adel er ikkun en Lyd,
ja, ene bør Mennesket vige
for højere Kundskab og Dyd.

P. A. Hejberg.

*

Gid de, som ej med Andre ville dele,
af deres Overflod en ringe Part,
forlise snarest muligt maa det hele.

Fr. Paludan Müller.

Forlystelser.

Næsten hver Dag Optræden i Folkethinget af Hr. Colding. Stort humoristisk Numer. Stormende Succes.

Det er lykkedes Folkethinget at sikre sig denne bærende Kraft, der altid vækker stormende Munterhed.

Salen er opvarmet!

I Varietéen.

Hun: Nu ikke flere Bajere eller Toddyer i Aften, Petersen, hører Du! Du har faaet mere end nok! Men skal vi endelig ha'e noget, saa drikker jeg en Seltersvand med Saft og Du drikker en med — — hvad?

Han: Med — — Dødsforagt!

Vin bliver lavet af alt muligt, undertiden ogsaa af Druer.

— Kom, Lotte, nu leger vi Lokomotiv — Fa'er er Tunnellen!

Landlig Idyl.

Kirsten: Rasmus ser altid saa underlig paa mig, naar han møder mig. Bare jeg vidste, hvad der gaar a' ham! Vil han gi'e mig en Dragt Kløeller vil han fri til mig?

Bjørnen tæmmes.

Mel.: Kejseren i Kinesiens Land.

Kejseren i det tyske Land
er en umaadelig mægtig Mand,
han kan gøre alt hvad han vil,
og der er dog en Rigsdag til;
han bliver Ven med gamle Fjender,
naar blot en Flaske Vin han sender,
selv Jernkanslerens Skraal
bliver da til et venligt: Skaal!

Kejseren er en fiffig Fyr,
kender det gamle Eventyr
om, at en enkelt Honningbi,
lokke kan selv en Bjørn af Hi;
Bien han lod for Næsen summe
af Bjørnen, der hørtes arrigt brumme,
og med venlige Smil
lunted' den ud af sit Eksil.

Bjørnen er bleven gammel, graa,
er dog just ej at lide paa,
endnu den har sin stærke Lab
og giver hellere Klaps end Klap;
glad den med Halen monne svanse
gjorde endog Tilløb til at danse,
men dens lystige Hop
holdt dog forholdsvis tidligt op.

Og nu er atter den i Hi,
nu er den Herlighed forbi;
nu kan den brumme bidsk og vred
over, at man den fik paa Gled;
Wilhelm som Dyrtæmmer vist sig med Buk har,
og Berlinerne raabt deres Hoch! har;
nu er Skylden ej hans,
om ej der kommer Fred til Lands.

Summa Summarum.

Medens Grosserer Blank var til Generalforsamling i Aktieselskabet „Pladen" løb hans Heste løbsk, hans Kone og hans Kasserer stak af, og hans Søn faldt igennem ved Eksamen.

Ved Bordet.

(Familien skal just til at spise, da der indløber et Telegram, som melder, at en gammel Tante er død). Lille Erik (med et begærligt Blik paa de fyldte Fade): Fa'er, ska' vi græde nu straks, eller ska' vi vente til vi har spist?

Vent bare.

Han: Jeg har hørt sige, at et Kys uden Kærlighed smager som et Æg uden Salt.

Hun: Det kan jeg ikke tale med om. Jeg har i mit hele Liv endnu ikke — —

Han: Naa, naa, lille Frøken!

Hun: .... spist et Æg uden Salt!

Uddrag af „Ravnen"s Lægebog.

Mel.: Tarrata bom trara.

Middel mod Skinsyge.

Hver en Sygdom ganske vist
ende kan med Døden trist;
bli'er Du skinsyg, kære Mand,
nemt Du skindød blive kan,
Derfor Du i Tide maa
sent og tidlig passe paa;
følgende Recept er god,
hvis Du gaar paa Frierfod:
:,: Vælg Dig en gammel Snut,
skeløjet og med Skrut,
og jeg forsikrer Dig,
skinsyg bli'er Du ej! :,:

Middel mod Kæresteſorg

Sværmer Du for Piger smaa,
kan Du ej la' Hønen gaa,
gør Du dristigt Haneben
til en lille, yndig én.
Er den lille Putte striks,
svarer hun Dig med et Kniks:
Gaa De bare Deres Vej,
kun en Kurv De faar hos mig! —
:,: Lad ej Dit Mod slaa klik,
hæng Dig ej i en Strik,
men hæng Dig straks saa kry
om Halsen paa en ny :,:

Middel mod indbildt Syge.

Er Du gift og din Madam
er et lille stakkels Lam,
som har Smærter for og bag,
ganske rædsom „nervesvag",
ondt i Ryg og ondt i Bryst,
Mave, Hoved, Ligtorn, Knyst,
Smerter over Lænderne,
„Gigt" i alle Tænderne. —
:,: Spring til Teatret hen,
køb en Billet og den
vil hjælpe til, min Ven,
at hun bli'er rask igen. :,:

Middel mod Humørsyge.

Gaar Du som Pertot omkring,
gnaver over hver en Ting,
er Du treven, tavs og sær,
muggen, traurig, mut og tvær,
føler Du Dig saa beklemt,
er Du ej til Latter stemt,
maaske snarere til Graad,
følg saa bare dette Raad:
:,: Paa „Ravnen" abonner,
læs den og straks Du ler;
Du bli'er i godt Humør,
som ingensinde før! :,:

En Buens Taank om Agraervæsned.

(Bondedialekt fra Aalborgegnen.)

Jen Daw a gik i min in Tommerom
aa tent po manne Teng — so'en udenom,
hva dæ fenes i min Bedrøvt aa min Gaar,
men ilyvaller i min Entegt ka gør Skaar,
saa rejn de mæ li end i min Taank
om no et osse a ku fo fat i den Haank
som di Stuer griwer i hvææ Gaang di tøster
aa øser o Samfunes Veld som di løster.
De va netop di hææ grov stuer Hermejn
dæ i den sist Tid saa faale haa rejn,
ve vi Bøjner aa saa'e vi sku skøn vos aa kom
hen aa si te no va dje Kas bløven tom,
aa saa varred vi øjner haad et ret møj ien
va nysgjerre aa brugt saa søen vaa Bien
te vi løef saa stærk vi glemt Huded hjem
aa va dææfor let ugsaat for aa ku glem
te de æ di Stures in Skyld Kasen æ skit,
nøj som dæ da osse æ saae dem saa tit.
Men de va no de mæ Haanken aa Kasen,
haad met Hued no vot let mie gelasen
saa ku a javed te regtig aa sit etter
om osse de va Meningen a sku ha o di Retter
som no sku stelles an te de hææ bette Gjil
hejer a blot sku ha de, di Stuer di viel,
men Huded va jo bløven hvaa de plejer aa vær
saa a ku et si Skoven faa jenne Trær.
Aa dææfor ærred a ska no spekulier,
nææ dæ kommer en Taank øver mæ mier
en hva dæ behøves te Kyer aa te Hejst
aa aalt de davle som bekommer mæ bejst.
Men ku vi nu føst fot fat i Haanken
aa aalsammel vær ening om Taanken
saa maat vi ku ta en bette Tuer om Kasen
om osse di Stuer æ i mjest gelasen
for i de 80,000 æ vi manne de flest
saa vi maa da ka røk nøj uden aa rest.
Si nææ vi no ska ha æ Valg igen.
saa vil a prøv — aa stem po en Ven,
o dem dæ ved regtig hvodan de æ fat
aa fostoer aa ta Tengen po laangs aa paa tvat,
saa ska han prøv — nær han ska stem
aa fo jen hejer tov sot end o dem,
dæ baadde ka tenk aa føel aa faaklaaer
te no ærred blot Kasen di ska si aa bevaaer,
naa saa de æ gjov — aa dæ ska stemmes mier
saa ska dæ passes po dæ kommer et flier
o di Stuer, er di li ka kom te aa si
nææ vi aner rejner mæ Kasen faabi.
Si de æ no de a ka tenk li faa Tien,
a vel røkkes mæ dem om Haanken te den blyver mien,
aa de tenker a et di ka ha saa møj imued
saalæng di et trover te a haaer aant i met Hued
aa si soen erred jo di ajner plejer aa gjørred,
dææfor foer di Fløden aa kjaner sjel Smørred.
Faatien æ di Stuer jo flest hvaae de gjæller
aa faastoer jo osse godt nok dæ ilyvaller
aa fo nøj sammelt end — men aa pas poed,
de ved a et regtig — a ka et godt fostoed
faa de æ jo mjest de Stures Kaser der æ slag',
saa de æ val nok mæ der æ kommen op aa ag,
men no vel a da hov ætter te vi æ di flest
oa bekommer da naturligvis osse de mjest,
skuled no goe soen de hile vaa skit
aa a foer blot Haanken aa Kasen slaaer svit
som de plejer aa goe nær a hajnler mæ di Stuer.
Saa vorred val et aant end aa klov mæ te min Muer,
men de æ no rejle æ maver Bien aa guav
ko hense a ilyvaller fo lov te aa klav
mæ te dem dæ plejer aa hjelp nær de kniwer,
men som sejer — a te davle klemer saa de piwer.
Ja a æ jo en bette Majn dæ gjan vel væ stuer,
som a aaltier haa viel, som hon sejer min Muer,
men no lær a te a passer po de a haaer,
saa trover a a gjørred akoraaet som min Faaer.

Tak Skæbne!

Under „Telegrammer" i et berlinsk Blad læses:

Fyrstinde Ferdinand af Bulgarien er nedkommen med en Søn.

(Fortsættelse følger paa Bagsiden.)

I Tyskland vil man bl. a. beskatte Fragtbrevene. Hvad om Estrup, naar Brændevinsskatten er vedtagen, foreslaar en Skat paa Rykkerbreve og Kærlighedsbreve? Navnlig de sidste vil magelig kunne bringe Statskassen en Indtægt af et Par Millioner om Aaret. Saa gør de Elskendes Skriverier da nogen Nytte!

Ved Bispevisitatsen.

Biskoppen: Naa Børn, kan nogen af Jer sige mig, hvor Ordet „Gud" hyppigst bliver misbrugt? (Almindelig Tavshed). Men Børn, det maa I da vide. I hører det jo saa ofte.

Hans (paa bageste Bænk): Jeg véd det, Hr. Biskop! Jeg véd det!

Biskoppen: Lad os høre, min lille Ven!

Hans: Paa Prækestolen!

Naturhistorie.

Læreren: Hvem af Jer kan nævne mig et Eksempel paa Kattens Falskhed?

Lille Thomas (Søn af en Restavratør): Den vil gærne udgive sig for — Haresteg!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Efter Brændevinsskatten.

— Naa, Jakob Brøndum! Nu er Du jo fuld igen. Hvad skal man dog stille op med Dig?

— Lad mig drikke, Hr. Pastor. Jeg betragter det ikke som en Fornøjelse; men som et kommunalt Tillidshverv.

— Hvorledes det?

— Jo, skal Kommunen have nogen Indtægt af Brændevinsskatten, saa maa der jo drikkes noget, og ser De, Hr. Pastor! Nu drikker jeg for Jer allesammen!

Nr. 6.

RAVNEN

Søndag d. 11. Februar 1894.

Han kender ham.

Baronen: Hans, hvis min Kone spørger efter mig, saa sig, at jeg er kørt til Teatret.
Tjeneren: Som Hr. Baronen befaler! Og hvor kører Hr. Baronen virkelig hen?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Du spørger, min Dreng.

Man véd Fastelavn
gi'er sig Udslag i Løjer og Sjov,
selv Vintren i Favn
til Aprilsvejr sig tager Forlov,
og vores Agrarer
kalfatrer paa Meningen af deres Ord
og Fredrik ej sparer
paa Krudtet mod Valget i Fjor.

Leth=Espensen staar
ved et Møde med Riegels, den Sjæl,
tænk Straamand og Faar,
ja det siger de allenfals sel',
og Estrup med Skatten
sig danser en Tur, gør dog Plads lille Børn,
faldt Bojsen til Patten,
saa bliver ej billig en Bjørn.

Snart gaar hver Gendarm,
intet Ny har de vundet sig her,
men Ryberg la'e Arm
og sit Øre til Blaamandens Sværd,
skal Lyseblaa rulle,
saa mener de Udgangen bør være flot,
forinden i Mulde
de hviler til Spe og til Spot.

Alberti har væ't
med en Sag for sin Secher, det Skind,
ved Højesteret,
men den vilde ej lukke ham ind,
ja Nemesis rammer,
i Kost og Tæring faar Fallesen, føj,
tre hundred, o Jammer,
Alberti er slunken og sløj.

De Store i By
i Teateret strømmede hen,
en Opera ny
og saa Enna og Hennings igen,
Succesen var lille
og Venskabet kan jo igen gaa itu,
og „Ravnen" tier stille,
for Enden er ikke endnu.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er egenlig storartet at se, min Kære, hvor denne hersens Agrarbevægelse griber om sig med Aktieselskabet Frejrs Avertissementer i Bladene og Landmandsliv paa Folke=teatret, men Carl Nielsen har alligevel vist at han kan spille Kasino meget bedre end Aktieselskabet og alle dets Direktører, og nu gi'er han allerede Greven nok saa flot, og kappes med Abrahams om hvem der der først faar fat i Charles Tante, som formodenlig maa ha'e en hel Del Grunker liggende, siden der er saadan en Rift om hende, men Millioner tror jeg ikke hun har, for saa havde Agrarerne eller Estrup nok kapret hende for længe siden og lavet hende om til et eller andet Skattesubjekt eller hvad det hedder, for der bliver vist ikke noget af de Fastelavnsløjer med Brændevinsskatten, efter som Folkethinget ikke gad slaa Skatten af Tønden, men slog Spundset godt fast og trillede Estrups Livs=eliksir ned i Udvalgskælderen og sa'e: den kan blive god — naar den bliver gemt. Men nu er det jo saadan i denne Verden, at hvad der bliver gemt — navnlig i Udvalget — staar Fare for at blive glemt, og Estrup faar rimeligvis aldrig mere sin Brænde=vinsskat at se, men han maa synge lige som Studenten i Æventyr paa Fodrejsen. God Nat, nu drømmer jeg om min Skat! men der staar i min Drømmebog, at Brændevin at drømme om, er Ulykker at faa, og det kan begribeligvis aldrig gaa godt med at lave ny Skatter, naar vi alligevel skal bygge Jærnbaner paa Gæld, som Octavius Hansen ogsaa sa'e i Landsthinget da Knyst=banen eller Kystbanen, vilde jeg sige, var en Ligtorn i Øjet paa Brejnholt, som var lige ved at faa Mundkurv paa af Formanden, fordi han var arrig og vilde nappe baade Octavius Hansen og Trafikministeren i Benene, men saadan er det altid naar de skal snakke om Jærnbaner i Rigsdagen, saa bliver der sat Damp paa fra alle Sider, og det bliver vel den samme Historie med Thomas Nielsens Vejlebane, hvis Navn er næsten lige saa langt, som hele Banen og som er saa indviklet, at man ikke véd om den skal ende hvor den begynder eller begynde hvor den ender. Det er den rigtige Jærnbane=tommerum, som Thomas Nielsen siger. Tak for Kaffe!

Skaaltale,

holdt ved en „bedre" Middag.

Mel.: Lott ist todt!

Omkring et overdaadigt Bord
er samlet Kavallerer
med spækket Pung og Mave stor,
de rigeste Grosserer — —
En rejser sig, og paa sit Glas
han slaar til Lyd og siger:
„En Tale nu er paa sin Plads
og Emnet, uden Smiger,
er ypperligt endskønt det er forslidt:
hvad skal de med det meget, naar de nøjes kan med lidt!

Ud Nøjsomhed vi blæse vil,
vi Folk med mange Penge,
men Nøjsomhed, det maa sgu til
for Fattigfolk, som trænge. —
Det ligefrem er Spot og Spe
at de med Flæsk sig flotter,
de nøjes bør med Frikassé
af Katte, Mus og Rotter
og hvad skal de med Smør, lad dem faa Fedt,
hvad skal de med det meget, naar de nøjes kan med lidt!

Tænk blot i mangt et fattigt Hus
man tidt og ofte finder
en Luksus, til Eksempel Snus,
som bruges selv af Kvinder.
Og Mændene, de patter paa
Cigarer og paa Piber,
i Tilgift tager de en Skraa,
min Harme De begriber,
thi Snus, Cigar og Skraa, det gaar for vidt,
hvad skal de med det meget, naar de nøjes kan med lidt!"

Han puster lidt paa den Strabads,
og mens hans tænker efter,
han tømmer sit Champagneglas
og samler friske Kræfter —:
„Det bestialske Brændevin
kun demoraliserer,
det laver Mennesker til Svin,
elv Navnet os generer — —
Lad Fattigfolk faa Vand, det si'er jeg frit,
hvad skal de med det meget, naar de nøjes kan med lidt.

Hvis alle Folk, som har det smaat,
alt dette vilde savne,
saa fik de selv det rigtig godt
og os det vilde gavne;
af deres Løn vi stadigvæk
en Smule kunde prutte,
som i vor egen Pengesæk
vi roligt kunde putte,
og vi med Tiden faar dem næsten frit —
hvad skal de med det meget, naar de nøjes kan med lidt!"

Ny Literatur.

Paa Albertis Forlag er udkommet:

Rob. Ræd.,
Roman i flere Kapitler.

Handlingen er i Korthed følgende:

Rob. Ræd. er en stor journalistisk Røver, der ligger paa Udkig baade inden og uden Døre for at „hugge" noget. Somme Tider lykkes det ham og somme Tider ikke. Han overfaldes og kæmper mandelig, snart med Hælene og snart med Munden. Intet kan hindre ham i den Vej, han har betraadt; snart overværer man en Scene i et Grav „Kapel," snart paa aaben Mark. Som han selv siger et Steds:

Jeg gaar kun efter Næsen,
og Næsen er et Væsen
af første Kvalitet.

I disse Linjer har man hele Rob. Ræd.s Karakter sammentrængt.

❊

„Frejr",
Et Andelsdigt.

Frejr er den nordiske Gud og Folkeaand, der atter er opstanden. I skønne, velvalgte Strofer paa Bladenes Bagsider skildrer Digteren de herlige Forhold, naar „Frejr" atter hersker i Danmark som før.

Digtet ender som følger:

Trindt da fra Sunde
og grønnende Lunde,
Dannemænd stævner
til „Frejrs" Alter;
herlige Hævner
af Stores Drabet;
Guldet strømmer ham
rigt i Gabet.
— —
Da skal paa Skjolde
Klangen lyde,
bag Bahnsonske Volde
Helte skyde
paa Midgaardsormen,
Socialismen, der hindrer
i udelt Lejr
vor livsalige „Frejr".

I en snæver Vending.

Ved Skydeøvelsen skyder en Rekrut tre Gange uden at ramme Skiven. Rasende river Kaptajnen Geværet fra ham og brøler: „For Satan! Har De St. Veitsdans i Forpoterne eller er De blind? Nu skal jeg Fanden bombardere mig vise Dem, hvorledes man skal skyde!"

Kaptajnen lader, lægger an, skyder — men rammer ikke Skiven. Saa drejer han sig om og brøler:

Saaledes plejer De at skyde, men saaledes bliver der ikke skudt ved mit Kompagni — forstaar De!"

Pareret.

Grossereren: Mikkelsen, hvor tør De understaa Dem i at fløjte her i Kontoret?

Kontoristen: Vær De glad til at jeg er saa fornøjet — trods den usle Løn!

Dagen efter.

— Kære Adolf, jeg er endelig kommen til den Erkendelse, at saadan et Bal er den kedeligste Fornøjelse af Verden.

— Og derfor maatte jeg bløde 150 Kroner!

— Er den Erkendelse da ikke de lumpne Penge værd!

Grossereren: Jeg vil engang for alle bede Dem om at børste mit Tøj bedre! Tror De, jeg betaler Kost og Løn for sligt Sjuskeri?
Pigen: Og jeg vil engang for alle bede Dem om at tale i en anden Tone til mig! Tror De maaske, det er Deres Kone, De taler til!

Store Mænds Ord.

Den moderne Socialisme fordrer Menneskets integrale Udvikling i fire Retninger: i moralsk, intellektuel, psykisk og fysisk Henseende, men den véd, at en saadan Fordring kun er realisabel ved alle menneskelige Anstrængelsers forenede Virken, og det er derfor den vil socialisere Virkemidlerne.

Benoit Malon
(fransk Socialist).

*

Vi agter kun Lovene, naar de kan give Legeme og Aand hele den Fuldkommengørelse, for hvilken de er modtagelige.

Platon
(græsk Filosof).

Skanker og Skoser.

Sprøjten i Ullerup er bleven ubrugelig og det er bleven overdraget til to Mænd at købe en brugt Sprøjte.

Vi henleder Opmærksomheden paa „Avisen". Den maa vist kunne faas for en billig Penge og vil sikkert gøre sig betydelig bedre i Ullerup end her i København.

Eller skulde Alberti være villig til at afhænde „Dannebrog". I saa Fald følger der Sprøjtefører med, og han er „Secher" nok.

Gode Raad er dyre

— Min Hukommelse bliver svagere Dag for Dag!
— Jeg kender et godt Middel til at skærpe den.
— Kom med det!
— Laan mig tyve Kroner!

Da en Mus gnavede af Diogenes' Brød, raabte han: „Jeg er rig, jeg har Snyltegæster!"

I Restauranten.

Petersen (tager af en Fejltagelse en anden Herres Hat, opdager det straks og giver Hatten til sin Ejer): Undskyld, den passer mig akkurat. Vi har ens Hoveder!

Herren: Ja, udvendig!

Ved Øllet.

— Hvorfor skulde egenlig Bombekasteren Vaillant miste Hovedet?

— Fordi Edsvornerettens Medlemmer af Skræk havde tabt deres!

Kendingstegn.

Fruen paa 1ste: Den Løjtnant, som boer hos Dem, staar vist ved Artilleriet?

Fruen paa 2den: Rimeligvis! I al Fald kommer han kanonfuld hjem næsten hver Nat.

Livets Lotteri.

Social Studie af Benj. Gastineau.

(Forts.)

Den forældreløse Yngling forlod Haven, straalende af Lykke. Han følte sig elsket. Men han vidste godt, at skønt Christine havde sagt: Naar det behager Gud, saa vilde dette i Virkeligheden dog sige: Naar det behager min Moder. Det vilde ogsaa sige, naar De er mig lige i Rang og Stand, naar De ejer et Navn o. s. v.

Charles betænkte sig ikke længe. Otte Dage senere tog han Afsked fra hende og Fru Covard og gik til Algier, hvor han indtraadte som Soldat i den franske Hær. I fem Aar kæmpede Charles som en Løve mod de indfødte Arabere; han deltog i Krigen med Begejstring, med en utrolig Bravur, uden at paadrage sig andet end nogle ubetydelige Saar.

„Stakkels Arabere," afbrød Journalisten „hvor de maa have følt sig lykkelige ved at blive nedsablede af Charles af bare Kærlighed."

Ved Slutningen af det femte Aar, da han var avanceret til Kaptajn og bar Æreslegionens Kors, vendte Charles tilbage til Frankrig. Paa Kærlighedens Vinger ilede han til Christine. Aa, hvor bankede hans Hjærte, da han stod udenfor den Elskedes Dør, det bankede voldsommere end i Kampen med Kabylerne.

Endelig aabnedes Døren og Charles traadte ind. Men han blev modtaget med isnende Kulde, de to Damers Miner var fremmede, deres Hjærter var kolde.

Anende Sammenhængen spurgte Charles om Grunden. Med Høflighed og saa skaansomt som mulig fik han Svaret — han kom for sent. Da han forlod Huset, var han som følelsesløs, han vilde græde, men kunde ikke, han stirrede mod Jorden, som om han søgte sin Grav. —

„Og hvorledes var alt det kommet saaledes?" spurgte Etienne med Deltagelse.

„En rig Kapitalist havde benyttet Charles' Fraværelse og havde vundet Christine, eller rettere sagt, han havde købt hende."

„Og hvad er der blevet af Kaptajnen, har han begaaet Selvmord?"

„Det vilde have været det bedste," svarede den Ubekendte med et smærteligt Suk.

Det blev Jonrnalisten klart, at den, han talte med, var ikke nogen anden end Charles Devin.

„Naar alt kommer til alt," begyndte Journalisten, „hvad er saa Giftermaalet i de herskende Klasser i de fleste Tilfælde andet end en Forretning, et Køb, et Pengeanliggende. Man køber sig en Kone, lige som man køber sig en Komode. Alt har sin bestemte Pris. De højere Klassers Kvinde er ikke rustet til Kampen for Tilværelsen, hun er i det væsenlige kun en fin og skrøbelig Skabning. Forlang ikke af hende, at hun skal føre Befrielseskampen. Det er os, der skal føre Kampen ogsaa for Kvindens Frigørelse. Det hedder sig, at vi kæmper for Menneskerettighederne, og dog vil vi ikke tilkende Kvinden lige Rettigheder med os. Ogsaa Kvinden skal være raadende over sin egen Skæbne, lad os frigøre Legeme og Sjæl, lad os tilstræbe en social Organisation, som ikke taaler noget Slaveri, ikke anerkender Pengesækkens Herredømme, saa vil ikke Pengesækken men kun Hjertet tale med, naar det gælder at knytte et Baand for Livet. Ogsaa jeg kan fortælle en lignende Historie som De.

Jeg har havt en lignende Skæbne som Kaptajn Devin. Min Fortælling er meget mere prosaisk, det er sandt, men Enderesultatet er ganske det samme.

Det er nu ti Aar siden — jeg var forelsket. Min Tilbedtes Fader var Sæbesyder. En smuk Morgen tog jeg mig den Dristighed at bede ham om hans Datters Haand. Svaret var forbløffende ligefremt. Han vilde kun have en Svigersøn med mindst ti Tusind Francs; men jeg ejede ikke en Sou (omtrent 3 Øre).

„Og naar jeg kan præsentere mig som Ejer af ti Tusind Francs?".

„Saa faar De min Datter?"

(Forts.)

Modifikation.

Hansen havde sig „Kjøbenhavn“,
Jahannes var hans Døbenavn,
„København“,
Johannes var hans Døbenavn;
Karl for sin Hat var Robert H.,
yndede „Inden Dørs“ at gaa,
det er saa favert paa Udkig at færdes.

Olaf gjorde han ingen Ting,
kørte med Frederik Brun i Ring;
ingen Ting,
kørte med Frederik Brun i Ring;
saa Frøken Dons bekom sin Part,
og hun blev ellers ikke spart;
der er saa favert paa Prøver at færdes.

Men saa vanked' der kløg af Dons
og det var ikke Mad for Mons;
Kløg af Dons
det var just ikke Mod for Mons;
Robert misted' dog ej sit Mod,
tappert han bag sit — sin Værge stod;
det er saa favert bag Værger at færdes.

Den Duel blev i „København“
nævnet, om end med andet Navn,
„København“
nævnede den med andet Navn;
„Hanekylling“, „næsvis“ og „fejg“,
det var, hvad Robert fik for sig;
det er saa favert i Folks Gunst at færdes.

Retten dømt nu forleden har,
og tro blot ej, at fejl den ta'er;
dømt den har,
og tro blot ej, at fejl den ta'er:
Robert er ‚Hanekylling‘ ej,
og langtfra „næsvis“ eller „fejg“;
det er saa favert for Skranken at færdes.

Hansen Robert har fælt blamer't,
herved det bli'er mortificer't;
fælt blamer't,
herved det bli'er mortificer't,
og til Gængæld i Dommerens Hus,
bøde han bør mindst hundred' „Krus“.
Det er saa favert paa Nytorv at færdes.

Gid saalænge som Kattesund
hører endnu til Rettens Grund,
Kattesund
hører endnu til Rettens Grund,
at hver en Sjæl, der bli'er blamer,'t
straks maa faa det mortificer't;
det er saa favert med Palmer (i Hænderne) at færdes.

Fra Gaden.

Hovedstadslægen: Ih, Goddag, Kære! Hvorledes er De tilfreds med Deres Praksis?

Provinslægen: Det er den bare Elendighed! I min By hersker der en formelig Sundheds-Epidemi!

I Kupeèn.

Forpagteren: Tør jeg røge, lille Frøken? Skulde mine Cigarer genere Dem, saa smider jeg dem øjeblikkelig ud af Vinduet!

Frøkenen (forfærdet): Mig!

Der gives storborgerlige Ægtemænd, som efter Hvedebrøds-dagenes Ophør enten vender tilbage til deres gamle Elskerinde, eller de opdrager deres Kone til Mætresse.

I Provinsarresten.

Den ny Arrestforvarer (til en Arrestant): Er De gal? Her maa De s'gu ikke fløjte! Dersom Politimesteren hører det, saa smider han Dem uden videre paa Porten!

Der skal gives fornemme Damer, som ser mere paa deres Negles end paa deres Tankers Renhed.

Frøkenen: De er altsaa en Dyreven, Hr. Wolff?

Wolff: Ja, det kan De tro, min Frøken! Jeg holder t. Eks. umaadelig meget af Haresteg!

Paa Hofballet.

— Tillad min Herre, at jeg trykker Deres Haand. Jeg vilde gærne give det Udseende af, at jeg kender nogen her.

— Med Fornøjelse, min Herre! Jeg befinder mig ganske i samme Tilfælde.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

National.

...Det at være dansk, er den naturligste Ting af Verden. Jeg skal nævne Dem et Eksempel. Hvis Tyskerne var Danske, saa vilde de naturligvis sørge for, at Tyskerne i Slesvig blev ved at være Danske. Hvorfor skal vi ikke spejle os i Tyskernes Eksempel, og blive saa danske som mulig?...

Nr. 7.

Ravnen

Søndag d. 18. Februar 1894.

I Civilretten.

Dommeren: Har De kaldt denne Herre en Idiot?
Indstævnte: Hr. Assessor! Jo længere jeg betragter det Menneske, desto sandsynligere forekommer det mig!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En lille Pige paa fjorten Aar.

Hr. Secher staar i sin Smørbutik
og gier i Bøtten saa mangt et Stik,
og Fedtegrever han vejer a'
men hvor skal Kunderne komme fra,
:,: aa Herre Gud! :,:

Men sælger Smørbladet Ingenting,
saa gaar det heller i Højres Ring
til „Borgerliste", ja sikken Svir
dog for det fedtede Madpapir,
:,: aa Herregud! :,:

Der raser Storm og der vanker Vind,
en hel Del Glasruder blæste ind
paa „National", der faldt Klø til Bett
og tykke Fredrik sig talte træt,
:,: aa Herregud! :,:

Nu skal Gendarmerne hældes væk,
de gik og spillede Folkets Skræk,
de Folk, som vi holdt saa meget a',
skal nu et Spark i Finalen ha',
:,: aa Herregud! :,:

Lad vær at pil ved de lyseblaa
men klæd dem sorte og lad dem staa,
de Planter i Provisoriets Sump,
fra Smørumnedre og op til Rump,
:,: aa Herregud! :,:

En Valgkredslov er paa Brædderne,
og otte ny vil Forrræderne
kun gi', de frygter for Folkets Magt
trods Lovens Ordlyd og Friheds Pagt,
:,: aa Herregud! :,:

Hos Urtekræmmeren.

Pigen (tjener hos en gærrig Oberstinde): 1/2 Fjerding Bønner, for 2 Øre Cikorie og en 1/2 Fjerding hvidt Sukker!

Urtekr.: Værsarti', mit Lam! Herskabet skal maaske ha'e stort Bal i Aften?

Livets Lotteri.

Social Studie af Benj. Gastineau.

(Forts.)

Jeg arbejdede og spekulerede, svindlede og risikerede alt, og virkelig: efter tre Aars Forløb besad jeg 9,708 Francs og 10 Centimer.

Jeg gik triumferende til min fremtidige Svigerfader, men denne var fremdeles ubønhørlig: „Der mangler endnu 291 Fr. og 90 Cent. Kom igen, naar De har hele Summen." Der gik seks Maaneder, saa havde jeg de 10,000. Men den Gamle svarede barsk:

„Min Datter har ikke havt Lyst til at vente saa længe, i Mellemtiden har der meldt sig ti andre med 10,000 Francs — jeg har allerede en Svigersøn."

Jeg gjorde min Kompliment for den gamle Sæbesyder og hans Datter, tog mine Penge og gik min Vej. Det er min Historie. Den er baade til at le og til at græde over, men kan det være anderledes i et borgerligt Samfund, der er bygget op paa Menneskenes Udbytning ved Menneskene. Hvem bekymrer sig nu til Dags om personlig Fortjeneste, Bravur, Hæderlighed? Ikke en Kat. Den Rigeste er stedse den bedste. Og den største Aagerkarl er den mægtigste. Naar jeg har Penge nok og I ingen har og sidder i Elendighed, saa køber jeg Eders Ære, Eders Hustru, Eders Børn. Jeg tager Eder Brødet ud af Munden og naar I ikke vil som jeg, saa maa I gaa under for mine Ojne.

Etienne holdt inde, han lagde Mærke til, at hans Grundsætninger blev udviklet for døve Øren, thi Charles Devin tænkte paa noget ganske andet end paa at høre paa ham, han stirrede med længselsfulde Blikke paa den smukke Christine og hendes lykkelige Ægtemand

„De er bestandig endnu forelsket," sagde Journalisten med et Smil, „hvad mig angaar, saa har min Sæbesyderdatter kureret mig for stedse. Gør lige som jeg."

„Jeg har anstrængt Legeme og Sjæl for at glemme hende, men forgæves. Aa, min Herre, jeg lider den Fordømtes Kvaler, se dog engang, kan der gives noget mere henrivende end naar hun smiler, dog, o Smærte, hun smiler til ham som jeg afskyer. Aa, hvad har han for en Ret til at være saa lykkelig, og hvorfor er jeg saa ulykkelig!"

„Han har trukket et lykkeligt Nummer i det sociale Lotteri, det er hele Historien."

„De taler i Gaader?"

„Paa ingen Maade! Naar De spørger: Hvorfor er dette Menneske rigt? — Svar: Fordi han er det. Hvorfor har et andet Menneske saa stor Magt? Fordi han besidder den. En fornuftig Grund dertil? Hvor finder De den? Det er Tilfældet, som gør Menneskene rige eller fattige, mægtige eller elendige.

Er det ikke saaledes Socialisterne lærer? Jo og de fordrer en saadan Omordning og Organisation af Samfundet, at det bliver muligt for enhver selv at høste og nyde Frugten af sit Arbejde. Men nu til Dags — hele det menneskelige Liv er ikke andet end et stort Lotteri, hvor Tilfældet troner som den øverste af alle Guder. Svar mig: Hvad er Fødselen? Et Lotteri! Rigdom? Et Lotteri! Handel og Haandværk? Et Lotteri! Politik? Lotteri! Krigens Berømmelse? Lotteri! Embeder og Værdigheder? Lotteri! Hvad er Børsen? Svindel og Røveri! Fremdeles — Hvad er et Lotteri? Et Spil, i hvilket man vinder eller taber. Lotteriet gør nogle faa lykkelige og Mængden af Deltagerne ulykkelige. Hundredtusind Deltagere taber hver en Francs og den Ene vinder hele Kagen. Og hvilket Billede frembyder vort offenlige Samfund? Faa Rige, mange Udsultede, faa Udvalgte, mange Forskudte.

Halvfemsindstyve Mennesker af hundrede arbejder uafbrudt for at de andre kan svælge i Overflod, uden personlig i ringeste Maade at deltage i Menneskehedens Arbejde."

„De har Ret," svarede Davin, „disse ulykkelige sociale Tilstande er sørgelige, men hvad er der at gøre? Vi maa tie og taale uden at klage."

(Sluttes.)

Valgkredsenes Fordeling.

„Ravnen" foreslaar Højre at foreslaa Valgkredsene inddelte omtrent som følger:

1. Kreds. Amaliegade, Bredgade og Didrik Badskærsgang.
2. Kreds. Kongens Nytorv, Holmens Kanal og Krokodillegade.
3. Kreds. Østergade, Købmagergade, Amagertorv og Dybensgade.
4. Kreds. Kultorvet, Frederiksborggade, Rømersgade (Nr. 22 undtagen) og Aabenraa.
5. Kreds. Gothersgade, Linnésgade og Raadmandsgade.
6. Kreds. Farimagsgaderne, Sølvtorvet og lille Farimagsgade.
7. Kreds. Dosseringerne, Sø-Gaderne og H. C. Andersensgade.
8. Kreds. Vesterbrogade og Bagerstræde.
9. Kreds. Højbroplads, Slotsholmen og Sofiegade.

Og saaledes fremdeles. Efter et Princip som det i ovenstaaende fremhævede vil Højre med nogenlunde Sindsro kunne se de ny Valg i Møde. I modsat Fald kan Partiet ligesaa godt gaa hjem og lægge sig med det samme.

Opdaget.

— Det er godt at jeg træffer Dem. Hvorledes staar det egenlig med de 30 Kroner, som De skylder mig?

— De skal faa dem til Deres Fødselsdag, saa gratulerer jeg Dem med det samme.

— Send mig bare Pengene, saa kan jeg gratulere mig selv.

Hun: Skam Dig, Adolf, Du har ærgret Tante saa hun bliver helt fra os!

Han: Jamen, Kære, jeg holder netop mest af fjærne Slægtninge!

I Urteboden.

Lille Peter: For fem Øre Bolscher, som hjælper for Hoste!

Urtekræmmeren: Er det til Dig selv, Peter?

Lille Peter: Ja — Bolscherne. Men det er Bedstemo'er, som har Hoste.

Højst mistænkeligt.

— Du, Marie, jeg tror at min Garder har en anden Kæreste!

— Det er ikke muligt!

— Jo, naar han kommer til mig vil han bare ha'e Øl og Cigarer, men han er slet ikke sulten!

Godt klaret.

Manden (efter Aftensmaden): Nu siger jeg saa mange Tak for Mad, min Putte! Vil Du være saa rar at gi'e mig Gadedørsnøglen — jeg vilde gærne gaa ud en halv Times Tid for at trække frisk Luft.

Den unge Frue: Saa gærne, min Ven! Moder har den i Lommen — hent den hos hende!

Efter Soldet.

Realistisk Skitse.

I det mørkeste Mørke laa et Menneske og pinte sit Hjærte med alle Slags Tvivl.

Rundt om ham var det isnende koldt, og det forekom ham, som om han laa i kolde Liglagener.

Han frøs. Han hed Petersen. Hans Pulsslag standsede i isnende Rædsel.

Han vidste ikke, hvor han var. Rundt om ham hylede og peb Blæsten, og Landevejens Træer bøjede sig, som gigantiske Djævleskikkelser, der gør deres brølende Overherre deres Kompliment.

Nu steg Maanens blege, bløde Alabasteransigt op over Alléträernes mørke og svajende Omrids og grinede ned til den ulykkelige Mand med et Skær af irriterende Mangel paa Forstaaelse, der som et kæmpemæssigt Spørgsmaalstegn genspejledes i det stakkels Menneskes Sjæl.

Han greb om sig. Hvad han greb i var koldt og vaadt. Han greb igen. Det var vaadt og koldt. Han laa blødt, men det var ikke en Dunsengs Blødhed, som plejede at omfavne ham i denne Time. Nu! Store Himmel, hvad var det! Iskoldt trængte det sig fra hans Fødder op mod Hjærtet. Han stønnede, Træerne susede. Hvor han end greb for sig var alt blødt og koldt og vaadt! Forfærdeligt! Ha, Rædsel! nu løber det ind i hans Støvler!

Og nu halvvejs kommen til sig selv følte han, hvorledes det Vaade trængte sig ind allevegne, i Lommerne, i Ærmerne, under Frakkekraven, isnende, koldt, vaadt, blødt, afskyeligt!

Mudret Snavs med noget halvt smæltet Sne og Saltlage fra Sporvejsskinnerne!

En sagte Rislen naaede hans Øre, Draaber vædede hans Ansigt.

— — — —

Det var klart, han laa i Rendestenen!

I Skolen.

Læreren (taler om Syndefaldet i Paradis): Slangen er naturligvis kun billedlig ment; kan Du, Peter, sige mig, hvorledes den Lignelse skal forstaaes?

Peter: Eva dansede Slangedans for Adam.

Den Kloge begynder at tænke, hvor den Dumme hører op.

Kvindedyd.

— Hvad sa'e Frøken Bang, da Du hævede Forlovelsen med hende?

— Ingenting; hun var maalløs.

— Store Himmel! Og en saadan Kvinde kunde Du la'e gaa fra Dig!

Man skal gøre godt i Stilhed, sa'e Præsten, han kyssede sit Skriftebarn, den smukke Baronesse.

Han: Jeg forguder Dem, Komtesse, jeg tilbeder Dem. Hvis De bare en eneste Gang vilde være saa naadig at sige »Du« til mig, saa vilde jeg ikke være i Stand til at udmaale min Lykke.

Hun: Gaa, Du Idiot!

Tilgivelig Fejltagelse.

— Er det et Koppelazaret?
— Nej, min Ven. Det er dér man faar dem.

Ny Syls Vise.

Jøsses dog hvor alt er lavet om
i den Tid, som jeg har travet om.
Hele Verden er saa kuriøs,
Kloden, tror jeg, har en Skrue løs;
der hvor ellers Vinen frodigt gror
har de Is og Sne, men her i Nord
har jeg hørt, at vi i Februar
allerede Sommerfugle har.

Forhen søgte Folk den bitre Død,
naar man deres Giftermaal forbød.
Nu de hænger sig, det er dog stift,
for at slippe for at blive gift.
Jeg vil raade hver forelsket Gut:
fri til Frøken Ninna, Lilleput,
Kultorv 16, thi den Sag er klar,
af et Onde man det mindste ta'er.

Før var Kongens Foged næppe kendt,
kunde sove Nat og Dag omtrent,
nu han ud af Fjerene maa staa
førend Fanden selv faar Støvler paa.
Han i Saalerne har Visselæ'r
og er straks følgagtig for enhver;
men det morer mig dog ej saa lidt,
Secher dyppet blev i eget Fedt!

Denne Stores, som der snakkes om,
tro'de jeg som død til Verden kom,
men jeg ser til min Forskrækkelse,
der er sket en fæl Opvækkelse.
Folk sa'e Bæstet slaaet var ihjæl
og saa lever den alligevel: —
Som den var der, var den ikke mer,
og alligevel saa var den der!

For at fylde Statens Pengeskrin
tales der om Told paa Brændevin,
men hvor skal man no'et i Flasken faa,
naar en saadan „Tol'" skal presses paa.
Estrup siger som erfaren Mand:
Kære Børn, det gaar slet ikke an
med de mange fyldte Snapseglas,
ej engang for „Kopper" har vi Plads!

Medfølelse.

— Hvorfor er Du saa forstemt? Er der passeret Dig noget?

— Ja, min Kone er stukket af med min Kasserer.

— Stakkels Mand!

— Ja, jeg beklager ham ogsaa.

En sød lille Kone.

Fruen (til sin Mand paa hans Fødselsdag): For at berede Dig en Glæde har jeg broderet Dig et Gadedørsnøgle-Etui!

Manden: Det var nydeligt af Dig — og Gadedørsnøglen?

Fruen: Den maa Du beholde hver Dag til om Aftenen Klokken otte!

Bare gemytlig.

Værten (til en Gæst): Min godeste, lille Herre, vil De behageligst ta'e Deres Overfrakke og Deres Hat paa, for nu skal De nemlig verfes!

Deri stak det.

Uhrmageren: Tænk bare en Skandale! Min yngste Datter er stukken af med en af mine Svende!

Kunden: Deri har De, som Uhrmager, selv Skyld. De har ikke i Tide agtet paa, at Pigebarnet gik for stærkt, og derfor er hun løbet for tidlig ud!

Det mest tiltrækkende.

Husfruen: Hr. Oberst, De kommer da til vor lille Aftennnderholdning? Programmet er meget righoldigt; min Emmy spiller Piano, Sofie Harpe, Erna vil foredrage en Sang og lille Anna deklamere noget...

Obersten: Og Frøken Julie, Deres smukke Niece?

Husfruen: Hun sørger for Maden.

Obersten: Det er brillant, saa kommer jeg til Frøken Julies Foredrag!

Store Mænds Ord.

At forkynde Sandhed og foreslaa noget Nyttigt er et sikkert Middel til at skaffe sig Forfølgelse paa Halsen.

Voltaire
(fransk Filosof).

*

Til Enhver efter hans Evner, til enhver Evne efter dens Ydelser.

Saint Simon
(socialistisk Filosof).

*

Jesuitisme eller Socialisme: vælg!

Dezamy
(fransk Socialist).

Gensdarmys Tante.

I Teatret i Fredericiagade opføres i denne Tid under stormende Tilslutning:

Gensdarmys Tante,
Farce i adskillige Optrin og Udtalelser.

Handlingens Gang er i Korthed følgende:

Gensdarmy og Bahnson gør stormende Kur til den samlede Sammensmæltning, der paa sin Side heller ikke lader til at være helt ufølsom for Kurmagernes Tilnærmelser. Imidlertid! helt at hengive sig til Kurmagerne kan de smaa Dydsmønstre ikke være bekendt, skønt de har stor Lyst dertil. De vil nok forsøge en lille Tilnærmelse, men den skal gaa af i tilsyneladende Ærbarhed. Og heri er det, at Farcens egentlige Handling ligger.

Gensdarmy har en Tante, Fru Mo de Nation, der ventes at ville give sit Besyv med i Laget til Bedste for Kurmagernes Bestræbelser, og under hendes beskyttende Vinger skal da Liaison'en gaa for sig. Hun udebliver imidlertid til Dels, og nu er gode Raad dyre. Gensdarmy finder imidlertid paa Raad; han udklæder en Ven af sig som det store Flertal i Folkethinget, der skal agere den tjenstvillige Tante, og i Tillid dertil arriverer Sammensmæltningen.

Nu udvikler der sig en Række spændende og højst komiske Optrin. Gensdarmys Ven Bahnson holder store Taler, hvori han besværger den, der en Gang elskede de lyseblaa, at holde paa dem. Den offenlige Mening rejser sig imod det forargelige Kærlighedsforhold, og da den virkelige Tante til Slut er kommen — i Tanke om, hvilket Parti hun egentlig skal tage, er det for sent; Historien er opdaget, og Gensdarmy og Bahnson maa med Spot trække sig tilbage, hvorpaa Tæppet for dette Afsnit af Provisorismens Historie falder under stormende Jubel fra Befolkningens Side.

Spillet er godt; særlig maa fremhæves Gensdarmys Ven Bahnson, der med Alvor og Overbevisning udslynger sine Repliker til Fordel for sin gode Ven. Alene for hans Skyld er Farcen værd at se.

Haard Straf.

— Ja, hvad skal man nu egenlig tro om disse Afholdsmænd? Jeg var nylig Gæst i en Afholdsforening og de fleste Medlemmer sad og drak Bajersk-Øl!

— Det gaar ganske naturligt til. Hvem der nemlig kommer for sent paa Mødeaftenerne, maa til Straf drikke fem Bajere — og mærkværdig nok kommer mange Medlemmer regelmæssig for sent!

En ægte Praler.

Opvarteren (der ved Betalingen modtager en Femhundredekroneseddel): Herren har vel ikke mindre — —?

Gæsten: Hva' ba'? Mindre end den?

Hm!

— Hvem er det, der synger inde i Dagligstuen?

— Tante Bine!

— Aa, jeg troede, at det var Temaskinen?

Petersen ræsonnerer: Det bedste ved min Kones Kys er, at hun maa tie stille saa længe det varer.

Redaktionsliv i Amerika.

Det amerikanske humoristiske Blad „Arizona Kicker" skriver:

Tiderne har forandret sig. Endnu for et Aar siden troede enhver Lokalabonnent paa vort Blad at besidde visse Priviligier, saaledes t. Eks. den Ret at drive omkring i vort Kontor, nævne Redaktøren ved Fornavn, byde ham en Øl og pumpe ham for nogle Dollars. Et ganske særligt Privilegium bestod deri at drikke sig lynende fuld, fylde Gaderne med vilde Brøl og tilsidst at ride gennen vort Kontor paa sin skabede Rallike af en Hest. For ti eller tolv Maaneder siden bekendtgjorde vi, at alle disse Privilegier var ophævede og at „Kicker" for Fremtiden vilde blive redigeret som et Storstadsblad. Fyrene vilde temmelig snart falde tilbage til deres gamle Sædvaner, men vi var standhaftige, og tilsidst gjorde de vor Anskuelse til deres egen. Vi smigrede os allerede med at have det hele under temmelig god Kontrol, da sidste Tirsdag en gammel Skotte ved Navn Shellbank, som paa den anden Side Floden driver en Klapperslangegaard, i en højst salig Stemning kom til Byen og paa sit Muldyr forsøgte at galoppere gennem Vestens største Familieblads Redaktionslokaler. Vi stod just paa Dørtrinet og protesterede øjeblikkelig. Men den gamle Bølle vilde med Djævelens Vold og Magt ind og hans vilde Brøl samlede snart en ophidset, bølgende Mængde omkring os. Det forekom os ikke forsvarligt at skyde paa ham, men da vor Taalmodighed var udtømt halede vi ham ned fra hans Langøre og pryglede ham saa grundigt igennem, at han hylede som et Barn, der havde forvildet sig i Skoven. Men Shellbank er, det betoner vi paa det skarpeste, den sidste, der slipper for saa billigt Køb. Det falder os ganske vist ikke ind at ville indsnævre det berømmelige Vestens ubundne Frihed, men denne ubundne Frihed maa gaa Haand i Haand med den sunde Menneskeforstand. Tiderne har forandret sig og forandrer sig bestandig, og denne Egns gamle Fyre fra før Syndfloden, som ikke kan indrette sig efter den ny Tingens Orden, maa søge til Hulerne i Bjergene.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Lydig men nødig.

Frederik. — Aa, maa jeg slaa med, ellers gaar det galt med Borgerrepræsentantvalgene

Nr. 8.

RAVNEN

Søndag d. 25. Februar 1894.

Er De med?

Bybudet: Jeg sku' hilse fra den Herre dèr henne, om Frøkenen vilde være saa venlig og læse Avertissementet paa Bagsiden af Polletiken for i Maaren, som er underskrevet Greven af Morten Christensen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Gamle John i Bernstorffsgade ikke taaler,
at hans Folk i Natløn mere have vil,
og paa Lyngsie han uden vid're straaler,
mens Betjentene de kommer — og ser til.
Og Stationens Madsen brøsig tager Ordet,
slaar for danske Proletarer haardt i Bordet,
Madsen rager frem blandt Politiets Helte,
som ved Valg i Marts skal Højres Liste vælte.

Estrups Brændevin vandt ikke Mandfolks Bifald,
men saa snakked' Goos lidt med det „hvide Baand",
det ku' blive godt med Skatten, sa'e han, i Fald
en Adresse lagdes i den hvide Haand,
Damehaand, som præsenterer Manden Listen,
Herregud skriv paa, for Skatten er dog kristen,
og saa gaar de kristne Frøkener og Koner
for at fremme det moralske — ny Kanoner.

Salomon har væ't i Avdiens hos Hørring,
for at faa sat Stopper for den fæle „Frejr",
der har skræmmet Folk fra Stege og til Hjørring
og sat Uro i den borgerlige Lejr.
Hørring trak paa Skuldrene, fandt ingen Chance
for at knuse Højres frie Konkurence,
men han mente, at han Pillen ku' forsøde
den sku' bare langsomt pine dem til Døde.

Skal vi holde paa de nye Vandklosetter
eller skal vi have syltet vor Latrin?
skal vi have Duften i de stille Nætter
og bestandig gælde for at være Svin?
Kan ved Tørvesmuld vi vores Kage mele,
eller skal vi ha' i Søen smidt det Hele?
Det er s'gunte godt for læge Folk at vide,
men man bør jo diskutere det i Tide.

Biskop Clausen var i Horsens, Gad, Pastoren,
talte haardt om Vantro i den jydske By,
men af Skam han næsten kunde gaa i Jor'en,
Clausen gav den hovne Præst et Livfuld Stry',
sagde, at de Kristne havde fæle Vaner,
vilde gærne strutte frem som Tulipaner,
som Violer de i Græsset bør sig dukke
og for Verdens Beck og Hovmod Øjet lukke.

Kaffesladder.

Fru Skade: De kan tro, min kære, at jeg har mit evige Mas med Skade i denne Tid, for han skal jo ha'e Sardindaasen paa Bordet baade til Frokost og Aftensmad om saa al Verdens Anarkister staar for Døren, og det nytter saamæn ikke at jeg forklarer ham at siden de nede i Paris er begyndt at knalde med Sardindaaser, taaler mine Nerver ikke engang Synet af en saadan Helvedesmaskine i lang Afstand, og om jeg skal dø paa Stedet faar ingen mig til at røre ved saadan en Tingest, og kan jeg paa Gaden opdage en Sardindaase i et Vindu langt borte, saa skynder jeg mig over paa det andet Fortov og er færdig at daane af Skræk for at Bæstet skal eksplodere inden jeg kommer væk, for det er da virkelig ogsaa forfærdeligt at tænke sig at man ikke mere kan sidde og drikke sin Sjat Kaffe i Fred uden at risikere, at der kommer en halv Snes Sardindaaser flyvende ind gennem baade Vinduer og Døre og laver En til Finkemad med det samme, uden at man hverken faar Tid til at redde Kopper eller Flødekande som jeg fik til vores Sølvbryllup, men saa forleden gik det løs, kan De tro. Jeg havde nemlig meget behændig faaet Jokumsens Pige paa anden Sal til at ta'e hele Mollevitten — Daasen og en fem, seks Sardiner, der ikke var fri for at være lidt harske, li'esom Sammensmælternes Valgkredslov — med i sin Bøtte til Skraldemanden, og da saa Skade ved Frokosten spurgte efter sine Sardiner sa'e jeg som det var, og at om vi saa skulde separeres fra Bord og Seng med det samme saa kommer der ingen Sardiner paa Bordet saalænge jeg er Kone i Hnset, og vilde han absolut ha'e Sardiner saa maa han for Fremtiden ha'e sine Daaser ude i Byen li'esom de andre Delikatesser han har rundt omkring, som man ikke véd. Han brummede naturligvis en hel Del og gav ondt af sig om klysteriske Kvindemennesker eller hvad det var, som jeg naturligvis ikke tog mig nær, for Mændene bliver jo altid krakilske naar de ikke faar deres Villie, og saa stak han a' for at læse Bladene henne hos Barbéren hvor han abonnerer tre Gange om Ugen, som er billigere end at gaa paa Kaféerne, og saa bli'er han da ren i Ansigtet med det samme, og bagefter skulde han ov i Landsthinget hvor Provst Bjerre skulde døbe Valgkredsloven, som han selv er Fa'er til og som de Moderate er Mo'er til, og Thomas Nielsen holdt Huen og sa'e at den var forholdsvis temmelig go', og baade den ny Intenrigsminister og Matzen og gamle Kayser fældede Taarer

af Sorg over at København bliver skammeligt snydt naar Bjerres Skifting skal anerkendes af Familien, men alligevel lovede de alle og hele Højre at tage sig af den lille grimme moderat-konservative Vanskabning, og de sa'e li'esom Hertuginde Petterson-Norrie af Gerolstejn, da hun giftede sig med den idiotiske Prins: Når man inte kan få den, man elsker, så må man elske den man får.

Men hvis Folkethinget indlader sig paa at være Goldamme for Raktionens og Moderationens væmmelige Unger saa fortjener det ikke bedre end fremdeles at blive sat ud af Spillet. Tak for Kaffe!

I Skolen.

Læreren: Hvorfor styrtede de romerske Feltherrer sig i deres Sværd, naar de tabte deres Slag.

Eleven: Fordi de var blevet afskediget alligevel og den Gang gaves der sikkert ingen Pension.

Paa Fælleden.

Sergeanten: Hvorfor vil De træde ud, 39?

39: Jeg er saa daa'lig! Jeg bliver nødt til at overgive mig!

Serg.: Brøvl! En tapper Soldat døer, men — han overgiver sig ikke!

Den godmodige Mand.

Ægtemanden (til sin bedre Halvdel): Du har forødt min Formue, Du har bedraget mig med min bedste Ven, har slaaet mig paa Øret og kastet mig ned ad Trapperne — jeg vil nu bare raade Dig til, at Du ikke driver Sagen til det yderste!

Tydelig.

Søndagsrytteren: Men, jeg vilde ogsaa gærne engang ride en anden Tur, end altid ud ad Strandvejen!

Hesteudlejeren: Det gaar ikke — andre Steder fra kan vore Heste ikke finde alene hjem!

Underligt.

Naar en Mand tror om sig selv, at han er et Geni, saa lader han sit Haar vokse langt, men tror en Kvinde, at hun har en Mission at opfylde, saa lader hun sit Haar klippe kort.

Budget-Kvaler.

— Altid klager Du over, at jeg giver for mange Penge ud til Dameskræderinden, til Skomageren, til Juveleren! Men hvad skal jeg gøre? Man maa dog leve standsmæssigt!

— Det har Du Ret i, kære Kone, men fremfor alt — forstandsmæssigt."

Hjemlige Anarkister.

I „Thalia", i Thalia var der Møde,
og det var nok et med baade Næb og Kløer;
alle Talerne var umanerligt „røde",
og holdt trolig sammen li'esom røde Kø'er;
der blev talet mange Ord, og de var stærke,
det vil inden lang Tid nok vi faa at mærke,
naar med Klor, Pikrin og Syre fyldte Bomber,
som et Haglvejr ned om Ørene os dumper.

Der blev mange stærke Fraser afleveret,
og bekæmpet haardt blev Troen paa en Gud,
Ravachol og Vaillant blev kanoniseret,
og en Mand, der var kanonfuld, blev hældt ud;
der blev talt med hemmelighedsfulde Miner
om den høje Pris paa Daaser med Sardiner,
og Gourmandens Ord var knapt i Salen svunden,
før Tilhørerne alle havde lugtet Lunten.

Øjne funklede og Næver bleve knytted',
det var Hydraen, der lugted' Blod og Brand;
— hvad den gæstfri Vært deroppe straks benytted'
til at svale Sindene med Sodavand,
Øl og Bittere og den Slags Ting, der frister
selv de allerlivligste Anarkister;
der blev klinket, saa at Glassene røg i Stumper,
og saa svor de alle Mand: Ved tusind Bomber.

End'lig spredte sig de to tre fire Snese
Anarkister, for der skulde være Bal;
og selv i de mest revolutionære Kredse
bruger man endnu ej Sprængkrudt til et „Knald".
Det besørges bedre paa den gamle Maade
ved at Folk sig danser svedige og vaade;
saadant „Knald" gi'er just ej Genlyd som de franske,
men Herregud! vi er jo da endnu kun Danske.

I Kokkenet.

Kokkepigen: Aa, lille Postbud, det er dejligt, at De bringer mig et Brev fra min søde Hjærtensallerkæreste!

Postbudet: Jamen, det er ikke frankeret og derfor koster Brevet dobbelt Porto — altsaa 16 Øre!

Kokkepigen: Hvad! har han ikke engang frankeret det — den Pjalt!

Ved Øllet.

„Aftenbladet" skriver, at Cigaren med Korkspids har en Fremtid for sig. Det er Vaas, for nu har jeg røget tre af dem i Løbet af en Time — og de er væk!

Et Fremti

Frej

(Frit e

dsbillede.

s Hal.

(Vermehren.)

Aabnes da nogensinde den Storeshal, skal vi sørge for, at de kun kan gøre Forretning fra Mørkningen til Lygterne tændes.

Vermehren.

Et Fremtidsbillede.

Det er i Mørkningen. Gaslygternes Flammer er af gode Grunde fri for at vifte i den stærke, uhyggelige Blæst, der farer hylende hen over Hovedstadens Tage, da de nemlig ikke er tændte endnu. Lange dybe Skygger kommer som Flaggermus frem og lægger sig hen over de omtrent mennesketomme Gader, der er skidne og moradsige. Af og til forkynder et Lyn og et dumpt Tordenskrald i det Fjærne et sig nærmende Uvejr; og oppe fra en Trappegang lyder den hæse Mjaven af en Kat, der har faaet Halen i Klemme i en Dørsprække. Det er kort sagt en Aften, da det er bedst at være hjemme, selv om man er gift; et Vejr, som om Luftens Aander og Underverdenens Dæmoner havde sat hinanden Stævne ved Frihedsstøtten for derfra i et hylende Tog at storme ind gennem den snævre og endnu ikke med Kolonader forsynede Frederiksberggade.

Henad Gaden lister en enlig Vandrer sig af Sted med snigende, lydløse Skridt. Kappen er slaaet op om Ørene og Hatten trykket ned i Øjnene, saa at kun Næsen ses, og det endda ikke en Gang, idet hele Ansigtet er dækket af en stor, sort Maske. Han famler med Haanden under Kappen som omfattede han en Dolk og gennem Maskens Aabninger flakker hans Øjne spejdende og uroligt om, idet han farer sammen for hvert Menneske han møder og trykker sig op i Husskyggerne, hvor der er mørkest og mest Udsigt til, at han kan undgaa Opmærksomheden.

Er denne Mand en Forbryder? Er det en Bravo, en Morder, der efter at have udgydt uskyldigt Blod lister sig bort fra Skuepladsen for sin Daad, — eller pønser han først derpaa. Er det en Røver der lister af Sted for at støde Dolken i et intet anende Offers Ryg — eller er det en forvorpen Tyv, der udspejder Omgivelserne for, naar Natten lægger sine mørke Skygger over Perspektivet, at vende tilbage og berøve fremmed Mand hans Gods og Guld og andre Godter?

Intet af alt dette. Det er en af Frejrs Kunder, der lister sig af Sted for at gøre sit Indkøb, det er det hele. Men det er jo for saa vidt ogsaa nok.

Og Tusmørket hviler over Gaderne, og Skikkelsen forsvinder om et Gadehjørne, just som Lygtetænderen kommer til Syne for at tænde Lygterne.

Store Mænds Ord.

Jeg har set Menneskeheden hænge paa Korset. Véd I da ikke, hvad Sol og Stjærner faar at se i denne By, siden I kan tænke paa og tale om noget som helst andet? Véd I ikke, at tæt ved Eders Døre lever en Masse Mænd og Kvinder, Kød af Eders Kød, et Liv, som er en uafbrudt Dødskamp fra Vuggen til Graven? Lyt! Deres Huse er saa nær ved Eders, at naar I holder op at le, maa I kunne høre deres klagende Stemmer, de Smaas ynkelige Graad, medens de dier Armod, de hæse Forbandelser fra Mænd, der i deres Elendighed halvvejs er blevne til Dyr, utallige Kvinders Sjakren, medens de sælger sig for Brød? Hvad har I stoppet Eders Øren til med, siden I ikke hører disse ynkelige Raab?

Bellamy
(amerikansk Forfatter).

Fra Gaden.

— Jeg vilde ønske, at jeg var en Skorsten!

— Hvorfor det?

— Jo, for saa kunde jeg ryge saa meget jeg vilde, uden at det kostede mig en Øre!

Livets Lotteri.

Social Studie af Benj. Gastineau.

(Sluttet.)

„Nej, det er netop hvad vi ikke skal!" foer Journalisten op. „Det er nødvendigt at kæmpe og at hæve Stemmen højt for at opmuntre til Kampen, støde Afguden „Tilfælde" fra Tronen og at skabe et nyt Samfund. Det er min Grundsætning."

„Og derfor gøres der saa stor Allarm?" bemærkede Charles Devin og trak paa Skuldrene.

„Hvad siger De, Kaptajn? Er De Tilhænger af den tyrkiske Fatalisme, som bunder i følgende Grundsætning: Der lader sig intet forandre, alt hvad der skal ske er allerede længe i Forvejen bestemt af Skæbnen. Er De ikke en brav Soldat og frygter dog Kampen?"

„Nej, jeg frygter ikke Kampen, men min Sjæl rummer kun to Tanker: Frankrigs Berømmelse og Christine."

„Tro De mig Hr. Kaptajn, ingen Kamp er berømmeligere og mere ærefuld end den for hele Menneskeslægtens Befrielse. Uden Ro og Rast bekæmper vi Uretten i alle dens Former, i alle Skikkelser. Lige som De har bekæmpet Araberne indtil de fuldstændig underkastede sig, saaledes kæmper vi mod Kapitalens Molok. Kaptajn — glem denne Kokette, nedværdiget ved en Uværdigs Omfavnelser, træd ind i vore Kamprækker, her finder De Deres Ungdomsbegejstring igen. En tapper Soldat vil paa alle Slagmarker forstaa at føre Pennen og Sværdet."

Journalistens Ord havde gjort et dybt Indtryk paa Kaptajnen, han trykkede varmt sit ny Bekendtskabs Haand.

I dette Øjeblik hørte man et Geværskud paa Teatrets Scene, hvor Stykkets Helt, som ved en kedelig Misforstaaelse havde skudt sin bedste Ven, gav en af sine Deklamationer til Bedste; den ulykkelige Morder gennemborede derpaa sit eget Bryst og faldt afsjælet hen over sin Vens Lig.

En Nabo til de to Samtalende udbrød lettet: „Endelig er Stykket forbi, nu er de døde allesammen."

Det var virkelig Stykkets Slutning. Man hørte endnu kun den døende Selvmorders højttonende Ord, idet han beklagede sin Skæbne. Paa Scenen var altsaa alle døde. Tilbage var kun Tilskuerne, som under Støj forlod Teatersalen. Saaledes ogsaa Etienne og Charles Devin.

Fra den Aften af mødtes de oftere. Etiennes Ord havde som sagt gjort et dybt Indtryk paa Charles Devin. Han gav sig til at studere det sociale Spørgsmaal, og snart var han en af vore, en Forkæmper for Socialismen.

„Og er Du virkelig fuldstændig kureret for Din Kærlighedsfeber?"

„Lad mig være — det var et Fata morgana fra den gamle Verden, nu lever jeg i den ny."

Tydelig.

Dahl: Naa, Du faar altsaa rigelig Lommepenge af Din Søster?

Peter: Ja.

Dahl: Men til Gengæld maa Du vel udrette et og andet for hende?

Peter (gaber): Ja—a; jeg maa komme ind og gabe, naar de Fremmede bliver for længe.

I Retten.

Assessoren: Vidne, er De i Familie med Anklagede?

Vidnet: Maaske.

Assessoren: Hvad vil det sige?

Vidnet: Jo, ser De, Hr. Assessor, jeg er et Hittebarn.

Interiør fra Amager.

Tonemaleri efter Naturen.

(Motivet hentet fra „En Søndag paa Amager".)

Introduktion.

Amager lyser i Maaneskin,
i Maaneskin,
Gendarmerne luske i Grønkaalen ind,
:,: i Maaneskin. :,:

I.

(To Amagerpiger.)

Min kære lille Søster,
hvorfor er Du saa trist i Sind,
Du trives dog saa dejligt
og bliver rund og trind.

Ak, jeg har set en sælsom Ting,
en Fyr, som lusker her omkring,
,: han røvet har mit Hjærte
den samme Ungersvend. :,:

O, vogt Dig for de Svende.
de elske alle Piger smaa —
Du Ryggen helst bør vende
til disse „Lyseblaa"! — —

II.

(En Højreagitator med Gendarm-Adressen hos en Arbejder.)

Kom min Ven, thi Pligten kalder os,
træd nu kønt i Rækken med mig.

Nej jeg vil Dig haanligt byde Trods,
jeg har intet at gøre med Dig

O, Du Grumme! vær dog ej saa haard,
giv mig dog din Underskrift.

Nej, hos mig Du ingensinde faar
Underskrift — — Gu' gør jeg ej — — nej!

Naar jeg nu lover Dig, at Du hos mig skal faa
stadig Arbejd', skriv saa dit Navn.

Nej, jeg sværmer ej for de „Lyseblaa",
de gør mere Skade end Gavn.

O, Du Grumme o. s. v.

Huff at Du er fattig — jeg er rig,
bort jeg gaar, Du ser mig ej mer.

Tak for det, saa er De først føjelig
og De gør, hvad gerne jeg ser.

O, Du Grumme! vær dog ej saa haard,
giv mig dog din Underskrift! —

Nej, hos mig De ingensinde faar
Underskrift — — Gu' gør jeg ej —I— nej!

Finale.

Gendarmen min Far er en Magt i vor Stat,
som sluger et stort Gratiale;
til Højbords han sidder, som Bahnsons Soldat,
men Gildet — men Gildet, det maa s'gu **vi** betale!

Men véd I hvad jeg tror om Gendarmernes Magt?
For Pokker — — nu maa jeg mig skamme;
jeg husker ej mer, hvad det var jeg vilde sagt,
forresten — forresten kan det s'gu være det samme.

Forkerte Størrelsesforhold.

Han: Dyrebareste Julie, modtag min Haand og min Formue!

Hun: Nej. Den første er for stor, og den anden er for lille.

Værre.

— Kan Du tænke Dig noget skrækkeligere i Verden, end en ond Svigermoder?

— Aa ja — To!

Upaaskønnet Fortrin.

Nevøen (efter at han igen har „slaaet" Onkelen for en Tikronesedde): Du er dog min eneste Onkel!

Onkelen: Desværre!

Oplysning.

— Sikken fin Vinterfrakke Du har faaet! Hvad har den kostet?

— Den koster endnu!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Efter Sogneraadsvalget.

— Je si'er Dem, Hr. Pastor, at den Mads Persen er en lumsk Rad, en rigtig Højremand. Vi havde hemmelig aftalt, at je' sku' gi'e ham min Stemme, og han sku' gi'e mig sin Stemme, men han snød mig, den Rævepels! Ser De, saadan no'et Lumskeri kreperer mig, men det er da en Trøst, at han heller ikke fik min Stemme!

Nr. 9.

RAVNEN

Søndag d. 4. Marts 1894.

Sophus Barner,
Præsident for Agrarforeningen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Joakim ud i Babylon.

Secher pakker i sit Smørpapir
mellem Fustager og Bøtter,
:,: for Alberti :,:
Frejr" er ingen Svir,
fælt at synge Konkurrentens Pris,
Middelstanden vil i Pundevis,
:,: Frejr er færdi' :,:
Secher ligervis.

Højre møder med sin Liste, ja,
den blev sgu færdig med fyrre,
:,: Gud bevares :,:
hvi er Listen da?
Højrenavne blot paa Listesko,
derfor er den Liste ikke go',
:,: det erfares, :,:
tag den blot med Ro.

Magistraten har med Hittegods
tidt haft Besvær, tænk man negler,
:,: rigtig rare, :,:
smukke Vogne hos
selve vores kær: Politi,
sikket Inventarieskriveri,
:,: maa vi bare :,:
derfor be' os fri.

Herregud er det dog ej en Sorg
Socialisterne laved'
:,: en Forening :,:
for Amalienborg,
rykke Kongen ind paa Livet dèr,
træde Prinserne paa deres Tæ'er,
:,: er der Mening :,:
i en saadan Færd?

Folketinget har en morsom Splejs
valgt af det Aarhusens Højre,
:,: Ingen værre :,:
Mandens Navn er Reiß,
gal i Skrallen eller bleg af Skræk,
naar man rører Højres Pengesæk,
:,: sikken Herre, :,:
han skal smides væk.

Jeg har fundet et Uhr.

Humoreske af Georges Courteline.

Han var knapt til at kende igen, min Ven Breloc, som han dèr ilede forbi mig. En hel Revolution laa paa hans Ansigt. Jeg standsede ham.

„Hvad i Himlens Navn er der i Vejen med Dig?"

„Med mig?" sagde Breloc. „Jeg var lige paa Nippet til at blive kastet i Fængsel."

Jeg forstummede. „I Fængsel? Men hvorfor?"

„Fordi jeg har fundet et Uhr og afleveret det til Politiassistenten," sagde Breloc.

„Jeg forstaar ikke..."

„Godt! Hør efter, og Du vil forstaa."

Og Breloc fortalte:

„Det omtalte Uhr fandt jeg i Nat paa St. Michels-Boulevarden. Det var et meget smukt Herreuhr med Guldkapsel og med Initialer af Platina. Klokken ni i Formiddags indfandt jeg mig paa Politistationen i Duperrègade og forlangte at tale med Politiassistenten. Denne Personlighed, der just var i Færd med at tømme sin Chokoladekop, gav Befaling til at føre mig ind. Uden at opfordre mig til at tage Plads eller at gøre noget som helst, modtog han mig med det Spørgsmaal:

„Hvad ønsker De?"

Jeg havde paataget mig en til Anledningen passende Mine: Et diskret Smil i Følelsen af, at jeg var et Menneske, der havde udført en eklatant Stordaad og som er fattet paa at blive bedækket med Laurbær. Jeg svarede:

„Hr. Politiassistent, jeg har den Ære at overlevere Dem et Uhr, som jeg i Nat har fundet og som..."

Endnu førend jeg havde talt ud rejste Politiassistenten sig fra sin Plads, og gentog med en ejendommelig Betoning:

„Et Uhr? Et Uhr?"

Herpaa vendte han sig til Politibetjentene, der spillede Kort ude i Vagtstuen:

„Halløj, Folk, luk dog Døren ud til Porten! Man gaar ind og ud her lige som i et Værtshus."

Og han blev staaende oprejst, brummede nogle uforstaaelige Ord i Skæget, og ventede, indtil den givne Befaling var udført. Da dette var sket, blev han roligere, lod sig falde tilbage i Lænestolen og sagde:

„Lad mig engang se det Objekt."

Jeg rakte ham Uhret. Han greb det og i et langt Minut drejede og vendte han det, besaa det paa alle Kanter, undersøgte det, snart lod han Laaget springe op, snart prøvede han Kædekrogen.

Med vigtig Mine afgav han endelig sin Erklæring:

„Ja, det er et Uhr! Det modsatte lader sig ikke paastaa."

Herpaa strakte han Armen ud, begravede Uhret i et mægtigt Pengeskabs Dyb og aflaasede Skabet dobbelt og tredobbelt. Jeg betragtede ham med Forbavselse. Han begyndte igen:

„Hvor har De fundet denne Værdigenstand, maa jeg spørge?"

„Paa St. Michels-Boulevarden," svarede jeg, „ved Monsieur le Prince-Gade."

„Paa Jorden?" spurgte Assistenten. „Paa Fortovet?"

„Ja."

„Det er højst mærkværdigt," sagde han, i det han saa skarpt paa mig med mistroiske Blikke. „Man plejer dog ikke at lægge et Uhr paa Fortovet."

„Jeg tænker ...." begyndte jeg smilende.

Assistenten afbrød mig barsk:

„Det er nok! Jeg behøver ikke Deres Randbemærkninger."

Jeg forstummede og hørte op med at smile.

(Sluttes.)

Gækkebreve.

Til Frederik.

Du journalistiske Bajads
paa Trinitatis Kirkeplads,
kendt for Din tykke Mave,
Dig sender jeg en Gave:
En lille Gæk, betragt den ret,
den ligner Dig komplet —.
Den er hvid,
som Du stupid
og grøn præcis
som din Avis — —
Hos Dig den passende kan bo,
thi I er Gække begge to.

Til den „Følgagtige“.

Jeg denne lille Vintergæk
har fundet paa min Vej,
tilgiv mig, at jeg er saa fræk
at sende den til Dig.
Du er ej al Tid lige bøs,
jeg véd, Du blandt de Glade
til Tider kan slaa „Gækken“ løs —
— paa — Kasino — Maskerade.

Til en af de provisoriske „Lyseblaa.“

Du lille blaa „Forglemmigej“,
en Vintergæk jeg sender Dig —
I to i Fryd og Gammen
i én Buket
saa pænt og net kan dejligt passe sammen.

Til Frejr.

Du Højrespire, som saa fræk
vil pumpe alle Smaafolk læk
til Fordel for Din egen Sæk.
Du skal ej være altfor kæk,
Du skal med Roden ryddes væk;
Du faar Dit Knæk
som denne Gæk!

Til vore hjemlige „Anarkister“.

Kujoner, som med tomme Fraser
paa Tromme slaar for Anarki,
men som dog frygtsomt smører Haser
saasnart I lugter Politi,
en lille Gæk jeg sender Jer,
dog, lad Jer ej forskrække,
den vil kun sige, at I er
en Bande dumme Gække!

„Frejr“.

Lidt Mytologi.

„Frejr“ var Frugtbarheden — ɔ: den agrariske Frugtbarheds — Gud. Han fremstilledes som lyslokket, blaaøjet og med et venligt Udseende, ret som skabt til at staa bag en Disk og handle med Kunder. Naar han fo'r hen over Landene var det ridende paa en Galt, den saakaldte Gyldenbørste, hvad der maa antages at hentyde til hans Forkærlighed for Guldet — og Udsigten til dets Erhvervelse ved at forhandle Flæsk og lignende. „Frejr“ var almindelig elsket — NB. de gamles „Frejr“. Han vilde det gode for alle Mennesker, selv Middelstandens — og mildnede ofte de andre Aseners — om Forladelse Asers — Vrede, naar noget ikke var som det skulde. Han var nok Agrar, men ikke af den nuværende Art, der blot vil mele deres egen Kage og give alle andre deres „Vett.“ „Frejr“ saa lige mildt til Hus- som til Herremanden, og lod det regne i rette Tid uden i Forvejen først smaalig at regne ud, hvad vel denne Regn kunde give i Kassen, naar den blev udbyttet paa bedste Maade Han elskede hele Folket og var ikke de „Stores“ Ven og Eftersnakker mere end de Smaas. Han var en lysende, straalende og — hæderlig As, der ikke som „Thor“ banede sig Vej med Fa'ers Hammer, naar der var noget, der puslede, men tog det med det gode, og kom langt dermed.

De gamle Guder er imidlertid døde, og kun „Frejr“ er staaet op igen; det lader til som et nyt, men ikke bedre Væsen. Det skulde „Frejr“ hellere have ladet være med; det kan hans Renomé ikke taale. Selv om man har Fanden til „Vett“er er man derfor ikke uangribelig, og selv om man er nok saa meget Agrar af Oprindelse og bærer et nok saa gammelt og godt Navn, kan man dog ikke gøre og lade som man vil nu om Stunder. Saa bliver man let „Store“slem.

Forhaabentlig vil Ragnarokе snart indtræde for „Frejr,“ og naar han da sidder i sit Gladhjem og skuer ud over Ødelæggelsens Vederstyggelighed, vil han sige til sig selv:

Hvad Loke vilde Du ogsaa paa Galej, Frejr.

Fra Gaden.

— Det er storartet, saa Vinhandler Wassermaun er kommen sig efter den sidste Rejse til Søbadet!

— Jamen, der var han ogsaa i sit rette Element!

Leve og eksistere.

En Landsbypræst er indbudt til Middag hos Godsejeren. Husets Frue udtaler sig meget rosende om hans sidste Søndagsprædiken, men bemærker dog: „Jeg vil alligevel tillade mig en lille Kritik. Det forekommer mig, at De ofte brugte Ordet „eksistere“, som Landsbyfolk ikke forstaar.

— Men, naadige Frue, jeg forsikrer Dem, at det Ord forstaar enhver. Hvis De tillader, saa gør vi en Prøve med Deres Kokkepige.

— Meget gærne, svarede Grevinden og ringede. Kokkepigen traadte ind. „Eksisterer De, Maren?“.

Maren: Næ, deres Naade, jæ vasker op!

Advarsel.

Faderen (til en Frier): De vil ha'e min Datter? Unge Mand, betænk Dem mens det endnu er Tid. Husk paa, at hun har min Kone til Moder!

Herren: Frøkenen kender jo nok Thorvaldsen?
Damen: Næh! Det er maaske en ganske ny Vals?!

— Sig mig, lille Mo'er, hvorledes ser en Engel ud?
— En Engel, mit Barn, er en smuk lille Pige med Vinger.
— Hvorfor har vores Barnejomfru da ingen Vinger? Fa'er siger jo hver Dag til hende: »Du kære, søde Engel!«

„Blaamands Knaster".

Mel.: Tordenskjoldsvisen.

Syng nu, Gutter smaa,
om et Korps, der er i Vælten,
om de lyseblaa,
dem la Cour har sendt i Felten;
paa hver Vej og Sti
søger de sig Resultater,
ingen Sjæl gaar fri
for de snedige Krabater;
naar den mindste Plet
paa Samvittigheden findes,
faar en „Blaa" helt let
ham til at makke ret
Uha! Uha! Uha!

Til som Politi
rundt at færdes, er de dejlig';
og Rapporter de
giver uden Spor af Fejl i;
de. kort sagt, min Tro
ret kan holde Folk i Ørene;
naar ej begge to
de har hugget af vedrørende;
ja, en lyseblaa
føler sig først rigtig førende;
naar med draget Sværd
han gaar i Krigerfærd.
Uha! Uha! Uha!

Tit om Liv og Død
af de „blaa" der spilles Tærninger;
slaar en Mand de død,
ligger han paa fine Gærninger;
thi de lyseblaa
bærer Sværdet ej forgæves;
Korpsets Ry med smaa
Resultater stadig hæves;
sku' vi miste dem
var det slemt, ej mindst for „Navnen",
der paa „Blaamands" Kna-
ster sætter Pris, hvaba'?
Uha! Uha! Uha!

Som man raaber o. s. v.

Den ny Præst: Hvor ofte slagter De et Svin Mads Hansen?

Bonden: Aldrig mere end én Gang!

Moderne.

Godsejeren (til Daglønneren): Jeg vil engagere Dem til at slaa Græs ... men sig mig, kan De stille Kavtion?

En Helt.

— Ryger Deres Mand?

— Ja, det kan saamæn godt ligne ham — naar jeg ikke er hjemme!

Tante Successen.

NB. ikke Tante Berlingskes, der maa siges at være mere end tvivlsom.

Grødby d. 29 Februar.

Tanten opførtes i Gaar under stormende Bifald. Opførelsen blev en stor Succes, ikke mindst for Tantens Fremstiller, Ungkarl Peter Madsen. Huset — (en Lade) var overfyldt, og de Spillende blev fremkaldt syv og tredive Gange.

Telegram.

Torsdagen d 29 Februar opførtes Charleys Tante af Dilettanter i den dramatiske Forening „Knaldperlen." Opførelsen blev en stor Succes.

Den 25 Februar.

Til Christiania er nu ogsaa „Tanten" kommen paa sin Verdens Rundrejse. Den gjorde stor Lykke.

Samtidig hermed er „Tanten" ogsaa opført paa Teatret i Sengeløse. Huset var overfyldt og Spillet fortræffeligt.

Vandløse dramatiske Klub har ogsaa opført „Tanten," der selvfølgelig ikke lod et Øje tørt — af Grin over de mange Pudsigheder, hvoraf Stykket svimler.

* * *

Efter Forlydende har Teaterdirektør Jens Jensen, der har Hovedstation i Kvinkerup pr. Fjolserup erhvervet sig Retten til Opførelse af Charley's Tante.

Samme Ret er ogsaa overdraget til Skuespiller Anders Nielsen, kendt fra sin Gæsteoptræden i Røde Kro og andre Steder, der agter at danne et Selskab for med „Tanten" at berejse Byerne i Flakkebjerg Herred.

Han har allerede i den Anledning henvendt sig til „Onkel" for at sikre sig et lille Driftslaan til „Tanten."

I Skolen.

Læreren: Hvad Slags Haar havde for det meste de gamle Germaner?

Eleven: Graa!

Hjærtesuk.

Petersen (til sin Kone): Hver Uge finder jeg et Haar i Suppen, lige som da vi havde den forrige Kokkepige, — den ny er ikke et Haar bedre!

Sig til Kvinderne, at de laver daarlig Mad — det tager de sig let. Men vé den, der vover at paastaa, at de klæder sig smagløst!

Paa Jagt.

Søndagsjægeren: Hvor træffer man sikrest paa en Hare?

Bonden: Hos Vildthandleren!

Ved Øllet.

— Hvad er en foreløbig Lov.

— Efter den almindelige Opfattelse foreløbig ikke en Lov.

Store Mænds Ord.

En Kvinde, hvis naturlige, uheldsvangre Drifter ikke tøjles af nogen Samvittighedsfølelse, som ikke elsker hverken noget menneskeligt Væsen eller noget Dyr, som ikke kender nogen anden Bevæggrund til sine Handlinger end Frygt for Moderens Stok og Gefräsigkeit — et saadant Væsen er, selv om det ogsaa er begavet med Menneskeforstand, dog et Dyr, en menneskelig Misdannelse af den grusomste Art! Og et saadant Væsen hører efter min Anskuelse hjemme dèr, hvor de ulykkelige Misdannelser findes: i Sygehuset, det vil i dette Tilfælde sige i Sindssygehospitalet.

Cesare Lombroso
(italiensk Retslærd).

*

Dømmer ikke!

Jesus Christus.

Bange Anelse.

Lille Hans maa stedse tage til Takke med sin ældre Broder Peters gamle Klæder og Legetøj. En Dag spørger Hans efter længere Grublen: „Mo'er"?

— Hvad er det, min Dreng?

— Naar jeg bliver stor, skal jeg saa ogsaa gifte mig med Peters Enke, naar han er død?

Hygieine.

— Naa, der er De da, kære Kammerjunker! Hvor har De været henne hele Ugen?

— Hjemme, Baron, og dødssyg!

— De, der ellers strutter af Sundhed! Hvad Pokker har De fejlet?

— Jeg læste et Par Sundhedsforskrifter i Bladene og dem har jeg prøvet paa at følge.

Der er noget i det.

Hun: Hvad er egenlig en Bigamist?

Han: Den største Nar i Verden!

Fejltagelse.

Professoren: Hans, gaa ind ind i Sideværelset og bed min Svigermoder passiare en Smule sagtere med gamle Hanne, jeg er netop i Færd med en meget vanskelig Opgave.

Tjeneren: Undskyld, Hr. Professor, men det er den ny Rundsav ved Siden af og Naboens Hund, der gø'er af den.

Smigrende.

— Det lader sig ikke nægte, Hr. Løjtnant, at alle Damer sværmer for de Herrer Militære.

— Meget smigrende, min Frøken.

— Det bliver de bedste Ægtemænd, thi de er jo vant til Subordination.

Skanker og Skoser.

Hvem skulde nu have troet det om Nellemann, at han holder saa meget af „Pigerne", at han slet ikke vil af med dem. Naa! gamle Huse — —

Bare Gemytlig.

Gæsten: Hr. Vært, De maa ikke tage mig det ilde op, men den Bøf er forbandet lille!

Værten: Bevares, Kære! Hvorfor skulde jeg tage Dem det ilde op!

Af egen Erfaring.

Moderen: Men Du maa dog virkelig en Gang lære at klæde Dig paa alene, lille Willy. Naar Du engang i Tiden bliver Soldat, saa har Du ingen Barnepige.

Willy: Jo—o, Mo'er, Soldater har altid Barnepiger hos sig!

Moderne Annonce.

Det meddeles herved mine Friere, at min Haand nu er givet bort. Alle Konkurrenter til samme endnu engang min bedste Tak.

Mille Madsen,
Forlovet.

Forsigtig.

Udskrivningschefen (paa Sessionen, til en Rekrut): Kan De ride?

Den Værnepligtige: Ja, naar jeg har en Hest!

I Selskabet.

— Hvorfor ryger Du ikke mere i Damers Nærværelse?

— Nej, det gør jeg aldrig mere. Da jeg forleden røg i en Dames Nærværelse og blæste Ringe ud i Luften, stak hun Fingeren ind i en af dem og erklærede uden videre, at vi var ringforlovede. Det skal jeg virkelig ikke ha'e mere af.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Passende Hædersgave.

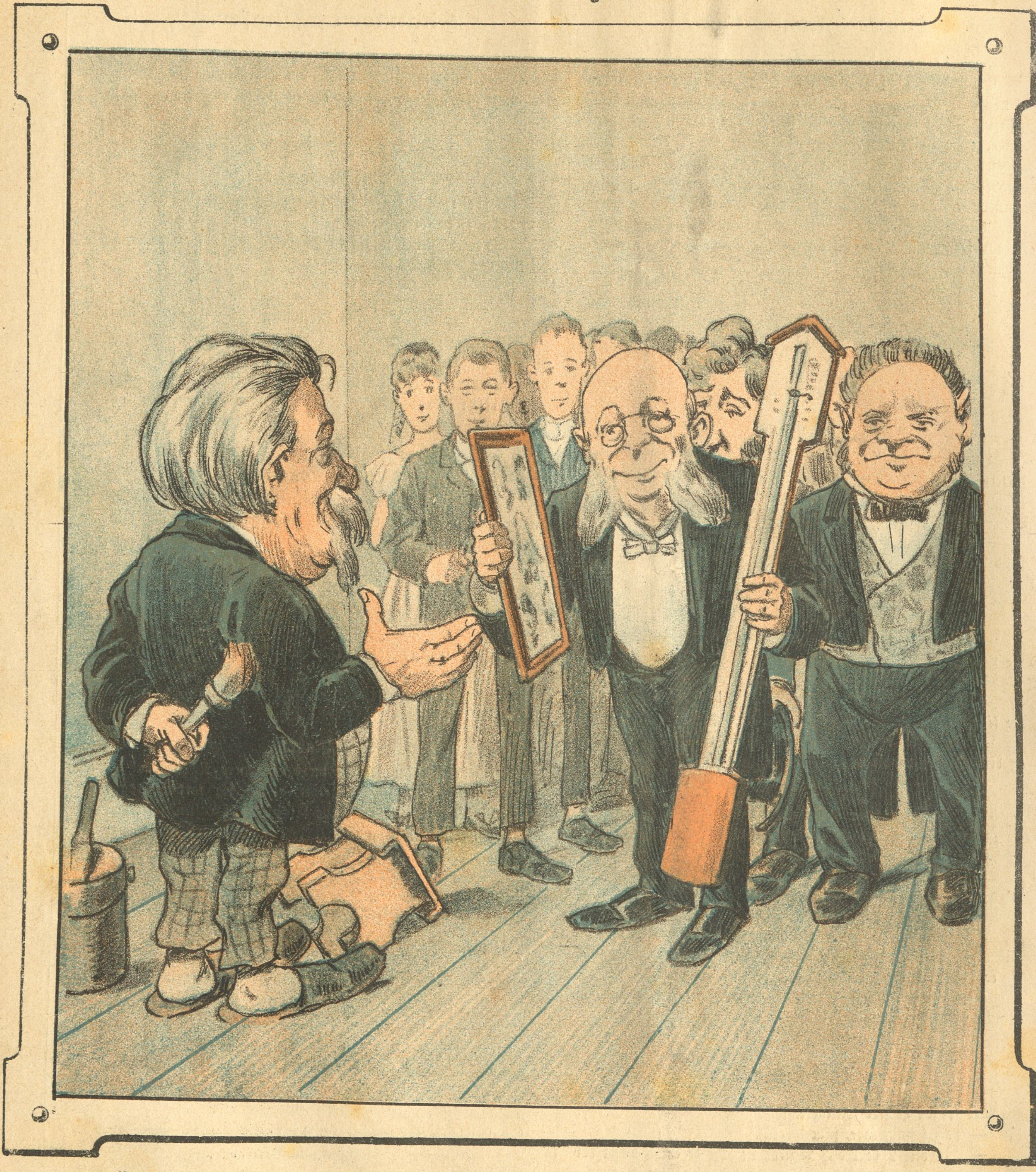

Ordføreren: Nu da vi skilles, har vi den Ære at overrække Dem en Mindegave, bestaaende af et Billede af vor Bestyrelse, som saa længe og ihærdigt har arbejdet for Dem, og et politisk Barometer, hvorpaa De altid kan aflæse Deres politiske Udsigter.

Nr. 10.

RAVNEN

Søndag d. 11. Marts 1894.

Vidunderbarnet.

— Aa, kære Lita, Bladene er aldeles begejstrede over din sidste Koncert! Har Du ikke læst Kritiken?

— Nej, ikke et Ord. Tidligere læste jeg Bladene, nu interesserer de mig ikke mere.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Sprællemanden.

Ude hist ved Antvorskov,
hvor de graver Ler,
raader Direktøren Schou
Cand. polyt med mer.
Manden Vedtægt lavede,
som var meget fri,
alle de, som gravede,
sku' i Slaveri;
den gik Arbejdsmænd ej paa,
Værket det gik helt i Staa;
da de fatted Meningen,
gik de i Foreningen,
aa Du lille Antvorschou
er Du ikke bleven flov,
Du skal aldrig sprælle mer
paa dit bløde Ler.

Læge Lunds Desinfektion
ledes som bekendt
af en gammel, findig Fyr,
Politibetjent,
Snes Aars Praksis havde han,
Lokumsinventar
kendte han, den gode Mand,
samt hvert Pissoir,
kunde slaa Plakater paa
Huse, hvor de Døde laa,
medens Lægen selv, den Rad,
hjemme hos sin Kone sad.
Wiinblad skrev en Del om det,
flere Vidner gav ham Ret,
Retten viste, hvad den vil,
Lund fik Penge til.

Arbejdsfolk, som laver Gær,
ingen Søndag fik,
Schibby spiller Herre dèr
efter gammel Skik
og vil nok bestemme sel',
naar hans Folk gi'es fri,
han er rigtig god, den Sjæl,
med sit Presseri.
Ja det gærer overalt,
nu har gamle Brun fortalt
om sin egen Brodersøn,
jo jeg siger den er køn,
unge Brun har presset paa,
Farbror maa i Celle gaa,
mon den unge Krim'nalist,
Fængsel faar tilsidst?

Hos Aleksander den lille.

(Fra vor flyvende Korrespondent.)

Dalede i Gaar ned i Belgrad, indrettede os hyggeligt i en tom Stærekasse, gjorde Toilette og fløj til Aleksander den lilles Palæ, hvor vi afleverede en Ravnefjer som Visitkort med Anmodning om at faa Lov til at slaa en lille Passiar af med Majestæten. Vi blev selvfølgelig straks indladt. Aleksander red paa en Gyngehest og holdt Revy over en Æske Tinsoldater, der var opstillet paa et lille Bord. Hans serbiske Majestæt kommanderede: „Præsenter Gevær!" og „Se til Højre!" da vi traadte ind i Salen, og lod derefter hele Arméen træde af og holde Hvil i Anledning af vort Besøg. Ellevilde af Glæde mylrede Soldaterne ned i Æsken — det var nu deres „Makketut".

Aleksander kravlede ned fra sin Araber og løb hen til os, rakte os Haanden og hilste:

„God Dag, Du! Hvorledes gaar det med Jeres Provisorium der hjemme?"

Vi: Tak, Majestæt! Saa slidelig.

A.: Det holder altsaa endnu?

Vi: De kender nok Ordsproget. Men Provisoriet bliver ogsaa fodret med Moderationens Mellemflæsk. Det er noget, der feder.

A.: Fa'er har ogsaa lovet mig et Provisorium.

Vi: Naa, er De saadan kørende! Hvorledes er egenlig Situationen.

A: Spørg min Fa'er.

Vi: Aa, det er sandt! Han optræder jo „som Gæst" i denne Tid. Landet vil glæde sig derover, som aldrig før. Men vil D. M. nu slaa ind i en liberal eller i en radikal Retning? Eller skal det være „til hvilken en Side hver anden Gang?"

A.: Det kommer ganske an paa om det bliver Fa'er eller Mo'er der skal sige, hvor Skabet skal staa.

Vi: Det er meget fornuftigt. En brav Søn ærer sin Fader og Moder. Men hvad siger Folket til Regeringsskiftet?

A.: Spørg min Justitsminister?

Vi: Har Stormagterne maaske gjort Vrøvl?

A.: Det maa De spørge Konseilpræsidenten om. Han véd det paa en Prik.

Vi: Vil Landet kunne overstaa de finansielle Vanskeligheder?

A.: Naar Rusland vil laane os de nødvendige Penge og Fa'er ikke vil slaa altfor voldsomt til Skaglerne, mener Finansministeren, at han nok kan klare Mønt — — Pynten, vilde jeg sige.

Vi: D. M. vil altsaa slaa ind paa en russisk Politik?

A.: Hvis Østrig ikke har noget derimod saa vil Mo'er helst ha'e, at vi skal leve paa Polsk med Rusland. Men „skal det gøres, skal det gøres tykt," siger hun.

Vi: Vil De holde Fred med Bulgarien?

A.: Ja hvis Stambuloff ikke begynder en Krig, saa er der ingen Fare for Freden, siger min Kammertjener.

Vi: Vil D. M. smage en ekstra fin Cigaret?

A.: Tak! Men jeg gemmer den til paa Søndag. Jeg maa nemlig ikke ryge om Hverdagen, skal jeg sige Dem.

Vi: Jamen, Du store Nellemann! Hvem er da egenlig Konge af Serbien?

A.: Det maa Guderne vide!

Vi (sagte): Tak Skæbne! Ikke engang det véd han. (Højt) D. M., skulde hele denne Redelighed engang med det første ramle sammen, og skulde De faa Lyst til at gøre en lille Afstikker til Udlandet, saa send os et Telegram. Det kunde dog være, at vi vilde være i Stand til at skaffe Dem et fordelagtigt Engagement i en eller anden københavnsk Varieté, for ser De, vore Anmeldere derhjemme er saa forliebte i alt hvad der lugter af udenlandsk „Specialitet", som en Rotte i en gammel Ost! Hør engang, kan De synge lidt?

A.: Ikke Spor!

Vi: Danse?

A.: Heller ikke!

Vi: Lige meget! Vi véd sgu' da, at De kan paa Deres Serbisk aflevere en lang Sludder, som end ikke den mest sprog=

kyndige Anmelder forstaar et Kvæk af. Og det er mere end tilstrækkeligt til at gøre stormende Lykke i København.

A.: Tak, Du! Jeg skal tænke over det. Fa'er kalder, nu maa jeg løbe. Farvel!

„Farvel", unge Mand!" raabte vi, men Aleksander var allerede forsvunden. Det er alligevel ikke morsomt at være Konge af Serbien, tænkte vi da vi fløj ud af Vinduet, — især naar man ikke engang véd, hvem der er Konge!

Skanker og Skoser.

Birch sen. har alligevel, ogsaa paa Brædderne, drevet det videre end sin Søn paa Folketheatret. Medens den sidste maa kalde det store Sager, at han har faaet Lov til at spille „Lykke-Per", saa har den gamle i disse Dage optraadt i „Tand"haii'ser. — Og det er jo straks en lille Forskel.

*

Apropos! nu har Abrahams laant en, som hedder Ti — nej Wi—ehe hos Carl Nielsen.

En stor Mands Venskab er en Gave af Guderne.

Vi gratulerer Vilhelm til at kunne passe paa sin Frou-Frou, samtidig med at han passer sin Kunst. Det er det ikke alle og enhver som kan.

*

Efter Forlydende har Antvorskov Teglværk faaet Tilladelse til for Fremtiden at stave sig som Antvor-Schou.

*

Ligeledes har Pastor Høfler faaet Tilladelse til for Fremtiden at antage Navnet Røfler. Tilladelsen begrundes i det Hang, han er i Besiddelse af, til at give sine yngre Kollegaer i Herren „Røfler".

*

Anarkisterne her i Byen paatænker at udgive et Blad. Saavidt „Ravnen" har bragt i Erfaring skal det hedde Anarkisvus — og vil kunne faas de forskellige Steder, hvor det er Meningen at afholde anarkistiske Foredrag.

*

Grenaa Byraad har bevilget tre Kroner til Kronprinsens Sølvbryllup. „Ravnen" foreslaar Byen, at den i Stedet for anlægger sig et „Trekroner" i Havnen. Vi lever jo nu en Gang i en Tid, der, om man saa maa sige, kan betegnes som "Fort"-issimo.

Store Mænds Ord.

Videnskab og Kristendom har intet med hinanden at gøre uden maaske dette, at den videnskabelige Forskning gør os nøjeregnende i at godkende Beviser. For mit personlige Vedkommende tror jeg ikke paa, at en guddommelig Aabenbaring nogensinde har fundet Sted.

Darwin
(engelsk Naturforsker).

*

Hvis nogen har forurettet Dig, saa forurett ham ikke igen, men gengæld ondt med godt.

Sokrates
(græsk Filosof).

Et højt Palads er som mangen Stormand: I øverste Etage ser det sørgeligst ud.

Samfundets Støtter.

I Restaurationen
bekvemt placerede
sad fire „Støtter"
og politiserede
og sendte en Skylle,
en rædsom Dravat,
over Proletarer
og Fremtidsstat.

Den Ene raabte:
„I Halsen de fylder,
selv om de Gud
og Hvermand skylder!"
Han selv — for tredie
Gang falleret —
forlanger en frisk
Champagne serveret.

Den Anden: „Arbejde
gider de ikke,
de vil bare os andre
til Byrde ligge!"
Manden, der taler
i saadan Tone
tærer den Medgift,
han fik med sin Kone.

Den Tredie: „Kun af
dyrisk Begær
stammer den fri
Kærligheds Lær'?"
Den værdige Mand
har to Elskerinder,
mens Konen Erstatning
søger og finder.

En Fjerde: „Ad Loven
de skændige Ka'le
bander og haaner
i Skrift og i Tale!"
Ved de sidste Valg
— men det han glemmer —
blev Fyren straffet
for Køb af Stemmer.

Saaledes sad de
paa borgerlig Vis,
tømte Hjrnen og Glasset
til Samfundets Pris
indtil lynende fulde
de dingled afsted.
— Men naar Støtterne dingle
gør nok Samfundet med.

I Retten.

Assessoren: Hør nu en Gang, Mikkelsen, her ligger jo, som De ser, en hel Mængde Genstande, der ikke hører mig til; hvorfor falder det mig ikke ind at stjæle et og andet af disse Ting?

Tiltalte: Tja, Hr. Assessor, det ligger nu en Gang ikke for Dem!

I Kaféen.

— Min Herre! Det er uforskammet frækt af Dem, saaledes at trække Stolen bort fra mig.
— Jamen, Kære, ellers havde De jo sat Deres nye Hat flad.

Gefundenes Fressen.

Mel.: Se først er der Herren Etatsraad Munk. („Redaktionssekretæren".)

At være Skribent, det kan tidt være drøjt,
der Stadig skal findes paa Nyt,
og selv om Humøret til Tider er sløjt
dog skrives der skal med Gemyt.
Det er ikke al Tid saa let som man tror,
at finde sin Føde ved Pressen —
en større Begivenhed, — Tredobbelt Mord —
se det er gefundenes Fressen!

Teatrene søger at redde sit Skind,
de bejler til Publikums Gunst,
kun „Tanterne" trække Kontanterne ind,
det maa jo betragtes som Kunst.
Kasino hver Aften er ganske besat,
Kasino har vakt Interessen,
den Tante Carl Nielsen saa heldigt fik fat
maa kaldes gefundenes Fressen!

De „Herrer", som stjæle, til alt er i Stand,
de arbejde med Energi,
selv Hittegods mageligt rapse de kan,
som gemmes af vort Politi.
De til Politigaarden lister sig hen,
de Gavtyve kender Finessen,
en Trækkevogn hugger de og saa er den
for dem en gefundenes Fressen!

Snart drage vi atter til Valgbordet hen,
det Gamle udrydde vi vil;
at Sejren er sikker, det tror jeg saamænd,
selv Højre os hjælper dertil.
Se, det er da nobelt af dem; naa man si'er
jo ogsaa de kaldes „Noblessen" — —
Lad dem lave „Stores" og „Frejr", det bli'er
for os gefundenes Fressen!

Ulovlig Næring.

Kongens Fogeds Tænder er i disse Dage løbet i Vandet efter en Lækkerbidsken, som dog ikke var noget for Tanden. En Tandlæge havde faaet ham til at gaa ud paa Nordvestvej og føle en Madam paa Tænderne, og nu vil nok de øvrige Tandlæger anlægge Sag mod Fogden, for ulovlig Tandudtrækning. Men skønt Madammen var gnaven, vilde hun dog ikke „vise Tænder." Hendes Søn havde faaet hele Spisestuemøblementet udleveret, forklarede hun, og han skulde nok kurere Tandlægen for hans Tandsmærter. Fogden kom altsaa ikke til at gaa med forlorne Tænder dengang. Og det kan han være glad ved, for det er ikke videre appetitteligt at gaa med et brugt Gebis.

Ko paa Isen.

Mel.: Grum, hjærteløs og fræk.

Rundt om i Syd og Nord
Tjim da, daradada,
har man et lille Ord,
Tjim da, daradada,
tit det bruges ved Billardet,
Tjim da da, da radada,
og i „Sjavsen" med man ta'r det,
Tjim daradada da:
Tørt man siger uden Fnisen,
Tjim daradada — da!
„Der er ingen Ko paa Isen!"
Radadada o. s. v.

Henne ved Trinidad,
øf! øf! øf! øf! øf! øf!
sidder en Gris saa glad,
øf! øf! øf! øf! øf! of!
ku' den Socialismen æde,
øf! øf! øf! øf! øf! øf!
gjorde den det med stor Glæde
øf! øf! øf! øf! øf! øf!
Men vi kan forsikre Grisen,
Tjim daradada — da,
at der er ingen Ko paa Isen
Radadada o. s. v.

„Frejr" lægges slemt for Had,
tju! tju! hej! hvor den faar;
der venter Dallemad,
tju! tju og rask det gaar,
Vett'ren si'er: Vent til I faar os
med det meget Tju! tju! tju!
Gudbevar's! I misforstaar os,
det gør I ved Gu'.
Ej vi vil fordyre Prisen,
Tjim daradada — da!
der er s'mænd ingen Ko paa Isen,
Radadada o. s. v.

Wiinblad i Fængsel kom,
Tjim da, daradada;
nu har han faaet en Dom,
Tjim da — daradada,
Tvende Tusind Kr. til Huse
skal Hr. Lund ha'e — Tjim dara!
Fjenden tror, at det kan knuse
os; Tjim da dara;
nej! lidt pebret er nok Prisen,
Tjim daradada — da!
men der er s'gu ingen Ko paa Isen,
Radadada o. s. v.

Men vore Fjenders Flok,
Tjim da, daradada,
tro mig, de véd det nok;
Tjim da, daradada;
at den Grund, de staar paa, vakler,
Tjim da da, daradada!
og for Livet slaas de Stakler,
Tjim da radada.
Tro mit Ord, der slutter Visen,
Tjim da radada — da,
de har sgu en Ko paa Isen;
Radadada o. s. v.

Jeg har fundet et Uhr.

Humoreske af Georges Courteline.

(Sluttet.)

Han begyndte igen:

„Sig mig først, hvem er De?" Jeg nævnede mit Navn.

„Hvor boer De?"

Jeg sagde, at jeg boer paa Blanche-Pladsen, Nummer 26.

„Hvad lever De af?"

Jeg forklarede, at jeg har tolvtusind Francs i Rente.

„Hvor silde var det omtrent, da De fandt dette Uhr?"

„Klokken tre om Morgenen."

„Ikke senere?" udbrød Assistenten, der pludselig var bleven ironisk.

„Nej, ikke senere," sagde jeg uskyldig.

Han vedblev: „Og hvad havde De at gøre paa Hjørnet af St. Michels Boulevarden og Monsieur le Princegade Klokken tre om Morgenen, da De jo foregiver, at bo paa Blanche-Pladsen?"

„Hvad mener De med: foregive?"

„At De foregiver det, siger jeg jo."

„Naar jeg foregiver det, saa gør jeg dette, fordi det er saaledes."

„Det er netop det, der skal konstateres. Indtil da er De nok saa venlig ikke at fordreje mine Ord og at svare mig, naar jeg taler til Dem. Jeg ønsker at vide hvad De i en saa sildig Nattetime har at gøre i en Del af Byen, i hvilken De ikke boer?"

„Min Gud," sagde jeg, „jeg kom fra en Familiekreds, hvor jeg havde tilbragt Aftenen."

„Bild mig bare ikke det ind."

„Det forholder sig, som jeg siger."

„Naa, saa gør jeg Dem min Kompliment," haanede Assistenten. Det er et net Liv, De fører!"

Og efter et Øjebliks Taushed: „Har De aldrig tidligere været straffet, Breloc?"

Nu var Maalet fuldt. Jeg udbrød:

„Straffet før!.... Men anser De mig da for at være en Gavtyv? Det bliver mig virkelig for dumt med alle Deres Spørgsmaal!" sagde jeg. Og i samme Øjeblik troede jeg, at min sidste Time var kommen. Assistenten var faret op fra sin Læneстol og nu skred han hen imod mig, svedende, gispende, blodrød i Ansigtet. Under hans buskede Bryn saa jeg hans Rovdyr-Øjne flamme.

„Hvad siger De?" stammede han. „Hvad siger De?"

Jeg forsøgte at anbringe et Ord, men han gav mig ikke Tid dertil. Han brølede:

„Og jeg siger Dem, at jeg vil lade Dem putte i Brummen, uden videre Brøvl. Fangevognen — De véd nok „Salatfadet" — er netop parat til at køre! Hvad Fanden bilder De Dem ind? Se, se! De vil spille Komedie! De blæser mig og Loven et Stykke! Men De kan bande paa, at De er kommet til den Rette."

Og idet han ledsagede hver af sine Sætninger med vældige Næveslag i Bordet, blev han ved at skrige mig ind i Ansigtet:

„For Fanden i hede Helvede! Kender jeg Dem maaske? Véd jeg maaske, hvem De er? De siger, at De hedder Breloc. Hvad véd jeg derom? De siger, at De boer paa Blanche-Pladsen. Hvem beviser mig det? De siger, at De har tolvtusind Francs i Rente. Er jeg maaske tvungen til at tro det? Lad os dog engang se lidt af Deres tolvtusind Francs, hører De? Men det vilde vist volde Dem stort Besvær, ikke sandt?"

Jeg stod aldeles sønderknust.

„Alt dette er ikke klart," sluttede han med ny udbrydende Høftighed. „Jeg siger — forstaar De! — at alt dette er intet mindre end klart, og at jeg ikke véd — hører De, at jeg ikke véd, om De ikke har stjaalet dette Uhr!"

„Stjaalet?"

„Javel, stjaalet!.... Og forresten, jeg er ikke færdig med Dem endnu. Jeg vil dog skaffe mig Visheb."

Politibetjentene var blevet opmærksomme ved Spektaklet og var komne til. Han raabte til dem:

„Visitér mig denne Person!"

Personen var jeg.

I et Sekund havde Politibetjentene grebet mig, og førend jeg bare kunde sige saa meget som „Naada!" var jeg gennemrodet og gennemsnuset fra øverst til nederst og fra yderst til inderst, og om det saa var min hule Tand, havde de kigget mig ind i den ogsaa...

Da Breloc var kommen til dette Punkt i sin Lidelseshistorie var han saa bevæget og ophidset, at Stemmen svigtede ham. Men jeg lo, saa jeg fik Taarer i Øjnene. Thi hans Fortælling fremmanede atter for mig i Legemsstørrelse de gode Menneskers kendte to gamle Arvefjender: Øvrigheden og Loven.

Rummel.

Pariserbladet »Figaro« har lavet en svær Rummel ud af en Historie om en fransk Diplomat, som sidste Sommer vilde have Prinsesse Marie til at høre Zaren i hans politiske Katekismus. Men Prinsessen, der jo forstaar sig lidt paa Brandvæsenet, opdagede straks, at der var noget svedent ved den Affære. Hun slog Allarm, og hele det franske Gesandtskab mødte straks med Sprøjten og kølede Diplomaten af med en dygtig kold Straale, inden han kom rigtig i Brand. Der var nu forresten ikke meget „Fut" i ham. Han spruttede bare lidt, som en af Gadebrengenes „Troldkællinger", men var slet ikke brandfarlig. For en Sikkerheds Skyld blev han dog sendt hjem til Sognet, og Gesandten, der ikke havde assureret, gik samme Vej. Men i Amalienborgkvarteret spurgte Folk hverandre: „Saa De Røgen? „Og Hoffet gjorde en Ende paa hele Rummelen ved at arrangere en stor musikalsk Soiré af — Rummel.

Rummel var det og Rummel blev det!

Sindsforvirret. Et meget udbredt Rygte vilde for nogle Dage siden vide, at Kasinos gamle Kasserer Fjelstrup pludselig var bleven betaget af Storhedsvanvid. Som Sygdomsaarsag angives te sammenstødende Omstændigheder ved en stærkt udviklet Faderkærlighed og Tante Charleys store Succes. Vi kan dog berolige vore Læsere med den aldeles paalidelige Efterretning, at dette Rygte savner ethvert positivt Grundlag.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenligt Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Middelstandens sande Venner.

Nr. 11.

Ravnen

Søndag d. 18. Marts 1894.

Færdig.

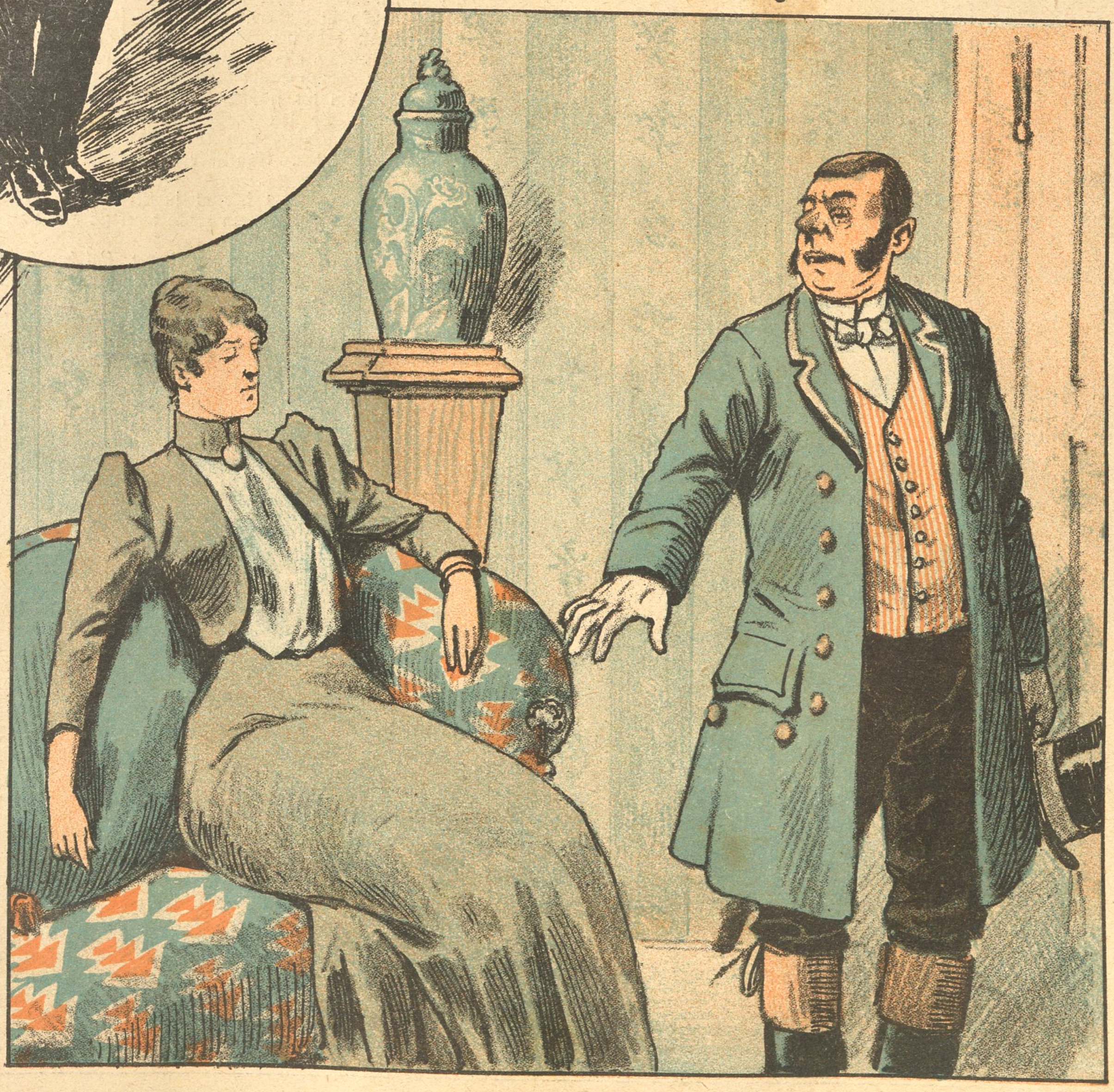

Kusken: Fru Grevinde, naar De ikke er tilfreds med mig, saa kan jeg gærne rejse straks; — vi er jo — Gudskelov! — ikke gift med hinanden!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Ugen er lutter Valgkommers,
den bør man vie det første Vers,
Højre er trykket, tavs og tvær,
Nederlags Dag er grumme nær.
Højre har Munck, men vi skal munke
hele den fine Højrebunke,
Ros Ros Rostrup, det Skind
skær' til sin Kiste Pind paa Pind.

Adler Alberti fører Sag,
skidt har han ført den før i Dag,
men denne sidste var for stram,
ingen Erstatning venter ham,
bliv ved Eksporten dog, du Kære,
Bom og Erstatning er for svære,
Smør, Smør, Sechers Avis,
sælger vi under Indkøbspris.

Skal De ha' Børnemælk min Ven,
gaa ej til Mælk'forsyningen,
Nørsukker-Store er den, af
sikken en Børnemælk, vi drak.
Men skal der snydes slig ved Salget,
saa skal sgu Mælken med til Valget,
Monopolet maa væk,
det er klart som Rønnings Blæk.

Frederik fyrer Skud paa Skud,
klipper af Socialismen ud,
haaber at hans Abonnement,
dog sku' i Vejret gaa en Gang,
men lille Ven fra Trinitatis,
selv om dit Blad faas ganske gratis,
bli'er det dog ikke læst,
Du er for kendt, dit tykke Bæst.

Møder paa Møder holdes nu,
Læser, hvorledes stemmer Du?
vil Du ha' Højres falske „Frejr",
vil Du hos Vett slaa op din Lejr?
Byen i Højres tunge Lænker?
Vett er jo blot en enlig Blænker,
nej, nej, Højre maa bort,
her maa vi sætte haardt mod haardt.

I Kamp med Noden.

Socialt Skyggebillede.

„Jensens har igen ikke betalt Husleje," sagde Kapitalist og Husejer Grum til sin Frue, der stod foran Spejlet og satte sin Pelskrave tilrette.

„Det har Du godt af! Havde Du sagt dem op i forrige Maaned, saa havde vi nu været fri for det Pak. Otte Kroner er forresten altfor lidt for det dejlige Værelse."

Grum svarede ikke, han havde taget sin Morgenavis i Haanden og læste Telegrammerne om Vaillants Dynamitattentat i Paris. Han grebes af Rædsel ved Tanken om, at han paa et hængende Haar var dumpet ved de sidste Byraadsvalg, ligesom Bager Gnalling og Bryggeren, der faldt for to Socialdemokrater. Selv slap han knebent igennem. Men Glæden herover var ikke ublandet. Nu manglede det jo bare, at der ogsaa deri Byen opdukkede et sligt Uhyre som Vaillant og som ved Lejlighed kastede en Bombe ind i Forsamlingssalen! Saa blev Grum maaske ramt af et af Bombestykkerne, blev saaret, maaske dødelig. — „Forfærdeligt!" stønnede han højt.

„Naa, hvad er der nu med Dig igen?" spurgte hans Kone lidt ublidt. „Du sluger de Blade fra Begyndelsen til Enden, skønt Du vèd, at Doktoren egenlig har forbudt Dig det."

„Jamen, hvad skal man da tale om i Klubben? For Pokker! De skal henrettes alle de Pjalte! Den ene lige saa godt som den anden," udbrød Grum vredt, medens hans kobberrøde Ansigt ved Tanken om det franske Attentat blev endnu rødere. „Aa, de Slyngler! De kan dræbe uskyldige Mænd og styrte hele Familier i Elendighed, men ellers kan de ingenting, hverken i i Frankrig eller her. Anarkister og Socialdemokrater, der er to Alen af et Stykke."

Fru Grum syntes ikke at interessere sig for sin Mands politiske Betragtninger. Hun havde taget sin Hat paa, og lavede sig til at gaa ud.

„Naar Marie kommer fra Torvet, skal hun straks begynde paa Middagsmaden, jeg kommer ikke hjem før til Middag, fordi jeg skal gøre en Del Indkøb."

Det var just ikke noget venligt Blik, som Grum sendte efter sin Kone, han var aabenbart glad, da hun havde smækket Døren i efter sig. Han havde egenlig aldrig været begejstret for sit Købbjerg, som han i sit stille Sind kaldte hende, og han havde sikkert ikke ægtet hende, hvis hun ikke havde været i Besiddelse af en lige saa stor Formue, som han. Allerede før sit Giftermaal kunde han leve af sine Penge, men Grum var en praktisk Mand. Dobbelt Formue skader ikke, sagde han til sig selv, og en skøn Dag førte han den allerede dengang ikke ganske unge Enke til Alteret.

Et lille Øjeblik stirrede Grum hen for sig, men Erindringerne om Fortiden har formodenlig været ham ubehagelige, thi han tog hurtig igen fat paa sin afbrudte Avislæsning. Der stod netop den Dag en Del Notitser om rige Folk, endog flere adelige, det var noget for ham. „Det er dog ganske rart at læse lidt om, hvorledes det gaar til ude i Livet," tænkte han og strakte sig behagelig i den magelige Lænestol, med Fødderne mod den varme Ovn.

* * *

En Etage lavere, nede i Stuen til Gaarden, beboede „Jensens" et lille Værelse. En virkelig Solstraale var vel endnu aldrig trængt ind i dette elendige Hummer, thi overfor det eneste Halvfag Vindu hævede sig det store Baghus, som saaledes spærrede Vejen for Lys og Luft. Og selv om en Solstraale kunde have listet sig ind, saa havde den dog kun end skarpere belyst den nøgne Armod, der her havde taget Bolig. Hist i Krogen, i en skrøbelig og forfalden Seng, laa Moderen, en syg, nedbrudt Kvinde med hule Kinder og udtæret Legeme. Rystende af Kulde havde hun bedækket sig med nogle fattige Klædningsstykker, der maatte erstatte Sengetæppet, thi allerede i flere Dage havde der ikke været Brændsel i Kakkelovnen. Et Bord og et Par Stole, det var hele det øvrige Møblement. Ved Vinduet snurrede en Symaskine sin ensformige Melodi. Dèr sad Anna, Datteren. De blege Lysstriber fra Dagen derude belyste kun tarveligt Arbejdet,

hun havde mellem Hænderne. Men Anna var vant til det og tog, som man siger, dygtig fat, men i Dag vilde det slet ikke gaa fra Haanden. Hendes Øjne svømmede i Taarer. Budet fra Afbetalingsforretningen, fra hvilken hun havde faaet Maskinen, havde været der den foregaaende Dag og truet hende med, at han maatte tage Maskinen fra hende, hvis hun ikke betalte de skyldige tre Maaneders Afdrag. Betale! Hun, der ikke engang havde en Femogtyveøre i Lommen til lidt varm Havresuppe til den syge Moder. „Havde jeg bare den Kjole færdig!" det var hendes eneste Tanke, „bare den Kjole var færdig!" gentog hun bestandig igen, mens hendes Fod traadte Hjulet og de magre Fingre i Hast lagde Sømmene tilrette og skubbede dem ind under Naalen. Den Syges rallende Aandedræt var blevet svagere. „Hun sover," mumlede Anna, „nu vil jeg endnu engang forsøge hos Værten, maaske lader han sig bevæge."

(Sluttes.)

Skanker og Skoser.

„Politiken" er ikke færdig med sine „Bryde"rier. Og nu er det kongelige Teater først ret begyndt paa sine.

*

Da Forhandlingerne mellem Mohr og Steffensen angaaende „Mohr"skabsteatret var sluttet, sagde efter Forlydende Hr. Steffensen: Der Mohr hat seiner Pflicht gethan, der Mohr kann gehen.

— Og saa gik Mohr.

I en snæver Vending.

Forfatteren (hvis Stykke bliver pebet ud): Død og Pine! Nu maa jeg ogsaa pibe — ellers véd man straks, at jeg er Forfatteren!

Store Mænds Ord.

Samfundets Overtagelse af samtlige Produktionsmidler har, siden den kapitalistiske Produktionsmaades historiske Fremtræden, som oftest foresvævet saa vel Enkelte som hele Sekter mere eller mindre uklart som Fremtidsidealet. Men det kunde først blive en historisk Nødvendighed, naar Betingelserne for dets Gennemførelse var til Stede. Dette, saa vel som ethvert andet Fremskridt, lod sig ikke udføre gennem den vundne Indsigt i, at Tilstedeværelsen af Klasser modsagde Retfærdigheden, Ligheden etc.; heller ikke gennem den blotte Vilie om at afskaffe disse Klasser, men kun gennem visse nye økonomiske Betingelser.

Frederik Engels.

Oprigtig.

Assessoren: Vidne, er De ikke den samme Hansen, der for fire Aar siden stjal 10,000 Kroner fra Bankier Guldmann?

Vidnet: Nej — desværre!

Geografi.

Prinsens Lærer (til sin Elev, der paa Kortet skal betegne Landsgrænsen): Deres Højhed tænker paa Fremtiden. Det Stykke tilhører endnu vore Naboer!

Til Sejr!

Paa Nytorv laa der saa fast en Borg,
som Parykkerne havde i Eje;
de sad der og ændsed' ej Graad og Sorg,
og lod Menigmand for sig neje,
mens de sagde i Ord ej blide:
Vi Parykker alene vide.

Men saa en Dag blev der Opstand gjort,
mod de gamle deroppe i Borgen;
de flokked' sig sammen og ængstedes stort,
og sa' til sig selv: Nu god Morgen
vor hidtidige Magt og Ære;
nu er vist vort Fald i Gære.

Belejrerne flokked' sig Mand ved Mand,
og ingen der saas at vige;
endnu holdt vel Borgen en Tid lang Stand
med Udfald og andet deslige,
til en skøn Dag, han raabte, Kuren
paa Taarnet: „Bresche i Muren!"

Den første Trop af Belejrernes Hær
fremstormed' i mægtig Vælde,
da misted' saa mangen Paryk sit Vejr,
og lod sig godvillig fælde;
hvad eller fandt sig saa smukt en
lille Bagdør til Flugten.

Men end Parykkerne var ej helt
fordrevne fra Borgens Tinder,
de havde mellem sig Magten delt
med en Flok forhadte Fjender;
der var Stilstand en Tid paa Valen,
og der drøftedes Fred i Salen.

Men Freden blev brudt, og nu gaar det løs,
nu er atter Borgen belejret!
rust Dig nu, Mand og hjælp os, Knøs,
at helt der kan vorde sejret,
at den sidste Paryk en Morgen
kan blive fordreven af Borgen.

Hyklere og Hunde er flinke Tallerkenslikkere; de første smigrer, men Hundene gøer, disse forsvarer dem, der føder dem, men hine æder gærne deres Velgører, naar dette betaler sig bedre.

Naar to mandlige Dødsfjender mødes i et Selskab, saa ignorerer de hinanden, men to kvindelige Dødsfjender kysse hinanden paa det ømmeste.

Konen: Aa, Petersen, det er den bare Elendighed at være saa døv! Jeg kan saamæn ikke høre et Kvæk!
Manden: Det skal Du ikke ærgre Dig over, Mutter! Naar vi kommer hjem, skal jeg synge hele Mollevitten for Dig!

I Klubben.

— Har I hørt, at vor gamle Baron vil føre Hus, og at han med det første gifter sig med den smukke, unge Komtesse Guldberg?

— Den gode, kære Baron; han tænker altid paa sine Venner!

Hvad der er paa sin Plads.

Mel.: Tra-ra-tra-bom-tralla.

Holder man paa Lov og Ret,
mærker man saa grumme let,
at der findes meget, som
trænger til at laves om.
Mange Stakler lider Nød,
ejer knapt det tørre Brød,
bor i Vaghus paa en Kvist,
usselt Hummer mørkt og trist,
mens mange rigtig godt
i Luksus lever flot
og bor i fint Palads — —
— Er det nu paa sin Plads?

Mangen fornem Slyngel kan
snyde selv en fattig Mand,
men, bevares, straffe ham,
det betragtes som en Skam,
men naar blot en fattig Fyr
til at betle frygtsomt tyer
for at stille Sulten lidt,
saa behandles han ej blidt;
i Fængsel puttes han,
hvor han ved Brød og Vand
skal føle sig tilpas — —
— Er det nu paa sin Plads?

Har Du Penge, tro Du mig,
aabnes hver en Dør for Dig
staar Du tom er alt forbi,
hver en Dør straks smækkes i.
Har Du Penge kan Du let
holde paa Din Borgerret,
er Du fattig bliver nemt
Du paa Vælgerlisten glemt.
Kald mig et Fæ i Fald
at Ret det kaldes skal —
Jo, Tak, jeg siger Pas,
hvis det er paa sin Plads.

Grunden sagtens være maa,
at vort Samfund hviler paa
raadbent Grundlag, men vi vil
sætte friske Støtter til,
Ryg mod Ryg og nok vi skal
værne Bygningen mod Fald
ellers vil vort Samfundshus
sikkert synke ned i Grus.
Det gaar ej an paa Slump
at bygge paa en Sump —
Nej, ud af det Morads,
se, det er paa sin Plads!

En dejlig Bog.

— Aa, Elsa, jeg læste nylig en Bog... Mo'er kom bag paa mig, og jeg fik nogle vældige Lussinger... Aa, bare jeg hver Dag maatte faa saadanne Lussinger.

Fra Gaden.

— Sikke Vejr de fyrretyve Riddere møder med!
— Ja, de lider vist af Vattersot i Aar!

Hos Lægen.

Patienten: De tror altsaa, Hr. Doktor, at min Sygdom stammer fra, at jeg ryger?

Lægen: Ja.

Patienten: Aa, Hr. Doktor, skal jeg virkelig opgive mine Cigarer?

Lægen: Ja — og anskaffe Dem nogle bedre!

Paa Ballet.

— Tør jeg bede om en Vals, min Frøken?
— Gærne, min Herre! Aa, vil De se, det er den sidste Dans paa Kortet.
— Saa længe bliver jeg her desværre ikke.
— Jeg heller ikke.

Ondskabens Toppunkt.

— Svigermo'er: Jeg vilde ønske, at jeg bare ejede 100,000 Kroner!

Svigersøn: Et ypperligt Ønske! Og hvad vilde De saa gøre med de Penge.

Svigermo'er: Gøre Dem arveløs!

Hundeliv.

— Som jeg siger Dem, siden min Herre giftede sig med den rige Arving, fører han et sandt Hundeliv.
— Andre til Advarsel — —
— Han har ikke andet at bestille end at spise og drikke, sove og lade sig klappe.

En lille Forskel.

— Næ, Emma, hvor kan Du dog foretrække den simple, tarvelig klædte Hansen for min smukke, elegante Broder?
— Det er da let at forstaa; Din Broder er forelsket i sig selv, men Hansen er forelsket i mig.

Naturlig Følge.

Svigerfa'er: Hvad hører jeg, Petersen, er De allerede i den korte Tid bleven færdig med min Datters Medgift?

Svigersøn: Finder De det saa mærkeligt! Allerede da jeg friede sagde jeg Dem jo, at jeg var behersket af en fortærende Lidenskab!

Fra den distræ Verden.

Logiværtinden: Hr. Petersen, den første staar for Døren!
Petersen: Lad ham komme ind, lad ham bare komme ind!

*

Grossereren: Er De ogsaa af den Mening, Hr. Professor, at hele Livet er Røg?
Professoren (fordybet i Tanker): Kender det ikke — jeg ryger jo ikke!

*

Hun: Jeg gifter mig aldrig!
Han: Saa er De netop en Kone for mig!

*

Professoren (ved Sygesengen, til Kandidaterne): Mine Herrer, her foregaar noget, hvorom vi ingen Anelse har!

*

Føreren: Heri denne Hvælving ligger samtlige Hoveder af Byens Døde — ialt 2,500.
Den Rejsende: Det er umuligt! Byen har jo ikke engang 1000 Indbyggere.

*

Matrosen (ved Skibets Afgang i Færd med at hale Ankertovet op): For Helvede! Nu har jeg staaet og halet i en Evighed og Enden kommer endda ikke!
Passageren: Hm — der er maaske slet ingen!

Trumf igen!

1ste Løjtnant: Jeg gjorde kolossal Opsigt paa Ballet i Aftes!
2den ditto: Jeg endnu større ved at blive borte!

I Verdenshistorie.

Læreren: Hvem sejrede i Slaget ved Mantinea?
Eleven: Athenerne!
Læreren: Jeg tænkte det nok, Madsen, De har sovet under hele den peloponnesiske Krig!

Fra Strøget.

— Du er jo paa Jagt efter et godt Parti. Hvad synes Du om hende dèr?
— Aa, hvor hun er grim!
— Blæse med det! Hun ser ud til at være meget medgiftig!

Fra de gode gamle Tider.

En weimarsk Regeringsforordning fra 1736 lyder saaledes: „Undersaatternes mangfoldige Ræsonneren bliver hermed forbudt. Overtrædelser straffes med et halvt Aars Tugthus. Embedsmændene har at anmælde alt saadant. Hvorledes der skal regeres afhænger af Os og ikke af Bønderne, og vi vil ingen Ræsonnører have til Undersaatter."

Paa Sicilien fattes det paa alt — endog paa Plads i Fængslerne.

Massernes Uvidenhed er Magthavernes Magt.

Menneskene putter man i Hundehullet, men Hundene pyntes med Dækkener og Sløjfer. Menneskene spændes i Aaget, for at Okserne kan fedes.

Den fromme Landmand kan to Bønner: én, naar han ønsker Regn, og én, naar han behøver Solskin.

Alt blev i Begyndelsen skabt af Intet; Jorden, Maanen og Menneskene. Mange af de sidste minder endnu om deres Oprindelse.

Grædende Enker er hurtig parat til at gifte sig igen; er Vejret rigtig fugtigt, egner det sig bedst til Plantning.

Som Følge af de talrige Anarkistattentater har den franske Regering besluttet at lægge en høj Indførselstold paa Sardinbaaser.

Præster er ligesom Jalousier, de ader ikke en Lysstraale slippe igennem.

Præstesækken og den hellige Benedikts Støvler ligner hverandre deri, at de er bundløse.

Hvem der ikke elsker Vin, Kvinder og Sang, kommer sjælden i Pengetrang. Thi, den Sag er klar, at Mønten, han har' den varer mindst dobbelt saa længe' min Fa'er!

Hofgunst brænder som Halm, slaar meget let ud i Flammer, men falder hurtig sammen til Aske, lige som Halmen,

---

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenligt Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Nyeste Kort over Kongeriget Italien.

(Frit efter Crispi.)

Nr. 12.

RAVNEN

Søndag d. 25. Marts 1894.

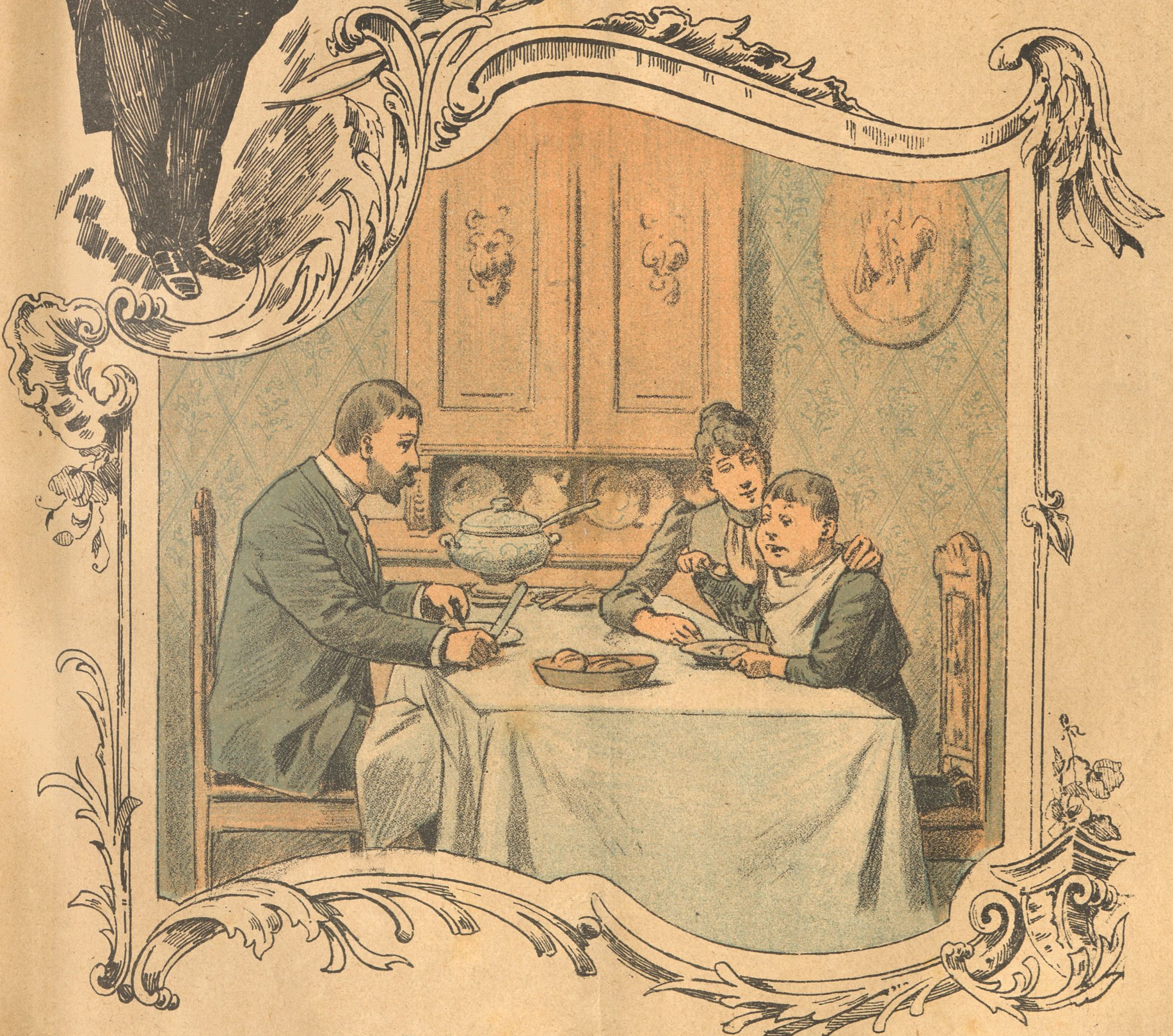

— Peter, hvad Tid skal Du være hjemme?
— Siden, naar jeg — er mæt!

Valgsang.

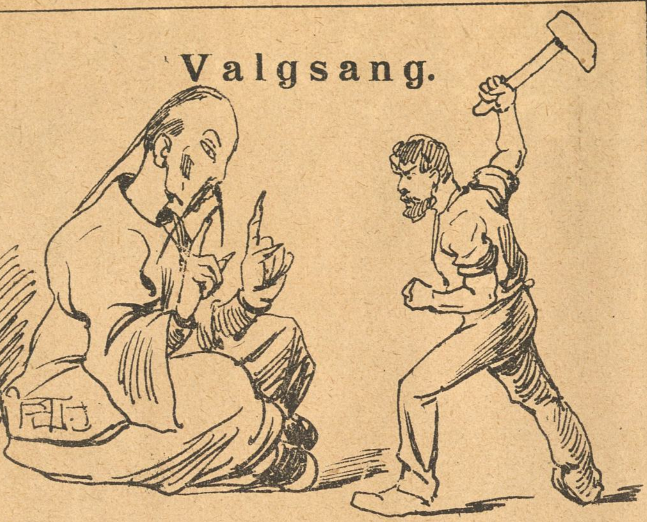

Mel.: Nu er han borte, han har os forladt.

Fremad til Valg, benyt Jer Stemmeret;
kom Kammerater, lad os omsonst ej kalde,
Sejren er vis og Kampen bliver let,
naar paa Kamppladsen blot I møder alle.
Frem alle Mand, til Kamp træd an
mod Højres gamle Slendrian!

Sidst da Parolen frem til Valg os bød
tog vi et Tag i de gamle, graa Parykker;
i Højres Skandse vi en Bresche skød,
denne Gang vil vi slaa den helt i Stykker.
Mød i vor Række, Middelstand
til Kamp mod gammel Slendrian!

Længe nok har vi lukket Øjet til,
fundet os i disse Nikkedukkers Kvaler;
se om de Herrer nogensinde vil
gi'e os Skoler og flere Hospitaler —
Derimod Kirker bygges kan — —
Nej, bort med Højres Slendrian!

Det gik os galt, fik vi Epidemi.
Kopperne viste, at vi var sløjt garderet,
Strandvejens Skole smækkede man i,
Glædespigerne der blev indkvarteret.
En saadan Tilstand gaar ej an;
nej, bort med gammel Slendrian!

Friskolebørn maa ej Bespisning faa
selv om de Stakler har sultet nok saa længe.
Selv kan de godt til Fraadsegilder gaa
og til Livjægerbukser har de Penge. —
Frem alle Mand, til Kamp træd an
mod Højres gamle Slendrian!

I Kamp med Nøden.

Socialt Skyggebillede.
(Sluttet.)

Dagslyset blændede hende næsten, da Anna fra Gaarden steg op ad Trappen i Forhuset. Paa første Sal ringede hun sagte paa Dørklokken. Hr. Grum lukkede selv op.

„Ah, Frøken Anna, værsgo, kom indenfor".

Dette Menneske med det opdunstede Ansigt var hende modbydelig med sin Venlighed. Da hun kom ind i Dagligstuen, brød hun ud i Taarer.

„Aa, Hr. Grum, jeg véd nok, at vi allerede skylder for to Maaneder —"

„Naa, naa, græd bare ikke, det vil nok snart gaa bedre igjen. Sæt Dem ned og fortæl mig kun om Deres Bekymringer."

Anna var overrasket over denne varme Tone, som Grum talte til hende i.

Værten drog Pigen ned til sig paa Sofaen og betragtede med lystne Blikke den fine Skikkelse.

„De er bare en Smule stolt, Frøken Anna."

„Jeg, med min Fattigdom —"

„Aa, De forstaar mig nok, lille Skælm", smiskede Grum, idet han slyngede Armen om den unge Piges Liv og forsøgte at nærme sine af vellystigt Begær dirrende tykke Læber til hendes Ansigt.

En dyb Rødme skød sig op i Annas blege Pande og Kinder. Med al sin Kraft stødte hun Grum fra sig, hun vilde endnu sige noget, men Harme og Skam snørede hendes Strube sammen, og højt hulkende styrtede hun ud af Døren.

* *

Da Anna, rystende og grædende, igen traadte ind i sit Værelse, fandt hun dèr Manden fra Afbetalingsforretningen tilligemed et Bybud.

„Jomfru", sagde Manden, „min Principal sender mig her hen igjen i Dag. De véd jo hvorfor".

Annas Blik søgte Moderen. Hun laa vaagen og stirrede uden Forstaaelse paa den foran hende staaende Gruppe. „Aa lad mig beholde Maskinen, bare til der Kjole er færdig", bad Anna fortvivlet.

„Det sagde De allerede igaar. Jeg har strænge Ordrer fra min Principal til enten at bringe Maskinen eller Penge med hjem. Forresten kan De jo faa Maskinen igjen, saa snart De kan betale".

Anna greb Mandens Haand. „Jeg beder Dem, tag ikke Maskinen fra mig. Hvorledes skal jeg kunne tjene noget, naar man berøver mig mit Værktøj?"

Annas bønfaldende Ord gjorde intet Indtryk paa Manden, den Slags Scener havde han allerede oplevet mange af. „Lad os faa en Ende paa det! Tag den Maskine", sagde han til Bybudet, „og tab nu ikke Modet, lille Jomfru, det bliver nok bedre Tider igjen".

Da de to Mænd havde lukket Døren efter sig, kastede Anna sig i sin fortvivlede Hjælpeløshed ned paa Gulvet og begravede sit Ansigt i sine Hænder. Et Raab fra den Syge bragte hende til forskrækket at fare op.

„Anna, har de nu taget alt fra os?"

Smerten overvældede den unge Pige. Hun strakte sig hen ad Gulvet og vred Hænderne i Fortvivlelse.

„Alt, Moder, alt!"

„Anna", stønnede den Syge igen, „forlad mig ikke. Jeg har ikke spist noget siden igaar. Anna, lad mig ikke sulte ihjel!"

Pigen sprang op, Taarerne vare standsede, hendes Stemme lød rolig: „Nej, lille Moder, nej, jeg véd En, der vil give mig Penge, hav bare Taalmodighed et Øjeblik!"

Saa forlod hun skyndsomt Værelset. Udenfor standsede hun endnu et Sekund og pressede Haanden mod sit bankende Hjerte. Men saa ilede hun hurtigt op ad Trappen til første Sal og trak hæftigt i Dørklokken. — — —

Ny A. B. C.
for større Børn.

A—a.
Alberti slider som Fanden,
men *Arbejdet „Adler“* ej Manden.

B—b.
Bahnson er rædsom *bister*
qua Kriger og Krigsminister.

C—c.
Cherbuliez citere
i denne Tid kan flere.

D—d.
I *Dønnergaards* Sag kan man læse,
fik A. A. en rædsom lang Næse.

E—e.
Edvard Brandes klarede Pynten
og sparede til A. A. Mønten.

F—f.
Frou-Frou ej rigtig *frister*,
Folk ned til *Fjelstrup* lister.

G—g.
Gjellerup gaar hos Professor Riis,
og *Grunker* han koster i Skæppevis.

H—h.
Hennings og *Heksens* Enna
de hjælpes nu igjen a'.

J—j.
Juul jamrer sig for Frejr
og venter ingen Sejr.

K—k.
Til *Kasino* gaar Folkemassen,
Kongens Foged kurer til *Kassen.*

L—l.
Med *Lov* skal man *Landet* bygge;
Gud bevares. hvor det er en *Lykke.*

M—m.
Middelstanden forhen var *mager*,
men dens sidste Fedt Frejr nu tager.

N—n.
I *National Ny* Carlsberg man *nyder;*
thi det gamle Bryggeren forbyder.

O—o.
Naar *Oktavius* hæver *Oktaven*
saa faar A. A. *ondt* i Maven.

P—p.
Nylig blev en *Prins præsenteret*
hvilken Fryd — for Folk og konfirmeret.

R—r.
Rodemestrene gaar rundt og *rykker*
i denne Tid; sikke Nykker!

S—s.
Socialismen vokser sig større,
og de rare Storborg're sørge.

T—t.
For at se „Tanten“ gaa og spøge
maa mange „Onkel“ besøge.

U—u.
Riis-Knudsen har faaet *Uglen*
og gi'et „Finne“løn for Fuglen.

V—v.
Oppositionen af *Valget venter*
sig gode og nyttige Renter.

X—x. — Y—y. — Z—z.
X., Y., Z er Tegn, som den kære
Tante Berlingske kun kan goutere.

Æ—æ. — Ø—ø.
Af *Æsler*, der gives mange,
hvis *Øren* just ej er lange.

Fra sidste Uge.
(Revyvise).

Mel.: Der er Glæde nu.

Herregud, hvad er det med den Borgerliste,
den er ligegodt en lille Smule stram,
at det i det sidste Øjeblik sku' briste
for den gamle Riffelhelt, Hr. *Neiiendam*,
som sin bedste Mokka-Kaffe glad han sælger
baade sig og „Dannebrog“s halvanden Vælger,
men da Smørpapiret *Gustav* vilde skaffe
ind paa Listen sagde Højre „Tak for Kaffe“!

Fredrik, som laa i sin Blé, den Gang de Franske
laved en Kommune ovre i Paris,
gør sig tyk og vil i Bleens Folder granske
efter, hvordan det gik til den lille Gris;
ser i Kommunisterne en farlig Bande
ja, men Fredrik, de var s'gunte nær saadanne
som de Fyre, Du fik ind i dine Rækker,
værste Sort med Fællesnavnet Skruebrækker.

Højres Hjærte synker i Etatsraadsbukser,
naa, men noget maa der gøres i en Fart,
man har lejet et Par rigtig skønne Fukser
til en Ligvogn à la Ryssels, det har Art,
den med alle otte Højrelig kan rulle,
som i *Rostrups* Egekister hvile skulle,
Munck ved Graven er med Bønnerne tilstede
og som Potteben vil Højre Taarer græde.

Hver Gang Vaaren kommer, vanker der en *Skrue*
den i Aar den er af Jærn, og den er go .
vore *Smede* strax vil slukke Ildens Lue
og la' være med at lægge Hestesko
under Kapitalens Fandens Regimente.
Mestrene paa Skruen deres Fingre brændte.
og de tvinges sagtens til at give efter,
for en Grovsmed, som bekendt, har stærke Kræfter.

Bojsen spidser Mund og *Bahnson* stryger Skæget,
begge vil jo gærne et Forsoningskys
saa en ny Forfatning krybe kan af Ægget.
„Ravnen“ om Betingelserne har faat Nys:
Bojsen ofre skal sin gamle Venstreære,
og den gamle Bahnsons Ægtehustru være.
Bahnson dertil love vil med Haand og Tunge
ej at lave nogen provisorisk Unge.

Troligt.

Lærerinden: Salomon den Vise lo aldrig, og var en meget bedrøvet Mand.
Betty: Aa, det var vist fordi han havde syvhundrede Koner.

Forsigtig.

— Sig mig engang Hr. Baron, hvorfor skærer De Deres Beuf saa smaat?

— Jeg er saa frygtelig bange for Tuberkelbaciller, men jeg troer man kan gøre dem uskadelige ved at skære dem i Stykker. —

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, min Kære, De kan tro det kneb med at slippe hjemme fra, for Skade er jo paa Farten i denne Tid fra Morgen til Aften silde anbelangendes de nye Borremtanter, som vi skal ha'e, og det kan jeg da finde mig i, at han endelig har faaet mere alvorlige Interesser, end at føjte om efter Pigebørn paa sine gamle Dage, og bare jeg kunde faa ham selv til at være Borremtant ogsaa, for saa vidste man da, hvor han tilbringer sine Aftener, i det mindste om Mandagen; men paa den borgerlige Liste vilde han ikke, for saa dumper han alligevel, siger han, og paa Oppositionens Liste kan han ikke komme, desformedelst han ikke har Bly nok i Støvlehælene, skal jeg sige Dem, men render til hvilken en Side hveranden Gang, og dem er der jo nok af i Forvejen deroppe, — naa, men han kiler altsaa fra det ene Møde til det andet hver eneste Aften — det siger han da! — og kommer hjem ud paa Natten saa udaset som en Droskehest, men underligt er det, for man kan ikke faa en Stavelse ud af ham, om hvad der er sagt paa Møderne. Det kan jeg selv læse i Bladene næste Morgen, vrisser han gnaven, og forleden da jeg vilde ha'e lidt at vide om Kandidaternes Program, henviste han mig til sin Frakkelomme — dèr laa det altsammen, sa'e han, og saa snorkede han, saa Hansemand vaagnede og faldt ned af sin Pind af Forskrækkelse. Men saa kan De tænke Dem, at det første jeg finder i hans Lomme er et Program fra National, og da jeg saa leder efter det rigtige Program, finder jeg et fra Cirkus Varieté, men Valgprogrammer — ikke Spor! Uh, gamle Ræv, tænkte jeg, naa saadan hænger det sammen med dine Valgmøder! Har De kendt Mage til Frækhed? Men ser De, naar nu Valget er vel overstaaet og Oppositionens Kandidater er valgt paa deres Program, saa rykker jeg frem med *mine* Programmer, og det bliver et knusende Nederlag for min gode Skade! — Hvorfor jeg ikke vil kaste ham dem i Øjnene strax, spør De — Næ, min Kære, saa risikerede jeg jo, at han af bare Galskab sa'e, at jeg er *gal*, naar jeg vil forhindre ham i at gøre sin Borgerpligt og alt dette hersens, som Mændene altid kommer med, naar de vil trumfe noget igjennem, og maaske blev jeg lagt ind paa sjette Afdeling til Observation lisom Etatsraad Brun og hende, Frøkenen, som de ogsaa paastaar er gal, og saa kunde Skade rigtig slaa til Skaglerne saa det endte med at han blev gal for Alvor og kom paa Bistrup, naar Hus og Hjem var sat over Styr paa hans Fruentimmer, og saa laa jeg stadig væk paa sjette og vidste ikke Rede paa, om jeg eller han var gal og kunde ikke en Gang komme hjem igen, fordi der ikke mere var noget Hjem. Næ, saa gal jeg end var paa Skade for hans Skarnsstreger, saa sa'e jeg meget høfligt til mig selv lisom Frederik og Lisbeth synger i Cirkus Varieté: „De maa vente Kære, De maa vente!" Ja vent bare til 30. Marts og 1. April er vel overstaaet og Rigsdagsmændene ere permitteret fra Kasernen og Skade ikke mere véd hvad han skal finde paa for at komme til at stikke af om Aftenerne, men er lige saa husvild som Skaderne, der blev forjaget fra Kastelsvolden og som nu ikke kan finde Rede i Forholdene i Esplanaden, i hvis Træer de heller ikke maa bygge Rede, desformedelst, at hvad de *taber* ikke er nogen Gevinst for det fine spadserende Publikum, men bare til Skade for Folks gode Tøj og til skadefro Latter for Lapsene paa Strøget, der mener, at naar de bare faar dem et billigt Grin, saa er der ingen Skade sket, men nu vil jeg ikke tale mere om de gamle Skader, som ogsaa Steffensen i Landsthinget er ked af, og derfor har han jo sammen med flere pæne Højremænd indbragt et Forslag til en ny Hærlov, der skal være saa mageløs besparende lisom Kogegassen, og Soldaterne skal næsten slet ingen Øvelse ha'e, men bare stille til Lønning og Brød hver femte Dag, og det kan da ikke overanstrænge dem; men nu kommer det jo an paa, hvad Folkethinget si'er til dette smukke *Paaskeæg*, som Højres kloge Høns i Landsthinget har udklækket, for det kan saamæn gærne være, at det bare er et *Vindæg*.

Tak for Kaffe!

Trøst.

Den unge Kone: Aa, jeg er skrækkelig ulykkelig. Det bliver mig mere og mere klart, at min Mand bare har taget mig for mine Penges Skyld.

Veninden: Saa har Du i det mindste den Trøst, at Din Mand ikke er saa dum, som han ser ud til.

Fin de siècle.

— Hvilken Grund har De til at gifte den Pige?
— Jeg elsker hende!
— Det er en *Undskyldning*, men ingen Grund!

Trumf!

Peter (til sin Stedfader): Fa'er, hvor ofte har Du været gift?

Stedfaderen: En Gang, min Dreng.

Peter: Æh! Moder har allerede været gift *to* Gange!

Bekendtgørelse.

I Anledning af Paasken holdes Etablissementet lukket i nogen Tid, men genaabnes atter i næste Uge med de sædvanlige Forlystelser.

Særlig henledes Opmærksomheden paa Hr. Colding i hans hidtil uovertrufne komiske Præstationer.

Høgsbroe,
Direktør.

I Oldtidsdage var Frej eller Frejr
en mægtig Gud over Vinde og Vejr,
ham lystrede Solskin, Regn og Slud,
alt skulde komme og gaa paa hans Bud. —
Hans Kræfter var store, — men større end dem
var Thors, naar han kørte med Bukkene frem,
saa buldred det og glimted i Sky
og da maatte Frejr krybe i Ly.
— Se, det var i Oldtidsdage. —

Nu dyrker man vel ikke mere Frejr;
skønt den har i Danmark frækt slaaet Lejr.
Den kaldte sig „Stores“, men den blev bange,
vi vare som Fjender dog lovlig mange. —
Saa døbtes den Frejr skønt i Lokes Vold,
førende Ran og Rov i sit Skjold;
men hvad den end hedder, den ta'er sig i Agt,
Thor lever endnu med sin vældige Magt.
— Og det er i Nutidens Dage. —

Thi Thor er jo Folket i Enighed
og vi styrter den falske Guddom ned.
Vel farer vi ikke med Torden og Bulder,
men vi møder alle, Skulder mod Skulder.
Kom derfor du truede Middelstand,
kom til os, men kom hver eneste Mand.
Som „Stores“ døde — saa dør og Frejr
og vi vender atter hjem med Sejr.
— Sejr for Fremtidsdage.

Av!

— Vil De ha'e, at jeg skal tro saa haandgribelige Løgne? Henvend Dem til en Dummere, Kære?
— De maa ikke forlange det umulige af mig!

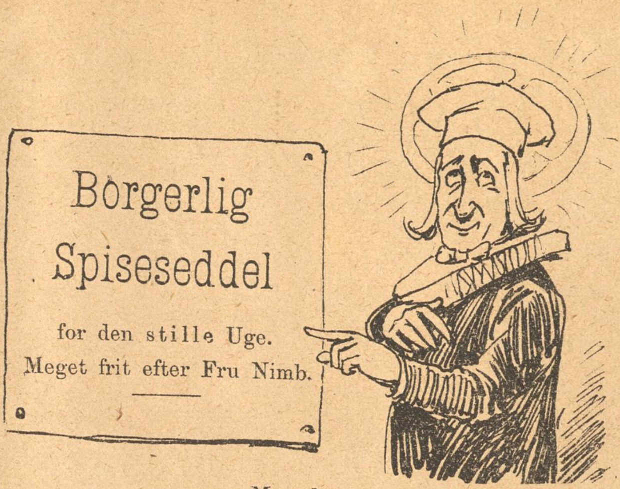

Mandag.
Suppe à la Tartuffe.
„Bede“steg med Skinhellighedssauce.

Tirsdag.
„Bønne“suppe.
Stegte Faareminer.

Onsdag.
Opvarmede „Bønner“.
„Bech“kasiner i „Bethesda“sauce.

Torsdag.
Ni Slags Kaal paa — al syndig Morskab.
„Bech“kasinragout.

Fredag.
Opspædede Kæfere.
„Bede“frikassé.

Lørdag.
Skidenæg.

Søndag.
Sortkjolesuppe.
Troende Flyndere i Missionssauce.
„From“age.

Alle pirrende Midler og Kryderier som Varieté — og Theaterbesøg etc. bør omhyggelig undgaas i den stille Uge.
I øvrigt henvises til Wilh. Bechs Kogebog for troende Maver.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Stem paa dem!

Oppositionens Kandidater ved Valget den 30. Marts 1894.

Nr. 13.

RAVNEN

Søndag d. 1. April 1894.

Tjeneren: Jo, lille Clara, jeg tager igen tilbage til min Kommerceraad. Her hos Greven kan jeg ikke holde ud, for ser De, Kommerceraaden er stolt af en Tjener som mig, men her skal jeg være stolt af Greven, og det gaar ikke!

Fra sidste Uge.

(Revyvise).

Mel.: Lotte ist todt.

Paaskeda'
„Ravnen" ga'
den i Foraarsmode.
Frakke graa,
Støvhat paa,
fløjtende en Ode,
Vingeslag,
lange Tag,
ud til Bondelandet.
Munck vi saa
ensom gaa
han sku' vist i Vandet.
Rostrup vi saa paa Enghav'vej
han skulde ud paa Vestre Kirkegaard og lufte sig.

Møde paa
Møde, aah!
tænk selv Fredrik mødte,
sød og rar
Ordet ta'er
burde holdt sin Bøtte,
Ingen tror
paa hans Ord,
om de end er rappe,
svigefuld,
falsk som Guld,
slimet som en Krabbe.
Fredrik din Frakke lugter stygt.
vi husker nøje alt, hvad i dit Blad har staaet trykt.

Mon Forlig
eller Krig
vi skal herhjemme?
Godkendt Fort
Skam og Tort
eller skal vi stemme?
Bojsen Mund
spidser kun
efter Taburetten,
mangler La's,
gamle Jas,
han ku' ende Trætten;
skidt lad os kun en Valggang faa,
endnu en Gang faar Skidtet Lov at svømme ovenpaa.

Ægteskabets Velsignelser.

— Det er dog noget ganske andet, naar man er gift; tidligere havde man aldrig nogen Knap i Skjorten . . . . .

— Naa, og nu, da Du har en Kone?

— Aa, nu har jeg lært at sy dem i!

Det virkelige Ansigt.

Da jeg i Morges, henved Kl. 9, begav mig til min Brud for at hente hende til vor Vielse lovede jeg mig selv at lægge en i Sandhed blid og mønsterværdig Taalmodighed for Dagen og ikke geraade i Raseri, hvis Olga skulde lade mig vente en halv Time, saaledes som hun plejer, naar hun gør stort Toilette. Men til min glade Overraskelse traadte hun mig fuldt paaklædt i Møde og parat til at gaa ud; hendes Kinder blussede af Bevægelse og hendes Øjne straalede af Lykke.

„Aa", sagde hun i en hjærtelig Tone, i hvilken der lød en øm Bebrejdelse, og idet hun faldt mig om Halsen, „jeg har allerede ventet en hel Time."

I det samme faldt hendes Blik, i hvilket skimtedes lige som en let Skræk, paa mine Hænder; jeg saa, at hun blegnede.

„Jeg tror virkelig", sagde hun med et bittert Smil, „at Du har glemt Dine Handsker, uagtet jeg har indpræntet Dig — — og Du bestemt har lovet mig — —"

I det bedste Lune skyndte jeg mig at svare, at jeg ikke var saa samvittighedsløs paa min Bryllupsdag at gøre mig skyldig i en saadan Forglemmelse, saa meget mindre, som jeg vidste, hvilken haard Krænkelse jeg dermed vilde tilføje Olga. Jeg havde disse fordømte Finger-Spændetrøjer, som jeg altid har hadet, i Lommen; dog vilde jeg gærne bringe det Offer straks at trække dem paa, naar jeg kunde gøre hende en Tjeneste dermed og det absolut maatte være saaledes.

Da dette var Tilfældet, tøvede jeg ikke et Øjeblik med at opfylde min Bruds Ønske, hvorpaa hun — efter en omhyggelig Mønstring af min Garderobe — igen blev i godt Humør og erklærede, at jeg var den bedste og fuldkomneste Mand, paa hvis Kærlighed hun turde stole. Og dette gjorde hende usigelig lykkelig, tilføjede hun med lysende Blikke.

Disse smukke Ord gentog hun ogsaa paa Vejen til Raadhuset, hvor vor borgerlige Vielse skulde foregaa. Under Vejs kom vi, trods vor inderlige Glæde og vor Fryd over denne solbelyste, allerkæreste Verden, i en noget vemodig Stemning, der gik over til en let Rørelse, da Olga tilhviskede mig, at hun vidste meget godt, hvorledes Konen til en Mand, som jeg, skulde være, men om hun end manglede noget i Fuldkommenhed, saa maatte jeg bare have Taalmodighed med hende og ikke unddrage hende min Kærlighed . . . og hun vilde bøde paa sine store Fejl ved at bestræbe sig paa at være den mest hengivne og lydigste lille Kone — — og aldrig, aldrig skulde jeg komme til at angre det.

Da jeg følte, at nogle Glædestaarer stjal sig frem i mine Øjne, afbrød jeg min Brud med en Anmodning om at laane mig hendes Lommetørklæde. Mit eget kunde jeg ikke faa halet op af Lommen, fordi Handskerne gjorde mine Fingre stive og ubevægelige.

„Min stakkels, gode Dreng," sagde Olga leende, idet hun tørrede mine Øjne.

Jeg tror, at hun havde kysset mig, hvis der ikke netop var kommen nogen forbi. Det var uden Tvivl blevet hende klart, hviket Offer jeg havde bragt hende ved at anlægge de mig uvante Glacés, og jeg er overbevist om, at ikke enhver havde besluttet sig dertil; thi det kræver en Opofrelse, som kun den sande, den ægte Kærlighed er i Stand til.

(Forts.)

Zoo-logik.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

„Ravnen“ aabnet har sin „zoologisk Have“,
hvor af vilde og af tamme Dyr der er,
hvad i Tidens Løb den faaet har som Gave
af Velyndere og Venner, den har kær;
der er ligefra de mindste til de største,
og for ret nu at begynde med de første;
skal vi præsentere dem en dejlig „Bille“,
Gudbevars! hvor saadan en kan være lille.

Saa er der et prægtigt Udvalg af de Fluer,
som en enkelt Politiker fanget har;
der er Svaler, Kolibrier og Kakkeduer
og til en af dem er Markussen nok Fa'er.
Der er selv Professor Matzens Visdomsugle,
midt imellem alle Lars'es løse Fugle;
der er Køge Høns, saa store og saa flade,
ja, og Ænder fra en grulig Mængde Blade.

Men de større Dyr er dog mest interessante,
deriblandt en „Hjorth“ som tilhørt Ferslev har;
mange „Bukke“ skænket er af „Berlings“ Tante
plus „Kamelerne“, der kalder x—y— Fa'er.
Frederik Hansen maa i særlig Grad vi prise;
han har skaffet os en tyk Gravso med Grise,
der af Fedme og af Varme næsten smælter,
mens de rodende i Dynd og Skarn sig vælter.

En Flok prægtige og meget glade „Bjørne“
vi i Paaskeugen faaet samlet har;
de er skaffet hid fra hvert et Verdens Hjørne,
saa af Racer er der mer end nok, min Fa'r.
Vi af Ulve møde kan med to paa Pladsen,
dem har straks vi døbt med Navnet Moe og Madsen,
det er smukke Exemplarer, men de gaar her
og er saa glubske efter vores fromme Faar her.

Saa har ogsaa vi en Snes, ja flere „Panter“
dem som Højre ej vil for os løse hjem,
vi har Næsehorn og store (Ele) Fanter,
der med Snabelen sig føler varsomt frem;
selv en Løve har vi, der har sine Kræfter
vist en Gang i svunden Tid hist i „Slukefter“
og en Lama har vi, en, der arrigt spytter,
naar hvad den os har at sige, intet nytter.

Vi har Grævlinger fra Lyngby, iblandt andet,
vi har „Oddere“ og meget, meget mer,
hvad der kryber, gaar og plasker rundt i Vandet
her for grumme, grumme lav Entré de ser;
men umuligt var det, om vi det altsammen
vilde remse op, det gaar skam ikke — jamen!
en Ting har vi dog, som ej forbi der bør gaa's,
det er en veritabel Paaske Malmø-Smør-gås.

I Skolen.

Læreren: Menneskene skal altsaa være medlidende og velgørende. Sæt nu, Max, at Du gav Indholdet af Din Sparebøsse til en fattig Mand, hvad var Du saa?

Max (Søn af en Købmand): Fallit, Hr. Lere!

En Advokat

havde ladet sig male. Maleren havde fremstillet ham i Slobrok med Hænderne i Lommerne. Stolt af Billedet spurgte Advokaten en Ven: „Synes Du om det?“

Vennen: Nej, slet ikke! Har man nogensinde set en Advokat med Hænderne i sine egne Lommer?!

Han er med.

Læreren: Kai, nævn mig det Bjærg, hvor Noahs Ark landede.

Kai: (tier).

Læreren: Naa, kom nu med det — Ara — —

Kai: Aa! nu véd jeg; Tarara boom de æ!

Lidt endnu om Panamaskandalen.

Fruen (til sin Mand, Folkethingsmanden): Sig mig nu ærligt, Kære, har man slet ikke tilbudt Dig noget?

Manden: Nej, aldrig!

Fruen: Jeg kunde tænke mig det! De har straks opdaget, at Du er en Idiot. Aa, jeg ulykkelige Kone!

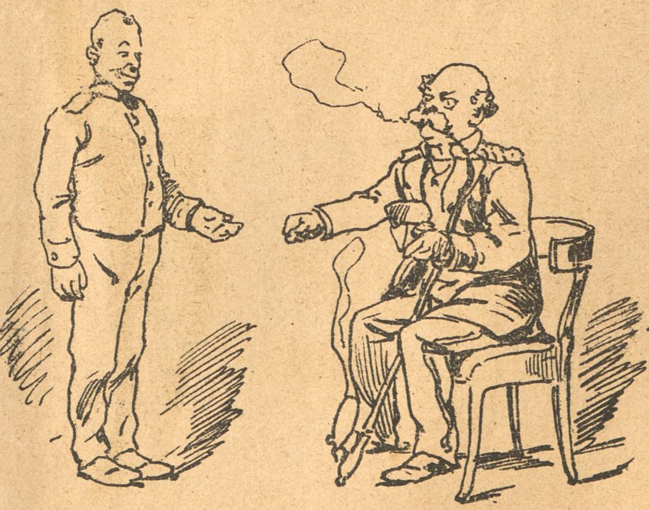

Ond Samvittighed.

Obersten: Sig mig, Jens, hvorledes har Du egentlig vænnet min Hest af med den fordømte Snorken?

Oppasseren: Jeg ga'en bare en Spand Vand over Hovedet, Hr. Oberst!

Obersten: Godt gjort, Jens! Der har Du en Krone, men sig bare ikke noget til min Kone om den Kur, — ellers faar jeg samme Traktement.

Bag Kulisserne.

— Ih, God Aften! Skal man endelig en Gang igen ha'e den Glæde at se Dem, Hr. Bisserup! Naa, hvordan gaar 'et, Gamle?

— Jeg har hørt at Damerne her spekulerer i Ejendomme. Kan man faa Lov til at anbringe nogen Kapital i Deres prægtige Bygning.

— Maaske. Hvis De vil tage til Takke med en fjerde Prioritet.

Disciplin.

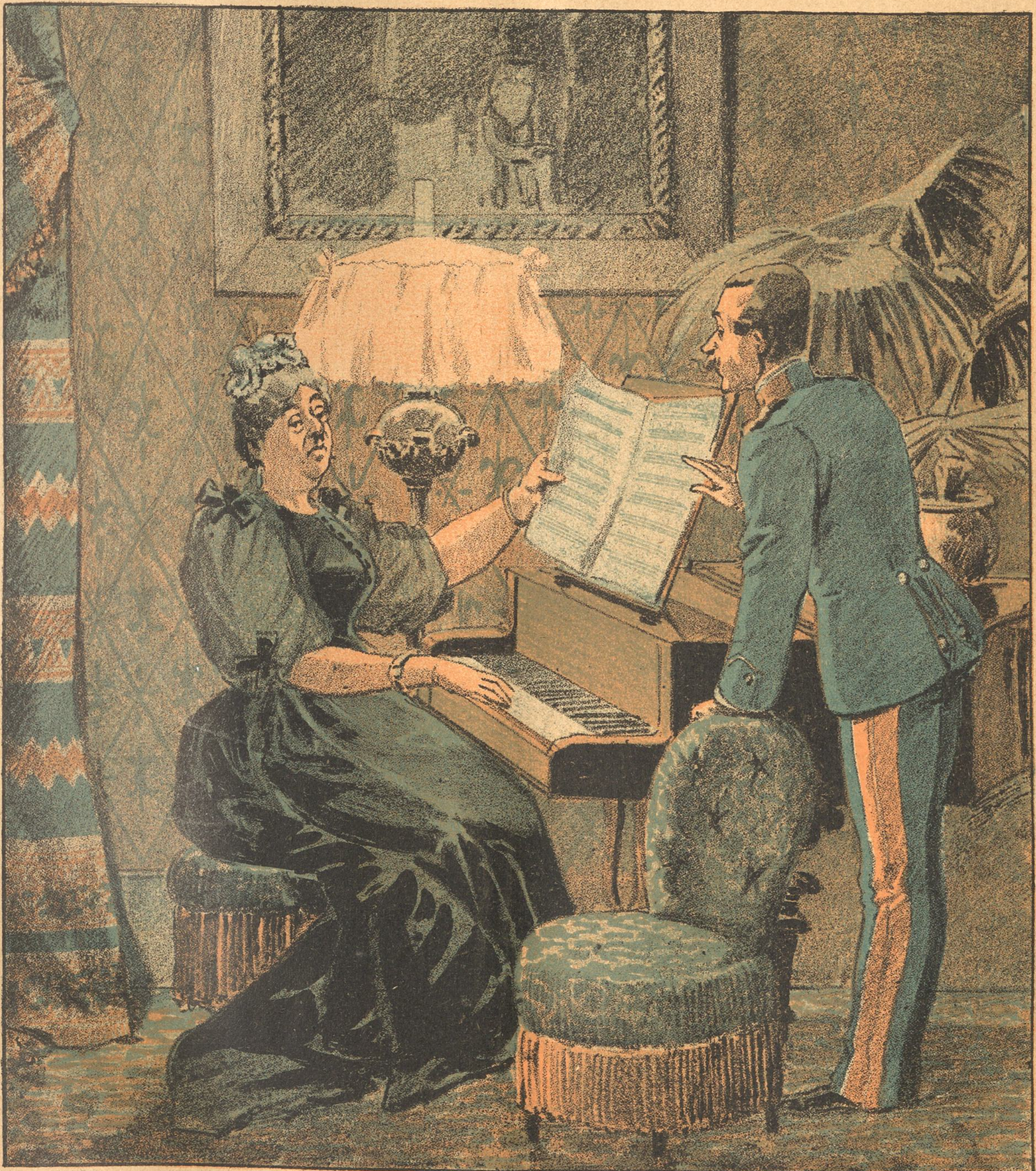

Oberstinden: Det forekommer mig virkelig, Hr. Løjtnant, at mit Spil keder Dem.
Løjtnanten: Men Fru Oberstinde, det vilde jo være den groveste Insubordination!

Efter Sviren.

Mel.: Min Laterna magica.

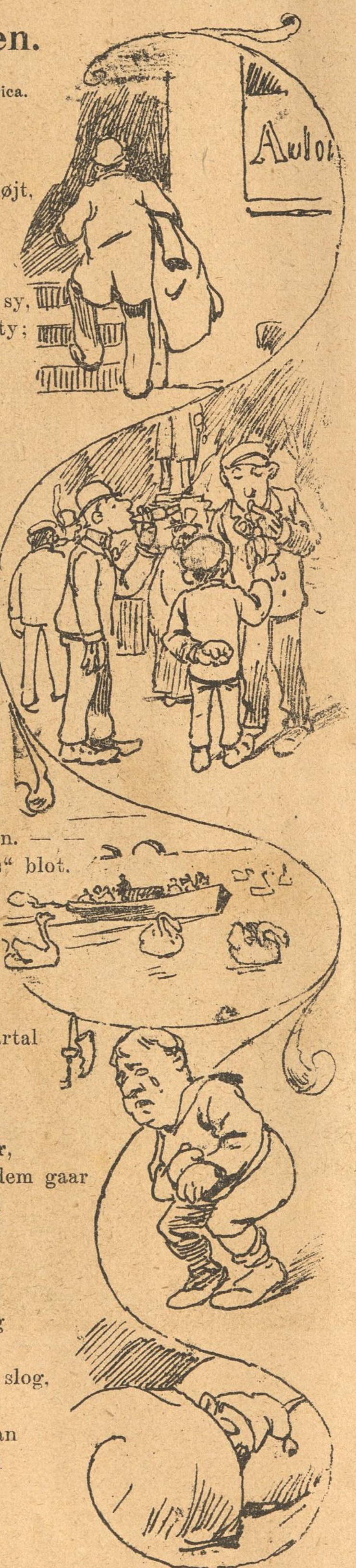

Solen staar paa Himlen højt,
smiler saa fornøjet,
Vintertøjet bliver sløjt,
derfor Sommertøjet
maa man la' sin Skræder sy,
og til „Onkel“ maa man ty;
han maa op med Mønten
for at klare Pynten.

Gudskelov vi Ende fik
paa den stille Uge,
der til Lommepenge gik
fler end man tør bruge.
Lystigt røg Kontanterne
selv fra Konfirmanterne,
som med Ravrør lange
fyldte „Berrens“ Gange.

Paaske-Helligdage gik
Masser ud til Klampen-
borg, og i Slukefter fik
„Fatter“ Blus paa Lampen. — —
„Nu med Gas“ der „sejles“ blot,
med Petroleum dog flot,
førend man det aner
sejles mellem Svaner.

Hvergang det er nyt Kvartal
Pressen Tilgang venter.
Højre-Pressen lider Kval
med de Abonnenter;
Hvis én Abonnent de faar,
mindst en halv Snes fra dem gaar
— Fred'rik er saa gnaven
føler Kneb i Maven!

Borgervalget voldsomt tog
paa de gamle Kræfter.
Højre svært paa Tromme slog,
saa det dundred efter.
Tummelumsk i Ho'edet kan
hver en mødig Højremand
atter putte Trynen
langt ned under Dynen!

Store Mænds Ord.

Fred og Arbejde! det er vor Fremtid! Det er vor sikre Revanche og vor sociale Genfødelse, og saaledes forstaaet kan Republiken endnu gøre Fædrelandet til de Svages Støtte, Arbejdernes Beskytter, Haabet for Verdens Undertrykte og Grundstenen til Verdenssamfundet.

Alderspræsidenten Charles Beslay
ved Pariserkommunens Indvielsesmøde.

Middagstid i København.

En Provinskøbmand rejser til Hovedstaden for at se sig om. Efter sin Hjemkomst forbløffer han sine Byesbørn ved at fortælle dem, hvor sent Københavnerne spiser til Middag.

— Der er overhovedet ingen Københavner, der spiser til Middag Kl. 12, saadan som vi, fortæller han.

— Hvad Tid spiser da Forretningsmændene?

— Ikke før Kl. 2 eller 3!

— Saa sent! Og de rige Folk?

— Ikke før Kl. 4 eller 5!

— Og Rigsdagsmændene?

— Kl. 6 eller 7!

— Og Generalerne og Ministrene?

— Kl. 8 eller 9 om Aftenen!

— Saa! Jamen, hvad Tid spiser saa Estrup?

— Estrup? *Aa, han faar aldrig Mad førend den næste Dag!*

Et Tidens Barn.

Moderen: Nu maa Du ikke faa mere af den Lagkage, lille Willy, ellers kommer den sorte Mand til Dig i Aften!

Willy (efter en lille Betænkning): Giv mig kun et Stykke endnu, Moer. Jeg vil dog se, om der er noget sandt i den Historie om den sorte Mand.

I Skolen.

Læreren: Nu til Dags gives der altsaa hverken Trolde eller Nisser, Elverpiger, Nymfer eller Feer.

Hans: Jo!

Læreren: Saa? Hvilke da?

Hans: Ka-feer!

Jærnbaneliv.

En Rejsende (paa en lille Bane, hvor det gaar gemytligt til): Hvor er Klagebogen?

Assistenten: Den er fuld!

Den Rejsende: Hvor er da Stationsforstanderen?

Assistenten: Han er ogsaa fuld!

„Ravnen“ fløj hen og afleverede sit Visitkort hos Motor-Olesen, der sad i et af sine endnu ikke opførte Baadskure og græd Petroleum over, at der endnu er saa lang Tid til Farten paa Søerne begynder.

God Dag, Hr. Søfarer, sagde vi

Han saa paa vort Kort og bukkede dybt.

God Dag, Hr. Marineminister „Ravn“, sagde han; glæder mig, at De med Deres anerkendte maritime Anseelse opsøger mig her. Jeg tør altsaa haabe, at Deres Eksellence vil støtte mig med Raad og Daad.

Vi fandt det formaalstjenligt en lille Stund at lade ham blive i Vildfarelsen, paatog os derfor en jovial Sømandsmine og sagde:

„Grundstøde mine Torpedobaade, kære Hr. Kollega; det er netop derfor, jeg er kommen.

Ikke sandt, Deres Eksellence, vedblev han og pegede ud over Søens blanke Spejl; her kan man med Sandhed sige, som Digteren lader en gammel Matros synge nede ved Deres Domæne:

Hvor er I henne, I store og smaa
af Havets stolte Svaner —

Svaner, gentog vi; undskyld, Hr. Olesen; paa Svaner er der ophugge mine Træskuder s'gu da ingen Mangel.

Nej, virkelige Svaner, Deres Eksellence; men det som Digteren forstaar ved Svaner; de stolte Snekker, der skal føre Flaget fra Kyst til Kyst.

Aha! De vil ogsaa sætte en Fart i Stand paa Snekkersten, gætter vi.

Deres Eksellence, sagde han; ser De de blaa Bølger her for vor Fod; endnu er de ikke pløjet af Skibets skarpe Køl; endnu ligger denne de Danskes Vej til Ros og Magt uberørt. Se til Øresundet, hvor Deres Eksellences herlige Fregatter og Pandserskibe

— Og Torpedobaade, indskød vi. —

Ja — og Torpedobaade viser det stolte danske Flag med det hvide Kors højt over Bølge —

Ja, naar det ikke gaar neden om og hjem ved Sammenstød, rettede vi.

Ja, naar det ikke gaar neden om og hjem — og sig mig saa, Deres Eksellence, om De ikke finder det urigtigt, at paa Søer som disse skal intet Flag vaje, ingen Køl pløje de uudgrundelige Dybder; ingen Søhelte udklækkes som Tordenskjold og Villemoes — — Svar mig derpaa, Deres Eksellence, og læg saa et godt Ord ind for mig, at snart maa den hvirvlende Skrue piske de Bølger, De her ser, til Skum, snart maa disse de eneste Søer, hvor Dannebrog endnu ikke vajer, se den blodrøge Flig udfolde sig, viftende fra Kyst til Kyst.

Den blodrøde, gentog vi; ja, De har Ret; gid det røde Flag snart maa vaje over Land som over Vand — det røde Flag, den røde Fane, den leve.

Bort fløj vi. Hr. Olesen stod tilbage i stum Forbavselse over det mærkelige, han havde hørt.

Ved min Bevilling, brummede han; slige Ord i en Eksellences Mund; det gaar over min Forstand og langt ind i —

Tidsaandens! kunde han have sagt; men det gjorde han ikke.

Efter Fyraften.

Havnearbejderen: I Dag har vi haft et ordentligt Stykke Arbejde, Mutter!

Konen: Naa! Hvad da?

Havnearb.: Aa, vi har losset lutter Sager, som har været paa Kroppen før.

Konen: Hvor skal det sælges? Er der ikke en Trøje eller et Par Bukser til lille Peter?

Havnearb.: Hvor vil Du hen, Mutter? Det var jo ferske Oksehuder!

Jærnbaneliv.

En Rejsende (paa en lille Bane, hvor det gaar gemytligt til): Hvor er Klagebogen?

Assistenten: Den er fuld!

Den Rejsende: Hvor er da Stationsforstanderen?

Assistenten: Han er ogsaa fuld!

Salomonisk Visdom.

— Hør engang Levy, Du er jo en klog Mand, sig mig, hvem er lykkeligst: En Mand, der ejer 100,000 Kr., eller en, der har syv Døtre?

— Naturligvis den, der har syv Døtre.

— Hvorfor det?

— En, der har 100.000 Kr., ønsker sig mere. En, der har syv Døtre — ikke.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En kön Familie

De søde upolitiske Børn.

Nr. 14.

RAVNEN

Søndag d. 8. April 1894.

Arvesyge.

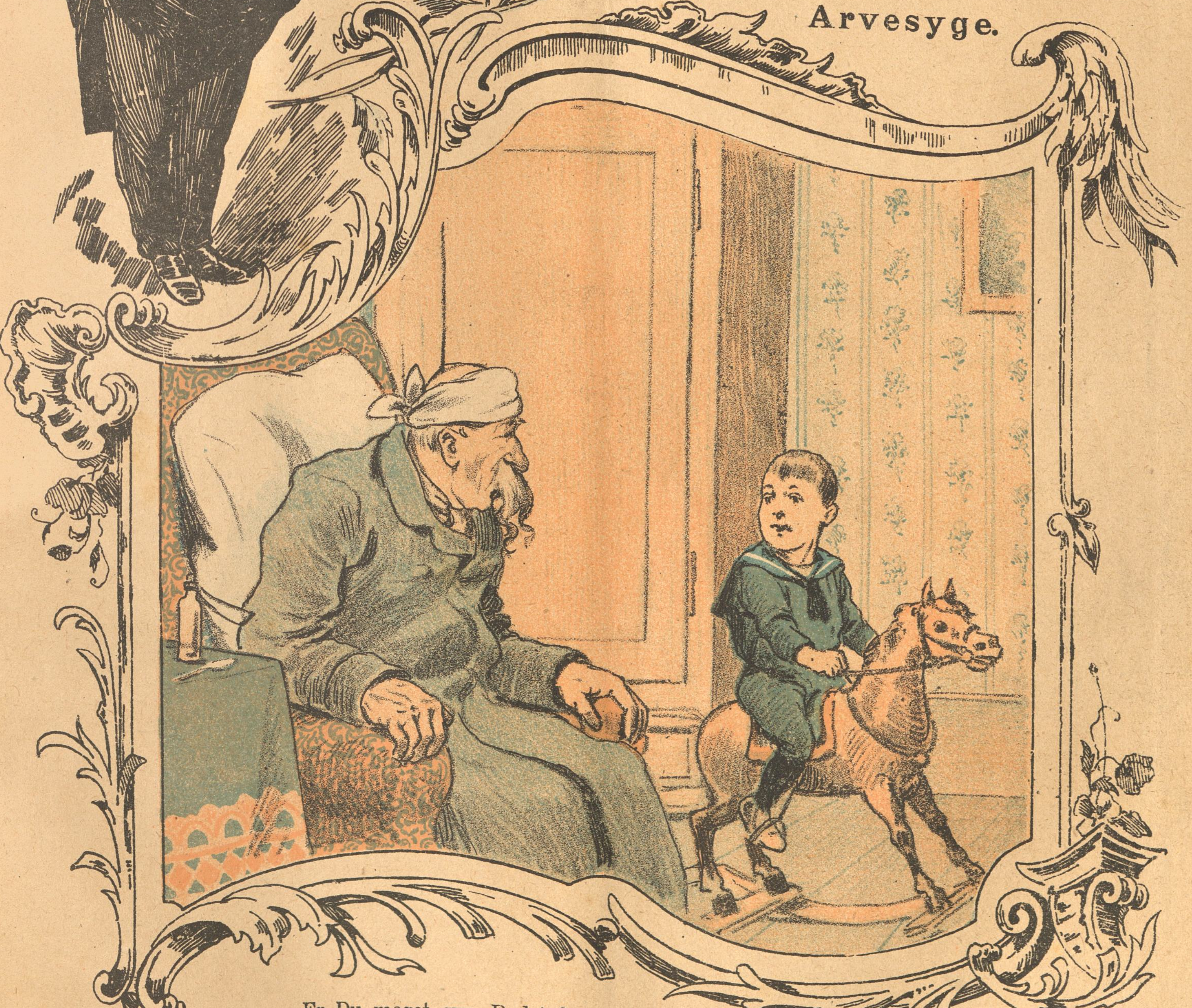

— Er Du meget syg, Bedstefa'er?

— Ak, ja, min Dreng!

— Hør, hvis Du nu døer, maa jeg saa faa Dit Overskæg? Det kunde blive en dejlig Hale til min Gyngehest!

Fra sidste Uge.

(Revyvise).

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Borgerlisten artigt sejred'
Pengeposen Fare vejred',
Urnerne var svært belejret,
Sørensen en Fridag fejred',
alt som krybe ku' og gaa,
Syge, som i Sengen laa,
kom og saa og stemte paa
Klø, som Byen nu vil faa.

Voksdugsfabrikanten sej er,
vigtig Praas den *Axel Meyer*,
foran Valget Rævestreger,
„Sikken lille Helt at jeg er,
Højres Kugler ud jeg skød,
Det blev Opp'sitionens Død,
elve Tusind op jeg bød,
sig saa ikke jeg er blød."

Nu har vi saa længe kriget,
saa vi maatte faa Forliget.
Bojsen efter Kysset higed',
og nu er der Fred i Riget,
saadan Fred naturligvis:
Bojsen kysser *Bahnsons* Ris,
giver Folkets Ret til Pris,
fylder Mønt i Højres Gris.

Hvem skal saa forvalte Skatten?
hvem kan finde Venstrekatten?
Estrup løfter flot paa Hatten:
„rod I nu med hele Klatten!
Jeg og *Bahnson* siger Tak,
det var Tid vi fra Jer stak,
ikke Spor af Penge, ak!
klar Jer nu I Bondepak!"

Fredrik som en Andrik stemmer
op ad Strømmen! mange Stemmer;
han Abonnement fornemmer,
haps! han det i Maven gemmer,
bliver tyk af Andemad,
Dynd og Søl og Gud véd hvad,
men Avisen, se selv ad,
den er tynd, det stakkels Blad.

Bekendtgørelser.

Proklama.

For Forligskommissionen mødte Søndag den 1. April Parterne Bojsen og Estrup. Forlig opnaaedes.

Omkostningerne betales af Befolkningen.

† † †

Søndag den 1. April hensov ved en blid og rolig Død mit kære Barn: Provisoriet. Det modtages hisset af flere Sødskende og kun Haabet om en Gang at gensé det, er i Stand til at trøste mig i min tunge Sorg.

Estrup.

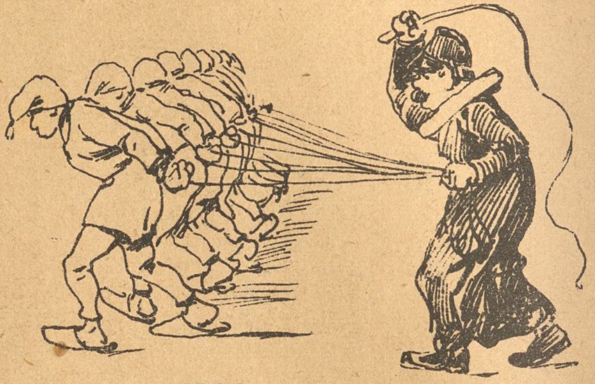

Nikkedukker.

Mel.: Nu køre Vatten og køre Ved.

Her i vort lovpriste, lille Land
er vi saa „kloge" allesammen,
paa Individer dog træffes kan,
som kun kan sige „Ja og Amen".
Et Folk, som naar en Smule mer' de har
end de kan gabe over, Livet ta'er
sig ganske let
og er komplet
hvad man kan kalde — Nikkedukker.

Et Folk, som aldrig sig tænker om;
ja rentud sagt et Folk af Slaver,
som trasker om med en Hjerne tom
og kun har Sans for fyldte Maver;
som følger blindt, hvor man dem fører hen
og la'er sig tumle med som Sprællemænd.
En saadan Flok
kan sikkert nok
kun kaldes nogle — Nikkedukker.

Et Folk, som mangler Selvstændighed
og bundet er i Trældoms Lænke.
Et Folk, som tror det er Nødvendighed
at lade andre for sig tænke.
Et Folk, som tror det er en Bagatel
at varetage By og Landets Vel;
til Valg de gaar
som nogle Faar
og stemmer saa paa — Nikkedukker.

Der kommer sagtens den Tid engang,
hvorpaa vi har saa længe ventet,
da Folket vækkes og føler Trang
til Kamp mod Tøffelregimentet.
Det sker dog næppe førend vi faar smagt
det Ris, hvortil vi selv har Kviste bragt;
før bliver vi
vist næppe fri
for alle disse — Nikkedukker!

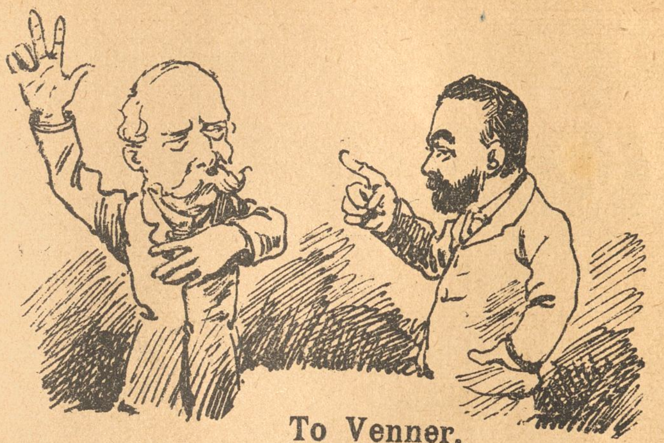

To Venner.

Mel.: Manden og Konen satte sig ned.

Estrup og Bojsen satte sig ned,
talte i Fryd og Gammen;
nu skal i vore Ansigters Sved
vi to arbejde sammen,
til et Forlig vi haardt monne trænge,
et som vi vores Hat paa kan hænge;
Huhej! for dig og mig siger jeg,
vi skal nok klare Sagen.

Estrup han slog sit venligste Smil,
sagde: Ja, jeg kan trænge
svært til at faa mig et lille Hvil;
jeg har snart siddet længe.
Naar blot i Stand Forliget kan komme
takker jeg af, saa er min Tid omme.
Huhej! for Dig og mig, siger jeg,
saa er vi begge hjulpne.

Bojsen han rakte højre Haand frem:
Sværg mig det ved din Ære;
Estrup han svor og Bojsen gik hjem,
samlede sine Hære.
Sagen blev drøftet, Bojsen fik Ordet,
højt skreg han op og trumfed' i Bordet:
Huhej! for mig og os siger jeg,
nu ingen mere Mudder.

Saa kom Forliget smukt da i Stand,
Estrup i Skæget smisked';
Moderationen, Mand mellem Mand
gik rundt omkring og hvisked'.
Folk siger nok, vi bar os ej fair a';
men lad os bare faa den nye Æra.
Huhej! for Dig og mig, siger jeg,
nu skal I blot se Løjer.

Æraen kom, men Estrup han blev skam,
det var en slem Afbrænder;
Venskabet mellem Vennerne rev skam
ud fælt i begge Ender;
Bojsen for sént erkender Fadæsen,
og han sig klør mismodig paa Næsen:
Spiser man Kirsebær med de Store
faar Stene man i Øjet.

Det gamle Højres Svanesang.

Jeg er en Borger
uden Næringssorger,
Penge jeg har som Gryn, det er sandt,
Ridderkorset har jeg
og til Dato var jeg
Borgerrepræsentant.
Men da saa Socialisterne, det Rak,
Næsen i vores Madgryde stak,
Saa blev ked jeg a'et,
Fanden skulde ha'et,
jeg siger mange Tak.

Før var ej Talen,
at man i Salen
saadan som nu paa Sagerne tog fat.
Nogle sad og snøvled,
Andre stod og vrøvled
og kævledes om Smedens Kat.
Naar vi saa havde snuet længe nok,
saa kom der En og vækked os en bloc
„Nu skal Salen lukkes,
Gassen den skal slukkes!"
„Jøsses! God Nat! God Nat!"

Naar vi pr. Bane
efter gammel Vane
ned til en bedre Bidstrupmiddag stak!
Hvid Vest og Kjole,
Aah! de kan stole
paa, at vi aad og drak.
Taler vi holdt om baade Dat og Dit;
men om at Skolebørn sku' spise frit?
Nej den er for bister,
disse Socialister
røver min Appetit.

De gyldne Dage
kommer ej tilbage;
Alle skal opponere, gøre Støj,
og de Folk, som virker
for de nye Kirker,
de faar kun Lamperøg.
Alt hvad vi gør, det siger de er galt
Guldbryllupsstadsen blev for dyrt betalt,
rutter vi med Gassen,
saa faar vi paa Kassen,
det er s'gu dog fatalt.

Værelse til Leje.

Fruen: Værs'arti', min Herre! Mine Døtre vil vise Dem Værelset.

Lejeren: Deres Døtre? Ah! Undskyld, men saa skal De ikke gøre Dem Ulejlighed, jeg flyttede netop, fordi min forrige Værtindes Døtre gjorde mig det temmelig hedt!

Om Forladelse!

— Hvor kan De ligge her og *sove,* Mand?
— De' ka' je' vel nok! Je' æ jo *Nattevagten!*

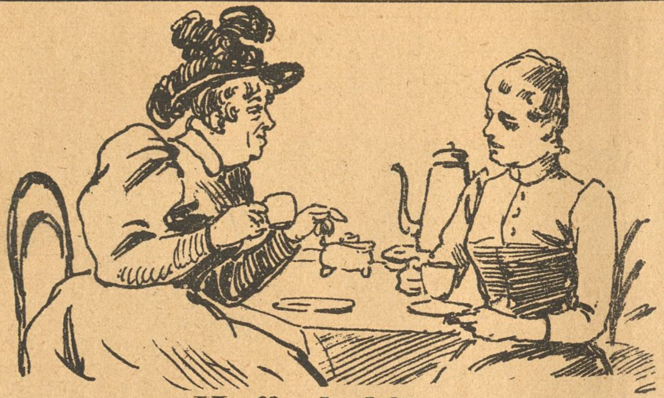

Kaffesladder.

Fru Skade: Jamen, jeg siger nu alligevel, min Kære, at naar man spiller Kort er det kedeligt at tabe hele Tiden, og derfor skal man engang imellem lade de fremmede vinde, for ellers bliver de kede af det og vil ikke spille med mere, og saadan var'et netop, at det gik ved Borremtantvalgene da Højre vandt, og er de glade for de Stik de fik hjem, saa si'er jeg velbekomme! — fede skal de ikke blive af den Gevinst . . . Det er li'som at jeg vilde købe seks ægte Bornholmere for 10 Øre og saa bilde mig og Skade ind, at vi havde fin, røget Laks paa Bordet af den til 3 Kroner Pundet. Næ, men kan De huske Historien om Estrup, at han engang brugte tre Timer til at tvinge sin stridige Hest gennem Vandpølen paa Landevejen. Det Eksperiment gjorde han om igen i Søndags, men denne Gang var det de Moderate, der maatte trave gennem Pløret og trække Finansloven og Provisorierne og Fæstningen efter sig. Hvad betyder saa det, at Gendarmerne og nogle andre Nipsgenstande blev kørt over og maset ned i Mudderet, — Gendarmerne staar op igen, lidt mørkere i Kuløren og bliver til et Statspoliti, som der dog vist ikke bliver stor Stads ved, og saa skal der jo forresten fra nu af og til Kristi Himmelfartsdag og maaske Dyrehavstiden med laves Love efter Noder, men først og fremmest naturligvis en Hærlov, der giver Hærmændene Lov til at være her og forevise Fæstningen for alle Lysthavende, naar Folk er kede af Tivoli og Dyrehavsbakken, men jeg spekulerer tidt, min Kære, over det mærkelige, at der skal saadan en vældig Masse Love til, for at regere dette lille Land. Nu har de siden 1849, da Grundloven kom, hvert Aar lavet nye Love, og bliver det saadan ved faar vi tilsidst en Lov til hvert eneste Menneske, men hvem kan finde Rede i hele det Register! I min grønne Ungdom havde vi kun Luthers lille Katekismus og Straffeloven og Politivedtægterne og Brandforordningen, og det var saamæn vanskeligt nok at finde ud af alt det „La' vær med den, Petersen!" uden at komme paa Kant med en eller anden Paragraf dit eller dat, som man ikke kendte; men naar jeg nu bare regner, at der i de forløbne 45 Aar er lavet 100 nye Love i hver Rigsdagssamling — der er naturligvis mange flere! — saa bliver det en køn, lille Samling paa 4,500 Love, som vi ulykkelige Mennesker skal respektere og rette os efter, uden at de allerfleste forstaar et Muk af hele Historien. Og dertil kommer endnu den Mængde nye Love, som Forliget skal velsigne os med! Med disse vældige Lovmasser for Øje forekommer det mig egenlig at være en stærk Overdrivelse, naar det i de senere Aar saa ofte er sagt, at vi lever under lovløse Tilstande. Naa, og nu næste Samling og følgende Samlinger! Saa vil det naturligvis skylle saaledes ned med ny Love, at der vil blive en formelig Oversvømmelse, under hvilken kun højlærde Jurister og durkdrevne Sagførere vil svømme ovenpaa, mens alle vi Andre gaar rabundus i bare Lovgiveri. Vi hvirvles i Lovfortolkningernes Malstrøm, og som vederstyggelige Lovovertrædere ender vi vore Dage bag Fængslets Mure, Mændene paa Vridsløse eller i Horsens Tugthus, og Kvinderne i det ny Kvindefængsel ved Vesterfælledvej, som formodenlig er bygget med denne Eventualitet for Øje. Tak for Kaffe!

Da de gik.

Græd nu, Gutter blaa
I er ikke mer i Vælten,
Resultater smaa
fange I ej mér i Felten.
Somme med lidt Skræk
husker jer fra Kro og Veje,
andre siger fræk,
at I var vort bedste Eje;
„Ravnen" er ej væk,
hvad om end det mon sig dreje,
rister sorgfuldt jer
en Minderune her;
Ak ja, ak ja, ak ja!

Til som Politi
Ordenen at opretholde
var ej heldigst I,
bedre gik det, naar som bolde
Kæmper I slog løs,
saa det ret gav Resultater;
mangen Bondeknøs
sande maa, at ej I prater
men slog til paa Stand,
ret som tapre Landsoldater,
slog til sidste Mand
for Konge og for Land,
Hurra, Hurra, Hurra!

Men for hver I slog
i jer vilde Liv og Færden,
for hver Knøs i vog,
satte I en ny i Verden.
Mangen Ungmø prud
ser med Taarer i sit Øje
han, hvem hun stod Brud
lægge bort sin lysblaa Trøje.
I det skønne Skrud
stod han, sendt som fra det høje,
mens i Koften graa
han kun er saa som saa;
ak ja, ak ja, ak ja!

Tapre Gutter blaa,
mangen Taare vil henrinde,
mange Sukke smaa
lyde vil, naar I forsvinde.
mangen Knøs I vog
mangt et Hug og Stik der vanked';
mangt et Slag I slog,
mangen Kofte graa I banked',
men paa Vej og Sti
hvor I majestætisk spanked'
vil jert Minde staa,
og skyde Knopper blaa,
Hurra! Hurra! Hurra!

Det virkelige Ansigt.

(Fortsat.)

En halv Time senere var Vielsen forbi. Vi havde sagt „Ja“ til alt hvad den elskværdige Borgmester havde spurgt os om, og tilsidst havde vi skrevet vore Navne i den store Bog. Ved denne Formalitet var ét mig paafaldende. Olga skrev nemlig sit nye Navn med et saa sirligt, elegant Sving, at jeg kom paa den Formodning, at hun havde øvet sig deri i mange Dage. I Grunden glædede det mig; thi det berettigede mig til den Antagelse, at hun i enhver Henseende havde grundig forberedt sig til sin nye Stilling . . Da vi forlod Raadhussalen var vi begge selvfølgelig i en lidt bevæget Stemning. Olga saa straalende ud og hendes Blik havde antaget et stille og alvorsfuldt Udtryk, der henrykte mig. Hendes Arm hvilede med en let Skælven i min. Hvad mig angaar, saa maa jeg tilstaa, at jeg var ganske fornøjet og befandt mig overordentlig vel som Ægtemand paa en lille Ubetydelighed nær. Min venstre Handske, — den højre havde jeg, efter at have indskrevet mit Navn, ganske rolig stukket i Lommen — var aabenbart to Numre for snæver og pinte mig nederdrægtigt. Med en rask Beslutning blev jeg staaende og rev den med et Ryk af Haanden, saa at Vrangen vendte ud.

„Saa!“ sagde jeg, idet jeg leende saa paa min unge Kone, „det lettede!“

I samme Moment stirrede Olga paa mig med et Blik, der var alt end venligt.

„Du har da vel ikke taget Handskerne af?“ spurgte hun i en Tone, der ikke varslede godt.

„Jo“, svarede jeg som en Synder, der gribes paa fersk Gerning „de forfærdelige Torturapparater har pint mig i en urimelig Grad — —“

„Saa-aa!“ lød det iskoldt tilbage, „men Du er nok saa god at tage dem paa igen.“

Den bestemte Tone, i hvilken min Kone talte, ophidsede mig, irriterede mig; men jeg ansaa det rigtigst at give Sagen en munter Vending og svarede med paatagen Lystighed:

„Det kunde slet ikke falde mig ind, min Skat; jeg forstaar overhovedet ikke, hvorledes jeg saa længe har kunnet udholde disse moderne Torturredskaber.“

Medens vi talte saaledes, var vi passeret nogle Trin nedad og var kommen til den første Trappeafsats. Her standsede Olga pludselig og trak hurtig sin Arm ud af min. Hendes Ansigt blussede, hun rynkede Brynene og en undertrykt Vrede glimtede i hendes Øjne.

„Jeg haaber“, sagde hun med ubegribelig Bitterhed, „at Du i Dag forskaaner mig for Dine dumme Narrestreger. Jeg er virkelig ikke oplagt til at lé af dem.“

„Det skal Du heller ikke,“ svarede jeg lidt irriteret, men endnu bestandig høflig, „tvært imod. Du maa allerede nu vænne Dig til at tage slige dumme Narrestreger for ramme Alvor.“

Hun udstødte et svagt Skrig, blegnede og bed Tænderne sammen.

„Og nu gaar vi“, fuldendte jeg energisk.

Men hun rørte sig ikke af Pletten.

„Du tror da vel ikke“, sagde hun skarpt, „at Du kan gaa med mig saaledes — i den Paaklædning!“

„Jo, det tror jeg rigtignok, lille Kone — — og jeg véd virkelig ikke, hvad Du har at udsætte paa min Dragt. Den har saamæn været dyr nok! Jeg er mig bevidst, at jeg sér meget elegant ud — —“

„Aa ja“, svarede hun med haanlig Latter, „som en Bondekarl i Søndagsstads, for ikke at sige som en Tigger, — ja som en Tigger. Jeg kan ikke vise mig med dig paa Gaden. Du tager værs'go Handskerne paa. Jeg forlanger det!“

(Sluttes).

Efter Ballet.

Mel.: After the ball.

Nu er skam Potten ude,
nu er det Bal forbi;
nu kan saa godt Musiken
ta' og gaa hjem, som vi;
Slukt er hvert Lys i Salen,
endt er hver Piruet;
Foden er træt, der svang sig
frejdig og let.

Estrup har Frøken Bojsen
fulgt ned til Vogns med Buk;
hist inde fra Buffeten
lyder der intet Kluk;
alt er saa tyst og stille,
hvor der var lystigt før;
naar efter Gæster sig lukker
Balsalens Dør.

Ja, nu er Potten ude,
nu er det Bal forbi;
nu kan saa godt Musiken
ta' og gaa hjem som vi:
naar næste Gang for Alvor
atter der spilles op,
møder vi selv som Spillemænd her i Trop.

Paa Kaféen.

Første Vælger: Næste Gang, synes jeg, skulde Højre opstille Scheibelein til Borgerrepræsentant; han har da den Fordel at være kendt.

Anden Vælger: Ja, der kunde spares paa Reklamen. — Og naar han nu i 30 Aar har gaaet i Spidsen for Grundlovstoget, kan man da ogsaa sige, at han har deltaget offentlig i det politiske Liv! —

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

„Skal det gøres, skal det gøres tykt“.

„Det kan blive godt engang endnu, fra Onsdag til Lørdag“.

RAVNEN

Nr. 15.

Søndag d. 15. April 1894.

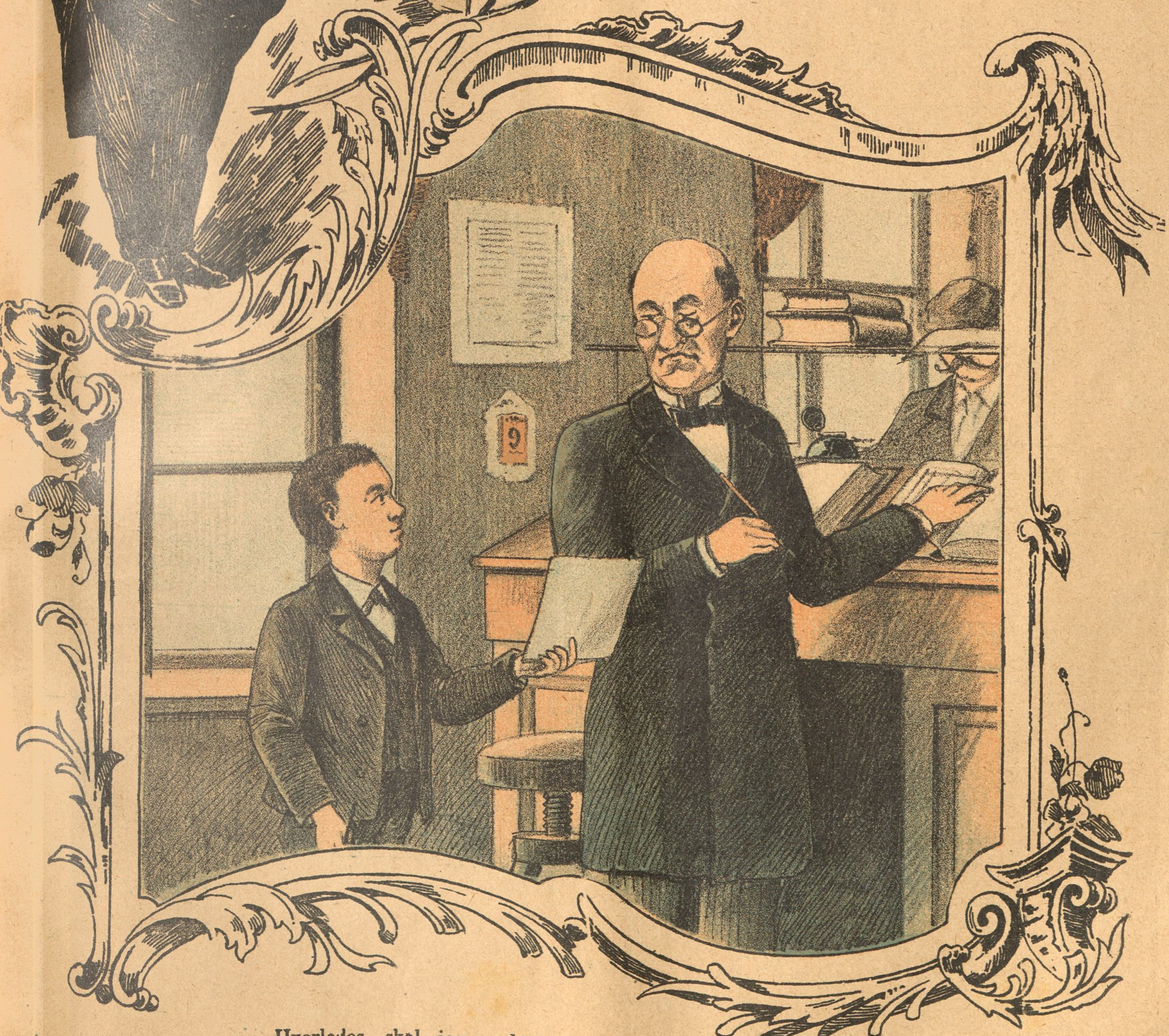

„Hvorledes skal jeg underskrive det Brev? . . „med særdeles Højagtelse, eller . .?“

„Nej kun „med Højagtelse.“ Den Karl er en skrækkelig Lump.“

Fra sidste Uge.

(Revyvise).

Mel.: Véd Du en forhærdet Sjæl.

Nu er hver „*Forglemmigej*“
visnet i den danske Have,
Lyseblaa, vi savner Dig
lige godt, Du brave!
Hvor faar vi nu Resultater at skue,
hvem skal den lurende Oprørsaand kue?
bare én Frostnat har knækket dit Mod,
:,: aldrig mer Du her slaar Rod. :,:

Verden er en Jammerdal
og gaar snarlig bag af Dansen,
Skruen gaar som den er gal
hos Burmeisters *Hansen.*
Tænk, *Skruebrækkerne* skruer min Sandten,
Brokkassen fyldes helt op over Kanten,
Tietgen lér brandgult til det Støberi,
:,: skønt han Brækkere kan li'. :,:

„*Ravnen*“ var til Fødselsdag,
nød til Frokost Messingsuppe,
saa paa Byens kønne Flag,
maatte frem sig skubbe
for at faa Plads, da der blæstes paa Pladsen,
raabte et dundrende Leve Hans —
og gik saa hjem med en jævn Perial,
:,: „Ravnen“ er sgu højst loyal. :,:

Værtshusholderne gik ud
til Begravelse paa Vester;
Præsten dog, du milde Gud,
bød dem ej som Gæster.
Fanen ej maatte faa Plads i Kapellet,
men tænk hos Præsten selv fulgte dem Heldet,
Præsten slog til, han paa Banneret saa
:,: dækket Nadverbord at staa. :,:

Wiinblad kommer ud igen
nu paa Tirsdag, Wiinblad leve,
Nellemann, vor gamle Ven,
siger Tak for Seve.
Wiinblad vil ikke paa Kræfterne spare,
vise de Nellemænd ikke er rare,
rydde for Sandhed Veje og Sti,
:,: Hurra, Fængslet er forbi! :,:

Den diplomatiske Tjener.

Herren: Hans, jeg er overbevist om, at Doktoren behandler mig forkert og dog kan jeg ikke afskedige ham, da han er en Ven af mig. Naar jeg bare vidste, hvorledes jeg skulde blive ham kvit paa en pæn Maade.

Hans: Lad mig om det, Herre. Den klarer jeg ganske diplomatisk. Den næste Dag, da Lægen kommer, siger *Hans:* Hr. Doktor, jeg tør ikke lade Dem komme ind; thi Herren er saa syg, at han ikke mere tør modtage Dem.

Sangerinde og Suffløse.

Mel.: Peter Schiøtt.

Der, hvor Fallesen regerer
gaar det ganske livligt til;
Kunstnerskaren intrigerer,
er til hver en Tid paa Spil;
nyligen var Pokker løs
mellem Dons og en Suffløs'.

Dons, som ta'er de høje Toner,
naar hun faar det godt betalt,
og som tjener mange Kroner,
hvad just ikke er fatalt,
havde sét sig gal og bøs
paa bemeldte smaa Sufløs'.

Fluks hun gik til Kammerherren,
klagede sin svare Nød.
Hjælp mig, Du min Ven i Verden,
saa er, trods de firs, Du sød;
Brünger maa vi have væk,
den Sufløs' skal ha'e sit Knæk.

Ja, bevares! sa'e den gamle,
men affable „Dons“ervang,
Brünger maa vi lade ramle,
hun har heller ej Talang;
trøst Dig blot, min søde Snut,
hun skal straks af „Kassen“ ut.

Næste Dag fik Brünger
en saalydende Besked:
„Naar for Fremtiden vi synger
skal de ikke krybe ned,
ned i Kassen — men gaa hjem,
vi vil ej ulejlige Dem“.

Men Sufløsen, som pr. Kasse
været har i mange Aar,
lod sig ikke den Ting passe,
nej hun glattede sit Haar,
tog sin Kaabe paa og gik
straks til Bladene, den Strik.

Med en meget lang Erklæring
om, at hun er god Sufløs'
Spalterne fik fri Fortæring,
og sé nu er Pokker løs;
Kammerherren faar sit Fedt,
Frøken Dons faar ogsaa lidt.*)

*) **Hvad hun for Resten ogsaa nok kan trænge til, sét fra et rent fysisk Standpunkt.** Red. Anm.

Flyttedag.

Mel.: Onkel Mads er liberal.

Flyttedagen forestaar
snart med Balle og med Bøtte,
Møblement og Dynevaar
skal man til at flytte.
Mutter faar travlt med at vaske og pjaske,
Fatter faar Læs nok med „Skabet“ at traske.
— Mutters Gardinpræken bliver som saa:
:,: „Fatter, her skal Skabet staa!“ :,:

Bahnsons kære „Lyseblaa“,
som var mér til Grin end Nytte,
nu Tornystret pakke maa,
de skal ogsaa flytte.
De kom fra Dynen i Halmen som Blaamænd,
men nu i Straadøden ligner de Straamænd.
— Paa deres Grav ved den alfare Vej,
:,: sættes en Forglemmigej! :,:

Blandt den fromme Præstestand
findes Indremissionærer,
som med Helveds Svovl og Brand
Folk saa smukt belærer — —
Der gives Folk, som har mistet Forstanden
ved al den Præken om Helved og Fanden.
— Saadanne Præster maa helst, det jeg tror
:,: flytte hen hvor Peberet gror! :,:

Bladene fortælle kan,
at et Firma alle kender —
Estrup-Bahnson-Nellemann
som Fallenter ender. —
Ved deres Handel og Vandel vi fik en
Kasse saa tom, derfor lukkes Butikken.
— De faldt ej rigtig i Publikums Smag —
:,: — — Lad dem holde Flyttedag! :,:

Wiinblad, som for Smaafolks Sag
fængslet blev, kan med os andre
ogsaa holde Flyttedag,
ud af Fængslet vandre —
Ikke saa let er hans Mod til at knække;
nej, han vil møde igen i vor Række
lige saa lystig og trøstig som før;
:,: saadan er vor Redaktør! :,:

Tiderne skifte.

I gamle Dage studerede Folk Riises Arkiv — nu studerer de Livet i Riises Kafé.

Frøken *Brüngers* Afskedigelse fra det kgl. Theater er en ny træffende Illustration til Theatrets bekendte Devise: „Ej blot til Lyst“.

Ved Aftenunderholdningen.

Deklamatoren: Mine Herrer og Damer! Jeg skal have den Fornøjelse at fremsige for Dem Digtet om — — om Dampen med Kragen — nej — Krampen med Dagen — hm! nej, jeg mener — Kragen med Damp — — nej, nu har jeg det: Kampen med Dragen!

Misforstaaelse.

— Tænk bare, da jeg i Gaar gik paa Jagt traf jeg straks en gammel Kone.

— Naa ja! det var jo altid bedre end ingenting!

I Hospitalet.

Overlægen: Den unge Mand her fejler ikke noget. Han har bare overlæsset sin Mave!

Sygeplejersken: Ja, jeg anede det, Hr. Professor. Vi fandt en stor Pakke Kærlighedsbreve hos ham!

Fra Gaden.

— Laan mig 50 Kr.!
— Og jeg som netop vilde laane 10 Kr. af dig!
— Lad gaa! Saa faar jeg altsaa kun 40!

I Theatret.

— Morer Du dig?
— Jeg! Ikke Spor!
— Hvorfor klapper Du da?
— For at holde mig vaagen!

Letsindige Kvinder er som Lilier paa Marken. De saaer ikke, de høster ikke — men Herren ernærer dem alligevel.

Uheld.

Assessoren: Tiltalte er De gift?

Tiltalte: Jeg vilde saamæn gærne ha'e været det, Hr. Assessor, men for lutter Indespærring har jeg ikke faaet Tid dertil!

Galant.

Damen: Og hvor skal jeg henvende mig med Recepter?

Lægen: Naturligvis paa Hof-Apotheket, Fru Hof-Operasangerinde!

I Retten.

Assessoren: De maa da kunne indsé, Mikkel Madsen, at det er meget urigtigt at stjæle et Svin.

Mikkel M.: Ganske sandt, Hr. Assessor, for det gør saadan et morderligt Spektakel.

God Underretning.

— Undskyld, De kan vel ikke sige mig, hvor Hr. Bralle boer her i Byen?
— Bralle? Bralle? Er han ikke Byraadsmedlem?
— Jo, jo.
— Hans Kone er en født Stork?
— Det passer!
— Han har kun ét Barn, som sidste Vinter havde Kighoste?
— Javel!
— Næ, Kære. ham kender jeg ikke!

Beroligende.

Lægen: Naa, i Dag har hun det jo ganske godt. Det er bare Tungen, der er lidt slem.

Manden: Aa, ikke andet! Hun har saamæn havt en slem Tunge saalænge jeg har kendt hende.

„Den Kjærlighed“.

— Kære Camilla, gør nu ingen Omsvøb, men tag dit Tøj paa! . . Vil Du ikke? saa rejs til „Bloksbjerg!“

— Til „Bloksbjerg!“ Gud véd hvor nær jeg er min „*Enna!*“

— Kom nu, lad os gaa. Først aflægger vi Besøg hos „*Familien i Nyboder,*“ naar vi saa har drukket Kaffe spiller vi „*Lad os skilles ad.*“ . . . Forstaa mig vel, jeg mener naturligvis, vi forlader „*Fætter Georg*“ og styrer vor Kurs til „*Charleys Tante.*“

— Er du rigtig i dit „*Es-mann!*“ Du véd jo godt jeg kan ikke fordrage „*Magdalene.*“ — „*Den kjære Familie,*“ bør vi helst udelade.

— Tag ikke saadan paa Vej, vil Du ikke med kan Du jo opholde dig hos „*Gjenboerne*“ mens jeg . . . .

— mens du spiller „*En Spurv i Tranedans!*“ Nej, du kan tro' nej. Jeg skulde maaske sidde oppe og vente paa dig i Nat?

— I Nat, aa, nej, saa længe varer det vel ikke; men skulde det ske, kan du være overbevist om, at det bliver ikke „*Den sidste Nat.*“

— Her min Ven spiller vi „*De uadskillelige,*“ jeg gaar med, for skulde der ske nogle „*Eventyr paa Fodrejsen,*“ vil jeg selv være Øjenvidne. Husk paa, det er ikke godt for Mennesket at være ene, og du er mere end én Gang kommen hjem med „*Fejl Hat.*“ O, havde jeg aldrig taget dig din „*Don Juan.*“

— Saa havde der været et lykkeligt Menneske mere paa Jorden.

— Hvad siger du, din Udhaler, jeg kunde ha' faaet „*Tre for En.*“ Du er lumsk, „Adolph“, . . i Forlovelsestiden gav du det Løfte, altid at være „*Min egen Dreng.*“ Du er en ren „*Mephistopheles.*“

— Holder Du ikke op, vanker der en ordentlig en paa „*Souffleurkassen!*“

— Vil du slaa! Ak, gid jeg var „*Fjærnt fra Danmark!*“ — Det er ikke første Gang idag at Du behandler mig slet.

— Nej desværre, det er „*Den Tredie,*“ men nu har ogsaa min Taalmodighed Slut. Fra idag af taaler jeg ikke Svigermoder inden for mine Døre . . . Du er „*Djævelens Datter,*“ og hun, . . . o, gid jeg turde kvæle „*Abekatten.*“

— Aa, det svimler for mig, nu føler jeg først jeg er dumpet i „*Faldgruben,*“ aa, gid man laa „*Paa Havets Bund;*“ men tro mig min Ven „*Herren ser dine Veje.*“

— Igjen et Anfald af „*Den indbildte Syge!*“

— Tag Dig i Agt „Adolph!“ du vil spille „*Verdens Herkules.*“

— Og du, du laver „*En Skandale,*“ saa man kan høre det i „*Forhus og Baghus.*“

— Kære „Adolph“, lad os forsone os. Udenfor det snér og stormer. „*Under Snefog*“ er dog bedst i „*Hjemmet.*“

— En Forsoning! O, — „*Glade Ungdom.*“ Kys mig kjære „*Camilla*“ og lov mig aldrig mere at spille „*Den Vægelsindede.*“

— Og Du ikke oftere at gaa paa „*Æventyr i Rosenborg Have*“ og fremfor alt ikke tegne dig som Aktionær i „*Frejr.*“

— Det lover jeg; thi jeg nærer kun „*Syg Kjærlighed*“ til dette „Storesforetagende“. Dog nægter jeg ikke, at „*Der var engang —*“ jeg var lige ved at hoppe paa Limpinden; men snu er denne Plan sat „*Under Hammeren.*“ Jeg tvivler dog paa, at „*Frejr*“ vil faa ret meget Sølv i „*Gulddaasen.*“

Ja, Gud véd — —!

Mel.: O kæreste Hr. Guldsmed.

O, store, store Estrup,
o, hvilken bitter Sorg,
at Du skal rejse fra os
og fra Amalienborg.
Hvem skal vel Kasser tømme
og kalde Bojsen Ven,
naar snart at Du nu rejser
til Skafføgaarden hen;
for det gør Du vel nok, lille Estrup.

O, krigerske Hr. Bahnson,
Du Krigens sande Helt,
hvis Ry hist fra Slukefter
gaar over store Belt;
hvem skal vel bygge Forter
og passe Feltens Id,
hvis Du fra os forsvinder
maaske til evig Tid;
for det gør Du vel nok, lille Bahnson.

O, Nellemann, du store
juridiske Geni;
Du som for Hædershværv
der lønnes, ej er fri;
hvem skal vel give Love,
kort: røgte Din' Metier,
naar snart Du etablerer
Dig smukt som Privatier;
— for det gør Du vel nok, lille Nelle—.

Skanker og Skoser.

Hvad kan man ikke absolut sige, hvis Krabbe bliver Minister?

At det gaar Krebsegang.

* * *

En Orden skal der være i al Ting, sa'e den nye Ridder af Dbg., han saa til sit Knaphul.

Det virkelige Ansigt.

(Sluttet.)

Jeg maatte le over min Kones pludselige Trods, uagtet jeg slet ikke var vel til Mode.

„Naar det er Dig saa magtpaaliggende med de Handsker“, bemærkede jeg krænket, „saa skulde Du have giftet Dig med dem og ikke med mig. Jeg tager dem ikke paa, og dermed Basta!“

Nu saa Olga paa mig med et giftigt Blik og medens Taarerne brød frem i hendes Øjne fremstammede hun med hæs Stemme: „Aa, jeg havde virkelig ikke troet, at Du allerede fem Minutter efter Vielsen vilde vise dit virkelige Ansigt . . .“

„Naa saaledes,“ faldt jeg hende hidsig i Talen, „naa saaledes! Det er virkelig dejligt! Det lyder jo, som om jeg hidtil havde forstillet mig, som om jeg havde skuffet Dig, løjet for Dig og bedraget Dig, som om jeg paa en listig Maade havde indbildt Dig, at jeg er anderledes end jeg er . . . Naturligvis bare for at Du ikke skulde mærke, hvilket fordærvet Menneske jeg er — — men jeg maa alvorligt bede Dig, Olga, at Du overvejer hvad Du siger. — — Og nu gaar vi. Hører Du!“

Hun tav et Sekund og stirrede trodsigt mod Jorden. „Ja,“ sagde hun endelig i en vred Tone, „Du er jo nu min Mand og har Ret til at prøve din mandlige Brutalitet . . . Jeg havde bedet Dig om en ubetydelig Imødekommen,“ vedblev hun mildere. Det var da ingen Ulejlighed at tage Dine Handsker paa. Men nej, det er nu under Din Værdighed. Da vi var forlovede, ilede Du altid med at opfylde mine Ønsker. Ja, det var Forstillelse. Du benytter det første Øjeblik til at kaste Masken — —“

„Du har tidligere aldrig forlangt, at jeg skulde tage Handsker paa, og havde jeg vidst, at det nogensinde kunde falde Dig ind — —“

„Aa,“ stønnede Olga og fór sammen, „saa havde Du vel betænkt Dig paa at gifte mig. Her viser Du først dit virkelige Ansigt. Nej, sig intet, lad mig tale ud. Allerede før Vielsen har Du ladet mig føle, hvorledes Du vil tyrannisere mig. Du har ladet mig vente. En hel Time har Du ladet mig vente, saa at jeg allerede troede, at Du slet ikke vilde komme mere. Det var Synd at sige, at Du havde Hastværk. Var det gaaet efter dit Hoved, saa var vi da kommet alt for sent til Vielsen — —“

„Jeg synes saamæn, at vi er kommet tidsnok — —“

„Du vil maaske dermed sige — —“

„Olga,“ udbrød jeg harmfuld, „jeg beder Dig, vær fornuftig. Jeg vilde med min uskyldige Bemærkning ikke antyde noget somhelst, men kun konstatere en Kendsgærning — —“

„Med et Ord,“ afbrød hun mig hæftig, „Du fortryder at Du har giftet mig. Det er det, Du vil lade mig forstaa.“

„Men Olga!“

„Jo, det vilde Du!“

„Naar Du endelig vil have det saaledes, godt, jeg fortryder det.“

Min Kone begyndte at hulke.

„Aa,“ jamrede hun, „jeg vidste det jo, jeg har altid anet det, at Du en Gang vilde vise dit virkelige Ansigt. Men at Du vilde gøre det saa snart, næppe fem Minutter efter at jeg er bleven din Kone, det havde jeg ikke troet. Aa, det er skrækkeligt, naar jeg tænker paa, hvorledes det vil blive, naar Du allerede nu afslaar mig et saa lille Ønske. Og jeg, som troede at Du elskede mig. — —“

„Godt“, sagde jeg resolut, for at gøre en Ende paa den pinlige Scene, „naar dit Liv og din Lykke er afhængig deraf, saa vil jeg tage Handskerne paa, Olga. Men det siger jeg Dig, at det med det virkelige Ansigt er en af disse haarde Beskyldninger, der kunde gøre En Ægteskabet til en utaalelig Lidelse — —“

Medens vi saa endelig gik helt ned ad Trappen og hjem ad, vedblev min Hustru at hulke stille hen for sig. Denne bedrøvelige Beskæftigelse afbrød hun kun for igen at tilhviske mig, at jeg aldrig, aldrig vilde komme til at angre det — — at hun vilde være den lydigste, den mest hengivne lille Kone —

Jeg sagde intet, for ikke at fremkalde en ny Scene; ellers var vi vel ikke komne hjem for det første.

* * *

Nu har jeg været gift i tyve Minutter. I tyve Minutter har jeg kendt Ægteskabets Lykke og som pligttro Journalist, der er vant til at berette om det friske Indtryk af Begivenhederne, iler jeg ogsaa med at fortælle Læserne, hvad jeg i disse tyve Minutter har oplevet, Andre til Skræk og Advarsel. Man kender ikke Ægteskabet, naar man ikke selv er gift . . . , .

Efter de Erfaringer, som jeg har gjort med Olga — og hun er dog ubetinget en af de bedste Koner under Solen — er det maaske et Vovestykke at skrive mit unge Ægteskabs Historie. Men jeg er en Mand, der staar i Offenlighedens Tjeneste og som nøjagtig kender min Pligt. Jeg vil altsaa modig og uforfærdet — — —

Nu kommer Olga, for at sé, hvad jeg tager mig for. Jeg skynder mig derfor at bringe mit Manuskript uden for hendes smukke, brune, ømt smilende Øjnes Omraade. . . .

Bekendtgørelse.

Til det ledige Embede som Kæmner i Æbeltoft i afgaaede Kæmner Thuesens Sted søges en slet anbefalet, helst for Tyveri eller Falsk straffet Mand. Vedkommende maa have ført et forargeligt og udsvævende Levnet, skal være saa tilpas fordrukken og helst helt blottet for Medborgeres Agtelse. Kun et Lavmaal af Kundskaber fordres, og om Intelligents eller Dannelse vil der slet ikke blive spurgt.

Ansøgere til denne Post, der nok kan indbringe sine 3000 Kroner om Aaret foruden Lønnen, bedes indsende Andragende (helst saa uortografisk som muligt) til undertegnede Komité.

En forhenværende Natvægter eller Herregaardsrøgter vil blive foretrukket.

Komiteen for de vigtigere offentlige Embeders Besættelse i Æbeltoft.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Paa Kongens Fødselsdag.

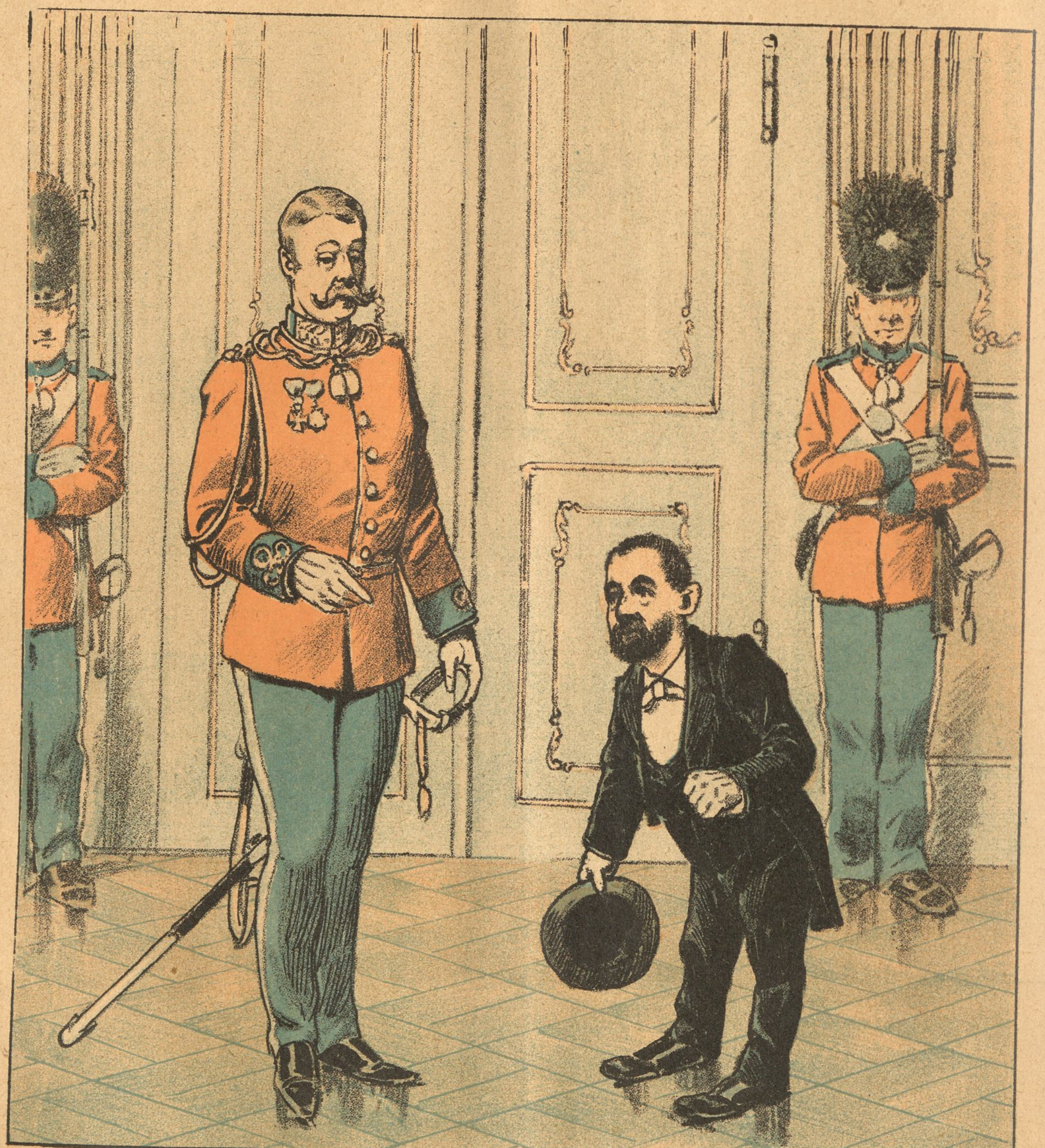

„Naa, De er maaske Hr. Høgsbro?"

„Nej, han er ude i et nødvendigt Ærinde; men jeg er hans Substitut, cand. theol. Leut. Bojsen, og jeg er mere lind i Ryggen end den Gamle."

Nr. 16.

RAVNEN

Søndag d. 22. April 1894.

Praktisk Gendrivelse.

Politibetjenten: Halløj De! Her kan De ikke sove!

Manden paa Bænken: Hva' ka' jeg ikke?! Det ska' Di faa at se, Hr. Betjent, at je' ka'! (snorker videre.)

Fra sidste Uge.

(Revyvise).

Mel.: Makkedulle makke dikke.

Snyderierne florerer
snart en Kæmner, en Kasserer,
ritte ritte ritte ritte ritte ra,
og saa denne *Schmidt* som laved'
Status falsk og blev begravet,
ritte ritte ritte ritte ritte ra,
tænk og Præsten sa'
han var god og bra,
ritte ritte ritte ritte ritte ra,
her var Politi paa Pladsen,
ikke sandt, Assessor *Lassen?*
ritte ritte ritte ritte ritte ra.

Folk, som dyrker ædle Heste,
og i Trav ser Livets bedste
ritte ritte ritte ritte ritte ra
Generalforsamling ha'de,
jøsses hvor der var Ballade,
rittte ritte ritte ritte ritte ra,
der var *Halvorsen*
der var Alvorsmænd,
ritte ritte ritte ritte ritte ra,
der var *Tranekær* og *Tvede,*
alle havde Kajen rede
ritte ritte ritte ritte ritte ra.

Islandsk Købmand, Konsul *Bryde*
maa vist bitterlig fortryde
ritte ritte ritte ritte ritte ra,
at han søgte „Politiken",
Retten lod ham jo i Stikken
ritte ritte ritte ritte ritte ra,
hundred Tusende
den var knusende
ritte ritte ritte ritte ritte ra
gad han have i Erstatning
Manden havde tabt sin Fatning,
ritte ritte ritte ritte ritte ra.

Scenen hist paa Nørregade
nys en fæl Ballade ha'de,
ritte ritte ritte ritte ritte ra.
Adelsmand med Bind om Panden
haaned Skuespillerstanden,
ritte ritte ritte ritte ritte ra,
Pebermynter smed
han paa Scenen ned,
ritte ritte ritte ritte ritte ra,
Otto Du maa artig være
ellers vanker der, min Kære,
ritte ritte ritte ritte ritte ra.

„Knopper" i Vaar.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

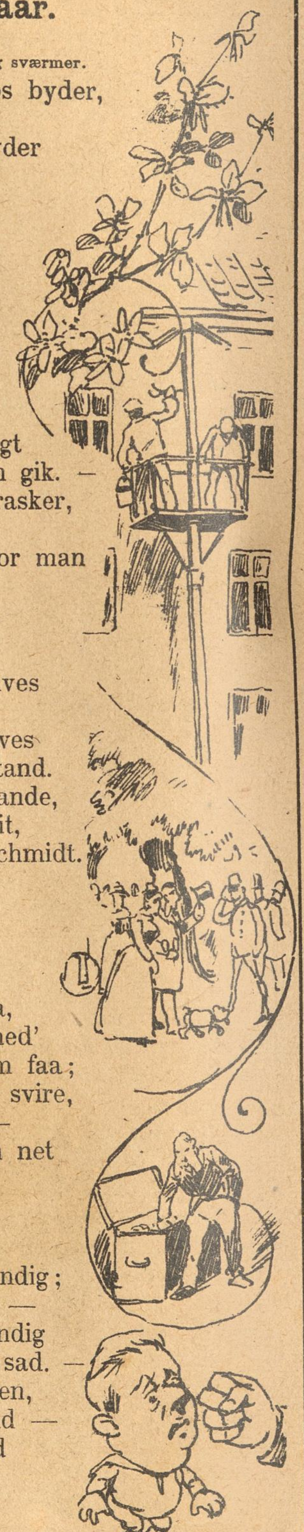

Snart Skoven „Velkommen" os byder,
thi nu er der Foraar i Luft;
Smaablomster knoppes og skyder
og spreder sin yndige Duft.
Patentstilladserne rejses
af Malersvende med Mod
og udenfor Kræmmerens Bod
Markiserne hejses.

I forrige Tider saa herligt
det Bededagsaften var Skik
at høre paa Klokker og kærligt
med „Perle" paa Volden man gik. —
Nu langs Boulevarden man trasker,
hvor Klokkerne høres ej kan
og saa gaar man hjemad, hvor man
sin Hvede-Knop gnasker.

Forskællige „Knopper" der gives
selv her i vort fattige Land
og frodigt som Ukrudt de trives
især blandt den fornemme Stand.
Der findes saa „nobel" en Bande,
som stjæler og snyder saa frit,
det saa man jo nylig med Schmidt.
Gud, sikken en Plante!

I Æbeltoft Thuesen raned'
af Kassen saa det ku' forslaa,
og det var der Ingen som aned'
skønt han var en Gavtyv som faa;
som ung var han vant til at svire,
og Fatters Moneter røg let —
han var hvad man kalder en net
og nydelig „Spire"!

„Fy Fred'rik" er sletikke mandig;
en næsvis og kæphøjet Rad, —
han haanede Wiinblad bestandig
som dengang i Fængsel just sad. —
Se, derpaa kender man Flanen,
han angriber forsvarsløs Mand —
Fy Fred'rik lav Næsen istand
og lugt Tulipanen!

Fra Kasernegaarden.

Oversergenten: For Djævlen 59! Naar De paa mit Spørgsmaal skal svare „Ja!" saa skal De ikke staa og hviske, som om De var en undsélig Brud og jeg en Præst.

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, jeg har saamæn formelig været syg af Længsel efter Dem, min Kære, for der er dog Ingen, der laver saadan dejlig Kaffe som De, naar den da ikke er opvarmet, hvad jeg jo nok har kunnet smage sommetider. — Gud, ja, De skal saamæn ikke ta'e mine Ord i en ond Mening, for jeg er virkelig lige glad og er forresten god til at slaa Slumper i, som man siger, og De skal bare ikke genere Dem for at byde mig hvad det skal være, og det kunde aldrig falde mig ind at anbringe Dem og sværte Dem for slig en Bagatels Skyld, jeg sa'e tvertimod udtrykkelig forleden baade hos Jokumsens og Mikkelsens, som havde Sølvbryllup og Konfirmation, det vil sige hver for sig naturligvis, at Fru Skade aldrig vilde nedværdige sig til at byde sine Fremmede opvarmet Kaffe, og De kan tro, at den ramte li'som en Sardindaase i en parisisk Kafé, for værre Pøjt end de to nærige Fruer opvarter med, har jeg aldrig smagt, men jeg glemmer jo rent at fortælle Dem, at jeg ikke kunde komme i forrige Uge, for dels var vi i Folketheatret og saa Bjørn Bjørnson som Gæst før Bordet, hvad der jo altid var en lille Afveksling paa Gæster ved, under og efter Bordet og rimeligvis mest fordelagtig for Abrahams, og det er jo det vigtigste, naa, og saa rendte vi Livet af os for at komme til Scholander Koncert men kunde ingen Billetter faa, desformedelst at der var udsolgt fjorten Dage i Forvejen, og jeg fortryder bare, at jeg ikke bar mig ad li'som Maler-Forfatten, Kr. Krogh, de tog Scholander paa Sengen midt om Natten, for jeg skulde nok ha'e faat ham til at gi'e en lille én paa Gitarren om Joakim udi Babylon og Potifars Hustru, som jeg kan huske fra min Ungdom at Fistonie-Nielsen sang i Rimestads Arbejderforening, men det kan ogsaa gærne være, at det var hans Broder, som var Sallema'er til Fyraften, men efter Fyraften var han Salon-Komiker og næsten li'saa populær som „Fatter" sel', langt morsommere. Ak ja, min Kære, det var i de Dage, da jeg lærte Skade at kende, det vil sige, rigtig klog paa det Mandfolk bli'er man nu aldrig, om vi saa oplever vort Diamantbryllup. Saadan, maa De vide, gik vi forleden paa Forlig om at han for Fremtiden skulde være skikkelig, lade være at bruge for mange Lommepenge, komme hjem i borgerlig Tid om Aftenen, og navnlig skulde han holde sig borte fra sine væmmelige Fruentimmer. Jeg paa min Side forpligtede mig som retskaffen Kone til at være mild og venlig og føjelig og til ikke at holde nogen Gardinpræken om Aftenen, naar han kommer hjem inden Klokken ti. Jeg har holdt mit Ord, som det sig en brav Dannekvinde egner og anstaar. Skade skal ikke sige, at han har faaet hverken sveden Vælling eller brændte Frikadeller til Middag, ejheller har jeg budt ham sure Miner eller hullede Strømper, alt har været forsvarlig og durabelt saadan som jeg er vant til; men tror De at han en eneste Aften har kunnet finde hjem førend efter 12?! Næ, det er ham plat umuligt, og altsaa er det ham, der har brudt Forliget og følgelig har jeg Lov til at sige min Mening, naar han endelig kommer drivende, og jeg si'er, at vort Forlig er af samme Kaliber som Forliget mellem Regeringen og de Moderate — det bare Humbug! Og en skøn Dag begynder Vrøvlet igen mellem Estrupperne og Overløberne li'som mellem mig og Skade, men naar Bojsen og hans Vennner om et lille Aars Tid skal op med Lektien til Vælgerne saa bliver næppe nogen af dem baaret i Guldstol for deres Bedrifter, skønt Thomas Nielsen gaar vist om og drømmer saadan noget; i al Fald holdt han forleden en lille Generalprøve paa Komedien. Han havde faaet fat i en Etatsraad eller anden gammel Herre, eller ogsaa havde denne faaet fat i Thomas Nielsen, som bugserede den fremmede ind i Landsthingets Kongeloge, hvor de begge bredte sig i Guldstolene og opførte sig ganske som om de var hjemme. De havde det rigtigt hyggeligt, de to, og navnlig Thomas Nielsen gjorde sig brillant. Jeg er virkelig ikke overtroisk, min Kære, men det skulde ikke undre mig, om denne lille Scene er et Varsel om, at Venstremanden Thomas Nielsen engang bliver kongevalgt Landsthingsmand. Tak for Kaffe!

Bogstavelig.

Forretningschefen: Hvad gaar der af Dem, Frøken? I Gaar Eftermiddags gik de Kl. 6, og i Dag kommer De Kl. 12 i Stedet for Kl. 9!

Ekspeditricen: Men De har jo udtrykkelig søgt en flot Ekspeditrice!

Godt Raad.

Skuespilleren: Hvorledes skal jeg bedst faa fuldt Hus til min Benefice?

Vennen: Indbyd dine Kreditorer!

I etnografisk Musæum.

En Herre (til sin Dame): Her sér De nogle meget smukke Gravfund fra Ægypten: Smykker, Husgeraad, nogle Kar — —

Damen: Aa, hvor smukt! Men hvor er de bekendte ægyptiske Kødgryder?

Landlig Idyl.

— Er der kommet noget til mig, Postmester?

— Nej!

— Hm! Der skulde dog bestemt komme et Brevkort fra min Kæreste.

— Aa! Et Brevkort? Vent lidt, maaske har min Kone det ude i Køkkenet!

Drøit.

— Stille! Han sover!
— Hvor kan det være? Nu kan Ballerne da ikke overanstrænge ham!
— Næ, men Staklen har dresseret Rekruter hele Dagen.

Klaret.

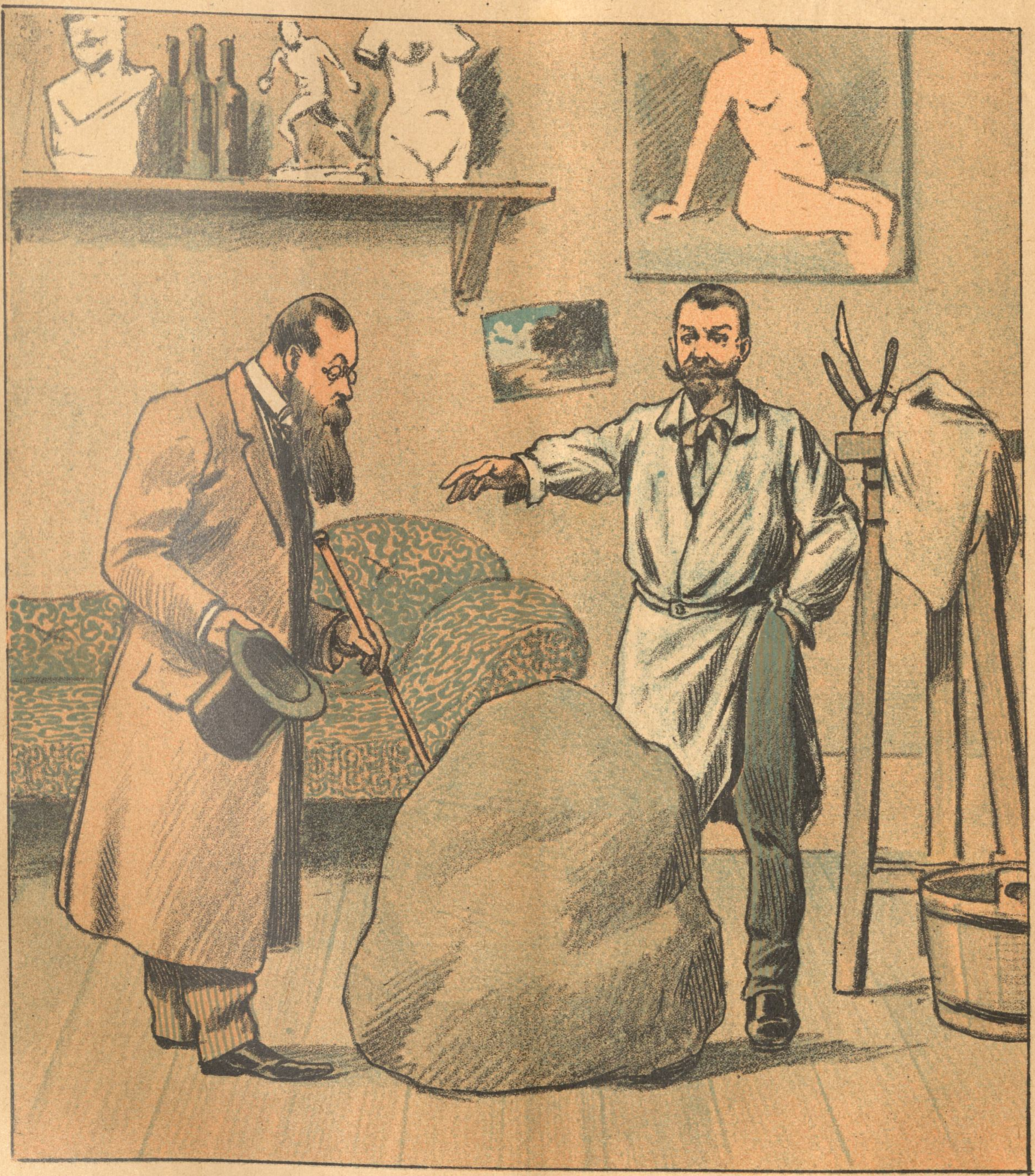

Kunstelskeren: Goddag, Kære! Naa. hvorledes gaar det med den Gruppe, jeg bestilte hos Dem — De véd nok: Polyphem knuser Acis under en Klippeblok?

Billedhuggeren: Den er færdig! Vil De behage at se.

Kunstelsk.: Hva' ba'! Den Klump Leer?!

Billedhug.: Ja, naturligvis! Det er Klippen!

Kunstelsk.: Ah, ja saa! Men hvor er Acis?

Billedhug.: Knust under Klippen, ham kan man ikke se!

Kunstelsk.: Og Polyphem?

Billedhug.: Ih! Tror De da, at han er bleven staaende efter at ha'e lavet den Frikkadelle?! Næ, han er s'gu væk!

I Belejringstilstand.

Mel.: Al mulig Ære.

Sikken'e Gader,
man Barrikader
rejser! tænk! selv paa vort Strøg,
føj!
Folk gaar og hopper
rundt om som Lopper
over Skraml og Stok og Sten.
Ben
bli'er der hver Dag brækket,
mangen Vinge stækket,
mangen Knæskal flækket,
mangen Ligtorn „vækket";
Magistraten laver Vejen om,
og murer inde mangen Ejendom;
gør for de smaa Strøg-
piger Vejen krum,
og Omnibusserne maa køre „nejen om".

Tænk dem „Thearet"
bli'er omkalfatret
til en Fæstning, hvor at Dons
kuns
har at befale;
Chefen maa hale
ind paa Trossen, naar hun vil
til-
livs en eller anden,
saa kan ingen Fanden
redde ham af Pinen;
leve Disciplinen.
Hun i Spidsen for Solisterne,
Pyntekoner og Statisterne,
for Korister og Lampisterne
gør skarp Front mod Journalisterne.

Nys paa en skøn Dag,
— dog ingen Søndag —
maatte alle lyseblaa
gaa.
Bahnson han sukked',
murred og mukked',
men hans Murren hjalp ham ej,
nej.

Ynksomt Staklen græder,
medens Bojsen glæder
sig — og hele Folket
bli'er i Stilhed dolket;
der er Fryd i Moderationens Lejr,
og den bliver prist, den rare Sejr;
Folket truet bli'er af fæle Haier,
og én af de værste af dem, det er „Frejr".

Fra Felttjenesten.

Obersten (i øsende Regn til Kaptainen ved et Kompagni): Hr. Kaptain, De har jo ladet Deres Kompagni slaa Kappekraverne op?

Kapt.: Javel, Hr. Oberst! Det er meget koldt i Dag og saa tænkte jeg, hvad er Kraverne til, naar — —

Obersten (strængt): Men jeg siger Dem, Hr. Kaptain, Kappekraverne er ikke til at slaa op, men til at slaa ned!

Hej! Schmidt.

Mel.: Ikke ubekendt.

Tænk! i en Sparekasse
der var en betroet Mand,
Penge han stjal en Masse,
Penge som bare Sand;
mindst et halvandet Hundred'
Tusind han kneb, ak ja!
uden at no'en det undred',
hvor al den Mønt blev a';
til en Dag Revision-
en den tog sig en lille Motion:
Nej! stop nu lidt Schmidt,
det gaar for vidt Schmidt,
nu maa De ta'
og skrubbe a';
De er vor Ven, Schmidt,
hvor vil De hen, Schmidt,
saa meget Søl'
kan da ej gaa til Øl;
Hvabehaer —?

Naar at en Tyv man fanger
da rører det jo tidt,
naar at han viser Anger,
og se det gjorde Schmidt;
saa fik han Lov at løbe,
— det var nu meget kønt! —
for en Fabrik at købe
for al den stjaalne Mønt.
Aanden nys han opgav
og Hr. Pastoren sa' ved hans Grav:
Hvil Du nu sødt, Schmidt,
hvil Du nu blødt, Schmidt,
Du Hædersmand,
Pryd for dit Land;
Du blev forløst, Schmidt,
det er vor Trøst, Schmidt,
at Du gaar hen,
hvor vi sés igen,
gamle Ven!

Men nu har Visen faaet
en ganske anden Lyd;
nu er først Straffen naaet
ham, der var Landets Pryd;
at han er under Mulde,
det er jo ked'ligt nok.
Jøsses! hvor Raden skulde
haft af en ordentlig Stok.
Saadan lyder den Sang,
som de synger, hans Venner, en Gang:
Fy skam Dig lidt, Schmidt,
hvad ligner det, Schmidt,
en Mand som Dig,
og Ven af mig;
Du er en Rad, Schmidt,
og værd mit Had, Schmidt;
min Mønt Du stjal,
hvi mig gøre den Kval
usle Ka'l.

I Badeanstalten.

— Hør engang, Bademester, hvor kan det være, at Vandet i Bassinet er saa smudsigt i Dag?

— Det kommer af, at vi i Gaar havde saa forbavsende mange Badegjæster!

Ved Bordet.

Af François Coppé.

Selskabet var allerede fuldtalligt forsamlet; den værdige, grevelige Kammertjener med det gravitetiske, røde, af en hvid Bakkenbart omrammede Ansigt, en livagtig engelsk Pair, aabnede netop Dørfløjene og meldte med en Basstemme, der klang lige saa sonor som respektfuld: „Der er serveret!" Nu lagde Herrerne deres Hatte fra sig, de fornemste Gæster bød deres Damer Armen og alle begav sig til Spisesalen, tavse som ved en Procession. Hvor Bordservicet straalede, hvilken Fylde af Blomster og Lys! Enhver Indbuden fandt uden Vanskelighed sin Plads; saa snart han havde læst sit Navn paa Kortet, skubbede en tyk Lakaj i Silkestrømper en blød, polstret Stol, prydet med den broderede Grevekrone, sagte efter ham.

Fjorten Gæster, ikke flere: Fire unge Damer, i stærkt nedringede Kjoler, og ti Herrer fra Aristokratiets, Blodets eller Embedsstandens Kredse. Alle bar denne Aften deres samtlige Ordener til Ære for en fremmed Diplomat, der sad paa højre Side af Husets Frue.

Hele Bundter af smaa Ordener flokkedes ved Knaphullerne; under Omslagene af to eller tre Frakker glimrede Diamant-Storkors. Et stort Kommandørkors i rødt Baand prydede en Generals brede Bryst. Damerne paa deres Side havde pyntet sig med alle deres Juvelskrins Herligheder.

Et elegant, udsøgt Selskab. En Atmosfære af Velbehag i denne høje, tilpas tempererede, rigt smykkede Sal. Paa de fire Vægge hang gammeldags Stillebenstykker, forestillende Frugter, Vildt og alle Slags Levnetsmidler i broget Blanding. Betjeningen gik for sig uden Støj, det var som om Tjenerne lydløst gled hen over de tykke Tæpper. Mundskænken hviskede fortroligt Vinenes Navne i Gæsternes Øren, som om han betroede dem en Hemmelighed, af hvilken deres Liv afhang.

Straks ved Suppen, en fed, nærende Kraftsuppe, som opfyldte Maven med Styrke og Ungdom, begyndte Samtalen mellem Bordnaboerne.

Utvivlsomt var det i Begyndelsen den sædvanlige Hverdagspassiar, som blev udvekslet halv højt. Men hvilken Høflighed i de simpleste Bevægelser, hvilken Velvillie i Blik og Smil. Men straks efter Chateau Yquem begyndte Vittigheden at sprudle.

De fleste af Mændene var gamle, i det mindste meget modne; alle fremragende af Rang eller Talent, de havde levet meget, var rige paa Erfaringer og Erindringer, de var som skabt til Konversation, og smukke Damers Nærværelse indgød dem Ønsket om at glimre og opflammede deres Vid til aandfuld Ordfægtning.

Smaa Spøgeord afvekslede med klare Aandslyn. Der dannede sig Underholdningscentrer mellem to tre Personer. En berømt Rejsende med broncefarvet Teint, nylig vendt hjem fra en afsides liggende Del af Ørkenen, fortalte sine to Naboer om en Elefantjagt uden noget som helst Praleri, med en Ro, som om det havde drejet sig om at skyde Harer, i Stedet for Elefanter.

Noget længere oppe bøjede en berømt Lærds fine Profil sig muntert hen til Grevinden, som smilende hørte til; hun var meget slank og meget blond, havde unge, forbavsede Øjne, et herligt Smaragdhalsbaand om den smukke Nakke og en Buste som Venus af Medici.

Dette luksuriøse Middagsmaaltid lovede ogsaa at blive overordentlig morsomt. Kedsomheden, denne kun altfor hyppige Gæst ved den store Verdens Fester, skulde ikke komme til at sætte sig ved dette Bord. De lykkelige skulde tilbringe en kostelig Stund og kunne svælge med alle Sanser. (Fortsættes.)

„Folketheatret".

„Plader".

Forestillingen i Søndags blev en stor Sukces. Hr. Otto Scavenius, der optraadte som Gæst, viste sig i Besiddelse af et i høj Grad drastisk Lune, der indbragte ham stort Bifald. og et Par Fremkaldelser, Notabene — af Logen, af hvilke især den sidste viste sig virkningsfuld. Hans Medspillende er ikke videre Omtale værd, men derimod er der ikke noksom Grund til at takke den celebre Gæst for den kunstneriske og opløftende Nydelse, som han i Søndags beredte Publikum.

Den mangesidige Kunstner er ogsaa berømt for sine Cirkuspræstationer som Hestebetvinger og Klown med flyvende Hatte, ligesom hans Optræden i Folketinget som døende Gladiator med Rette har vakt stor Opsigt.

Vi glæder os til snart at høre videre fra ham.

„Ravnen".

Skanker og Skoser.

Efter Forlydende agtes den mellem et herværende Blad og en bekendt, islandsk foranstaltede „Bryde"kamp fortsat om nogen Tid ved Højesteret. Vi imødesér med Spænding Resultatet.

* * *

Blaamændene er et tilbagelagt Stadium. Nu lader det til, at Turen kommer til de røde, (Rothmann).

Tillæg
til „Ravnens" Vejviser.

Alberti, Højesteretssagfører, „Danneborg"sgade.
Bahnson, Krigsminister, Ny-Voldgade.
Bojsen, Minister in spe, Forhaabningsholms Allé.
Bryde, islandsk Købmand, Nøjsomhedsvej.
Estrup, Konsejlspræsident, Rolighedsvej.
Frederik Hansen, Redaktør, Svineryggen.
Johansen, Luftskipper, Pustervig.
Scavenius, Otto, (Dorph) Petersens Passage.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i **Danmark 1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Se saa min Dreng! — Nu kan vi tales ved igen.

Nr. 17.

RAVNEN

Søndag d. 29. April 1894.

Paa Traverbanen.

— Jeg maa be'e Dig om Fertnant, at Du kalder mig Hr. Baron og inte immervæk „Hr. Petersen". Folk behøver jo inte at vide, at jeg inte er no'en rigtig Aristokrat.

Fra sidste Uge.

(Revyvise).

Mel.: Forgangen Nat vor sultne Kat.

Til Skanderup, hvor Pastor *Moe*
har haft det lunt med samt sin So,
er Biskop *Balslevs* Straffebud
naaet ned, og Moe er ikke glad.
Hans Helvedstaler ved Harboør'
med Svovlpølspinsler og Satans Klør
skal lyses af vort Samfund væk,
og hvem der er gal er *Vilhelm Beck.*

Ej *Skoma'erstrejken* bliver lang,
i Støvlerne der er god Gang,
med Spandrem *Honoré* har Spil
og *Hansen* lægger Enden til.
Snart gi'er de Mestre sig *en bloc,*
og Skoma'erdrengen, den muntre Sok,
paa Gaden frisk vil fløjte væk
om Underskrifter skrevet med Skoma'erblæk.

Kasino holdt en General-
forsamling, den var ikke gal,
Bestyrelsen blev først skældt ud,
Og *Terp,* han terped, du gode Gud.
Men *Schytte* talte fra sit Skafot,
og talte Sagen saa tem'lig godt,
Bestyrelsen med Livet slap,
og med det vistnok fortjente Rap.

Den attende April, som gav
saa mangen dansk Soldat sin Grav,
tog Pastor *Fenger* en Motion
til Kirkegaarden for Garnison.
Han talte grueligt om Krigermod,
om Fædrelandet og Strømme Blod,
men tænkte Gud ske Lov, at man ej
skal selv gaa paa saadan en fæl Galej.

Paa Tirsdag vil med røde Tegn
vi alle gaa en Tur ad Vej'n,
for saa er det *den første Maj,*
og det er noget for Dig og mig,
som Valborgs Nat har vi ingen haft,
saa stikker Pakket paa Kosteskaft
til Bloksbjerg a', hvor Fanden har Fest,
og alle Slags Slyngler er budt til Gæst.

Hvad Du skal!

„En lille Fædrelandssang".

Mel.: Jeg har sagt det saa tidt.

Vil Du kæmpe for Frihed, for Fremskridt og Ret,
skal Du kun vælge Mænd som forstaar
at gøre den Opslidtes Livsbyrde let
og forbedrer de Fattiges Kaar.

Hvis Du ikke vil ha' Din Butik lukket i,
skal Du stemme paa Mænd, som der vil
gøre „Frejr" og „Storen" til levende Lig,
thi de „To" er just Laasen dertil.

Vil Du ha' Dine Børn samme Lærdom skal ha',
som de rige Folks Børn kun opnaar,
vil jeg raade Dig til Du Revance skal ta'e,
naar Du stævner til Valg næste Aar.

Vil Du sejre, saa kæmp, om Du kæmper Dig træt,
gjennem Sejren Du Hvilen vil naa,
giv „Sølvet" Din Stemme, foragt alt det „Plet",
gamle „Højre" vil prakke Dig paa.

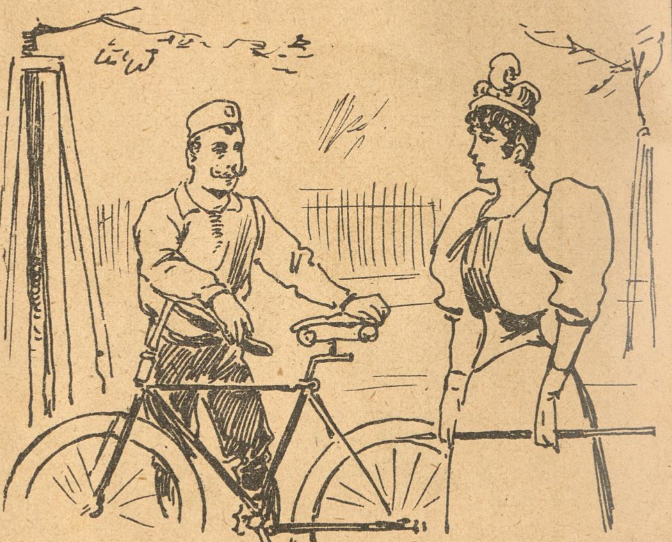

Gyldig Grund.

— Ikke for nogen Pris vil jeg gifte mig med en Cyklist!

— Hvorfor ikke, Frøken?

— Ganske simpelt; i de første fire Uger brækker han rimeligvis baade Arme, Ben og Hals, og saa fik jeg den Fornøjelse at betale de resterende Afdrag paa Maskinen.

O! Charlotte!

Hist nede paa Charlotten-
Charlottenborre Slot,
er Kunsten sat paa Potten,
og sidder der saa godt.
De Herrer „Mestre“ frier
til Lotte hvert et Aar,
og Frøk'nen godt det li'er,
naar højt de skriger i Kor:
:,: O! Charlotte, Charlotte, Charlotte!
giv en Plads, os, o her ved din Barm,
Du ej spotte, ej spotte, ej spotte
maa, o Søde! vor kraftløse Arm :,:

De gamle Fædre stønner
i deres Elskosvé;
ja, selve Fa'ers Sønner
man kan i Hoben se;
en Kunst, der staar i Læren
hos Papa; den er go',
og naar den sig vermehren,
saa maa man prise jo
:,: — den Charlotte, Charlotte, Charlotte,
der kan samle alt her ved sin Favn;
gid hun maatte, hun maatte, hun maatte
samle hver Maler i København. :,:

Saa pris da vor Charlotte,
det er en Pokkers Tøs;
lad være med at spotte,
for saa er Pokker løs.
Smør, unge Maler heller
los li'esaa godt Du kan,
mød blot med Bagateller,
men bed kun smukt paa Stand:
:,: O! Charlotte, Charlotte, Charlotte,
giv en Plads ogsaa mig ved din Favn,
o, Charlotte, Charlotte, Charlotte
Du er Frelsen her i København. :,:

Fra Jødehadets Paradis.

En bekendt Dyrlæge i Kassel, Jøde af Fødsel, udlejede nylig et møbleret Værelse til en ung Embedsmand. Efter nogle Dages Forløb fik Dyrlægen et Brev, hvori den unge Mand meddeler, at han ikke kan bo hos en Jøde og beder om, at han maa flytte straks, mod at betale en Maaneds Leje.

Dyrlægen svarede ordret:

„I Besiddelse af Deres Skrivelse tillader jeg Dem at flytte straks. De behøver ikke at betale noget. Jeg vil dog ikke undlade at bemærke, at en slig Opførsel endnu ikke er forekommet i min Praksis.“

ærb.
Dr. H.,
Dyrlæge.

Den passer!

— Ja, Nokkebølle er stor og stærk men frygtelig dum!

— Det undrer mig ikke. I høje Huse er Kvistetagerne sædvanlig tarveligt møbleret.

Efter Ordre.

1ste Gæst: Kellner, bring mig to blødkogte Æg!

2den Gæst: Lad mig ogsaa faa to Æg — men meget friske!

Kellneren (ved Talerøret): Fire bløde Æg — hvoraf to meget friske!

Mellem Veninder.

Alma: Baron Flynderborg sagde nylig til mig, at jeg har et klassisk Ansigt; hvad er egentlig klassisk?

Emma: Alt, hvad der er gammelt!

Forskællige Synspunkter.

— Nu har jeg i tolv Aar spillet i Lotteriet, men jeg har aldrig vundet noget.

— Hver har sin Skæbne! Saaledes har jeg nu i fjorten Aar betalt til en Ulykkesforsikring, men hidtil er der aldrig passeret mig noget.

Fristende.

Statistikeren: I vor By er der akkurat 1001 Ægtepar. — — hvis jeg nu lod mig skille fra min Gamle, saa var det akkurat 1000.

Naturtro Beretning.

— Vil Du virkelig bilde mig ind, at din Kone gik paa Bal i den Dragt?

— Det er den nøgne Sandhed!

Ogsaa en Undskyldning.

Moderen: Skam dig, Peter. Du fløjter og tænker ikke paa at Onkel ligger meget syg.

Peter: Jamen, det er jo en Sørgemarsch jeg fløjter.

Frenologi.

— Sig mig, Hr. Doktor, hvad betyder egentlig den Knude her lige bag min lille Piges Øre?

— Efter Frenologien betyder den Lyst til at yppe Stridigheder.

— I Gaar blev det sagt mig, at den Knude betyder Kærlighed til Huslighed.

— Naa ja, det kommer jo ogsaa for det meste ud paa ét.

Ny Opfindelse.

Skomagerdrengen (anstrænger sig for at ryge en Cigar der ikke vil trække): Det er storartet! Nu har de ogsaa opfundet røgfri Cigarer!

Snedig.

Læreren: Hans, nævn mig nu t. Eks. en stor Mand fra den gamle Historie.

Hans: Kæmpen Goliath!

Misforstaaelse.

Droske-Kusken: Vil Herren køre?
Herren: Næ, min godeste! Næ, jeg har aldrig i mine Levedage lært at køre!

I Kongens Have.

— Kommer Du saa i Morgen Aften, Jens?
— Hva' ska' I ha'e til Middag?
— Bøf med Spejlæg og Vinsuppe.
— Elskede Stine! Jeg kommer!

Vore Sønnesønner.

af Lun de Nielsen.

Vore Sønnesønner er vore Sønners Sønner, hvis de faar nogle, og der er derfor al raulig Grund til at beskæftige sig med deres Fremtid, der i saa høj Grad afhænger af os selv. Hvis jeg nemlig ikke faar Sønner, faar jeg naturligvis heller ikke Sønnesønner, og kan derfor være lige glad, hvordan det vil gaa dem i Livet. I modsat Fald er det derimod ikke ret meget mere end Ens forbandede Pligt i Tide at begynde at tænke over at sikre dem deres Fremtid og gøre dem til nyttige og agtede Medborgere i det Samfund, der til den Tid er det bestaaende.

Først og fremmest skal man ikke spekulere paa at gøre dem til Konge. Til den Tid, da vore Sønnesønner kommer til Skjelsaar og Alder, er der efter al Rimelighed ikke Brug for flere Konger, ikke en Gang dem, der paa den Tid endnu er det.

Minister er en meget smuk Stilling at attraa for sin Sønnesøn. Man har som Minister en ret uindskrænket Ret til at slaa om sig med Medborgeres Penge, og at dette kan have sin Behagelighed, især naar Flotheden ad Aare anerkendes som nødvendig for Statens Vel, har vi jo nok af nærliggende Eksempler paa.

At lade ham (Sønnesønnen) uddanne til Præst turde være en ret brødløs Forretning. Forhaabentlig er til den Tid alle Præster gaaet derhen, hvor de saa tidt og ofte har truet deres Medmennesker med at komme.

Prokurator er og vil rimeligvis alle Dage blive en god Forretning. For en Prokurator staar alle Veje aabne, ogsaa den til Tugthuset.

Lægestanden er en Stand, der tiltager mere og mere i Anseelse. Hvis jeg nogensinde faar en Sønnesøn skal han være Læge, hvis han da ikke har en for øm Samviltighed, og er altfor bange for at gøre andre Mænds Koner til Enker og omvendt. Derimod tror jeg ikke rigtig paa Apotekernæringen mere. Dens gyldne Tid er vist forbi; de Herrer Apotekere har i de senere Aar maattet sluge altfor mange bitre Piller, der oven i Købet ikke var af deres eget Fabrikat.

Kunstner duer heller ikke. Naar der i Visen staar: „Den Gang led Kunsten ingen Trang, nu maa den betle mangen Gang", saa vil det i endnu højere Grad blive Tilfældet om et halvthundrede Aar, naar Folk som Mønsted & Comp, har forpagtet hele Fabrikationen, og den gode gamle Charlottenborg Kunst er uddød.

Derimod tror jeg nok, at Arkitekturen har Tiden for sig, at sige: Den Arkitektur, der forstaar at bygge Fængsler — og Kirker.

I Stalden.

Godsejeren (til en Ven): Se, Kammerjunker, her staar min gamle Ridehest „Ajax", som Du kender. Men i Gaar købte jeg denne nye, prægtige Hest. Hvad skal jeg kalde den?

Kammerjunkeren: Bjax.

Majvise.

Mel.: Enhver som har traadt sine Børnesko.

Velsignede Maj, Du velkommen vær,
Du Fattigfolks Glæde og Trøst,
Du kommer med Solskin og grønne Træer,
med Blomster og Smaafugles Røst.
Du kalder til Live, hvad før var tyst
og bringer et Lysglimt i sorgfuldt Bryst.
:,: Ja til os Du kommer
med Budskab om Sommer
og Haab om en lysere Tid. :,:

Og medens det grønnes i Skov og Vang
og skøn er den hele Natur,
da rejses der hos os en Frihedstrang,
en Lyst til at sprænge vort Bur. —
Vi ønsker vor Arbejdstid saadan delt,
at ej vi berøves vor Frihed helt.
:,: Man lader desværre
os tidt indespærre
fra Morgen til Aftenen sen. :,:

Vi føler, at vi ogsaa har en Ret,
at leve som Men'sker paa Jord.
Man lukker os inde hvor Luften er slet,
— ved Arbejdet og hvor vi bor — —
Vi ønsker en kortere Arbejdstid,
og vi kan da virke med større Flid;
:,: og med vore Kære
vi sammen kan være
før Søvnen os kalder til Ro. :,:

For otte Timer — der slaas til Lyd
af Brødre og Søstre paa Jord;
fra Øst og fra Vest — og fra Nord og Syd
man hører det mægtige Kor! — —
Saa vær da velkommen Du skønne Maj,
spred Solskin og Blomsterduft paa vor Vej;
:,: det varsler om Sommer
og for os der kommer
en bedre og lysere Tid! :,:

Skuffelse.

En Herre: Aa, havde jeg bare Deres Fotografi!

En langhaaret Digter (smigret): Mit Fotografi? Hvad vil De med det?

Herren: Som Reklame for mit nye Haarmiddel!

Oplysning.

Sønnen: Fa'er, hvad forstaar man egentlig ved den tyske Assessorisme i Afrika?

Faderen: Det vil sige, at Assessorerne venter paa Ansættelse til de bliver sorte, saa gaar de som Negere til Afrika.

Ved Bordet.

Af *François Coppé.*

(Fortsat.)

Ved samme Bord, ved dets nederste Ende, paa den beskedneste Plads, sad tavs en endnu ung Mand, den mindst paaagtede, den ringeste af alle Tilstedeværende, ganske hengiven sin Indbildningskraft og sit Drømmeri, en af disse Grublere, der ved sig har noget af en Filosof og en Digtér. Ved sit Ry som Kunster aabnet Adgang til det fine Selskab, en Aristokrat af Natur, men uden Forfængelighed, udgaaet fra Folket og ikke glemmende det, sugede han vellystigt paa denne Civilisationens Blomst, som det gode Selskab kaldes. Han følte mere og bedre end nogen anden, hvor meget alt i denne Omgivelse: Kvindernes Ynde, Mændenes Aand, det glimrende Bordservice, Salens Indretning indtil den fløjlsagtig, skinnende Hvidvin, med hvilken han netop vædede sine Læber, hvorledés alt dette var sjældent og udvalgt, og han glædede sig ved, at saa elskværdige og harmoniske Ting kunde mødes. Han fandt det smukt, at der i det mindste ét Sted, i det mineste nogle Gange, i denne sørgelige Verden gaves nogenlunde lykkelige Væsener.

Mon de var tilgængelige for Medfølelse, velgørende? Jo, det var de vistnok, disse tilfredse — hvem forstyrrede de, hvilken Skade anrettede de?

Aa, hvilket skønt, trøsteligt Bedrag at tro, at disse Mennesker paa Livets Solside altid eller næsten altid vil beholde dette blide, muntre Udtryk i Blikket, dette halvt lukkede Smil paa deres Læber, at de saa meget som mulig vil fortrænge de paatvingende og vanærende Nødtørftigheder, de foragtelige Skrøbeligheder fra deres Eksistens.

Han, som vi kalde Drømmeren, var netop naaet saa vidt i sine Betragtninger, da Tjeneren, den storartede Tjener, højtidelig kom fra Buffeten; han bar et stort Fad, hvorpaa laa en Fisk af fabelagtig Størrelse, en af disse fænomenale Fisk, som man sér paa gamle Billeder, der forestiller Fiskeri, eller som man endnu sér dem i de store Fiskehallers Vinduer, begloet af en Hob forbavsede Gadedrenge, der trykker deres Næser flade mod Ruderne.

Man serverede.

Men da Drømmeren saa et Stykke af denne kæmpemæssige Fisk ligge foran sig paa Tallerkenen, da fremkaldte den lette Sølugt i hans for hurtige Idéforbindelser let tilgængelige Tankegang Erindringen om en Krog ved Bretagnes Kyst, et mere end usselt Fiskerleje, hvor han forrige Efteraar havde tilbragt nogen Tid, og hvor han havde lyttet til Havets Bølgeslag. Han erindrede sig pludselig hin frygtelige Nat, da Barken ikke kunde lande, hin Nat, som han tilbragte paa Molen hos en Gruppe bestyrtede Kvinder. Ret op stod han dèr, Skylregnen flød ham ned over Ansigtet, Stormen syntes at ville rive ham Klæderne af Kroppen. Hvilket Liv disse stakkels Mennesker fører! Hvor mange Enker gaves der dernede, gamle og unge, som for bestandig bar det sorte Hovedklæde.

Allerede ved Morgengry begav de sig med en Flok Børn paa Vej, for at tjene deres Brød. Aa, ikke andet end det tørre Brød! De arbejdede i den Modbydelighed vækkende Stank af varm Olie, i Sardineriet.

Han huskede igen Kirken, der beherskede Landsbyen, midt i Klippekysten; Taarnet var hvidmalet, for at betegne Skibene, der kom fra den aabne Sø, Sejlløbet mellem Sandbankerne; han saa ogsaa igen Gravstenene i Kirkegaardens lave, af magre Faar afgnavede Græs. Paa disse Gravstene læste man atter og atter den triste Indskrift: Død paa Havet.

(Fortsættes.)

Blind Allarm.

Efter Forlydende blev Kabinetterne i St. Petersborg Berlin, London og flere andre Steder forleden Dag opskræmmet ved følgende Telegram:

København, 24. April, Kl. 10,40 Fm.
„Christian IX" farlig kvæstet efter et Sammenstød med København", (rimeligvis Københavns Borgere).

København, 24. April, Kl. 10,50.
Der tales om en Revolte; ingen véd endnu ret, hvori den bestaar. „Christian IX" vil antagelig kunne komme sig efter Kvæstelserne.

København, 24. April, Kl. 12,30 Eftm.
Røret er stort, Ophidselsen vokser. Attentatet skal være sket paa „Rheden", hvor „Christian IX" foretog en Udflugt. Der flages mange Steder paa halv Stang.

København, 24. April, Kl. 2,15 Eftm.
Endnu er intet nøjere opklaret. Man vakler mellem et Attentat og en tilfældig Ulykke.

København, 24. April, Kl, 5,45 Eftm.
Blind Allarm. „Christian IX" en Damper, „København" ligeledes. „København" løb Stævnen ind i „Christian IX", der fik skrabet nogen Maling af og en Bule i en af Pladerne. Flagene paa halv Stang er af anden Aarsag. Net „Rhede"lighed det hele.

Hvorefter Kabinetterne tog sig en Sodavand, og gik over til andre Punkter paa Dagsordenen.

For Rigtigheden indestaar

„Ravnen".

Ved Borgerrepræsentationens Behandling af Tillægsbevillingen til de ved Politiprovisoriets dødelige Afgang forældreløse 100 Politibetjente var den ny Borgerrepræsentant *Will* aldeles *„vild paa Kareten"*. Han vilde nemlig have Betjentene i de udenbyes Kvarterer bevæbnede med *Revolvere!* Men hverken Politidirektøren eller Borgmester *Hansen* vilde gaa paa den — *Willmand!*

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Sociale Kvaksalvere.

Kapitaliststaten paa Dødslejet.

Nr. 18.

Ravnen

Søndag d. 6. Maj 1894.

I Retten.

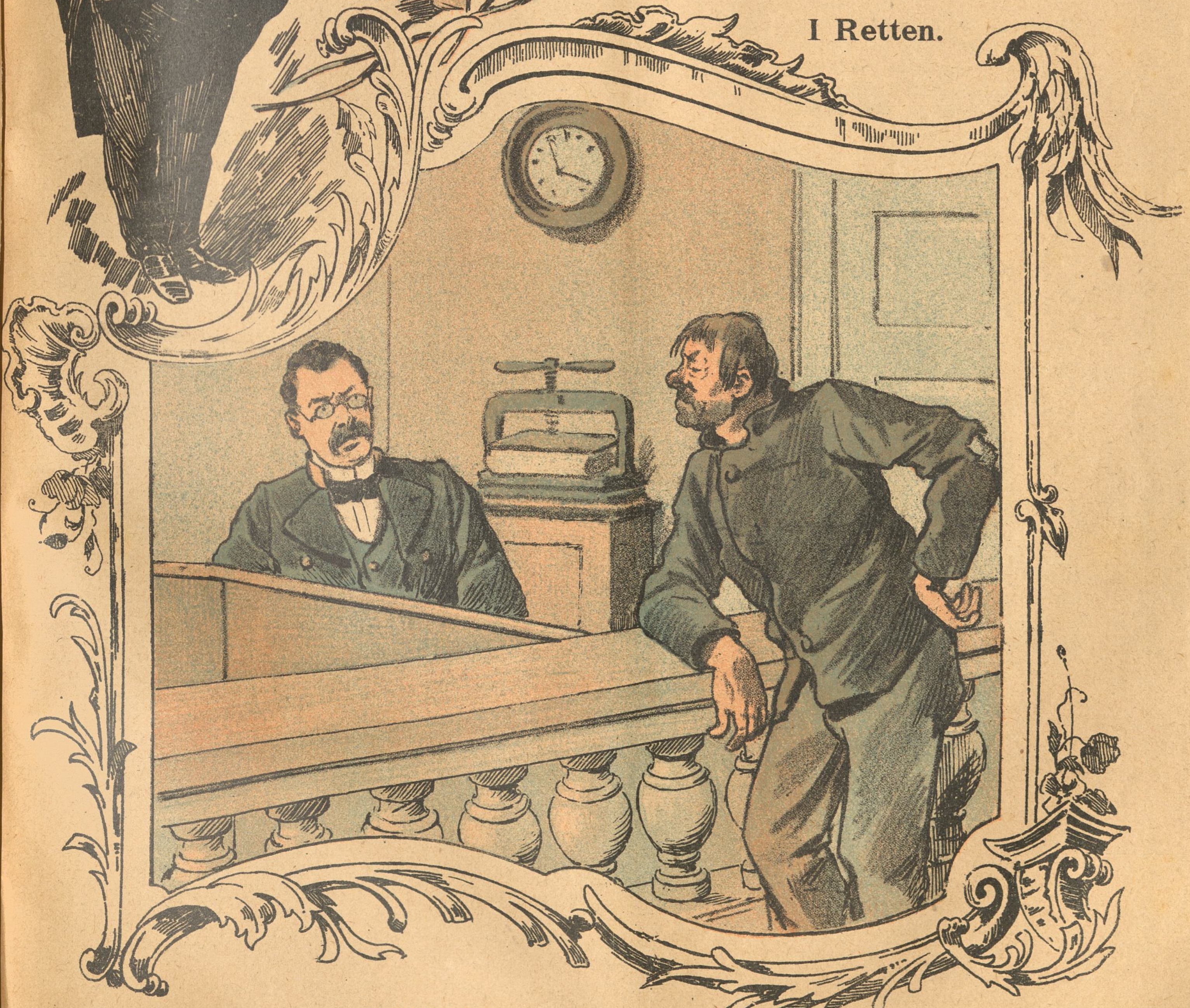

Assessoren (til Tiltalte): Hvad hedder De?

Tiltalte: Man kan høre, at De er ny i Embedet, Hr. Assessor! Alle Deres Forgængere kendte mig godt.

Fra sidste Uge.

(Revyvise).

Mel.: Vintren rasat.

Christmas Dirckinck Holmfeld kom i Vinden,
da han ikke lød Ministrens Ord,
russisk-fransk ej maatte være Fjenden,
Christmas derfor atter hjemad foer,
Ferslews Presse skrev imod Akkorden,
saa Ministeren blev edderspændt,
tapper Officer blev smidt paa Porten,
det er før i gamle Danmark hændt.

Abrahams fik Skuespillerskrue,
alle Beneficer er hans Skræk,
høje Gager kan hans Velfærd true,
derfor skulde saadan noget væk.
Men da Skruen gik blev Manden bange,
og forhandlet blev der saa i Fart,
selv Charlotte lod sig atter fange
trods et Afslag, som var mindre rart.

Dersom Du paa Værftet tørstig bliver
og en Formand gi'er en lille én,
og man Dig saa en *Karbolsnaps* giver
saa Du dør, ja saa er den sgu ren.
Lægen skriver Hjærteslag, den Kære;
Sagen dysses øjeblik'lig ned,
man maa under den Slags Forhold bære
over med den hele Re'lighed.

Sigte- eller *Grovbrød,* det er Sagen,
skal der Mulkt for *Richters* Undervægt;
op til Høj'steret man sendte Klagen,
Høj'steret, bevares, al Respekt!
Men hvis Du halvsigtet Rugbrød spiser
faar Du ikke sikkert otte Pund,
der er mange højst forskjel'ge Priser,
indret efter det din lille Mund.

1. Maj 1894.

Den 1ste Maj stod i Skyer op,
men Skyerne letted den dovne Krop,
da det led lidt op ad Dagen,
— og det er jo Hovedsagen.

— — — — — — — — —

Saalunde Frihedens Majdag laa
fra Morgenen af i Skyer graa;
nu er Skyerne lettet og Solens Skin
varsler vor Friheds Sommer ind.

Vort Fødeland var altid rigt.

Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogs-Helte,
der ansaa det for deres Pligt
i Balsal halvt at smelte;
som Dansehest, i Kotillon
de vandt saa mangen Sejer bon.
Vort Fødeland var altid rigt
paa „raske“ Orlogs-Helte.

Men fremfor alle „Ravn“ vel kan
den Uforsagte hedde,
hvo drætted Helte op som han,
som ej var ræd for Væde;
de sejled ud saa mangen Stund,
kuldsejlede og løb paa Grund;
vort Fødeland var altid rigt
paa „sjunkne“ Orlogs-Helte.

For nylig hist i Siam stred
imod en talrig Fjende
en Løjtenant, Christmas han hed,
der tænkte Ros at vinde;
han imod Fjenden tappert fór,
men hans Belønning var ej stor;
vort Fødeland var altid rigt
paa „nidske“ Orlogs-Helte.

Hr. Christmas blev tilbagekaldt,
alt under „Ravn“ens Vinge,
han vidste næppe, hvad det gjaldt,
men fik det snart at kende.
Du skrevet her i Blade har,
og stukket os en Plade har;
— vort Fødeland var altid rigt
paa indignerte Helte.

Du har i Siam lugtet Krudt,
det har vi andre ikke,
det er det første Du har brudt
med vore Orlogsskikke,
saa har Du ogsaa svart igen,
— og tilmed hvast — Ministeren;
vort Fødeland var altid rigt
paa „tamme“ Orlogshelte.

Thi kan Du ej i Tjen'sten her
i Landet mere blive;
Din Afsked har Du, men lad vær'
i Blade det at skrive,
en Helt, der slaas og lugter Krudt
han maa sit Embed ha'e forbrudt:
vort Fødeland har mer end nok
af andre Orlogs-Helte.

„Tak for Seven".

Mel.: Min Fader var en Fiskermand.

Naar Pinsefesten forestaar,
straks Mutter faar
saa travlt og gaar
i Lag med Kost og Skruppe;
men Fatter bliver jaget ud
af Træk og Slud
og Sodalud; —
han skrupper a' lidt treven
og siger: „Tak for Seven"!

I vort Kommunehospital,
paa hver en Sal
en General-
afsæbning blev leveret,
og Byens vise Mænd som kom,
at se sig om
og holde Dom
fik Mad, mens Borup dreven
sa'e: „Mange Tak for Seven"!

Endnu der findes Bagerier,
hvorom man si'er
at Dejgen bli'er
med bare Fødder æltet — —
I Svende som i Dejgen træ'er
med bare Tæer
la' bare vær'! —
Naar Foden svedt er bleven,
saa si'er jeg: „Tak for Seven"!

Hr. Thuesen, den Tyveknægt,
som stjal saa frækt,
forlanger kækt
halvtredssindstye Kroner;
blot for at bringe Orden i
sit Snyderi; —
han har Geni
til flot at spille Greven. —
Ja, jeg si'er: „Tak for Seven"!

Hr. Abrahams vil Sølvtøj ha',
han trækker fra
og knapper a'
paa Løn og Beneficer.
Men Personalet har nok sagt:
Tag dig i Agt,
en slig Kontrakt
bli'er ikke underskreven —
Farvel, og — „Tak for Seven"!

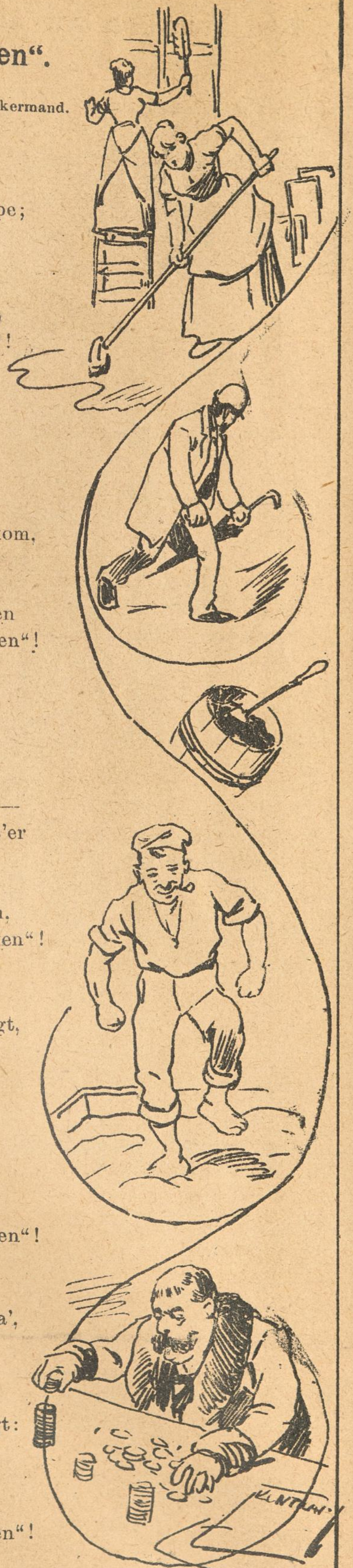

Skanker og Skoser.

Hidtil har Martinius Nielsen spillet Helt paa Scenen. Nu nøjes han ikke dermed; nu vil han ogsaa spille Helt udenfor — i Kulissen.

Bekendtgørelse.

En Plads som Søhelt er ledig og kan tiltrædes straks. Vedkommende, der ansættes, maa være en god Danser, kunne føre op i en Kotillon og konversere flot og flydende, samt i Nødsfald føre en Torpedobaad uden at rende den paa Grund mere end en Gang i Døgnet. Billet med Fotografi, mærket „Søhelt", indlægges i Marineministeriet.

Ved Øllet.

— „Alderstrøst", er det ikke en Fribolig for gamle Haandværkere og deres Enker?

— *Allers Trøst* — næ, det er s'gu *„Familie-Journalen"!*

Magre Aar.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Hr. Abrah'ms kasted' Runer over Spange,
at Folk mod Nørregade skulde gange;
først spilled' han Svend Gønge,
og dernæst Lykke-Per;
saa tog han fat paa „Tanten",
„Frou-Frou" og meget mer.
Magre Aar! — ej dog hjalp det hele;
magre Aar! — fire om at dele,
magre Aar.

Hr. Abrah'ms gaar og længes mod Sukcessen,
men ak! der var endnu helt længe te'en;
„Lad os kun Lykken friste
med Bjørnsons Gæstespil",
saa fedede han Bjørnen,
men det slog ikke til.
Magre Aar! — er ej saa at friste,
magre Aar! — lokkes ej med Liste,
magre Aar.

Hr. Abrah'ms sad og grundede helt længe
paa hvordan han vel skulde tjene Penge;
saa tog han sin Beslutning,
„Hør! Børn, jeg mener, at
for Eftertiden maa I
for halv Pris tage fat.
Magre Aar! har vi jo desværre,
magre Aar! ja det véd Vorherre!
— magre Aar.

Det passed' ej dog rigtigt Kunstnerskaren,
og alle gjorde fælles Front mod Faren;
det var den Herre Abrah'ms
af Sorrig fast han tven,
nu havde dog saa nydeligt
jeg delt til fælles Mén;
Magre Aar! I min Død vist blive,
magre Aar! — paa min Grav I skrive:
„Magre Aar!"

I Atelieret.

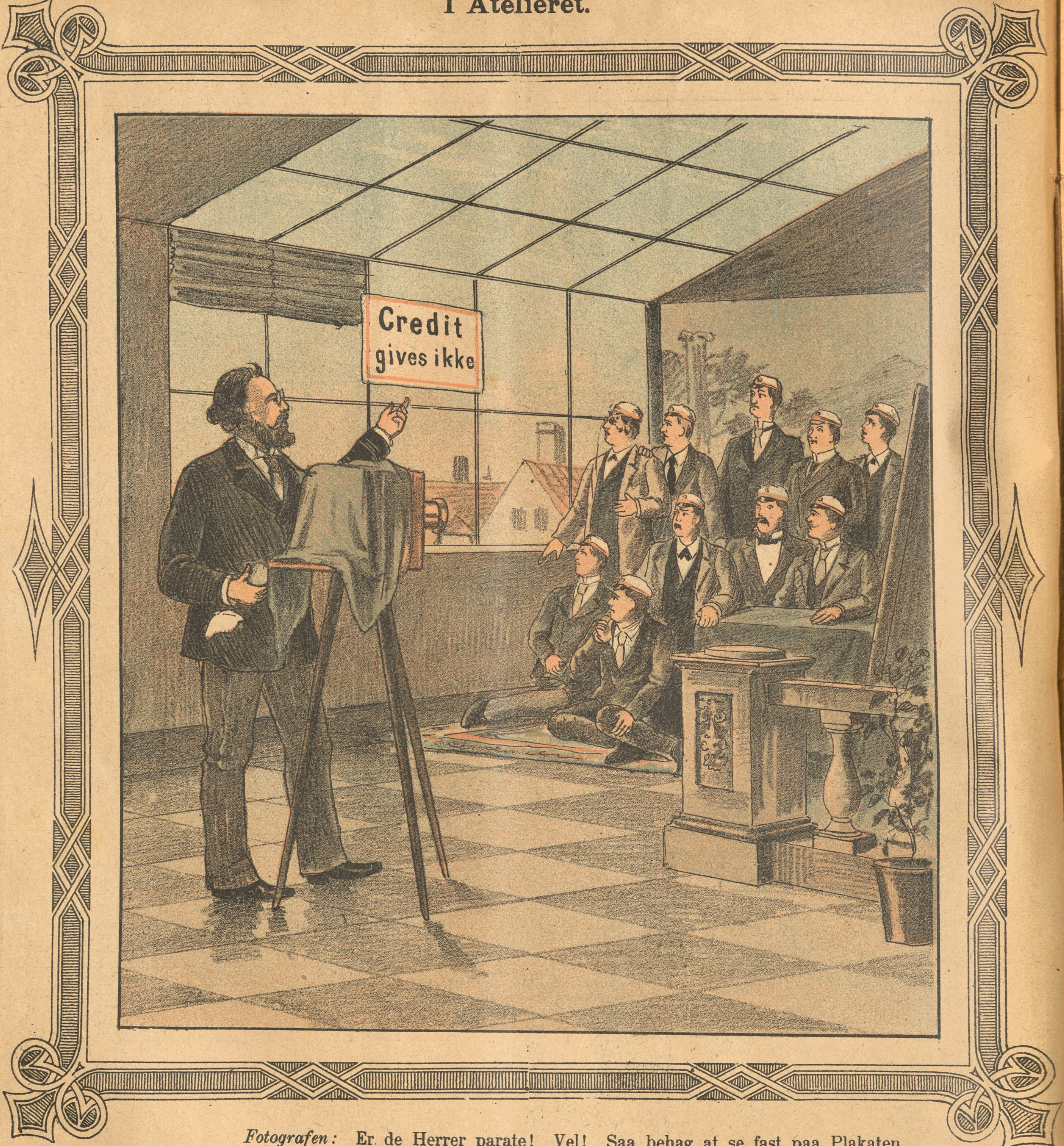

Fotografen: Er de Herrer parate! Vel! Saa behag at se fast paa Plakaten dèr paa Væggen og med et venligt Ansigt!

Farlige Øjne.

Kaptainen: Mine Damer, De maa ikke kigge saa længe i Kompasset — De spolerer mig jo hele Kursen med Deres **Magnetøjne!**

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er saamæn da godt. min Kære, at man ikke er Kasinoaktionær, som Skade var saa slikken efter en Gang, for saa kunde man da i det mindste komme frit i Theatret, som han sa'e, hvad der dog senere viste sig at være en temmelig kostbar Fornøjelse, og nu véd man jo ikke om Aktieselskabet ender med at opføre „En Fallit" eller om det bliver „Under Hammeren," der kommer til at gaa som Sommerforestilling til halv Pris, mens Carl Nielsen gi'er den „Usynlige" og de stakkels Skuespillere er lige ved at være i samme Situation som „Theaterbanditterne". for de maa jo frygte, at det en skøn Dag revner med „et Knald". og saa kan de ikke engang trøste sig med „Sparekassen" eller „naar Enden er god. er alting godt" for de har jo desværre ikke tjent „Millioner paa Kvisten" saadan som Abrahams, hvad der vist bare er „et Folkesagn", men det smager dog stærkt af „Intrigerne". naar han nu spiller „den Gærrige" og vil have sit Personale til at optræde for halv Pris til Benefice for ham selv, som aldrig bliver til populære Forestillinger. men nu har han og Skuespillerne lavetet „Forlig", og kun Fru *Charlotte Wiehe* siger „Lad os skilles ad", som Sofus Neumann nok ogsaa sa'e til Direktør Riis-Knudsen i Anledning af Aagaards Afsked, men endte med „Om Forladelse"! og var ligesaa glimrende som hver Gang han varierer sit bekendte „det er Løgn altsammen!" Ja, det er saamæn godt, min Kære, at der dog er nogle Mennesker, der kan holde Humøret oppe i denne elendige Verden, hvor alt kommer mere an paa at synes end paa at være og hvor det mest kommer an paa at bevare Skinnet, hvad der ogsaa kan oversættes ved at hytte sit eget Skind. Saadan maa De vide, var jeg forleden ude paa Kommunehospitalet for at se til Fru Didriksen, og jeg blev helt forbavset ved at se, hvorledes alt straalede som til en Fest. Man skulde tro at Hospitalet først var taget i Brug samme Dag, saa pudset og blankt var der allevegne og der var formelig en hel Udstilling af nye Gulvmaatter, hvad jeg fandt ganske i sin Orden, for paa Hospitalet maa man jo mere end noget andet Sted holde sig paa Maatten. Jeg kunde naturligvis ikke bare mig for at spørge hvad al den Stads havde at betyde, og fik saa at vide, at Borgmesteren og flere Borremtanter havde været paa Visitats var 'et nok, og at man i denne højtidelige Anledning havde endevendt hele Hospitalet, for at det kunde ta'e sig rigtig fint ud, og Borgmesteren og Borremtanterne og alle Hospitalsspidserne havde været paa bedste Pleje med flot Frokost og fine Vine, og Gæsterne har aabenbart forladt Hospitalet i den fulde Overbevisning, at næst efter en Bidstrupmiddag gives der intet bedre end en Frokost paa Kommunehospitalet. Naa, jeg kan jo nok forstaa, at saadan en Visitats er et strængt Stykke Arbejde, naar alt skal gaas ordentlig efter i Sømmene. og en lille Forfriskning ovenpaa saadan et Slid er en lige saa rimelig Ting, som at jeg drikker mig en ekstra Kop Kaffe, naar vi har Storvask eller Pinserengøring, men hvad der nær havde bragt mig til at stejle af Forbløffelse, det var, at da jeg Dagen efter igen var ude hos Fru Didriksen var alt det stadselige forsvundet. Hospitalet saa lige saa hverdagsagtig ud, som om der aldrig havde været Visitation eller Borgmesterfrokost. Og dog var det li'som Hospitalet havde „Tømmermænd" efter Sviren. De nye Maatter var væk. De gamle Maatter var igen kommen til Ære og Værdighed. Gangpigerne gik og nynnede: „Ach, Du lieber Augustin — alles ist weg!" Men du Godeste, sa'e jeg til Fru Didriksen: Hvor er de nye Maatter? — De er gemt, min Kære, svarede hun, de skulde bare pynte til Visitatsen! — Akkurat, som naar vi havde Præsentation for Generalen, da jeg var Soldat, lo Skade, da jeg fortalte ham Historien. Saa fik vi ogsaa ny Uniformer fra Munderingskamret til at paradere med, men saa snart Generalen var borte, saa a' med Stadstøjet og i de gamle Klude igen. Men saadan gik det jo ogsaa i sin Tid, naar der ventedes Prinsebesøg paa den gamle Almindelighed. Der blev lagt skinnende, rene, hvide Lagener paa alle Sengene, og de var saa indbydende, at man kunde faa Lyst til at krybe i dem med det samme; men saa snart de Kongelige vel var ude af Porten — vupti! væk med Lagenerne. Tak for Kaffe!

Ved Horsens.

En Fremmed: Hvad er det for en stor Bygning?
En Indfødt: Tugthuset!
D. Fr.: Kan man komme dèrind?
D. Indf.: Ja, hvis De kan gøre Dem fortjent til det.

Velforvaret.

Grossereren (spadserer i Zoologisk Have med en Ven): Det er skrækkeligt saa Indbrudstyverierne grasserer i denne Tid. Vidste jeg bare, hvor jeg kunde gemme min Pengekasse om Natten!

Vennen: Jeg faar en Idé! Sæt Du den hver Aften ind i Løveburet. Dèr er den sikker nok!

Beskeden.

Peter (da den ældre Broder faar ny Lommetørklæder): Mo'er, naar Christian er vokset fra sine Lommetørklæder, maa jeg saa faa dem?

Eksamen i Fysik.

Professoren: Hvad Forskel er der paa et Thermometer og et Barometer?

Kandidaten: Det ene hænger udenfor, det andet indenfor!

Ved Bordet.

Af *François Coppé.*
(Fortsat.)

Denne kæmpemæssige Fisk havde den fineste, kosteligste Smag, og Saucen dertil beviste, at Grevens Kok havde lært i Café Anglais og havde draget Nytte af disse Studier. Thi vor forfinede Civilisation er paa dette Punkt naaet saa vidt, at man erhværver sin Grad i Kogekunsten; der gives Professorer i Stege-Faget og i Tillavningen af Sauce.

Drømmeren havde mistet sin Appetit. I Tankerne var han endnu hos Bretagnerne, hos Havets Folk, som maaske havde fanget denne herlige Fisk. Han erindrede sig hin derpaa følgende regnfulde, graa Morgen, da han spadserede ved Siden af de vældige, blyfarvede Bølger og havde genkendt den gamle Fiskers, Familiefaderens Lig, der var drevet i Land og laa dèr i Søgræsset og Havskummet. Det var hjærteskærende at se den gamles graa svømmende Haar fuldt af Sand og Muslinger.

En Følelse af Rædsel gennemfoer hans Hjærte.

Men Tjenerne havde allerede taget Tallerkenerne bort og dermed fjærnet hvert Spor af den mægtige Fisk. Medens man serverede en ny Ret, havde disse elegante, frivole Spisende allerede igen optaget deres Samtale. Sulten var nogenlunde tilfredsstillet, de blev livligere og talte med mere Utvungenhed.

Munter Latter lød rundt om ved Bordet.

Aa! det henrivende, elskværdige Selskab.

Da grebes Drømmeren, den tavse Gæst, af en uendelig Sørgmodighed. Thi alt, hvad der af Arbejde og Smærte er nødvendigt for at skaffe det magelige, alt dette Velbehag, dukkede pludseligt op for hans Sjæls Blik.

Bare for at gøre det muligt, at disse Folk af Verden midt i December kunde klæde sig i tynde Frakker, og for at Damerne kunde vise deres nøgne Arme og Hals udbredte Varmeapparatet en Foraarsmorgens milde Varme i Salene. Men hvem havde tilvejebragt de dertil fornødne Kul? Den Fordømte fra det sorte Land, den underjordiske Arbejder, Bjærgmanden, som lever i Kulgrubernes Helvede. Hvor hvid, hvor frisk er hin unge Dames Hud, sejrssikker straaler hendes yndige Person frem af det rosafarvede Atlask, der omslutter hendes slanke Legeme! Men hvem vævede dette rosafarvede Atlask? Den menneskelige Edderkop fra Lyon, den fattige Væver, der bestandig sidder ved sit Arbejde i Croit Rousse's forpestede Huse.

Hun bærer to herlige Perler i sine bitte smaa Øren, denne unge Dame. Hvilken Pragt, hvilken skinnende Gennemsigtighed, hvilken fuldendt Form, næsten som smaa Kugler. Den Perle, som Kleopatra slugte, efter at hun havde opløst den i Eddike, og som var en Formue værd, kunde ikke have været renere.

Men véd den unge Dame, at hist i det fjærne Ceylon, paa Arippos og Coatatches Perlemuslingebanker, dèr dykker den af det indiske Kompagni udbyttede Hindu heltemodig mange Favne ned i Dybet, med den ene Fod i den tunge Stigbøjle, der drager ham ned til Bunden, i den venstre Haand holder han en Kniv, for at kunne forsvare sig mod de graadige Hajer. Og al denne Opofrelse, al denne Fare, blot for at skaffe de kostbare Perler, som de rige Damer tankeløst smykker sig med. Men hvorfor skulde de skønne plage sig med slige Tanker? Man er smuk og vil behage, Spisesalen er varm og opfyldt af Vellugt, man kan dèr spise halvt nøgen og kokettere med sine Naboer ved Bordet. Hvilken Sammenhæng, spørger jeg Dem, kan man have med den af Kul sværtede Arbejder, der slider i sit Ansigts Sved 50 Kilometer under Jordens Overflade? Eller en Væver, der er bleven stiv i Lemmerne ved sin Væv? Med en Vild, der springer i Havet og undertiden farver det med sit Blod? Hvorfor skulde man tænke paa saa sørgelige, stygge Ting?

Hvilken Smagløshed! (Sluttes.)

Rigtig Diagnose.

Patienten: Sig mig nu oprigtig, Hr. Doktor, hvorledes staar det til med mine Lunger?

Lægen: Noget angrebne er de, det kan ikke nægtes; men de holder nok saa længe *De* lever!

Ægteskabstilbud.

Jeg ønsker at stifte egen Husholdning og behøver dertil en dygtig Kokkepige som Kone. Billet etc.

Skuffelse.

Han: Tilbedte Frøken! Jeg har noget paa Hjærte, som jeg kun kan sige Dem under fire Øjne. Min Undseelighed har hidtil afholdt mig fra at tale — der er vel Ingen, der kan høre os?

Hun: Vi er ganske alene. Tal De kun. Vær ikke bange — sig det kun dristigt.

Han: Nuvel — dyrebare Frøken — laan mig 20 Kroner til den første!

Mistanke.

Fruen (til Lægen): Jeg tror, at min Mand har en Katarrh.

Lægen: Hoster han?

Fruen: Ja, altid, naar hans gamle Venner er hos os og begynder at tale om deres Ungkarlehistorier — saa hoster han.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Nutidsstaten.

Kapital og Arbejde.

Et Billede af den nuværende lovpriste Samfundsorden, hvor Godsejere, Fabrikanter, Aktionærer, Kapitalister og Bankierer lever højt af Arbejdernes Slid — saalænge han vil være deres Vellevneds solide Fundament.

Nr. 19.

RAVNEN

Søndag d. 13. Maj 1894.

Sagkyndig.

— Meget godt gjort, kære Ven — jeg er selv af Faget.

Fra sidste Uge.

(Revyvise).

Mel.: Min Laterna magica.

Skrædermester *Schilder*, ak!
kommen var paa Knæer:
flaade Bukser, revnet Frak
ingen Strømpetæer,
men til Høj'steret den Strik
med Erstatningskravet gik,
med tre Tusind Schilder
nu gemytlig skilter.

En der var, han *Ole* hed,
elskede en Tulle,
gjorde saa en hellig Ed,
— hvad han ikke skulde, —
paa, at han ej laved Barn,
sikket nederdrægtigt Skarn,
nu i Hullet Raden
bøde maa for Skaden.

Gaar en Flaske nu itu,
bør Du vred ej være,
der er *Glasma'erskrue*, Du,
lad den bare skære,
Fabrikanten er vel kras,
men naar Folk vil ha' et Glas
i den varme Sommer,
er 'et Sejren kommer.

Tænk, *Kasinos Direktør*
lades vist i Stikken, —
han har haft en fæl Malheur,
Nansens „Politiken"
skrev, at Pressen han bestak,
fem og tyve Kroner drak
Manden op om Dagen,
har man dog kendt Magen?

Hør *Eugen* nu er den gal
med de her Spioner,
smække sig i Dansesal
til Musikens Toner
paa en Luskeperbillet,
den Trafik er ikke net,
Festen helt spolere
og saa Folk mulktere.

Vi fik vedta'et *Skolelov*
uden Vrøvl og Praten,
hvem der blev en Smule flov
det var *Magistraten*,
men Du milde, tænk hvor frækt,
nu den spiller Landsthing kækt,
mon de otte ny vil
rolig smide Skidt til?

Fra Pæretoft.

Fra Pæretoft skrives til os:

Atter er der i vor Theaterverden indtruffet en Konflikt mellem en Direktør og en Skuespiller, og den Pæretoft'ske Scene vil desværre rimeligvis derved gaa glip af en af sine bedste Støtter, den bekendte Karaktér- og Heltefremstiller, Hr. Mikkelsen.

Theatret har antaget en ny Funktionær, en Hr. Sejgberg, der i sin Egenskab af, om man saa maa sige, Nonkombattant helst aldrig burde have sat sine Ben paa en Scene. Desværre blev Pæretofts den, der kom til at huse ham, og det har som sagt ogsaa kostet os vor fornemste Kraft paa det tragiske Omraade, Hr. Mikkelsen.

Hr. Sejgberg stod i Kulissen, hvorfra netop Hr. Mikkelsen skulde ud paa Scenen, og da S. ikke gjorde Mine til at flytte sig, rimeligvis fordi han ikke havde set Hr. M., greb M. fat i ham og med Udraabet: Jeg skal nok faa den Ka'l væk, skubbede han S. til Side med et eneste Puf af sin Heltearm, og gik ind paa Scenen, hvor han henrykte Publikum som Ridder Blaanæse i det bekendte Drama: Klukflaskens Hemmelighed eller Guld(kur) og Glimmer.

Nu har Direktøren resolveret, at Hr. Mikkelsen skal give paagældende Hr. Sejgberg en Undskyldning; noget som M. begribeligvis ikke kan indlade sig paa. Hr. Sejgberg kunde jo have flyttet sig, siger Hr. M., og til dem, der indvender, at det kunde S. jo ikke vide, saasom han ikke har Øjne i Nakken, svarer Hr. M. med de mandige Ord: Ja, jeg er s'gu ogsaa lige glad.

Det er det Pæretoft'ske Publikum ikke, hvad det angaar at miste Hr. Mikkelsen eller ej, og det skal efter Sigende være under Overvejelse at tilstille Direktøren en Petition, for at andrage om Hr. M.s vedvarende Forbliven ved den Pæretoft'ske Scene.

Om Resultatet af denne pinlige Sag senere, naar det definitivt foreligger.

Paa Fælleden.

Løjtnanten (retter Fronten): Aa, Oversergent! Se engang den Mand dèr i andet Geled. Er det Retning?! Han staar jo som en Godsvogn, der er løbet ud af Sporet!

I Kompagni.

Direktøren: Naa, Hr. Møller, hvad bliver det til med det Stykke, som De og Svendsen skriver i Kompagni?

Møller: Aa, det har lange Udsigter! Vi kan ikke arbejde sammen. Hvad han skriver, det stryger jeg, og hvad jeg skriver, det stryger han!

Med paa 'en.

Skuespilleren: Hr. Direktør, naar jeg spiller Romeo, saa er hele Publikum straks væk!

Direktøren: Det tror jeg gærne — men Publikum kommer s'gu ikke igen!

En Tønde Diamanter har for Tiden en Værdi af lidt over 124 Millioner Kroner. Derfor skal Ingen lade sig overtale til at give 130 Millioner, end sige mere!

En Eau de Cologne-Kæfert.

Man har længe vidst, at Damerne i England ynder at drikke en „høj Snaps“, og der er undertiden gaaet fabelagtige Rygter om de Masser Whisky Kognak og Vin, som de engelske Ladyer og Myladyer stikker under Korsettet, maa det vel hedde, skønt mange Damer jo nu ogsaa gi'er 'en i Vest og med Herreflipper. Hvorfor skulde de da ikke ogsaa, lige som Mændene, slaa Tiden ihjel med at lege med en lille „Bjørn“; men Trangen til Forandring har gjort de Skønne lede og kede af Whiskyen, Kognaken og Vinene, og det er for Tiden højeste Mode blandt de „fine“ Damer at trippe om i den nydeligste — *Eau de Cologne-Kæfert!*

Dette Sprutteri, der under alle Omstændigheder har det Fortrin at være vellugtende, skal fra England allerede have udbredt sig til den „bedre“ Dameverden i Tyskland, og den berømte Parfumør Johann Maria Farina i Kølln har en rivende Afsætning af sine duftende Sager, ja det paastaas, at han spekulerer paa at udnytte de glimrende Konjunkturer ved i alle store Byer at oprette „Eau de Cologne-Haller“ i Lighed med de allerede kendte Sodavands-Drikkehaller, og hvor de spadserende Damer da i Forbigaaende kan ta'e sig et lille sødt duftende „Stænk“ for 10 eller 25 Øre.

I vor nervøse, alt overdrivende Tid er det en farlig Ting, at denne Tilbøjelighed til at bælle Eau de Cologne ligesom Bajerskøl og Toddy griber om sig med hver Dag, og vi maa være forberedt paa, at vore skønne Landsmandinder — der allerede er svært drevne i at røge Cigaretter og at køre paa Cykle — følger deres engelske og tyske Søstres Eksempel, idet de ikke mere nøjes med at lugte til den sirlige Flakon, vi har sendt dem, men begynder med at smage paa dens Indhold og ender med at vende Bunden i Vejret paa Flasken og tømme den til sidste Draabe. Og ved det næste Møde hvisker vor Tilbedte ømt: Kære Du, send mig snart noget Parfume, men endelig stærkere end den sidste. — Vi adlyder selvfølgelig, men samtidig føler vi det som vor Pligt at gøre hvad vi kan for at Eau de Cologne-Kæferten ikke helt skal ødelægge vor unge Kærlighed og forvandle Genstanden for alle vore Tanker og Drømme til en dinglende Flaske Esprit de Valdemar, Køllnervand og Jockey-Klub eller hvilken Slags „Duft“ hun nu faar Smag paa. Vi føler, at vore Advarsler ikke vil frugte det allermindste, men alligevel vil vi ikke undlade herefter at lade et Par velmente, advarende Ord følge med hver Sending Parfume.

Her et Par Prøver, som stilles til behagelig Afbenyttelse for enhver æret Læser, der maatte gøre den bedrøvelige Erfaring, at hans Elskede drikker til den store Eau de Cologne-Dimmelim. Vi skriver t. Eks.:

En duftende Gave.

Bare til at lugte —
ikke til Ganen at fugte!

Godt Raad.

Kun en Draabe en lille bittte!
Husk endelig paa: Du maa ikke „kitte“!

Med en Sending Eau de Cologne.

Endnu en Gang jeg stiller Dig paa Prøve
og sender Dig, hvad Du har bedet om.
Nu maa Du ikke mig bedrøve
med, at for Fuldskab Du i „Brammen“ kom!

Til Nipsbordet.

Hermed en Flakon med Patchouli.
Vær nu fast som en Klippe,
min egen sødeste Ameli:
nok lugte, men — ikke nippe!

Forhaabentlig vil disse faa Antydninger ogsaa bidrage til at give den noget afblegede Kærlighedslyrik en ny praktisk Retning, der paa en heldig Maade forbinder det ømme med det didaktiske. Skulde dette vort Haab gaa i Opfyldelse, saa har ogsaa Eau de Cologne-Kæferten gjort sin Nytte og tillige paany bekræftet det gamle Ord: Der er aldrig noget saa galt, det er jo godt for noget!

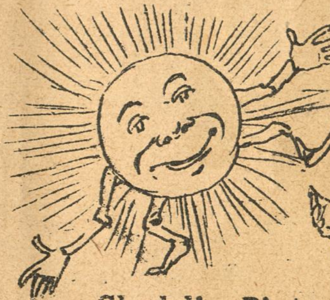

Glædelig Pintse!

„Ravnen“ ønsker enhver og én
en glædelig Pintse foruden Mén,
at Solen vil danse som aldrig før,
at Halsen ikke maa løbe tør,
at Skræd'ren vil tage mod Ræson,
saa Pintsetøjet kan sidde fjong,
at Vejret maa blive rigtig godt,
og Græsset i Skoven ikke for vaadt;
at Kæresten ej gøre Mudder vil,
at Pengene ret tilpas slaa til,
ønsker kort sagt af Hjærtet bedst
hver eneste én: en glædelig Fest.

Øm Bebrejdelse.

Fruen: I Dag har jeg selv lavet Mad.

Ægtemanden: Saa maa der være en Trykfejl i Kogebogen.

Daarlige Uhre.

— Hvor skal jeg købe mig et godt Uhr?

— Lad være at købe Uhr! Nu til Dags duer Uhrene ikke for en Snus. Forleden købte jeg et Uhr og fem Dage efter var det — paa Laanekontoret.

Dyrt.

— De har reddet mit Liv! Hvorledes kan jeg være Dem taknemlig?

— Gift Dem med min Svigermoder og rejs med hende til Avstralien!

Det sidste „Resultat“.

Fruen: Men Line! Hvorledes er det dog De ser ud?!
Pigen: Jo, ser De, Frue, da Gendarmerne rejste, fik hver af dem en Lok af mit Haar til Erindring.

Arbejdets Deling.

— Hvor kan det være at jeg igaar saa Dig paa Strøget med Frk. Petra. Forleden spadserede Din Kompagnon med hende.

— Jo, ser Du — vi skiftes. Naar jeg rejser tager han sig af Pigebarnet og naar han rejser er det min Tur.

Det skæbnesvangre Tal.

Talen kom paa Tallet tretten, paa væltede Saltkar, paa Knive og Gafler, der var lagt over Kors og alle Slags lignende Ting, som af gammel Vane vækker Folks Overtro.

— „Ja, man skal nu alligevel ikke spotte over al Overtro,“ bemærkede en Herre med dyb Alvor. „En Onkel af mig begik i sit syv og halvfjerdsindstyvende Aar den Uforsigtighed at sætte sig til Bords som den trettende Gæst.

— Og han døde samme Aften?

— Næ, men akkurat tretten Aar derefter.“

Hr. Søren Jensen.

Mel.: Jo, jo Gøgleri er en herlig Kunst.

Før, hvor man end stod, og hvor end man gik
fra Kjælderens Dyb til helt op under Taget,
Klaverspil man stadig i Tilgift fik,
hver tolvaarig Tøs gav Besyv med i Laget;
Etuder klang der
og Strænge sprang der
og mange Steder desuden sang der
en Stemme med.

Da blev en ulykkelig Mandsperson
hvert Øjeblik ligefrem jaget paa Døren;
de spillende Damer gav ej Pardon,
— men Gudskelov; saa fremstod der en Søren;
en Søren Jensen,
han satte Grænsen
for Damernes Tyranni, det gjorde Jensen,
og det var bravt.

Han sa'e: En Pedal maa vi opfundet ha',
som kan de herlige Toner dæmpe.
naar Spillerne blot selv dem høre ka';
saa slipper vi andre med mere Læmpe;
saa lad dem hamre,
og sukke og jamre
paa Hakkebrædtet i Stuer og Kamre,
alt hvad de vil.

Hil være Hr. Søren, den brave Mand;
han snakkede ej, men tog fat paa Opgaven,
og løste den. Paa vor Taknemlighed kan
han være sikker, langt ud over Graven.
Nu Glæde — Kinder!
man atter finder
i Verden — og sprængte Trommehinder
er Saga blott.

Thi burde der rejses et Monument
af pureste Guld for den brave Hr. Søren,
den Tak har han virkelig ærligt fortjent;
den skal min Salighed ogsaa han have.
Og paa Monumentet
der skal staa prentet:
Her ser I den største Mand paa Kontinentet
og andet Steds.

Pinse-Stemning.

Mel.: Lott ist todt.

Det kimer nu til Pinsefest
og søndagsklædte Skarer
pr. Cykle, Sporvogn og til Hest
ud ad vor Strandvej farer. —
Fra Hovedstadens Røg og Støv
man holder af at gæste
det friske nyudsprungne Løv
— selv paa Apostlens Heste. —
Bevares vel, der gi'es vel ogsaa dem,
som kører ud med Banen, men som helst vil „sejle“ hjem.

Mens Solen en Svingom sig faar
til Fugle-Symfonier,
og Sælgekoner Triller slaar — —
„Aa, her er Rejer, Pi'er!“
Madammen pakker Smørrebrød
med Æg og med Ansjoser,
med „Trillepølse“, Ost og Kød
i Kurve og i Poser. —
Saa trasker bort fra Byens Støj og Larm
Hr. Sørensen med Rollinger og Mutter Arm i Arm.

Og under Skovens grønne Tag
i Græsset man sig sætter,
og nyder dèr i Ro og Mag
de rare Frokostretter. —
Mens Børnene saa let paa Taa
smaa Anemoner plukke,
forsøger lille Fatter paa
at lade „Lærken“ klukke;
men Mutter siger: „Det er bedst vi gaar,
jeg længes efter snart at faa en lille Kaffetaar“!

Man styrer videre sin Gang
dybt ind ind igennem Skoven
og fryder sig med munter Sang
af Fuglene foroven —
Man glemmer Hverdagslivets Slid
i Byens Larm og Tummel,
man glemmer al sin travle Flid
i Stuen trang og skummel;
thi i det Fri man føler sig dog bedst,
og det er ikke hver Dag man kan holde Pinsefest!

I Landsbykroen.

Hans (kigger gennem Vinduet ind i Billardstuen, hvor to Københavnere i Skjorteærmer spiller Billard): Du, Peer! Det er storartet med disse Københavnere! De har ikke engang en Frakke paa Kroppen, men spille Billard — det skal de s'gu!

Ved Bordet.

Af *François Coppé.*
(Sluttet.)

Men Drømmeren bliver fremdeles forfulgt af sin fikse Idé. En Stund har han mekanisk, uden at tænke derover, smulret et lille Stykke Hvedebrød mellem Fingrene. Aa! Brød er et intetsigende Fantasi-Næringsmiddel ved et Maaltid som dette. Man maa uvilkaarlig tænke paa den naive Dame, som sagde om de ulykkelige brødløse: „Hvorfor spiser de ikke Kager"? Men denne fine Kage er dog ogsaa Brød, Brød der blev tilberedt af Mel, og dette blev igen lavet af Korn. Ja, ja, vist er det Brød, slet og ret Brød, lige som Bondens Brød, lige som Soldatens Kommisbrød. Men for at det kunde komme paa de riges Bord, krævedes der mange Menneskers taalmodige Arbejde. Bonden har pløjet, saaet og høstet, han har skubbet sin Plov frem i den fede Jord eller ført sin Le under Efteraarets piskende Regn. Han er vaagnet, opfyldt af Bekymringer for sin Mark, naar det tordnede om Natten; han har skælvet, naar han saa de tunge, violette, hagelsvangre Skyer drage forbi; han blev udtæret og udslidt af Høstarbejdets udmattende Strabadser.

Og naar den gamle Møller halv krumbøjet af Rheumatisme — en Følge af den klamme Taage ved Flodbredden — har sendt sit Mel til Paris, saa bærer Lastdragerne med de hvide Hatte de tunge Sække paa deres brede Rygge, og endnu sidste Nat har travle Hænder i underjordiske Rum lige til Morgengry været beskæftiget med at omdanne Melet til spiseligt Brød. Ja virkelig, alle disse Anstrængelser har været nødvendige for at tilberede dette Brød, som disse forfinede Mennesker tankeløst bryder i Stykker. For den uforbederlige Drømmer er dette nu en Tvangsforestilling. Maaltidets Finheder minder ham atter og atter om de menneskelige Lidelser. Netop for lidt siden, da Mundskænken skænkede ham et Glas Chambertin, kom han i Tanker om, at mange Glasarbejdere ved det stadige Glasblæseri angribes af Brystsyge! Naa, Verden er nu en Gang saaledes. En Nationaløkonom vilde le ham lige op i Øjnene. Selskabet her bestod sikkert af lutter hæderlige og dygtige Mænd og elskværdige Kvinder. De Lykkelige, der her er forsamlede, er vistnok ikke lykkelige paa uretfærdig Maade. Hvorfor skulde slige overordentlige Væsener ikke ogsaa nyde overordentlige Glæder? —

Maaltidet nærmer sig sin Ende og der indtræder et Øjebliks Ro, mens Tjenerne for sidste Gang fylder Champagneglassene. Gæsterne føler Fordøjelsens Træthed. Drømmeren betragter den ene efter den anden og alle disse Ansigter har et blaseret, veltilfreds Udtryk, der gør ham urolig og vækker hans Uvilje. En underlig Følelse — men saa bitter!

Og i sit Hjærtes Dyb protesterer han mod disse tilfredse, der nyder alle Livets Goder i Kraft af Besiddelsens Ret . . . .

Men véd de mon, at deres Luksus er opbygget paa saa megen Elendighed? Tænker de mangen Gang derpaa? Tænker de derpaa saa ofte som de skulde? Tænker de overhovedet derpaa? — — —

En Filosof.

— Det er svært, saa Du er høflig mod din Skomager, naar Du møder ham.

— Ja, jeg har den Mand at takke for nogle af de lykkeligste Øjeblikke i mit Liv.

— Hvorledes da?

— Jo, ser Du, hver Aften, naar jeg trækker mine Støvler af, er jeg lige som født paa ny!

I Fortrolighed.

— Sig mig, Fa'er har Du ogsaa altid faaet Prygl af Din Mo'er?

— Næ, men af Din!

Hos Lægen.

En Dame: Nu er det igen snavs med mig, Hr. Doktor. Ingen Appetit og saa føler jeg mig saa svækket . . . Mine Ben vil slet ikke bære mig mere! Hvad raader De mig?

Lægen: Tag en Droske!

Anbefaling.

Mr. Fox berejser Tyskland. Ved Afrejsen fra en By medgiver Hotelejeren ham en Anbefalingsskrivelse til en Kollega i den næste store By. Nysgærrig aabner Mr. Fox Brevet og læser: „Hermed en rig Englænder".

Fra Gaden.

En Herre (til to Børn, der skændes): Hvad er der i Vejen, Børn?

Drengen (sagte til sin Søster): Du skal ikke sige ham 'et — han er vist Bladreporter!

Moderne.

En Rejsende (ved et Jærnbanesammenstød): Men hvorfor yder man ikke de forulykkede øjeblikkelig Hjælp?

En Konduktør: Vi venter bare paa Fotografen!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Med fuld Damp.

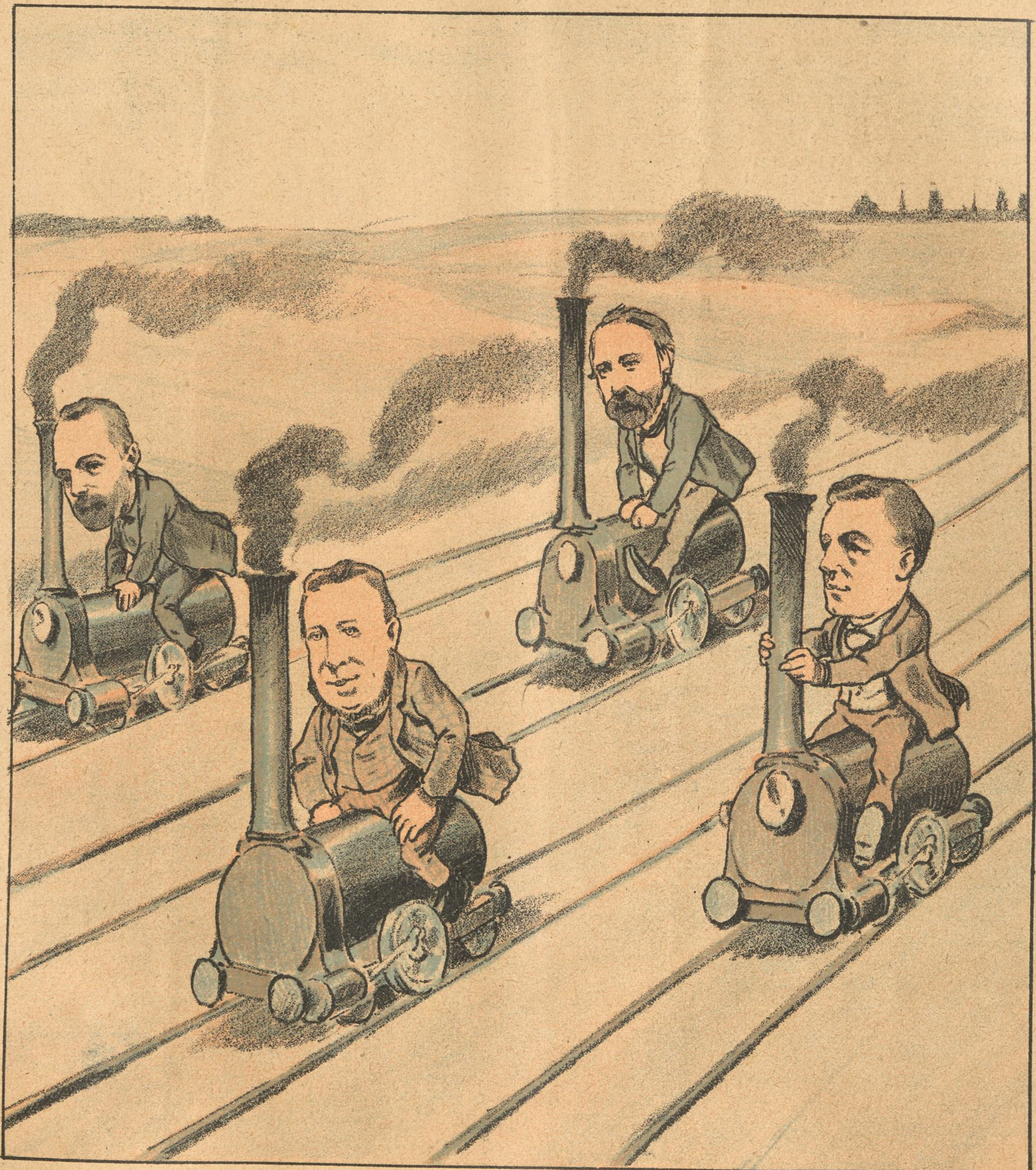

Hjemrejsen til Vælgerne.

Nr. 20.

RAVNEN

Søndag d. 20. Maj 1894.

Stilfuld Udsmidning.

Kommerceraaden: . . . Er De uforskammet, saa lader jeg Dem veife ud gennem min *ægte Renæssance-Dør!*.

Fra sidste Uge.

(Revyvise).

Mel.: Min kære lille Søster.

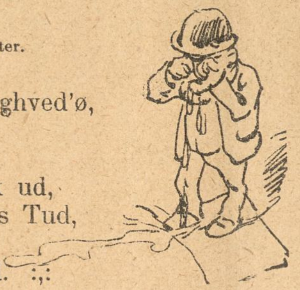

Den kære lille *Jørgen*
fra Landsthing drog til Boghved'ø,
han Vælgerhjærter vilde
ved Talens Solskin tø;
men Manden ej et Ord fik ud,
man stak Protest i Jørgens Tud,
:,: den stakkels lille Jørgen
han græd, ja det ved Gud. :,:

Den gamle Mester *Erik,*
der nu som Censor gør sig tyk,
om Ungdomstid fortæller,
da ej han bar Paryk.
Da han slog løs mod fint og flot,
mod Grevens Borg og Kongens Slot,
:,: den slemme Mester Erik
er nu en fæl Per Tot. :,:

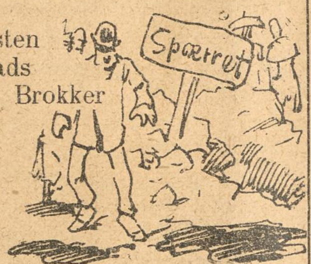

Hvor Kongen gled ad Brosten
i Guldkareth til Bryllupsstads
man gaar blandt Snavs og Brokker
og har et rædsomt Mas,
for Kronprins og Loviselil
paa Asfalt gerne køre vil;
:,: thi smider Magistraten
med Glæde Skidtet til. :,:

At *Fredrik* var lidt skruet
har Byen vidst i mange Aar,
men Varmen nu til Ho'det
det tykke Asen gaar.
hvad 8 Timersdag angaar
vil Fredrik ej, at den vi faar,
:,: han helst i Smaafolks Øjne
vil putte Højreblaar. :,:

Saa fik vi Has paa *Pinsen,*
den var for Resten ganske go',
selv „Ravnen" tog i Skoven
pr. Tog fra Nørrebro.
Den hilste dèr paa Finke, Gøg
og fik en Bjørn, som var lidt høj,
med vældig Blus paa Lampen
den hjem til Byen fløj. :,:

Annonce.

Adolf, kom tilbage til din Else — Klaveret er solgt.

Hr. Redaktør!

Di kender maj jo nok. Mit Navn er Moses Mayer, og jaj har flere Gange før gjort Dem den Ere at schkrive i Derresches erede Blad, om hvad der, om jaj schaa maa schige, laa maj paa Sinde. Naar jaj denne Gang griber Pennen — Aprikosch! — det var en fel „Linch"justisch, der blev øvet mod min Ven, Redaktøren af „Pennen"; han sitter jo i den Brummen, har jaj hert. Na! det var nu ikke derom jaj vilde tale i Dag; det var noget ganschke was andet — hva' Fanden var det nu.

Naa, nu ved jaj det; jaj vilde skrive lidt om Sommerens Fænomener, om jaj saa maa sige. Jaj vil da begynde med Cirque dy Nord.

Jaj kan schgu ikke ferstaa, at di ikke har kaldt det Cirque dy Vest i Stedet for: dy Nord. Enhver ved jo schgu da, at: dy Nord er paa Kongens Nitorv, ligeschom man, naar man siger: Te'nor, altider tænker paa Teatret paa Kongens Nitorv. Hi! hi! Dy Vest vilde være et ganschke udmærket schtorartigt godt Navn; og jaj kan schgu ikke ferstaa, at min Ven Goldschmidt ikke har fundet derpaa; han plejer ell'sens at være schaadan et godt Ho'ede.

Mensch vi taler om Vest — sig maj; hvorfor er den schmaa Vest ikke mere Kolumbine paa Pantomimeteatret. Var hun maaschke ikke „Vest"alinde nok — hi! hi! hi! — eller var der andre tvingendes Grunde til ikke at gaa Nor' a Vest til efter en Kolumbine. Jaj schpør blot.

Na! det var: dy Nord, vi kom fra. Ja hvad schkal man sige; fint nok er der schgu: der er baade en Baronessche og to Herzog'er — hi! hi! foruden en Masse af Grosserere og daglige Heste og en Sveitzer, der schgu ikke er fra Aagaard a' — hi! hi! hi! Og schaa er der jo ogschaa Schmidt; ikke Schtop nu lidt Schmidt, men Albert Schmidt; ham, der var Kunstskytte hos Busch, og som nu har schkudt Papegejen her i Byen, og er bleven Direktør. Det maa jaj nok sige, det er schgu da en Fremgang, schom han sa' Drukkendidriksen, han fik sin ferste Rubin paa Næsen. — Hi! hi! hi! ha! ha! ha!

Na — Schmidt mej her og Schmidt mej der, men schmidt maj nu ikke ud af Derresches Bevaagenhed, Hr. Redaktør, fordi jaj tillader maj at henvende maj til Dem og ønske Dem en rigtig glædelig Sommer Skampagne til Masser af Krus Flaschken. Hi! hi! hi!

Jag forbliver Hr. Redaktør, Dereschès erbedige

Moses Mayer.

P. S.

I mit næste Brev schkal jag give dem et lille Resumé, om jeg saa maa sige, over Tivoli. Adjøs!

Vidnesbyrd og Anbefaling.

I to Maaneder har min Kone lidt af Hæshed og Besværlighed ved at tale. Siden hun har benyttet Deres Middel, kan hun næsten slet ikke tale mere. Jeg anmoder Dem om snarest at sende mig endnu to Flasker.

Deres taknemlige
Gravesen,
Undergraver.

Broder og Søster.

Da han kom til Verden var hun to Aar gammel og ytrede en ustyrlig Glæde over den søde lille Broder. Da han var tre Aar gammel, var hun allerede fem Aar og sagde til den lille Mand: „Hør Du, Du skal være pænt artig og gøre hvad jeg siger, for jeg er den ældste.“ Og da han havde naaet det sjette Aar, var hun ikke lidt stolt af sine otte Aar, hun havde allerede længe gaaet i Skole og kunde læse og skrive. Da han var ti Aar, glædede hun sig ved at være tolv, for nu vilde man snart kalde hende „Frøken“, mens han endnu i lang Tid vilde blive regnet for en dum Dreng. 16 Aar gammel saa hun med Medlidenhed ned paa den 14aarige Broder; thi som sekstenaarig gælder man noget i Verden — naar man er en Pige. Da han endelig naaede de 16 var hun 18, og da han 18 Aar gammel blev Student gik hun i sit 21de Aar og lod sig gøre Kur til — og koketterede selv en lille Smule. Han var 24 Aar, da han kom tilbage fra Hovedstaden med en god Eksamen. Han omfavnede hjærtelig sin lille Søster, der imidlertid var bleven to Aar yngre. Da han var 30 Aar giftede han sig, hun var dengang 24 — sagde hun — og gik som Brudepige med i Bryllupstoget. Da han var 36 Aar gammel, var hun allerede 25 Aar og fortalte til Enhver, der vilde høre hende: „Min Broder höldt saa meget, aa, saa gruelig meget af mig og bar mig altid paa sine Arme eller gyngede mig paa sine Knæ. Men dengang var han ogsaa allerede en stor, voksen Dreng!“

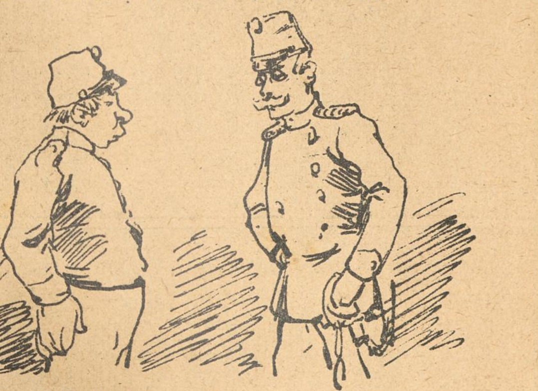

Felttjenestelæsning.

Løjtnanten: Hvorfor er det forbudt Forposterne at ryge Tobak?

Rekruten: For at Fjenden ikke skal lugte det!

For Ikke-Svømmere.

Badetiden nærmer sig. Alle Folk gaar da i Vandet, baade dem der svømmer som Aal, og dem der „flyder“ og „træder Vande“ som Brosten. Til Gavn og Glæde for Alle, der ikke af Tilbøjelighed gaar neden om og hjem, er der i Tyskland udkommet en Brochure, som giver Anvisning paa, hvorledes en Ikke-Svømmer har at forholde sig i Livsfare. Sagen er yderst simpel. Falder man i Vandet saa behøver man bare at slaa op i det nævnte Værk, Side 19; dèr er de nødvendige Arm- og Fodbevægelser angivne. Man gør Bevægelserne, svømmer til Bredden og er reddet.

Ny Tivoli-Vise.

Mel.: Og dersom Du morer Dig doli'.

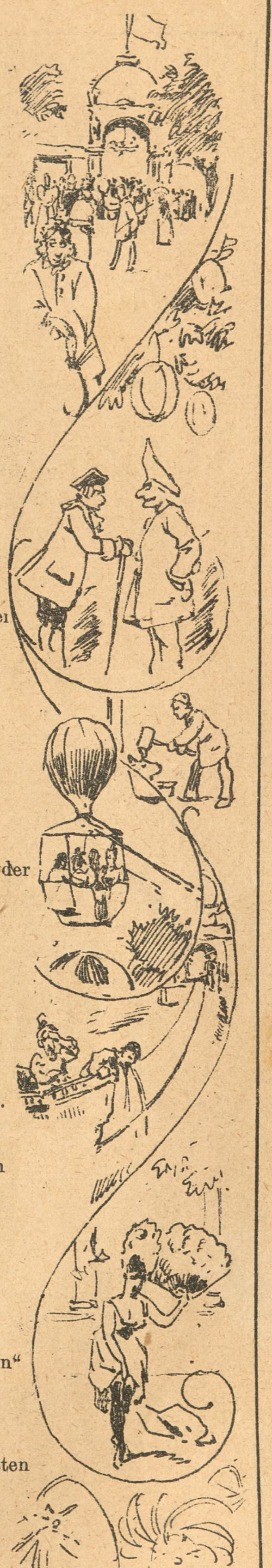

At Tivoli har faaet „Aabning“
det ganske vist glæde os maa;
dog Tivoli selv med Forhaabning
„Forstoppelse“ ønsker at faa.

Nuvel, gid Besøget maa blive
fortræffeligt lige til Slut, —
til Gengæld bør Tivoli give
for Skillingen noget med Fut.

Ved Porten, med venlige Miner
man hilser paa den og paa den,
man møder de smaa Abonniner
med Strikkestrømpen igen.

Paa gamle Bekendte man støder,
Hr. Busholm og Hesse man sér,
selv Fred'rik og Lisbeth man møder
og Brødrene Lumbye med fler'.

Ja, er man i Tivoli kommen,
kan rigtig til Søren man slaa;
men rigeligt Sølvtøj i Lommen
selvfølgelig have man maa.

Paa „Tyren“ man slaar og man skyder
og flot i Ballon drejer rundt.
Man i Karusellen sig fryder
og rutscher indtil man faar ondt.

Paa Danse-Estraden man snor sig
med lystige Pigebørn smaa,
og ude paa Søen man mor' sig
med Sejltur til „Grotten den blaa“.

Og naar vi saa henne hos Svendsen
har vist, at vi „Skæve“ kan slaa,
saa ser vi om hen til Thor Jensen
vi lige ad Banen kan gaa.

Arenatheatret og „Kisten“
vi heller ej bør gaa forbi,
dèr kan man saa rart finde „Gnisten“
og lugte det Fyrværkeri.

Naar hjem vi saa gaar midt om Natten
i udmærket Stemning, men træt,
er vi maaske tung nok i Hatten,
men Pungen er bleven saa let.

Blindebuk.

Frøken Selma: Jeg har ham, jeg har ham! Det er Hr. Graa! Jeg gjenkjendte ham straks paa Pandekrøllerne!

Surrogat.

— God Dag, kære Ven! Jeg er bleven drivvaad, Du. Maa jeg hænge min Frakke lidt til Tørring ved Din Kakkelovn?

— Jeg har slet ingen Kakkelovn, men vil Du ta'e til Takke med mit *Spritapparat*, saa værs'arti'!

Ny Vuggesang
for Højres Poder.

Sov mit Barn, sov længe,
Estrup han har Penge,
Guldet tager han for sig,
Slidet giver han til Dig,
derfor maa Du trænge.

Bahnson bygger Forter
for Folkets sidste Skjorter —
kunde han flaa Huden a'
glad han den til Forter ga',
naar paa Mønt det skorter.

Ravn han træder Vande,
han mon for Flaaden stande. —
Dirckink-Holmfeld jog han bort,
blot fordi han skrev til Hjorth
fra de fjærne Lande.

Nellemann han straffer,
han Dig i Tugthus skaffer,
hvis Du stjæler i det smaa;
Folk som Ryder la'r han gaa,
dem han ikke straffer.

Goos er Kirkens Værge,
derpaa kan trygt Du sværge.
Præsterne han lønner fedt;
Dog de si'er de faar for lidt
af den gode Værge.

Ingerslev fremmaner
en voldsom Masse Baner —
monstro Manden tog og gik
hvis han intet Statslaan fik?
det vi ikke aner.

Hørring i vort Rige
har ingenting at sige,
han skal bare følge Trop,
indtil Estrup siger Stop,
han er Barnepige.

Dernæt kommer Thott'en,
men han er slemt paa Potten.
Han skal ordne Par'graf fem,
skaffe Slesvig til os hjem,
det er s'gunte saad'n.

Sov mit Barn, sov længe
i Højres lune Senge,
og naar saa Du bliver stor,
skal Du faa en smuk Plet Jord
i „Værnets“ grønne Enge.

„Ravnen“s Tivoli.
Aabent hele Aaret.

Mel.: Tivolivisen.

Og hvis at Du morer Dig doli',
nu Rigsdagen ikke er mér,
saa gaa ind i „Ravnen“s Tivoli;
tro mig, at Du morer Dig dèr,

Forbi Cerberusserne gaar vi,
og hvis Du er Russerven — vel!
saa glæd Dig; til Sommeren faar vi
Optræden af Zaren selv.

Se, dèr er det aabne Theater,
dèr har Pantomimen sit Hjem;
de nikker, de lune Krabater
og Bojsen før' Ordet for dem.

I saadan en Pantomime
kan siges en Del med et Nik,
og det er de Herrers Estime,
at have en god Mimik.

Saa kommer vi til „Harmonien“;
det er Sammensmæltningskoral;
hør blot efter Melodien:
O! Venner — Forlig! — betal.

Hist ovre paa Plænen der bliver
af Estrup just nu voltigert,
man ser med Balancen det kniber,
blot ikke, det gaar ham forkert.

Kanonkongen Bahnson optræder,
men han er nok lidt for dyr,
der er ikke mange, der glæder
sig over den gnavsede Fyr.

Saa er Nellemann knap saa slem, nej:
naar Bahnsons Gendarmer bli'er sendt
paa Porten — da for hver Forglem'ej
faar Nellemann sig en Betjent.

Hist ovre der har vi Koncerter
af den evropæiske Rang;
Corps diplomatie er Værter
der leder dem med Talang.

Kort sagt; af at se og at høre,
der er saamænd mere end nok;
saa ofrer da rask den Tiøre
og slut jer til „Ravnen“s Flok.

71 og 72.

Billede af Pariserlivet.

De mødtes i „Mont de Piete“ (Assistentshuset). Dette Elendighedens og Fortvivlelsens Samlingssted — den pariske Fattigdoms Klædeskab og Aagerens Hovedalter — var fuldt indtil Trængsel. Allerede i mange Timer havde Vurderingsmanden bag den med et Gitter forsynede Pult opraabt Numrene, som de Laansøgende fik efter Tur; han bøjede sit af det idelige Slid i Indleveringskontoret mærkede Ansigt ned over den gamle Protokols gulnede Blade, i hvilke han travlt indførte Navne og Adresser.

„Igen? Saa snart? Og endnu bestandig smuk?“ med et betydningsfuldt Smil: „Brystnaal — lille Diamant — hm! 20 Francs til 71. Videre, hurtig! Den næste! Naa — og De? Et udskaaret Kruzifix. Elfenben? Nej. Fem Francs til 72!“

„Ikke mere?“

„Nej, ikke mere. Vil De ha'e det, ellers maa De gaa. De opholder andre. Bestem Dem.“

72 tøvede endnu. Pludselig rykker en fremmed Haand i hendes forslidte Sjal. Hun ser sig om. Nummer 71 vinker hemmeligt til hende. Et Øjeblik efter staar begge Piger sammen ude paa Gaden.

„Se her! Tag dette!“ hviskede 71. „Jo, vist saa. Jeg stjal Deres Lykke ved mit dumme Nummer. Desuden — det sker for at narre Djævelen. De siger Nej? Hvorfor ikke? Lille Tosse!“

72 var blussende rød i Ansigtet af Skam, en Rødme, der snart veg Pladsen for en næsten aandeagtig Bleghed. Hendes Læber er blaalige, og de smalle Skuldre knuges sammen af Kuldegysninger. 71 er frisk, slagfærdig, letsindig, en Gadedreng i Skørter. I brogede paafaldende Dragter strejfer hun gennem Paris, drager alles Blikke til sig, som et falsk Guldstykke, der glimrer mellem Brostenene. Den ene smiler i stum Forbavselse, den anden lader Munden løbe, lér, men vil aldrig mere smile.

„Pyt! Et Par Francs! Hvad Rolle spiller de for mig. I Morgen løser jeg min Brystnaal igen, mens De —“ et udtryksfuldt Blik fuldendte Sætningen.

„Jeg — jeg vilde bare gøre Paul det lidt behageligt paa hans Fødselsdag.“

„De har altsaa en — —“

„Jeg bor paa en Kvist i St. Margueritegaden. Han — Poul — er ved Teatret. Det er en god Plads, men den kræver fine Klæder, og disse sluger Pengene, ligesom Møllene fortærer Fjer. Vi er fra Syden — Poul og jeg. Han føler sig lykkelig her — men jeg —“

„De gør Dem den Fornøjelse at sulte ihjel, for at han — aa! Jeg forstaar! Kom med herind!“ Med disse Ord skubbede 71 sit ny Bekendtskab ind i en Restauration. „Opvarter! En Kurv! Fyld den! Først en Flaske Vin, saa noget Sukker — saa en Postei — mere af den dèr. Se saa, nu kan De fejre Pauls Fødselsdag, men paa én Betingelse, kære Veninde — De skal spise Halvparten. Og Vinen er udelukkende til Dem, hører De?“ Derpaa betalte 71 Opvarteren og lod Resten af Pengene glide ned i den fyldte Kurv.

„Og jeg, der tager imod alt dette, véd endnu ikke engang Deres Navn!“

72 er opfyldt af Taknemlighed, alligevel græder hun ikke. Taarer er en Luksusartikel for de Fattige.

„Kald De mig „71““.

„Nej, jeg vil kalde Dem — min Helgen“.

„Passiar! Alt andet, kun ikke dette, min Pige! Altsaa — 72 — vi ses igen. Hvor er det nu De boer? Godt, jeg skal huske det.“ Og hun fulgte med Øjnene den fattige Skikkelse, indtil 72 forsvandt om det næste Hjørne med sin velforsynede Kurv.

„Frøkenen er højmodig,“ tillod Opvarteren, der stod i den aabne Dør, sig at bemærke.

„Vrøvl! Frøkenen har sin gode Dag. Hun er jo Døden nær — den Pige — det læser man tydeligt i hendes Ansigt. Og hendes Paul? Han er sikkert en fin, egenkærlig Slyngel, tør jeg vædde.“ Og leende drejede hun sig rundt paa sine høje Støvlehæle og ilede bort.

(Sluttes.)

Siden Civilisationens Indtrædelse er Rigdommens Vækst bleven saa umaadelig, dens Former saa forskelligartede, dens Anvendelse saa omfattende og dens Forvaltning saa snild i den Besiddendes Interesse, at denne Rigdom lige overfor Folket er bleven en uoverkommelig Magt. Menneskeaanden staar raadvild og lynslagen foran sin egen Skabelse.

Morgan
(engelsk Lærd).

For sént.

Lille Kai: Fa'er, hvad skal jeg forære Dig til din Fødselsdag i Overmorgen?

Faderen: Du kan bringe rigtig gode Karaktérer hjem fra Skolen — dem faar I jo i disse Dage.

Lille Kai: Aa, Fa'er, det skulde Du have sagt tidligere!

Saa galt kan det gaa.

— Har De hørt Professor Rasks Forelæsning: „Influzaen er kun Indbildning?“

— Nej, han har slet ikke holdt den!

— Hvorfor ikke?

— Han ligger syg af Influenza!

En Erindring.

— Hvad har De i den lille Medaillon?

— Haar; en Erindring om min salig Kone.

— Jamen, hun havde jo ikke blondt Haar?

— Næ, men jeg!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Vore Amazoner.

Nr. 21.

RAVNEN

Søndag d. 27. Maj 1894.

Efter Sviren.

Stuepigen: Puh! Den har været slem i Aftes! Og Fruen som tror, at Herren har været paa Missionsmøde: Det vil sige: dér hvor de ringer sammen med Glassene!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Tra ra ta bom

Nu er *Sinding* stukket a'
over til Amerika,
Bojsen gnider Hænderne,
smiler glad til Vennerne
Barner, Rasmus, Claus og *La's*
og den hele Suppedas,
som har snydt det danske Land,
snyder mer i Fald de kan.
:,: Tra ra ta bom trala
godt, Sinding han stak a',
nu er vi fri for ham
med samt hans Telegram. :,:

Rømersgades Bygning har
faa't ny Ationær min Far,
Skræder *Schilder*, før en „Pjalt",
men en Mand, den Gang det gjaldt.
redded Aktier, redded Mønt,
gaar nu i den bedste Pynt.
Skræderforbund spæded til,
saadan er det *Schilder* vil.
:,: Tra ra ta bom trala
Gud hvor den Laps sku' ha',
at skære sig en Dragt
af fattig Strejkevagt. :,:

Folk, som puger russisk Korn
stak sig paa en ækel Torn,
der blev høstet mer end nok,
Folk gad ikke spille Blok,
føj, der kom et rædsomt Krach.
Stokkebye i Faldet knak,
fler vil vel gaa samme Vej,
de maa gærne gaa for mig.
:,: Tra ra ta bom trala,
de Fyre skulde ha',
fordyre Armods Brød,
kan volde Fald og Død. :,:

Er Du paa en Skofabrik,
saa'nte ned i Gaarden kig,
Schæfer finder sig ej i
saadan noget Kiggeri;
vær saa artig tag og gaa,
nu kan I sgu holde „Blaa",
en *Lock-out* er snart i Gang,
den vil næppe blive lang.
:,: Tra ra ta bom trala,
vil *Schæfer* gi' Dada
saa bli'r det kun til Faar,
som trygt i Folden gaar. :,:

Hr. Redaktør!

Som jaj i mit foregaaendes Brev lovede Dem, har Di herved den Ere at modtage efterfølgendes fra mig:

Det var om Tivoli jaj skulde skrive. Tivoli fik Aabning anden Pintschedag efter et otte Maaneders haardt Liv med schtore Forberedelser og majet andet. Der var tive Tusind Menneschker i Etablissemanget foruden Abonnenter og Opvartere, hvad der maa siges at være meget antageligt. Det trak efter Sigende so stærkt ind gennem Paarten, at Thrane maatte ha'e Watt i Ørene, for at holde det ud; hi! hi! hi! — men han trøstede sig med di Kronede Dage, det vilde blive for Aktionærerne, hvortil han nok selv herer, og dot er ja altider en Trøst, som Manden sa'e, der var bleven schnuppet for at have brændt sit Hus a' og fik at vide, at hansches Schwigermoder var brændt inde med det samme, hi! hi! hi!

Na! Tivoli er nu en Gang Tivoli, og Kebenhavnerne er nu en Gang Guldspurve, der holder majet af at komme i „Thrane"dansch, selv om di selv kommer til at betale Gildet og give gode Procenter i Renter. Og det kan jo heller ikke nægtes, at Tivoli tager saj majet godt ud med sin schtraalende Bazar, hvor saa mangen en „Bazar"alle er schlaaet, og saa mangen en Gut gaaet „Nejendam" og hjem — hi! hi! hi! — med sin „Schpyttebakke", hvor Folk schgu i al Fald ikke schpytter i Krusene — med Plænen, hvor det koster „Plæne"di monni at komme ind, hi! hi! hi! — men hvor man saa osse har hele Menagen — Schluder Manegen at sitte i — — med Konschcertsalen og Fregatten, der hver for saj har sin „Georg" i Schpidsen, men hvor man for Resten i den ene følger Didens Vej, i den anden „Lastens" hi! hi! hi! — Det kan ikke nægtes at Tivoli er dajlig, naar man en Sommer Aftning sitter i Divanen med en vis „Nimb"us om saj, og drikker sit Øl og ser paa den kulørte Lampevej, hvor der er ingen Morder, men morderlig med Folk, medens Musiken schpiler og Raketterne futter a', og di schmaa Piger schmutter a' til alle Sider, og man selv schlutter a' med en allerærbedigscht Hilsen til Dem, Hr. Redaktør fra Derressches majet forbundne og hengivne

Moses Mayer.

P. S.

Gamle Hesse holder 50 Aars Jubilæum paa Sønddag. Kan Di ikke, Hr. Redaktør schkaffe ham en Dekoration fra Hessen-Darmstadt for Ekschempel. Den vil han schgu vist blive glad for.

M. M.

Samtale i Berlin.

— Har Du hørt, at der er ankommet tyve Jærnbanetog med russisk Korn? Mon nu Rundstykkerne bliver større eller billigere?

— Ingen af Delene, men Bagerne bliver tykkere.

Det første Spørgsmaal.

Moderen (vækker sin Søn): Hans, staa op, skynd Dig! Skolen brænder!

Hans (gnider Øjnene): Mon Skolemesteren e r brændt?

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, min Kære, De skulde bare ha'e været med i Tivoli i Lørdags, da de svenske Studenter optraadte som Gæster i Arenatheatret og vakte glade Minder om de rigtige skandinaviske Studentertog i min Ungdom, da vi gik i Kongens Have hele Natten og sværmede baade paa svensk og norsk, saa Ungdomskæresterne blev sjalu og vilde gaa paa Hovedet i Springvandet, men i Stedet drak Bro'rskaal med Rivalerne til de alle i en vældig Rus ud paa Morgenstunden talte syv Taarne paa Rosenborg og begyndte Sviren forfra næste Aften, for den Gang blev Svenskerne og Nordmændene her i flere Dage, og tænkte ikke paa at sejle hjem samme Aften saadan som i Lørdags, da de skyndte sig ombord, som om de havde glemt Gadedørsnøglerne hjemme, men det kan jo ogsaa være, at de ikke kunde taale den raadne Forlig-Stank, der ruger over Byen og Landet, som fra en forpestet Sump, i hvilken kun Sammensmelteriets Reptilier boltrer sig som glade Ællinger i Gadekæret og finder, at det er noget saa dejligt, den Sylte de har lavet. Men anbelangendes Studenterfesten holdt jeg forresten et syndigt Hus med Skade flere Dage i Forvejen, for det er da virkelig ogsaa den bare Elendighed, at Ens Mand ikke engang har sørget for at ta'e en Smule Eksamen, saadan at man kunde komme sammen med de andre akademiske Borgere og sejle med Studenterhue paa li'som Amtmand Bille og ta'e alle de vakre Gossar ombord paa Gjedser og bortføre dem lige for Øjnene af deres Forloveder, som ikke engang fik vore egne Studenter at trøste sig med til Kæresterne vendte hjem igen med Hovederne fulde af Skaaler og Snerpentinedans af dennehersens Miss Føj, „kiste"glade over igen engang at ha'e entret en dansk Fregat, li'som i gamle Dage, da Danskerne og Svenskerne holdt mere af at drikke hverandre nogle vældige Skaller end at drikke Skaaler, hvad der for saa vidt kommer ud paa ét, som man faar en nederdrægtig Hovedpine af begge Dele, men vi kunde altsaa ikke faa Lov til at sejle med, desformedelst at Skade ikke er Spor af Studentma'ersvend, for rigtignok er han engang falden igennem ved Tandlægeeksamen, men han maa li'egodt ikke bære Studenterhue; saa var jeg da egenlig nærmere til det, for jeg har jo en Gang studeret til at blive Jordemoder, som De nok véd, men da jeg saa søgte Distrikt vilde de jage mig over paa en lille Ø, hvor der næsten ikke levede andre end bare Mandfolk, men dem kunde jeg begribeligvis ikke leve af, og dèr havde man da maattet gaa med hvidt Bind om Armen fra Morgen til Aften, som Fru Erna Juel-Hansen vil h'ae, for ellers var det vel endt med at jeg selv maatte sende Bud til en anden Ø efter en Jordemoder i paakommende Tilfælde, men la' mig nu huske at fortælle Dem, at vi kom altsaa dog i Tivoli med Studenterne, det vil sige Skade saa jeg naturligvis ikke noget til førend det næsten var forbi, da jeg endelig traf ham henne ved Koncertsalen, hvor han sad og suppede med to kvindelige Studenter, som han allerede var bleven Dus med, kan De tænke Dem! Jo, De kan bande paa, han var oppe, den Gamle — naada! Og Himlen maa vide, hvad han havde bildt Dem ind, for mageløs galante var de og titulerede ham hele Tiden „Hr. Doktor," og „Hr. Professor", og til mig sa'e de i et væk „Fru Professorinde" og det gik med svensk Banko og Portvinstoddy og jeg véd ikke hvad lige til de skulde marschere ombord, saa kom Opvarteren med Regningen, og bukkede for Skade, og værs'artig! Det blev over tretten Kroner foruden Drikkepenge, som Skade maatte betale for at spille „Professor" i et Par Timers Tid. Det var saamæn en dyr Doktor-„Hat"!

Tak for Kaffe!

I Skumringen.

Hun: Vil Du elske mig lige saa højt, naar jeg bliver gammel.

Han: Meget mere, min Søde, for saa vil Du ikke mere være saa dum.

En øm Elsker, kaldet „Ruder Bonde", blev forleden mulkteret, fordi han havde opvartet sin Kæreste med en Dragt Klø. — Han burde i den Anledning tillige avancere til *„Klør-Bonde."*

Klaret.

— Men hvorledes kom Petersen ud af sin Forlegenhed med de to Pigebørn?

Han besluttede sig til at elske den fattige og gifte sig med den rige.

Selv hjemme.

Manden: Skal Du nu ud at spadsere igen? Hvad Tid kommer Du hjem?

Konen: Naar det behager mig!

Manden: Jamen ikke et Minut senere. Det siger jeg Dig.

Paa Ægteskabskontoret.

— Den Dame, som jeg kunde ønske at gifte mig med, skal være saa musikalsk som mulig!

— Ganske som De ønsker! Vi har dem med og uden Musik!

Hævn!

Vagtmesteren (til Underofficeren, der kysser hans Datter): Død og Helvede, Underofficer! Hvad er det for Kunster?! — Men jeg kræver Hævn! 10 Bajere! Og det straks! Forstaar De?!

Det simpleste.

Smeden: Jeg kan desværre ikke lukke den Laas op.
Lille Poul: Mo'er, lad Du hente en I n d b r u d s t y v — han kan!

Men —

Mel.: Skærsliberviseu.

Hvert Teater lukker sine Døre
og „Bakken“ snart begynde vil
tunge Flytteomnibusser køre
fra Byen ud ad Landet til —
Grosseren med den tykke Mave
vil lufte sig i Mark og Skov,
vi Smaafolk kunde ogsaa have
en smule landlig Luft behov. —
Men —
at være flittig os Pligten byder
medens de store nyder
Frugten af al vor Flid!

Sommersolen Strøgets Asfalt gløder
og Skoven staar i prægtigt Flor, —
sommerklædte „Publikummer“ møder
i Tivoli og Cirque du Nord —
I Cirkus Albert Schmidt med Suite
vil holde Publikum i Trit,
man klapper af Jockeyen Sitte
og Herzogs flotte Skoleridt —
Men —
det er nu godt nok med disse Heste,
dog er Ballet det bedste:
Uf sikke' Bentøj — hva'?

Fred'rik Hansen pusler med M M'
og laver Ris til sin egen Bag,
Gud bevares vel hvor han dog slem
mod otte Timers Arbejdsdag —
Hans dumme Angreb let forklares;
vi trælle skal det hele Døgn,
vor Søvn og Frihed helt skal spares
vi slide Søndag skal som Søgn
Men —
det er jo klart nok at denne Strik, han
Buler har i sin „Blikspand;“
— „Pæren“ er skør og mør!

Telegrammerne, som gjorde Opsigt
og stempled' et Par Rigsdagsmænd,
viste sig at være lutter Opdigt
af denne Sinding-Christensen. —
Med Bojsen fik han at bestille,
med Rasmus Claussen ligesaa,
og Lauridsen ham muntre vilde
hvis fat i Fyren han ku' faa —
Men —
det var en Skam at han stak saa rask
Skade Amerika ska'
ligge saa langt herfra!

Kornet og Luftkastellerne.

Meget frit efter H. C. Andersen.

Der er en Børs her i Landet,
der handler med Korn man blandt andet;
nu! Kornhandel er en ærlig Sag,
og Overskud gav den hver eneste Dag;
det blev til en Formue naar det blev talt,
og det fandt Grossererne ikke saa galt;
dog helst de være vil Millionær,
den Tanke har hver en Korngrosser kær.
— — — — — — — — — —

Lad se nu! — saadan de spekulerer,
paa Korn heri Landet det tit mankerer,
det staar her i — rentud — en dejlig Pris,
og Mønt kan der tjenes i Massevis;
— hvad nu? om vi køber i store Masser
fra andre Lande, tro mig, det passer,
vi fylder hvert Pakhus og hvert Loft,
og sælger det ud — og tjener groft;
saa kommer der Dyrtid; Folk maa spare
paa Kornet, det er en sjælden Vare;
for vi ligger inde med alt, hvad der er,
og det koster Mønt, det er, hvad det gør;
vi venter en Stund endnu, inden vi byder
det frem: Gud bevares; hvor til Vejrs det skyder,
at sige Prisen; Gamle og Unge
de strømmer til os med fyldte Punge
og vejer hver Kærne op med Guld;
om føje Tid har vi Kassen fuld;
saa køber vi atter i Ladningevis,
og højere og højere det stiger i Pris,
Millionerne til os i Kassen flyder,
og Rigdommen ret til Gavns vi nyder;
vi kjøber hvert Straa i det ganske Land,
og ta'er en Avance saa højt vi kan;
saa blæser vi i Trompet og Hornet:
Kom hid! her ligger vi inde med Kornet!
— — — — — — — — — —

Og ret som de tænkte, de gjorde saa:
Klask! Luftkastellet paa Jorden laa;
thi Priserne steg ej, men tværtimod faldt
og det er for os jo slet ikke saa galt.

I Frikvarteret.

— Du taler altid om Din fornemme Familie, men min Fa'er har engang haft mange tusind Mennesker under sig.

— Han var maaske General?

Næ, men han gik op med en Luftskipper, gjorde han!

Forandret Mening.

Sanglæreren: De har slet ingen Stemme.

Sangeren: Jamen jeg betaler dobbelt Honorar for Timen.

Sanglæreren: Sig det sidste endnu engang — nu klang Deres Stemme allerede meget bedre!

I Søgang.

En nervøs Dame: Sig mig engang, Hr. Styrmand, har De nogensinde oplevet værre Vejr?

Styrmanden: Stol paa, hvad jeg siger, Frue. Saalænge Kvinden paa et Skib bekymrer sig om Vejret, saa længe er Vejret ikke slemt.

71 og 72.

Billede af Pariserlivet.

(Sluttet.)

Et Aar i et Pariser Bur. Et Aars friske, sunde Ophold i den skønne, grønne, stille landlige Egn givet bort for det hastende, jagende og urolige Liv i Paris, denne grusomme Moder, som kun altfor ofte summer sine Børn i Dødens evige Søvn. Men Jeanne klagede ikke. Var ikke Paul bestandig hos hende? Hun fordybede sig i hans Øjne, og hendes Hjemvé var glemt, hun følte hans Arm under sit Hoved, og den haarde Straamadrats blev til en blød Pude. Men i den sidste Tid tvang hans Virksomhed ved Theatret ham til at være borte fra Hjemmet tidlig og silde, hans Fraværelse udvidede sig efterhaanden mere og mere, ja, Jeanne bildte sig endog mangen Gang ind, at han var bleven mindre kærlig imod hende. Paul var træt — træt af den knugende Fattigdom. Formaaede da virkelig Fattigdommen at dræbe Kærligheden? Hun vidste det ikke, men hun følte undertiden en skarp Kulde fare gennem sit Hjærte — en meget farlig Ting, naar Legemet ligeledes er koldt. Til Pauls næste Fødselsdag vilde sikkert en anden tilberede Ragouten. Men Paul kom og gik og mærkede intet.

En Nat hørte hun ham hviske et Navn. Hun bøjede sig over ham for at lytte, men han sagde ikke mere, smilede kun i Søvne. Det forekom hende, at han havde sagt „Susanne“. Den næste Morgen spurgte hun ham ud.

„Jeg drømte bare. Bryd Dig ikke om det!“ svarede han, men slog Øjnene ned.

Forinden han denne Morgen gik hjemmefra, drog han hende kærlighedsfuldt til sig og kyssede ømt hendes sprukne, røde smaa Hænder. Jeanne tog dette for en Genopvaagnen af hans tidligere Kærlighed og nynnede hele Dagen lyksalig hen for sig. Livet blev nu igen lettere at bære, syntes hun. Paul var bleven venligere, og ny Glæde opfyldte hendes Bryst Aa, hun vidste endnu ikke, at det ligger i Mandens Karakter, tavs at kysse den ene, naar han elsker den anden.

Og hver Formiddag kom hendes „Helgen“ en Timestid og hver Dag blev Jeannes ringe Fornødenheder færre. Hver Dag tilbragte 71 en Stund ved det lave, fattige Straaleje, paa hvilket 72 hvilede mat og bleg, og hun lo og sladrede, til ogsaa Jeanne ved Indflydelsens Magt kom i godt Humør.

„Vi vil takke hende i Forening — naar Du igen er rask, min Jeanne, og saa vil vi ogsaa se at faa hendes rigtige Navn at vide,“ plejede Paul at sige paa sin tankeløse Maner.

Naar Jeanne blev rask!

En Morgen blev hun pludselig saa daarlig, at Paul ikke vovede at lade hende være alene. For første Gang gik det op for ham, hvor farlig hendes Tilstand var. Hun klagede sig ikke, men hendes Rolighed havde noget stift, fremmed ved sig. Og hendes Øjne lyste som hin Aften under Linden — hjemme — for lang Tid siden. Om Natten havde hun for første Gang talt om Bryllup — hendes eget Bryllup.

„Det er intet,“ mumlede hun, medens hendes unaturlig store Øjne længselsfuldt svævede hen over de i Vintersolskinnet saa koldt glitrende, skraa Tage, thi det var imidlertid bleven lys Dag i Paris, men med den stakkels Jeannes Liv lakkede det mod Enden.

„Paul!“

„Min Jeanne!“

„Elsker Du mig?“

„Min lille Kæreste! Hvor kan Du spørge? Du faar mit Hjærte til at briste!“

„Elsker Du mig lige saa inderlig som i vor Kærligheds første Dage, Paul?“

„Saa inderlig som nogensinde!“ Og Paul klappede blidt hendes nu meget lykkelige Ansigt.

I dette Øjeblik, netop som Paul istemte sin Vuggevise for at lulle Jeanne i den evige Søvn, slog et eller andet fjærnt Kirkeuhr fuldt Slag. Jeanne rejste sig halvt op paa Albuerne og strøg de i Uorden komne Lokker tilbage fra sit lille, hvide Øre.

„Hør!“

Og som hun lyttede, hørtes en munter Klapren af høje Hæle paa den sidste Trappeafsats.

„Det er — — — Nummer 71!“

Og allerede omrammede Kvistkamrets lave Dør en livfuld, pikant Skikkelse.

„Paul — der er min — Helgen!“ Saa stod de begge — Paul og 71 — alene overfor hinanden i det lille, solbelyste Bur; thi i samme Øjeblik døde Jeanne.

„Susanne! Du — hendes Helgen!“ og med et hæst Skrig lod han den Dødes Haand falde ned paa Halmmadratsen.

„Og Du — Du — var hendes Paul? Min Gud!“

Og Jeanne?

Et lille Smil spillede endnu om hendes elskelige Mund. Det var Døden, der havde moret sig med den Spøg, at narre Livet for en stor Smærte.

For meget forlangt.

— Synes Du om denne Ring, Bertha?

Aa, hvor dejlig! Den kunde Du forære mig!

— Umuligt! Alt andet, kun ikke denne Ring! Det er en dyrebar Erindring!

— Fra hvem da?

— Ja, naar jeg bare vidste det!

Han: Men sig mig Hermine, hvortil skal det føre — hver fjortende Dag en ny Kjole! Det maa jo føre til usunde Forhold.

Hun: Tværtimod. Stofskifte er sundt for ethvert Menneske.

Naar Munden løber.

Han: Se her, min søde Pige, bringer jeg Dig en Lodseddel. Trækningen finder Sted kort forinden vort Bryllup. Hvilken Lykke, hvis Du nu vinder en stor Gevinst:

Hun: Aa, ja det vilde være himmelsk! Saa kunde jeg gøre et fint Parti.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Børneleg.

Thomas! Thomas! Ta' og hjælp mig. Han vil ikke gaa af.

Nr. 22.

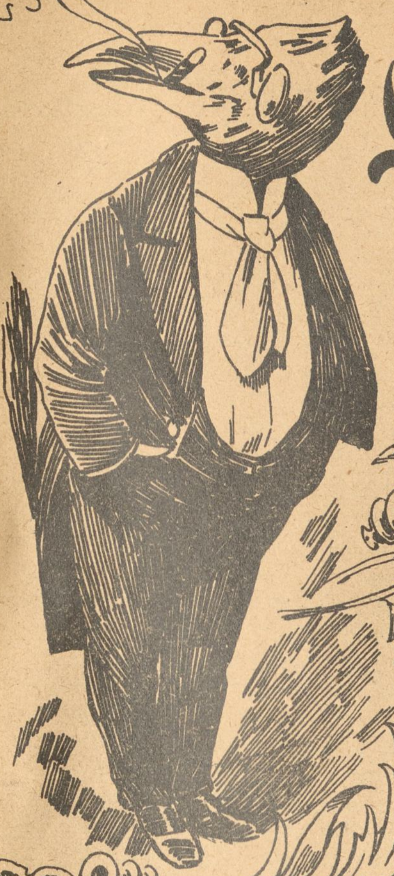

RAVNEN

Søndag d. 3. Juni 1894.

„Oberst“ J. S. Coxey.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hvis Du kender Kærlighedens Flamme.

Nys en kristen Mand, Kontorchef *Borgen*
ud har sendt en lille bitte Pjes,
ønsket Præsterne et glad Godmorgen,
kære Læser, sæt Dig ned og læs.
Borgen si'er de holder meget lidt a'
Menighedens tarvelige Vraa;
men i Fald det er en bedre Middag,
saa er Præsten der, det kan De nok forstaa.

Tyfus nu i Vester Ho'det løfter,
i Kasernerne den Fripas har,
der er nogle væmmelige Grøfter,
deres Duft er ikke vid're rar;
Tyfus Proletarkasernen gæster,
hvor en fattig hviler paa sit Straa,
det bli'r ikke godt før en Borgmester
dør af Tyfus, det er let nok at forstaa.

Benjaminson slap da af sit Fængsel,
han er ligegodt slet ej saa dum,
men hans brændende, hans indre Længsel
stadig higed mod Petroleum.
Naar han saa den røde Hane gale
var han glad, men sligt kan ikke gaa,
og i Fængslet er der ikke Tale
om Petroleum, det kan man nok forstaa.

Madam *Besant* har Teosofien
overmaade dejligt formulért,
men jeg kan s'gu ikke rigtigt li'en,
for jeg synes nu det er forkert,
at Ens Sjæl skal stadig ud paa Vandring,
man maaske som Droskehest maa gaa,
det var dog en væmmelig Forandring
for min Pegasus, det kan De nok forstaa.

Men hvad kan der være nu i Vejen,
er *Pontoppidan* mon helt normal,
ved De hva' det gaar s'gu over Stregen
inde paa det Galehospital;
den med Pigen syn's jeg nok er muggen,
jeg med *Brun* det skarpt fordømme maa
begge to vi gale er i Krukken
paa Pontoppidan, det kan De vel forstaa.

I Ravnens zoologiske Have.

Nu, da „Forglemmigejernes" Tid er forbi og „Tulipaanerne" gløder i fuldeste Pragt i enhver „Busk" i Jylland, er det Tid at besøge Ravnens zoologiske Have. Entréen er kun 10 Øre pr. Nummer, og der er nok baade at se og høre for de Penge.

Først kommer vi til Vadefuglene. Nogle smaa fede Ænder røber straks deres Afstamning fra en vis Andegaard oppe ved Trinitatis; de rapper og skræpper nemlig ti Gange højere end alle de andre tilsammen, men der er ingen, der tager Notits af dem.

Fra Vadefuglene kommer vi til Kragerne og Ravnene. Af de første maa nævnes en „Krage" der paa en Prik ligner en tysk Præst, og af de sidste en „Ravn", en saakaldet Marineravn, der nærmest er et Amfibium, idet den vekselvis bevæger sig i Vandet og paa Talerstole.

Fra Ravnene og Kragerne dumper vi lige ind til Bjørnene. Der er baade vældige „Bjørne" og mange mindre, særlig lægger man Mærke til en „Bjørn", der lige er undsluppen „Abrahams" Skød, og nu glæder sig til at komme til at tage hele „Dagmar" i en Bid. Den nedstammer i lige Linie fra den store Bjørn(stjerne), der hører hjemme oppe i Norge, men af og til ogsaa viser sig under sydligere Breddegrader, i en eller anden Gyldendal, hvor der er godt at være.

Tæt ved Bjørnene faar man Øje paa nogle Kameler og Bukke, et skønsomt Udvalg af dem, Højre har begaaet i Aarenes Løb. En hel Del (fromme) Faar, der kun venter paa at blive klippede, er her ogsaa; nogle af dem er indført til Haven fra Mols, andre fra Harboøre.

Af Rovdyr er der især den store Strøgløve, der gaar paa Jagt hver Aften fra Frihedsstøtten til Kongens Nytorv, og i Reglen ogsaa bringer Bytte hjem; — samt adskillige „Panter", der endnu ikke er indløst, med flere. I et Bur for sig er den store røde Hyæne, der skriger og lér, og hvis Skrig lyder som: Hundrede Procent paa tre Maaneder, medens dens mindre Frænde, Schakalen, uafbrudt skriger: Udpant! udpant! Det er et for Menneskevenner i alle Maader livligt og tiltalende Billede.

Og der er meget mere at se rundt om i Haven. Visdommens Ugle, der endelig har fundet sig et Domicil; den nihalede Kat, der efter Sigende hører hjemme i Rusland og dèr gaar under Navnet Knutski m. fl. Ingen vil fortryde at erlægge sin Ti-Øre og blive delagtiggjort i de Fornøjelser Haven byder paa.

Mærk! Der ankommer hver Uge nye Dyr.

I Papirhandelen.

Lille Selma: Har De Billedark?

Papirhandleren: Ja, lille Ven! Skal det være Blomster, Dyr eller Figurer?

Lille Selma: Næ, jeg vilde helst ha'e nogle smukke Løjtnanter!

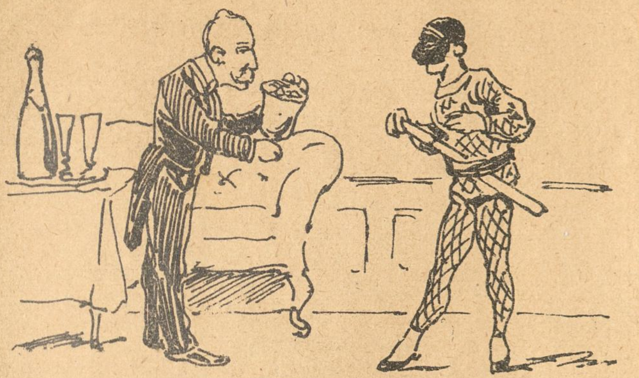

Hr. Redaktør!

Maa jeg endnu en Gang gere Dem den Ere at ulejlige Dem med et lille Referat af Hessches Jubilæum.

Ser Di, Hessche ha'de i Sendags været i Tivoli i halftredschindstive Aar, og schaa sagde Didriktionen til saj selv: Ser Du, Thrane, sagde den, no'et maa der sschgu geres, ellerschens bliver Folk gale i Hovederne, og det er sschgu Folk vi schkal leve a'; det er lige hvad det er, din gamle Schnøreschtøvle. Ser Du, gamle Ven, derfor er 'et jo osse bedst, at vi ger lidt for Hessche, det gamle Asen; hvad mener Du om to Huudrede Krus i et Selvbæger; det er ganschke vist mange Penger; men Schkidt! di giver sschgu gode Renter, og det er jo det det kommer an paa; ikke sandt, Du gamle. Jo, sagde Thrane, det har Du Ret i Thrane — og schaa blev det derved — og nu kommer Referatet af Festen:

Ved Tolvtiden medte Hesse paa Didriktionens Kontor og fik sit Krus med sine Krus i, og et Glasch Schkum oven i Kebet. Saa schkumlede de lidt; Thrane sagde, at han ha'de Hess' kær — og Hesse sa'e, at han ha'de Thrane-kær; hi! hi! hi! — og saa var den Bal forbi. Lidt efter kom Oschkar Larsen og Wivel med en Tegnebog med sivhundrede Krus i til Hessche. Om Aftningen kom der ottehundrede Menneschker i Tivoli for at hilsche paa Hessche, saa Di ser, Hr. Redaktør, at der var Schtigning i det, hi! hi! hi! Na, og di ottehundrede jubilerede og raafte Hurra, og gamle Hessche takkede, og schaa gik Teppet ner, og gamle Hessche osse ner — i Garderoben, hvor der var en lille Fescht, schom Di velsagtensch ikke var med til, Hr. Redakter, og heller ikke Dereschés majet forbundne

Moses Mayer.

I Kasernegaarden.

Sergenten: Hvad er De, 85?

85: Civilingeniør!

Sergenten: Hvad siger De? Civilin—in—in— Sludder! Her ved Kompagniet er intet Menneske Civil, forstaa' De?

Endemaalet.

Den agrariske Taler: . . . . Og vi hviler ikke, førend Rigsdagen bevilger de fornødne Penge til vore Fruers Baderejser.

I Selskabet.

(Husets Frue foredrager en Sang) *En Gæst* (hvisker til en Ven): Det er dog et smukt, et ædelt Træk af hende, at hun altid først synger efter Bordet!

Tidsspild.

— Det er til at ærgre sig ihjel over! Der sidder nu de fire Kameler og vrøvler Politik og spilder den kostbare Tid!

— Aa, de har da en meget fornuftig Underholdning?

— Underholdning! Go'maaren! De stjæler Tiden fra vor Herre, gør de! De Asener kunde jo i Stedet tyre den dejligste Sjavs!

I Provinsen.

Den fremmede. Gives der da slet ingen Fornøjelser her i Byen?

Hotelkarlen: Jo—o; danser De?

D. Fr. (livligt): Ja, jeg sværmer for at danse!

Hotelk.: Aa, havde De saa bare været her for fjorten Dage siden, da var her Skovbal!

Toiletværelset er Skønhedens Køkken.

En god Hukommelse er Hjærnens Pengeskab.

Resignation er en gammel Mutter, der har et Husraad for enhver Sorg.

Komplimenter er falske Mønter, men som enhver gærne tager imod.

I fem Minutter kan en Kone rydde op i sin Mands Arbejdsværelse i den Grad, at han behøver fem Uger til at finde sine Sager igen

I Køkkenet.

Fruen: Det vil jeg sige Dem, Marie, at bliver De ved med at sige mig imod, saa siger jeg Dem op med det samme!

Marie: Ja, jeg er ligeglad! Jeg er bleven sagt op af meget finere Herskaber!

I Varietéen.

— Hvorfor er man saa begejstret for denne Sangerinde? Hendes Sang er da temmelig middelmaadig.

— Jamen hun er meget smuk — og saa lukker man gærne det ene Øre!

Beroligende.

Gæsien: Hvad, skal *det* være *en Bajer?* Det er jo knapt *tre Kvart!*
Kellneren: Vær De glad for det.

I Provinsen.

— Hvorledes gaar 'et, Nabo?
— Snavs!
— Passiar! Saadan en rig Bager som De!
— Kan man da kalde det en Eksistens, naar man maa *leve* af sine Medmenneskers *Sult?!*

Vanens Magt.

En Handelsrejsende (erklærer sin Kærlighed): Aa, Frøken Olga, tør jeg tilbyde Dem mit Hjærte — fineste Kvalitet — varigt — uopslideligt!

Hm!

— Gratulerer! Rigt Parti? Hva Gamle?
— Næ — men hun har Forstand for To!
— Saa gratulerer jeg i Særdeleshed!

Hos Lægen.

Lægen (med Øret til Patientens Bryst): De har en mærkværdig S v u l s t i Nærheden af Hjærtet. Den maa vi under alle Omstændigheder ha'e væk.

Pat.: Det er min B r e v t a s k e, Hr. Doktor. De maa endelig ikke ta'e den helt væk! —

Desvære sandt.

Han (til sin Kone): Der er ikke Spor af Sjæl i din Barm! Du skulde ha'e giftet Dig med en Pølsemager, men ikke med en begavet Digter som mig!

Hun: Du har Ret! Saa kunde jeg i det mindste spise mig mæt!

Uskyld.

Tjeneren (melder): Hr. Løjtnanten!

Moderen: Hvilken Løjtnant?

Datteren: Aa, lad ham bare komme ind — en Løjtnant er en Løjtnant!

I Retten.

Assessoren: Hr. Petersen, De har kaldt Madam Hansen for en Kamel. Det er 10 Kroner!

Petersen: Med Forlov, Hr. Assessor, maa jeg heller ikke kalde en Kamel for Madam?

Ass.: Jo, det er ikke forbudt,

Petersen (vender sig til Madam Hansen): Farvel, Madam! (Og saa gik han.)

Hvorfor? — Fordi —

Mel.: Lott ist todt.

Paa Tirsdag samler vi vor Hær
om Fanerne de røde,
ja, under Boulevardens Træer
et mægtigt Tog vil møde,
medens Højre Markedsgøgleri
har for i Kongens Have;
de som et lille sløjt Parti
ej Procession tør lave —
Hvorfor? — Fordi — de er saa grumme faa,
og saa er det jo rædsomt flovt i Procession at gaa.

Før gik man kun i Tivoli,
naar man var godt „beslaaet";
nu gaar man mere dristigt, thi
der er jo bødet paa 'et
Hvor „Montebello" blidt hensov
har *Svendsen* paa det Bedste
indrettet snildt en lille Skov,
som vore Folk bør gæste.
Hvorfor? — Fordi — der billigt er og rart
og hvad man sparer er fortjent, det er da soleklart.

De Folk, som laver vor Cigar,
fortjener Tak af alle,
thi de et Mærke indført har,
som praktisk man maa kalde.
Et Mærke ganske ligefrem
bestemt til at beskytte;
køb derfor *kun* Tobak hos dem
som Mærket vil benytte!
Hvorfor? — Fordi — det er en Garanti,
blandt andet for at Varen er aldeles smittefri.

Sølvbryllupsfesten forestaar;
med Asfalt pyntes Gaden,
men paa sin As faldt mange naar
de stormed „Barrikaden". — —
Og Tivoli en fiks Ide
til denne Fest udklækker;
vi kendte Steder faar at se,
thi det er no'et som trækker.
Hvorfor? — Fordi — det ligger da saa nær,
Folk vil jo helst betragte sine egne Vinnevær!

Den sikreste Vej.

Han: Tror Du, at din Moder siger ja?

Hun: Lad bare mig raade. Jeg vil faa Fa'er til at sætte sig mod vor Forlovelse, saa faar vi straks Mo'er paa vort Parti.

De Frommes Medlidenhed.

Skitse fra det svenske Arbejderliv.

„Det er sandt — i Dag maa jeg jo fæste den Karl", sagde Præsten til sin Kone, idet han skød den tømte Kaffekop tilbage og rejste sig fra Frokostbordet. „Sognefogden har allerede skaffet mig en høj, kraftig Fyr; Skade kun, at han er gift."

„Er han gift!" ndbrød Pastorinden forfærdet. „Saa har han vel ogsaa Unger, der tramper mine Havebede ned? Kan Du da ikke skaffe Dig en rigtig Karl?"

„Lad det bare være godt, Sognefogden forstaar sig paa Tingene, og derfor tager jeg denne Karl," sagde Præsten i en bestemt Tone. „Børn har han rigtignok, to endogsaa, men dem skal vi nok jage ud, hvis de vover at lade sig se i Haven. Hans Kone kan forresten om Sommeren hjælpe til ved Markarbejdet, og naar jeg tillader hende det, saa kan jeg jo have ham billigere. Ellers véd Folk nu til Dags, Gud hjælpe mig, ikke, hvad de vil forlange. „Faar jeg ikke det, saa gaar jeg til Amerika!" hedder det altid. Uforskammethed og Frækhed allevegne! Jeg kender nok den Slags!"

De sidste Ord havde Præsten lært af Sognefogden; og hans Kone modsagde ham ikke mere fordi hun med sin omsorgsfulde husmoderlige Sans allerede havde beregnet de forskællige Fordele, som talte for at tage en gift Karl.

„Saa behøver vi jo heller ikke at fodre ham", sagde hun efter en Pause. „Du slipper nemmest ved at love ham et bestemt Kvantum Kartofler, Korn o. s. v., ikke sandt?"

„Naturligvis!" svarede Præsten, der kun halvt havde hørt hvad hans Kone sagde, thi han sad just og grublede over, hvor mange Dage gratis Arbejde han vel kunde forlange af Karlens Hustru, naar han vilde lade hende og begge Børnene bo sammen med Manden i Præstegaarden. I det mindste tyve Dage om Sommeren og lige saa mange om Vinteren; og de kunde jo godt alle fire bo i Karlens lille Kammer.

Præsten gik ind i sit Arbejdsværelse og slog op i Regnskabsbogen. Mit Landbrug har virkelig allerede kostet mig en hel Masse Penge. — Dertil kommer daglig nye Udgifter. — Og nu ogsaa denne Karl. — Han vil mindst forlange sine 150 Kroner i rede Penge og dertil alt det andet — naa, man kan vel nok snakke sig til rette med ham.

Som han saaledes sad og regnede efter, hvor meget han havde „kastet bort" til sit Landbrug, bankede det paa Døren og en Mand paa endnu ikke tredive Aar traadte ind.

Præsten vendte sig om imod ham og saa ved første Blik, at det var den nye Karl, men alligevel spurgte han i en barsk Tone: „Hvad vil Du?"

„Sognefogden har sendt mig herhen — han siger, at Hr. Pastoren har Brug for en ny Karl."

„Ja saa — Du er altsaa Johan Berg, ikke sandt? Hør — Sognefogden har vel talt med Dig om Lønnen, og at jeg egentlig vilde have en ugift Karl, men da det gør mig ondt for Dig . . . ."

„Ja, han talte derom, men . . . ."

„Naa godt; men tror Du nu ogsaa, at Du kan grundig besørge Landbruget og alt andet, hvad der hører til? Har Du ogsaa Marv i Knoklerne, for jeg kan kun bruge en stærk Karl."

„Jeg haaber nok, at Hr. Pastoren skal blive tilfreds. Vel er jeg noget afmagret, men faar jeg bare noget mere at spise, saa gaar det nok."

„Du har vel ikke havt det altfor fedt i Din sidste Kondition?" spurgte Præsten og lænede sig tilbage i Stolen.

„Nej, det var en stræng Tid for mig og derfor blev jeg rigtig glad, da Sognefogden sagde mig" — —

(Sluttes.)

I Skolen.

Læreren: Hvori bestaar de geometriske Grundsætningers Væsen?

Eleven: I Ulydighed, thi de vil ikke lade sig bevise!

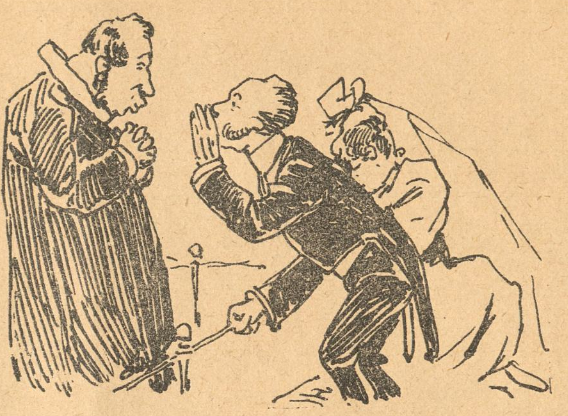

I Kirken.

Brudgommen (til Præsten, hvis Tale ikke vil faa Ende): Aa, Hr. Pastor, skynd dem endelig lidt, jeg har lejet Kareten for en Time.

I Selskabet.

Fru Krabbe: Det er dog en forfærdelig Plage med de Tjenestepiger! Hver ottende Dag maa jeg søge en ny Kokkepige!

Fru Krebs: Det er mærkeligt; vi er da akkurat lige saa mange Personer i vor Familie som De har i Deres, og jeg har nu havt min Kokkepige i næsten fire Aar.

Fru Krabbe: Ja, det vil jeg saamæn gærne tro. Men hos Dem maa en Kokkepige jo ogsaa ha'e det som i Himmerige, for De laver jo kun Mad, naar De har Fremmede — siger deres Stuepige!

Under Tøflen.

Ægtemanden (gør Testamente) : . . . . Og dette er min *første og sidste* Villie!

Sløj Kredit.

— Du, hvorledes staar det egentlig med Blok?

— Skidt. I fem Aar har han havt ti Kasserere, men endnu har det ikke kunnet betale sig for nogen af dem at stikke af!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En „Grundlovsfest“.

Højres Dyrehavsbakke.

5. Juni 1894.

Nr. 23.

Ravnen

Søndag d. 10. Juni 1894.

Foraarsstemning.

Hun: Aa, se hvor grønt Græsset er paa de fjærne Høje hist.
Han: Ja, hvad for en Farve skulde det ellers ha'e paa denne Aarstid?!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Lott ist todt.

Længe *Kasino* stod
paa de svage Fødder,
tænk endnu hvilket Rod
Rodemester *Schrøder*
ligger i, ej han vé'
om han faar en Scene,
til Avktion mod Entré
ku' han Mønt dog tjene,
for saadan Farce er s'gu go,
den selv til Carl Nielsens „Tante" sige kan Sparto.

Tietgen holdt Jubelfest,
fem og tyve aari',
Ravnen selv var til Gæst,
Nybo'ers Ravn forstaar I.
Pressen dog Plads ej fik,
Tietgen hader Blade,
derfor græd *Frederik*,
slikked tomme Fade.
Tietgen er Tietgen det er vist,
og Frederik kun Frederik, og det maa være trist.

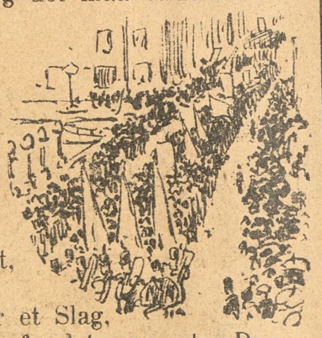

Grundlovsfest, vældigt Tog
drog afsted til Nørre
dèr vi for Frihed slog
— den fra ott' og fyrre,
er jo af Bojsen kvalt,
nu er vor paa Stabel,
trods hver Fjende, trods alt,
selv Hr. *Jespers* Sabel —
„Ravnen", som ogsaa slaar et Slag,
kom ikke hjem til Ravnemo'r før det var næsten Dag.

Højre holdt ogsaa Fest
udi Kongens Have,
det vil sige den Rest
det kan sammen skrave.
Florian Tale holdt
om vor Drot med andet,
og *Wassard* sagde stolt
Venstre gik i Vandet.
Saa var Talerne forbi,
og rundt om Punschebollen hang derpaa Folket i.

De Børn.

Otto: Mo'er, min Mave siger, at det er Spisetid.

Moderen: Aa Snak, Du skulde hellere se hvad Klokken er.

Otto: Mo'er min Mave *gaar tre Minutter for stærkt!*

Det grønnes.

Kjære babs!
Jej vel nu skrive at alle rasge drenge I hvores Skole har slaget sig sammel til en forening tel Fædrelandes faarsvar vad vi Længe have treng tel. vi have jo nok haft Liv Jægrene men di maate gaa ind fordig di satte deres Bugser ud den nye forening tæler allerede ælve Melemmer som vi dalig øver i Vaabenbrug med linealer da vi igge Have regtie sabler. thi du Maa hvide ad det er ver pateridiodisk dræng og Mans højjeste plikt at forsvare Gud og Kongen og Færelanet og Bausons festninger mo tydskerne vis di kommer vad De nok gør. nu har sosilisterne adder rodet ind I nole falsge Telligrammer om vores Bojesen og Barner men jej har svoret en dyr ed paa at jej skal hævne mij paa Dem og sæl lave nogne telegrammer om Haalm og Laurisen som jej nog ska faa obtaet i Avisen som jej læser ver dag. vordan gaar de obbe i norge ka i kusge di væmlige radikalere som vel lave repoblig og fremtidstat! jej sad forleen og tænkte paa Hvem i skule ha til Konge naar i blev Uahængende mon i igge kune brue en a vores prinser du kan jo tænge over de

din hengivne
Ejnar

Skal Estrup gaa a'?

Ny Vin paa en gammel Læderflaske.

Skal *Estrup* gaa a' er det virkeligt sandt?
Jamen, hvem skal vi saa ha' til Kommandant.
Skal *Ploug* være Chef — jeg tror nok han vil,
Men — Finantsminister duer han ikke til.
Bojsen var go' men saa fik vi bare to,
For jeg tror nok hans Bro'r nok vilde med,
Og saa var der *Frederik* - ja han var nu Satans chic.
Hvor forkert han ej endnu er konfimer't
Vilde *Scharling* blot — eller maaske *Sloth*,
Sa' De *Colding?* Næh den Olding er for kendt,
Men *Alberti!* hvor mærkværdi', ja for ser De vi var færdi'
Hvis *Alberti* ble' Konsejlspræsident.

Lars Dinesen kom, naar man bare sagde Pst!
Det var Pokkers rart at faa en Moralist.
Barner maaske — ku' vi blot faa fat i ham,
Eller *Clausen* med det „falske" Telegram;
Men hvis han ikke kan, — *Kongens Foged* — jamen han
Skal jo være Kasinodirektør.
Lille *Smit!* ja ved Gud — naar vi bare sendte Bud
Strax han fløj — jamen det var kun min Spøg.
Vilde Pastor *Moe* — han var ganske go',
Eller *Vilhelm Beck* — han var ikke væk,
Jamen *„Ravnen"* sikken Gavn den vilde gøre København, men
„Ravnen" bliver ej Konsejlspræsident.

Poesi og Prosa.

Datteren: Aa Fa'er, Du har slet ingen Idè om hvor højt han elsker mig! Han er parat til at dø for mig, hvad Øjeblik det skal være.

Faderen: Saa, naa, det glæder mig. Jeg troede forresten han vilde gifte Dig!

De Frommes Medlidenhed.

Skitse fra det svenske Arbejderliv.

(Sluttet.)

Og saaledes kom de til at tale om Lønspørgsmaalet. Mod det ham tilbudte Kvantum Kartofler, Korn, Flæsk o. s. v. havde Karlen ikke meget at indvende; det var den sædvanlige Karlekost. Ogsaa de tyve Dage, som hans Kone skulde arbejde gratis, gik han ind paa, kun bad han om, at Præsten vilde lade hende spinde Hør om Vinteren eller rengøre Stuerne til Gengæld, hvis hun i Sommertiden en Gang skulde forsømme en Dag. Kun om den kontante Løn kunde de ikke saa let blive enige. Karlen vilde have 155 Kroner og 10 Kroner i Fæstepenge. Præsten bød ham kun 125 Kroner.

„Det bliver ved, hvad jeg har sagt," erklærede sluttelig Præsten, „jeg giver ikke en Øre mere, men Du kan gærne faa en halv Skæppe Kartofler til."

Aa, saa bedrøvet drejede Karlen sin Hue mellem Hænderne. Stod han maaske og regnede ud i sit Hoved, hvor mange Arbejdstimer fra Morgen tidlig til Aften sildig, Dag efter Dag — hvor mange saadanne strænge Arbejdsdage bag Plov og Harve, eller med Le, Økse eller Hakke i Haanden, der hørte til for at afarbejde disse 125 Kroner? —

Eller grundede han maaske paa, hvorledes han skulde bære sig ad for at faa denne Karlekost og de 125 Kroner til at strække til at mætte fire sultne Maver og klæde fire Mennesker? —

Eller var han virkelig saa fræk at tro, at den højærværdige Pastors Tilbud blev gjort af lav Egennytte, i Stedet for af ren Menneskekærlighed?

Rødmede han da ikke af Skam bare ved at tænke paa, at Højærværdigheden, der saa kærlighedsfuld tilbød ham alt dette fordi det gjorde Præsten ondt for ham, vilde benytte sig af hans hjælpeløse Stilling for at byde ham en saa ussel Løn? — —

Hvem véd, hvad Karlen tænkte. — Længe blev han tavs staaende saaledes, længe — saa længe at Præsten endelig utaalmodig udbrød:

„Naa? Vil Du, eller vil Du ikke?"

„Aa, Hr. Pastor . . . . det er dog . . . jeg véd ikke, hvorledes jeg skal klare mig med det . . . da jeg for ti Aar siden begyndte at tjene, fik jeg allerede 200 Kroner og Kosten og et Par Støvler og . . . ."

„Hvad kommer det mig ved? Sig om Du vil ellers tager jeg en anden, jeg kan faa hundrede, men da det virkelig gør mig ondt for Dig . . . . . Naa?"

Karlen trak Vejret, saa dybt, at det smærtede ham i Brystet, og udstødte saa kun mat og hjælpeløs de Ord:

„I Guds Navn . . . ja."

„Naa, nu er Du da fornuftig! Her er de ti Kroner i Fæstepenge, og saa haaber jeg, at jeg bliver tilfreds med Dig. Dine Sager — hvis Du har nogle, kan Du bringe herhen et Par Dage før Skiftetiden, for at Du ikke bagefter skal spilde Tiden med det. Gaa nu ud i Køkkenet og faa Dig et Stykke Smørrebrød. Farvel!"

* * *

Smørrebrødet, som Præstekonen egenhændig skar til ham, mens hun spurgte ham om Børnene nu ogsaa var pænt stille og artige, vilde paa Hjemvejen ikke rigtig smage ham; han var utilfreds med sig selv, men han trøstede sig med den Tanke: Jeg var jo tvunget til det. Desuden følte han netop nu, som han gik hjemad igen, denne foruroligende Stikken i Brystet. Han havde nemlig sidste Vinter arbejdet meget strængt for Sognefogden for at gøre ham tilpas, men derved havde han overanstrængt sig og forkølet sig, saa at han endog i et Par Uger havde spyttet Blod. Men siden havde han hele Tiden intet mærket. Først i Dag da han stod foran Præsten og trak Vejret saa dybt ved Tanken om den Sulteløn, han solgte sig for, havde han igen følt et Stik. — Paa Vejen til den lille Skovhytte, hvor han nu boede med sin Familie, maatte han passere en lille Landsby Men næppe var han kommen i Nærheden af det første Hus, saa maatte han støtte sig op til et Havestakit. Den stikkende Smærte vedblev, han grebes af Svimmelhed, og over Tungen trængte sig noget frem mellem Læberne — noget, der bragte hans Hjerteslag og Aandedræt til at standse. Barmhjærtige Gud, det er jo Blod . . . Blod! —

Fra de smaa, grøntmalede Huse ilede Folk til Hjælp, bar ham ind og lagde ham paa en Seng. —

Snart kom ogsaa Lægen og lod ham indlægge i Sygehuset. Den følgende Morgen, endnu forinden hans Hustru og ældste Barn kom til ham, forlangte han Lægen i Tale. Sygeplejersken lod Lægen kalde og Johan Berg spurgte ham nu sagte hviskende: „Kan jeg snart arbejde igen?"

Lægen rystede paa Hovedet og sagde: „I det mindste ikke førend om to Aar."

Saa trak Karlen sin Pung frem under Hovedpuden og bad Lægen om at give Præsten de 10 Kroner Fæstepenge tilbage igen og at sige ham, at han ikke kunde tiltræde Tjenesten. — — —

* * *

Præsten var naturligvis tvungen til at tage sig en anden Karl, hvem han rigtignok maatte give over 200 Kroner.

„Men det er en stor Lykke!" sagde hans kære Kone til ham: „Tænk bare engang, hvis han ikke var bleven syg før han var flyttet hertil med hele sin Familie!"

„Gud være takket!" svarede den gode Præst. „Det vilde have blevet en rar Historie. Saa havde vi maattet ernære hele hans Familie for Livstid, og vi havde oven i Købet maattet betale hans Begravelse!"

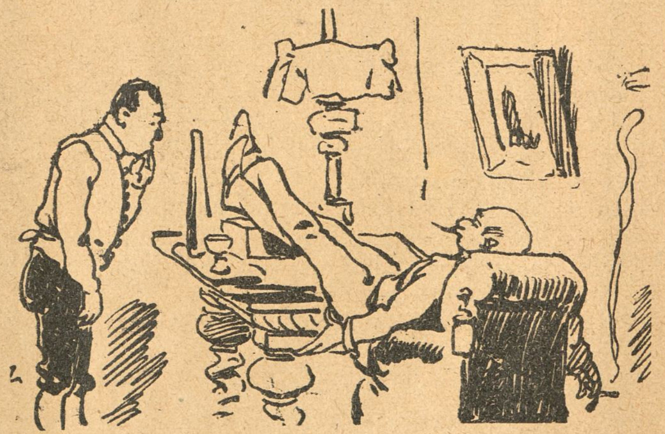

Tilstrækkeligt Bevis.

— Hans, i Morges har Du ikke renset mine Benklæder ordentlig!

— Jo, det har jeg virkelig, Hr. Baron!

— Lyv ikke! Jeg havde 50 Øre i Lommen og de er der endnu!

Middel mod Don Juan'er.

Generalen: Har De været hjemme hos mig?

Adjutanten: Javel, Hr. General! Den naadige Frue var hjemme og Løjtnant Dyrendal konverserede hende.

Generalen: Nu igen! Lad straks blæse til hurtig Udrykning!

Øjebliksmotiver

fra Nørrefælled.

Cirque du Nord.

Mel.: Da jeg i Vuggen laa.

Hvor Schumann, Busch og Renz
før havde Residens
har Cirque du Nord saa stolt
i Aar sit Indtog holdt;
med Held har *Albert Schmidt*
sin Cirkus sat i Trit,
han har det rette Tag
og dertil Smag. —
Hej hop! — Til Trommehvirvel og Piskesmæld,
det Hele gaar med virkelig Appel;
ja der er Liv og Fut — med andre Ord:
man morer sig i Cirque du Nord!

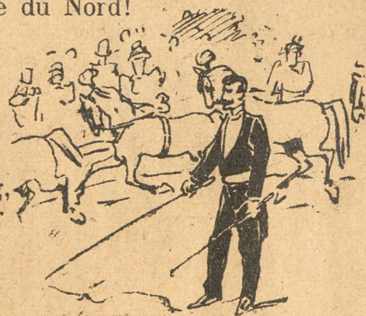

Jockeyen Sitte kæk
kan lægge Sadlen væk
og føler sig dog tryg
paa Hestens glatte Ryg,
og *Herzog* med Honnør
som elegant Dressør
kan gøre Hesten flink
ved mindste Vink. —
Demansy vugger sig i Sadlen blødt,
sin Fuldblods tumler hun og smiler sødt,
og *Baronesse Walbergs* Kunst er stor,
hun er en Pryd for Cirque du Nord.

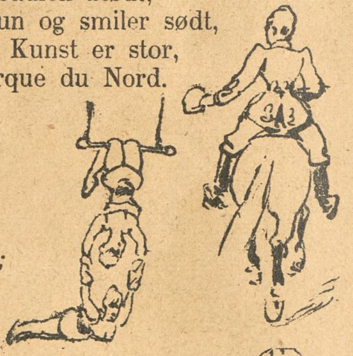

Familien Cee Mee
og Linedans af *Jee*
er værd at se, javel,
med samt *Milly Capell;*
flinkt *Frk. Jansen* som
Tscherkesser farer om,
og saa er der en net
og flot *Ballet.*
Som Klovn *Revelly, Belling, Weidemann*
sig her som gode Kræfter melde kan;
hos *Paxton* dog de bedste „Kræfter" bor
— Kig nu selv ind i Cirque du Nord!

Fra Gaden.

— Tror De, at Skræder Blok vil levere mig en Klædning paa Kredit?

— Kender han Dem?

— Næ!

Ja, *saa* gør han 'et nok!

Det er lettere at have rene Handsker end rene Hænder eller en ren Samvittighed.

Ikke være stolt.

— Tænk Dig Carl, i Gaar har Ellen tilstaaet mig sin Kærlighed,

Carl: Ja, hvorfor skulde hun netop gøre en Undtagelse med Dig!

Heinrich Heine siger, at den eneste modne Frugt i Tyskland er stegte Æbler.

I Selskabet.

Moderen: Kære Barn Du maa være mere tilbageholdende overfor Herrerne!

Datteren: Men, kære Moder i den Konkurrence.

Naturbetragtning.

Et daarligt Værtshus fordærver det smukkeste Landskab.

I Skolen.

Eleven (oplæser en Historie): „Du bringer mig en slem Tidende".

Læreren (afbrydende): Hvad forstaar man under Begrebet slem Tidende?

Eleven (Søn af en Oppositionsmand): Sandsynligvis *„Berlingske Tidende"!*

I Menageriet.

Ejeren: De vil være Løvetæmmer. Tror De nu ogsaa, at De egner Dem til den Bestilling?

Den Søgende: Jeg har gode Vidnesbyrd som Handelsrejsende.

Ejeren: De er antaget!

Lykkelig Stilling.

Skuespilleren: Min Kone havde saa mange Beundrere, at vi endnu for nylig var i den lykkelige Stilling at kunne pantsætte tolv Armbaand!

Ved Øllet.

— I gamle Dage maa København ha' været en fordømt kedelig By. Der var hverken Tivoli eller Cirkus eller Varietéer!

— Jamen de havde dog en Ab-*salon!*

Opdaget.

— Som jeg siger Dem, Hr. Grosserer, jeg kan ikke leve uden Deres Datter!

— Aa, De *overvurderer — mig!*

Mennesker.

Af „Ravnen"s Naturhistorie.

Menneskene inddeles i tænkende Væsener, der gaar paa to Ben, og i tobenede Dyr, der ikke kan tænke, og man regner til den første lille Klasse kun dem, der ikke tilhører den anden store Klasse. Vi begynder med

Aagerkarlen. Hans Livsopgave er at lægge sig selv i Dynerne og at bringe sine Medmennesker i Halmen. Beder til Vorherre og tilbeder Pengene. Læser Bibelen, Bønnebøger og Gældsforskrivninger, og nyder ikke sjælden det Ry at være en god Kristen. Synes, at der burde bygges mange flere Kirker.

Aristokraten. Gør sig altid vigtig og tager sig den Frihed ikke at taale nogen Lighed. Naar Aristokraten eller Adelsmanden, som han ogsaa kaldes ophører at være en Dreng, traver han paa sine lange Ben, ind i Lømmelalderen og saa snart han er myndig, er han sin egen Herre. Da Aristokraterne kun har ét Hoved, men to Ben, kan de kun forstaa meget lidt, men træde særdeles meget under Fødder. Aristokraten lader sig tæmme til Hofdyr og henfalder kun til sin naturlige Vildhed, naar han kommer blandt Folket. At tilskrive en Aristokrat den Opfindelse, som kaldes Pressefriheden, vilde være en stor Vildfarelse. Den ægte Aristokrat eller Adelsmand sværmer for Stamtræer, navnlig for sit eget, ernærer sig ved Anestolthed og opliver sig ved historiske Erindringer. Han elsker Parforce-Jagter og store Titler, jager Livet af Harer og Daadyr, klirrer mere med Sporer end med Guldstykker og gør mere for at skaffe de Fornærmede Oprejsning, end for at tilfredsstille Kreditorerne. Overflod af Mangel paa Beskedenhed er Aristokratens anden Natur og hvad han fattes i Aand, søger han at erstatte ved et fuldstændigt Ukendskab til Fordringsløshed. Aristokratens bekendte Sværmeri for at forædle Hunderacerne har mulig sin Grund i, at han føler at Tiden nærmer sig, da hele Aristokratiet gaar i Hundene.

Boghandler. Har den udødelige Guttenberg at takke for sin dødelige Tilværelse, betragter det skønne fra den nyttige Side og forstaar at afvinde det nyttige en skøn Side. Køber Poesi og Prosa i Arkvis og paa Slump og danner ofte den Bro over hvilken store Aander finder Vej til Udødeligheden. Staar i fortroligt Forhold til Makulatur og Konfiskation og finder, at Bogslugerne er de nyttigste Mennesker i Samfundet. Beklader dybt, at denne Klasse er saa lidt avledygtig.

Commis. Vegeterer bag Disken, sværmer for Poul de Kock og for Varietédamer; kan lettere lave to daarlige Vittigheder end forstaa én god. Har mere godt Stof i Hænderne end i Hovedet, og kan stedse præsentere Kunderne gode Mønstre, uden derfor selv at kunne tjene som Mønster; men faar dog som oftest det Skudsmaal af Damerne, at han er „sød".

Diplomat. Har en skarp Tunge og besidder i Regelen en stærk Vilje til at nære Uvilje mod Sandheden. Bliver Verden ham for trang, udvider han sin Samvittighed og sin Synskreds og anvender endog hæderlige Midler, naar de hjælper ham til Maalet. Lever af diplomatiske Middage og bærer sine Kors med Taalmodighed, kigger „Stjærner" som en oplivende Sport, men hans behageligste Adspredelse er dog at flytte Grænsepæle paa Nabolandenes Bekostning.

Eneboeren er en næsten uddød Race. Levede i gamle Dage dybt inde i Skovene, hvor de drev Apotekernæring uden Bevilling; kunde i Regelen mere end deres Fadervor og gav altid Folk gode Raad, som ikke var dyre. Giftede sig aldrig og kunde altsaa ikke forplante Slægten. Senere træffer vi Eneboeren som Taarnvægter. Kun ved Nytaarstid nedlod Taarnvægterne sig blandt de andre dødelige, for at ønske dem „glædeligt Nytaar". Blandt de endnu eksisterende Exemplarer af Arten nævnes „Rundetaarns" Foreviser, der om Sommeren er stærkt efterspurgt af Rejsende fra Provinsen, som vil op og kigge efter deres hjemlige Skorsten. Ogsaa rundt i Fyrtaarnene lever Eneboere. Det mærkelige ved disse Mennesker er, at de hver Nat maa have „Blus paa Lampen", for at ikke Søfolkene skal faa for meget „Vand i Støvlerne". (Sluttes.)

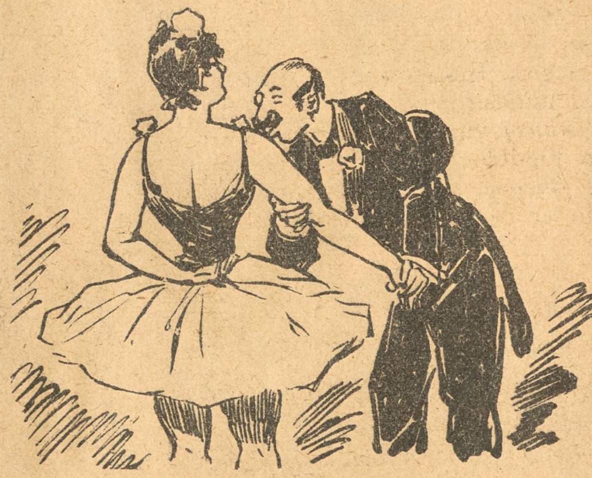

Bag Kulisserne.

Baronen: Olga, vil De være min *Flamme?*

Balletdamen: Ja, naar De vil *tænde* mig med Hundredkronesedler!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Her som der

er Folket Kapitalens Pakæsel.

Ravnen

Nr. 24.

Søndag d. 17. Juni 1894.

Fremtidsgrammatik.

Guvernanten: Hvorledes lyder „elske“ i Fremtidsform

Elsa: *Giftermaal.*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar Linden grønnes.

Snart gaar Ballonen,
vor *Eugen* faar Skænd
baade af Konen
og af Pressens Mænd.
Luftskipperiet
volder Ama'er Mén,
hun kan ej li'et
lille Mo'r Eugén;
saadan Kommers om Natten
støder al god Moral,
Konen vil ikke ha' den,
hun er Bethesda gal,
Fatter Eugen er fær'i,
upopulær Person,
hadet i hele Sverrig
for den Ballon.

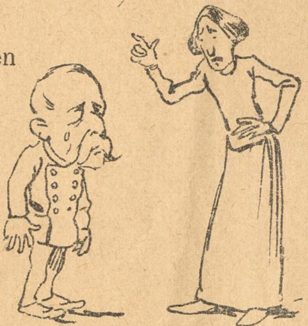

Bahnson vil bygge
Eiffeltaarn mod Sky,
med Haanden skygge
naar han ser fra By,
følgende Kortet,
hvis en Flaade gaar
ind imod Fortet,
hvor de Danske staar.
Søndermarkstaarnet Ære,
Pris være *Sommerfeldt,*
Taarnet skal opad bære
Navnet paa Danmarks Helt,
og naa *Lars Christen'* stiger
op med Turisters Flok,
Tyskernes Flaade viger,
saa har de nok.

Folk slaas om Koner,
sjældent Kærlighed;
nej, Millioner
trækker, som De véd.
I Rømersgade
boer en Enke, som
Bejlere glade
til i Mængde kom.
„Ravnen" ak jo desværre
er ikke Ungkarl mer,
ellers som Ægteherre
vilde den stille der,
alle de rare Penge
kunde dog gøre godt
ikke med Hovedet hænge,
fri Du nu blot!

Ølbryggersamvittighed.

Efter det socialdemokratiske Satireblad „Wahren Jakob"

For mange, mange Aar siden levede en ung Ølbrygger. Hans Forretning blomstrede, thi hans Samtidige havde en velsignet Tørst. Men jo mere de drak, desto udygtigere blev deres Tunger til at bedømme Øllets Renhed, og de vilde have det bestandig stærkere.

Og Bryggeren gik hen og gjorde efter deres Villie, og hans Forretning blomstrede endnu mere. En Dag blev han pludselig syg. Det tyngede paa hans Bryst som en Klippeblok, han kunde ikke aande, og om Natten laa han i Timevis søvnløs paa sit Leje. Kom endelig Søvnen, saa drømte han om lutter Lig, der i Snesevis efter hverandre maatte køres til Kirkegaarden, Saa gik han til Lægerne og spurgte dem om Raad. De mente, at han drak for meget. Men han svarede dem, at han ikke havde drukket et eneste Glas af alt det Øl han havde brygget. Og han spurgte de øverste Medicinal- og Sanitetsraader. De rystede paa deres kloge Hoveder, men hjælpe ham kunde de ikke. Da raadede en gammel Morlil ham til engang at forsøge det med Eneboeren; han var en vis Mand og kunde mere end sit Fadervor.

En smuk Foraarsdag begav den unge Brygger sig paa Vej til Eneboeren. Han fandt den ensomme Mands Hytte midt i Skoven, den gamle stod udenfor Døren og lyttede til Fuglenes Sang. Bryggeren meddelte ham sit Ærinde. Og den gamle Eneboer saa ham længe og skarpt i Øjnene og sagde: „Hvad Du fejler, véd jeg; Samvittigheden plager Dig. Hvad der endnu kan hjælpe Dig, er, at Du er ung, men det er en Kur paa Liv eller Død. Vil Du underkaste dig Kuren, saa begynder jeg."

Bryggeren nikkede.

Da greb Eneboeren ham ind under Skjortekraven paa den bare Hud og trak frem en lille Klud, der var saa snavset som en Soldats Fodlapper efter en lang Øvelsesmarsch.

„Se", sagde Eneboeren, „det er Din Samvittighed. At den er saa snavset, er alene Din egen Skyld. Du har handlet slet mod Dine Medmennesker. Du har lovet dem en Lædskedrik, men Du har solgt dem noget Pøjt, der er værre end Gift. Din Profitbegærlighed er faret i Dig, og derfor er Du bleven saa slet. Du har sparet paa Humle og Malt og i Stedet brugt værdiløse og skadelige Substanser. Du har brugt alle Kneb for at skjule dit Falskneri og din Profitbegærlighed har anrettet større Ødelæggelser blandt dine Medmennesker end selve Koleraen. Se, alt det siger din smudsige Samvittighed mig."

Den unge Brygger vred sig som en Orm under Eneboerens Straffeprædiken. „Hvad skal jeg gøre for igen at blive rask?" stammede han.

„Du skal sørge for at faa en ren Samvittighed. Gaa hen til Bækken, der flyder bag Hytten, og vask din snavsede Klud."

Og den unge Brygger gik til det rindende Vand og gned og sled som en Vaskekone til langt ud paa Natten, men hans Samvittighed vedblev at være uren.

Den næste Morgen sagde Eneboeren: „Din Samvittighed er endnu bestandig smudsig. Profitbegærligheden, der leger med Næstens Liv som en Dreng med Sæbeblærer, er Du endnu ikke bleven kvit. Gaa i dig selv og bliv et bedre Menneske."

Og Bryggeren vaskede og vaskede og af Angst for sit Liv blev han ganske sønderknust og fattede de bedste Forsætter. Da blev hans Samvittighed ren som nyfalden Sne.

„Godt!" sagde Eneboeren, „nu hænger din Samvittighed dèr paa Hvidtjørnhækken for at tørres. Men Du selv kommer med mig ind i min Bolig. Jeg vil give dig et Maaltid Mad; efter det strænge Arbejde maa Du være sulten." — —

Da Eneboeren nogen Tid efter med sin Gæst igen traadte ud i det fri, var Bryggerens Samvittighed forsvunden.

Foran Hvidtjørnhækken stod Enboerens Ged og tyggede og gumlede, og en hvid Trevl hang den endnu ud af Mulen. Jamrende sprang Bryggeren til — men det var for sent. Da hævede Eneboeren højtidelig Haanden i Vejret og sagde: „Gaa Brygger, hvorfra Du er kommen. Du staar ikke mere til at hjælpe."

Og den unge Brygger vendte tilbage til sit Bryggerhus og drev det værre end nogensinde tilforn. Han opnaaede en høj Alder, thi han drak aldrig af sit eget Øl, og hans Samvittighed plagede ham ikke mere; den havde Geden ædt.

* * *

Bryggeren er allerede død for længe siden, men har efterladt mange Efterkommere. Alle er bleven Brygere, alle er velhavende og rige, mangen en af dem har bragt det til at blive Millionær. De lever i Herlighed og Glæde, thi de er alle — samvittighedsløse.

Kærlighed og Klø.

Proverbe.

Personerne:

En forhenværende Direktør og Ægtemand.
En Forfatter.
Handlingen foregaar paa Helsingør Jernbanestation.

Den forhv.: Naa! Endelig træffer jeg Dig. Jeg har søgt Dig længe.

Forfatteren: Søgt mig! ja men kære Ven; Du kunde jo have aflagt mig „et Besøg."

Den forh.: For at jeg skulde have truffet den bodfærdige „Magdalene". Nej! Du trænger til at blive kureret paa en anden Maade *(hæver en Hundepisk).*

Forfatteren: Kureret! Hvad mener Du? Jeg har nok i mine egne „Lægemidler".

Den forh. (som før): Hvor har Du gjort af min Kone? Svar, Skurk.

Forfatteren: Din Kone; ved Gud! jeg havde tænkt paa „En Forlovelse", men hun vilde ikke.

Den forh.: Lad os bare være fri for „Den store Maskerade". Her er vi „I Provinsen", langt borte fra „Den kære Familie" — og nu skal Du have Klø *(slaar ham med Pisken).*

Forfatteren: Av! av! — pas paa, Du er „Paa gyngende Grund". Det skal blive Dig en dyr Historie; det vil jeg gøre min Ed paa.

(Politiet kommer. Den forh. ler haanligt. Begge Parter noteres, og rejser til København i den samme Vaggon.)

Tæppet falder.

„Nachspielet" foregaar i Retten om nogle Dage.

Ny Københavnervise.

Mel.: Bit um fünf Minuten Aufenhalt.

Man som Københavner
ej Humøret savner,
naar man ikke er en gnaven En,
man er godt fornøjet,
naar man kan fra Strøget
slippe hjemad med halvandet Ben,
thi der asfalteres
og der masakreres
let en Taa udaf de ti, men skidt,
:,: jeg mig trøster ved det
Ord: Hvad skal man med det
meget, naar man nøjes kan med lidt! :,:

Vort Humør belønnes,
København forskønnes,
alting faar en fiks og ny Façon;
dèr hvor Svaner over
Peblingsøens Vover
svømme, har man rejst en Pavillon,
og en lille Flaade
af Petroleumsbaade
kommer snart — mon ogsaa det kan gaa?
:,: — Jeg vil sige naar 'en
bare gaar, saa gaar 'en
gaar 'en ikke, Herregud hva' saa. :,:

Mens „Kasino" spiller
paa Falliten stiller
Vilhelm Petersen med „Opera".
Han fra „Nørre" flytter
og paa „Berren" lytter
vi til Toner af Cleopatra.
„Cirque du Nord" med Fut i
denne „Tutti-Frutti"
lædsker hver en Københavners Trang.
:,: Og Johansen staar til
Vejrs saa kækt og gaar til
hvik'en Side ned hveranden Gang. :,:

Trods sin ringe Stilling
kan med et Par Skilling
man dog more sig en Aftenstund.
Vil Du Dig blandt vore
Meningsfæller more?
Gaa en Mandag ud paa Wodrofflund.
Der i Fryd og Gammen
kan man drøfte sammen,
hvad der gøres kan til fælles Gavn. — —
:,: Ja, er man ej vranten,
gnaven sær og skranten
kan man more sig i København. :,:

Forsvind, Adolf, Du maa ikke komme her førend efter min Fødselsdag! Mærker Baronen det, saa bliver jeg snydt for Presenten.

Bag Kulisserne.

— Hvad er Deres Uhr, Hr. Petersen?
— Min Frøken, hvem der endnu ejer et Uhr, han spiller ikke med her!

I Kongens Have.

(Tragi-Komedie i 2 Akter.)

1. Akt.

En oprigtig Taler

Det blev for broget
at gaa i „Taaget“,
til Spot og Spe;
vi selv kunde se,
hvor faa vi vare
og hvilke Narre,
— og naar *selv* man indrømme maa
og ej mer' drømme maa
om Storhed og Blæst,
men gaa slatne til Fest,
saa har man Finalen,
og dermed Skandalen.

Nogle Tilhørere:

Ned med den Skurk!

En gammel Herre:

Sikken Agurk!

Anden Taler:

Den forrige Taler
for dystert maler;
vi skamme os — nej,
nej! Gu' gør vi ej;
Den er et Drog,
der ej kan forstaa,
hvorfor vi i Tog
ej mere vil gaa.
Sagen er den mine Brave!
Hvis vi fylked os gennem Byens Gader,
i vore bekendte talløse Rader,
saa kom aldrig de sidste i Kongens Have.

Tilhørere:

Det er hørt; det er svært hørt.

Scheibelein:

Her er tørt; her er svært tørt.

Anden Taler:

Saa lad os da raabe
her et Hurra,
for den Grundlov, syvende
Fred'rik os ga'.
At han har en Navner,
ham ved Avisen,
det véd vi — men véd I
hvem der bær Prisen?
De to, Frederik Hansen
hvad eller den anden;
ligemeget;
det giver vi Fanden!
De begge skal leve,
og Grundloven med!
lad højt dem leve
paa dette Sted.

(Størsteparten af Tilhørerne skriger sig hæse,
og gaar bort for at fugte Talentet.)

Frederik Hansen, (fældende Taarer):

Jeg takker for Skaalen.

En Stemme:

Hør op med den Skraalen.

Frederik:

— Jeg mener Levet;
og føler mig grebet;
men, mine Herskaber,
Klokken er mange,
spreder jer nu i Havens Gange;
mor jer og dans og rigtig hæng i,
nu er den alvorlige Del forbi.

Fjerde Taler:

Maa jeg, før vi ta'er fat
paa Kalas og paa Sjov;
ta' mig den Ære
og be' om Forlov
til at raabe et Leve!
for en afdød — for Ploug.

(Tilhørerne ler ironisk, Forslagstilleren forsvinder beskæmmet.)

2. Akt.

En Danser (til sin Dame.):

Klyng Dig til mig i Valsen,
slyng Din Arm mig om Halsen,
om lidt, naar vort Suit vi har passet,
saa gaar vi ind i Buskadset.

Nogle drukne Skruebrækkere:

Øl vi ser, hvor vi ser os omkring,
den Grundlov er dog en herlig Ting;
vi vil drikke for Estrup og Nelle-
mann, — og rigtig i os bælge.

En Fabrikant:

Jeg drikker med, og min Frue;
„Paa en ny og snarlig „Skrue“.

(De klinker.)

Kor af lystige Fyre:

Nu er Mørket faldet paa,
lad os nu rundt i Haven gaa
og knække Træ'r og Buske,
saa Gartneren skal os huske.

(De gaar.)

En fuld Mand (ligger i Græsset):

Jeg er ene, det er Nat,
alle har mig vist forladt;
Uh! hvor det værker i Ho'edet,
og Pulsen hamrer i Blodet;
hvis jeg nu ej var Professor,
saa kom jeg for en Asessor
og maatte en Bøde for Drukkenskab
putte i Justitsens aabne Gab.

(Tænker sig om.)

Naa! Heldigvis er man selv Jurist
og forstaar at fortolke. det er vist,
foruden et Provisorie
ogsaa en Kæfer-Historie.

(Rejser sig og gaar ud af Haven.)

Manden ved Indgangen:

Det sidste Svin er nu væk,
forsvunden er Havens Skræk;
nu kan vi i Morgen, alle Mand
ta' fat paa at bringe i rette Stand,
hvad Højre har lagt øde
ved dette sit Vennemøde.

Udviste Skuespillere.

Fra Pæretoft skrives til os:

En af vor stedlige Scenes første Kræfter, den alményndede Elsker, Hr. Mikkelsen, dannede, da Sæsonen sluttede, en Turné, hvormed han agtede at give Gæsteforestillinger i de tilstødende Byer og Sogne. For nogle Dage siden kom Turnéen til Fjollerup, der, som det lader til, bærer sit Navn med Rette. Den bekendte Theaterven i Fjollerup, Hr. Mads Jensen, havde selv skrevet efter Turnéen og stillet sin Lade til dens Disposition. I Tillid til Hr. Mads Jensens Ord ankom Turnéen Lørdag Formiddag, men blev ved Ankomsten modtaget af Fjollerups Sognefoged, Hr. Christen Poulsen, der betydede den, at den var udvist og havde at forlade Byen uopholdelig. Hr. Mikkelsen protesterede, men lige meget hjalp det; under almindelig Deltagelse fra den intelligentere Del af Fjollerups Befolkning, der overrakte Turnéens Medlemmer smukke Buketter, maatte de geniale Kunstnere tage Plads paa Vognen, og førtes under Ledsagelse af Byens Natvægter ud over Sognets Grænser.

I Mandags spilledes der i Sokkeløse. Theatret var overfyldt og Skuespillerne Genstand for stormende Ovationer i Form af Blomster og Bifald. I Dag kommer Turnéen tilbage hertil, og Pæretofts Publikum vil med Deltagelse modtage sine fejrede Kunstnere, der under deres Bestræbelser for at vise Nabokomunerne god Kunst, er bleven saa uretfærdigt og mindre smukt behandlet.

Skanker og Skoser.

Nu faar Johannes Jørgensens „Taarnet“ en slem Konkurrent. Det ny symbolistiske Foretagende faar sit Domiscil i Søndermarken. Hr. Bahnson er Udgiver, og Oberstløjtnant Sommerfeldt bliver den daglige Leder af det.

Det vil antagelig blive ledet i „højere“ Retning.

* * *

Efter sikkert Forlydende har Folkethingsmand Colding faaet Patent paa en af ham opfundet Faldskærm. Skærmen vil blive anvendt af Hr. Colding sélv, naar han dumper ved næste Valg i Lyngbykredsen.

Kjøbenhavn, d. 11. Juni 1894.

At Undertegnede har pryglet Dr. *Leander* med en Hundepisk, fordi han uden Anmodning fra min Side har ydet mig Bistand paa forskellig Maade meddeles herved.

Ærbødigst
Gustav Jeronimus,
Hamej.

Venskab.

Moderen: Men Lise, hvorfor sidder Du altid hjemme? Gaa Dig en Tur! . . . Har du da slet ingen Veninder?

Lise: Jo, *èn*, . . . men *hende* kan jeg *ikke lide!*

Gardinprædiken.

Svendsen har været i Kongens Have.

Fru Svendsen: Du er saamænd en net Fyr, Svendsen — — *Er Du ogsaa Højremand;* ja det véd jeg, men derfor behøver Du da ikke at komme hjem saa fuld som et Svin, fordi Du gaar til Grundlovsfest. — — *Er det kun Begejstring;* ja det er en nydelig Begejstring; Du har jo oven i Købet Hikke. — — *Havde Frederik ogsaa;* — hvad er det for en Frederik? — *Hansemand,* siger Du. Gud! Du faar da ikke Delirium. Er det en Kanarifugl, Du taler om. — — *En nydelig Kanarifugl;* ja, det vil jeg tro; det er vel saadan en „Pip“fugl, som Du selv. — *Om jeg er gal!* — nej — det ved Gud jeg ikke er, men det er Du vist, saadan Du skaber Dig. — *Har jeg ingen Forstand paa Politik?* — nej, Gud ske Lov; den Slags Klinkepolitik har jeg ingen Forstand paa — — *Er det Forliget, der er klinket;* ja, jeg vil saamænd gærne tro, at det baade er klinket og brændt sammen — — *Reddet Landet,* siger Du; ja, Vandet har I vist i al Fald ingen Skade gjort i Aften. — — *I Vandet med dem!* Gud! hvem mener Du? Skal jeg hente Doktoren? — *Doktor juris* — siger Du; nej, jeg mener skam vores rigtige Doktor, Hr. Mikkelsen. — *Vil Du sove;* ja. det vil jeg tro; men det er Du vist for fuld til — — *Ikke saa fuld som Professoren.* Nej, det vil jeg tro; det er vist nogle nydelige Fyre, Du har været sammen med. Hvad siger Du: *Dus med Scheibelein.* Naa! det maa jeg sige. — *Er han en god Patriot;* ja det vil jeg tro; til at drikke. *God Nat,* siger Du; Du skulde hellere sige: God Morgen. — — Du gode Gud! Ligger han nu ikke dèr og raaber: *Leve Estrup, leve Forliget.* Ja, Du kan tro, Du skal faa Forlig i Morgen; men det skal blive Dig et dyrt. Saa! nu sover han.

Svendsen snorker; Fru Svendsen lægger sig tilbage i Puderne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

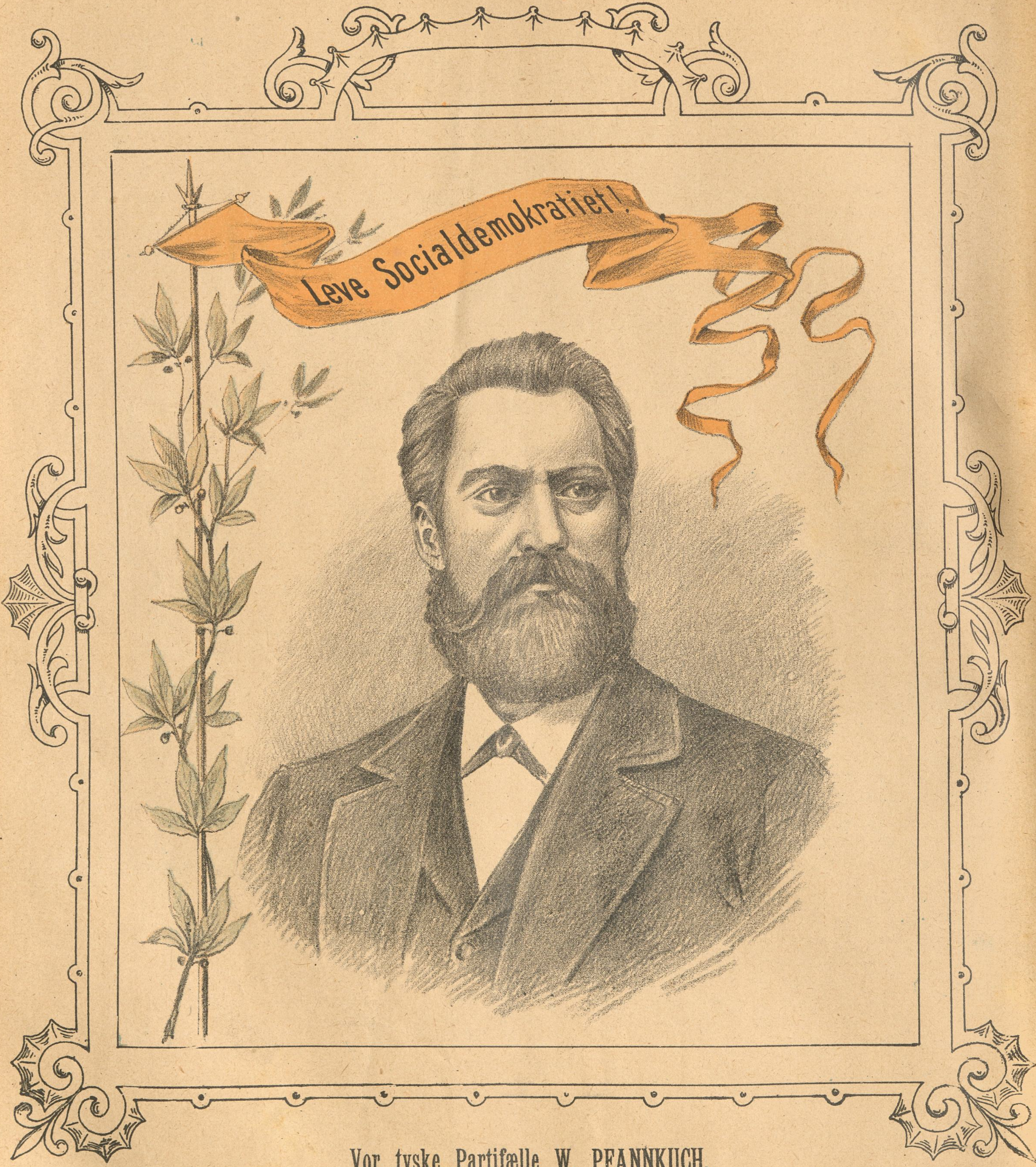

Vor tyske Partifælle W. PFANNKUCH.

Ravnen

Nr. 25.

Søndag d. 24. Juni 1894.

Den Nygifte: Der er i min Mands Bibliothek ikke en eneste Bog, som jeg ikke har gennemlæst. Bare jeg vidste, hvad jeg nu skal begynde paa!

Veninden: Tag Dig en anden Mand!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu.

Henad *Asfalt* vores Kronprins snart skal jolle,
Magistraten har jo lavet det saa godt,
saa Hr. Højhed og Fru Højhed Fest kan holde
med Forvisning om, at Byen vil dem godt;
henad Asfalt kan saa magelig man gumpe,
sidde mageligt i Sædet paa sin Rumpe,
og naar Arbejdsmænd ej maa faa tred've Øre
kan de Kongelige ganske gratis køre.

Det var *Fandens Fødselsdag* den elvte dennes,
ak men *Estrup* gik s'gu ikke af for de',
og det kunde saamænd ogsaa gærne hændes,
at han mange Aar endnu kan hænge ve',
sikken Sorg for Bojsen og hans Hær af Bønder,
at den fule, fæle Estrup ej sig skynder,
naa, vi andre end et Stykke Tid kan vente,
Herren fri os for et Bonderegimente.

Udi Søerne den sku' med Baade skære,
Olesen var piskedød slet ej saa dum,
tyske Baade fik han hid og det sku' være
af den Slags, som drives af Petroleum,
men det gaar endnu ej glat med disse Baade,
Grunden er endnu vist væsentlig en Gaade,
er det Søgræs eller — for at faa et Rim a' —
er Petroleumen maaske ikke prima?

Hvis De ryger maa De endelig erindre
den Kontrol vi fører med enhver *Cigar*,
husk det lille Mærke Fagets Nød kan lindre,
og i Dig vi jo en Ven af Faget har.
Lad *dem* ryge, som Kontrollen ej vil passe,
„Ravnen" vil sig ved Kontrolcigaren gasse,
gør vi alle det kan ingen Modstand nytte,
mens vi røger saa kan Fagets Fjender spytte.

Det er galt med Verdens mægtige Ministre,
Pengenød og Vrøvl og Uro overalt,
men naar Folkene de bliver altfor bistre,
bliver straks en Anarkist til Værket kaldt.
Hr. *Crispi* har ogsaa hørt en Kugle hvine,
men urokkelig, med diplomatisk Mine
gik han op til *Humbert* til en bedre Middag,
efter Attentat der altid falder lidt a'..

Paa Bakken.

Maa jaj, Hr. Redakter, gere Dem den Ere at give Dem et Referat af Bakken, som den i Aar ser ud:

Ferst er der Rækken. Jaj ved ikke om Di interesserer Dem for Rækøvelser under aaben Himmel' hi! hi! for ellers schkal Di schgu ikke gaa derop. Det koster en Fandens Masse Krus — Øl, vel at mærke til schmaa Bakkeantinder, di schaakaldte Opvartningschpiger, der kaldes schaaledes fordi di „varter" schaalænge paa Gæsterne, at naar di endelig faar fat i én, schaa er di ligesom di er tossige. Na! Det er ikke for at rive Brandere af mig, at jaj har grebet Pennen — og jaj vil derfor med Derresches Tilladelse gaa videre.

Det er op paa Bakken, vi skal; den virkelige Bakke, hvor fra Øster- til Westermann gaar; hi! hi! Di ser, jaj er ogsaa poetischk, naar det kniber — og ser paa Meschter Jakel og hanschcs Dukker, der giver hinanden Dukkerter, hi! hi! og Affekattermadamen og alle de andre, der har faaet to Maaneders Lov til at schlaa derresches Folder herude. Vi kigger paa Manden med Rotterne, der altschaa ikke er gaaet i Rotterne endnu, hi! hi! — og paa Bredrene Gronemann, der schlaar Saltomortaler indenfor og holder Taler udenfor til det hejtærede Publikum, og gaar derfra videre til Valhalla, hvor der ingen Frelsens Hær er, men alligevel, Du Frelsens! nok at se paa, baade Aser og Aseninder, der træder én over Tæerne og schvinger saj, saa det er en Fernejelse at se paa, naar man ikke er nærsinet. Hi! hi! — Na! Og endelig er der Karuselbaner og Schkydebaner og Kajlebaner, hvor man kan schlaa di dajligste Schkæve, hvis Lige ikke er til — og endelig Gingen, der imidlertid gaar for hejt op over Træernes Grene, Kviste og femte Sale, hi! hi! til at være noget for Hr. Redaktørens majet ærbedige

Moses Mayer.

En gammel Læge plejede at sige, at Patienter, der punktlig betaler deres Regninger, altid kommer sig. „De er for gode Kunder til at vi kunne indlade os paa at miste dem", lød Begrundelsen til hans noget dristige Paastand.

Ingen Opgave falder Mennesket saa vanskelig, som naar han skal opgive noget.

Berømmelse og Ære er Klattrestænger, opad gaar det besværligt, ned gaar det let.

Der gives Kritikere, som ligner Græshopper; de ødelægger ikke Marken af Ondskab, men fordi de er sultne.

Hvem der vil klare sig nogenlunde i denne Verden maa finde sig i tre Ting: Kvindeluner, daarligt Vejr og slette Mennesker.

Rimbrev
til
en Ven i Ravnekrog.

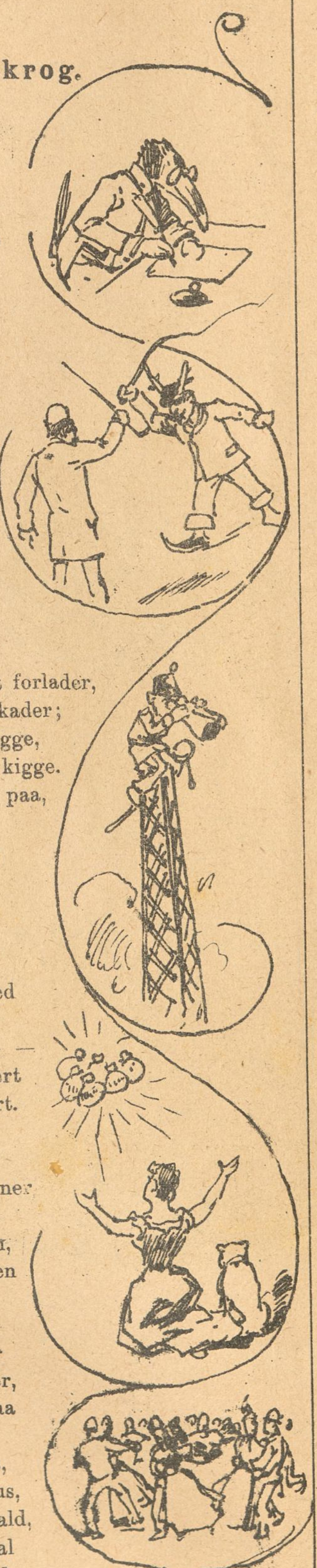

Gode Ven i Ravnekrog,
jeg i Dag Beslutning tog
til et lille Brev at skrive;
men Du maa ej skuffet blive
ved det Brev som her jeg sender,
thi af Nyt der intet hænder;
alt gaar i sin gamle Gænge,
man om Nyt skal søge længe.
Det er ligefrem Kommers,
naar to literære Fyre
rigtig komme kan paa tværs,
saa de glemmer deres Lyre
og som et Par gale Tyre
fare løs med „Horn“ i Panden
mod hinanden. — — —
Ud af dette kan man lære:
„Naar man er Forfatter, Kære,
bør man ej for „Mutter“ være,
og naar Mutter hun især
er en andens Hjærtenskjær“!
Dog det er bedst vi dette Punkt forlader,
man skal ej tale om de gamle Skader;
det svundne vil vi derfor lade ligge,
vi paa det kommende vil heller kigge.
— — Et Eiffeltaarn der tænkes paa,
som op til Skyerne skal naa,
højt over Søndermarkens Træer,
en dejlig Udsigt faar man der,
og Jesper Bahnson han er med,
han allerøverst oppe finder
et ganske herligt Udkigssted,
hvor han kan passe som en Smed
paa selv de allerværste Fjender
og vaage over Landets Fred! — —
— For Eftertiden har han sikkert
al Verdens Fjender i sin Kikkert.
Udsigten er da ganske bra',
som Værtshusholder-Enken sa'e
om Arven paa de mange Millioner
af rare, blanke Sølverkroner.
Men Apropos om Sølv forresten,
snart forestaar Sølvbryllupsfesten
og efter hvad der siges bli'r
der her i Byen vældig Svir;
Musik paa Torve og paa Gader
og rundt paa Fælleden Estrader,
hvor man med vakre Piger smaa
en nydelig Svingom kan faa.
Langs Søerne skal tændes Blus,
paa Berren bli'er der ogsaa Sjus,
Fyrværkeri med Knald og Skrald,
ja tænk saagar paa Rheden skal
der laves ganske vældigt Knald
og Øl i Krus og i Pokaler
der „skænkes“ (naar man selv betaler.)
— Som sagt der bliver rigt'nok Stads.
der Springvand bli'er paa Højbroplads
og Strøget asfalteres net,
thi Hoffet bør jo køre let;
men inden den Tid, kære Ven
Du høre skal fra mig igen.
Jeg skriver naar det passer bedst
og naar jeg faar lidt Tid til Rest. —
Til Slut — en pæn St. Hansdagsfest!

Din
„Ravn“.

30—30,000.

Mel.: Min Sabel.

Vor Magistrat — det maa man sande,
det er en velvis Magistrat; — — — —
rundt om i Verdens Byer og Lande
findes vist ingen mér krabat;
— nylig dens Arbejdsmænd, blandt andet,
bad om Forhøjelse af Løn,
men Magistraten svor og banded'
paa, at det var Fanden til Bøn;
Tredive Øre — tænk! tredive Øre;
det tør de fordre og blues ikke endda;
Hvad maa man høre — man høre — man høre,
naar man til Borgernes
Velfærd maa Sorgernes
Byrde paa Skuldrene ta'.

Ja, Magistraten lægger Søl' op,
det er en vis og afgjort Sag;
kun, naar en Prins skal ha' Sølvbryllup
fares der ikke frem i Mag;
Saa er der ikke no'et der hikker,
saa strøes der Penge ud som Sand;
saa faar min Sandten *vore* Brikker
Ben at gaa paa alle Mand.
Tredive Tusind! Pyt! tredive Tusind!
er det vel noget at spare saadan en Dag.
Stop ej for Slusen, for Slusen, for Slusen;
op med Bevillingen,
spar ej paa Skillingen,
naar der en Kronprins staar bag.

Døden er den dyreste — den bliver altid betalt med Livet.

Ægtemænd skal tage Kirketaarnet til Forbillede og bære deres Kors med Taalmodighed.

Sørgende Enke.

— Nej! For mig gives der ingen Trøst mere i denne Verden; jeg vil gaa i Kloster og til min sidste Stund begræde min uforglemmelige Mand!

— Det vilde være Selvmord. Naar man, som De, er rig, smuk, kun 30 Aar . . .

— Undskyld, jeg er kun *ni og tyve!*

Distræ.

— Min Kone? Hun er jo død for et Aar siden.
— Herregud, er hun det! — Og hvorledes har hun det nu?

Gespert
eller
Lige for Lige.

Mel.: Opvarter pst! pst! pst!

Til Tyskland kom en dansk Tourné,
en dansk Tourné;
til Haderslev den indbudt blé,
den indbudt blé;
men da den til det tyske kom,
saa sagde *Chemnitz* straks: Vend om!
Her vi ka'
Jer ej ha',
rejs med „Nej“
straks jer Vej;
:,: Hier ist gespert, spert, spert,
hier ist gespert, spert, spert;
her har I Regning
gjort paa Tegning*)
uden Vært, Vært, Vært. :,:

Til Danmark kom en tysk Tourné,
en tysk Tourné,
og gav den her som Asfaltiers,
som Asfaltiers,
men da der skulde lyses a'
for Færdselen en skønne Da';
tænk Dem blot,
hvilken flot
Hævn det blev,
da de skrev:
:,: Hier ist gespert, spert, spert;
hier ist gespert, spert, spert;
hier muss man gehen
nicht, dafür hier steh'n
Gespert, spert, spert!

De danske samled' sig i Flok,
tænk! sig i Flok,
og naar det sker, saa véd man nok,
saa véd man nok,
at Dansken han er ikke væk,
saa føler han sig stærk og kæk,
laver Blæst,
laver Fest;
ta'er paa Vej,
tænk! de skreg:
:,: Væk med Gespert, spert, spert,
væk med Gespert, spert, spert.
Tag jeres Brætter, hva'
og stik saa a'
til jert, jert, jert. :,:

*) af Billetter.

Selvfølgelig har „Ravnen“ heller ikke undladt at bryde sit Hoved med hvem der efter Robert Watts Død skal være Direktør i Tivoli, og vi tillader os her at foreslaa følgende Emner:

Professor Matzen.

Denne Politiker, der er gaaet ud af denpolitiske Saga, vilde kunne blive en udmærket Tivolidirektør, idet ingen som han, ifølge gammel Vane, vil kunne fortolke eventuelle Forbud fra Politiets Side, i Smag med det bekendte Johansen'ske. Og hvem véd; naar Professor Matzen blev Direktør, var han maaske Mand for at udvirke, at Højres Grundlovsfester fremtidig forlagdes til Tivoli.

Lars Dinesen.

Der er ingen Tvivl om, at den intelligente Statsrevisor vilde blive en i høj Grad populær Direktør. Det joviale „Lars“ vilde tage de lattermilde Københavnere med Storm, og hvad Etablissementets mange kvindelige Gæster angaar, da er vi vis paa, at den kære Lars vilde blive enkelte af dem en god Kunde — Snak! Støtte; ligesom han ved Hjælp af den til hans Raadighed staaende „Maane“ maa kunne yde Etablissementet uvurderlig Nytte paa Festaft'ner og lignende. — Eller hvad siger man om:

Scheibelein.

Den i høj Grad repræsentative Personlighed, der jo som bekendt tillige er rigt dekoreret, vilde uden Tvivl blive en i høj Grad populær Direktør, der bedre end de fleste vilde kunne „gøre Honnør“ for Czaren og andre kronede Gæster, naar disse, som det er at vente, ved Sølvbryllupsfestlighederne besøge Tivoli. Scheibelein er ligesom afdøde Watt en Mand, der har set sig om, baade i Vest (han har været vestindisk Soldat) og i Øst- (Inspektøren for Ladegaarden hedder som bekendt *Øst*)-lige Egne. Han er tilmed en trofast Højremand, der vilde overlade Højre Etablissementet gratis paa Grundlovsdagen, hvis han kunde faa den øvrige Direktions Tilladelse dertil — og vilde i al Fald, om ikke alene af den Grund være et Forsøg værd som Direktøremne.

Frederik Hansen.

Hvad skulde der være i Vejen for at tykke Frederik foruden sin redaktionelle Virksomhed tillige ogsaa kunde — og vilde — hellige sig Direktørens Pligter i Tivoli. Frederik Hansen er i Forvejen godt bekendt, og har den Evne at kunne fylde godt i Etablissementet, naar det til Tider var lidt smaat med Besøget. Han har et Hoved med Plads til mange gode Idéer, og en Mave som vilde kunne gøre ypperlig Fyldest ved repræsentative Middage og andre festlige Lejligheder.

Carl Ploug

er det vel ikke værd at bringe i Forslag, da han er temmelig gammel og aflægs — samt har Anlæg til at se sig gal paa Folk. Dette gaar vel ikke i et Etablissement som Tivoli, og vi vil derfor helt stryge ham og i Stedet for anbefale hans højre Haand, hidtilværende Ugeblads-Redaktør

Cand. jur. Olsen.

For denne, der efter al Rimelighed ikke bliver Auktionsdirektør, kunde Posten som Tivoli dito maaske være et lille Plaster paa Skuffelsen. Hr. Olsen er ingen udpræget repræsentativ Størrelse, men han vilde kunne gøre god Fyldest i Krinkelkrogene og har fra sin Virksomhed som Protokolfører erhvervet sig en vis Evne til at være lutter Øre for hvad der ønskes af ham; — hvilket maa siges at være en højst værdifuld Egenskab for en Tivolidirektør.

Vi kunde anbefale adskillige flere end disse, men vi tror, at det foreløbig kan være nok, og nedlægger, tilfreds med ogsaa i dette Punkt at have gjort vor Borgerpligt, Pennen.

„Ravnen“.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, jeg holder gyselig meget af at sejle hjem fra Skoven en Sommeraften, men naar man som i Søndags i Stedet for at ha'e en Smule Musik eller en Sangforening ombord skal plages fra Bellevue til Havnegade af en Flok velsignede Unger, der brøler af fuld Hals, saa at man er lige ved at blive vanvittig og gærne kunde springe i Søen med det samme saa synes jeg nok at Fornøjelsen er saa temmelig ødelagt, og kan det forbydes at tage smaa Børn med i det kongelige, saa maatte man ogsaa kunne faa sat en Stopper for den Uskik, at Forældrene tager en halv Snes vandrende Skrigeballoner med ombord til ubeskrivelig Plage for alle de andre Passagerer, og Styrmanden og Kaptajnen maa saamæn ha'e stærke Nerver, for skulde jeg ha'e staaet ved Roret under alt det Vræleri, saa havde jeg da af bare Fortvivlelse sejlet Mellemfortet i Smadder eller i det mindste var jeg rendt lige paa Trekroner med hele Ladningen. og saa var jeg Dagen efter blevet interviewet af alle Bladreporterne og var kommet i Bladene med Overskriften „Katastrofen paa Trekoner" eller Fru Skades frygtelige Sammenstød med Mellemfortet, men i Land kom vi da endelig og tog med Sporvognen til Tivoli, for Skade vilde absolut ha'e at jeg skulde se Miss Foy, som jeg blev snydt for i Vinter, og hun var virkelig saa dejlig i sin Slangedans og i alle sine bedaarende Omsvøb, at jeg er vis paa, at havde Eva givet saadan et lille Nummer dengang hun havde lokket Adam til at spise Paradisæbler af Kundskabens Træ, som formodenlig har baaret en Slags socialistiske Blade, saa havde Vorherre ikke kunnet nænne at jage dem ud af Haven, men havde tværtimod fornyet hendes Engagement paa særdeles fordelagtige Betingelser, som det hedder i Bladanmeldelserne, og det samme haaber jeg at Tivolidirektionen gør for Miss Foys Vedkommende, for hun forstaar til Gavns den Kunst at stille sig i en heldig Belysning og ta'er sig i det hele godt ud ved Lys, hvad forresten ogsaa Tivoli gør, naar der er illumineret, men jeg er vis paa at Skade bare vilde være vittig da han sa'e, at Tivoli kunde sagtens flotte sig med Illuminationer hver anden Aften, for *Kogegassen* er jo saa billig! Forresten er der det gode ved Tivoli, at derinde kan man da gaa i Fred for disse hersens Cyklister som ellers kører skikkelige Folk over allevegne uden saa meget som at bede om Forladelse, og saa er det saa yndigt at se et ungt Par sidde hist og her paa en ensom Bænk og hviske og stjæle sig til et Kys, naar de tror at ingen ser dem — aa! Det vækker Minder, min Kære, fra Ens glade Ungdom, da man paa saadan en Aften selv følte sit Hjærte — — Jamen nu skal De høre noget af det grueligste, søde Fru Stork, hvad en engelsk Fysiolog har opdaget, nemlig at Kærligheden slet ikke sidder i Hjærtet, men i *Leveren.* Har De kendt Mage til Leverpostej — Paastand, vilde jeg sige. Men jeg sætter nu bare, at Manden har Ret, saa maa man jo være evig glad for at man er kommen ud over den Alder, da man befattede sig med Elskeri og Kærlighed og alle disse velsignede Følelser, som kan gøre mere ondt end den nederdrægtigste Ligtorn, men som alligevel er det dejligste Vanvid, vi Mennesker kan lide af, for tænk, hvis man nu skulde til at gøre alt det om igen og *han*, d. v. s. Elskeren eller *Hannen*, som de moderne Forfattere kalder Mandfolket, begyndte: Dyrebareste, skænk mig Deres lille Duelever! — min Lever fortæres af Kærlighed til Dem! — Eller hvis han skrev: To Sjæle, én Tanke, to Levere ét Slag, eller: Jeg lægger min Formue og min Lever for Deres Fødder — aa, min Kære, jeg fik Kvalme, men jeg revnede ganske bestemt af Latter, hvis jeg skulde svare: Deres Levers brændende Følelser opfylder mig med Glæde og min Lever har længe banket stille for Dem! Puh! Sikken en Lever-ance! — Eller tænk, hvis Nellemann og Bahnson skulde staa ved en Højrefest i Kongens Have og forsikre Scheibelein og Frederik Hansen og hele Kompagniet, at deres Levere var opfyldt af Kærlighed til Fædrelandet! Konsekvensen maatte da blive, at Festdeltagerne begejstret drak Ministeriet Estrups Skaal i *Levertran.*

Tak for Kaffe!

I Gunstens Tempel er alt stort, saa nær som Portene; disse er saa smaa, at man kun krybende kan komme igennem dem.

Løbende Veksler er af den allerstørste Hurtighed, thi de kommer altid for tidlig.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Arresterede og dømte Førere for den socialdemokratiske Bevægelse paa Sicilien.

Nr. 26.

RAVNEN

Søndag d. 1. Juli 1894.

Nødlidende Landbrugere.

Hjemrejsen fra Agrarkongres.

Fra sidste Uge

(Revyvise.)

Mel.: Menuetten af Elverhøj.

I Lyngby blev til Samling blæst
af Højres *Charles* lille,
og Charles blæste som et Bæst
og slog sin bedste Trille
for Højremænd i Lyngby „Sovn",
men knapt en halv Snes Stykker
gad høre *Colding,* Thingets Clovn,
gi' den som Fæstningsbygger.

Nej, saa var det en anden Fart
St. Hansnat ud til „Bakken",
man trutted' saa det havde Art
men frøs trods Overfrakken.
Der var et rædsomt Bakkanal,
med Trut i evig Skiften,
den hele Jord var bindegal,
selv „Ravnen" gik paa Viften.

Sauvlet, den fæle Don Juan
fik til Defensor *Bagger,*
skønt Bagger følte ingen Trang
og Sagen ej var vakker;
men alle søde Piger smaa,
som om Juan'en hører,
har Taarer i de Øjne blaa
for ham, den snu Forfører.

Johansen gik i Luften op
med samt sin gode Maage,
den gjorde nogle fæle Hop,
hvor Saltholm laa i Taage,
for Lavritz' det Reklame blev
i alle Blades Spalter,
man om Johansens Rejse skrev
og ofred paa hans Alter.

De stakkels Skoledrenge kan
ej komme ud og bade,
for vi har ikke mer det Vand,
som vi i Fortid ha'de.
I Springvand har Kommunen nok,
samt Stads for Fredriks Lykke
mens Borgerne maa spille Blok,
man blæser dem et Stykke.

Paa „Ravnen"s Forlag er udkommet:

Don Jean,

lyrisk, dyrisk Drama i to Akter og et Efterspil.

Hovedpersonen hedder Don Jean Baptiste de Sauvlet og er bekendt for sin Forførelseskunst. I sit prægtige Palads paa en fjerde Sal i Badstuestræde fejrer han de vildeste Orgier og afholder den ene Banket efter den anden, bestaaende af Mad fra det billige Spisehus i Walkendorffsgade. Hans gamle Ven og fortrolige advarer ham Gang efter Gang; men Don Jean afviser ham stolt. — Er jeg ikke den uovervindelige, den frygtelige Don Jean, — hvis Vej er brolagt med knuste Kvindehjærter — —? Hans sukker og advarer ham for den jordiske Retfærdighed. Den jordiske Retfærdighed, udraaber Don Jean; vel, jeg indbyder den til min Banket i Aften. — Efter disse stolte Ord gaar han for at blive barberet, og Hans sætter, idet han sorgfuldt ryster paa Hovedet, Stolene frem og dækker Bord til Banketten.

Anden Akt.

Det er om Aftenen. Don Jeans Palads er glimrende oplyst af et Lys i en Flaske, og i Banketsalen dufter indbydende de lækreste Frikadeller og den herligste Vandgrød, medens i skønne slebne Pokaler det skummende Hvidtøl perler. Bordet er dækket til tre Personer; Don Jean er den ene, Donna Jensine den anden — den tredje Persons Stol staar endnu tom; det er den jordiske Retfærdighed der ventes.

Banketten tager sin Begyndelse. Da lyder paa en Gang tunge Trin paa Trappen; Donna Jensine skjuler sig bævende, og Don Jean blegner. Døren springer op; det er den jordiske Retfærdighed i Form af en Betjent, der kommer. Retfærdigheden træder hen til Don Jean, der er sunken tilbage i sin Stol, men opmander sig og byder den et Glas Hvidtøl. Retfærdigheden tømmer Glasset, spytter derpaa Indholdet ud med det Udraab: Jeg troede det var bajersk Øl. Don Jean, der har fattet sig en Del, siger: Skal det ikke være en Frikadelle? Men Retfærdigheden ryster afværgende paa Hovedet, lægger sin Haand paa hans Skulder og siger kun de Ord: Følg mig. — Et Skrig og et Brag høres; Donna Jensine og Hans lister sig frygtsomt frem. Don Jean er forsvundet med Retfærdigheden.

Efterspillet foregaar dels i et Arresthus, dels i et Forbedringshus, hvorpaa Tæppet falder — foreløbig.

Paa Gærningsstedet.

Assessoren: Se saa! Kom nu her Ole og vis os, hvorledes Du forøvede Forbrydelsen.

Ole: Med Fornøjelse, Hr. Assessor. Vil De lægge Pengene ind i Skabet, Dem selv i Sengen, give mig en ladt Revolver, og sende de andre Herrer hjem, saa skal jeg straks tilfredsstille Deres Nysgærrighed.

I Kupéen.

En Rejsende: De er maaske ogsaa Købmand? I hvilken Artikel arbejder De?

Ægteskabsmægleren: I Kærlighed!

De maa jo fejle noget!

Mel.: Og køre Vatten og køre Ved.

Om Folk for Tiden jeg sikkert tror,
at de er hvad man kalder „skøre“,
thi Selvmord, Rovmord og andre Mord
man kan desværre stadig høre.
At Folk skal ty til Strikke og Pistol
til Arsenik, Polérvand og Karbol
det er jo trist,
jeg si'er forvist
de Folk, de maa jo fejle noget!

Jeg fik Sankt Hansaften den Ide
at tage bort fra Byens Rummel
med Banen ud til Skoven for at se
paa Dyr'havsbakkens Sjov og Tummel,
men hillemæn dog sikken Hurlumhej,
Folk tuded' i Trompeter, peb og skreg;
jeg lo saa smaat
og tænkte blot
de Folk, de maa jo fejle noget!

Hr. Olesen pænt i Vandet gik
med sine vidtberømte Baade,
han havde taget et fejlt Bestik
og bare ladet Skæbnen raade,
men Magistraten taaler ingen Spas,
den sa'e: Nu stopper vi med den Sejlads.
det er ej rart,
men det er klart
de Baade maa jo fejle noget!

Hver Gang vi staar ved et nyt Kvartal
saa hyler Højres Journalister;
thi det for dem er en rædsom Kval
med Abonnenterne de mister
de lefler, lokker, fisker for at faa
en sølle Djævel til at bide paa. —
Af deres Bavl,
Fjæsk, Spyt og Savl
man mærker de maa fejle noget!

Mens mange daglig maa lide Sult
saa ødsles der med Millioner
til den forbistrede Krigstumult:
Geværer, Kugler, Krudt, Kanoner. —
Mon de der gør for saadan sig til Tolk
man kan betragte som normale Folk?
Jeg mener: Nej,
vist kan man ej —
de Folk, de maa jo fejle noget!

En halvkvædet Vise.

Mel.: Aa, den stakkels Pige

Hvert et Fæ, et Fæ, et Fæ
et Fædrelandets Barn,
og hvert Kræ, hvert Kræ, hvert Kræ
hvert kræsent Skarn
:,: bør ej mer, ej mer, ej mere klage. :,:

For til Fest, til Fest, til Fest
til Fæstningen min Tro
kan hver Bæst, hver Bæst,
hver Bedsteborger for to
:,: Kroner komme — tænk i Morgen. :,:

Bahnson er en Fyr, en Fyr
en fyrig Krigermand,
hvem hans Dyr, hans Dyr, hans Dyr
hans Dyrkere paa Stand
:,: følger gennem tykt og tyndt og Fare. :,:

De med Hyl, med Hyl, med Hyl
med Hyldegren i Hat
ser sig selv paa Kasse, Kasse, Kasse
Kassemat,
:,: det er no'et som de kan lide. :,:

Og de glor, de glor
de glorværdige Sten,
hvorpaa Tys, paa Tys!
paa Tyskerne skal brække Ben
:,: bli'er beskuede med Andagt. :,:

Og saa fro, saa fro
saa frokostsultne i Sind
sættes de i Hm! i Hm!
i Hem'ligheden ind
:,: ved vort Forsvars Maal og Virken. :,:

Naar de fulde, fulde, fulde
af begejstret Mod
og til Hornets Tra! tra!
traske hjem paa trætte Fod,
:,: saa er de glade over fuldendt Dagværk. :,:

Hovedregning.

Læreren: Naa, Villiam, hvor meget er to halve?
Villiam (Søn af en Traktør): Med Drikkepenge akkurat 50 Øre.

Charles Olsen paa Østergade averterer stadig:
„*Alt i Strømper*“.
Mon der ogsaa skulde være *Lopper* i dem?

Husraad.

Fruen: Maren, jeg har jo sagt Dem, at Deres Kæreste maa ikke komme her i Huset!

Pigen: Aa Frue, bliv ikke vred, men den stakkels Jens er kvartérsyg og kan ikke taale Makketutmaden — saa har jeg bare givet ham et Par brunede Kartofler.

Om Hjørnet.

Enken (til sin Logerende): Hør, Petersen, nu har jeg i tre Nætter drømt, at De var min Mand.

Petersen: Godt! Naar jeg i tre Nætter har drømt, at De er min Kone, saa gifter vi os.

Hvad Fatter gør er altid det rigtige.

Nede paa *Møen* ligger et rigtigt gammelt Bondehus med Straatag, paa hvilket Storken staar paa et Ben og ser polisk ud; Væggene ere skæve, Vinduerne smaa, men hvad gør det, naar blot Sandhed og Trofasthed er Hædersgæst i Huset, og det er de, for her bor *Frede Bojsen*. Ude paa hans politiske Mark gik hans Overbevisning og græssede; den var nu bleven saa gammel, at der ikke mere fandtes nogen, som gad eje den, selv *Bojsen* var ked af den. — „Jeg tror jeg vil tage ind til Hovedstaden og sælge den eller bytte den bort for noget andet,“ sagde *Bojsen* en Morgenstund til sine Vælgere. „Ja gør du som du vil,“ sagde de; „hvad Fatter Bojsen gør er altid det rigtige,“ og saa fik han et Trykkys lige paa Munden, saa at det kunde høres helt op til Lyngby, hvor Colding gik og spekulerede paa en ny Opfindelse.

Da Bojsen var kommet et Stykke henad Landevejen mødte han en Mand, som bar paa en Flaske. „Hvad har du i din Flaske?“, spurgte Bojsen og strøg sig om Munden. Den adspurgte paatog sig en hemmelighedsfuld Mine og hviskede, „Moderation, den rene Moderation, lugt selv!“ Og Bojsen lugtede til den; han syntes jo nok, at det havde saadan en aparte Lugt, men — „Moderation“ det vilde klinge godt i Vælgernes Øre og hans egen Overbevisning var jo ikke meget værd. „Hør, sagde han, skal vi bytte!“ — Ja det vilde Manden da gærne, og saa gik de hver sin Vej, Bojsen med „Moderationen“. Manden med Bojsens Overbevisning.

Nu var der jo egentlig ikke mere at gaa efter, men da Bojsen nu var kommen i Søndagstøjet, saa fik han Lyst til at gøre et Svip ind til Hovedstaden, og saa vandrede han videre hen ad Landevejen.

Saa mødte han en anden Mand, der kom gaaende med en stor Æske i Lommen. *Go'da'* sagde han og *God Day* sagde Bojsen for nu var han bleven fin paa det. „Hvad er er det du har i Lommen?“, spurgte Bojsen; han var nu nysgjærrig af sig. „Det er alle Danmarks Godsejere og Storbønder under én Hat, og det er Barners!“ „Død og Pine, tænkte Bojsen dem maa jeg ha' fat paa, hør: „kan vi ikke komme til at bytte?“ Det var der ikke noget i Vejen for og saa byttede de.

Bojsen vandrede videre og kom omsider til Hovedstaden. Jeg tror jeg gaar op i Folkethinget og ta'r mig en lille Lur tænkte han, men han naaede ikke længere end til Indgangen, der løb han paa *Estrup*, som kom med en stor Sæk paa Nakken. Hvad! Bondetamp! kan han ikke se sig for, brummede Ministeren! Om Forladelse!, bad *Bojsen* og vilde gaa videre, men i det samme fik han Øje paa den store Sæk og straks var hans Nysgærrighed der. „Med Forlov! hvad har De i den Sæk?“ — „Raadne Reformer“! — Reformer, næh nu maatte Bojsen rigtignok lukke Øjnene op. „Aa! Herre Gud! at jeg skulde opleve det paa mine gamle Dage, ak var det blot mig som havde disse sjældne Skatte(r). „Vi kan jo bytte“, sagde Estrup, „hvad giver du mig for dem?“ — „Jeg har kun nogle elendige Godsejere og Storbønder, dem giver jeg med Fornøjelse“, og saa byttede de. — „Lad os gaa op i Snapsthinget og drikke Forlig“, sagde Bojsen; nu syntes han paa én Gang at være bleven ligesaa meget om ikke mere end en Minister.

I Snapsthinget var der propfuldt af Højre- og Venstremænd, Liberale og Uafhængige mellem hverandre, men hvad der var det værste: der var ogsaa nogle Socialdemokrater, og dem kan Bojsen ikke lide, for de er nu saa slemme til at gøre Nar ad alle de nye Højremænd.

„Hvad har Du i din Pose?“ spurgte de og saa lo de saa de var nær ved at revne. „Raadne Reformer“ sagde Bojsen og saa maatte han ud med hele Historien. „Der vanker Smæk, naar du kommer hjem“, lo Socialisterne. „Det gaar ikke alletider som der staar i Eventyret: hvad Fatter gør er altid rigtigt“.

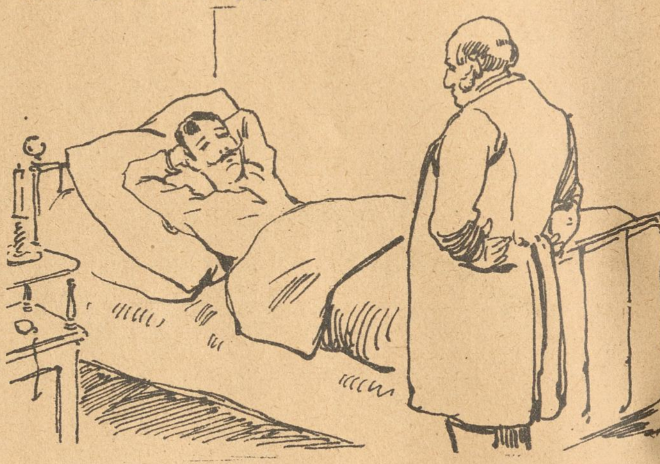

Den rare spildte Tid.

Faderen (til sin egen Dreng): Men Carl, skammer Du Dig ikke ved at snue til langt op paa Formiddagen!

Sønnen: Jo, det er virkelig uforsvarligt — man kommer aldrig mere til en bedre Frokost!

Moderne Forretningsprincip.

— Men hvorledes er de to Brødre blevet saa rige Folk?

— Ganske simpelt. — De har stadigvæk solgt *under Indkøbspris!*

Hofstil.

Det behagede Hs. Højhed i Gaar at overvære Solformørkelsen. Højstsamme bevidnede Direktøren for det astronomiske Observatorium sin højeste Tilfredshed.

Praktisk Andagt.

Læreren: Hvorfor skal man ved Bordet altid først bede en Bøn?

Eleven: For at Suppen kan blive afkjølet!

Det sidste Brev.

. . . Altsaa skilles vi, Elendige, og dette er det sidste Brev fra din ulykkelige Anna.

P. S. Imorgen mere.

Den boykottede Underofficer.

En sand Historie fra det tyske Militærliv.

Han var indkaldt til 12 Dages Reserve-Øvelse.

Og nu skulde han presse sin ret anselige Mave ind i den snævre Uniformsfrakke. Det var til at fortvivle over.

Der var heller ikke en Uniform, som passede ham. Nu havde han prøvet den attende.

Og denne passede ham heller ikke. Hvad skulde det blive til? Naar dog bare Regeringen naar den udarbejder en ny Hærlov — og man kan være vis paa, der kommer nok endnu en halv Snes Hærlove, inden Militarismen revner med et Knald — vilde tage Hensyn til, at en Del af de Værnepligtige efterhaanden som de bliver ældre ogsaa bliver sværere og derfor kan behøve rummeligere Uniformer, end da de blev indkaldte som Rekrutter. Vel sørger Kapitalismen med klog Forudseenhed for, at ingen Arbejder dør af Fedtsyge, men alligevel gives der blandt Smaaborgerne en Del Undtagelser, og altsaa burde det ikke for Regeringen komme an paa et Par Millioner mere til det fornødne Tøj.

Imidlertid, indtil der bliver lavet særlige Uniformer til de tykmavede Reservesoldater, tildrager der sig af og til hvad der tildrog sig i det Tilfælde som denne Historie handler om: Der var ingen passende Uniformer til Afdelingens ældste Reserveunderofficer. Og han var dog indkaldt, og han skulde dog opfriske Eksersitsen og hvad dertil hører i de Meniges Hukommelse!

Her gaves ingen Udvej. Han maatte stille til Øvelse i sin civile Frakke og om den maatte han spænde Sabelen. Civilfrakke og Livrem med Sabel, og Felthue paa Hovedet, det tog sig ud!

Der var rigtignok heller ingen Livrem, der passede, men Kompagniskomageren raadede hurtig Bod paa denne Ulempe.

Og saa stod den ældste Underofficer da endelig i Civilfrakke og Lærredsbukser og med Sabel om Livet i Geled sammen med de andre Underofficerer, og gjorde Honnør for Kaptajnen. Underofficerens Ansigt skinnede som en Æggekage og hans Maves gigantiske Bue skød sig frem foran Frontlinien som et Vognhjul, der halvt er forsvundet om et Gadehjørne. Den lange Løjtnant, hvis magre Skikkelse dannede en skrigende Modsætning til den velnærede Underofficer, havde længe staaet og ærgret sig over den ureglementeret paaklædte Befalingsmand. Han stirrede gennem sin Monocle ufravendt paa den fremspringende Kødklump med Livremmen. Han stod i en stadig Angst for, at Livremmen ved den mindste Bevægelse af Underofficeren skulde sprænges.

Da begyndte Kaptejnen sin Eksamination. Han vendte sig først til en temmelig mager Underofficer:

„Hvad hedder De?" tiltalte Kaptejnen ham.

„Müller, Hr. Kaptejn!"

„Og Deres civile Stilling?"

„Politibetjent!"

Kaptejnen gik til den næste.

„Og De?"

„Ogsaa Politibetjent!"

Den Tredie af de Adspurgte var heldigvis en Børstenbinder. Det havde jo været ret betænkeligt, hvis tilfældig hele Politistyrken var bleven indkaldt til Militærøvelse.

„Og hvad hedder De?" vendte Kaptejnen sig til den tykmavede,

„Schwartz, Hr. Kaptejn!"

„Hvad er De?"

„Restavratør!"

„Restavratør: — Og De bor her i Byen?"

„Javel, Hr. Kaptejn!"

Kompagnichefens Blik gled ned ad den ældste Underofficers velnærede Skikkelse.

„Hvilken Beværtning har De?"

Restavratøren nævnede Lokalets Navn og Adresse.

„Men der søger jo Socialdemokrater. Jeg synes, at det Lokale er forbudt vore Soldater, ikke sandt, Hr. Løjtnant?"

„Javel, Hr. Kaptejn!" — Løjtnantens Haneben satte sig ved disse Ord i langsom Bevægelse, Monoclen forsvandt fra Øjet.

„Hm! slem Historie! — De véd jo mine Herrer, at det denne Gang er det Dem tilladt i Øvelsestiden at tilbringe Natten i Deres egne Boliger eller at logere hos Borgerne, i Stedet for, som sædvanlig, at blive indkvarteret i Kasernen. Men hvad skal jeg stille op med Dem, Schwartz, jeg kan jo umulig lade Dem bo hos Dem selv?" (Sluttes.)

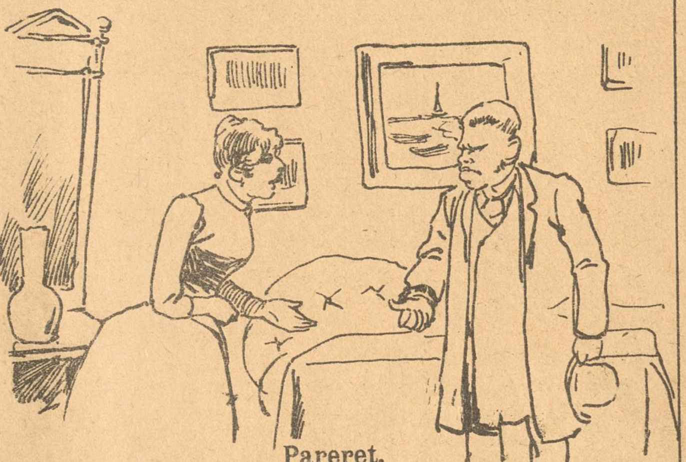

Pareret.

Hr. Knurremann (søger et møbleret Værelse): Naa, hvad forlanger De saa for denne Hundestald?

Værtinden: 20 Kroner om Maaneden, hvis De ikke *bider!*

Paa Kirkegaarden.

— Ja, De kan sagtens, min Gode, som har faaet Lov til at beholde Deres Mand. Men jeg har allerede mistet to Mænd, og nu er den tredie syg. Hvis han nu ogsaa kreperer, véd jeg virkelig ikke, om jeg skulde gifte mig for fjerde Gang.

Trumf igen!

Hvorfor gifter De Dem ikke, Frøken Piil? De maa s'gu holde Dem til, De er jo snart en gammel Pige!

— Ja, hvis jeg havde været ligesaa fordringsløs som Deres kære Kone, saa kunde jeg have været gift for længe siden.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Sidste Dans.

Den uigenkaldelig sidste konservative Klubtur til Middelgrundsfortet er nu definitivt fastsat til Søndagen den 8. Juli. Fæstningsværkerne vil blive besete og forklarede, og hvis Tiden tillader det, vil der blive arrangeret en lille Svingom paa de faste Støttepunkter. Entré 2 Kr.

Nr. 27.

RAVNEN

Søndag d. 8. Juli 1894.

— Men Børn, hvorfor gaar I med opslaaet Paraply i det smukke Vejr?
— Jo, for naar det regner, faar vi 'en aldrig, — saa ta'er Mo'er den sel'.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Bal i Haven.

Om Helvede, som Ingen end har set,
der væves væk af vore Prædikanter,
paa *Østerfælleds* Grønsvær bli'r hver Søndag bedt
af Bedesøstre og af gamle Tanter,
og Præsten tordner løs med Baal og Brand,
for han har nu en Helvedes Forstand,
men Præst Du maa ved Gud lidt artig være.
slaa over i en anden Dur, Du Kære!

En Journalist for Højres Presse tog
til Landmandsbal, hvor Kongen var tilstede,
men det var s'gu en Haan for gamle Dannebrog,
paa *Henrichsen* blev Dydens Blade vrede,
thi Henrichsen tog Sangerinde med,
derfor voldte *Ritzau* ham Fortræd,
men Ritzau Du bør ej saa hidsig være,
slaa over i en anden Dur, Du Kære!

Hr. *Florian* — De véd fra første Kreds —
fik sin Kurator sat i Haandværksbanken,
men Haandværksmestrene var ikke godt tilfreds,
de tog den arme *Damkier* straks ved Hanken
og vilde sig en ny Kurator ha'e,
men Florian dem atter Damkier ga'e,
men skal den da bestandig saadan skære?
slaa over i en anden Dur, I Kære!

Fagmærke har vi nu paa *vor* Cigar,
og det sku' som bekendt indregistreres
men Registrator af en anden Mening var,
han mente Mærket skulde nu spoleres.
Fy føj *Jacoby*, hvad er Du for en?
Minist'ren selv ej fandt din Adfærd pæn,
vi kan ej længer over med dig bære,
slaa over i en anden Dur, Du Kære.

Naar Kvinder strejker trods *Pontoppidan*
paa *Schæfers* Naadleri i Gothersgade,
sku' Politiets Mænd ej gaa saa hidsigt an,
fordi dets Ry kan derved lide Skade,
at slæbe Kvinden hen paa en Station
og vise sig som en brutal Person,
geraader ej *Eugen* til mindste Ære,
slaa over i en anden Dur, Du Kære!

En Skandale.

Fra Pæretoft skrives til os:

Vor By er i denne Tid i stærk Røre over en Begivenhed, der for nylig er forefalden og som kunde have draget de sørgeligste Følger efter sig, hvis den ikke delvis var bleven forpurret.

En ved vort ledende Højreorgan „Grisen“ ansat Journalist, der var indbudt til paa „Grisen“s Vegne at besé en i disse Dage i Landsbyen Fjolstrup afholdt Agrarforsamling, har ved et Festbal samme Steds, der iblandt andre ikke var beæret med de højeste Herskabers Nærværelse, vovet at indføre en Dame, der var Medlem af den stedlige Dillettantforening. Skandalen blev heldigvis afværget i Tide og begge udvist. Næstformanden for Fjolstrup Agrarforsamlings Komité har i Formandens Fraværelse tilskrevet Journalisten følgende:

Hr. Journalist Hendrich Hermannsen.

Komitéen er bleven underrettet om, at De skal have vovet at indføre en Dillettantdame ved det her i Fjolstrup for nylig afholdte Festbal. Deres behagelige Oplysninger herom imødeses, samtidig med — i bekræftende Fald — det dem som Repræsentant for „Grisen“ udstedte Adgangskort.

Paa Komitéens Vegne
Hans Madsen,
Overagrar og Næstformand.

Samtidig bragte Telegrafen følgende Depeche rundt til alle Indlandets og de større af Udlandets Blade:

En Dillettantdame udvist.

Komitéen for Agrarforsamlingen i Fjolstrup har ved sin Næstformand, den energiske Hr. Hans Madsen, udvist en Journalist, der var mødt til et Festbal med en Dillettantdame. Det bemærkes, at Festballet kunde ligesaa godt have været besøgt af de højeste og allerhøjeste Herskaber med Damer som det ikke var det, grundet paa, at de slet ikke befandt sig i Fjolstrup.

M. H.

— Selvfølgelig indeholdt alle Pæretofts Blade, „Grisen“ alene undtaget, den næste Dag Udtryk for den største Misbilligelse af ovennævnte Journalists Færd. Det oplystes at vedkommende Dilettantdames Navn var Maren Mikkelsen, en Dame, der ikke skal have det bedste Ry paa sig, idet hun endog hører til den Klasse Pigebørn, der ikke er bange for at gaa alene paa et Konditori. Det maa i høj Grad beklages, at den Slags Damer overhovedet har Lov til at eksistere.

P. S.

Efter at ovenstaaende var skrevet, har et Par Stykker af Pæretofts Blade indeholdt følgende

Erklæring.

Redaktionen bedes oplyse, at jeg ikke var den omtalte Dame, der i Følge med en Journalist havde indfundet sig paa Festballet i Fjolstrup. Det er ikke mig, men min Veninde, Frøken Nielsine Rasmussen, der er den skyldige.

Ærbødigst
Maren Mikkelsen.

Denne Erklæring indeholder forsaavidt intet Nyt, som det jo er ligegyldigt om vedkommende Dame hedder Nielsine Rasmussen eller Maren Mikkelsen. Faktum er, at en Dilettantdame har vovet at vise sig paa et Sted, der er aldeles uforeneligt med hendes Stilling i Samfundet. Hvad Hr Hendrich Hermannsen angaar, er det at haabe, at den Pæretoftske Presse for Fremtiden vil blive forskaanet for hans Nærværelse, og i det hele taget for Individer af hans Art.

Puh!

Mel.: Min Søn, vil Du i Verden frem.

Det Ord, som er gængsest i denne Tid
er: Puh!
hver Mand udnytter med megen Flid
sit: Puh!
paa Gader og Stræder, paa Kviste, i Sale
Folk sveder og puster som om de var gale,
i hvad man end spør'er
til Svar kun man hører
et: Puh!

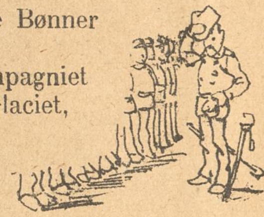

Naar Kræmmeren roser sin Vare, saa stønner
han: Puh!
og Præsten afbryder midt i sine Bønner
med: Puh!
Kaptajnen, der tumler med Kompagniet
og giver det Stroppetur hist i Glaciet,
han tørrer sin Pande
og glemmer at bande
for: Puh!

Den Syge udtrykker sin Feber og Smerte
med: Puh!
og Værten kan kun sine Gæster beværte
med: Puh!
den Elsker, der lister til Stævnemøde
med Naboens Datter, den rare, søde,
han ser paa sin „Flamme"
og kan kun fremstamme
et: Puh!

Den Vise han stønner i Flæng mellem Taaber
sit: Puh!
og Prangeren nede paa Gaden han raaber
mest: Puh!
Madamer paa Trapperne glemmer at skændes
og Skræderen lægger den Vest, der skal vendes
med Omhu til Side
og sukker saa blide-
ligt: Puh!

Grossereren lukker sin Hovedbog i med
et: Puh!,
og Skolebørn faar af Hr. Lereren fri med
et: Puh!
Den Spiller paa Billardet gider ej „gimpe"
og Bøllen paa Fælleden glemmer at pimpe,
samt Skaller at drikke,
men nøjes med et skikke-
ligt: Puh!

Ja, Varmen i denne Tid frembringer mangen
et: Puh!
man hører af alle, af fri Mand som Fangen
kun: Puh!
selv „Ravnen" den lægger nu Pennen til Side
og synker i Drømme om Dage saa blide,
da Nyt der end spør'es,
og andet der høres
end: Puh!

Mennesker.

Af „Ravnen"s Naturhistorie.

(Sluttet.)

Handelsrejsende. Gummimand. Er spredt over hele Jorden og paa menneskeтomme Øer; er hjemme overalt, men aldrig hjemme; rejser for det meste i paatrtængende Forretninger og gør Besøg uden at være indbudt; viser aldrig Tænder, naar man viser ham Døren, men kommer straks smilende ind gennem Vinduet. Han sluger Koteletter, Bøf og Grovheder, uden at spolere Maven. Hvad han har hos sig af Mønsterværdigt bærer han gærne til Skue, og bliver aldrig træt af at sætte sine Medmenneskers Taalmodighed paa Prøve ved at stikke dem sine „Prøver" i Næsen. „Gør" i alt muligt, kun ikke i Beskedenhed.

Hellig. Lever af Gudsfrygt og søde Talemaader, og og slubrer Religionen i sig med Skeer. Lægger sig stærkt efter Taalmod og efter det kvindelige Køn, nærer mere Forkærlighed for unge Kvinder end for gamle Mænd og hyler i Kor med de gamle Tanter over Verdens Synd og Ugudelighed. Rødmer ved Ordet „Danserinde", men brænder af Længsel efter at lære Smaapiger om Kærlighed til Næsten.

Journalisten roser gærne sig selv, og andre kun, naar de betaler hans Ros tilbage med hundrede Procent, forstaar den Kunst at lave sine Blade af fremmede Frugter og kappes med sine Medarbejdere om at fabrikere Tidsaand i Spaltevis. Lever paa en spændt Fod med Sandheden og garanterer ofte for upaalidelidelige Efterretninger. Skriver undertiden i alle Farver og gaar ikke sjældent over i det askegraa. De ærlige Djævle af denne Familie faar ofte kolde Omslag i Form af Fængsel og Bøder og bringer visse Ting dem til at rødme af Harme, maa de ærgre sig til de bliver brandgule eller sorte. Det er dog ikke disse Medlemmer af Arten man fortrinsvis kalder „Bladnegre". Til Journalistfamilien hører ogsaa de saakaldte *Kritikere;* de har det ubehagelige Hværv at skulle sluge alle Literatur- og Kunstprodukter. At de ikke kan fordøje den Masse Aandsfostre, der sættes for dem, siger sig selv. Hvad der kommer fra dem igen bliver følgelig derefter. En Del kan uden Fare benyttes til aandelig Føde for andre Mennesker; men meget af Kritikernes Labskovs ligner i en uhyggelig Grad Hundebræk, fremkalder Kvalme og andet Ildebefindende Da Kritikernes Tid er optaget af at agere en Slags Pølsefars-Maskine for alt det Stof, der skal proppes i Avistarmene, ogsaa kaldet Spalter, kan han i Regelen ikke producere noget selv, og ligner Evnucherne deri, at han bedre kan vaage over Skønhederne end dyrke dem. Som Kunstdommer bruger han hellere Sværdet end Vægten og drukner med største Sindsro en halv Snes unge Forfattere i sit Blækhus, som om de var nyfødte Kattekillinger.

Købmanden har et røget Hjærte og en grønsaltet Sjæl; spekulerer i Tran, Petroleum, Cikorie og andre fine Kaffesorter, gør Forretninger i Peber, Mursten og engelsk Vognsmørelse og giver sit Æresord paa, at hans Klipfisk og og Flommesild er delikatere end den fineste Laks. Elsker Profiten over alt og sin Vægt som sig selv. Interesserer sig kun for Skønliteratur, naar den sælges i Lispundevis.

Ellen: Naar jeg en Gang gifter mig, skal det være med en Læge!
Karen: Og jeg vil ha'e en Løjtnant!
Ellen: Hvor kan det falde Dig ind, Karen? Tænk dog paa, hvis der udbryder en Krig, og Din Løjtnant bliver skudt, saa sidder Du dér — *med Dine syv Børn!*

Snedig.

Værtinden: Det glæder mig at De synes om Værelset, min Herre, og jeg lover Dem at De skal faa god, kraftig Mad hver Dag. Men De synes maaske, at jeg forlanger for meget?

Herren: Bevares — næ!

Værtinden: Hvad betænker De Dem da paa?

Herren: Hm! Jeg vilde gærne først spise til Middag hos Dem — *paa Prøve!*

„Ravnen"s Brevkasse.

Spørgsmaal:

Tillad mig Du kære „Ravn"
her et Spørgsmaal Dig at gøre,
da jeg stadig føler Savn
vil jeg meget gærne høre
om Du sige kan hvordan
man kan blive holden Mand.

Proletar.

Svar:

Kære Ven, saavidt jeg mindes
der kun trende Maader findes —
Arv — Gevinst i Lotteri
og *et rigtig godt Parti!*
— — Ganske vist en Del jeg véd
som ej ta'r sig det saa nøje,
men med „god" Samvittighed
lever ud af andres Møje.
Folk, som uden Skaansel bruger
andres hele Arbejdskraft
og som Fattigfolk udsuger
til den sidste Draabe Saft,
Folk, som roligt kan forvolde
andre Lidelser og Kval,
naar de derved kan erholde
Adkomst til en Kapital —
— — Atter andre kan ved Svig
naa det Maal at blive rig.
men forresten, — jeg i Gunden
tror ved ærligt Slæb og Slid
faar man, selv ved største Flid
kun fra Haanden og i Munden.

Spørgsmaal:

Jeg som hører til de fede
døjer svært i denne Hede
derfor jeg om Raad vil bede!

En korpulent Dame.

Svar:

Kære, De som er saa svær
vil blot dette Raad jeg give;
søg paa, Naadlerske at blive
hos Hr. Schæffer — tro mig dèr
skal De nok afpillet blive — —
Ussel Løn og Sultekur,
det et Middel er som dur.

Paa *„rimelige"* Spørgsmaal vil enhver erholde Svar
for Ravnens gode Venner altid gode Raad vi har.

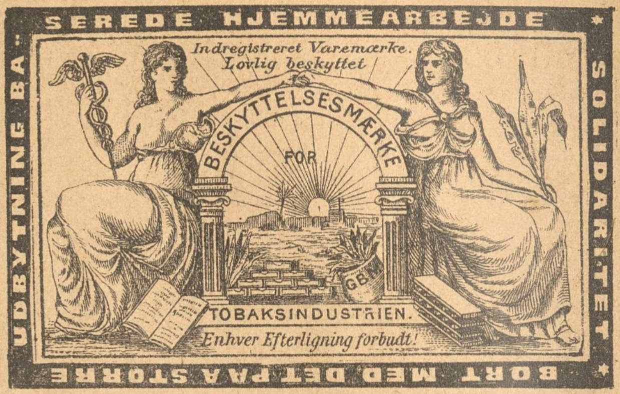

Cigar-Vise med Fagmærke.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Vil Du vide, hvordan en Cigar skal røges,
maa Du høre efter Teksten i mit Kvad,
ser Du Fagets Vel maa stadigvæk forøges,
for saa røger Du Cigaren mere glad,
er det 3 til fem og tyve, 6 til fyrre
Du skal før Du køber altid bare spør'e
om Cigarerne, de lette eller stærke
ogsaa har paa Kasselaaget Fagets Mærke.

Og paa Laaget sidder saamænd to Gudinder,
de gier straks Cigaren Farve, Duft og Smag,
underneden Morgensolen frejdig skinner
til Forbrugeren og til Cigarmænds Fag,
længst tilhøjre ser man hvordan Bier sværmer,
Solidaritetens Magt om Kuben skærmer,
røger vi i Fælleskab saa er vi stærke,
men husk paa kun af den Slags med Fagets Mærke.

Vi vil ej Cigarer ha'e fra Fængslets Celler,
dem kan Nellemann og Goos nu røge sel'
og et fattigt Hjem det vil vi ikke heller
ha' til Værksted, for det piner Krop og Sjæl.
Hjemmet for Familieliv og Ægtemage,
og Cigarerne vil vistnok bedre smage,
naar man véd at vi kan Konkurrencen kværke,
bare ved det lillebitte rare Mærke

Røg saa væk min Ven og føl Dig glad, Du Kære
ved din gode, fagbeskyttede Cigar,
det er Dig, som bedst kan Fagets Hjælper være,
naar Du blot ved Indkøb Øjet med Dig har.
Røg kun væk, men lad mig se, at godt Du passer
paa Cigarerne i Fabrikantens Kasser,
der skal, enten de er lette eller stærke
altid staa paa Kassen Fagets kendte Mærke.

Den boykottede Underofficer.

En sand Historie fra det tyske Militærliv.

(Sluttet.)

Den tykke Underofficers Ansigt straalede af Lune. Hvad Kaptejnen havde sagt, var fuldkommen rigtig. Naar det var forbudt Soldaterne at besøge hans Beværtning, saa turde han selvfølgelig heller ikke søge hos sig selv.

Endelig havde Kaptejnen fundet en Udvej.

„Hr. Schwartz,“ — begyndte han, — „De maa, naar De udenfor Tjenesten er hjemme hos dem selv, indskrænke Dem til at blive i Deres private Bolig. De maa ikke betræde Gæsteværelserne, ikke udskænke Øl til nogen Gæst. og ikke indlade Dem i Samtale med nogen af Gæsterne. Forstaar De?“

Det er aldeles umuligt, Hr. Kaptejn, det gaar ikke!“

Løjtnanten stod maalløs af Forskrækkelse; hans lange magre Skikkelse rakte sig, saa den blev saa høj som en Telegrafstang. Kaptejnens Blik formørkedes.

„Det gaar ikke, siger De! Hvorfor gaar det ikke?“

„Fordi jeg foruden Restavrationslokalerne kun har min Kones og mit Soveværelse.“

„Fordømt Historie!“ — bandede Kaptejnen, — „og De er netop min ældste Underofficer. Djævelen bombardere — —“ Han tilføjede i Tankerne, hvad han mente. — Nu kom han i Konflikt med sig selv angaaende Militærforbudet, der var udsendt mod den socialistiske Beværtning, som var hans ældste Underofficers, og hvem han selv havde mistænkt for at hylde samfundsomvæltende Tendenser. Socialistiske Underofficerer, der drev socialistiske Værtshuse, som militære Lærere og lysende Forbilleder for de Menige . . . . Død og Helvede, det manglede bare!

Han halede og halede i sit Overskæg og betragtede atter og atter den velnærede Restavratør og ældste Underofficer. Den uniformerede Telegrafstang stod ved Siden af sin Foresatte og kedede sig halvt ihjel; han turde ikke give sin Kaptejn noget Raad, for han vidste intet. Endelig tog Kaptejnen en rask Beslutning.

„Naa, hør nu en Gang, Schwartz . . . da det nu ikke kan gaa paa anden Maade — vi kan jo ikke skaffe særligt Kvarter til Dem — saa maa det — hm! — være Dem tilladt at opholde Dem i Deres Beværtningslokaler — men, træk dog idetmindste hver Gang Uniformen af! Forstaar De?“

„Javel, Hr. Kaptejn!“ — Dermed var det kildne Punkt afgjort. Kaptejnen aandede lettere.

„Det er dog egentlig en ford— Historie med det Militærforbud, ytrede han til Løjtnanten, der spankede afsted ved hans Side. „Der maa man erklære Boykotning over de Meniges umiddelbare Foresattes Kneiper, d. v. s. de Menige tør ikke søge hos deres Foresatte, hvem de dog skylder Lydighed i alt. Det er en højst usund Tilstand.“

Løjtnanten maatte selvfølgelig give sin Kaptejn Ret og, tillod sig den tjenstlige Bemærkning: „Og i Aften maa Oversergeant Schneider oplæse for Kompagniet, at de Menige ikke maa besøge Underofficer Schwartz's Beværtning.“

Kaptejnen nikkede. Han vilde give Schneider fornøden Ordre.

Samme Aften traadte Oversergeant Schneider hen til sin Ven, den tykke Restavratør Schwartz.

„Naa Gamle, Du véd vel, at jeg skal oplæse for Folkene, hvilke Lokaler det er dem forbudt at besøge? De maa heller ikke komme hos Dig.“

„Ja, jeg véd det,“ svarede den boykottede Underofficer med et lunt Smil. „Jeg maa endda være glad, at jeg har Lov til at drikke et Glas af mit eget Øl i mit eget Lokale.“

„Hør, Du skal jo egentlig være til Stede, naar jeg læser op for Folkene, at de ikke maa søge din Beværtning, men hvis Du ikke synes om det, behøver Du ikke at møde ved Appellen, forstaar Du — ?“

Og Schwartz mødte ikke til Appellen og de Menige turde hverken drikke Øl hos ham eller tage sig en Svingom, naar der var Dans i hans Lokale. Han var jo en boykottet Underofficer.

Men desto flittigere besøgte de andre Underofficerer ham. De kunde jo ikke være bekendt at lade „Kammeratens“ Øl blive surt eller at lade ham drikke sit Øl alene!

Af denne sandfærdige Historie kan Læserne lære, at ogsaa Militærforbud har deres komiske Side.

I Retten.

Assessoren: Hvad kan Vidnet sige om Tiltaltes Rygte?

Vidnet: Jo, ser De, Hr. Assessor, han er inte justement af de bedste, men man kan heller inte regne ham til de værste — han er, vil jeg sige, li'som en af os to!

Værtshuskneb.

Hvad gør en Værtshusholder, der har to stærkt anløbne Gæster, som han dog ikke selv kan magte at „verfe“?

Han hvisker sagte i Øret paa den ene: „Jeg gi'er en lille Sort, naar De ekspederer mig det drukne Svin udenfor!“ Saa gaar han til den anden og tilhvisker ham det samme. Lidt efter ligger begge Gæsterne ude paa Gaden og bliver af Politibetjenten transporteret til Stationen.

I Provinsblads-Redaktionen.

Udgiveren: Det er altsammen meget godt, men hos mig maa De ogsaa af og til afskrive en Del.

Den pladssøgende Redaktør (forfærdet): Hvorledes? Har De ikke en Gang en *Saks?*

Kogekunst.

Faderen: Hvad er det Du koger, Sofie?

Sofie (der har gennemgaaet Kogekursus): Det véd jeg ikke, Fa'er; det er *jo ikke færdigt endnu!*

Mellem Veninder.

— Det sidste Adolf gjorde, var, at han gav mig et Kys.

— Ja, det vil jeg gærne tro, at *det* var det *sidste* han gjorde!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Gaar han, saa gaar 'en!

Handelsmanden: Deres Eksellence skulde vel ikke ha'e en aflagt Ministeruniform, som De ikke mere har Brug for?

Nr. 28.

RAVNEN

Søndag d. 15. Juli 1894.

Lægen: Har De Smærter i Fødderne?
Bonden: Hva' mener Dovteren?
Lægen: Smærter Deres Ben?
Bonden: Hva' sæier De?
Lægen: Gør Skankerne ondt, Niels Persen?
Bonden: Ja, nederdrægtig, Hr. Dovter!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nia nia nullala.

Fallesen er død og borte
falle ridde ra la la,
Pressen sænker rørt sin Kaarde
ridde ra la la;
slem var denne Kammerherre,
gid vi ej maa faa en værre
:,: Styrer til vor Thespiskærre
falle ridde ra. :,:

Postmænd i de røde Frakker
falle ridde ra la la
finder ej Kuløren vakker
ridde ra la la.
Røde Frakker hen sku lægges,
Lærredsfrakker paa sku' trækkes,
:,: men Postmesteren sku' vækkes
falle ridde ra. :,:

Fine Grever og Baroner
falle ridde ra la la
var til *Løb* med deres Koner
ridde ra la la;
hele Overklassen æ' der,
sikke fine Toiletter,
:,: hvem faar Prisen? Pressen gætter
falle ridde ra. :,:

Brandfolk, muntre sorte Svende
falle ridde ra la la
skal med Kul i Byen rende
ridde ra la la.
Økonomisk Magistraten
sparer Udgift, føj for Satan,
:,: det skal s'gu i „Demokraten"
falle ridde ra. :,:

Hist i Svendborg *Købstadmøde*
falle ridde ra la la
holdtes af Borgmestre bløde
ride ra la la.
Brændevinen de beskatter,
man jo nok Tendensen fatter,
:,: selv Minister *Hørring* va' der
falle ridde ra :,:

Fallesens Efterfølger.

Nogle Betragtninger.

Rygtet nævner først og fremmest *Scavenius.* Man vil vide, at i Fald han bliver det, skal Balletkorpset udvides i høj Grad og Frøken Laura N. indtage en ledende Stilling ved det. Muligt vil ogsaa Hr. Scavenius trække sig tilbage til Fordel for sin Søn Per, naar denne kommer tilbage fra Frilandsekspeditionen. Dette er imidlertid kun Rygter.

At forhenværende Gardelieutnant *Dons* skulde have i Sinde at søge det ved Fallesens Død ledige Embede, turde vistnok være en lidt forhastet Meddelelse, endskøndt, man kan jo aldrig vide det. Søsterens Stemme kan han vel i al Fald være vis paa, og den er jo ikke af de daarligste, især i „Robert". Og hvad de øvrige Kvalifikationer angaar, har den unge Mand jo en Gang i Vinter paa en „slaaende" Maade bevist, at han er rede til at tage Theatret under sin Beskyttelse, selv mod nok saa „rædsomme" Angreb.

Saa er der *Gustav Esmann.* Den geniale Forfatter af „I Provinsbyen"*) vilde sikkert være udmærket egnet til en saadan Post, som han jo ikke er aldeles uden Forkundskaber til, og han vilde sikkert sørge for at knytte en saa fremragende Dramatiker som *Edvard Brandes* til Theatret. Hr. Esmann har ganske vist Chancer for en saadan Stilling, og der vilde rimeligvis gennem ham oprinde en ny Æra for det i saa lang Tid tilsidesatte „evropæiske" Ægteskabsdrama med paafølgende Nachspiel à 25 Kroner.

At *Edvard Brandes* ogsaa bliver nævnet som eventuel Arvtager efter Fallesen er en Selvfølge. Hr. Brandes vil, særlig hvis hans Langelændere, som der er Tale om, gør ham Knuder til de forestaaende Folkethingsvalg, have fuldt op af Tid til at hellige sig Theatrets Drift. Han er som afdøde Fallesen hurtig i Riposten, naar det er det skrevne Ord og ikke en Hundepisk det drejer sig om. Og rimeligvis vilde det da lykkes at faa „Don Juan" at se paa Kongens Nytorv.

Erik Bøgh, der ogsaa er paa Tapetet, er efter „Ravnen"s Mening en for elskværdig og intelligent Censor til at han bør tages i Betragtning som Theaterchef, medmindre de to Embeder kunde slaas sammen under ét, hvad der vilde have det Gode, at fremtidige Konflikter mellem Chef og Censor, angaaende Stykkernes Antagelse, vilde undgaas. Om at vælge *Goos* til Chef vilde af nærliggende Hensyn være forkert, og hvis *Emil Poulsen* blev det, vilde med god Grund *Olaf* have Grund til at blive stødt paa Manschetten. *Carl Nielsen* er vist ikke utilbøjelig til at træde til og „redde" Theatret, men da der i Forvejen arbejdes med Underskud, vilde Repræsentationsudgifterne rimeligvis kun bidrage til at forstørre dette Underskud, hvilket paa ingen Maade gaar an.

„Ravnen" har en i Baghaanden, men vil vente med at foreslaa Vedkommende til Begivenhederne har udviklet sig. Det er alle Dage godt at se Tiden lidt an.

*) Helsingør.

I denne Varme!

Mel.: Revyvise.

Tit i et Hus af Etager er fem,
og det kan ogsaa passere,
at i den øverste Folk bygger Hjem;
men de sku' heller la' være.
Thi i „St. Stefans" vort Vandværk ej kan
give saa høje Personer sit Vand.

Tale:

Man kommer hjem Kl. 12 om Natten og vil lædske sig ved et Glas Vand, drejer paa Hanen — men — bare et lillebitte Spjæt — færdig. Saa kan man rigtignok synge:

:,: Se li'som det var der
saa var det der ikke,
men det kommer vel engang igen. :,:

„Fredensborg" telegraferede „Brand",
jøsses, nu maa vi os skynde.
Dampsprøjten mødte med Damp og med Vand,
ligestraks ku' den begynde,
Klokken var otte, men hvilken en Kval,
Toget gik først Klokken otte en halv.

Tale:

Paa Fredensborg tænkte de: Hvor Dælen bli'r Sprøjten a'", men da Toget buldrede ind, nynnede de rigtignok:

:,: Vi troede I var her,
I var her dog ikke,
nu kommer I jo alligevel. :,:

Restavratøren paa „Castor" galant
Arbejderne vilde glæde,
„Tolden" paa Øllet for høj han jo fandt,
dog kom en Mand med en Slæde.
Burmeister mente det manglede blot
give dem Øl, naar de tjener saa godt.

Tale:

Det manglede bare! — nej i Stranden med det. Restavratøren trak Propperne op og tænkte paa Tolden, og Arbejderne som saa det dejlige Øl løbe i Stranden, de sang melankolske:

:,: Vi troede vi fik det.
vi fik det dog ikke,
nu løber det ud alligevel. :,:

Forstaaelig Harme.

Alma: Løjtnant Staal er dog et nydeligt Menneske, synes Du ikke?

Olga: Jeg kan ikke udstaa ham — saa snart han taler med mig spørger han efter min Søster!

I Køkkenet.

Fruen: Hvad var det for et Mandfolk, De stod og talte med nede i Gadedøren?

Pigen: Frue, har De da aldrig elsket siden *De spørger* saaledes?

Forsamlingsbygningen
for
Kristianshavn og Sundbyerne.

Mel.: I Flugt gaar Tiden over Livets Bølge.

Der var en Tid, da vi som mange andre
tvivlraadig stod foruden Hus og Hjem,
fra Dør til Dør vi ofte maatte vandre,
man Vejen spærrede, hvor vi kom frem.
Med Haan man ofte os tilbage stødte,
ej noget Sted vi Husly kunde faa,
og Gæstfrihed vi ingensinde mødte,
man stænged Døren til med Laas og Slaa.

Dog vi stod fast og lod ej Modet briste,
vi tappert stred endskøndt vi var de Smaa,
vi lod os ej forknytte, thi vi vidste
at vi med Tiden vilde Maalet naa.
Vi vidste: Enhed styrke kan de Svage
og at den Sag vi kæmper for er god;
vi ingensinde veg et Skridt tilbage,
bestandig frem vi gik med frejdigt Mod.

Og derfor har vi nu ved fælles Kræfter
rejst os et Hjem, hvor under eget Tag
vi trygt som Brødre samles kan herefter
og drøfte hvad der tjener bedst vor Sag.
Mod Fjenders Magt vi nu en Fæstning ejer
som kækt forsvares af en mæglig Stab;
fra Toppen stolt vor røde Fane vajer
for *Frihed, Lighed* og for *Broderskab.*

Lovende.

I smukke Damers Øjne læse vi de bedste, men tilligelængste Romaner. Ethvert Blik fra disse siger: „Fortsættelse følger".

Bag Kulissen.

— Sig mig engang, Olga, hvad er den første Kjærlighed?

— Det er den Kærlighed, som efterfølges af alle de andre.

Velbekomme!

Manden: Men Himlen forbarme sig Kone, hvad er det for Mad Du har lavet i Dag?

Konen: Jeg har ordret fulgt Kogebogen! Der kan Du selv se!

Manden: Jamen her er jo revet et Blad ud!

Konen: Aa — det har jeg virkelig oversét!

Mange Folk kalder Havet og Alperne „meget net", men om en lille Snaps Kognak siger de, at den er „storartet"!

I Selskabet.

— Ser De den Herre og den Dame dér? Det er to stakkels Ofre for det dumme Salonliv — jeg kender det. De véd bogstavelig ikke hvad de skal tale om.

— De tager fejl, Kære! Det er ganske simpelt to Nygifte, der endnu ikke er fortrolige med hinanden.

Paa Bakken.

Ballonmanden: Køb en Ballon, Herre!
Den magre: Hvad koster Stykket?
Den tykke: For Himlens Skyld, Petersen, la' være med det! Ballonen gaar til Vejrs med Dig li'esom en Mis, og Du kommer aldrig ned mere. Tænk paa Kone og Børn!

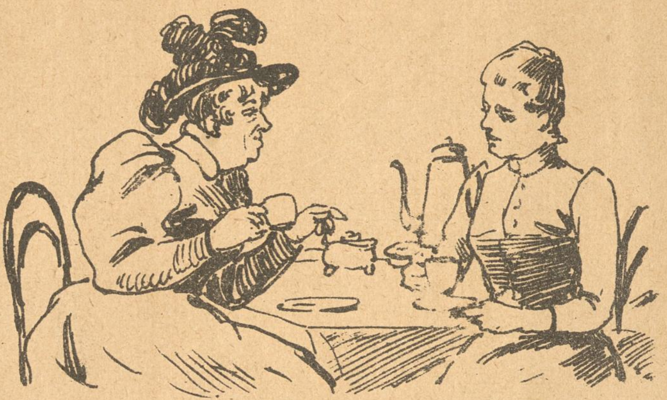

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja Tak, søde Fru Stork, en ganske lille Kop vil jeg nok ha'e endnu, for Deres Kaffe er jo altid udmærket; men det er mig ikke muligt at spekulere ud, hvad for en Slags Tilsætning De bruger, for jeg kan aldrig faa min Kaffe til at smage saa dejlig, skønt jeg har prøvet baade Rich & Sønners og Tagenhus og Adolps og den fra Urtekræmmernes Andelsfabrik og alle de andre Løvetand-Surrogater med og uden Roer og Byg og Cacaoskaller, men da jeg ligesaa lidt som Skade nogensinde har været nogen øvet „Skalledrikker", forstaar jeg ikke Finesserne ved al denne „Kaffetilsætning", som formodentlig bare vil sige, at man „sætter til" jo mere man bruger af den Slags. — Naa saa De bruger *slet ingen* Tilsætning! Ih, du store Gamél! Sikken en Mængde Bønner De saa maa købe! Det er virkelig altfor flot i Deres Stilling, maa jeg sige, men det forstaar sig, noget skal Folk jo ha'e og smide deres Skillinger ud til. Saadan morer det nu Madam Hansen derhjemme paa tredje Sal at spille alle sine Penge bort i Lotteriet, og hun sætter saamæn gærne den sidste Særk ud, naar hun faar Øje paa et Nummer, som hun tror er heldigt, men endnu har hun aldrig vundet saa meget som en Øre, og Manden gaar i den Grad op i Billardspillet, at da Skade engang under en Valgkamp spurgte ham: Hvad Parti hører De til? saa svarede han: „Kaveline" eller „Pyramide", det er mig lige meget, eller ska' vi ta'e en allegerre om Øller? Og nu kan man jo bare se, hvorledes Magistraten har flottet sig med Sølvbryllupsasfaltering paa Strøget lige til den maatte ende med Træbrolægning, hvad der jo paa en Maade er det samme som at „klodse", men den Smule offentlige Anlæg vi har at trække lidt frisk Luft i bliver lukket ved højlys Dag, bare fordi Magistraten er bange for at Folk skal slide for meget paa Bænkene, og fromme Præstemænd skriver salvelsesfuldt i Bladene om al den Vederstyggelighed der vilde gaa for sig, hvis Ørstedsparken og Østre Anlæg var tilgængelige til ud paa Natten, men hvem siger at det vilde gaa lige saa vildt til som naar Højre holder „Fest" i Kongens Have? Jeg véd jo nok, at Skade er lidt løs i Filten, men jeg sér dog hellere, at han en Aften gaar i Magistratens Anlæg, end paa dens Natbeværtninger. — Tak for Kaffe!

Mennesker.

Af „Ravnen"s Naturhistorie.

(Sluttet.)

Skuespilleren kaldtes i den barbariske Tidsalder Komediant eller Gøgler, men benævnes nu Kunstner. Er han kgl. dansk Skuespiller og vil spille Komedie i Haderslev, bliver han udvist. Skuespilleren besidder den Egenskab, at han holder mere af Selvros end af andres Dadel. Bliver undertiden angreben af „Lampefeber", hvilken Sygdom kureres bedst med en kraftig „Klapsalve", der udleveres uden Recept. Til Skuespillerfamilien hører *Operasangerne.* De tror paa Strubens Udødelighed og lader sig den gode Tone og den fine Takt godt betale. Operasangeren lytter nemlig mere til sin egen Stemme, end til Billighedens Stemme. Ved de kvindelige Operasangere er der den Ejendommelighed, at de meget let faar Snue, der i Løbet af faa Timer udbreder sig til alle Byens Gadehjørner, hvor Sygdommen fremtræder som smaa *røde Plakater.*

Virtuosen trives i det civiliserede Evropa og i det nittende Aarhundrede; elsker Lavrbærkransene og Guldstykker men, kan ogsaa blive i godt Humør ved Synet af en ikke for tynd Pakke Hundredkronesedler. Forstaar at holde sig gode Venner blandt Journalisterne og befinder sig derfor ofte i flere Maaneder i en Tilstand af total Udødelighed. Virtuoserne har en udpræget „Ordenssans" og udmærker sig ved en usædvanlig Mangel paa Fordringsløshed.

Paa „Ravnen"s Forlag er udkommet:

Lykke-Per (Scavenius's Rejse.)

Bogen, der behandler Lykke-Per (Scavenius's) forskjellige Oplevelser fra han som ung Mand traadte frem i Livet til han nu befinder sig i Afrika i et Friland, der nok ikke er saa fri (for Genvordigheder) endda, vil blive rigt udstyret og udkommer i forskellige Kapitler.

Af disse kan nævnes:

Lykke-Per — og den Gamle.
Per er syg og skriver oppositionelt.
Per gaar til „København".
Per opgiver Ævret.
Per gifter sig.
Per rejser til Afrika for at fange Lykken der.
Per faar en lang Næse.
Pers Hjemkomst.

Abonnement tegnes paa „Ravnen"s Kontor og maaske ogsaa andre Steder.

En sød lille Dreng.

— Tante, værsgo' her har Du en Myg.
— Hvad skal jeg med den mit Barn?
— Aa, jeg har allerede hørt det fra Fader. Lav en Gang en Elefant af den.

Kun fem Minutter.

Gerda Møller og Anna Holm var intime Veninder; Venskabsbaandet mellem dem havde knyttet sig endnu fastere, efter at Annas Broder havde endt sine Studier og fik Ansættelse som Fuldmægtig hos Byfogeden i sin Fødeby V.

Men kun et kort Aar havde det fortrolige Samkvem varet, saa blev den unge Mand udnævnt til Herredsfoged i T. Mon Afskeden var ham lige saa tung som Gerda? Det varede længe, førend hendes store blaa Øjne igen formaaede at straale klart og muntert som tidligere, og ofte plagedes hun af den Tanke, om han vel tænkte saa meget paa hende, som hun paa ham. Nu og da en kort Hilsen ved Søsteren var det eneste, der beviste hende, at han endnu ikke havde glemt hende. Og hvad havde hun ikke givet for at vide, hvorledes det stod til med hans Følelser, da faa Maaneder senere en ung Mand anholdt om hendes Haand!

Det var Faderens inderligste Ønske, at vide sit moderløse Barn under en Mands sikre Beskyttelse, førend han selv for bestandig lukkede sine trætte Øjne,

Gerda havde kendt sin Frier allerede fra sin tidligste Ungdom, hun skattede og agtede ham højt, men om hun elskede ham, det var den unge syttenaarige Pige ikke paa det rene med sig selv om; saa ofte hun stillede sig dette Spørgsmaal, traadte Billedet af den unge Holm frem for hendes Sjæls Blik og med et dybt Suk blev hun sig Svaret skyldig paa sit eget Spørgsmaal.

Hvad skulde hun gøre? Faderen trængte paa for at faa Sagen afgjort, endnu kun nogle faa Dage — og Frieren stod foran hende, for at høre Svaret af hendes egne Læber.

Da tog Gerda sin Tilflugt til Anna, Veninden; for hende vilde hun udøse sit Hjærte; denne skulde sige, om et „Ja“ eller „Nej“ skulde afgøre hendes Fremtid.

Mon Veninden bedre forstod at læse i den unge Piges Hjærte, end hun selv?

Medens Annas Øjne forskende hvilede paa Gerdas bevægede Ansigt, hørte hun tavs paa hendes Tilstaaelse. Hun vilde ikke bringe Forvirring i det unge Hjærte, ikke vække Tvivl og Betænkelighed i Gerdas Bryst, men da denne igen havde forladt hende, satte hun sig hurtig til sit Skrivebord og travlt ilede Pennen hen over Papiret.

Det var et Brev til Broderen. Ved et Tilfælde modtog han det først den næste Dag; med lynende Øjne og næsten aandeløs læste han Søsterens Meddelelse.

Hvorledes? Var det muligt? Skuffede ikke hans Øjne ham? Gerda, hans Gerda skulde berøves ham? En anden anholdt om den Piges Haand, hvem han selv elskede saa inderligt? Aldrig! det kunde, det maatte ikke ske! Han selv og ingen anden skulde kalde hende sin!

Igen løb han Brevets Indhold igennem. Inden fire og tyve Timer vilde hans Rival hente sig Jaordet — han maatte skynde sig at komme ham i Forkøbet.

Naar han tog med Middagstoget, var han Kl. 6 i V. og kunde endnu samme Aften sikre sig den Elskede.

Han saa paa sit Uhr: Akkurat om en Time gik Toget, Han kunde altsaa i god Ro spise til Middag og kigge lidt i Aviserne.

Et Par af Bladene indeholdt en Del Stof som særlig interresserede ham. Under Læsningen saa han flere Gange paa sit Uhr — han havde endnu ti — endnu otte — endnu fem Minutter! (Sluttes.)

Smigret.

Digter-Fruen: Alfred, kom hurtig her hen; Baby er ved at fortære det smukke Digt, som Du før læste op for mig.

Digteren: Hm, saa megen Smag havde jeg s'gu dog ikke tiltroet ham! —

Misfornøjet.

Fruen: Altsaa. Jette, De har virkelig i Sinde at rejse fra mig til den første. og det skønt jeg stadig selv paatager mig det halve. af alt forekommende Arbejde her i Huset.

Kokkepigen: Ja, naadige Frue, det er sandt nok, men De udfører det ikke til min fulde Tilfredshed.

En Erklæring.

Fruen: Naa, har Bankier Meyer endelig erklæret sig?

Manden: Ja, kære Marie, i Gaar Aftes.

Fruen: Han gifter sig altsaa med vor Datter Margrete?

Manden: Aa Snak, *fallit* har han erklæret sig i Aftes.

Overtrumfet.

— Den længste Handske jeg endnu i mine Dage har set, bar nylig Frøken Friis. Hun knapper den lige fra Albuen og ned til Haanden.

— Det er intet. Min Kokkepige knapper sine lige herfra og hen til Theatret.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Ferietid og Ferieslid.

Du udi Ansigts Sved dit Brød skal æde,
de Store nyder Lønnen og Sommerens Glæde.

Nr. 29.

RAVNEN

Søndag d. 22. Juli 1894.

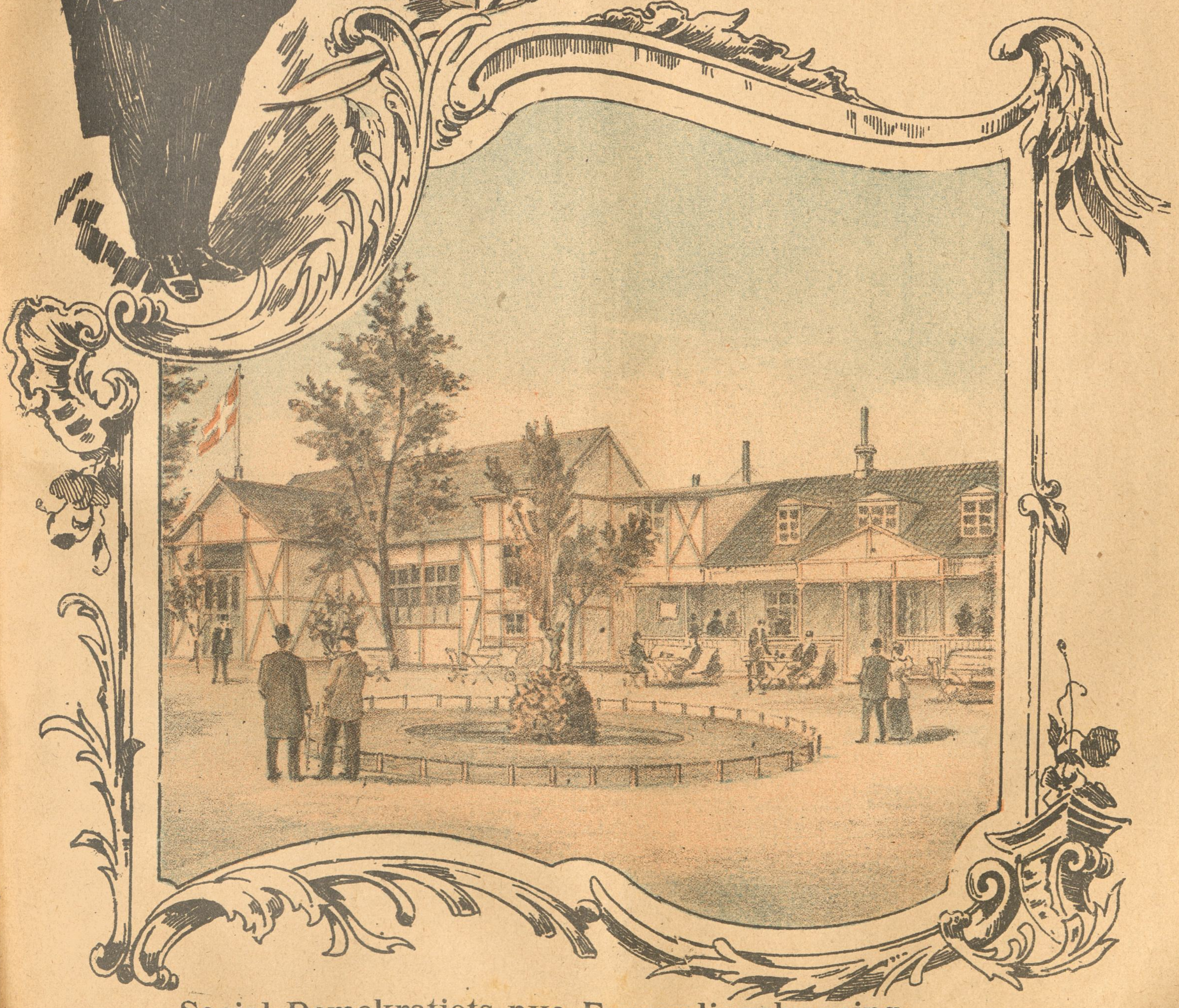

Social Demokratiets nye Forsamlingsbygning
for Kristianshavn og Sundbyerne.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

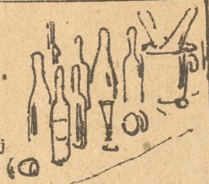

Mel.: Vor gamle Karo holdt en Støj

Med *tolv Glas Vin* Borgmestre sad
og drak mod Alkoholen
og tyllede i saadan Grad,
at de faldt under Stolen.
Dog bliver den Slags Bakkanal
benævnet borgerlig Moral;
man hykler, man hykler
jo saa godt, aa saa godt, saa modbydelig godt.

Befalingsmand i Hæren var
forlovet med en Tulle,
hvis Svigermor var ikke rar,
hun hadede den hulde,
og Sønnen trods sit Heltemod
dog under Korporalstok stod,
ja sikke, aa sikke
sikke Mænd, sikke Mænd, sikke Pjalte man har.

Ni *Ostefabrikanter* gav
for nylig Mulkt, de Slyngler,
de lavede af alskens Skrav,
hvori Baciller yngler,
en Klosterost, en Appetit,
de Fyre driver det lidt vidt.
De hedder, de hedder . . .
hvad de hedder, det ved kun Vorherre og *Korn.*

I denne Uge Bryllupsstads
for *Fredrik* og *Louise,*
de skal saagu' paa Sengen ta'es
i Sanger-Entreprise,
og køre ned ad Asfalt ny
og se der flages i vor By,
mens Kudske o Gud ske
Lov i rødeste Frakker paa Bukken er sat.

De *Afholdsmænd* i Hjørring vedtog Forbud imod Drikke,
dertil er „Ravnen" ikke med,
den gør mod Forbud Strike
og ønsker blot at be' sig fri
for Sodavandens Tyranni,
til sin Tid, til sin Tid
kan en Sodavand passe, ja Gu' kan den saa.

Kun fem Minutter,

(Sluttet.)

Men nu var ogsaa disse fem Minntter omme; hurtig greb han Hat og Stok og ilede afsted. Bestandig hurtigere blev hans Skridt, aldrig tidligere var Vejen til Banegaarden forekommet ham saa lang. Han ilede videre, endelig naaede han til Banegaarden, i et Spring var han ude paa Perronen, men — aa! I samme Øjeblik lød Lokomotivets Afgangssignal, Toget satte sig i Bevægelse — uden ham!

Hvad hjælper nu hans Ærgrelse? Hvad nytter hans Fortvivlelse? Hvad hjælper alle hans Selvbebrejdelser? — De fem Minuter er ikke til at indhente igen! De er maaske afgørende for hele hans Fremtid.

Der bliver ikke andet tilovers for Holm, end at rejse med Morgentoget næste Dag. Denne Gang forsømmer han ikke Tiden, et helt Kvartér førend Togets Afgang staar Herredsfogeden ventende paa Perronen.

Hvor Tiden snegler langsomt afsted, endelig lyder Lokomotivfløjten og Toget sætter sig i Bevægelse. I Dag forekommer fem Minuter ham som en Evighed. Men endelig, endelig er Maalet naaet!

Han iler til sin Søsters Bolig, gør en Smule Toilette og begiver sig saa skyndsomt til den Elskede.

Paa hans Spørgsmaal, om Hr. og Frøken Møller er hjemme, sætter Pigen et noget forlegent Ansigt op, hun véd ikke rigtig, hvad hun skal svare.

Da aabnedes en Dør til et af Værelserne og Gerdas Fader stikker selv Hovedet ud.

„For Dem, min kære Holm, er vi naturligvis hjemme," hilste han Herredsfogeden. „De har jo altid været en god Ven af min Datter, og De vil ogsaa i Dag glæde Dem med os over hendes Lykke! Maa jeg bede Dem at træde nærmere."

Sælsomme Ord! Hvad havde de at betyde?

Med angstfuld, bankende Hjærte, opfyldt af en bange Anelse, træder Holm ind. Hans første Blik falder paa Gerda, der, med Ryggen vendt mod Døren, staar ved Vinduet. Men hvem er den Herre, der staar ved Siden af hende, og hvis Blik med et saa inderligt Udtryk hviler paa Pigens slanke Skikkelse.

Ved Lyden af de Indtrædendes Skridt vender de sig Begge ind mod Værelset.

„Tillader De," siger Gerdas Fader, „tillader De, at jeg forestiller Dem min Datter som Forlovet og her hendes Forlovede, Hr. Doktor Falk."

Holm blegner, men hurtig har han igen fattet sig saa vidt, at han er i Stand til at mumle et Par lykønskende Ord.

Man tog Plads, man underholdt sig en Stund.

Gerda passiarede saa muntert med sin Venindes Broder, hendes store blaa Øjne mødte hans Blik med et saa lykkeligt og tilfreds Udtryk, at Holm vistnok vilde have trøstet sig med den Tanke, at han havde taget fejl naar han troede, at hun havde næret en dybere Interesse for ham. Men til hans store Sorg maatte han senere erfare af sin Søster, at Gerda først da havde opfyldt sin Faders indtrængende Ønske og givet Falk sit Ja, efter at hun og Anna den foregaaende Aften forgæves havde ventet paa Holms Ankomst. Dermed havde hun opgivet ethvert Haab om, at han virkelig elskede hende.

Det var Holm en bitter Erfaring om, hvor meget der undertiden kan afhænge af „kun fem Minuter." Det varede længe, inden han forvandt Sorgen over Følgerne af denne Mangel paa Punktlighed, men det var ham ogsaa en Lære for Fremtiden.

Aldrig senere i sit Liv har han, hvor det drejede sig om noget alvorligt, forsømt blot et eneste Minut.

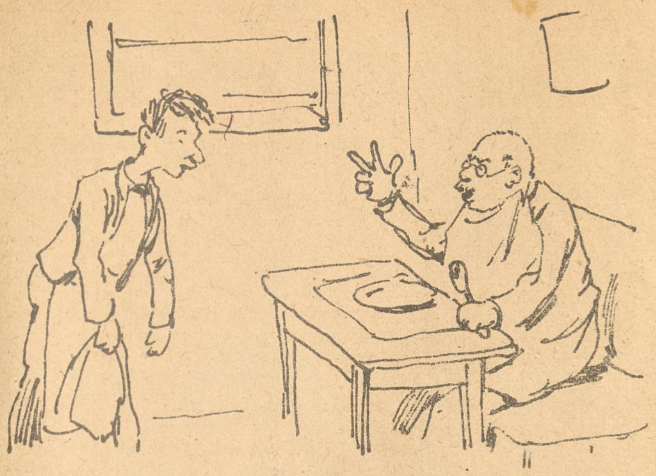

I Restavranten.

Gæsten: Opvarter, en *Kam!* Nu har jeg allerede fundet to Haar i Suppen!

Klaret.

Hun: Du maa være meget distræ, naar Du skriver Kærlighedsbreve. I Gaar havde Du lagt et ubeskrevet Ark i Konvolutten!

Han: Aa nej — det skete forsætlig, fordi *der ikke gives* Ord til at tolke Dig min *usigelige* Kærlighed!

Nyt Ord.

I et Selskab taler man om en Dame, som har mistet tre Mænd og er i Færd med at gifte sig for fjerde Gang. En Herre udbryder: „Den Dame er jo ligefrem en Revolver-Enke!“

I Skolen.

Læreren: Kan Du, Peter, nævne mig Daabens synlige Tegn!

Peter: *Barnet!*

Ved Fyrstebesøget.

Fyrsten (til en hvidklædt ung Pige, der medvirker som Æresdame ved Modtagelsen): De ser jo ud som Uskyldigheden selv, lille Frøken!

Den unge Pige: Aa, det er bare noget Deres Højhed siger!

En Nimrod.

Kurgæsten: Gives der ogsaa Vildt i Skoven?

Hotelværten: Tidligere levede der en stor Hjortefamilie derinde, men saa en Gang kom der en Kurgæst, der var en lidenskabelig Jæger, og han knaldede løs paa Dyrene saa længe til de alle — *udvandrede!*

„Sø“mandsvise.

Gammel Melodi.

:,: Den „Sø“mand han maa lide
langt mere ondt end godt, :,:
for de Petroleumsbaade
de glide kun saa smaat.
Hej komfaldera, Hurra!
de glide kun saa smaat.

:,: Og kommer han til Øster,
saa skal han hjem igen, :,:
men det er lettere sagt her
end gjort, min fine Ven.
Hej komfaldera, Hurra!
end gjort, min Ven.

:,: For Baadene gør Skrue,
foruden den de har; :,:
om ogsaa af Petroleum
de tyve Potter ta'er.
Hej komfaldera Hurra!
de tyve Potter ta'er.

:,: Og ligger han derude
i Søen fast i Tang, :,:
saa trøster det ham ikke,
han har Kaptejns Rang.
Hej komfaldera Hurra!
han har Kaptejns Rang.

:,: For Passager'ne mudrer
langt mer end Skruen gør, :,:
og Olesen han ryster
paa Ho'edet naar han spø'r,
Hej komfaldera Hurra!
paa Ho'edet naar han spø'r.

:,: For fire „Krus“ om Dagen
han være skal parat :,:
og bakse løs og slaas med
sit Petroleumsapparat.
Hej komfaldera Hurra!
sit Petroleumsapparat.

:,: Ja, Sømænd de maa døje
ondt lige til de dø, :,:
men værst dog de, der sejler
paa Sortedammens Sø.
Hej komfaldera Hurra!
paa Sortedammens Sø.

Naar bare . . .!

— Naar bare jeg havde 2 Øre til Sytraad, saa at jeg kunde sy mine Lommer sammen, for at jeg ikke skal tabe de Penge, som jeg maaske vinder i Lotteriet paa den Lodseddel som jeg køber, naar jeg bare kunde finde 3 Kroner!

Kvalificeret.

— De ønsker at være Kokkepige hos mig?

— Ja, og jeg tror at Fruen vil blive tilfreds med mig. Jeg er 20 Aar gammel, har tjent i de fineste Huse og kan forelægge Dem 26 udmærkede Anbefalinger.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, her har De mig allerede igen, for jeg er jo paa Farten for at kapre lidt Stads hist og her hos gode Venner til at pynte op med til Sølvbrylluppet, for naar man, som vi, beboer en forholdsvis dyr Lejlighed paa Strøget, kan man jo ikke være andet bekendt, end at illuminere og dekorere saa pænt man formaar, men det er jo en anden Sag med Dem, søde Fru Stork, som boer i en Afkrog af Byen, hvor hverken de kongelige eller det spadserende Publikum kommer, De behøver jo ikke at gøre nogen Staahej, og derfor vilde jeg bede Dem om at laane mig Deres pletterede Armstager, for ser De, det er saa rædsomt simpelt med disse hersens Træpyramider og Gibsstager, for ikke at tale om pyntede Ølflasker, som jeg ærgrede mig over til Guldbryllupet eller Jubilæet var det nok, og hvis det er, at Deres Vej falder forbi kan De jo saa godt komme op og se paa Stadsen fra vores Vinduer, som jeg først havde tænkt paa at leje ud til 20 Kroner Faget, men nu har jeg slaaet af til 10 Kroner, for man maa jo være rimelig, ikke sandt, og vi gør det jo mest for at gøre Folk en Tjeneste, kan De nok forstaa, for der bliver naturligvis rædsomt griset til, naar alle de fremmede Mennesker skal trave om i Ens Værelser og lade som de er hjemme, men hvis De kommer, søde Fru Stork, saa kom lidt tidlig og giv mig en Haandsrækning med et og andet, og De kunde maaske ogsaa ha'e et Øje med Lejligheden, for man har jo altid en Del Nips, som man nødig vil ha'e slaaet i Stykker for sin gode Villies Skyld, og jeg faar jo nok at gøre lige til sidste Øjeblik med at anbringe Guirlander og Papirsroser som jeg selv laver paa Facaden. Det værste Mas havde jeg med at finde et passende Skjold til at hænge lige under det brede Midtfag, De véd nok, for det er jo saa dyrt at købe eller leje saadan noget Stads, men saa kom jeg i Tanke om, at vi oppe paa Pulterkammeret har liggende et prægtigt Skjold fra den Tid Skade var i Livjægerforeningen, som blev oprettet til Anskaffelse af Bukser til trængende Livjægere, men inden det første Par Bukser blev færdig og skulde højtidelig overleveres den paagældende var Livet gaaet af Livjægerne og følgelig kom der ingen Livjæger i de Bukser, men Skjoldet, som skulde have været benyttet ved Festen er blaat med to forgyldte Bogstaver *L. F.* som jeg tænker nok kan passe, og Skade si'er ogsaa, at det er netop galant at *L.* kommer *først*, det er ikke mere end man skylder Damerne i Almindelighed og Sølvbruden i Særdeleshed, lad saa bare Bladene skrive, at vores Skjolds Indskrift var bagvendt, og jeg er vis paa, at naar Erik Bøgh kører forbi vores Skjold, siger han som han skrev engang i en Vise: „Jeg si'er det er nysselig, for Meningen er go'!" Men det er sandt, sødeste Fru Stork, hvor i al Verden skal jeg gaa hen og laane et Flag, for et Flag maa vi ha'e vajende lige fra Morgenstunden, og jeg kunde jo nok være halvt med Genboens om at trække et stort Flag tværs over Gaden, men saa er der jo ingen Mennesker der kan se, at det er *os*, der flager. Aa, Du kære Himmel, hvor skal jeg faa et Flag?! Kom nu endelig tidlig, Kære, for nu maa jeg hjem og laane Adresseavisen hos Urtekræmmeren og se om der ikke skulde staa noget om, at et kun lidet brugt Flag sælges af Mangel paa Plads — saa *laaner* jeg det; Tak for Kaffe!

Rimbrev
til
„Ravnen"
fra en Ven i Ravnekrog.

Mel.: Marken er mejet.

Undskyld jeg ikke saa længe har skrevet,
Du maa næsten komme til at tro jeg er et Smøl,
men jeg har ikke en Smule oplevet,
hvad jeg hører er kun Hanegal og Studebrøl.
Kostank — Møddingduft
kaldes landlig Luft,
og det er saa sundt, naar blot det nydes med Fornuft.

Slet intet nyt her paa Landet passerer,
derfor er jeg glad ved Bladet, som Du sender mig,
og Du kan tro jeg det grundigt studerer,
før jeg alle Spalterne har slugt jeg ender ej.
Jeg som sagt er glad
for det kære Blad
og jeg læser til jeg kan det hele uden ad.

Sikken Halløj med de Herrer i Svendborg
de maa fejle noget, ja det tror jeg allenfals.
Brændevinsskat! — De vil gøre os den Sorg
mens de selv gemytlig bæller Vin i deres Hals
I en Perial
ved en fyldt Pokal,
de ved tolv Slags Spiritus vil snakkke om Moral!

Heldigt for dem, der er borgerlig viet
naar omsider de skal sænkes ned i Gravens Skød,
saa kan for Præsten de blive befriet
og for alt det fæle Præk om Helveds Brand og Nød,
og forresten man
sikkert hvile kan
lige godt og trygt foruden de tre Skuffer Sand.

Det er i Grunden da yderst mærkværdigt,
den Sejlads paa Søerne bestandig gaar istaa,
derimod ser jeg at *„Strøget“* er færdigt,
glatvæk op ad „Strøget“ nu det strygende skal gaa.
— — Nu jeg lægger hen
for i Dag min Pen,
Gu'ske Lov vi mødes snart paa Asfalten igen!

Thingvalla.

Mel.: Tingelingeling for Massa.

Hr. Tietgen dør
just ej af godt Humør
i denne hersens Tid,
nej, han er ikke blid.
Hans Thingelingelingthingvalla,
det staar saa nært for Fald a',
der nu maa siges Stop
og lægges Skibe op.

Hans fordums Ven
Hr. Martin Fredriksen,
der før var hans Agent,
han er nu Konkurrent
til Thingelingelingthingvalla;
at han er med paa Trala,
det viser han hver Dag
ved at sejle Tietgen bag.

Og Tietgen ser,
at ej det er Plasér,
for Kunderne de ta'
nu før med „Scandia“,
end med Thingelingelingthingvalla,
der er mere Sang og Trala
paa Skibe, der gaar godt,
end dem, der kun gaar smaat.

Hver Emigrant
det saare prægtig fandt,
at der gi'es saadan' Mænd
som Martin Fredriksen.
Thingtingelingelingthingvalla
han tumle kan, i Fald a'
de ikke makker ret;
det gør de ikke let.

Men Tietgen nu
som „Riis“ er gram i Hu,
fordi at han den smaa
Martinius lod gaa.
For Thingelingelingthingvalla
det var for slemt et Skrald a',
Hr. Fred'riksen tog derfra
og laved' „Scandia“.

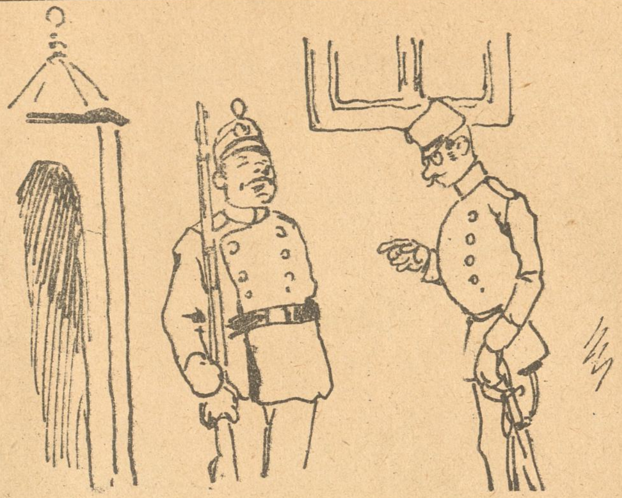

Paa Posten.

Den ronderende Officer (til *Jens,* der for første Gang staar Skildvagt): Er der *noget Nyt?*

Jens: Je' ve' 'et saamæn inte, Herr Løjtnant, for je' har inte set en Avis siden i Goer?

Mellem Veninder.

— Hvorledes klæ'er den Hat mig?
— Aa, den gør dig mindst fem og tyve Aar yngre!

Ubegribeligt.

— De har slet ingen Idé om, hvor min Datter *elsker* sit Klavér!

— Saa gad jeg nok vide, hvorfor hun altid *tærsker* løs paa det?

De stakkels Damer.

Løjtnanten (der er i Begreb med at gaa til Bal, foran Spejlet): Naa . . . *Den kan blive go'* i Aften!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Fransk Agtpaagivenhed.

I Frankrig staar Anarkisterne i den Grad *under* Politiopsigt, at Politiet *overser* alle Anarkisternes Forberedelser.

Nr. 30.

RAVNEN

Søndag d. 29. Juli 1894.

2 Socialdemokrater.

N. L. Petersen. Louis Pio.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu.

Der er Glæde nu hos alle de loyale,
Fredrik og hans Kone holder Bryllupsstads,
alle gode Borgere er splittergale
og Kommunen har det allerværste Mas,
Fredrik i en flagsmykt By sku' Farten skære
og saa sku' der spilles kønt til Parrets Ære,
brændes Festblus af paa Nørrefælleds Grønne,
med en Stjærneregn vil Frederik belønne.

Beck i Aarhus samled' sine Beckasiner,
skældte ud paa Socialismen, gamle Rad,
dømte alle vantro ned til Helveds Piner,
men da *Sabro* kom blev Beck s'gu ikke glad.
De med Salmer vilde Sabro overdøve,
deres Liv man for to Øre dog ku' „køve“,
for hans Ord dem bragte næsten fra Forstanden,
Sabro talte lige godt som bare Fanden.

Vi i Søndags var en lille Tur i Køge,
men de røde Flag ej maatte foldes ud,
man maa ej med Hr. Borgmester *Bræstrup* spøge,
for han taaler ej det røde, det ved Gud;
som en uvan Tyr han rundt i Byen bisser,
rødt hans svage Nerver nederdrægtig hidser,
blot det røde brydes noget af det hvide
med et Køge Huskors — det kan Bræstrup lide.

Schmidt er død og borte, Kassen helt han tømte,
der var Mudder i den danske Haandværksstand,
Pressen alt det Regnskabskludder svært fordømte,
for den stod jo lige ved Fallittens Rand.
Men da nys en Generalforsamling holdtes
ej det mindste ondt Bestyrelsen forvoldtes;
Rothmann græd, hvor kunde han slig Medfart vente,
og ved Toddyglasset Krigen herlig endte.

Vi maa ellers ikke over Tiden klage,
der er Korn paa Marken hos hver arm Agrar,
men det er jo disse hersens Hundedage,
og man ved nok at paa Kræfterne de ta'er.
Kapitalens Mænd som haardt for Brødet slider,
ej i denne Varme mindste Smule gider,
de ved Badesteder til lidt Fred kan trænge,
og det bliver jo betalt med vores Penge.

En Sølvbryllupstale.

Vi har været saa heldige ved et Tilfælde at komme i Besiddelse af en af de Sølvbryllupstaler, der skal holdes i de tilstundende Dage og gengiver den her paa det at andre end den engere Kreds, den er bestemt for, kan nyde godt af den.

Naadige Kronprins og Kronprinsesse.

I disse Dage for fem og tyve Aar siden skete den Begivenhed, der skulde have saa stor en Betydning for Verden i Almindelighed og vort Land i Særdeleshed, Deres kongelige Højheder blev formælet!

Jeg lyver ikke, naar jeg siger, at hvis dette ikke var sket, saa vilde det danske Folk i Dag have fejret en Sorgens Dag i Stedet for at det nu fejrer en Glædens. Thi hvad skulde Landet, og hvad vi, være bleven til uden at denne lykkelige Begivenhed havde fundet Sted. Jeg gruer ved at tænke derpaa, og det tør jeg sige, at det gør det hele danske Folk med mig.

Deres kongelige Højheder! Talrige ere de Goder, De har bragt os, ligefra en Samling Prinser og Prinsesser, hvortil kun faa Lande kan opvise Magen, til den Fest vi i Dag fejre. Hvad skulde Landet og vi alle være bleven til, hvis vi ikke havde haft Dem og Deres. Jeg vil derfor slutte med et Ønske om, at vi aldrig maa miste Dem eller nogen af Deres; thi det vilde i altfor høj Grad gaa ud over os alle. Deres kongelige Højheder, Kronprinsparret og deres mange Børn med Ønsket om flere endnu, de leve!

For Afskriftens Rigtighed indestaar

„Ravnen“

I Spanien blev en Anarkist forleden dømt til Døden og saadan noget som — *halvfjerde hundrede Aars Tugthusstraf!*

Synderen maa være glad ved at Dødsdommen kom først, ellers havde det set sort ud for ham! Medmindre han var revnet af Latter over den grinagtige Dom.

Paa Kirkegaarden.

Fru Didriksen (staar med sin anden Mand ved sin første Mands Grav): Ja, her ligger han, den Helt! Du havde sandelig ikke været min Mand i Dag, Didriksen, hvis min dyrebare Nikolaj ikke var død Heltedøden for Fjendens Kugler!

Didriksen (eftertænksomt): Ja, Krigen er Menneskehedens Forbandelse, det er et sandt Ord! Det maa *jeg* bekende!

Klaret.

Skuespillerinden: Kære Greve, jeg har vundet en Ekvipage, nu kunde De forære mig et Par smukke Heste!

Greven: Men, søde Engel, til hvad Nytte? Man spænder jo altid Hestene fra Deres Vogn.

La' vær' og kil'r hende, Charles!

Mel.: Paa Tankens Slot bor Studenten glad. („Genboerne".)

Den Gang Carnot blev begravet, stod
en dejlig Pige paa en Stige;
en Ungersvend sildt sin Finger lod
berøre samme søde Pige,
men Pigebarnet sa'e: Fy skamme sig,
Uf Charles, la' dog vær' og kil'r mig,
og samme Stund
raabte hver Mund;
La' vær' og kil'r hende, Charles!

Heraf man ser, det er ingen Sag,
at faa et Mundheld sat paa Moden,
saaledes kom jeg forleden Dag
tilfældigt ned i Urteboden.
Der stod just Drengen, denne skælmske Strik
og smisked med en Pige — — dikke dik! —
Hans Principal
sa'e: Er du gal?
La' vær' og kil'r hende, Charles!

Jeg sad i Tivolis lille Skov
og stak en Bajer under Vesten,
tæt ved et Par sad og gjorde Sjov,
(to rigtig pæne Folk forresten.)
Han kissemissede og gjorde Kur,
men bag et Træ stod Pigens Mo'er paa Lur,
hun raabte kras:
Fy, was ist das! —
La' vær' og kil'r hende, Charles!

En Aften silde jeg traf en Mand
som med en „Bjørn" kom fra et Gilde,
saavidt jeg skønnede, havde han
den Sygdom som man kalder „Dille";
thi han blev kærlig mod en Lygtepæl
og sa'e: Dikdik min egen søde Sjæl.
Han smiskede,
jeg hviskede:
La' vær' og kil'r hende, Charles!

Sidste Udvej.

(Ved Billetkontoret paa Banestationen.) *Billettøren:* Hvorhen?

Den 15aarige Alma (grædende): Til Amerika! Hjemme hos Mo'er er det ikke til at udholde!

Ingen Fare.

— Er De da ikke bange for, at De en Nat kan blive ramt af et *Slag?*

— Aa, gaa væk! Min *Kone* sover jo som en Muldvarp!

Gardinprædiken.

(Byraadsmedlem Sørensen i Svendborg har været til Købstadsforenings Middag og kommer hjem ud paa Morgenen.)

Fru Sørensen:

Naa! det er saamænd i en nydelig Tilstand og paa en nydelig Tid at komme hjem. — — *Har I drøftet Brændevinsskatten?* — ja, det kan jeg saamænd se paa Dig! I har vist løftet „Tolden" adskillige Gange. — — *Tager jeg fejl, er det ikke Brændevin I har drukket?* Nej det kan saamænd gærne være; det er naturligvis Sødsuppe og Salep, ikke sandt — — *Har I spist til Middag?* ja det vil jeg tro, men det var mest Søbemad den Middag stod paa — *god Mad* siger Du; ja vist god Mad paa Flasker, ikke? — — *Selvfølgelig drak I ogsaa noget;* — ja, selvfølgeligt, hvorledes skulde I ellers kunne drøfte en Brændevinsskat — — *I drak ikke Brændevin,* siger Du; nej bevares; I lugtede naturligvis bare til det. — — — *Var det kun Vin I drak?* — ja, det vil jeg gærne tro, men stod der ikke Brænde- foran . . .? *Paa ingen Maade,* siger Du, bevares, at Du har holdt Maade, det kan jeg saamænd nok se paa Dig — *Var det ikke saadan Du mente?* — naa ikke; det var da underligt, at Du ikke mente, I havde holdt Maade — *Kan man ikke* — jamen Gudbevares; hvorfor vil I saa have, at andre skal kunne det — — *De har ikke Raad til at drikke Brændevin;* siger Du, — nej det kan saamænd godt være. Uf! hvor Du lugter ud af Halsen. — — *Er det af Champagne og Likør?* — ja derfor lugter det lige slemt — — *Skal jeg ikke bryde mig om det?* — naa ikke! nej, jeg skal ikke bryde mig om, at Du kommer hjem saa fuld som et Svin — — *Var hele Byraadet ogsaa fedtet,* ja det vil jeg saamænd gærne tro; det er I alletider, naar det ikke gælder jer selv. — — *Misforstaar jeg Dig ikke rigtigt?* Jo, Du kan tro, jeg misforstaar Dig rigtigt. — — *Vil Du sove?* Ja, det vil jeg tro; det er vist det eneste Du duer til — — *Dejlig Sherry,* siger Du, ja, den smager jo nok bedre end en Snaps Brændevin — — — Aa! hør, lad være med at kaste op, fordi jeg taler om Brændevin. — — *Kan Du ikke taale at tænke paa, at nogen drikker Brændevin?* — Herregud! dit Skind; saa er det vel bedst, at jeg slaar Akevitflasken i Stykker. — — *Kan jeg vove paa,* ja, se der har vi det, Du selv kan ikke undvære din Snaps, men andre — — Naa! han sover; ja vent Du til i Morgen, min Ven. — —

(Snorken, Tæppet falder.)

Han kender hende.

Fruen: Ikkesandt, kære Otto, Du køber mig det Armbaand?

Ægtemanden (til Pigen): Aa, Line, hent Lægen — min Kone kunde muligvis *falde i Afmagt!*

I Kampens Hede.

Han: Aa, Du vil altid ha'e det sidste Ord! Du fortjener ikke engang at komme i *Helvede!*

Hun: Pyt! Jeg kommer der maaske førend Du!

I Sølvbryl

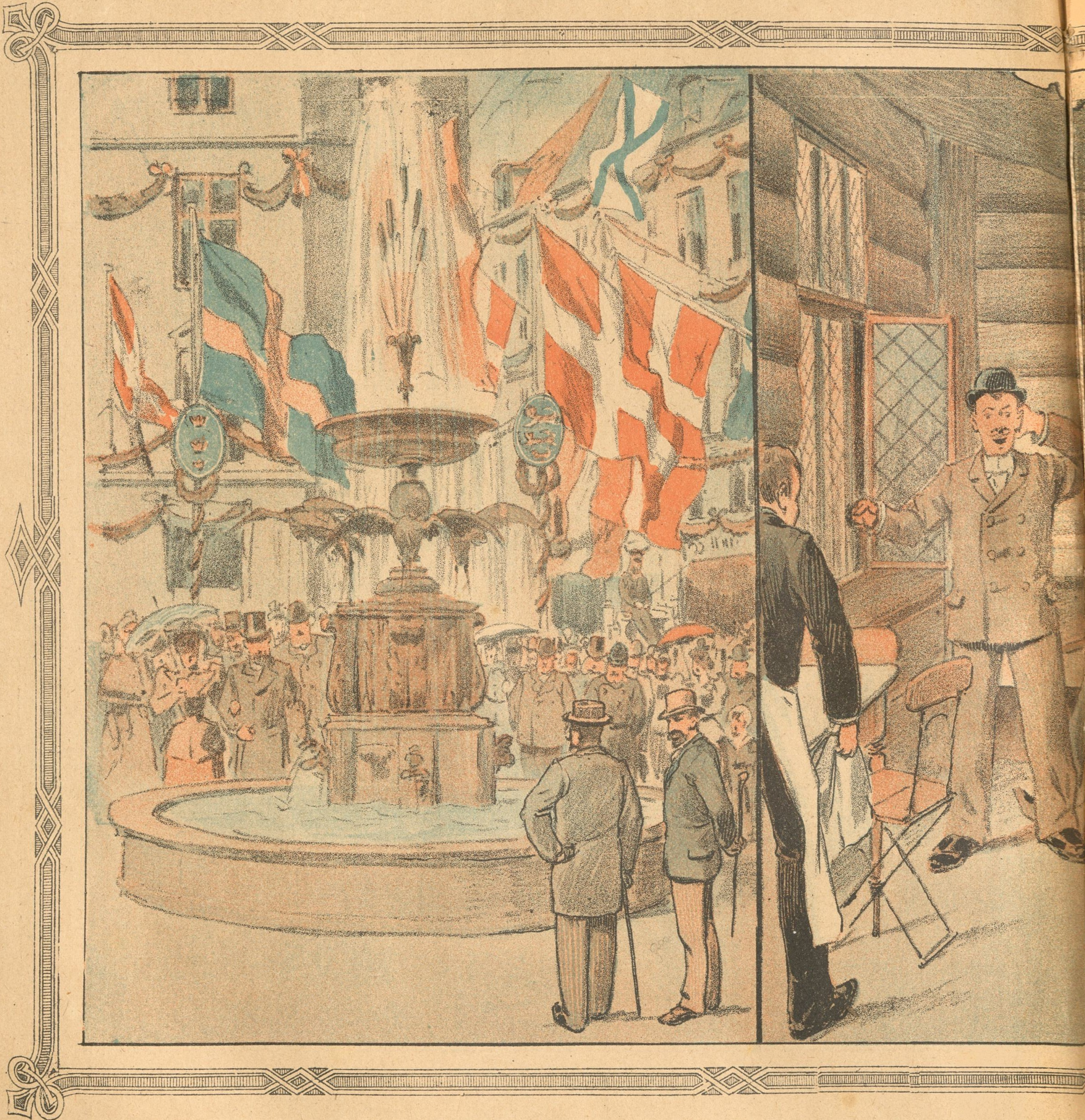

— Hvad mon vel de trende Storke betyder?
— At én alene ej kan orke
de mange Prinsebørn at bringe.
— Og Straalerne, der op fra Kummen kommer?
— Er Mønten, der saa gladelig skal springe
fra Danefolkets Lommer
i Skødet paa den kære Familie.
— Naa, den bli'er ikke af de billi'e!

— Naa, skal vi saa kigge i
Staldmester?

— Nej, dér er „Trækru
en vidunderlig Sølvbryllups-„Knap

(Dør trykkes paa „Knappe
sig Selskabets Ordrer.)

Dèr drejede Du mig en fæ
og Øl til de bekendte billige Priser

upsdagene.

ind „over Stalden“, hvor Scheel-Vandel er Over-

der“. Lad os blive her, saa skal jeg vise Dig
“. Tryk paa den, saa skal Du bare sé Løjer!
n“, og i samme Nu udbeder en Skare Kellnere

l Knap! Naa lad os saa faa noget Smørrebrød
-!

Betjenten: Ka' Di snart faa lukket den Butik. Klokken er snart halvto?
Kor af Gæsterne: Sølvbrylluppet længe leve! Hurra!
Betjenten: Naa, her er vist et af de Tilfælde, hvor der i Instruksen staar man skal handle efter Konduite. (Gaaer sin Vej.)

Fin-de-Siècle.

Fra det Franske.

Oberst Robert var afskediget fra den aktive Tjeneste. Med Spidsen af sin Kaarde havde han tilkæmpet sig sin Grad og sine Ordener.

En moderne Ridder Bayard „uden Frygt og Dadel", ude af Stand til at nære en uærlig Tanke, havde han aldrig tænkt paa at samle sig en Formue, skønt han under sin Karriére ofte havde havt Lejlighed dertil. Han blev haardt saaret under Krigen i 1870, og sagde derefter Soldaterlivet Farvel.

Nu levede han ensomt og tibagetrukkent, uden andre Hjælpekilder end sin Pension. Hans Lands skrækkelige Nederlag, hans Hærs Skændsel havde nedbrudt ham, som Lynet nedslaar den gamle Eg i Skoven.

Kun ét bandt ham endnu til Livet. Mellem to Felttog havde han mistet en tilbedt Hustru, der havde efterladt ham en spæd, nydelig lille Søn.

Oberstens hele Betjening bestod af hans Oppasser, hans trofaste Krigskammerat. Paa Slagmarkerne havde de To flere Gange gensidig reddet hinandens Liv.

Mellem begge disse Soldater voksede den lille Erik op; naturligvis viste Faderen sig meget svag overfor sin Drengs Luner og Tjeneren var endnu svagere. Barnet blev forvænt i en afskyelig Grad.

Saaledes gik Aarene hen. De to Graaskæg havde mistet deres stramme Soldaterholdning, og Erik havde nydt en daarlig Opdragelse.

For tidlig berøvet sin Moders aarvaagne Kærlighed, for tidlig overgivet til alene at nyde Storstadens frie Liv, revet med af Sønnerne af sin Faders tidligere Kammerater, der alle var meget rige, han selv uden Formue, men bærende et berømt Navn, var Enderesultatet kun let at forudse.

Hans Faders altfor store Godhed og den gamle Tjeners overdrevne Hengivenhed, dertil hans egen tøjlesløse Begærlighed, hans Forfængelighed og kvindagtige Skønhed, kunde kun fremskynde Faldet.

Oberstens beskedne Indkomster var snart opslugte.

Saa gik det ud over Tjeneren Crespi's faa Spareskillinger.

Svirebrødrene havde hurtigt vendt ham Ryggen, da de mærkede, at han glemte at betale, hvad de havde lagt ud for ham.

Erik maatte tage Tilflugt til Aagerkarlene. Med hans Æresfølelse var det forbi. Fordomme, det hele! Han underskrev Veksler paa Faderens Død og — hvorfor ikke? — modtog Pengene af sine Matræsser; de gav ham dem jo saa gærne og tog dem alene i det Øjemed fra en anden!

Erik stak snart i Mudderet lige til Halsen.

I Oberstens Sovekammer, lige over for hans Seng, mellem Billederne af hans Hustru og hans lille Søn, hang den gamle Soldats Relikvier: Kommandørkorset, Kaarden, Guldsnorene, Ordenerne, to Guld-Epauletter og derunder Crespi's røde uldne Epauletter og hans Hæderskors, altsammen paa rød Fløjelsbund.

Ved Daggry, efter en gennemsviret Nat, i hvilken han har havt uforskammet Uheld i Bakkaratspil, kommer den gamle Soldats rare Søn hjem, bleg og ødelagt.

Spillegæld og Æresgæld; inden faa Timers Forløb maa han have betalt den eller —

Han spekulerer endnu paa Udveje. Naa, bare ikke sentimental, bare ingen taabelige Fordomme, fin-de-siécle, for Djævlen!

Hvorfor da gribe til Revolveren? Gives der intet Middel til at komme ud af Klemmen?

Kunde han bare slippe bort, naa til Grænsen. Var han først dér, saa kunde han faa Ro til at overveje, hvad der var at gøre . . . . .

Obersten havde ligget vaagen en Del af Natten; han vilde, som saa ofte tidligere, vente paa Sønnen, men henad Morgenstunden var han falden i Søvn. Lampen brænder paa Kaminen foran Spejlet. Døren, der fra Faderens Sovekammer fører til Sønnens, staar aaben.

Erik hører den Gamles tunge Aandedræt og sniger sig ind; han ser at Faderen sover trygt. Han ser sig om; Spejlet kaster sine Reflekser paa Vaabnene paa Væggen.

Hvilken djævelsk Tanke er faret i den Elendige? Paa Taaspidserne lister han sig hen til Væggen, han griber efter Epauletterne, Kaarden, Ordenerne. (Fortsættes.)

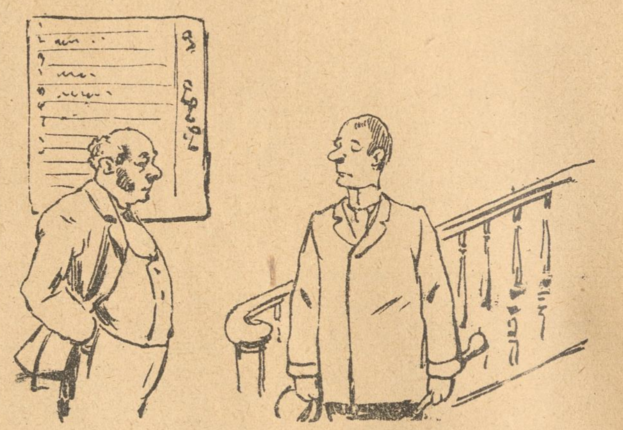

Fornem.

Hotelværten (til en pladssøgende Kellner): I hvilke Hoteller har De tidligere tjent?

Kellneren: Jeg har aldrig *tjent*, jeg har altid kun *serveret!*

I Køkkenet.

Fruen: Karen nu har De igen brændt Stegen! Jeg bliver mere og mere utilfreds med Dem!

Karen: Naa, ja, man kan ikke gøre alle i Huset tilpas. Herren siger, at han med hver Dag holder mere af mig!

Man maa benytte Lejligheden.

Han: Hør, lille Kone, i næste Uge har jeg indbudt et Par Ungdomsvenner, saa serverer Du os noget rigtig ekstra, ikke sandt?

Hun: Det kan Du stole paa, min Ven, og i en rigtig ny Kjole!

I Skolen.

Læreren: Kan Du, Peter, sige mig, hvorfor Du ikke skal være stolt af Guld og Gods?

Peter: For vi har ingen af Delene!

Prisopgave.

Hvem er mest gnaven: Manden, der maa vente paa sin Middagsmad, eller Konen, der har Maden færdig og maa vente paa Manden?

Sølvbryllupsvise.

Mel.: Huldia —

:,: Sikken Stads her er i Byen,
jøsses, sikket dejligt Syn :,:
i Guirlander, Grønt og Gran,
mir nichts, dir nichts vader man,
og paa Ama'er! tænk hvor kønt
pynter de med Suppegrønt.
Huldia, huldia, hopsasa!
Aarsag maa vi immer ha'
til med Mønt at komme a',
hvor vi saa skal ta' den fra.

:,: Magistraten har rejst Stænger,
hvor kulørte Flag de hænger, :,:
smukt i Vinden vajer de,
vifter, svinger, svajer de;
men jeg finder det nu „sødt",
at der ikke er noget rødt.
Huldia o. s. v.

:,: Absalon, den gamle Støder,
ogsaa frem paa Torvet møder, :,:
der han staar, den brave Ka'l
oppe paa sin Piedestal,
ser med Undren paa, hvor glad
Folk er i hans Akselstad.
Huldia o. s. v.

:,: Ude hist paa Fæl'den sætter
Busch til Vejrs de smaa Raketter, :,:
mens Kanoner dundrede,
gik der for tolv hundrede
Kroner lukt i Luften der;
sikken Svir, la' bare vær'.
Huldia o. s. v.

:,: Smukt det nye Springvand springer
og Musik fra Søen klinger, :,:
Magistraten river sig,
rørt til Taarer bliver jeg;
thi selv Fattiglemmer faar
sig et Maaltid Mad i Aar.
Huldia o. s. v.

:,: Der er kort sagt Fest i Staden,
sikket Myr' af Folk paa Gaden, :,:
Penge koster det *en Masse*,
tred've Tusind! Pyt med dass;
noget skal og maa og vil
vi jo bruge Mønten til.
Huldia, huldia, hopsasa,
Aarsag maa vi immer ha'
til med Mønt at komme a',
hvor vi saa skal ta' den fra.

Det mindre Onde.

Tanten: Kom lille Charles, og lad mig kysse Dig!

Charles: Aa — Tante — Du maa hellere ruske mig lidt i Haaret!

I Provinsen.

Opvarteren (paa Gæstgivergaarden): Herren paa Nummer 5 siger, at det i Nat har regnet ned i Sengen til ham og at han er pjaskvaad.

Gæstgiveren: Saa sæt paa Regningen: Et Regnbad 1 Kr. 50 Øre!

Ved Øllet.

— Jeg kan ikke begribe, at Du saa taalmodig kan sidde og høre paa Mikkelsens Løgnehistorier! Jeg tror virkelig at Du tror, at han tror at vi tror paa hans Plader.

— Naada! Næ, Gamle! Du skal ikke tro, at jeg tror at Mikkelsen tror at vi er saadan Idioter som Du tror!

I Slagterbutiken.

En Dreng: Et Pund skært Oksekød, men rigtig seigt!

Slagteren: Hvorfor, min Ven?

Drengen: Jo, for naar det er mørt, saa spiser Fa'er det altsammen sel'!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Lidt for tydelig.

Han: „Nu har jeg tabt min Forlovelsesring!"
Hun: „Tabt! hvorledes er det muligt?"
Han: „Muligt! muligt! Selvfølgelig er det muligt, naar man har en Kone, der aldrig syer ens Vestelommer sammen." —

Nr. 31.

Ravnen

Søndag d. 5. August 1894.

Caserio.
Carnots Morder.

Emile Henry.

Vaillant.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Hele Byen talte om
Kronprinsparrets Lykke,
Ordensbryst og Hjærne tom,
bøjelige Rygge
havde sig en Uge rar,
store Pattebørn vi har.
Folket Sut i Gabet
glemmes Frihedskravet.

Sofus Høgsbro skrabede
for den ædle Fyrste,
alle Thingmænd gabede,
thi den gamle Børste
fik et Svar, det var ej godt,
Sofus tabte sin Kalot,
Fyrsten naadigst mente,
Venstre Klø fortjente.

Prinsen *Krisjan* paa sit Øg
red en Morgenvandring
ned ad Østergades Strøg;
ha, for en Forandring.
Vimpler, Blomster, Flag og Grønt,
Krisjan syntes det var kønt,
Hesten vrinsked' osse,
den er ingen Tosse.

Lørdag var der Stjærnefald,
mangt et Knaphul smilte,
magre Mænd i fede Kald
ud i Regnen ilte.
Fredrik med sin fede Krop
stak til Trinitatis op,
vented' Hæderstegnet,
men han var ej egnet.

Ingen Moderate fik
noget Dingeldangel,
skønt de fleste af dem gik
morderlig paa Angel.
Bojsen sad paa Møens Klint
røg af Galde helt i Flint,
Neergaard og Madamen,
sad og græd tilsammen.

En Kantate,

som uheldigvis ikke blev sunget ved
Sølvbryllupsfesten i Lørdags.

Strøget er pyntet med Lys!
— men i Gaderne smaa
er der mørkt og sort,
der kom Loyalitet
imod Kampen for Livet til kort.
— —
Strøget er prydet med Lys;
i flotte Paladser,
der af Rigmænd beboes
gaar Tusinder Kroner
op i Os;
den Os den river i Næsen
paa Smaamand, der sulter i Kælder, paa Kvist,
han glemmer at raabe Hurra, det er vist,
naar Kortégen forbi ham drager
og „the upper ten“s Jubel brager;
— naar Maven er tom saa glemmes det fine Væsen.
— — — — —
Strøget straaler i Lys;
— men i Kælder, paa Kvist
er der mørkt og trist,
og Hurraernes Ekko bli'er Sukke.
Sukke af Manden, hvis Pung er tom,
Suk af hans Viv, der med slunken Vom
rører sin spædes Vugge.
Og Sukket blier Ord og Ordene Tale,
der lyder efter Kortégens Hale:
Tusinder Kroner gaar op i Røg
langs den Vej Eders Heste traver.
Tusinde Kroner, der kunde gi' Mad
til Tusinder slunkne Maver.

I Skolen.

Læreren: Altsaa, Varmen udvider, medens Kulden trækker sammen. Nævn mig et Eksempel, Hans?

Hans: Om *Sommeren* varer Ferien meget længere end om Vinteren!

Sølvbryllups-Notitser.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Da Strøget var i festligt Skrud
jeg lagde Sadlen paa „Pegasen“
jeg vilde nemlig ogsaa ud
at kigge lidt paa Bryllupsstadsen.
Jeg ejer ingen Ridehest,
ejheller Cykle maa Du vide,
og derfor tror jeg, at jeg bedst
paa Pegasus kan ride.

Før Fanden ret fik Sko paa sprang
min Pegasus med mig til Hesten,
hvor Mænd med hvide Huer sang
saa sødt — — Gud véd om hvad forresten,
og medens Fattiglemmer kønt
med Steg og Suppe blev trakteret,
blev Messingsuppe nok saa skønt
paa Gaderne serveret.

Der i Palæet blev holdt Kur,
saa mangen Haand blev venlig rystet,
dog her kun Folk med Titler dur,
og dem med Ordenstegn paa Brystet.
Tænk, Høgsbro kom; mon han blev flov?
Den Mand forstaar at vende Kappen,
„Avisen“s Fred'rik sa'e: Vov, vov,
men blev smidt ned ad Trappen.

Om Aftenen paa Strøget saa
jeg Hungerkandidater luske,
de logred' blot de kunde faa
at se en af de røde Kuske. —
Paa Rheden lystigt til det gik,
Raketterne i Luften smælled'
og „én paa Tæerne“ man fik
saagar paa Nørrefælled.

Vor Magistrat var voldsom flot
med Springvand, Blomster, Gran og Faner,
ja den var flot, den glemte blot
at dekorere Søens Svaner. — —
En Lampe om hver Svanehals
og Splitflag sat i deres Haler.
En Ting vi véd da allenfals —
vi Gildet selv betaler!

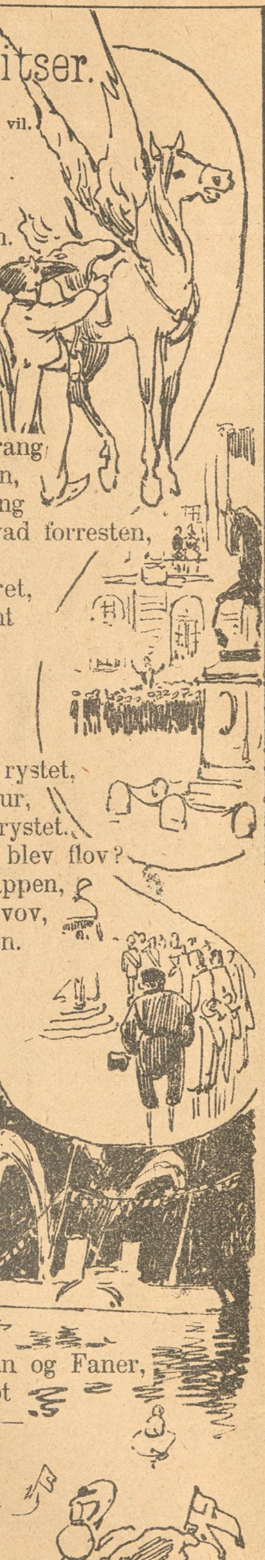

Ogsaa en Bestilling.

Fruen paa 2. Sal: Hvad bestiller den unge Herre, der boer hos Dem?

Fruen paa 1. Sal: Han bærer et gammelt adeligt Navn — *ellers bestiller han ingen Ting!*

Det nye Kunst-Industrimusæums Sentenser,

der er anbragte paa de smaa sorte Tavler paa Galleriets Brystværn i Forhallen, er ganske vist valgte med megen Smag og taler til Nutid og Fremtid i de gamle Ordsprogs prægtige Stil, men — der mangler noget. Dette noget er disse ganske uskyldige, smaa Tilføjelser, som øjeblikkelig sætter Beskueren i Rapport til den Tanke, der har valgt Sentenserne og bibringer dem dette ejendommeligt rammende, uden hvilket selv det bedste Kærnesprog undertiden bliver uforstaaeligt som Hebraisk, bliver dødt og virkningsløst som Oberst Coldings kraftigste Thing-Vrøvl, eller som Becks Helvedespræk.

Uden at holde sig altfor nøje til alle de smaa Tavlers Rækkefølge, skal „Ravnen“ forsøge at give nogle af Sentenserne lidt af det levende Sving, som den synes, de mangler. Vi begynder selvfølgelig med Begyndelsen:

Den Sten maler ogsaa, som ligger underst — sa'e *Malmigden-Jensen,* da han dumpede.

Paa fuldbragt Daad er godt at hvile — sa'e *Estrup,* da han tog sin Afsked.

Nu gør vi et lille Spring og kommer saa til

Hvad stort skal vorde, maa langsomt vokse — sa'e *Tietgen,* han kunde ikke faa sin Marmorkirke færdig til Sølvbrylluppet.

Ærligt Haandværk er Pryd for hver Stád — sa'e Direktør *Schmidt* og døde.

Kunst bliver Kunst er end Lykken imod — sa'e *Kommunen;* den vilde pynte op til Sølvbrylluppet og rejste et grimt Skafot paa Nytorv.

Hvad man søger i Vaare, det faar man ad Aare — sa'e Redaktør *Carstensen,* han blev Ridder.

Værp ej mere op end Du kan væve — sa'e „Social-Demokraten“ til *Thomas Nielsen,* da han vilde forsvare Forliget.

Mange er Kunstens Veje — sa'e *Julie Vestermann,* hun endte paa Dyrehavsbakken.

Arbejde og Møde
giver daglig Føde

og *knapt det,* — sa'e Arbejderen, da Lønnen blev sat ned *paany.*

En god Dag begynder om Morgenen, — sa'e den lille Professor, han kom hjem med en ordentlig „Bjørn“.

Skanker og Skoser.

Af en hyperbegejstret Festanmældelse:

— — Selv det nye Springvand paa Amagertorv kunde ikke holde sig længere, men udgød Rørelsens Taarer over al den glade Begejstring, det var Vidne til.

* * *

A.: Hvad skal de tre Storke paa det nye Springvand betyde?

B.: Det er naturligvis en fin Kompliment til Kronprinsparret, der, som bekendt har haft ikke saa lidt Arbejde for Storken.

Paa Markedet.

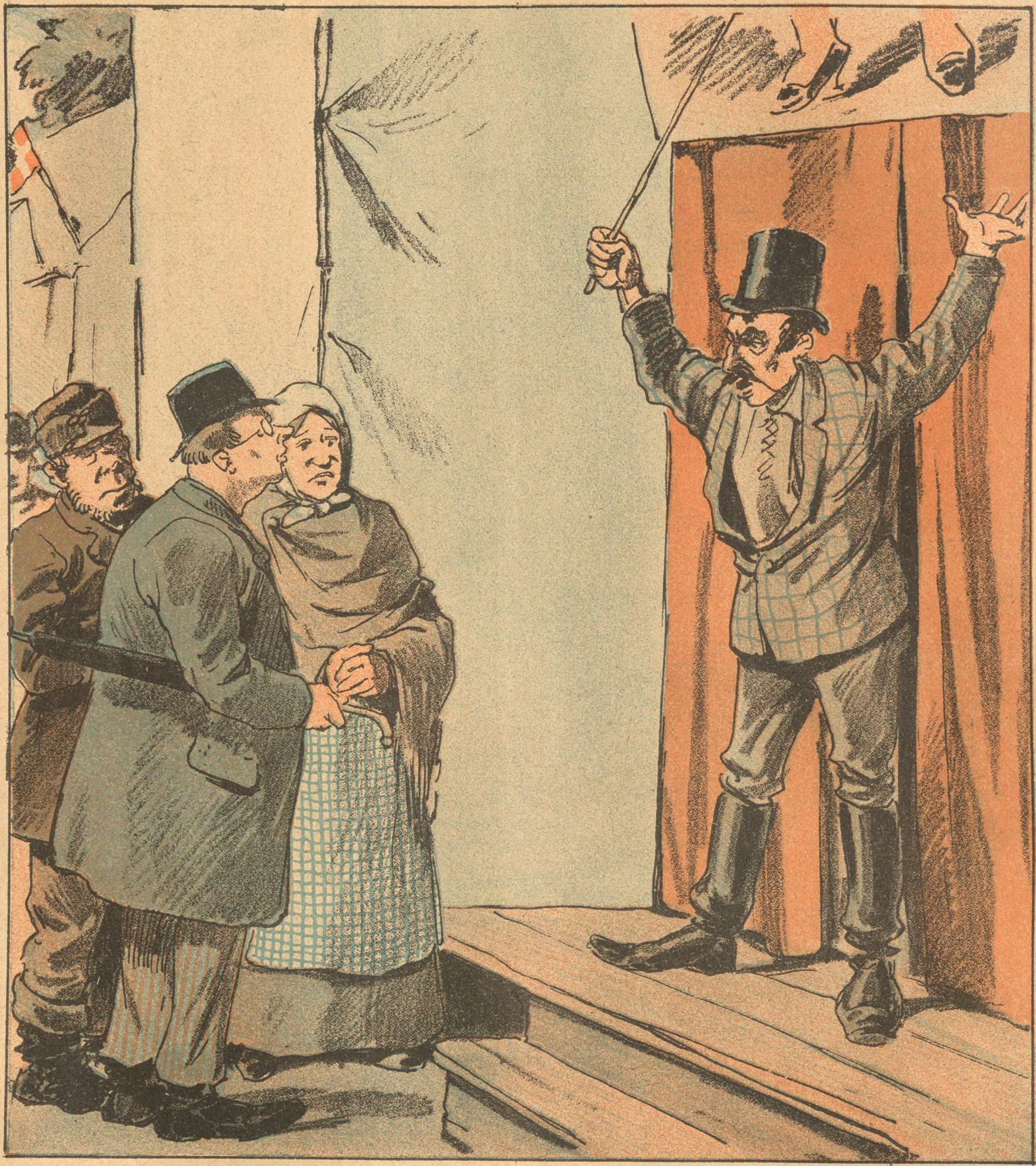

Udraaberen: Træd nærmere, mine Herskaber! Her forevises Aurora, den smukke polske Kæmpekvinde. Hun vejer 294 Pund! Entré 10 Øre! I Overmorgen vejer hun 300 Pund og saa koster det 25 Øre! Benyt derfor den billige Lejlighed!

Der er Forskæl.

Pebersvenden: Naar De vil holde mit Hus i Orden faar De Opholdet frit. Løn kan jeg ikke give Dem, men ved Lejlighed skal De nok faa en lille Present.

Husholdersken: Nej Tak, det er for lidt! Paa de Vilkaar kan De maaske faa Dem en *Kone,* men ikke en ordentlig *Husholderske!*

Fin-de-Siècle.

Fra det Franske.

(Fortsat.)

Obersten sukkede dybt og vender sig paa sit Leje. Med løftede Arme, med store Sveddraaber i sit udlevede Ansigt staar Erik dèr og betragter ængstelig sin Fader. Denne ligger i tunge Drømme; hans Læber bevæger sig . . . „Ære“! og tydeligere: „Erik . . . Ære!“

Sønnen vil lade Vaabnene hænge, hans Arm sænker sig. Han vil ikke vanære sin gamle Faders Helligdom!

Obersten sover roligere, alt er stille. Igen løfter den Elendige Armen; han har jo intet Valg, han søger med Øjnene forgæves efter noget andet, noget værdifuldere i sin Faders Værelse; nej, der er intet. Altsaa fremad! Ingen latterlige Skrupler.

Væggen er tom, kun Tjenerens røde Epauletter har han ladet hænge, de er jo ingenting værd.

Henimod Kl. 9 om Formiddagen vaagner Obersten og kalder paa sin Vaabenbroder.

„Hvorfor har Du plyndret Væggen dèr“? spørger han halvt leende, halvt vred, idet han med Haanden peger paa de tiloversblevne Epauletter.

„Jeg, min Oberst?„

„Aa, forstil Dig bare ikke; jeg véd jo, at Dine Fingre længe har kløet efter at pudse det sort blevne Kram blankt. Men jeg havde jo sagt Dig, gamle Bjørn, at jeg ikke vil have Sagerne blanke, Du stædige Mulæsel. Naa, naa, nu vil vi lade det være godt, men til i Aften besørger Du mig alt paa sin Plads igen, og dermed Basta!“

Gennem den gamle tro Tjeners Hjærne er faret en skrækkelig Anelse, han kan næppe frembringe en Stavelse.

„Hvor mon Erik nu er henne igen?“ vedbliver Obersten. Crespi er lykkelig ved at Samtalen tager en anden Retning.

„Min Oberst, hans Seng er urørt . . . . . . De Kvinder, min Oberst . . . . Ungdommen maa rase ud . . . . Hvad kan han gøre for, at han stikker alle i Øjnene . . .

En prægtig Fyr, vor Dreng, min Oberst.“

„Ti stille, Du undskylder ham altid. Saa snart han kommer hjem, saa send ham til mig, for at jeg kan trække ham ordenlig i Ørerne.“

„Javel, min Oberst!“

Crespi behøvede bare at kaste et Blik i Eriks Værelse, for at skaffe sig Vished. Hans unge Herres Klæder og Linned tilligemed hans Haandkuffert var forsvunden.

Der var ingen Tvivl mere.

Tilintetgjort sank den gamle ned paa en Stol i Forværelset.

En sagte Knirken af Indgangsdøren rev ham op af hans Sløvhed.

Et urimeligt Haab dukkede op i ham.

„Er det Dem Hr. Erik?“

Det er Portneren. Han bringer et Brev.

„Personlig. Haster.“

„Hr. Crespi.“

Rystende paa alle Lemmer iler Tjeneren til Spiseværèlset, for at hans Oberst ikke skal overraske ham. Anende Katastrofen river han Konvoluten op. Der falder to smaa trykte Sedler ud, men han bemærker dem foreløbig ikke, hans gamle rystende Hænder holder det beskrevne Ark Papir og hans bedrøvede Øjne læser med Anstrængelse:

„Gamle!

Visen er ude. Papa har intet mere, og Du er til Rotterne, ligesom jeg er ved at gaa i Hundene. Jeg haabede dog at blive flot igen endnu i Nat, og havde ogsaa et storartet Held i Begyndelsen, men jeg lod mig, trods mine gamle velbekendte Grundsætninger, forlede af denne Idiot af Blamont og spillede paa . . Dog det forstaar Du Dig jo ikke paa, Du gode Skind, jeg skal forklare Dig det engang, naar jeg faar Tid. Nok sagt, Slaget er tabt. Du kan tro mig, at disse Slag kræver lige saa megen Koldblodighed som Eders, er lige saa ophidsende og lige saa skæbnesvangre. Jeg skylder to eller tre af mine Venner saadan omtrent 40,000 Franks. Til at betale med — ikke en Øre. Men Du maa vide, at man i mine Kredse tager det meget strængt med Æressager; hvem der ikke inden 24 Timer kan betale den Slags Gæld, maa forlade dette Liv. Hvad skulde jeg gøre? Skælv ikke, gamle Fyr, din Dreng er ikke en saadan Nar. Jeg har funden en Udvej. Tage Livet af mig? Hvem giver mig det igen? Og hvad vilde Nana og Elva og Niniche sige? Jeg er mit Land en for nyttig Borger, til at jeg kunde forlade Skuepladsen for min Virksomhed, og meget for samvittighedsfuld til at bebyrde mig med en saadan Synd.

Vær altsaa rolig, Gamle, og find paa noget til at berolige Papa med. I Morgen eller i Overmorgen gaar jeg over Grænsen; jeg har allerede gjort mig ukendelig; paa hvilken Maade det blev mig muligt, ser Du af hoslagte Papirer. Hvad Nytte havde Papa af de gamle Oldsager paa Væggen? Skaf Dig nogle Penge, saa kan Du straks igen købe Laanesedlerne, løb med dem til Assistenshuset og løs det gamle Skrammel hjem igen. Du vil nok finde paa Raad og jeg er vis paa, at allerede i Aften hænger alle Køkkenredskaberne igen paa deres Plads.

Til Papa siger Du, at jeg bare er rejst bort i nogle Dage i et vigtigt Anliggende. Find paa hvad Du vil. Han tror Dig nok. Forøvrigt vil jeg skrive til ham saa snart jeg har forladt det dyrebare Fædreland og jeg vil fortælle ham, hvor ulykkelig og ogsaa hvor angerfuld jeg er.

Farvel, Gamle, lev vel, omfavn Fader og se at berolige ham.

Idet jeg hjærteligt trykker Din tapre Soldaternæve er jeg Din lille
ERIK.

A propos! Jeg skylder den lille Olga, Du vèd nok, 50 Louisdorer; hvis Du i Løbet af nogle Dage kunde tilbagebetale hende dem, var Du en Stadskarl; det er ubehageligt at skylde en Kvinde Penge.“

(Fortsættes.)

Parerot.

Regissøren (rasende til første Komiker, der som sædvanlig møder meget for sent til Prøven): I Dit Sted kom jeg slet ikke!

Skuespilleren: Ja, Du — men jeg er et ordentligt Menneske, jeg kommer!

I Kasernen.

Bonden (til en Oversergent): Undskyld, Hr. Skersant, kan De ikke sige mig hvor Korporal Sengeløse er?

Overserg.: Han er afskediget!

Bonden: Saa — hvad er han da nu?

Overserg.: Ingenting er han — Civilist!

Festreferat.

Mel.: Gubben Noah.

:,: Sikket Leben :,:
nys der var i Byen,
Prinser saas *en Masse,*
Magistratens Kasse
:,: øste væk af :,:
runde blanke „Gryn“.

:,: Byen var pyntet :,:
saa det var en Lyst;
Folk, der ej lod være,
saas at illuminere,
:,: og der flage- :,:
des i Vest og Øst.

:,: Springvand sprang der :,:
ja, saagar et nyt;
Folk de kigged nøje,
men ku' intet Øje
:,: faa paa Vandet :,:
og sa'e derfor Pyt!

:,: Og paa Rheden :,:
sikken „Rhed“lighed;
Pantsere paa Vandet
og „Pantsere“ paa Landet,
:,: der jog Folk ad :,:
„Linien“ op og ned.

: : Paa Amalien- :.:
borg, der var der Kur;
Høgsbro stod og hakked'
og Kronprinsen takked'
„Liebe“rale Radikale
alle efter Tur.

:,: Ordner faldt der :,:
jøsses sikken Regn.
No'en blev Kommandanter
og Myg blev „Elefanter“;
:,: der var ikke :,:
Spor af no'et i Vej'n.

:,: Nu er hele :,:
Stadsen pillet ned,
Borte er Guirlander-
ne og i Kontanter
:,: tred've Tusind, :,:
dem, som De nok véd.

I Tugthuset.

Præsten (til en Straffefange): Hvorfor er Du her kære Søn?

Straffef.: Fordi Murene er saa forbandet tykke, at man ikke kan bryde ud.

Det kan vel nok paastaas, at de *Horn*, en Kone giver sin Mand, er — *Overflødighedshorn.*

Sølvbryllupsliteraturens Perler

trukket paa en Snor af „Ravnen“.

Du skjønne Ulriksdal og Haga!
Her kan man kolde Bajere „smaga“

*

Her faas Sylte af Grise,
hil være Dig Fredrik og Louise.

*

— Prinsesse Louise
var *rørende* skøn — —
(„Dannebrog“.)

*

Resten af Perlerne vil vi skænke Læserne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Nogle Samfundsbilleder.

RAVNEN

Nr. 32.

Søndag d. 12. August 1894.

Fejltagelse.

Grevinden: Hans, hvorfor har Du ikke slaaet Kaleschen ned? Man kan jo hverken se til højre eller venstre!

Kusken: Vognkaleschen *er* slaaet ned, Deres Naade, men vil De se Dem om paa Køreturen, saa maa De vist slaa Deres *Kaleschehat* tilbage.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

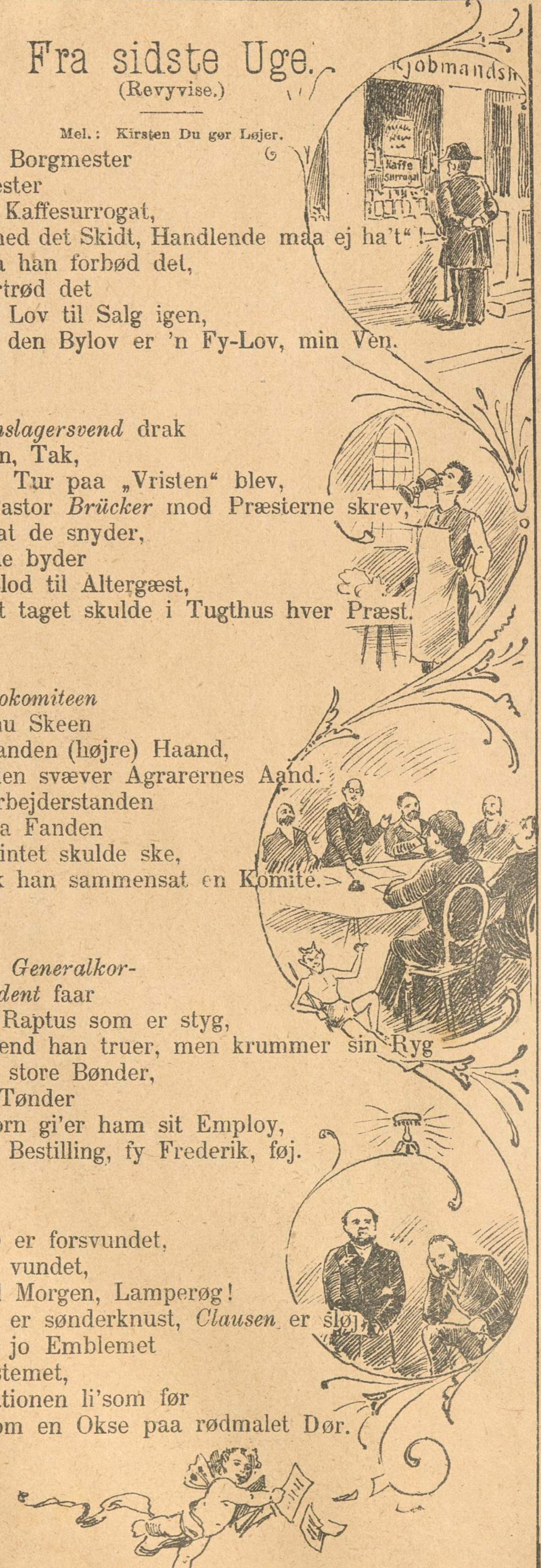

Mel.: Kirsten Du gør Løjer.

Odense Borgmester
Øjet fæster
paa et Kaffesurrogat,
„væk med det Skidt, Handlende maa ej ha't“!
men da han forbød det,
han fortrød det
og gav Lov til Salg igen,
Bülow, den Bylov er 'n Fy-Lov, min Ven.

Blikkenslagersvend drak
Altervin, Tak,
det en Tur paa „Vristen“ blev,
men Pastor *Brücker* mod Præsterne skrev,
viste, at de snyder,
naar de byder
Jesu Blod til Altergæst,
strængt taget skulde i Tugthus hver Præst.

Landbokomiteen
ta'er nu Skeen
i den anden (højre) Haand,
over den svæver Agrarernes Aand.
Landarbejderstanden
véd, da Fanden
vilde, intet skulde ske,
saa fik han sammensat en Komite.

Højres Generalkor-
respondent faar
tit en Raptus som er styg,
Husmænd han truer, men krummer sin Ryg
for de store Bønder,
deres Tønder
Hartkorn gi'er ham sit Employ,
sikken Bestilling, fy Frederik, føj.

Estrup er forsvundet,
vi har vundet,
jo God Morgen, Lamperøg!
Bojsen er sønderknust, *Clausen* er sløj,
ens er jo Emblemet
og Systemet,
Mod'rationen li'som før
glor som en Okse paa rødmalet Dør.

Fra Pæretoft skrives til os:

Skuespillerne begynder saa smaat at vende hjem fra Sommerens Ferieophold; Prøverne begynder paa Onsdag.

Atter oplives de Pæretofts Gader af de Herre Mikkelsens og Mortensens kendte Træk. Brune er de blevne i Ansigtet og Skæget kruser sig fyldig og tæt om de Læber, der snart fra Scenen skal fortolke os Digternes Ord. Der bliver Arbejde for Ragekniven i den førstkommende Tid, inden vor første Elskers og père noble's Træk atter vil aabenbare sig i glatbarberet Intelligents, og Damerne til hvis Yndlinge Skuespillerne ubestrideligt hører, ser med Længsel det kendte Ansigt dukke frem af Vildmandsskægets Urskov og atter blive sig selv, som de kender det fra Boghandlernes Fotografier og det hemmelige Rum i Sybordet.

Vor nye Asfalt falder i høj Grad i de ankommende Herrers og — Damers for Resten med — Smag, og den Pæretoft'ske Magistrat høster megen Anerkendelse for den Høflighed mod Scenens Navne den har udvist ved at have henlagt Asfalteringsarbejderne og det deraf følgende Svineri til en Tid, da den ikke generer de Herrer og Damer i deres daglige Promenade paa Strøget. Ogsaa det nye Springvand gør en vis Lykke hos disse vor forvænte Medborgere, der som et vittigt Hoved forleden Dag udtrykte sig, altid har holdt af en god „Straale.“

Af Sæsonens foreløbige Repertoire kan nævnes: Othello, i hvilken de Herrer Mikkelsen og Madsen vekselvis skal spille den tapre Mohr, Romeo og Julie, hvilken sidste Rolle Frøken Jensine Petersen har faaet Løfte om at dublere, *Stærkodder* med en Debutant, Hr. Urtekræmmersvend Frandsen i Titelrollen og *Macbeth*. Som man ser et klassisk Repertoire, der varsler godt for Sæsonen, og for den Pæretoft'ske Scenes Glans, der forhaabentlig ikke skal blive mindre, fordi den har mistet sin hidtilværende Udfører af de tragiske Helteroller, Hr. Jensenius Mortensen, der ved Slutningen af forrige Sæson lod sig lokke til et Engagement ved vor Naboby Snoldeløvs Scene.

Flersidig.

— Baronessen synes at være en ualmindelig dannet Dame!

— Det er ikke saa underligt, hun har allerede absolveret alle fire Fakulteter!

— Aa Snak! Hvorledes er det muligt?

— Ganske simpelt! Da hun var 14 Aar, sværmede hun for sin Lærer, en filosofisk Kandidat, da hun var 16 sværmede hun for sin Præst, da hun var 20 for sin Læge, og da hun var 30 for sin Sagfører!

En god Lære.

Faderen: De lovede mig, at min Dreng i Deres Forretning skulde lære meget, som han i sit senere Liv vilde faa stort Gavn af, men hver Gang jeg kommer herhen, gaar han og slæber om med Deres Unger!

Mesteren: Naa ja, han bliver vel ogsaa gift engang!

Hvem faar Benet?

Kejseren af Kinesiens Land
er en umaadelig stridbar Mand,
han kan erklære Krig, naar han vil
for der er ingen Rigsdag til.
Der er ej heller gamle Ploug'er,
at kritisere ingen vover,
og hvis nogen gør Vrøvl,
siger han: Vax vyt van, Din Høvl.

Nys paa Mikadoen blev han gal,
Pyt mu Dhing fjat, sjofle Ka'l;
Chu la ky — væk med Fing'ren hva'
jeg vil s'gu selv Korea ha'e.
Vov Du blot ej, min Ven, at røre
det Pund Korender, saa skal jeg gøre
Kaal paa Japan og Dig,
det siger Himlens Søn og jeg.

Men han fra Japan gav til Svar:
Hør, Du er *ma foi* en Nar;
jeg ta'er Korea og vil Du slaas,
saa værsaaartig, kom blot til os.
Saa var det straks en Krigserklæring,
og „Magterne“ modtog en Besværing,
hvori bevistes saa let,
at hver for sig de havde Ret.

Se nu er Krigen i bedste Gang,
og den bliver vist grum og lang;
begge Parter er voldsom bidsk
og giver rigtig hinanden „Pisk“.
England og Frankrig nøj's med at le a'
det hele og napper til Slut Korea;
saa kan de andre jo slaas,
hvad angaar det i Grunden os.

Forklaring.

Hvorfor kalder Du Din nye Villa der oppe paa den stejle Skrænt „Sofiero“? Din Kone indlader sig vist ikke ret tit paa at kravle op i den Højde!

— Netop derfor! Dèr har jeg *Ro* for min *Sofie!*

Indviklede Familieforhold.

En ung Mand med et ejendommeligt sørgmodigt Ansigtsudtryk fortalte i et Selskab følgende:

Jeg gjorde Bekendtskab med en ung Enke, som havde en voksen Steddatter og boede *i* samme Hus som jeg. Jeg giftede Enken.

Min Fader, der havde hyppig Lejlighed til at se vor Steddatter, forelskede sig i hende og gjorde hende til sin Kone. — Derved blev min Kone sin Svigerfaders Svigermoder og min Steddatter blev min Stedmoder og Stedfaderen forvandlede sig til en Stedsøn. —

Min Stedmoder, min Kones Steddatter fik en Søn, følgelig fik jeg en Broder; thi han er min Faders og min Stedmoders Søn, men da han er Søn af vor Steddatter, blev min Kone hans Bedstemoder og jeg Bedstefader til min Stedbroder. Min Kone fik ogsaa en Søn.

Min Moder, min Drengs Stedsøster, er tillige hans Bedstemoder, thi han er Søn af hendes Stedsøn og min Fader — er mit Barns Svoger, da hans Søster jo er min Kone. Jeg er min egen Søns Broder, som er min Stedbedstemoders Barn. — Jeg er min Moders Svoger, min Kone er Tante til sin egen Søn, min Søn er min Faders Barnebarn, og jeg er min egen Bedstefader. —

Skanker og Skoser.

I Roubaix *(i Frankrig)* er Assistentshuset brændt. Sikken en Masse sørgende Nevø'er dèr maa være.

Bekendtgørelse.

At jeg den 7. ds. har ophævet den af mig i henved 20 Aar førte Forretning, tillader jeg mig herved at bekendtgøre for mine ærede Forretningsvenner, idet jeg beder Dem at overføre den mig viste Tillid paa min Efterfølger.

Ærb.
Estrup,
forh. Konsejlspræsident & Finantsminister.

I Henhold til Ovenstaaende tillader vi os at anbefale os til Hr. Estrups tidligere Forretningsvenner. Proper og reel Behandling skal stedse være vort Formaal.

Ærb.
Reedtz Thott, *Lüttichau,*
Konsejlspræsident. Finantsminister.

Uventet Virkning.

Fruen (til sin Tjenestepige, der har været i Theatret): Naa, Marie, hvorledes har De moret Dem?

Marie: Brillant, Frue! Der var en Tjenestepige, hun kunde rigtignok svare sit Herskab. Naa da!

Ved Bordet.

Hans: Mo'er, giv mig et lille Stykke Kage?

Moderen: Du er en lille Slughals! For det første har Du spist Suppe, for det andet har Du spist Kød og Kartofler — —

Hans; Og for det tredie er jeg mere sulten!

Holdbar.

Frøkenen: Men sidder den Sminke nu ogsaa rigtig fast?

Frisøren: Om den gør, min Frøken — den holder, om saa Deres Kæreste kysser Dem fra Morgen til Aften!

Det er saa længe siden.

— Hør, min Dreng, har Du ikke set en Hare løbe om her?
— Jo—o!
— Hvor længe kan det være siden?
— Aa, saadden godt og vel tre Uger, tror je'.

Fin-de-Siècle.

Fra det Franske.

(Fortsat.)

Han var færdig. Alt drejede sig rundt med ham; han kastede det ulyksalige Blad med de to Sedler paa Bordet, begravede sit Hoved i Armene og sad som livløs.

Imidlertid var Obersten staaet op, havde gjort Toilette, og da der, ganske mod Sædvane, var saa uhyggelig stille i den lille Bolig, havde han søgt efter sin gamle Crespi; thi ogsaa Obersten begyndte at ane, at der var noget galt paa Færde.

Han traadte sagte ind i Spiseværelset.

Hvad var der sket? Dèr sad hans gamle Kammerat knuget sammen uden at røre sig, og hørte ikke hvad der foregik omkring ham.

Obersten greb efter Papirerne. Han saa, han læste! Et kvalt Skrig! . . . . Et Legemes Fald! . . . .

Et Slagtilfælde havde ramt ham, han var død!

Tjeneren var sprungen op; endelig kunde han græde. —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

To Dage senere drager et yderst beskedent Ligtog langs de store Bulevarder.

Paa Liglædet, der bedækkede Ligkisten, ser de Forbigaaende med Forundring en Oberst-Kepi og et Par røde Epauletter.

Ingen militær Eskorte følger, men et langt Tog civilklædte Herrer, hvis hele Holdning forraader forhenværende Militære. I Spidsen for dem, nærmest Ligvognen, gaar en gammel Mand med Hæderskorset paa Brystet, med Ansigtet badet i Taarer, et vandrende Billede af Fortvivlelsen.

Pludselig, foran de Nysgærrige, der staar paa begge Sider af Strækningen, som Toget passerer, springer den gamle Mand ud til Siden, til Forfærdelse for dem der følger efter.

Han lægger sine brede Hænder tungt paa Skulderen af en ung Laps, der synker sammen under Trykket. Han har blandt Mængden genkendt Erik, uagtet denne havde søgt at gøre sig ukendelig ved at anlægge Paryk og at forandre sin Hudfarve.

„Paa Knæ Fadermorder!“ raabte den gamle Soldat og knugede ham til Jorden.

* * *

Da Crespi fra sin Herres Begravelse igen vendte hjem til det øde Hus, berettede Portneren ham, at hans Niece havde været der og havde meget beklaget, ikke at træffe ham; hun vilde komme igen samme Aften.

Den gamle Soldats Niece var en frisk munter Landsbypige, der for to Aar siden var kommen til Paris for at søge Tjeneste, og som den gamle Oberst Robert havde faaet anbragt.

Hun havde mangen Søndag besøgt de gamle Graaskæg, og de havde fundet det velgørende, naar hendes klare Latter genlød i de ellers saa stille Værelser. Ja endog Erik havde mangen Gang indfunden sig, naar han fra Crespi vidste, at Rosette skulde komme, og saaledes havde de fire tilbragt mangen munter Time sammen.

Ingen af de to gamle havde tænkt paa noget slemt.

Nu ventede Crespi utaalmodig paa, at Pigen skulde komme; han vilde give sit Hjærte Luft, han vilde tale om sin elskede Oberst og udtrykke sin Vrede over den vanartede Søn.

Endelig kom hun.

Hun var ligbleg med forgrædte Øjne, og kastede sig i sin Onkels Arme.

„Du véd alt? Aa, var Du dog bare kommet to Dage tidligere, saa havde Du kunnet faa ham at se endnu engang!“

„Er Hr. Erik hjemme?“ spurgte Pigen, der kun med Anstrængelse kunde faa Ordene frem.

„Tal ikke om ham, aldrig mere,“ svarede den Gamle, „han har dræbt sin Fader; jeg kender ham ikke mere.“ Og han greb i sin Brystlomme og gav Pigen det Brev at læse, som han havde faaet hin ulykkelige Morgen.

Medens Rosette læste forandredes hendes Ansigtsfarve skrækkeligt. Brevet rystede i hendes Hænder; men det var kun naturligt, hun havde jo ogsaa elsket den gamle Oberst og havde sikkert ikke anet, at Erik var en slig Slyngel.

Crespi var hensunken i sine egne sørgelige Tanker og gav ikke mere Agt paa sin Niece, da hun pludselig som en livløs Masse styrtede forover, med Hovedet paa sin Onkels Knæ.

Det varede kun et Øjeblik; saa tog hun sig sammen igen. Hun laa nu paa sine Knæ foran ham og saa op til ham.

„Onkel,“ sagde hun tonløst, men bestemt, „jeg véd Alt, men Du véd ikke alt! Kære Onkel, hvorledes skal jeg sige Dig det? Jeg maa; det maa ske! Jeg er uden Kondition, fordi, fordi . . . .“

(Sluttes.)

Estrups Mindevise.

Frit efter Hostrups: Frem, Bondemand, frem.

Hel tungt han efter sig Foden drog,
da han skulde „gaa“,
og skønt selv Vennerne paa det „slog“,
han vilde ej forstaa,
hans Sans var dummed', hans Hjerne blød
og trevent hans Sind,
og døvt hans Øre hver Gang det lød:
Væk, Estrup — forsvind!

Og selv da Presset blev altfor stort,
han stritted' imod
og klaged': Hvad har af Ondt jeg gjort
og veg Fod kun for Fod.
Han klamred' sig til som den, der er ved
at drukne, en Pind;
men Svaret lød: Nej, nu skal Du af Sted!
Væk, Estrup — forsvind!

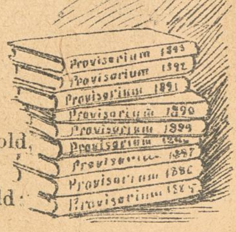

Ja, væk; thi Skade Du nok har gjort
for Folk og for Land;
Du stænget har for vor Friheds Port
saa godt som Du kan;
men gennem dens Revner blæser en kold,
en Gennemtræksvind,
den fejer Dig bort, langt Pokker i Vold:
Væk, Estrup — forsvind!

Sørgelig Erfaring.

Købmanden: Førend jeg antager Dem som Gaardskarl maa jeg vide, hvorledes det staar til med Deres Forhold i *Militærtjenesten?*

Karlen (sukkende): Den eneste, der er bleven mig tro, det er Maren!

Svanesang.

Et Suk fra Søerne.

Mel.: Bal i Haven.

Hvor Peblingsøens klare Bølger blaa
melerer sig med Sortedammens Strømme,
dèr kunde før saa trygt vi søde Svaner smaa
som Eneherskere saa dejligt svømme.
Men ak den kære, skønne Tid forsvandt,
vi har Spektakler nu paa hver en Kant.
Jeg siger blot: I skulde bare ane
hvor grumme drøjt det er at være Svane.

Fra tidlig Morgen og til Aften sén
man plager mig og mine Kammerater,
som jaget Vildt vi stakkels Dyr maa bruge Ben
for disse fæle, nye Apparater,
som kaldes Baade, naa bevares vel,
men de vil bare sejle os ihjel,
og vore stakkels Unger vil de rane,
Gud, hvor det dog er drøjt at være Svane.

Og vore Reder, sikken Red'lighed,
de Baade os fra Rederne vil jage;
naar vi har Æg de meget let kan trille ned
og lave os en værre Æggekage.
Ja, tænk blot disse Baade pønser paa
at vi skal trække dem der gaar i Staa. —
Men blive „Trækfugl" strider mod vor Vane,
husk hver af os er kun en stækket Svane.

Ved Pavillonen, dèr *vi* allenfals
ej noget Arnested mod Sulten ejer,
selv om for dem der drikker Øl vi strækker Hals,
der er dog ikke Spor af „Svanebajer" —
Sølvbryllupsnatten, hu ha sikket Sjus,
paa Søen brændte der en Mængde Blus,
der tændtes Lamper, viftedes med Faner,
men ingen tænkte paa os stakkels Svaner.

Vor Trøst er den, at alting ende maa,
vi faar vel ogsaa Bugt med denne Sommer,
hver Dag taalmodigt vi med Længsel venter paa,
det Øjeblik, da Skraldevognen kommer,
som kører os til Ørstedsparken hen.
Men hør en Gang, I kommunale Mænd,
saafremt I bringe vil vor Sag paa Bane,
saa si'er jeg mange Tak. Ærbødigst
Svane.

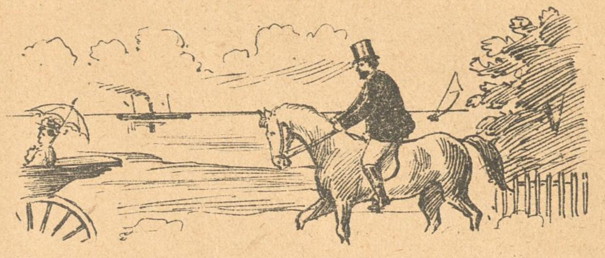

Et Offer.

Grossereren (til Hest ad Strandvejen): Puh! Fanden skulde sidde og støde Peber paa en Hesteryg, naar det ikke var saa fornemt!

Skuffelse.

Han: Ser De, Frøken, hvorledes min Haand ryster?
Hun: Ja!
Han: Og aner De ikke Grunden?
Hun (undselig): Nej!
Han: Skal jeg tilstaa Dem Aarsagen, Frøken?
Hun (meget undsélig): Tal!
Han: Nuvel — jeg har *sviret* hele Natten og kom først hjem *Klokken 4 i Morges!*

Annonce.

Den unge Dame, med hvem jeg i Forgaars Aftes forlovede mig paa Ballet, bedes herved at opgive Navn og Adresse i Billet til d. Bl. Kontor.

En Landsby-Tyran.

Sognefogden i en Landsby i Vestprøjsen bekendtgør: „Amtsøvrigheden har anordnet, at alle her i Sognet værende Hunde skal holdes inde. Hvem der lader sine Hunde løse frit omkring bliver *skudt* og betaler 30 Mark i Bøde."

Samfundet ynder Bagvaskelsen og hader Bagvaskeren.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Patriotisk Ministerstyrtning.

Estrup (gnaven): Hvad vil Du, Tøs?

Avisen (skælmsk): Aa, undskyld, Deres Eksellence, jeg vilde bare spørge om De muligvis kunde ha'e Lyst til at flytte Dem lidt og give Plads for Hr. Bojsen?

Nationaltidende (stille rørt): Tror De at Ministeren vil som vi, Naboerske?

Berlingske (hviskende): Stille Kære, bare stille, den er tydelig nok. Men sig bare ingenting ellers revner 'en. Gaar han saa er det godt, gaar han ikke, saa er han alligevel vor Ven. Det er den bedste Politik. Men styrtet bli'er han aldrig!

Nr. 33.

Ravnen

Søndag d. 19. August 1894.

Den amerikanske Storkapitalist
George M. Pullmann.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er ingen Ting i Vejen

Nu er ogsaa *Edvard Brandes*
bleven ked af Rigsdagssnak,
ta'er sit Tøj og siger Tak,
Sammensmælterne kan gantes
bedre nu, det nedrige Pak.
Brandes haaned' dem dog lidt,
men at han vil gaa saa vidt
at nedlægge sit Mandat,
passer ej en Demokrat;
naa, naar *Hørups* Folk ej vil,
lægger vi s'gu Næver til,
der er ingen Ting i Vejen,
kom Du bare an, lille *Thott.*

Paa *St. Pauls,* man just fortæller,
var en Apothekersjæl,
og en Humbug som var fæl,
tænk, han laved' „Frikadeller"
og han lavede dem s'gu sel'
for Brintoverilte Vand
fik en Pige af en Spand,
han forfalsked' Medicin,
gav for lidt Antipyrin,
Farmacevten sagde nej,
Apothek'ren sa'e la mig,
der er ingen Ting i Vejen,
Snyderi er mit Monopol.

Frelsens Hær kan holde Møder,
li'saa mange som de kan,
Kongens Have aabner man,
for bag *Hørrings* Frakkeskøder
staar et kristent Hjærte i Brand,
og *Mormonerne* kan faa
Søndermarken at gaa paa,
for den frie Kærlighed
boer derude, som De vèd,
bare det er Kristendom
raaber Samfundsstøtter kom,
her er ingen Ting i Vejen
for en lille hyggelig Plads!

Handelsstanden holdt et Møde,
der blev *Tietgen* sat i Ban,
det ved Gud det gjorde han,
og for „Stores" maa han bøde
væk med ham fra Handelens Stand.
Heerfordt værged Tietgen godt
men blev under Fødder traadt,
og *St. Georg-Salomon*
fældede den Drage ond,
saa holdt Middelstanden Fest,
drak som den nu kunde bedst,
der er ingen Ting i Vejen
for et Sold trods trykkende Kaar.

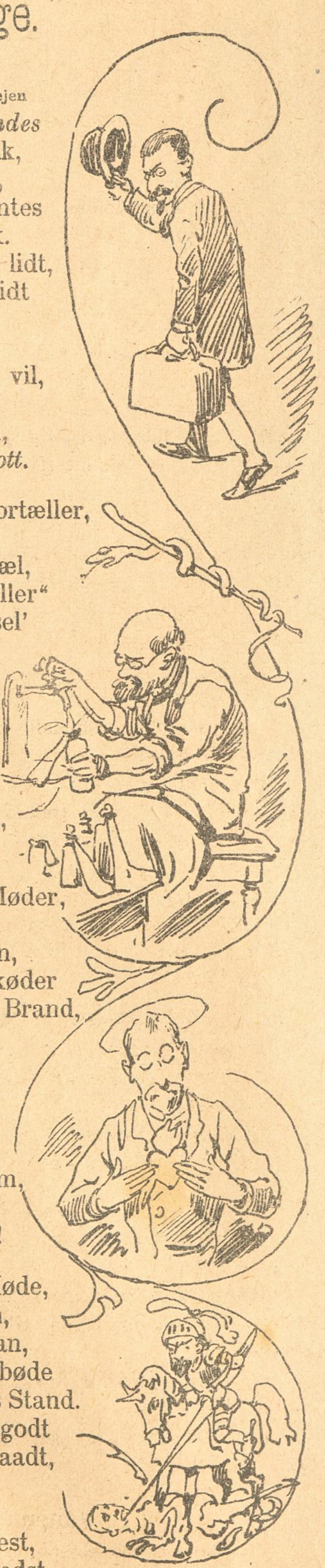

Otte om Kongen.

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen.

:,: Hr. Reedtz-Thott :,: er bleven Præsident,
han er Nummer et af os allesammen
og staar under Kongen kun; — ja, og Madamen,
:,: hvad noksom :,, er bekendt.

:,: Hr. Thomsen :,: er Bahnsons Eftermand,
han kroer sig og knejser gevaltig med Nakken,
og var dog ej med i Slukefter Attaken,
:,: hvor Bahnson :,: saa mandelig holdt Stand.

:,: For Mønten :,: skal Lüttichau nu staa;
til Estrup han sagde: God Lykke paa Vejen!
lad mig nu blot faa fat i Portemonajen,
:,: saa skal det :,: nok meget bedre gaa.

:,: Hr. Nelle- :,: mann bliver paa sin Post,
den har han nu passet baade Sommer og Vinter,
og dèr skal han blive til Dommedag, Kinder!
trods Kulde og Hede og Vind og Vejr og Frost.

:,: Hr. Ravn fik :,: ej heller Lov at gaa,
man maa jo dog ha'e en Minister blandt andet,
der forstaar at gaa med Anstand i Vandet,
:,: paa Bølger :,: paa Bølgerne de blaa.

:,: Om Barden- :,: fleth man ved,
at først var han Skriver og Stiftsamtmand bister,
og nu har han drevet det, tænk, til Minister,
:,: Det er skam :,: at komme kønt paa Gled.

:,: Hr. Inger- :,: slev blev i Kongens Raad.
Han styrer Kodillen fra Rønne til Hjørring,
og har oven i Købet til Medhjælper Hørring,
:,: saa de er :,: nu to om Raad og Daad.

:,: Ja glade :,: vi sagtens være kan.
og er vi det ikke, saa kan vi la' være,
det gives der ingen en sur Sild for, Kære
:,: i dette :,: lille Land,

Uheld.

Petersen (forgældet): Mærkværdigt, saa Uheldet forfølger mig! Træffer jeg en Familie, hvor jeg rigtig kunde li'e at forelske mig, saa er der sædvanlig ingen Datter!

Dilemma.

Lægen: De maa i nogle Dage hverken drikke Vin eller Øl eller andre hidsende Drikke. De maa kun drikke Vand!

Patienten: Jamen *Vand* hidser mig allermest!

Moderne Annonce.

En mintærfri Tjenestepige søges.

Næse-Vise.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Poeter bruge tidt i Sang
vor Mund og Øjne højt at prise,
til en Forandring jeg engang
om Næsen synge vil en Vise.
Om Næsen tales der saagar
alt fra man er et lille Væsen;
der siges: „Barnet ligner Fa'er,
det ser man straks paa Næsen“!

Paa Landet hænger Bonden i,
der hersker Travlhed allevegne;
men Bonden rynker Næse, thi
i Høsten maa det ikke regne.
Hos Solen henter han sin Trøst
og ønsker bare det maa blæse —
Tidt stoler han paa heldig Høst
men faar saa lang en Næse.

Den kære Ferie er Slut,
paa Landet mangt et barnligt Væsen
nød meget godt som absolut
ej til at putte var i Næsen.
I Marken tumled sig de Smaa
fra Dag begyndte til den endte;
med fyldig Kind med Roser paa
de Næsen hjemad vendte.

De Herrer Moderate fy
er dog en grusom indbildsk Klikke,
de stikker Næsen højt mod Sky,
men Ben i Næsen har de ikke.
Alt skal de stikke Næsen i,
dog som Ministre blev de vraget;
det deres Næse gik forbi,
de blev ved Næsen taget.

Nu jeg et Spørgmaal rette maa
til mine smukke Læserinder;
jeg tidt kar spekuleret paa,
hvorfor de maler deres Kinder;
er Næsen blot en Smule rød
betragtes det som en Malice — —
Stop! — Ellers bli'er det pinedød
en næsvis Næsevise!

De Børn.

Lille Ellen: Aa, Hr. Doktor, nu er De altsaa forlovet med Søster Ida! Det maa vist være dejligt at være forlovet?

Lægen: Hvorfor, lille Næsvis?

Lille Ellen: Jo, for nu har Ellen forlovet sig for tredie Gang.

Skanker og Skoser.

Estrup er bleven Storskatmester. Titlen kunde ikke med bedre Ret være givet til nogen anden, da han virkelig i sin Embedstid har bidraget sit til at sætte sine Medborgere i saa stor Skat som muligt.

* * *

Efter Forlydende vil den afskedigede Krigsminister, Hr. Bahnson, blive tillagt Titlen: Fyrste af Slukefter og Hr. Goos Titlen som Hertug af Hallandsaas.

* * *

Det har været paa Tale at gøre „General“ Booth (Frelsens Hær) til Krigsminister i Bahnsons Sted, da han jo maa siges at være ganske godt med paa at lave Skanser. Projektet strandede paa, at Hr. Booth ikke kunde tale Dansk, og General Thomsen blev derpaa den lykkelige.

* * *

Hr. Hørring har gennem sin Haveinspektør beredvillig overladt Frelsens Hær Kongens Have. Det er kun, naar Socialisterne vil laane Haven, at Hr. Hørring ryger i „Flindt“ og siger Nej.

* * *

Mormonernes officielle Titel: De sidste Dages Hellige agter de efter Forlydende at omdanne til: De sidste Dages Heldige, idet de betragter det som et Held at have faaet en saa liberal Indenrigsminister, som Hr. Hørring i Søndags viste sig at være.

En Lommetyv blev forleden greben paa fersk Gærning hos *Vildmanden* i Vimmelskaftet. — Det kan man da kalde at „gaa paa en Vildmand“!

Et brændende Spørgsmaal.

Præsten (træder ind i et Bondehus, fra hvilket der lyder et vældigt Skænderi, og spørger): Hvem er Herre her i Huset?

Manden: Værsgo' og sæt Dem ned, Hr. Pastor! Det er netop det, Mutter og jeg nappes om!

Ved Øllet.

— Tænk Dem bare, hvor ubehageligt det er, naar man om Natten kommer noget sent hjem og Gadedøren er lukket. Det passerer s'gu temmelig ofte for mig, og saa maa jeg hver Gang tilbringe Natten udenfor paa Trappen,

— Jamen hvorfor tager De da ikke Gadedørsnøglen med?

— Kære, den har jeg altid med, men jeg kan aldrig finde Nøglehullet.

Vanens Magt.

Petersen (til Tjenestepigen): Hvad er det for et Fandens Spektakel oppe hos Krigsraaden! Marie, gaa op og spørg ham, om han da er aldeles forrykt?

Marie: Ja, Herre! — Skal jeg vente paa Svar?

Forsigtighedsregel.

— Naa, Kusk, kører De ikke snart?

— Straks, mine Damer, jeg gi'er bare Bæstet *Skyklapper* paa, for at den ikke kan se sig tilbage!

Gengangere.

Bonden: Du dratter jo Sømmene, Kresten Smed!
Smededrengen: Blæse med det! De kommer nok igen!
Bonden: Hvodden ded?
Smededrengen: De kommer s'gu paa *Regningen!*

Fin-de-Siècle.

Fra det Franske.

(Sluttet.)

Og ogsaa hun tog et, to, tre Breve op af Lommen og rakte den Gamle dem.

„Hvad skal det sige?" spurgte han med Uvillie; mekanisk saa han paa Datoen. „En gammel Dato! Men det er jo Eriks Skrift! Havde han . . .?" Med et frygteligt Udtryk betragtede han den skælvende Pige.

Han læste.

„Har Du tilhørt ham, den Slyngel, den liderlige Krabat? Nej, Du har ikke tilhørt ham, tilgiv mig, at jeg spurgte saaledes; men, det er frækt af ham at forfølge Dig! Ja, ja, de tror, at alt er dem tilladt. Og hans Fader, hans stakkels Fader! Havde jeg dog bare kvalt den Knægt, da jeg for et Par Timer siden havde ham mellem mine Fingre. — Men hvorfor ser Du saa forstyrret ud og siger ikke et Ord? Hvorfor ligger Du paa Knæ? Staa op! Fadermordere skal knæle, men Dig vil jeg ikke se saaledes. Rosette, Du er nu min eneste Trøst . . . ."

Pigen rørte sig ikke.

Den gamle læste igen i et af Brevene.

„Men hvad vil det sige?" udbrød han, „dèr, dèr staar det jo, Du — han siger —"

Det arbejdede voldsomt i den gamle Mands Bryst, Ordene kvaltes i hans Strube.

„Var Du hans Mætresse, ja eller nej?" udstødte han saa med frygtelig Anstrængelse, „tal, eller jeg . . . ."

„Ja," kom det fra det stakkels Barns farveløse Læber.

„En løsagtig —!" hylede den gamle Soldat.

„Udtal ikke det Ord, Onkel," bønfaldt Pigen hændervridende, med af Forfærdelse opspilede Øjne.

„Jeg skal finde ham, jeg vil takke ham for Æren; han skal lære sin „Gamle" at kende. Vent bare min Dreng, Du har ikke Mod til at gøre Ende paa dit usle Liv, den gamle Crespi skal nok hjælpe Dig. Ja, ja, saadan en kræsen Herre havde ikke nok af sine sædvanlige Elskerinder, han vilde have noget nyt, noget frisk! — — Og jeg har bragt Barnet her til Byen! — — Lad mig komme afsted. at jeg kan kvæle ham med mine Fingre. — — Og hans Fader! hans Fader vil sige : gamle Kammerat, Du har handlet rigtig."

Saaledes rasede den Ulykkelige, til han udmattet sank ned i en Lænestol. Da vovede Rosette sig igen hen til ham og talte trøstende Ord til ham, som naar man taler til et Barn; hun syntes ikke mere at tænke paa sin egen Sorg og Elendighed.

Han lod hende gøre som hun vilde og syntes at være sig bevidst, at det var den samme Rosette, mod hvilken hans unge Herre havde forsyndet sig.

Dagen derpaa var den gamle Tjener alvorlig syg og faa Dage efter døde han.

Rosette havde med tungt Hjærte plejet ham og lukket hans Øjne til.

Crespi var død i sin Herres Bolig. Rosette havde med Portnerens Hjælp anbragt en Seng i Spiseværelset for den Syge; da han var død, bar man Liget ind i Oberstens Sovekammer.

Dèr sad Rosette hele Natten igennem og vaagede ved Skinnet af Lysene. Henad Morgenstunden slumrede hun ind. Pludselig foer hun forskrækket op ved en sagte Støj. Hun gyste af Rædsel. Var ikke Døren bag hendes Lænestol bleven aabnet? Fra Stedet hvor hun sad kunde hun se i Spejlet, hvad der foregik bag hende. Ja, Døren var bleven aabnet og nu kom Nogen forsigtig ind i Værelset. Nogen!

Aa, hun genkendte ham: det var Erik! Erik, der havde dræbt sin Fader, Erik, der havde knust hendes Onkels, *hendes* Faders Hjærte; Erik, der til Tidsfordriv havde leget med hendes oprigtige, hengivne, naive Kærlighed, Erik, der for al hendes Kærlighed havde bragt Sorg og Skændsel over hende!

I de sidste Dage havde hun ikke havt Tid til at tænke paa sig selv, hun havde været som bedøvet, og havde Tanken om hendes egen Elendighed nu og da villet liste sig ind paa hende, saa havde hun med Magt trængt den tilbage. Men nu, nu stod alt frygtelig levende for hende: den nys svundne Fortid og den nærmeste Fremtid! Fortiden, i hvilken hun i sin Uforstand havde følt sig saa salig, det var Løgn, modbydelig Løgn, og Fremtiden — Skændsel! Og dèr stod han! Han havde endnu ikke set hende. Kærlighed og Had kæmpede en vældig Kamp i den ulykkelige Piges Hjærte. Da saa hun paa sin Onkels Lig, og hans sidste Ord, som han havde talt hin Aften, mindedes hun igen: „Gamle Kammerat, vil han sige, Du har handlet rigtigt."

Paa Toiletbordet laa en ladt Revolver. Hun strakte Haanden ud efter den, saa rejste hun sig. Nu blev Erik hende vaer og blev som forstenet af Forundring.

Et Skridt fremad, hun fyrede, han vaklede, og — det var forbi!

Uslingen var kommen tilbage for at hæve Arven efter sin Fader, han havde modtaget sin Tjeners sidste Villie af sin Elskedes Haand.

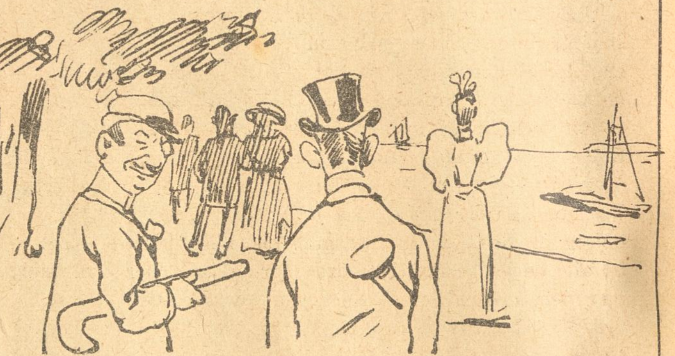

Paa Langelinie.

— Ser De den Dame dèr henne: for hendes Skyld vilde En engang gøre en Ulykke paa sig selv.

— Var han saa forelsket i hende?

— Næ, men han vilde gifte sig med hende!

Moderne.

Købmanden: Har De Prøver af nye Spegesild?
Handelsrejsende: Nej — *kun Fotografier!*

I Skolen.

Lærerinden: Nævn mig endnu et Bevis paa, at Jorden er rund?

Emmy: Rundrejsebilletterne!

Ved Opsigelsen.

Fruen: Men hvorfor vil De forlade os Marie?

Pigen: Bataillonslægen har foreskrevet min Kæreste kraftigere Kost.

Distræ.

Professoren (bliver om Natten vækket ved en Støj): Er her Nogen?

Tyven: Næ, ingen!

Prof.: Saa maa jeg ha'e hørt fejl! (Sover videre.)

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, Renlighed er en god Ting, som Konen sa'e, hun vendte sin Særk Nytaarsaften, og saadan har Højre ogsaa tænkt, da det „skiftede“ Ministerium, og da de værste provisoriske Lopper var rystet af og der var sat et Par nye Lapper paa det gamle ministerielle Linned kunde Højre med fornøjet Sind krybe i Seng med Reedtz-Thott uden at være bange for at blive plaget af moderat Væggetøj. Men nu kommer det an paa om Vælgerne kan forliges med Bojsen og Neergaard og Rasmus Claussen og Klavs Berntsen og alle de andre Forligsbrødre eller om de holder Afdansning med dem i Grøndalshuset, der jo skal være den bedste folkelige Forlystelses- og Opdragelsesanstalt i hele Landet, og kunde Trier og C. Hage finde Fornøjelse i at gaa til Sølvbryllupskur, saa træffer man dem ogsaa nok engang i Charlottenlund, naar de svinger sig i en „Forkert“ med et Par Skønheder fra et fyrsteligt Køkken, hvad der jo skal være sundere end at løbe om til politiske Møder og blive smittet af Socialisme, ja, „Bal i Haven,“ det er saamænd det eneste der duer, og det var vel ogsaa derfor, at Indenrigsministeren laante Kongens Have til Frelsens Hær og lod General Booth opvarte Publikum med Taler, Sang og Musik til 10 Øre Personen, hvad der var meget billigere og næsten lige saa morsomt som at gaa i Tivoli, hvor der da heller ikke var nær saa godt besøgt, og nu kan jeg forstaa hvorfor Arbejderpartiet aldrig har kunnet faa Haven overladt — man har naturligvis været bange for, at naar Arbejderpartiet holdt Fest i Kongens Have, saa kom der ikke andre i Tivoli end Abonninerne, hvad de stakkels Aktionærer jo ikke kunde staa sig ved. Men naar der saadan paa forskællig Maade gøres adskilligt for at more Folket for en billig Penge, og naar der nu ogsaa er Udsigt til en ny Varieté paa Østerbro, saa maa Edv. Brandes være meget kræsen eller ogsaa meget blaseret, naar han alligevel forlader Folketinget og Landet og rejser til Kristiania for at nedlægge Ansjoser efter en ny Metode, eller hvad han nu vil finde paa at „gøre i“ deroppe, hvad man nok kommer til at lugte i „Politiken“, men jeg er vis paa, at bliver *Matzen* — som „Politiken“ fortæller — Formand i Landsthinget, saa gør Brandes alligevel en Afstikker herned engang i Samlingen, bare for at more sig over at se den lille Professor sidde paa Formandsstolen og slaa til Skaglerne. Men nu maa De virkelig ikke opholde mig længere, min Kære, for jeg skal absolut hen hos Wessel & Vett og købe nogle „Rester,“ som man faar mageløst billig, men det er skrækkeligt at tænke sig, saa Brødnid kan faa Menneskene til at lave Røverhistorier. De kan begribe Dem til, min Kære, at nogle Skarnsmennesker fortæller, at „Resterne“ bliver til paa den Maade, at Ekspeditricerne maa staa i Lageret til sent paa Aftenen og rive den ene af efter den anden indtil de faar en hel Bunke „Rester“! Er det ikke grueligt, som Folk kan finde paa?! Tak for Kaffe!

I Fortrolighed.

— Sig mig engang, Emma, hvorfor har Du egentlig giftet Dig med en Mand, der er et Hoved mindre end Du?

— Jeg havde Valget mellem en lille Mand med store Indtægter og en stor Mand med smaa Indtægter.

For en Mand, der hænger med Tæerne ved Tagkanten af et højt Hus og hvert Øjeblik kan styrte ned, gives der ingen behageligere Overraskelse end at han vaagner og ser, at han kun har drømt.

Snedig.

Onklen: Se her, lille Kai, har jeg en Tikroneseddel og en Tikrone af Guld, hvad vil Du nu helst ha'e?

Kai: Aa, Onkel — svøb Tikronen ind i Sedlen og giv mig det hele!

I Sporvognen.

Tre Damer træder ind i en „optaget“ Sporvogn.

En Herre (galant): Mine Damer, jeg afstaar min Plads til den ældste af Dem.

(Tilbudet afsloges.)

Paa Banegaarden.

G'da, Gamle, skal Du ogsaa ud at rejse?

— Ja en lille Tur til Jylland.

— For Fornøjelse?

— Næ, for at hente min Kone!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Paa Nebo-Bjærg.

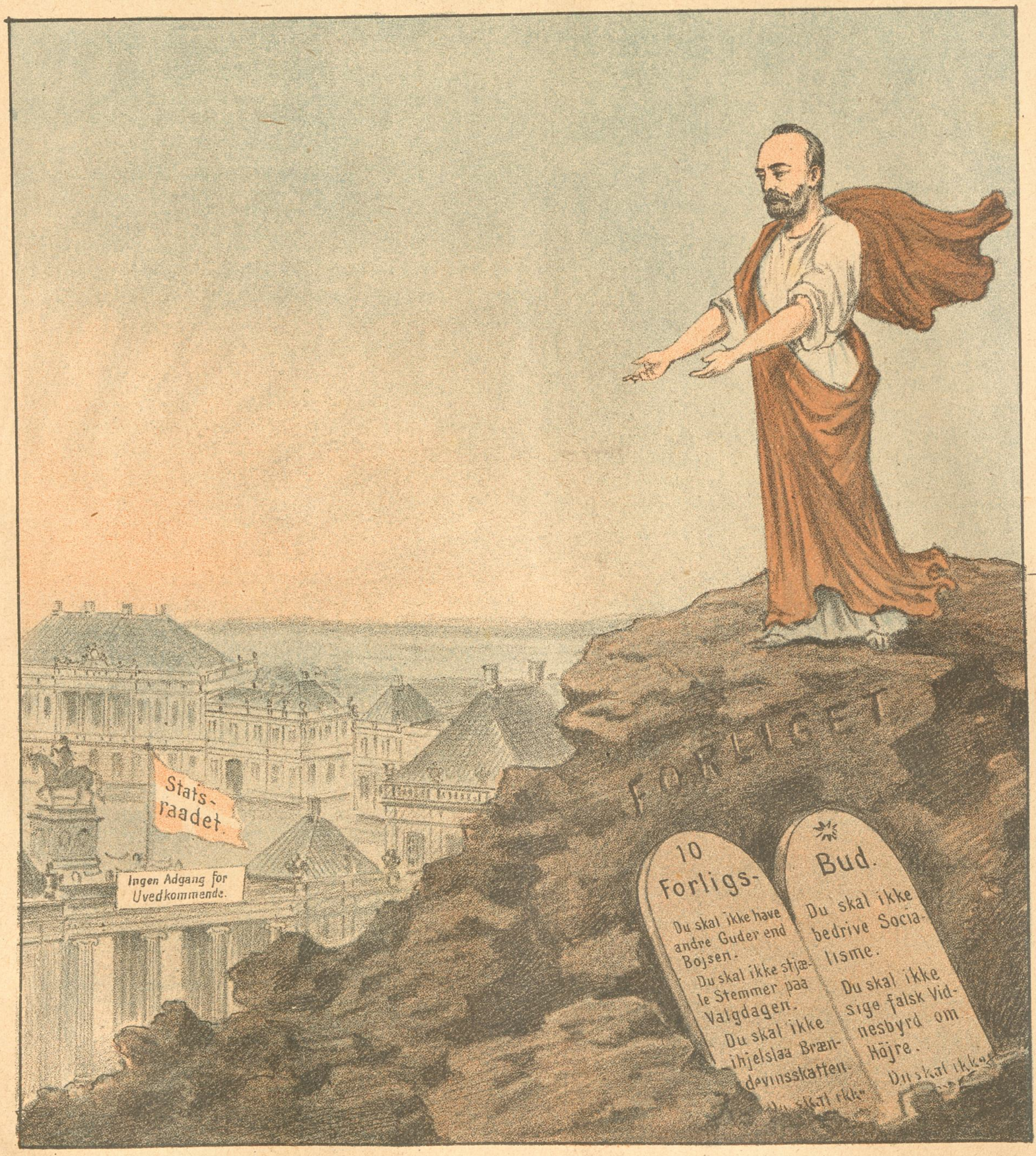

„Da *Moses Bojsen* mærkede, at Højre havde narret ham til at gaa paa en Vildmand, men ikke vilde have ham til Minister, blev han saare bedrøvet. Men der han vilde i Vejret for enhver Pris, selv om det kun blev paa en Mødding, steg han op paa de Moderates *Nebo* Bjærg, hvorfra han saa ind i det forjættede Land *Statsraadet*, som han aldrig skulde naa. Thi der staar skrevet: Hvad forstaar Bønder sig paa Agurkesalat!“

(Overløbernes Begrædelses-Bog, sidste Kapitel indtil Enden.)

RAVNEN

Nr. 34.

Søndag d. 26. August 1894.

Selvkritik.

H.: Jeg vilde gerne bede Dem støtte „Foreningen til Københavns Forskønnelse“ med et lille Bidrag.

L.: Københavns Forskønnelse! Nej, Penge giver jeg ikke; men kan jeg tjene Foreningens Formaal ved at forlade Byen, saa er jeg villig til at gøre det — mod en passende Erstatning.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Menuetten af Elverhøj.

Theaterchef, Hr. *Danneskjold*
og Kommiteret *Peter,*
den Straale var nok noget kold,
men sket er s'gu hvad sket er,
og Danneskjold gør god Figur
iblandt Ballettens Piger,
mens Peter tager sig en Tur
til Poesiens Riger.

I *Marmorkirken* var der Fest,
for *Tietgen* aflevered
Apostle, Kobbertag og Præst
i Puds og nybarberet;
den *Monrad* dømte jordisk Tant,
mens Tietgen sad som Bøhmann,
mon Raden ej for haardt det fandt
at dele med en Sømand.

Lad Direktører jamre kun
om Scenelivets Tynge,
Hr. *Abrahams* i Mamrelund
kan frit om Glæden synge.
Hans Scene er saa blank og fin,
den fryder Sind og Øje,
og Abrahamses Pengeskrin
vil sikkert faa sin Møje.

Brandsesse Mie gik sin Vej
fra Hof og Bryllupsglæde,
til Fanø hun forføjed' sig,
forføjed' sig i Vrede.
Man siger dit, man siger dat,
om Volmers Portnerdatter,
om Brandhjelm som Prinsessehat.
De nok min Mening fatter.

Paa *Fødselsstiftelsen* ej mer
de Fine skjult kan føde,
den adopterer ikke fler
og gemmer Ingens Brøde.
O, Ynk og Kval i dette Liv,
nu vil Moralen svækkes,
det var dog et Præservativ
at Kødets Lyst ku' dækkes.

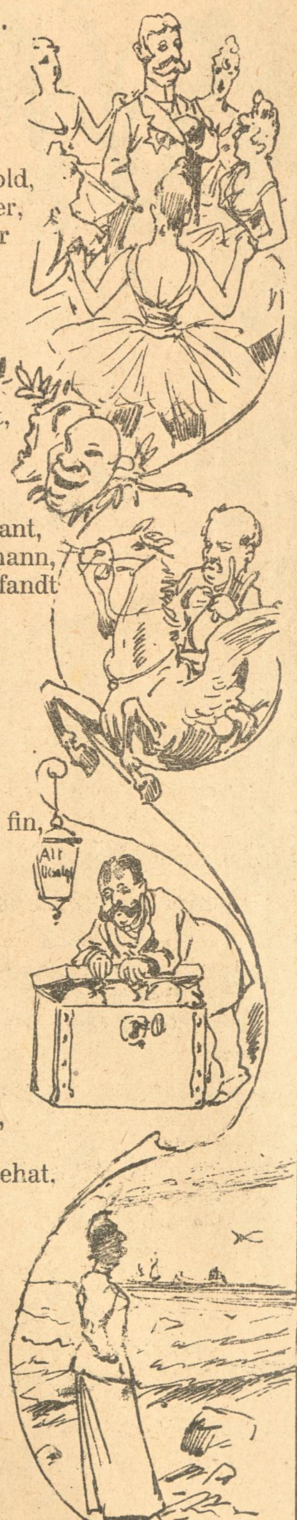

Pave Tietgen den 1ste.

Hører I Orgelets brusende Klang i det mægtige Tempel,
fyldt er af Præster og rigtklædte Stormænd hver Piads.
Tietgen for Alteret staar, from er hans børskloge Mine;
Stemmen han hæver til Bøn trods den sprenglærde Klerk.
Orgelet tier; med Salvelse sittrende gennem
Røsten, der ellers høres i Klang kun af Guld
giver han Æren til alle, sig selv og Enhver som
været har med, med Bøn eller klingende Mønt,
Kedel af Kobber, hvad eller sletlønnet Arbejd'
til det Tempel at rejse, der indvies her.
Taarer i fromme Mænds og i Kvindernes Øjne
lønner Geheim'etatsraadens dybtfølte Ord,
stoltelig ser han sig om, mens Brystet sig hæver,
Brystet med Stjerner og Kors i Ædelsten rigt;
thi han har vist, at ej han paa Børsen alene
nævner sig Konge — Pave tillige han er;
Pave, der kalder til Præst den Troes Mand han ynder,
giver Ornatet ham paa og passende Kald.
Svulme maa nok, o! Tietgen, din mægtige Bringe,
glansfuldt straale dit Blik bag Brillernes Glar;
Du Grundtvigianismens ypperste Pave,
Du som har lige Magt i Kirke, paa Børs,
Hyrden Du er, som Faarene om sig kan samle,
ja — og Bukken genne af Folden ud,
det *Socialdemokraten* og *Politiken* maa sande,
der iblandt Byens Blade kun kom ikke til „Kort";
ude paa Gaden kunde de, om det dem lysted',
staa og se, hvor Faarene strømmed' i Fold;
ind kom de ej; Du ved nok hvem Du kan mestre,
hvem Du kan bøje under Din mægtige Haand.
— Hæv da, o! Tietgen, højt Dig i al din Vælde,
pust Dig som Frøen op, men spræk ej tilsidst;
thi da vil en Hær af Jobber og Hyklere græde,
græde over sin Paves og Høvedsmands Lig.

I Restavranten.

Gæsten: Bring mig et Par Stykker Smørrebrød med Æg, men de maa være nylagte!

Opvarteren: S'gerne! Jeg vil lade Hønen lægge Æggene direkte paa Smørrebrødet.

I Provinsen.

— Har De elektrisk Belysning her i Byen!

— Ja, men kun naar det *lyner*!

Estrup under Hammeren.

En herboende Næringsdrivende havde indtil for faa Dage siden en Hund, der lød Navnet Estrup. Ministerskiftet virkede imidlertid saa overvældende paa Ejeren, at han sendte Hunden paa Veterinærskolen, hvor den maatte lade sit Liv for Hunderakkerens Hammer. Rimeligvis anskaffer han sig nu en firbenet „Reedtz Thott".

„Dille"

Mel,: Min Laterna magica.

Kender Du den Sygdom man
her for „Dille" kalder;
denne Sygdom ramme kan
Folk i hver en Alder.
Hør hvordan den ytrer sig,
thi saa kan Du vogte Dig;
jeg saa nødig vilde
træffe Dig med „Dille".

Hvis Du paa Din Vandring ser
En med sære Fagter,
og som sig forfjamsket tér,
naar man ham betragter.
Har han et forstyrret Blik
og slaar Tankegangen Klik;
Staar Forstanden stille,
saa har Manden „Dille".

Frelsens Hær med Trommeslag
jager efter Sjæle,
som om det var Dommedag
hyle de og vræle.
til Ta-ra-tra-bom ta-ra
synge de Halleluja,
skaber sig som Vilde,
de har sikkert „Dille".

Frede Bojsen, Rasmus Klavs —
de er rædsom bistre.
Herregud, det gik dem snavs,
de blev ej Ministre. —
Fange slige Griller skal
være farligt nok ifald
saadan tosset Grillle
sætter sig til „Dille".

Rygtet siger, at Reedtz-Thott
vil at gamle „svage"
Adelsmænd skal ha'e det godt,
rigtig gode Dage.
Vældig Gage skal' de faa,
ingenting at tænke paa,
ej en Døjt bestille,
bare pleje „Dille".

„Dille" komme kan af Svir,
naar for stærkt man „kitter",
der er ogsaa dem, der si'er,
at den Sygdom smitter. —
Lad det derfor være sagt,
tag itide Dig i Agt;
thi det er for silde,
naar Du først har „Dille".

Skanker og Skoser.

Paa Orkesterforeningens Generalforsamling i Lørdags var efter Forlydende følgende Resolution foreslaaet uden af visse Grunde dog at komme frem.

Vi undertegnede Musikere erklærer herved:

1. At vi paa ingen Maade vil lade os spille paa Næsen.
2. At vi ikke agter at lade os blæse et Stykke af vore Overordnede.
3. At det ikke kan nytte, at samme Overordnede begynder at fløjte for os.
4. At vi er villige til som hidtil at spille efter Noder, men vi vil ikke have noget med Unoder at gøre,
5. At vi ikke vil finde os i, at Buen spændes for stramt, da den i saa Tilfælde er udsat for at briste.
6. At vi kort sagt er villige til at spille — men ikke Nar for nogen — og kun til de samme Priser som hidtil.

Resolutionen kom som sagt ikke frem, men blev alligevel vedtaget i en anden Form.

* * *

Efter et temmelig sikkert Forlydende skal det theologiske Fakultet have i Sinde at optage *Tietgen* blandt Kirkefædrene.

* * *

Ansgar var som bekendt den, der byggede den første Kirke her i Landet. Skulde det, at han er opstillet udenfor Marmorkirken, tyde paa, at denne er den sidste Kirke der bygges her? Pokker tro dem.

Udenfor en Viktualiehandlers Butik paa Strøget.

— Hvem skulde tro at vi er saa rige paa *Kæmper* her i Landet, at vi slagter dem?

— Hvorledes det?

— Jo, se bare! Hele Vinduet er fuldt af — *Kæmpetunger!*

Av!

Hun: Har De læst det Digt, jeg skrev til Dem i forrige Uge?

Hun: Ja, — for to Aar siden!

I Retten.

Assessoren: Hvad skete der saa, efter at Petersen havde givet Dem en Lussing?

Klageren: Saa fik jeg den tredie Lussing.

Ass.: De mener vel den anden?

Kl.: Næ, Hr. Assessor, den anden fik han af mig!

Prinse-Undervisning.

Læreren: Vi kommer nu til Kejser Caligula. Hvad véd Deres Højhed at sige om ham?

Prinsen (tier.)

Læreren (efter en længere Pavse): Meget rigtig, Deres Højhed! Jo mindre man taler om denne Kejser, desto bedre!

Tør ikke.

Frøkenen: De kan gerne have fri i Eftermiddag, Marie. Maaske kommer min Forlovede, Løjtnanten, men han er tilfreds med lidt Skinke og Røræg.

Marie: Gud, Frøken! Dersom jeg ikke bød paa noget bedre, fik jeg saamænd aldrig mere fat i min Konstabel.

Paa Eksercerpladsen.

Løjtnanten: I løber, Djævlen bombardere mig, som om det er en Flok Elefanter, der kommer trampende! Lettere, lettere, for Satan! Bestandig lettere! — I maa saa at sige komme *svævende som en Skare Aander!*

I Sneen.

En petersborgsk Karnevalshistorie.

„Men det er dog for galt, Hr. Doktor, hvor kan De paastaa saadan noget!“

„Slet ikke. Naar jeg ikke ynder disse Kanefarter i Karnevalstiden — i Smør-Ugen — saa er det fordi man skal være et Par og selv skal være Kusk. Men jeg kan ikke dele min Opmærksomhed mellem en Hest og en Dame. Ligesaa lidt er jeg tilfreds med den halve Opmærksomhed som en Dame kan skænke mig, naar hun skal passe Tøjlerne.“

„Men De kører da en Tur med!“

„Maaske, hvis jeg bliver tvungen til det . . .“

Denne Samtale blev ført ved Aftensbordet hos Grosserer Kern i Petersborg mellem Doktor Grünberg og Frøken Seitz. Som det fremgaar af det foregaaende drejede Bordkonversationen sig om en Udflugt i Karnevalstiden, der i Rusland kaldes Smørugen. Grünberg protesterede mod Turen. Souperingen nærmede sig sin Slutning og der blev sat Frugter og Konfekt paa Bordet.

„Vil De ikke have noget?“ vendte Frøken Seitz sig til sin Bordnabo.

„Jeg takker!“ — Han valgte Mandler, knækkede en og sagde: „En dobbelt Mandel! Skal vi spise den sammen — og spille „Filipine“?“

„Lad gaa. Hvad gælder det?“

„Hør nu. De véd, at den Tabende maa opfylde et Ønske af den Vindende, og saa snart en af os tager noget af den anden maa Modtageren sige: Jeg tænker derpaa.“

„Det gaar jeg ind paa.“

De spiste af Konfekten og nu søgte hver især at forsyne den anden rigelig. Legen vedvarede en Tid og tilsidst triumferede Damen. Hun havde vundet. Efter nogen Strid om, at Spillet ikke var vundet efter alle Kunstens Regler, erklærede Doktoren sig slagen. Han spurgte hende nu om hendes Ønske.

„De gør Turen med,“ sagde hun lakonisk.

„Godt. Men hvis . . . Lige meget, jeg tager med.“

Da Bordet blev hævet og man tog Afsked, kaldte Doktor Grünberg Husets Søn tilside og sagde:

„Jeg kører med. Arranger det saaledes, at jeg kommer sammen med Jenny,“

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Smør-Ugen kom. Vejret var saa gunstigt som muligt: Godt Kaneføre, mild Frost. Newastaden saa imponerende og smuk ud i sin hvide Snedragt. I en By som Petersborg, der ligger saa højt mod Nord og har et saa skiftende Klima, véd man aldrig forud, om man i Februar faar Frost eller Tøvejr. Ja, selv Paaske, der dog kommer meget senere, kan i Zarens Residens være „grøn“ eller „hvid.“ Den ene Gang ligger Byen i Sne og en anden Gang har Foraaret allerede holdt sit sejrrige Indtog. Da der derfor i dette Aars Smør-Uge herskede en mild Frost og godt Kaneføre, var Glæden almindelig, thi Vejret begunstigede alle Sæsonens Forlystelser.

Paa Marsmarken, Petersborgs Paradeplads, var der opslaaet Markedsboder for Folket, der var lavet Isbjærge, ad hvilke den ene Slæde efter den anden farede ned i susende Hast, og der var mange andre Fornøjelser for Publikum.

Men den største Fornøjelse er dog Kørslen med „Weikas“ saaledes kaldes de smaa lave Enspænder-Kaner, der fra Landsbyerne i Petersborgs Omegn kommer til Byen for i Løbet af Smør-Ugen at konkurrere med Droskerne.

Men da de unge Mennesker i Petersborg finder det kedeligt, at køre rundt i Byen, bliver der foranstaltet Udflugter til Omegnen.

For at give disse Udflugter endnu større Ynde bliver de arrangeret i de nævnte smaa Kaner, i hvilke der kun kan sidde to Personer — en Herre og en Dame — og Herren er Kusk. Slædernes eller Kanernes Ejere bliver da sædvanlig tilbage i Køkkenet hos den Familie, der foranstalter Udflugten. Foruden disse smaa Kaner til de unge Par bliver der i Regelen endnu lejet en Troika, en stor Kane med tre Heste, og i den kører Mødrene. I denne Kane anbringes ogsaa Provianten, da Udflugtens Maal sædvanlig er et Traktørsted i Omegnen, hvor der bliver danset, hvor man intager Forfriskninger og morer sig indtil Selskabet bryder op igen og begiver sig paa Hjemvejen, d. v. s. til den Familie, der har arrangeret Udflugten, og hvor Aftenen sædvanlig tilbringes.

Om Torsdagen Kl. 11 om Formiddagen forsamlede Selskabet sig hos Kern's. Herrerne mødte med Kanerne og og efter Valget af Hestene kunde man slutte sig til deres Kvalifikationer som Kuske. En havde udsøgt sig en rigtig god Hest for at kunne køre godt og hurtigt, en anden — en frygtsom, der var ukyndig i at køre, havde valgt et roligt Dyr, en tredie igen gav den langsomste Araber Fortrinet, for ret længe at kunne blive alene med sin Dame i Kanen.

Til disse hørte ogsaa Doktor Grünberg.

Herrerne engagerede hver en Dame. Sædvanlig kan man forud afgøre, hvem der vil køre sammen. Men gaar ikke alt glat fra Haanden, saa danner Herrene indbyrdes et Komplot og deraf kommer det, at Herrernes Valg falder ud til gensidig Tilfredshed.

Da man satte sig i Kanerne, lagde man „naturligvis“ med Forbavselse Mærke til, at Frøken Seitz kørte med Doktoren.

Det var hans Hævn. Hun havde tvunget ham til at dele sin Opmærksomhed mellem en Hest og en Dame, og nu skulde denne delte Opmærksomhed blive hende til Del, havde han sagt. (Sluttes.)

Rart Møde.

(En øde Landsby, bælgmørk Nat.) *Tiggeren* (til en Vandrer): Aa, go'e Herre. De vilde vel ikke være af den Godhed at gi'e en fattig Mand en lille Skærv? Naar jeg undtager denne skarpladte Revolver, er der ikke det Halmstraa i Verden, som jeg kan kalde mit . . .!

Optaget.

Faderen: Din Lærer klager over, at Du igen i Gaar ikke har skrevet din Stil eller lært Dine Lektier. Hvad bestiller Du da hele Eftermiddagen?

Sønnen: Jo, ser Du, Fa'er, jeg maa næsten hver Eftermiddag skrive Breve til Maren Kokkepiges Kæreste — aa, fire tætte Sider! — Ellers faar jeg ingen Kaffe!

Kaffesladder.

Fru Skade: De kan tro, min Kære, at jeg var ked af det i Søndags, fordi jeg ikke kunde komme med til at indvie Marmorkirken, og det gik naturligvis ud over Skade, det løjerlige Mandfolk, som ikke har sørget for at blive det allerringeste i Rangforordningen, saa at man blev indbudt til saadanne højtidelige Lejligheder, men naar bare man endda havde været Grundtvigianer, eller, som jeg osse sa'e til Skade, at jeg vilde ønske, at jeg var kommet i Vartov, for saa havde jeg da været sikker paa at faa Stadsen at se; men Skade sa'e, at det var et daarligt Ønske, med mindre jeg var meget ked af Livet, for efter den Historie med den giftige Petersille maa man jo være angst og bange for at de en skøn Dag ta'er Livet af alle de gamle Mennesker derinde, saa man véd snart ikke hvor man skal ty hen paa sine gamle Dage, for Familien spekulerer bare paa at arve Ens Smule Skillinger, og hos Fremmede kan man heller ikke være uden at blive snydt og trukket op paa alle Maader, eller osse bliver man gjort sindssvag og umyndig og kommer paa Galeanstalten, for at de andre kan rende af med Pengene — ak ja, det er en sørgelig Redelighed, min Kære, og derfor si'er jeg stadig til Skade, at vi kan li'saa godt more os mens vi lever, i Stedet for at lade Skarnsmennesker plage os ihjel, for de griner bare bagefter af os, naar vi er kreperede, men hvad jeg vilde sige anbelangendes Marmorkirken, saa havde jeg begribeligvis ikke Ro paa mig i Mandags, førend jeg fik Skade halet med ud og se paa det Monument, som Tietgen har sat sig selv for en Sikkerheds Skyld — det kunde jo ske, at den utaknemlige Samtid glemte det, og nu har han i al Fald den Fornøjelse at se sit Mindesmærke i levende Live, det opnaar ikke ret mange, og det kan ikke nægtes, at eftersom det meste er *Træ* og *Stuk*, saa er det en meget pæn „Marmorkirke“ og saa er det jo, noget nyt med *to* Prædikestole, men jeg tænker, at det skal vist være li'som i Højesteret ligeoverfor, hvor der er *Aktor* og *Defensor* til at tale i enhver Sag, og saadan skal der i Tietgens Kirke være én Præst til at angribe os stakkels syndige Mennesker, saadan à la Moe eller Beck, og én Præst til at forsvare os, og hvis det er Meningen, kan det sommetider blive ganske underholdende at høre paa, især naar de Herrer Præster bliver ivrige og i Stridens Hede siger hinanden ordentlig Besked, og de tolv Apostle som troner oppe i Kuplen, skal vel saa være at betragte som en Slags Assessorer i denne kirkelige Højesteret, hvor gamle *Grundtvig* staar og ser ungdommelig ud tilligemed *Ansgar*, der bærer et lille Hus til at ha'e hvide Mus i, og det er li'som han er i Færd med at løbe over til sin *egen* Kirke paa den anden Side af Bredgade, for han befinder sig aabenbart ikke vel i det grundtvigianske Selskab. Tak for Kaffe!

I zoologisk Have.

Peter (beundrer Elefanten): Fa'er, saadan en tyk Hud skulde vi to ha'e! Du for Mo'ers og jeg for Lærerens Skyld.

Da Knaldberg gjorde Testamente.

Knaldberg (paa Dødslejet): Mine Slægtninge vil endelig ha'e, at jeg for mine mange Penges Skyld skal gøre Testamente, og jeg vil opfylde deres Ønske. Der er nu først min Søster Sofie, det Skarn, hun skal ingenting ha'e.

Notarius: Godt, men deres Brødre og Nevøer?

K.: De faar heller ikke noget.

N.: Hvorfor ikke?

K.: Fordi jeg *intet ejer!*

Forskellen mellem noget behageligt eller ubehageligt bestaar ofte deri, om det passerer os selv eller andre.

Fristende.

En ung Enke, som spiller halvt paa to hele Lodder i Lotteriet, ønsker at indlede et passende Bekendtskab. Billet mrkt. „Fortuna“ modtages o. s. v.

En Kvinde uden Kaffeselskaber ligner en Trompet uden Mundstykke.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Hvilken Fryd at være Præsident.

Hr. og Fru Périer glæder sig naar de skal til Sengs over de trufne Sikkerhedsforanstaltninger.

Nr. 35.

RAVNEN

Søndag d. 2. September 1894.

Hun kender ham.

— Fa'er, Du skal straks komme ind til Mo'er!
— Jeg skal først ha'e afsendt dette Brev.
— Jamen, Mo'er sa'e, at Du skulde komme paa Øjeblikket!
— Naar det haster kan Mo'er komme til mig.
— Aa, Fa'er, vær nu bare ikke saa sejg!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: To og to i Rad.

For skidt Medicin,
Salve sløj, forfalsket Vin,
Griseri og grulig Miksen
kom i Port'moniksen
Møller, fæle Rad
fra St. Paul, og hvem var glad?
det var sgu et bekendt lille Skillingsblad,
for Æren af, hvad „Socialen" skrev,
Praasen uden vid're til sig hev,
for Skillingen maa Publikum ha' Smæk,
saa neglede man væk
først med en Saks og pynted' siden med lidt Blæk.

Rosendal paa Fyn
var der lige som et Lyn
og undsagde vor Minister,
saa blev *Barner* bister,
gendrev Fællens Ord,
kun Agrarernes Kontor
havde sagt det, men Barner? nej ikke Spor!
Som Formand han dog ansaa det for godt,
at man ku' faa Krammet paa Hr. *Thott*,
men Thott med Hofmandssmil om Munden staar,
han kender sine Faar,
de render, naar han med Ministerpisken slaar.

Saa De *Rham a Sam?*
ikke det, det var en Skam,
halvt et Vilddyr var nok Manden,
Haaret ned i Panden,
Pressen kom og saa,
og en Vildmand gik den paa,
medens Publikum sig for Entré lod slaa,
men saa med ét blev Rham a Sam' klædt a',
De kan tænke Dem, at han er fra
fra Frankrig, og slet ikke fra en Skov
og ta'er sig med Forlov
en Bøf med danske Snapse til, føj den var flov!

Hr. *Alberti* var,
som De nok véd, Bommens Fa'r,
men sit Smør, sin Sparekasse
sku' jo Manden passe,
stemte mod Forlig
mod de Moderates Svig,
Herregud, tænkte Folk, er Alberti slig?
Dog Adler tænker paa sin Bom endda,
men hvor Fanden faar han Bommen fra?
Vi springer over eller slaar den krum,
hvor er dog Adler dum
med denne hersens Bomme lom bom Bom!

Teorien har man sædvanlig for de andre, medens man forbeholder sig selv *Praksisen.*

Skanker og Skoser.

After the ball.

Hr. *Haarslev* holder meget af at danse, naar han kan faa sine udlagte Penge tilbage igen ved at skrive en Rapport. Bare han nu ikke danser ud af Politijenesten.

Saa vil han rigtignok kunne synge:

Sparsomt i „Norden" o. s. v.

* * *

Der er mange, som finder det underligt, at Apoteker Møller, der har omgaaedes saa meget med Salver, ikke i Tide har set at „salve"re sig.

Eller da han jo ogsaa har haft med Piller at gøre, at han da ikke har sørget for at „pille" af.

Men saadan er Menneskene, og i Særdeleshed Apotekerne. De tager Tingene for „Provisor"isk; og det er ikke i alle Tilfælde, at Folk er dumme nok til at lade det føre til et Forlig.

Konversation er Kunsten at tale, uden at sige noget.

De farligste Løgne er de halve Sandheder.

Der gives Hilsener, som ikke er væsentlig forskællige fra Lussinger.

Agrarliv.

Mel.: Om Dannemarks Kvide.

Om Agrariens Kvide der lød en Sang
saa sørgelig,
der var ingen Fred i Agrarievang;
kun Borgerkrig.
„Thott"en var fredløs i Skov og paa Hede,
Fjender han havde af Rosendals Vrede;
for nu raader Riegels i „Vennen".*)

Hr. Ritzau det er sig en Hals fuldhaard,
et rigtigt Jern.
Dementier strømmer der til hans Gaard
fra nær og fjern.
Barner staar bag ved og inspi'rerer,
medens Hr. Ritzau saa fro dementerer,
hvad Riegels har skrevet i „Vennen".

Men Rosendal svarer et Ord i Hast:
Sig, hvad I vil;
Agrarerne staa dog, mod al Ting fast,
trods Lokkespil;
lidet af Handling og mindre af Munden,
nu er til Reedtz-Thotts Programtale Stunden;
— og Riegels bejaer det i „Vennen".

Saadanne er Stillingen nu iblandt
Agrarermænd;
hvis ellers Historien mælder sandt,
og det gør den.
„Thott"en skal tale, men vil helst la'e være;
thi han for Tungebaand glemt er at skære,
— men det er s'gu Riegels i „Vennen".

*) Landbovennen.

mte Anarkister.

Karakteristik.)

Ma chère Marie

Je quitte l'hôpital aujourd'hui ou demain, mais je ne sais pas à quelle prison on me conduira. Je n'ai pas pu avoir tes lettres, mais l'interne qui est très gentil pour moi m'a dit que tu étais venue et que tu avais beaucoup de peine.
Pourquoi ai je fait mon acte.
Mais tu sais bien ce que je souffrais à voir tous ceux que j'aime souffrir autour de moi, autant vous tous que les millions de malheureux qui nous ressemblent.
Je n'ai pas de regret malgré tout ce qui peut arriver. Le bagne ou la guillotine ne m'effraient pas.

Il faut que travaillons à l'avènement d'une société meilleure. J'ai fait ma besogne, et ne regrette rien."

Bonjour à tous les camarades
Je vous embrasse mille fois ma mignonne, et espère vous voir bientôt

Auguste Vaillant

Min kære Marie!

Jeg forlader Hospitalet i Dag eller i Morgen, men jeg véd ikke hvad for et Fængsel man vil bringe mig til. Jeg har ikke kunnet faa Dit Brev, men Kandidaten, der er meget høflig imod mig, sagde mig, at Du havde været her og var meget bange.

Hvorfor jeg har begaaet min Gærning? Jo, Du ved godt hvor jeg led ved at se alle dem, som jeg elsker, lide rundt omkring mig, saavel alle I, som de Millioner Ulykkelige, der ligner os.

Jeg angrer ikke min Daad, trods alt hvad der vil komme. Hverken Bagnoet eller Guillotinen forfærder mig.

Det er nødvendigt for os at arbejde paa et bedre Samfunds Komme. Jeg har gjort mit Arbejde og fortryder det ikke.

Hils alle Kammeraterne. Dig du Kæreste, sender jeg tusinde Kys og haaber snart at se dig.

Auguste Vaillant.

For stærk i Troen.

— Deres Velærværdighed har saa tidt prædiket om, at Børn er en Guds Velsignelse, men Bekymringerne for at skaffe Føden til mine 10 Børn er dog nær ved at lægge mig i Graven, Hr. Pastor.

— Jamen, min Kære, De har i dette Tilfælde været en Smule for stærk i Troen.

Smigrende.

Maleren. Ih, se dér, det er jo et af mine Billeder! Det glæder mig at Du til Komplettering af din nye Bolig har anskaffet Dig et af mine Billeder. Den Gavtyv af en Kunsthandler har vel trukket Dig ordentlig op;

Vennen: Det er ikke fra Kunsthandleren. Møbelhandleren gav mig det i Tilgift paa Møblerne.

Cette 19 Ottobre 1893

Caro Alfredo

Mi spiace la tua legereza te piace sempre il rufianare invere di rifletere e di legere gli opuscoli che ti mando. Ogne proletaris dovrebe meditare sule cose dela sua sgraziata condizeone, per esempio tu Alfredo lavori dodici ore ogni giorno per un padrone che ti guarda da schiavo e ti da il salario piu ridicolo mentreche gode e non fa nulo. E pure anche tu sei uomo e non cane o cavalo, che non hai anche bisogni fisiche e morali. Ma vi sono precesamente poveri sfrutati perche vi sono richi sfrutatori e di sanguatore e per mantenere la schiavitu vi sono anche i governanti con la polizia, l'esercito, e le lege. dunche bisogna distrugerli e impreovarsi di tuto per vivere liberi e felici. Abaso la canaglia prepotente, quelo che ne ucidereb uno non sarebe vigliaco ma liberatore del popolo che sofre la fame e la schiavitu.

Tu vece deandare la donenica nele botigliere o nei balli, ti consiglio di rifletere e studeare. I proletarie sono miserevoli per che i signori loro hano rubato la cienzia dopo loro avere rubato il pane. ti mandero un bel opuscolo scrito dal Cropochine intitolato ai giovani

Te prego di salutare tutte persone e mandame dele notizie dei compagne che conoce

te strengo la mano

Caserio Santo

Cette, 19. Oktober 1893.

Kære Alfred!

Din Letsindighed mishager mig. Du holder altid af at gaa ud og more Dig i Stedet for at tænke over og læse de Smaaskrifter jeg sender Dig. Enhver Proletar burde tænke over sin ulykkelige Stilling. Du, Alfred, arbejder jo 12 Timer om Dagen for en Mester, der betragter Dig som Slave og giver Dig en latterlig lille Løn, mens han selv gaar ud og morer sig og ikke bestiller det mindste. Og dog, Alfred, er Du et Menneske og ikke en Hund eller en Hest, der ikke kender til fysiske og moralske Fornødenheder. Men der gives netop udpinte Stakler, fordi der gives rige Udbyttere og til at opretholde den herskende Trældom hjælper ogsaa Regeringerne med Politiet, Hæren og Lovene. Altsaa er det nødvendigt at ødelægge dem, der bemægtiger sig alt for at kunne leve frie og behagelige. Ned med det overmægtige Krapyl! Den, som vilde dræbe en af dem vilde ikke være en Usselryg, men en Befrier for Folket, som lider Sult og Trældom. I Stedet for at drive rundt paa Værtshuse om Søndagen, raader jeg dig til at bruge din Eftertanke til at tænke og læse. Proletarerne er ulykkelige, fordi Storborgerne har berøvet dem Kundskaben efter just at have berøvet dem Brødet. Jeg skal sende Dig et smukt lille Skrift af Krapotkin, som bærer Titlen: „Til de Unge“. Jeg beder Dig hilse alle. Skriv til mig og send mig Underretning om de Kammerater, som jeg kender. Jeg trykker Din Haand.

Caserio Santo.

Hvad der bør forsvinde.

Mel: Bag et lyserødt Gardin.

Selv om alt paa denne Jord
efter Dig sig retter,
er der altid, det jeg tror
nogle mørke Pletter.
Selv om alting synes rart,
saa er det dog :,: soleklart :,:
at Du Ting kan finde,
som helst bør forsvinde.

„Flottenberg“ gør vældigt Spræl,
han slaar sine Folder;
overalt han stifter Gæld,
svirer, sværmer, solder.
Ingen Sorger trykker ham,
kun for dem der :,: rykker ham :,:
maa han staa paa Pinde, —
de maa helst forsvinde.

Hjærter for hinanden slog
ud i lyse Luer,
ind i Ægtestand de drog
som to Turtelduer;
men en Svigermor saa kras
som en Høg blandt :,: dem tog Plads. :,:
— Saadan arrig Kvinde,
hun bør helst forsvinde.

Før der kunde roligt i
Parkerne spadseres,
men nu er den Tid forbi,
man af Folk generes,
som med Salmesang og Brøl
skraaler op om :,: Helveds Pøl. :,:
— Bør sligt Indpas finde? —
Nej, det bør forsvinde!

Mange Ting der findes som
bør til Bloksbjerg ryge,
der er Sult og Fattigdom,
Nød og al Slags Syge.
Der er Uret, Løgn og Svig,
Nationalhad, Vold og Krig.
— Man kan meget finde,
som helst bør forsvinde.

Til at være Velgører behøves der et godt Hjærte og en daarlig Hukommelse.

Paa Maven.

Fyrsten: Ah, der er jo igen vor kære Borgmester! De har mistet Deres Kone?

Borgmst.: Ja, Deres Højhed!

Fyrsten: De er altsaa Enkemand *lige som jeg?*

Borgmst.: Ja, Deres Højhed — i tre Aar har jeg nydt den store Ære.

Kærligheden ligner Maden; begge er i opvarmet Tilstand ofte ikke til at nyde.

Mellem Veninder.

— Doktor Krage er dog en rigtig vammel Smigrer!

— Hvorledes det? Sa'e han maaske, at Du er smuk?

— Næ, men han sa'e at Du er 'et!

Enhver er sin egen Lykkes Smed. Men Blæsebælgen gør altid Udslaget.

Tanker er Mønt, de kan alle udveksles, men kun faa er selvprægede.

I Skolen.

Læreren: Hvem kan sige mig, hvad Menneskene har fælles med Blomsterne? Kan Du, Peter?

Peter: Orm!

Det farligste.

Frøkenen: Sig mig engang, Hr. Kaptajn, hvad var det farligste, De har oplevet paa Deres Rejser?

Skibskaptajnen: Jeg var engang lige ved at blive forlovet!

Hvem der vil leve for Kunsten, maa ikke ville leve af den.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Den forkerte Verden.

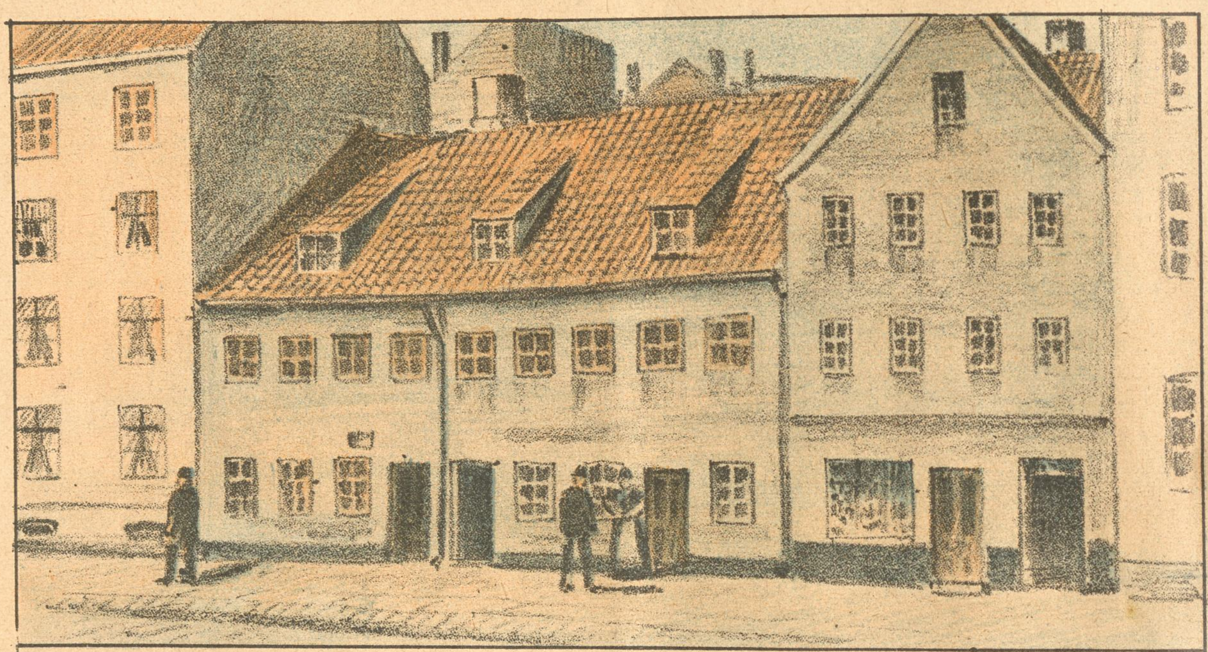

Menneskeboliger.

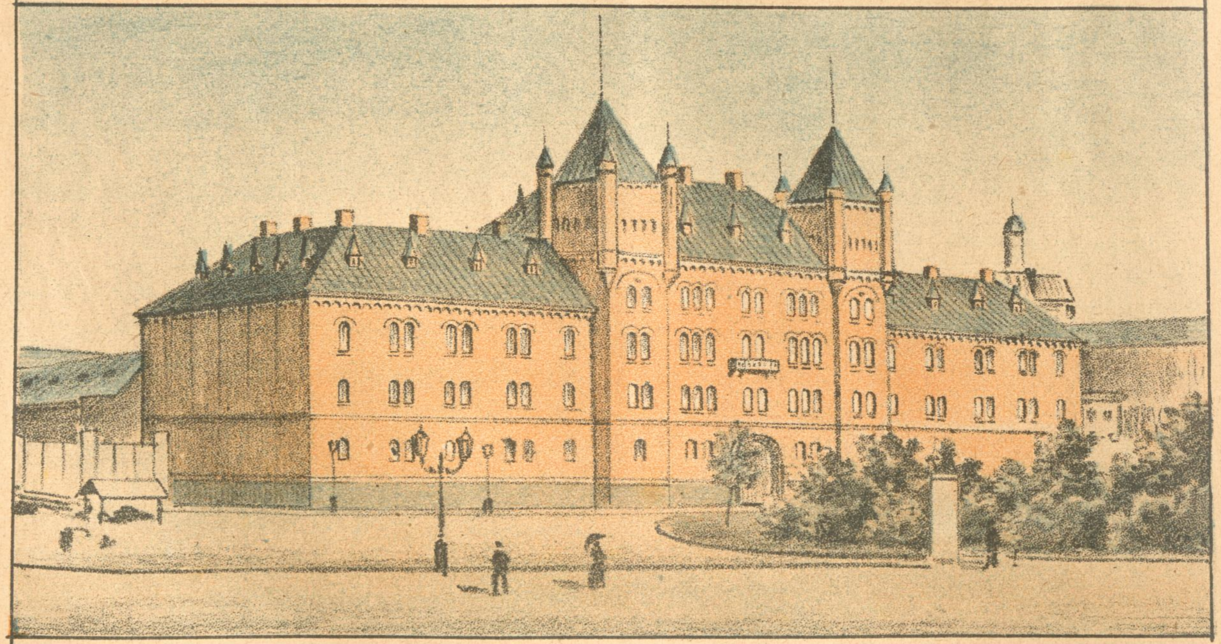

En Hestestald.

(Den svenske Konges nye Hestestald.)

Nr. 36.

Ravnen

Søndag d. 9. September 1894.

Afkøling.

Generalinden: Det glæder mig meget, Hr. Oberst, at de vil føre mig til Bords.
Obersten: Er mig en overordentlig Ære, Fru Generalinde, ganske overordentlig . . .
Generalinden: Ja, for sér De, Hr. Oberst, De er den eneste paa hvem min Mand ikke er skinsyg!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

„Ravnen“ har paa Korea væt,
deltog i Krigen ganske net,
General *Yeh*, jo I kan tro
gik med en Pisk, og den var go’.
„Ravnen“ tog med sig mange Hilsner,
Carlsberg Lager, Tuborg Pilsner,
„Matzen“, sa’ han med Smidsk,
„glem ikke ham, Gud sikken Pisk“!

Derpaa til *Lourdes* „Ravnen“ fløj,
dér var et morderligt Halløj,
hele vort Radikalparti
baded’ sin Svindsot nede i
Jomfru Maries lille Grotte,
Hørup tog med sig hjem en Potte;
thi det smudsige Vand
til gammel Skade bruges kan.

Turen gik dernæst til Berlin,
dér stod den s’gu paa Gaasevin,
Bryggerne gik til Spe og Spot,
det var en skrækkelig Boykott.
Ikke en Bajer at opdrive,
der var slet ikke rart at blive,
saa stak „Ravnen“ s’gu a’,
boykottet Øl vi ej vil ha’.

„Ravnen“ fik dog et nyt Motiv,
nu gad den være Dedektiv,
tjene en Tusind Mark, ja vel,
Sternberg, o Sternberg, dæk min Gæld.
Men just som her vi dedektiver
Sachsen og Norge begge skriver
med samt Zars Petersborg,
nu er han nappet, sikken Sorg:

Endelig „Ravnen“ fløj mod Sky,
nedenfor Valgmænd gik Revy,
Herregud, sikken lille Krig:
med eller mod et skidt Forlig!
Thott sad paa Gavnø lunt og smilte,
Lars i sin *Fredes* Arme hvilte,
Brandes snøred’ sin Sæk,
Hørup sig maled’ sort i Blæk.

Daab.

Det kniber for Luftskipper Johansen at finde paa et Navn til sin nye Ballon. „Ravnen“ skal herved tillade sig at foreslaa nogle, der turde være ret passende.

Lars Dinesen for Eksempel. Naar Ballonen er fyldt og udspændt minder den en Del om Hr. Lars’ „Maane“, rigtignok i overnaturlig Størrelse. Lars Dinesen vilde være et godt Navn, og der er vist ikke mange, der vilde have noget imod at se Lars flyve Pokker i Vold ved Lejlighed.

Frederik kunde man ogsaa passende kalde den. Som en vis anden Frederik, vi alle kender, er den buttet og rund, saa det er en Lyst — og tilstrækkelig oppustet, om ikke af sin egen Vigtighed, saa af noget andet. Frederik kunde være et godt Navn.

Eller hvad siger man om „Professoren“? Man behøver kun at tænke paa: „At have Gas inde“ for at komme til det Resultat, at „Professoren“ ikke vilde være det daarligste Navn for én, der skal dreje sig efter Vinden.

Kjelst kunde man ogsaa kalde den efter Redaktøren i Varde. Trods alt er Ballonen kun en Blære, der bliver pustet op til noget større end den oprindelig er, saa i den Retning vilde der ikke være noget i Vejen for Navnerskabet.

Klaus vilde maaske heller ikke være det daarligste Navn, saavist som en Ballon er tilbøjelig til suksessivt at „smelte sammen“, eftersom der bliver mindre og mindre Gas tilbage i den. Ganske vist mangler den endnu et „Kors“, men det kunde man jo male paa den.

Eller *Goos*. For én, der som en Ballon lod sig føre hvor Vinden blæser, vilde „Goos“ ikke være det daarligste.

Reedtz-Thott kunde ogsaa til Nød gaa an. En Ballon ser ud til at være saa meget, men er i Virkeligheden ingen Ting, eller i al Fald ikke meget mere end ingen Ting, saa i den Henseende kunde Navnet Reedtz-Thott være et uhyre godt Valg.

Vi raader Hr. Johansen til at tage disse vore Forslag under Overvejelse; saa at vi snart kan blive fri for at se en navnløs Ting hvirvle rundt i Himmelrummet. Det bliver kedeligt i Længden.

Som Følge af de dyre Priser i „National“ indstuderer Publikum det fra en Sommer-Revy bekendte Refræn: *„Har Du Mad med, har Du Mad med hjemme fra?“*

Overbevisende.

— Jeg siger Dig kære Ven, den Cognak vi fik i Aftes duer ikke.

— Hvordan det?

— Aldeles ligefrem. Jeg havde akkurat drukket 6 Toddyer og fandt dog Nøglehullet i min Dør. —

Knudens Løsning.

Grossereren: Det er ret kedeligt at de kommer saa sent med Deres Tilbud. Nu har jeg allerede lovet en Dame Posten! Hvad skal vi gøre ved det?

Bogholderen: Det er let klaret! Jeg gifter mig med Damen, og De engagerer mig!

Bahnsons Overmand.

Mel.: Holmens faste Stok.

Syng nu, Gutter blaa,
om en Mand, der er i Vælten
med sit Pantser paa,
Skræder Dowe hedder Helten.
Bahnson med lidt Skræk
skælver for de ny Geværer.
dem — trods han er væk —
for hvis Fader man ham ærer;
Thomsen gi'er et Vink
og fra alle Kanter skærer
Officerer til,
hvor Dowe er paa Spil
i Cirque, i Cirque du Nord.

Til paa Skrædcrbord
at faa Traad i Naaleøje
var hans Lyst ej stor,
dermed lod han ej sig nøje;
nej, han sagde flot:
Nu jeg være vil Opfinder,
nu skal I s'gu blot
Løjer faa at se paa, Kinder,
naar med Pantser paa
jeg mig Guld og Ære vinder;
i en Krigerstat
jeg bli'er en stolt Krabat;
ja det er hvad jeg gør.

Og som tænkt saa gjort
Dowe lavede sit Pantser,
det var ikke stort;
men det holdt trods tusind Skanser.
Ja, selv her til Lands,
hvor vi dog har ny Geværer,
holdt det Stand med Glans;
Bahnson selv det overværer.
Derfor, stem nu i,
naar at her jeg Dowe ærer.
Skræderen, som kan
mod Bahnson holde Stand,
han leve herligt skal.

Det sidste Middel.

Datteren: Jeg kan virkelig ikke gøre for at han kommer her saa ofte; jeg har allerede forsøgt alle mulige Midler for at fordrive ham.

Faderen: — Snak! Du har endnu ikke sunget for ham.

Paa Fodrejse.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Til Blomsterduft og Fuglesang
og under skyfri Himmel
jeg styrede min raske Gang
fra Hovedstadens Vrimmel.
Min Skoma'er ej mig Ligtorn gav,
mig ingen Knyst generer;
Humøret er min Vandringsstav,
jeg derfor let marscherer.

Som Skovens lette Hind jeg sprang,
snart op, snart ned ad Bakke,
jeg vandred over Mark og Vang,
hvor Sæden stod i Stakke. —
Skønt rigeligt af Sæd vi har,
der sultes dog paa Jorden,
det var ej saa ifald der var
en bedre Samfundsorden.

En Hane paa sin Mødding laa
og hvilte sine Skanker,
den rejste sig da den mig saa,
den gætted mine Tanker.
Med Hanegal i vilden Sky
begyndte den at skrige. — —
Frit oversat — dens Kykliky
vil „Gale-Anstalt“ sige.

Javist, som Galeanstalt kan
vort Samfund godt betragtes,
thi banlyst er al sund Forstand
og Daarerne skal agtes. —
Hvornaar mon Tiden løber ud
for Galskabs-Regimentet? —
— Et Brøl jeg hørte fra en Stud,
det havde jeg knapt ventet.

Da nu ved Rejsens Maal jeg stod
en Bom mig Vejen stopped',
dog jeg mig ej forbløffe lod,
rask over den jeg hopped'.
Se, saadan vil det ogsaa gaa
hvergang en Tosse vover
for Socialismen Bom at slaa,
den sætter dristigt over.

Fra Gaden.

— Hvorledes gaar det Tandlæge Gummesen?

— Snavs! Den stakkels Fyr har Tænder i Massevis, men intet at tygge.

Hører Du, Alma, Nattergalens guddommelige Stemme; den er Vidne til vor hemmelige Kærlighed . . . . .

Fordømte Svinebæst — min nye Hat!

I Sneen.

En petersborgsk Karnevalshistorie.

(Sluttet.)

Den ene Kane efter den anden kørte afsted. Inde i Byen gik det roligt nok. Men da Selskabet kom ud paa Øerne, gav hver sin Hest Tøjlerne og en vild Væddekørsel begyndte. Herrer og Damer gør sig en særlig Fornøjelse af at køre saa vildt, saa galt og saa uforsigtigt som mulig. Saa vælter ofte Kanerne og man kastes ud i den bløde Sne — selvfølgelig uden at tage Skade. De fleste Heste er vante til Turen og bliver rolig staaende.

Selskabets Kaner dannede en lang Række med Troikaen i Spidsen. Grünberg var den sidste.

Hans Dame var kun lidet tilfreds med ham. Saa længe de var i Byen og paa Øerne tav han haardnakket og havde kun sagt:

„Jeg maa desværre ofre Hesten, Vejen og de mod os kommende Kaner hele min Opmærksomhed. — Jeg anser det ikke for nogen Fornøjelse at vælte! Undskyld min Tavshed.“

Tavse kørte de ind i det snedækte Landskab, gennem Parken, og naaede endelig til Landskoj Chausseen.

„Her behøver De vel ikke at henvende *hele* Deres Opmærksomhed paa Kørslen,“ sagde hun spottende og pegede paa den lige Vej foran sig.

„Nej,“ sagde han. „Lad os altsaa passiare, men De maa tage til Takke med min . . . .“

„Halve Opmærksomhed. Det véd jeg jo allerede. Det har De jo sagt mig tidt nok . . . .“

Han saa paa hende.

„Vær nu ikke vred. De har jo selv vil—“

I dette Øjeblik heldede Kanen til Siden og straks efter laa begge i Sneen. Hesten blev staaeude.

De rejste sig, rystede Sneen af og steg i Kanen igen.

„Paa lige Vej!“ sagde hun vredt. „De er en Mester i Kørekunsten! Giv mig Tømmen jeg vil køre.“

Han rakte hende stiltiende Tømmen og begyndte at passiare med hende. Hun syntes virkelig at have ærgret sig, men lidt efter lidt genvandt hun sit gode Humør. Snart var de igen gode Venner og ganske fordybede i deres Samtale.

Ved Enden af Vejen blev Chausseen krydset af et Jernbanespor. De nærmede sig og lagde slet ikke Mærke til at Bommen var nede, et Tegn paa, at et Tog er i Nærheden.

Frøken Jenny gav kun liden Agt paa Vejen og paa Hesten. Hun skænkede Doktoren hele sin Opmærksomhed, øjensynlig fortalte han hende noget meget interessant.

„Jeg har ganske vist havt Lykken med mig,“ sagde han, „thi faa af mine Kolleger er saa vidt som jeg, d. v. s. at de kan danne sig et eget Hjem.“

„Har De da *den* Hensigt?“ spurgte hun rødmende.

„Al . . . . .“ begyndte han, men fik ikke udtalt Ordet — begge laa i Sneen. Denne Gang havde *hun* væltet Kanen. Samtidig lød en skingrende Fløjten og knapt ti Skridt foran dem susede et Tog brusende og snøftende forbi. Hesten, der var bleven staaende, sprang til Siden, gjorde omkring og stak af.

Doktoren og hans Dame var faldne midt i en Snedrive og det varede derfor nogen Tid inden han rejste sig og hjalp hende op. De saa sig om: Hesten var borte.

„Se saa! Nu kan vi gensidig skænke hinanden fuld Opmærksomhed!“ sagde han spottende.

„Søg hellere efter Hesten!“

„Tror De da, at jeg sætter saa lidt Pris paa at være alene sammen med Dem. Desuden kan jeg da ikke lade Dem være alene her midt i Sneen.“

„Jeg følger med.“

Han rakte hende Armen og de gik efter det friske Spor. Det førte til venstre, ad Vejen til en Landsby. Da de var komne Halvvejen sagde han pludselig, da der var indtraadt en Pavse: „De véd, at jeg er en Ven af Oprigtighed og derfor lyder meget af hvad jeg siger som en Kompliment. De kan ikke tænke Dem, hvor megen Fornøjelse og Nydelse denne Spaseretur med Dem her midt i Sneen bereder mig. Jeg vilde give meget, hvis jeg hyppigere havde Lejlighed — — til at være alene sammen med Dem . . . .“

„Forhaabenlig ikke altid i Sneen,“ afbrød hun ham skælmsk.

„Alene at nyde Deres Selskab,“ vedblev han og hans Stemme skælvede. „Vil De — — vil De give mig denne Lejlighed — — i Morgen, i Overmorgen, bestandig, Frøken Jenny, vil De blive min Hustru? . . .“

Et Nej var det vel næppe, der kom over hendes Læber, thi han omfavnede og kyssede hende lidenskabeligt én Gang, to Gange . . . . .

De lagde slet ikke Mærke til, at en Kane kom dem i Møde. Det var deres. En Bonde havde standset Hesten og bragte den tilbage til dem.

De steg i Kanen igen og naaede saa uden yderligere Uheld Maalet, til Trods for at Hesten ikke kunde rose sig af, at de skænkede den den mindste Opmærksomhed.

De øvrige dansede allerede, Selskabet havde ogsaa savnet Efternølerne og ventede deres Komme med Utaalmodighed, da man manglede et Par til Kvadrillen.

„Hvad har I dog bestilt derude saa længe?“ spurgte den unge Kern.

„Vi, aa, ingenting. Men jeg maa meddele Selskabet en Nyhed. Jeg forestiller Dem herved min Forlovede!“

„Hvad hvorledes, forlovede, naar?“ lød det fra alle Sider.

„Vi fandt hinanden derude i Sneen!“ sagde han. „Da jeg under Kørslen kun kunde skænke Jenny min halve Opmærksomhed, saa vil jeg gøre det godt igen ved at vie hende min hele Opmærksomhed, saa længe jeg lever. — Er Du tilfreds med det?“ hviskede han til hende, der straalede af Lykke. Hendes Svar var et lykkeligt Smil . . . . .

Hastværk.

Sønnen: Fa'er, jeg har Lyst til at gifte mig

Faderen: Er Du gal, Dreng! I Morgen bliver Du jo først sytten Aar!

Sønnen: Godt, saa venter jeg til i Morgen!

I Restavranten.

Gæsten (ærgerlig): Det er dog Pokkers! Jeg har forlangt et Lammeho'ede, og saa bringer det Snøvleho'ede mig et Torskeho'ede!

Som man raaber etc.

En Fremmed: Halløj, De dèr! Véd De, hvor Thorvaldsens Musæum er?

Københavneren (gaar videre): Ja vel véd jeg det!

Paa Strandvejen.

Husvennen: Men hvad er det? Din Mand kommer jo ridende imod os, som om Fanden er i Hælene paa ham!

Fruen: Ja — han har den galopperende Skinsyge!

En til Døden dømt Forbryder fik Tilladelse til selv at vælge Dødsmaaden. „Saa lad mig dø af Alderdomssvaghed“, bad han.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, det skal saamænd være ganske vist, min Kære, at Gaardmissionær Clausen og hans skæggede Syngepi'er næste Sommer skal optræde paa Plænen i Tivoli sammen med nogle andre Kabylere, i Brøndtiden skal de om Morgenen præke og synge for Brøndgæsterne i Kongens Have, saa sparer Selskabet Udgiften til Musik, og derfor er Gaardmissionens Folk allerede nu paa Færde inde i Haven om Aftenen og øver sig paa Barnepi'erne og Børnene, som hverken kan faa Lov til at lege Tagfat eller Skjul uden at de falder over en eller anden Missionær som præker for Garderkarlene og de andre Jenser om Kærlighed til Næsten, ligesom ham der først skilte to Kærester ad nede bag det kongelige Teater, men bag efter gik paa Østervold med Perle, men blev opdaget og puttet i Brummen, men er det nu ikke løjerligt, at saa snart en fattig, sulten Stakkel lister sig ind i en Gaard og synger et Par uskyldige Viser for at medlidende Mennesker skal give ham et Par Skilling, saa kommer der straks en Betjent og transporterer ham til Stationen, men Gaardmissionær Clausen med hele sit Selskab kan flere Aftener om Ugen uhindret samle stort Opløb i lille Regnegade, og saa vræler hele Koret og alle Nabolagets sammenstimlede Ungdom i vilden Sky i flere Timer, saa Beboerne er ved at gaa fra Sans og Samling, og naar Missionsskraalerne har afleveret deres Numre og er trasket af, saa ta'er Drengene Affære og udfylder Resten af Aftenen med at stemme i med de saftigste Gadeviser de kan, saa at selv „Aftenstjernen", der jo dog har været Vidne til en Del i sin Tid, bliver ganske flov og tænker ved sig selv: Naa. det skulde Politiet høre! Men Politiet hører kun Salmesang og Prædikerne, som Folk har bedre a' end at høre paa, hvad Socialisterne forklarer, og dog er jeg vis paa, at dersom en eller anden Socialist vilde stille sig op og tale i den anden Ende af lille Regnegade, saa vilde Missionær Clausen paa ét Øjeblik ikke ha'e andre Tilhørere end Gadens Vandpost, men jeg er ogsaa vis paa, at Politiet straks vilde være der og anmode den socialistiske Taler om at forsvinde, for at Clausen uforstyrret kunde snakke videre om Djævelen og Helvede og Svovlpølen og alle de andre Gyseligheder, der skal ramme alle arme Syndere, som er saa ugudelige og fordærvede, at de spekulerer mere paa, hvordan de nu skal mætte deres Rollinger og sig selv end paa, hvorledes det skal gaa dem, naar de ligger ude paa Vestre Kirkegaard. Men hvis det er sandt, at Politidirektøren har saa meget tilovers for Missionsgærningen og overfor Gaardmissionens Virksomhed saa at si'e si'er li'som Urtekræmmer Neumann i „Boccacio:" „Ske hvad der vil, jeg ser til!" saa vilde jeg i hans Sted nedlægge min Politiknippel og ta'e Missionær Clausen under Armen og gange hen i lille Regnegade og præke over Teksten: *Vis mig Din Tro af Dine Gærninger.* Tak for Kaffe!

Klassisk Kokkepige.

Fruen (til den nye Kokkepige): Ja, Køkkenet er jo rigtignok noget lille . . .

Kokkepigen: O, det har intet at sige. Rum findes i den mindste Hytte for et lykkeligt elskende Par!

Hun: Alle Bekendte ere fulde af Begejstring over mit nye Kostyme, kun Du alene spilder intet Ord derpaa.

Han: Ja, ser Du, vore Bekendte taber kun Ord jeg derimod Penge! —

Kammeraadinden: O, Fru Gehejmeraad, min nye Kammerpige er skrækkelig uopdragen, hun forveksler stadig mig og jeg.

Gehejmeraadinden: Mig gaar det endnu værre, min Kammerpige kender ikke Forskæl paa *mit* og *dit*.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Fra „Ravnen"s Amalienborg.

Et Interiør fra Valgmandsvalgene.

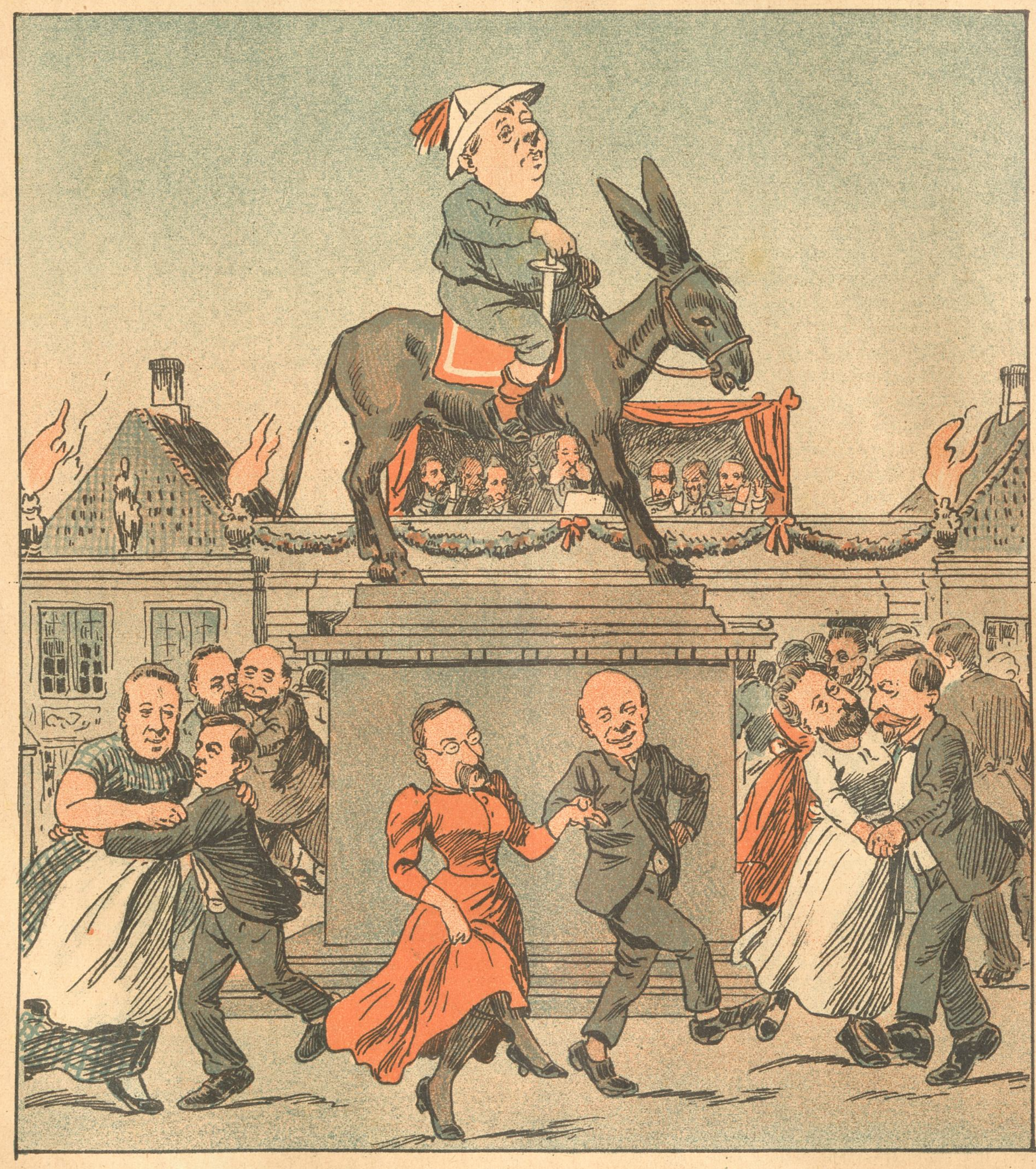

Sving jer nu i Dansen glad,
saa skal I faa Jer varme Mad;
men Tabu-*Retter* I kan ej faa —
det kan I stole paa!

Nr. 37.

RAVNEN

Søndag d. 16 September 1894.

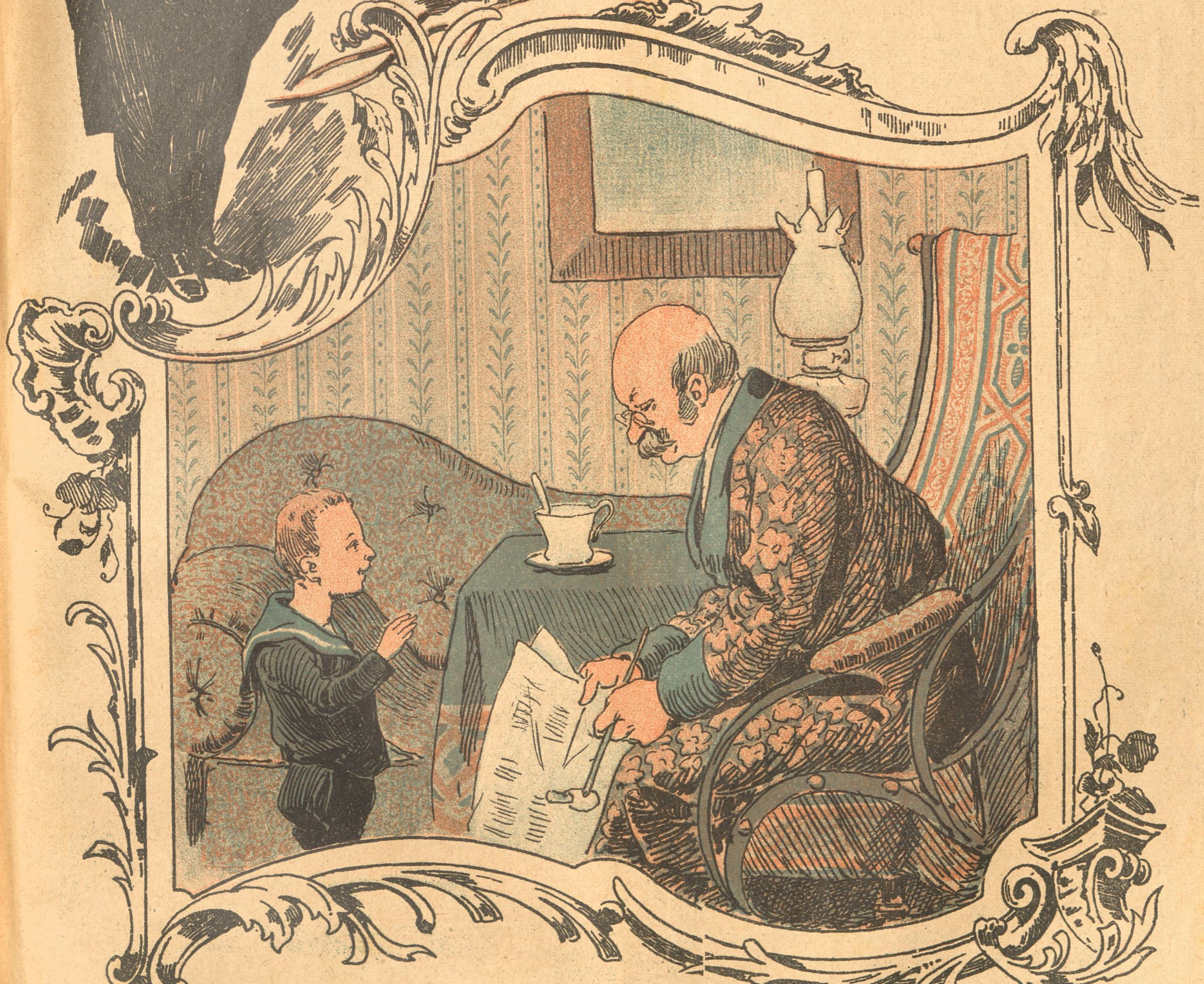

— Naa Emil, hvad vil Du saa være? Amtmand, Teaterchef eller Minister?

— Næ, kære Fader, jeg vil helst være Greve eller Baron, saa kommer alt det andet af sig selv.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ordener hænger man paa Idioter.

Tietgen ved Stævnet for Handelens Men'sker
talte om inden- og udenlandsk Salg,
selv vil han handle med Tysker og Svensker
og med John Bull, det er let nok det Valg.
Ak, hvor det spores,
Tietgen er Stores-
mand og som Toldven vil fo'res.

Fredrik er glad for de Bahnsonske Forter,
lunt han kan sidde og dyppe sin Pen,
selv om det ogsaa paa Modet ham skorter,
har han en Fæstning og stoler paa den.
Ja, for sin Føde
Fredrik vil øde
Frihed og Agerens Grøde.

Kronprinsens Datter en Bejler har faa't,
det er en *Friderich* fra Lippe,
og da Louise ham elsked' saa smaat,
Svi'rmo'r ham ej vilde slippe.
Kongen holdt Tale,
Vin flød i Sale,
Hofbladene var som gale.

Møller, De véd fra St. Pouls Apotek,
slap da af Fængslet med Harmen,
Ussing til Slut fik ham lige saa veg
som Opodeldok i Varmen.
Smaa Farmasøjter
gaar nu og fløjter
om Privilegiets Højder.

Naar man er færdig, har spillet Fallit,
bør man i Skæbnen sig finde;
Hørup med Skæbnen kan ej gaa i Trit,
men la'er sit Skældsordsvid skinne.
Hørup er daarlig,
taber sig aarlig,
tag ham blot ej for alvorlig.

Skrækkelig Mistanke.

1ste Dame: Nu har jeg i over fire Uger ikke fundet en eneste ny Mode i min Modejournal.

2den Dame: *Redaktøren* skulde da ikke være bleven *gift?!*

Mod Vinter.

Mel.: Nu lakker det ad Tiden smaat da Jomfru Vaar vil komme.

Nu lakker det ad Tiden smaat,
da Mutter Vinter kommer,
den Søvn som hun i Aar har faa't
sig snart fra Øjet hummer.
Saa gaar det løs;
vær blot, gamle Tøs
nu ikke for sær og maliciøs.

Som Drømme flygter Som'ren bort,
Mo'er Vinter vaagner, gaber
og strækker sig, at ej for kort
hun blive skal; — se, Knaber!
end er der Smil
i Drømmens Eksil;
Folk kan endnu ta' til Kirsten Pil.

Men vent blot fjorten Dage til,
til hun er rigtig vaagen,
saa glemmes Som'rens Sang og Spil
og Krage, Ravn og Raagen
bliver saa Vært
ved Dagens Koncert,
og „Rim" faar hver Morgen de lever't.

Saa Regnen slaar paa Trommehind
og Stormen bruger Bassen,
Folk hyller sig i „Bisam" ind
og sparer ej paa Gassen,
at sige, de
der kan sige: Vi
kan *købe* for Kulden os fri.

Saa mangen Frøken er saa glad
for Mutter Vinters Komme,
Koncert og Bal og Gud véd hvad
hun bringer i sin Lomme;
Vinteren er rar,
naar man en Fa'er
med Mønt — og en Ekvipage har.

Men Fattigfolk i skummel Vraa,
de ser med Skræk den Gamle
sig rejse op fra Sommerens Straa
og Kræfter ret at samle
til at ta'e fat
ved Dag og ved Nat,
at ret den kan vise sig krabat.

Og Fagttigmand med Viv og Barn,
der venter Vinterens Komme,
han ønsker sig af Hjertet: Var 'en
dog bare snarlig omme;
at vi igen
kan hilse vor Ven,
den eneste sande, Sommeren.

Paa Østergade.

En Provinsianer med sin Kone (standser udenfor en Kunsthandel og betragter nogle Fotografier, forestillende Venus og andre antike Skønheder): Ja, Mutter, saadan er Københavnerne. De ejer ikke Klæderne paa Kroppen, men *fotograferes*, det vil de s'gu!

I Høst.

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Snart er Skoven saa øde og tom,
Træer og Buske staar mørke og triste,
deres Sommerdragt maatte de miste,
da Efteraarsstormene kom.
Hver en Mark er nu nøgen og bar,
Sæden huses i Lo og i Lade;
:,: vore Bønder kan ret være glade,
at saa herligt de indhøstet har. :,:

Naar det stunder mod Høst er det Skik,
at man Afsked med Skovene tager,
derfor mange paa Nøddetur drager
velforsynet med lædskende Drik.
Tidt de faar ej en eneste Nød,
derimod kan der godt vanke „Skaller“,
:,: naar af Mosten de bli'er hvad man kalder
saadan oppe i „Nødden“ lidt blød. :,:

Nu er atter Sæsonen begyndt,
Publikum til Teatrene strømmer,
Direktørerne Kasserne tømmer
og høster med Glæde vor Mønt.
Skuespillerne som søgte Ly
i en Villa paa Landet, herefter
:,: hænger i med fornyede Kræfter,
og nu høster de Lavrbær paany. :,:

Koleraen optræder som Pest,
i forskællige Lande og Riger
efter Bytte den stadigvæk higer;
blot vi her slipper fri for den Gæst.
Her er Pesthuler nok det er vist,
hvor Hr. „Morbus“ sin Le kunde svinge,
:,: dog vi haaber ej Skæbnen vil bringe
os en Høst saa forfærdelig trist. :,:

Politik her tillands er kun Pøjt,
alting bunder jo i Sammensmæltning,
vi bør ha'e en fuldstændig Omvæltning,
thi som Sagerne staar, er det sløjt —
Socialismen dog er os en Trøst,
støt og sikkert den fremad er gaaet;
:,: vi har Held med den Sæd vi har saaet,
alting tyder paa ypperlig Høst. :,:

Fra Gaden.

— Der skal Du se! Nu sælger Mikkelsen ud *under Indkøbspris!*

— Det er umuligt. Han har jo ikke betalt en Øre paa hele sit Lager!

I Hospitalet.

Lægen (føler den i Sengen liggende Patients Puls): Naa, i Dag gaar det jo bedre.

Sygeplejersken: Jamen, det er ogsaa en anden Patient. Ham, der laa der i Gaar, er død, og saa har vi anbragt den nye Patient i hans Seng.

Lægen: Ah, ja det forandrer Sagen. Men bliv kun ved med den samme Behandling.

Moderne Gæstfrihed.

Baronen (efter at Tjeneren har bragt ham en Cigar): Menneske, hvor har De taget denne skrækkelige Kvalmepind?

Tjeneren: Af den Kasse, der staar i Salen, Hr. Baron.

Baronen: Aa, Klodrian! Hvor ofte skal jeg sige Dem, at den Kasse kun er for Besøgende?

Hos Fattiglægen.

Lægen: De tager altsaa denne Mediçin tre Gange om Dagen efter hvert Maaltid.

Patienten: Jamen, Hr. Doktor, saa kan jeg overhovedet slet ikke tage Mediçinen.

Lægen: Hvorfor ikke?

Patienten: Fordi jeg ikke véd, hvor jeg skal faa de tre Maaltider fra.

I Panoptikon.

En Landmand (peger paa Præsident Carnots Voksbillede og spørger en anden Besøgende):

— Hvad mon det er for en Mand?

— *Sadi Carnot.*

— Næ, Gu' gjorde jeg ikke, jeg spurgte: Hvem er 'et?

— *Sadi Carnot.*

— Er De gal Mand? Forstaar De ikke Dansk? Jeg sa'e hverken Carnot eller Sparto; men spurgte bare: Hvem er det?

— Den franske Republiks Præsident, som blev myrdet.

— Naa — *det* kunde De jo ha'e sagt straks!

Ved Visitatsen.

Biskoppen (til en Elev): Naa, min lille Dreng, kan Du saa sige mig hvem Hjob var?

Drengen: Han var *Postmester!*

Biskoppen (forundret): Hvorledes er Du kommen paa det?

Drengen: Jo, for Læreren sa'e i Gaar: Drenge, en *Hjobspost! Biskoppen kommer i Morgen!*

Saa galt kan det gaa.

1. Agrar: Hvorfor saa gnaven?

2. do.: Jo, i Dag er det min Fødselsdag, men Staten har ikke foræret mig saa meget som en Fribillet til Tivoli.

Kedeligt.

Defensor: De har altsaa kun dræbt Deres Fætter, men ellers ingen af Deres Familie?

Anklagede: Næ, kun min Fætter.

Def.: Det var kedeligt! Havde De myrdet hele Familien, kunde man ha' fremstillet Dem som aandelig utilregnelig.

I Lejren.

— Han er svært sejg. Juristen ved vores Kompagni.
— Det er en indbildsk Rad!
— Ja, og en rigtig Løjser! I Gaar vilde jeg laane hans Tandbørste, men Du ska' inte tro jeg fik 'en.

Pavens Drikkepenge.

Af Emile Pouvillon.

I.

„Fricasse!“

„Hr. Rispol!“

„Du véd vel, at hans Hellighed Pave Pius VII*) ankommer hertil i Morgen?“

„Kommer han virkelig? Naa, det er rart, det vil glæde min Kone.“

„Hør, Fricasse! Jeg véd, at Du er en brav Karl og en dygtig Postillon oven i Købet.“

„Jeg gad set den, Hr. Rispol, der kan maale sig med mig!“

„Du har jo desuden tre Børn?“

„Fire, Hr. Rispol, og det femte er under Vejs.“

„Naa, saa meget desto bedre! Altsaa til Sagen; naar Du vil give mig det højtidelige Løfte at tage Dig sammen, — Du véd vel, hvad jeg vil sige?“

Fricasse gjorde alle Anstalter til at sværge. Postmesteren smilede lunt, blinkede med Øjnene og spurgte nok engang: „Du lover mig det altsaa?“

„Paa mit Ord som gammel Dragon!“

„Det er nok. Jeg har nemlig udkaaret Dig til at køre vor hellige Fader til Poststationen Pontpertuzaç. Forstaar Du?“

„Naada, om jeg gør! For Djævelen, jeg har slet ikke noget imod at tjene en Drikkeskilling! Det er sandelig behageligere end at drikke en Flaske Vand! Fricasse er formelig tosset efter engang at se, hvorledes pavelige Penge tager sig ud! Jeg tvivler ikke om, at den hellige Fader bringer en velspækket Pengepung med; det er sikkert ikke for ingen Ting, at han har begivet sig paa Vej, for at læse Messe i vor Domkirke.“

„Du har altsaa at indfinde Dig i Morgen Middag Kl. 12 udenfor Porten til det ærkebiskoppelige Palads, forstaar Du?“

„Paa Slaget Tolv! Jeg skal være paa Pletten, vær vis paa det! God Nat, Hr. Rispol!“

„God Nat, Fricasse!“

Paa det bestemte Klokkeslet den følgende Dag tronede Fricasse, med ny Baand paa Hatten, nybarberet og pyntet paa det bedste, stolt paa Bukken af den pavelige Rejsekaret, der holdt udenfor den høje og brede Port til det ærkebiskoppelige Palads.

„Fremfor alt,“ havde hans Kone indskærpet ham, førend han gik hjemmefra, „band og sværg ikke saa forfærdeligt, som det desværre er Din Vane.“

„Din Pave er jo en Italiener,“ havde Fricasse svaret, „og forstaar mig jo slet ikke.“

„Min Pave hvorfor ikke ogsaa Din?“

„Min Pave, siger Du min Pave?“ Og ved Tanken om at have sin egen Pave havde den gamle Dragon fra Aar IX efter den republikanske Tidsregning været nærved at revne af Latter.

Fricasse er altsaa kørt op udenfor det ærkebiskoppelige Palads og venter taalmodig paa sin høje Passager.

Tolv! Et Kvarter til Et! Endnu bestandig ikke Spor af Paven!

„Naar vil de ærværdige Herrer egenlig beslutte sig til at blive færdige med deres Fylderi?“ brummede Borger Fricasse i Skæget.

Domkirkens Uhr slog halv Et. Gud ske Lov at Porten endelig aabnede sig. Et helt Hav af brogede Præstegevanter kommer til Syne. Hvorhen Øjet ser, ikke andet end sorte, violette og røde Soutaner, pavelige Embedsmænd, Legater og Skrivere, her og dèr dukker en sort Frakke frem mellem Præsteornaterne, en guldbroderet Kjole, en Uniform og en Fjerbusk. I et Minut danner det hele en broget, forvirret Hob. Men snart efter ordner Sværmen sig og danner Spalier. Fjerbuskene sænker sig, Ryggene med de guldbroderede Kjoler bøjer sig og Herrerne i de sorte Frakker falder paa Knæ for den med det hvide Gevandt smykkede Mand, der langsomt skrider gennem Rækkerne og med løftet Haand uddeler Velsignelsen.

Aa, hvilket godmodigt Ansigt Paven har. Han har sorte, fugtigt skinnende Øjne, en stærkt udviklet italiensk Næse og en bred Mund, der er som skabt til at le. Kort sagt, et Ansigt, der synes at gøre Fricasse's Haab om en god Drikkeskilling berettiget.

Den hellige Fader har taget Plads i Kareten, Vogndøren er lukket, og nu fremad, Postillon! Paven velsigner, Fricasse bander og Kareten rumler henover Brostenene.

„Hop Pitt, hopla Koburg!“*)

Kareten ruller henad Landevejen, langt borte fra Byen med dens Huse, Kirker og Taarne; det varer ikke længe, saa dukker et andet Kirkespir frem i Horisonten, det er snart naaet og igen forsvundet i det fjærne. Og overalt langs Landevejen ligger Grupper af knælende Mænd og Kvinder, der med dumme Øjne gloer efter den pavelige Vogn og Postillonen.

„Hop Pitt, hopla Koburg!“

Hestene traver rask afsted og Fricasse med Hatten kækt paa det ene Øre fløjter en Gadevise og tænker velfornøjet paa hvorledes han vil anvende de pavelige Drikkepenge, som han allerede tror at have i Lommen. Saa og saa meget til en Kjole til hans Kone, saa og saa meget til et Par nye Bukser til den yngste; det forstaar sig, at Postillonen ikke glemmer at medregne de Lommepenge, som han bestemmer til sig selv. Han skal nok sørge for at Pavens Penge kommer ud blandt Folk.

Men alt det forhindrer paa ingen Maade den lystige Postillon i paa det samvittighedsfuldeste at opfylde sine Pligter som Kusk. Siden han kørte hjemme fra har han holdt sine Heste i det samme slanke Trav, saaledes gaar det op ad Bakke og ned ad Bakke, hurtig fremad til Poststationen, hvor hans Tjeneste ophører, er naaet. (Fortsættes.)

*) Napoleon I. lod Paven, der ikke vilde føje sig efter hans Planer, arrestere 1809 og internere i Savona.

*) Postillonen har givet sine Heste Navne efter Republikens to mest forhadte Fjender.

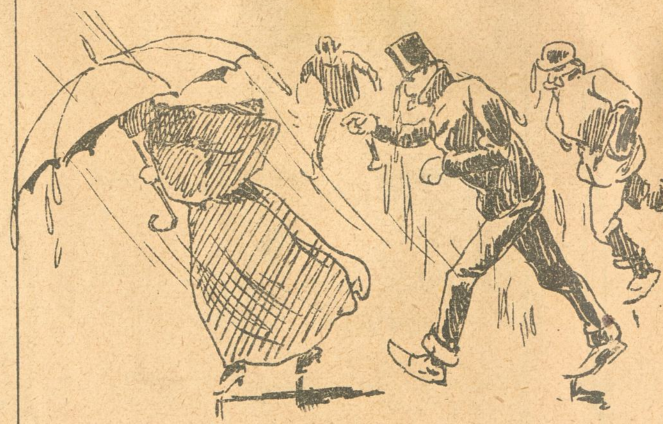

Mellem Veninder.

— Tænk, forleden Aften da det regnede var der ikke mindre end tre Herrer, der vilde ledsage mig!

— Saa havde Du vist jeres store Familieparaply med Dig?

I Køkkenet.

Madkæresten: Hør engang, Karen, hvis Du engang skifter saa anbefal mig til din Efterfølgerske, for bedre Mad gives der ikke i noget Hus.

Aah! Guldregn.

Mel.: Frederik er Du oppe?

Schaumburg-Lippe — Prins af Blodet, —
stram og strunk i Gallapuds —
en Prinsesse taber Ho'det
— Sludder! Hjærtet i en Studs. —
Østrisk Løjtnant — Guld paa Ærmer,
— hædret Gæst qua Faders Søn, —
Sessen ser ham, rødmer, sværmer
kun for ham i Løn.
Aah!
:,: Friedrich er Du tosset,
sikket Held Du har.
Du er ret en lillebitte Strik,
Du Schaumburg Friedrich. :,:

— Prinsehjærter — Sessehjærter —
to Aar for hinanden slaar;
Amor smiler, Tiden iler,
— altfor langsomt dog den gaar. —
Prinsen kommer — heldig Frier,
fin Soupér — Deklaration,
alt i Orden — Masse „Spir",
mindst en Million,
Aah!
:,: Friedrich er Du tosset,
sikket Held Du har;
Du er ret en lillebitte Strik,
Du Schaumburg Friedrich. :,:

— Prins og Sesse — Snobaviser.
Spalte op og Spalte ned, —
Køkkentrappe — fine Spiser —
— Duft af mangen Steg saa fin —
Hyl af Glæde — Profetier
— Friedrich og Loviselil, —
Vand i Blodet — Dementier —
end'lig slaar det til.
Aah!
:,: Friedrich er Du tosset,
sikket Held Du har,
Du er ret en lillebitte Strik,
Du Schaumburg Friedrich. :,:

Omgaaet.

Moderen: Har Du nu sagt til Din Kæreste, at han kun maa give Dig *et* Kys, naar han om Aftenen siger God Nat til Dig?

Datteren: Ja, det har jeg sagt ham.

Moderen: Og hvorledes fandt han sig i det?

Datteren: Ganske godt, nu siger han *flere Gange* God Nat til mig!

Ved juridisk Eksamen.

Professoren: Hvad er den højeste Straf for Bigami?
Kandidaten: To Svigermødre!

I Skolen.

Læreren: Hvem af Jer kan nævne mig den længste Dag i Aaret?

Peter: *Rigsdagen!*

Læreren: Hvem er det, der sover paa sidste Bænk?
Drengene i Kor: Det er Krissian!
Læreren: Stille, lad ham selv svare!

Overbevisende.

Han: Og elsker Du mig virkelig, Clara?

Hun: Tror Du, at jeg ellers kunde udholde at høre dette utaalelige Spørgsmaal tredive Gange om Dagen?

Under Tøffelen.

Konen: Hvorledes kan Du vove at skænde saaledes paa mig i min Venindes Nærværelse?

Manden: Naar vi er alene tør jeg ikke.

Smigrende.

Hun: Klæ'er denne Teaterhætte mig ikke fortryllende? Den vil tænde alle Hjærter i Brand!

Han: Ja, det er en skinbarlig Fænghætte.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Socialismen vækker den sovende Arbejder.

Nr. 38.

Søndag d. 23. September 1894.

Aristokratisk.

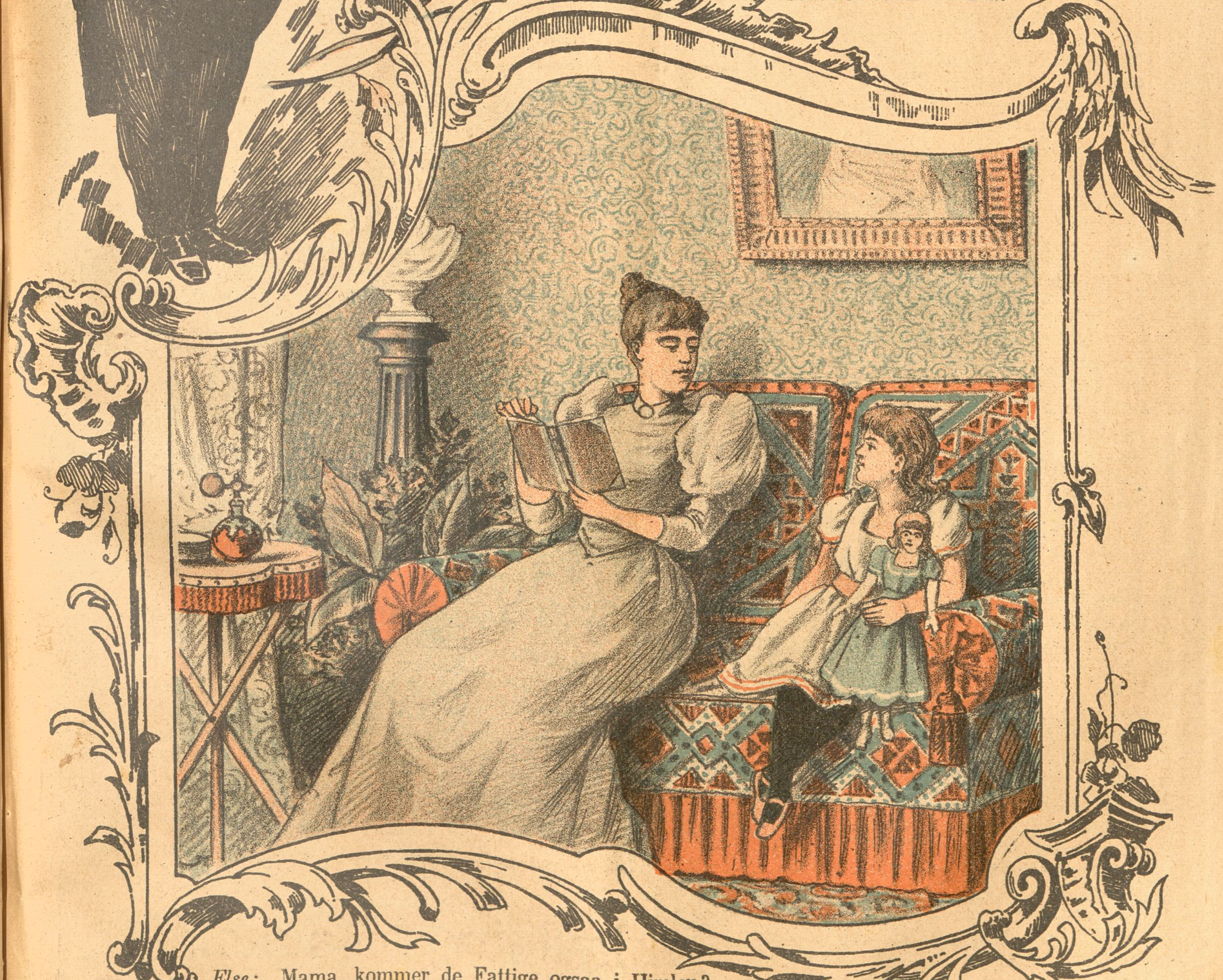

Else: Mama, kommer de Fattige ogsaa i Himlen?
Moderen: Ja, mit Barn.
Else: Jamen, de kommer då vel kun paa Galleriet?

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel.: Vil Du med i Skoven, ja saa kom.

Sikken Fest i Skoven, *Texas Jack*
og de andre Cowboys voldsomt trak
Herrer, Damer
ved Reklamer,
og saa var det kun Yankeepak.
Folk som havde givet god Entré
og Kong Kristians Familie,
fandt det ked'lig,
endskønt red'lig
Schubert traadte i de'.
Ja, Snyderi florerer,
i Kassesvig den skærer
paa Frederiksberg; otte Tusind, uha,
Hasselbalck saamænd spildte
paa sin — nok sagt *Mathilde,*
sikken et Eftersyn Folkens, hva'.

Nu man siger det er ogsaa skidt
i Korsør med vores egen *Schmidt,*
han er muggen,
gal i Krukken,
naa, han har ogsaaa faa't sit Fidt.
Og trods *Sylows* Byraadspjat
kan det ikke rigtig skjules at
Schmidt'ses Rygte
det er stygt de',
for hvordan er det fat
med denne Portvin, Kære
og med de visne Mære,
som her af Anstaltens Kraftfoder aad?
Dersom Du ikke svarer,
saa ser vi helst Du farer
a' med en Titel som Kammerraad.

Gud, hvor *Berlingske* er lovtro, ak,
tænk, det rigtig gamle Højrepak
elsker Loven,
som fra oven
Estrup værned', saa at hans Frak'
fik i Ryg en Revne, som De véd,
det betyder noget med en Ed,
det var Lov, jo,
man er lovtro,
var't saadan det hed.
Derfor man nu sig skarer,
Højremænd og Agrarer
og Moderate om Landstingets Ret.
ned med de Sociale,
det er det ideale,
Middelstand, vælg nu, dit Valg er let!

Sjældenheder.

Dowes Pantser var til Nytte for Rekruterne,
naar det blot blev indført som et Skærm for Skrutterne,
men hvad hjælper nu det nye Magasingevær,
naar at Fjenden den faar Dowes Pantser i sin Hær?
O Jesper, de Geværer er os dyrekøbt,
og dine Mordredskaber dem har Fanden støbt.
Men at Fanden han forbande skulde Ederne,
det hører vistnok kun til Sjældenhederne.

Missionærerne de oversvømmer snart vort Land,
paa Gaderne de præd'ker højt om Mord og Brand.
Ja, denne Pastor Beck han er en „Leo" lig,
thi han er Pave i sit eget Himmerig.
Hvor findes vel en Sjæl i sin Fuldkommenhed?
Se derom véd Hr. Beck endnu dog ej Besked;
thi at finde saadant Faar imellem Bederne,
det hører vistnok kun til Sjældenhederne.

I vort gode Brød der finder man desværre
Ting, som svækker Appetiten ej saa ganske lidt.
hvad si'r De om til Frokost eller Middag faa
en gratis nybagt Bagerskraa at tygge paa.
Til daglig Dags saa finder man en Mængde Haar,
at finde den Slags Ting er ingen Herregaard.
men finde en Dukat godt gemt i Hvederne,
det hører vistnok kun til Sjældenhederne.

Der er dem, som har for mange af de kære Smaa,
der er andre, som der ønsker dem, men ingen faa;
naar en Konge ingen Arving til sin Trone har,
er hans største Ønske kun at blive Barnefa'er.
Og hvis han ikke bli'r det, er den store Mand
saa fortvivlet, at han næsten mister sin Forstand;
thi at finde saadan Glut i Storkerederne,
det hører vistnok kun til Sjældenhederne.

I Kaféen.

Hun: Men Emil, det er virkeligt storartet! Du inviterer mig med paa Kaféen, og saa sidder Du rolig og læser det ene Blad efter det andet uden at tænke paa mig!

Han: Aa, undskyld, Amalie! . . . . Kellner, vil De ogsaa gi'e min Kone en Avis!

Astronomi i Balsalen.

— Frøkenen er Aftenens *Stjærne!*

— Aa, De er den første, der siger *det!*

— Derfor maa jeg ogsaa udbede mig den sædvanlige *Opdagerløn,* . . . at turde give Dem mit *Navn!*

Hvor man morer sig.

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

Den sidste Raket forlængst er slukket,
som blev sendt op fra Tivoli,
og Svendsen har Keglebanen lukket,
hvor lystig man slog „alle Ni.“
Amalienborg bli'er revet ned
og med den anden Herlighed,
hvor man til Søren slog,
man Afsked tog.

Beriderne pakked' sine Sager,
Sarepta Ballet er nu slut
Hr. Dowe som tapper Skræder drager
herfra, thi han blev ikke skudt.
Nu har de alle sagt Farvel,
vi ønske dem al muligt Held
indtil vi ses paany
her i vor By.

Teatrene maa al Flid udfolde,
og „Sjovrene“ dem hjælper, thi
de spiller en vigtig „Kasse“ — Rolle
og „fylder“ ganske godt deri.
Hos dem der købes kan Billet
til Galleri og til Parket,
Parterre — — — kort sagt til
hvad Plads man vil.

Hr. Danneskjold og Professor Hansen
er Kunstens djærve Redningsmænd,
Balletten, som nær gik bag ad Dansen,
er snart paa Benene igen.
De viser, at de ej har glemt
de gamle Ting, som før laa gemt.
De fra Arkivets Gem
dem drager frem.

Kasino har glemt den gamle Skade
og venter paa sin Million,
mens Abrahams kan paa Nørregade
sig glæde ved sin „Børsbaron“.
Riis-Knudsen i Fru Aalberg fandt
en Perle, ret en Diamant — — —
Forresten vèd enhver,
han klassisk er!

Foruden et „Nørrebros Teater“
vi National og Cirkus har,
som Varieté med Akrobater — —
og saa „Koncert du Boulevard“. —
Ja, København er dejlig, blot
at Pungen den er spækket godt;
saa er det vist at man
sig more kan.

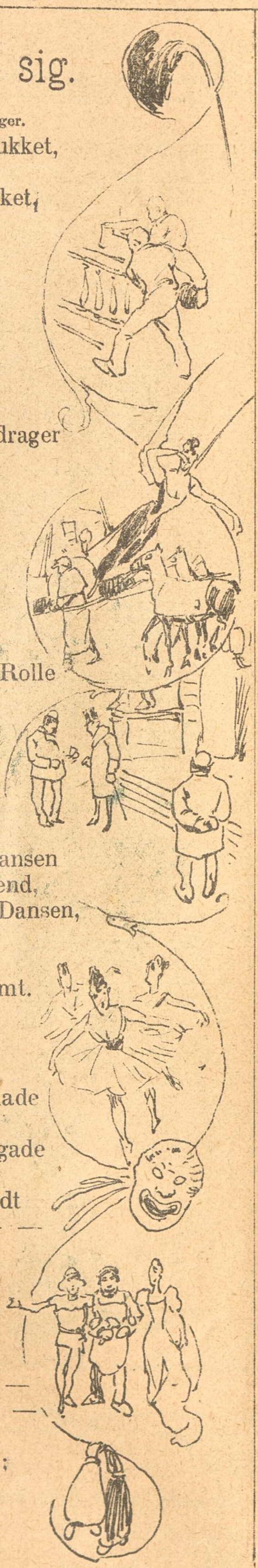

Bekendtgørelser.

En Plads som Hovedkasserer ved de Fattiges Midler paa Frederiksberg er ledig og kan besættes af en Mand, der vil nøjes med at stjæle 1000 Kr. om Maaneden, da det i saa Fald kan undgaa at blive opdaget i nuværende Formands og Revisorers Levetid. Ansøgninger, bilagte med Oplysninger om, hvor mange Gange Ansøgeren tidligere er greben i Tyveri, indsendes til Udvalget.

Frederiksberg i Sept. 1894.

Ledig Plads.

En Plads i mit Hjærte er paa Grund af Omstændighederne ledig og kan indtages af en rask Mand med nogen Formue. Mathilde Nielsen,
ogsaa kaldet „blonde Mathilde“ eller „Fa'ers Pige“.

Vejledning.

i Meniges, specielt Underlægers Behandling, gives af

Jacobi,
Premierlieutnant,
Krigsstien.

Paa Barberstuen.

Kunden: Hvorfor gik Principalens Kone straks ud af Stuen, da jeg traadte ind?

Barberlærlingen: Hun kan ikke taale at se Blod!

Kunsten overalt.

— Jeg kan ikke glemme, at Du, der altid har sværmet for Kunsten, er bleven Smørhandler!

— Jamen, jeg handler kun med *Kunstsmør!*

For meget forlangt.

Moderen (til Sønnen, der skal studere i Hovedstaden): Altsaa, kære Emil, vær nu rigtig forsigtig i Hovedstaden, indlad Dig ikke i letsindige Forbindelser og lov mig kun at gifte den, som Du elsker.

Emil: Ak, Mo'er det gaar ikke saa let som Du tror. Det er allerede svært nok at elske den man gifter, men at gifte sig med alle dem man elsker er komplet umuligt!

Ved Banegaardens Billetkontor.

Billettøren: Den Dreng er for stor til at rejse paa en Barnebillet.

Moderen: Det var da mærkværdigt. Han var ganske lille da vi gik hjemme fra!

Mæt.

Han: Kom nu Fanny og lad os gaa.

Han: Aa, lad mig sidde her lidt endnu. Jeg kan ikke se mig mæt paa den henrivende Udsigt.

Hun: Godt. Bliv Du bare og *se* Dig mæt. Imidlertid gaar jeg hen i Restavrationen og *spiser* mig mæt!

Felttjeneste.

Kapt.: En tapper Soldat vil i Slaget altid være dér, hvor Kuglerne er tættest, forstaar De 43?

43: Javel, Hr. Kaptajn!

Kapt.: Hvor vil de altsaa være at finde i Slaget?

43: I Munitionsvognen, Hr. Kaptajn, for dér er Kuglerne tættest.

Den lille „Fægtemester“.

En lille Toøre go'e Herre! Jeg er en stakkels Forældreløs, min Fa'er har brækket sit ene Ben og ligger paa Hospitalet, og min Mo'er er paa Fattighuset, og naar jeg kommer hjem og ikke bringer no'en Penge med, saa faar jeg Prygl af dem begge to.

Pavens Drikkepenge.

Af Emile Pouvillon.

(Sluttet.)

II.

Rejsen nærmer sig sit Endemaal! Dèr, hvor det røde Kirketaarn rager op ved Foden af Højen, ligger Pontpertuzaç og det gamle Herberge her — det er til Ære for det høje Besøg rigt smykket med Kranse og Guirlander og er fra Tagvinduet til det nederste Trappetrin sort af Gejstlige, der venter sin hellige Fader — er „den forgyldte Sol".

Holdt! Fricasse kaster Tømmen til Gaardskarlen, springer ned fra Bukken og baner sig Vej midt gennem Præsternes og Lakajernes Sværm, for straks at være ved Haanden, naar den hellige Fader nærmer sig. Han bøjer det ene Knæ til Jorden og venter i al Ydmyghed paa den pavelige Gave.

Paven skrider frem og bliver staaende. Det for Fricasse højtidelige Øjeblik synes at være kommet. Men Postillonens fromt til Jorden nedslaaede Øjne ser rigtignok ikke andet end Skyggen af en Haand, der udstrækker sig over hans Hoved.

Paven er allerede igen skredet forbi, førend Fricasse kommer til Erkendelse om den sørgelige Sandhed.

Af Drikkepenge er der ikke Spor! Ikke det der ligner! Hverken i Hatten eller i Haanden! Hverken et Guldstykke eller en Sølvmønt, ikke engang en lumpen Kobberskilling!

Sagen kan da ikke være afgjort med Velsignelsen alene! Hvad skal man egentlig tænke derom?

Efter al Sandsynlighed er hans Helligheds beklagelige Glemsomhed Skyld i det hele. Præsternes Konge har endnu ikke talt sit sidste Ord, det skal vi nok snart faa at se!

Da Paven, der kun havde forladt Vognen, for at uddele Velsignelsen til sin Gejstlighed, igen kom til Syne paa Herbergets Dørtrin, stødte han straks ved sin Udtræden paa sin Kusk, der knælede midt paa Vejen. Fricasse havde denne Gang kastet sig ned paa begge Knæ, og tillige havde han anset det for hensigtsmæssigt at stille Hatten foran sig paa Jorden, for at kunne folde Hænderne, hans Ansigt udtrykte derhos den højeste Grad af snu Underdanighed og skinhellig Ydmyghed.

Det er et opbyggeligt Skuespil at se den gode Fricasse i sin fromme Hjærtensenfoldighed knæle paa Landevejen, og hans Hellighed maatte i Grunden med Velbehag se paa dette Mønstereksemplar af en Postillon, der næppe havde sin Lige i hele Kristenheden.

Desværre skete der intet saadant, Paven skred snarere forbi uden at lægge Mærke til den i Troen saa stærke Kusk. Han udstrakte Haanden og velsignede til højre og venstre; han velsignede, da han satte Foden paa Vogntrinet, han velsignede, da han havde taget Plads paa Sædet, og han velsignede endnu bestandig, da Kareten allerede igen havde sat sig i Bevægelse.

Det var den bare Velsignelse fra først til sidst, men intet mere!

„Italieneren kan forblive mig i Naade bevaagen!" brummede Fricasse, idet han langsomt rejste sig op, og med sit Lommetørklæde slog Støvet af sine Knæ.

III

Da Fricasse om Aftenen kom hjem, var han vel endnu bestandig noget ærgerlig og gnaven over den Skuffelse, den pavelige Rejse havde bragt ham, men sit gode Humør og sin Lyst til at gøre Løjer havde han endnu ikke mistet.

Hans Hjemkomst ventes med Utaalmodighed af Familien. Madam Fricasse ser hvert Øjeblik efter, om hendes Mand endnu ikke er i Sigte.

Hun bærer den yngste paa Armen, to andre hænger ved Skørterne, og en fjerde tripper bag som Efternøler. Allerede i lang Afstand tilraaber hun den hjemvendende Ægtemage: „Naa, hvorledes gik det saa med Paven? hvad sagde han? hvad har han givet Dig? Hvor har Du Drikkepengene?"

Han lod sig dog ikke af alle disse Spørgsmaal bringe ud af Fatning.

„I kan vel nok vente!" svarede han gemytlig. „Men fremfor alt maa I adlyde mig og paa Stedet gøre, hvad jeg befaler. Fald paa Knæ allesammen!"

„Hvad skal de Narrestreger til?"

„Paa Knæ, siger jeg! En, to, — naa, bliver det til noget?"

Og da de alle, store og smaa, ligger paa Knæ, træder Fricasse værdig og alvorsfuld ind midt iblandt dem, han har kastet Hovedet stolt tilbage og uddeler med højtidelig og naadig Gebærde Velsignelsen til hver Enkelt.

„Tag imod det med taknemmelige Hjærter, Børn, og put det i Lommen. Nu véd I idetmindste, hvorledes Pavens Penge ser ud."

Fint Vink.

En besøgende Herre: Jeg var en god Ven af Deres afdøde Mand. Har De ikke et eller andet, som De kunde give mig til Erindring om ham?

Den utrøstelige Enke: Hvad mener De om mig?

Kan passe.

— Har De lagt Mærke til, at min Pige bærer en Diamantring. Hvad siger De til det?

— Er Diamanten ægte saa er Pigen falsk, men er Diamanten falsk, saa er Pigen ægte.

I den højere Pigeskole.

Lærerinden: Lille Agnes, fortæl mig noget om Gaasen?

Agnes: Gaasen er en Fugl. Den er et meget nyttigt Dens Fjer tjener os til Fyld i Sengedynerne, dens Kød er fint og mørt — naar da ikke Høkeren har stukket Pigen en gammel *Gase* ud.

I Skolen.

Læreren: Hvorfor bliver store Mænds Handlinger først roste efter deres Død?

Eleven: Fordi de ikke havde gjort Reklame nok i Bladene.

En taknemlig Skolepige havde en Lærer ved Navn *Skade*. Saa skrev hun i hans Stambog: „Af Skade bliver man klog."

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg synes nu nok at det er noget overdrevent, min Kære, at dennehersens Angelika oppe i Vimmelskaftet kaldes den smukkeste og stærkeste Dame i Verden, men lad det være hvad det vil med Skønheden, for jeg har ikke set hende — saa er det da ikke saa farligt et Kunststykke at bære en Smule Mandfolk; jeg har før set stærke Kvinder i Vimmelskaftet, og De kan da ogsaa huske Jomfru Rasmussen, der løb med Frederik den Syvende ligesom en Mis og blev Grevinde Danner ligesaa længe hun levede. Se, det var en Kraftproduktion som Angelika næppe gør hende efter, og hvad si'er De om Anna Petterson-Norrie, som først var Niniche paa Nørregade og senere blev Kasinos frelsende Engel som Boccacio, da Edla Johnson ikke kunde mere, og endelig er da Ida Aalberg heller ikke nogen Svækling, eftersom det er hende der hver Aften i Dagmarteatret bærer hele sit Selskab eller „trækker Læsset", som man si'er, og saadan som det er i Kunsten, saadan er det ogsaa i Politiken, og i hele Livet. Det er Kvinden, der maa klare, Ærterne, naar det kniber. Da Estrup endelig besluttede sig til at skilles fra Taburetten blev der gjort saadan et stort Nummer af det nye Ministerium vi fik, skønt det nærmest er at betragte som en gammel Nederdel med en ny Forbrede i, og Mesteren for dette politiske Lappeskræderarbejde er nok en lille Baronesse, der sidder ganske stilfærdig ved sin Rok og piller ved *Thotten* og spinder Traadene, som Forligsvennerne, og hvem der ellers har Lyst til at spille med i den store politiske Marionetkomedie „Fikst Du Pæren?" skal ledes i. Ja, min Kære, de velsignede Mandfolk er skrækkelig indbildske. Dèr gaar de om og fortæller hverandre og hele Verden, at det er dem, der styrer det hele, og saa er der ikke den Ting i stort som i smaat, uden vi Kvinder har en Finger med i Spillet og som til Slut si'er hvor Skabet skal staa. Mandfolkene, eller Mændene, som de kalder sig, troer, at naar de bare holder os ude fra Rigsdagen og Borremtationen og nægter os Valgret, saa er vi gjort uskadelige og er saa umyndige som de helst vil ha'e, at vi skal være. Men de ta'er sig ikke i Agt for, at Enden paa Historien bli'er, at vil Mændene ikke arbejde med os, saa skal de arbejde for os, enten de vil eller ej. Lad kun Mændene lave Ministerier, holde Rigsdag, drive Politik o. s. v. — det bliver altsammen kun saadan som vi Kvinder vil ha'e det, og lad kun Skade spekulere paa at blive Politidirektør — han skal nok komme til at mærke hvem det er der bruger Kniplen, men jeg skal aldrig plage ham om at gaa i *Bethesda,* det har jeg svoret. Tak for Kaffe!

En lille Vise

om den snilde Jack.

Synges paa en god gammel Melodi.

Jack var Yankee fra Texas a'
Trip trap trip trap trip trip trap,
kom til Danmark derovre fra,
trip, trap o. s. v.
Svært han trængte til at tjene Gryn,
og dem tjente han s'gu her i By'n.

Jack han mødte i Cow-boy-Dragt,
Støvler og Sporer og anden Pragt.
gennem Byen han i Optog red,
han véd, hvad der gør sig, ved Besked.

Jack han byder til Cow-boy-Fest,
lejed' Hr. Schubert som Æresgæst;
tolv Tusind ud til Banen føjtede,
da de hørte Jack han fløjtede.

Forrest i den hele Flok
mødte af Fyrster et vældigt Choc,
og de glade nød det skønne Syn,
at Hr. Texas-Jack han tjente Gryn.

Folk stod om Snoren som Sandet tæt,
Jack han tjente sine Syle let,
lo i Skæget, som han ikke har,
over, hvor godt han holdt Folk for Nar.

Jack han rejser fra Danmark a',
tager til Texas, hvor han kom fra.
der hviler glade ud Cow-boy og Hest,
trip, trap baade Hellig og Søgn.
Se saadan er Livet i the wilden West,
trip, trap, hvis at ej det er Løgn.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Uden Ansvar.

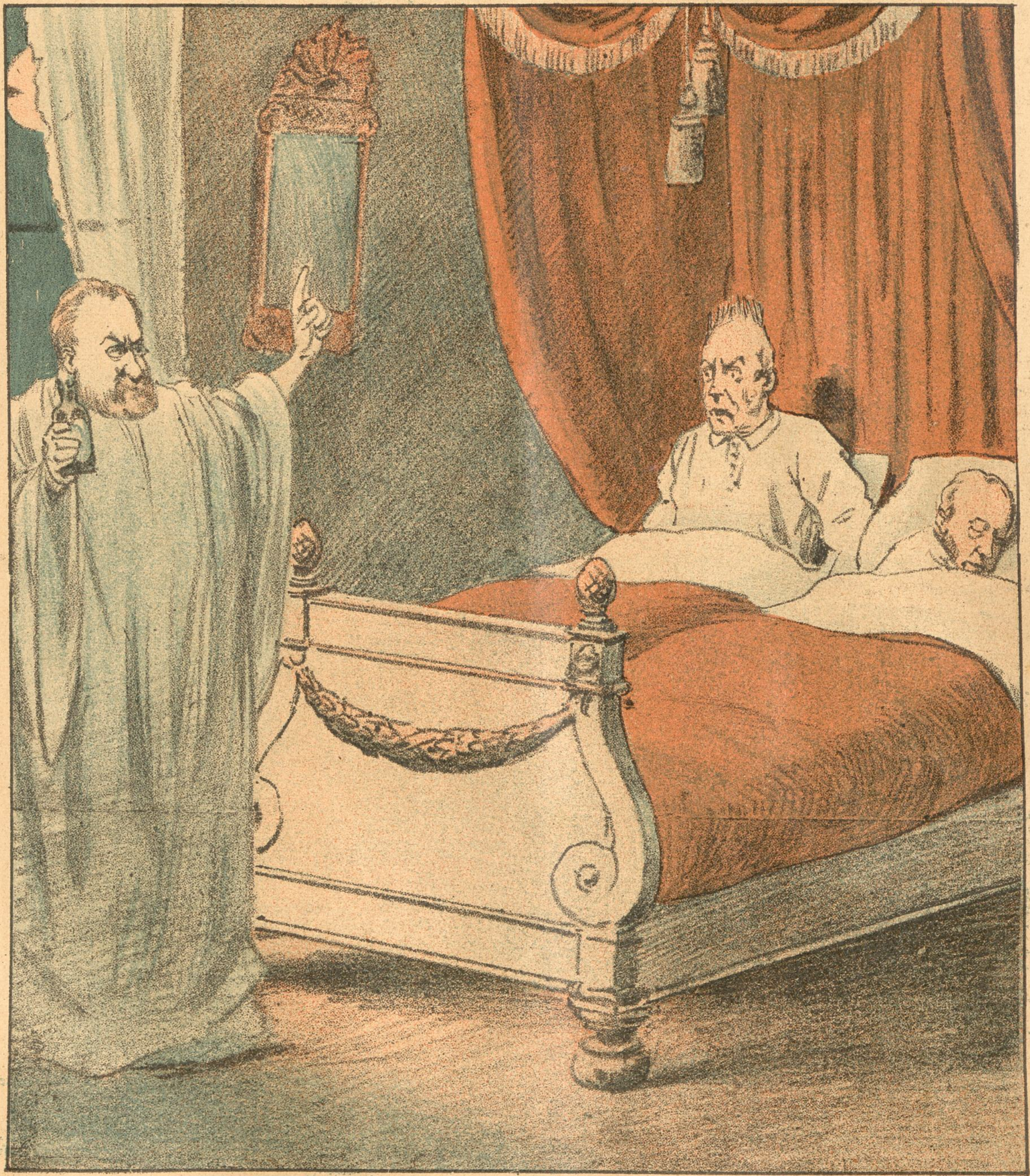

„Tietgen, Tietgen! Hvor har Du gjort af Tuborg?“

Nr. 39.

RAVNEN

Søndag d. 30 September 1894.

Kulturarbejde.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu.

Journalisterne har mødt fra alle Kanter
megen Venlighed for deres Faldera,
Frida Schytte, Anna Petterson, Scholander,
non plus ultra, det gav Skillinger, ja, ja.
Men hvad Fanden, er der nogen rigtig Mening
i at ha'e en Journalistforening,
hvor man balloterer væk med Kugler sorte,
for at holde Folkets Journalister borte.

Mellem Blomster, under Palmer i Tivoli
„Ravnen“ lunted' a' men endte jo hos *Nimb*,
Mad foruden Sul og Sprut er ikke doli',
Vegetarianer først, og saa et Pimp
af den danske Frugtvin, tyve Glas vi tømte,
det var s'gu det eneste, som vi bedømte,
og mens Folk blandt Blomster gik til ud paa Natten,
vi med *Henning Matzen* kvalte Abekatten.

Folkets Dannelse er fælt i Dekadence,
i Teatret vil man ikke længer gaa,
Varietéerne er skrap i Konkurrence,
det vort kongelige ikke kan forstaa,
vi dog hellere vil *Viviani* høre
end til *Reumerts* Vi-vi-vi at lægge Øre,
skal „før Daggry“ vi fra Bumlen hjemad stikke,
fra Grev *Samsøs* Varieté bli'r det s'gu ikke.

Bojsen fik en lille Jubilæumsgave,
fjorten hundred' Kroner, den var meget rar,
nu paa Sølvfod han kan give den, den brave.
det vil glæde Højre og enhver Agrar.
Men det havde dog væ't meget, meget bedre
om vor Konge havde villet Bojsen hædre,
ved at gi' ham som Minister Løn og Bolig,
men den gaar ej lille *Frede*, vær kun rolig!

Hil vor Rigsdag, den i Morgen træder sammen,
Gud bli'r takket for det Sammensmælteraar,
og det gamle Højre stadigvæk har Krammen
paa de sølle moderate Fidtefaar.
Diplomatisk *Thott* de lange Barter stryger,
N. J. Larsen slemme Kvalmepinde ryger,
Klavs kun længes efter sine fynske Pi'er,
men iøvrigt skær' den kun i smaa Partier.

Daarlig Trøst.

Datteren (grædende): Aa Fa'er i Dag er jeg allerede tredive Aar!

Faderen: Tag den med Ro, mit Barn, det gaar nok over!

Fra *Pæretoft* skrives til os:

Den herværende Journalistforening, der blandt andet frembyder den Mærkelighed, at der iblandt Medlemmerne kun er én Journalist, nemlig Redaktøren af vort stedlige Højreorgan: „Pæretofts Nyheder“, havde i Lørdags arrangeret en Fest til Fordel for Foreningens Understøttelsesfond. Festen, der fandt Støtte hos de fleste af den Pæretoftske Scenes Kunstnere og Kunstnerinder, var arrangeret af Boghandler Mads Gøjesen og forløb særdeles heldigt, naar undtages den for en Journalistfest mærkelige Omstændighed, at den slet ikke blev omtalt i det socialdemokratiske og Venstreblad, ligesom disses Journalister heller ikke var med til Festen og heller ikke kan blive Medlemmer af Foreningen. Ved en Soupér, der fandt Sted efter Forestillingen talte Kantor Schreibtisch for Pressen, hvortil han selv smigrede sig med at høre, saasom han redigerede Prædikantlisten i Bladene. Fuldmægtig Feder takkede paa Pressens Vegne; han var ansat paa Kontoret hos Grosserer Olsen, der ejer den Gaard, hvori „Pæretofts Nyheder“ har sine Lokaler, saa han antog at være værdig til at tage Ordet paa Pressens Vegne. Redaktør Nokkebølle glædede sig ved at se saamange Kollegaer samlede i den Forening det var ham en Ære at være Formand for, og han vilde udbringe et Leve for en enig og samlet Presse. Efter at endnu adskillige Skaaler var udbragt, hævedes Bordet, og Dansen, der varede til den lyse Morgen, tog sin Begyndelse.

Efter Beneficen.

Tjenestepigen (henter sin Frøken hjem fra Theatret): Hvorledes syntes Frøkenen saa om Stykket?

Frøkenen: Aa, det var sørgeligt, Marie. Tilsidst dør der seks Personer!

Tjenestepigen: Ja, det tænkte jeg straks, for der var saa mange, der slæbte store Kranse med ind i Theatret!

Paa Ballet.

En gammel Laps: Jeg er henrykt, min Frøken, ved at Deres Valg netop er faldet paa mig!

Den 17aarige Baldame (næsten grædende): Hvad skulde jeg gøre! Min Moder har strængt forbudt mig at inklinere for en af de *unge* Herrer.

Troligt.

En gammel rig Frøken (til sin Frier, en ruineret Levemand): Er Deres Kærlighed til mig nu ogsaa virkelig Alvor?

Frieren: Bitter Alvor!

Fra en stor Mund kommer ofte de mindste Tanker.

Et dumt Menneske ligner et højt Hus. Den øverste Etage er altid daarligst indrettet.

Fra „Ravnen"s Panoptikon.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

Adskillige fikse Figurer
fornylig vi modtaget har,
vi fik vore kendte Filurer
forøget med et Eksemplar.
En Slubbert af laveste Klasse,
en fræk og en jammerlig Ka'l,
som uden Samvittighed stjal
af Fattigfolks Kasse.

Paa Frederiksberg han sig tumled'
og Hasselbalck, det er hans Navn,
han svired', han sværmed' og bumled'
og svælged' i Kærligheds Favn;
kun nødig en Tanke han spildte
paa Fattigfolks Jammer og Nød,
blot selv i Champagne han flød
hos „blonde Mathilde".

Den næste Figur vi har faaet,
er Mønsted, en hovedrig Mand,
som rigtig tilgavns har forstaaet,
at pine den tjenende Stand.
Beklage man maa de Personer,
som arbejder paa hans Kontor. —
De lønnes af den Matador
med faa lumpne Kroner.

Blandt Køgehøns var vi saa heldig,
at træffe paa et Eksemplar;
vi opdaged ganske tilfældig
at Racen den *„Bræstrupske"* var,
den har nogle pudsige Vaner,
og er, hvad man kalde, lidt lun,
den hader som ægte Kalkun
de blodrøde Faner.

En Type, som særlig vil more,
er Kammeraad Schmidt fra Korsør,
vi ved hans *„Fortjen'ster"* er store
som Fattig-Anstalts-Inspektør.
Paa Rejse han vil sig begive
For aldrig at komme igen,
dog findes der sikkert ej den,
som beder ham blive.

Med Løjtnant Jacobi jeg slutter,
en flot Kransekage-Figur
som overfor sine Rekrutter
anvender en egen Dressur. —
Gud hjælpe de syndige Sjæle,
naar Holdningen ej er komplet,
og naar de ej punktlig gør „Ret"
med samlede Hæle!

I Varietéen.

Hun: Hør, Gamle, gi'er Du en Flaske Champagne i Aften?

Han: Puh! *Udenlandsk* Drik! Det strider mod min Patriotisme, at nyde sligt. Kellner, to *Carlsbergere!*

Paa Holdepladsen.

En Herre (til Droskekusken): Vil De køre mig til Istedgade 215, 4. Sal i Forhuset.

Kusken: Undskyld, Herre! Rigtignok er min Hest uddannet hos Schumann, men en *saa høj* Skole har den dog ikke gennemgaaet.

I Skolen.

Læreren (efter forudgaaet Forklaring): Hvorfor skal altsaa Eleven elske sin Lærer?

Eleven: Fordi der staar i Skriften, at man ogsaa skal elske sin Fjende.

Læreren: Hvad kaldes den skønneste Tid der begynder, naar alt grønnes og blomstrer?

Eleven: Ferietiden!

Kollegaer.

„Vi er Fagfæller," sagde en gammel Major til en Læge, „thi vore Piller gør ens Virkning!"

Bitter.

Han: De er altsaa sikker paa, at det er Dem umuligt at lære at elske mig?

Hun: Ja, det er jeg aldeles overbevist om.

Han (tager sin Hat): Ja, jeg havde egentlig tænkt mig det. De er vel ogsaa allerede for gammel til at lære noget.

En Søndagsrytters Hjærtesuk.

(Da han blev kastet af): Ja, Maseppa kunde sagtens le — han var bunden fast til Hesten!

Broderkærlighed.

Faderen: Peter, dersom Du oftere slaar Din lille Søster, faar Du Kløl!

Peter: Naar man ikke engang maa prygle sin Søster, saa blæser jeg hele Familielivet et stort Stykke.

Forsøger nogen at gøre *tre Mands Arbejde,* bliver i Reglen de *to* Mands Arbejde *ugjort.*

Trumf igen.

— Det er dog næsten en ublu Betaling for at feje det Par Kaminer?

— Deres Velærværdighed ved nok, at vi Sorte plejer at lade os betale godt.

Godt kørende.

— Fik De saa Deres Kone med Toget?
— Ja væl gjor'e a' de', (pegende paa den Del af Stationen, hvor der staar: „For Herrer", „For Damer"). A satte hinne ind hvor der stoer: For Damer.

Et Stykke Brød.

Af *Hektor France.*

Natten har udbredt sig over Verdensstaden London. I Gaderne lejrer sig en fugtig Taage, som Gaslygternes blege og sitrende Lys knapt formaar at trænge igennem. I de stille Gader hører man kun en forsinket Nattevandrers hastige Skridt, en Berusets Snøften, en Politibetjents regelmæssige og langsomme Gang, og fjærn Vognraslen.

Hele Byen synes at sove. Og dog, hvor mange af de 5 Millioner menneskelige Væsener, som beboer Londons syvhundredetusind Huse, bliver ikke berøvet deres Nattero af Sult, Arbejde, Forbrydelse eller Udsvævelser?

Mange sniger sig gennem de øde Gader, mange søger Ly under Hvælvingerne, i Portkrogene. Andre søger sig forgæves en Plads, hvor de kan hvile sig en Times Tid, uden at blive gennemblødt af den fine Regn. Mangen Forbryder lurer med Mordvaaben i Haand paa at tilrane sig fremmed Gods. Mange sultne venter paa en Barmhjærtig, der vil give dem en Almisse.

Men af alle Elendige er mest at beklage et stakkels Barn, som vanker omkring uden Husly. Det er et Barn uden Forsørgere, forstødt af Samfundet, som i denne Nat fortvivlet søger om et Natteleje og om et Stykke Brød.

Saaledes har den lille Nelly strejfet gennem Gaderne siden Klokken fem om Eftermiddagen.

Drevet af Sulten havde hun begivet sig paa Vej, men skønt hendes bare Fødder og hendes pjaltede Kjole talte et Sprog, som maatte røre Hjærterne, fik hun ikke et Stykke Brød.

I en befærdet Gade havde hun saa strakt Haanden ud mod de Forbigaaende, men i det Øjeblik en Herre vilde gribe i Lommen for at give hende et Par Øre, fik hun Øje paa en Politibetjent ovre paa den anden Side af Gaden. Hurtig havde hun grebet Flugten og ilede, saa rask hendes smaa Ben kunde bære hende, til Drurye-lane Allèen.

Dèr blev hun jaget bort af nogle Kvinder. I Regent-Street fandt hun omsider et lille Skjul i en Gadedør og her blev hun over en Time.

Elegant klædte Glædespiger, der ikke var større end hun, gik forbi hende, de befandt sig paa Jagt efter Mandfolk, spøgde, lo og lagde ikke Mærke til den sultende lille Nelly.

Politiet lod uhindret disse Damer drive deres Spil, thi de var fint klædte og saa krænkede de ikke aabenlyst de gode Sæder.

En anden Sag var det med den lille Nelly. Havde hun bedet en Herre om en Almisse, saa vilde det have været en grov Forseelse.

Havde hun ejet nogle faa Skillinger, saa kunde hun idetmindste købe Appelsiner eller Blomster og sælge dem, saa havde hun kunnet dække sit Tiggeri ved sin Smule Handel. Men om ogsaa man vilde have givet hende en lille Pengegave, vilde hendes sultne Mave bydende have forlangt Brød.

Brød! Brød! Bare hun havde et Stykke Brød!

Alle disse Piger paa 12 og 13 Aar, der gik forbi hende, var ikke saa smukke som hun. Aa, havde hun dog ogsaa en Hat med Blomster, en Astrakankaabe, en fin Kjole og smukke Sko, hun vilde være smuk, smile og passiare med de gamle lystne Narre. Hun prøvede paa at sælge sig til Herrerne, men de stødte hende tilbage og truede hende med Politiet. Hun begav sig igen til Smaagaderne, hvor hendes Usselhed ikke mere generede de Fornemme.

Klokken slog 11, da hun, uden at ville det, naaede til Kirkegaarden St. Pankrass.

Det regnede. — Hendes svage Legeme trængte til Hvile.

Hun begyndte at søge efter en Krog, hvor hun kunde udhvile sig. — Forgæves.

Tilsidst fik hun det Indfald at krybe over Kirkegaardsmuren.

Hun opbød alle sine Kræfter for at komme over. Omsider lykkedes det, Paa Kirkegaarden bemærkede hun et lille Hus, men da der stod en Del Mænd udenfor Døren, skjulte hun sig bag en Grav.

Det var Lighuset, La Morgue. Bliver et Lig fundet, saa transporterer man det herhen, udstiller det offenligt en Tid, indtil Fredsdommeren har Vished om Dødsaarsagen etc.

I Dag havde man bragt en Druknet, der allerede var gaaet i stærk Forraadnelse.

Fredsdommeren traadte først ind i Huset, efter ham fulgte tolv Edsvorne, men der var i det snævre Rum ikke Plads til alle, derfor gik den Ene bag efter den Anden rundt om Liget. (Sluttes.)

Dagen efter.

Tjeneren: Ønsker Hr. *Geheimeetatsraaden* i Dag de samme Bukser, som Hr *Professoren* havde paa i Gaar?

Frieriet.

— Elsker Du mig, Klara?
— Aa, Carl!
— Gør Du, lille Klara? Bare lidt?
— Naa, ja — lidt, Carl!
— Og vil din Fa'er sætte Bo for os, naar jeg gifter Dig?
— Ja, Carl!
— Og tage mig til Kompagnon?
— Ja, Carl!
— Og vil din Mo'er kun komme, naar jeg indbyder hende?
— Ja, det vil hun sikkert, Carl!
— Og dine Søskende ligesaa!
— Naturligvis, Carl!
— Og din Gamle vil betale min Gæld?
— Det vil han nok, kære Carl!
— Kære, søde, vil Du være min Kone?
— Nej, Carl!

Man siger, at Penge gør ikke lykkelig, men alle Mennesker lader det desuagtet komme an paa en Prøve.

Sminken og Lussingen er Søskende; de har den samme Legeplads.

Gardisten synger.

Mel.: Jeg har væ't Tollerist.

Je' æ Kongens Gardist,
ded æ sikkert aa vist,
aa ded æ je' blandt mange flere;
je' ka' hoppe om saa let,
je' ka' gøre „Rør" aa „Ret"
aa for Kejseren smukt præsentere.

Je' ka' skyde mæ' Patron,
je' ka' pudse min „Kanon",
je' ka' hulde mine Knapper pene;
aa je' slide ka' for to
i en Lade aa en Lo,
naar je' noued' derved ka' fortjene.

Paa Amalienbor' je' har
staaet Skildvagt saagar,
aa paa Bernstof je' osse har vaaren,
der va' Tjenesten ej let,
je' har mange Gange væ't
ne'r aa „tærske" paa Vintappergaar'en.

Men saa tjente man jo „Gryn"
aa saa ku' man gaa i Byen,
naar der ikke var noued' aa bestille;
aa saa drak vi Øl og Puns,
Jøsses! ja je' siger kuns,
ded va' ellers et ordentligt Gilde.

Ja, ded va' en dejlig Tid,
naar man gøre sig lidt Flid
ku' man ha' ded som Blommen i Ægget;
kuns a' et' va' je' ked,
der va' nemlig ded ve'et,
alle Folk gik aa mumled' i Skæget;

Om, at ded va' en Filur,
der i Kongens Mondur
vilde andre Folk underbyde;
men vi svared' dem mæ' List:
Naar man fø'st æ Gardist
har man at hulde Kæft aa adlyde.

I Restavranten.

Opvarteren: Hvad ønsker De?

Gæsten: En Bøf — men *stor!* Jeg er meget nervøs. enhver *Smaalighed* ophidser mig.

Misforstaaelse.

Assessoren: Hvor bor De?

Vidnet: I Overgaden.

Ass.: Neden Vandet?

Vidnet: Næ, bevares, Hr. Assessor, helt oppe paa Knasten.

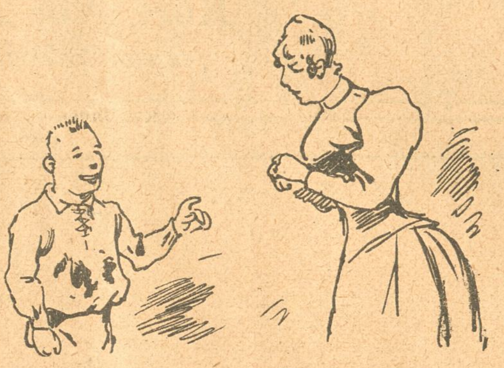

Da Peter kom hjem.

Moderen: Men, Peter, Du har jo store Blækklatter paa Din nye Sportsbluse!

Peter: Næ, Moer, det var „Politiken"s *Neger,* som vilde slaas, og saa kom hans Næse til at bløde.

Ved Eksamen.

Professoren: Kan De sige mig, naar *Macchiavelli* døde?

Kandidaten: I Aaret 1527.

Prof.: Véd De ogsaa hvilken Dato?

Kand.: Den 22. Juni.

Prof.: Meget godt. Det glæder mig, at De véd saa god Besked. De har maaske særlig beskæftiget Dem med italiensk Historie?

Kand.: Næ, men jeg har nylig læst det i et eller andet Blads „Mærkedage".

Felttjenesten.

Løjtnanten: Tænk Dem, 49, at De en Aften staar paa Forpost. Pludselig dukker en Skikkelse op bag Dem og De føler Dem omslynget af to kraftige Arme; hvad raaber De saa?

49: Gaa væk, Maren, la' mig være!

Hvem der ofte bringer sin Avtoritet i Erindring røber derved, at den staar paa svage Fødder.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Kort over „Goosen"land

ogsaa kaldet „Goose"reden.

(Kan udvides.)

Nr. 40.

Ravnen

Søndag d. 7. Oktober 1894.

Lille Marie: Bedstemo'er, hvad er det for en der flyver der oppe i Luften?
Bedstemoderen: Det er en Drage, mit Barn.
Lille Marie: Kan Du da ogsaa flyve, Bedstemo'er?
Bedstemoder: Nej, hvor falder Du dog paa det?
Lille Marie: Jo, Fa'er sagde i Gaar at Du var en gammel Drage!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Vores Rigsdag kom sammen saa glad,
selv *Lars Dinesen* atter var bleven
rask og ønsked at røre med Sleven,
for at lave en god Skefuld Mad;
men til Formand de *Sofus* dog fik,
Viceformænd blev *Stadil* og *Trier*,
:,: den er gnaven for Bojsen, jeg si'er:
I det Valg var der s'gu Symbolik. :,:

Henning Matzen er ædru paany,
for imens paa Forliget man pukked'
han i smaa Sorte Sorgerne slukked',
nu den lille Professor er kry,
hvad der forestaar kan af hans *Speech*
fra Hr. Liebes Slol sagtens man fatte,
:,: med Fortolkning Forliget skal ha' de',
Matzen klarer det med Symbolik. :,:

Nys Studenter har været til Fest,
der blev *Esmann* saa morderlig gnaven,
vilde dunke Hr. *Steincke* i Maven,
og saa syntes de jo det var bedst,
at det løs paa Revolvere gik,
og tog ud hvor der før har staa't Telte,
:,: men i Luften de skød, de to Helte,
jo for ser De, det er Symbolik. :,:

Sikken Tid, den er morderlig gal,
selv de Blinde gaar om og har Syner,
og de bander og tordner og lyner
imod Ritmesteren, *Allan Dahl.*
Naa, paa Kasserne maa man ha' Kig,
se sig for maa de Blinde min Sandten,
:,: men man undres ej over, vi fandt en
Smule deri, som er Symbolik. :,:

Naa saa fik vi da Franskmænd at se,
som kan spille Tragedie med Slør paa,
og det sgu en Tragedie med Klør paa,
naar den spilles af *Lugné Poé,*
og naar til Forklaring man fik
af Hr. *Bang,* en Forklaring med Fagter
:,: saa forstaar man de rædsomme Magter
som ligge i slig Symbolik. :,:

I Eksercerhuset.

Sergeanten: For Satan, 73, De vil være *Professor,* og kan ikke engang komme op paa Hesten?! Hvordan Fa'en vil De saa komme op paa Katedret?

Det frieste Teater.

Hr. Gustav Esmann holdt i Søndags Morges Generalprøve paa sit nye Stykke: En Duel i det grønne.

Forfatteren spillede selv Stykkets ene Hovedrolle og Hr. Evald Steincke den anden. I mindre Biroller bemærkedes Herrerne Stud. jur. Aage Esmann og Hr. Knud Berlin. Lægens lille Rolle var betroet til Hr. Axel Thomsen.

Om Udførelsen er kun det at bemærke, at den var i enhver Henseende vellykket. Den obligate Ørefigen faldt med Smæld og Myndighed og selve Duelscenen var i høj Grad virkningsfuldt arrangeret. En lille Smule Nervøsitet hos de Spillende maa tilskrives Lampefeberen.

Den endnu ikke færdige tredje og sidste Akt, der skal foregaa hos Politiet, imødeses med en vis Interesse.

Den unge Hertug af Orleans har sagt, at han vilde til Paris, om det saa skulde koste hans Hoved.

Det er unødvendigt! Hovedløse Regenter har Frankrig havt nok af.

Paa Slotspladsen.

— Gud, G'da Emilie! Hør, sig mig, hvem er den fine Herre, der sa'e Farvel til Dig?

— Det er min Kæreste!

— Din Kæreste! Er Du bleven forlovet? Hvornaar? Hvad bestiller han?

— *Ingenting! Han er oppe i Ministeriet!*

I Skolen.

Lærerinden (efter at have fortalt Børnene Æventyret om Tornerose): Hvormed vækkede altsaa Prinsen Tornerose? Hvad gav han hende? Svar Du Olga!

Olga (tier.)

Lærerinden: Naa han gav hende det samme, som Din Moder hver Morgen hilser Dig med, straks naar Du vaagner. — Hvad gav han hende saa?

Olga: En Skefuld Levertran!

Den Udannede bliver mest ugemytlig, naar han vil være gemytlig.

En amerikansk Redaktør mistede nylig to gamle Abonnenter paa følgende Maade: En Fader til Tvillinger ønskede at vide, hvorledes han bedst kunde bringe dem gennem Tandperioden, og Nr. 2 bad om Oplysning, hvorledes han kunde rense sin Frugthave for Myriader af Græshopper. Redaktøren svarede under Rubriken „Brevkasse", men forvekslede Spørgernes Navne. Saaledes fik Tvillingefaderen dette Svar: „Bedæk dem omhyggelig med Halm og stik Ild i det, saa vil de paa et Par Sekunder være de smaa Plageaander kvit". Manden med Græshopperne fik følgende Raad: „Giv dem lidt Castorolie og gnid Gummerne let med et Stykke Elfenben."

Storstadsleben.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Hvis no'en si'er vor Hovedstad
er kedelig og indgetogen,
saa si'er jeg: Nej, hør ved De hvad,
den Storstad er saa godt som nogen.
Paris har nok sin Boulevard,
hvor Folk kan tumle sig fornøjet.
Berlin sin „Unter Linden“ har,
— men vi — vi har s'gu „Strøget“

Hvem der ej tror vort Strøg er flot
kan blot en Aftenstund probere,
straks ser De, at man rigtig godt
kan promenere, kokettere.
Og ud paa Natten, hillemænd,
begynder rigtig Lystigheden —
paa Ama'ertorv er vældigt Spænd
og Sjov ved „Storkereden“.

Hver Hovedstad som Residens
er stolt, at den en Garde ejer,
herhjemme har vi dog en „Jens“,
som andre Jenser svært opvejer.
Han ej alene stille kan
for Majestæten til Parade, —
for rige Bønder tærsker han
og fylder deres Lade.

De store Byer prale med
at Kæltringe de har paa Lager;
vi kan vel ogsaa tale med
i den Slags smaa pikante Sager.
Vi har saa mangen fornem Skalk,
at nævne alle bli'er for mange,
jeg vil blot nævne Hasselbalck —
— hvad vil De mer' forlange?

Og efter Apothekersvig
som her vi har skal søges længe,
det gælder blot at blive rig
i Hast for syge Staklers Penge.
Vi Helvedsprædikanter har,
som tordner løs mod Næstens Vandel;
ja, vi Personer har saagar
som driver — Børnehandel.

Som sagt, vor By er godt nok med
saasnart det Storstadsleben gælder,
selv Forsvarsbrødre vil ej Fred,
en *Heller* heller ud de hælder.
Ja, København er saagu go',
som Storstad er den ikke valen,
— dog Varieté paa Østerbro,
det strider mod Moralen.

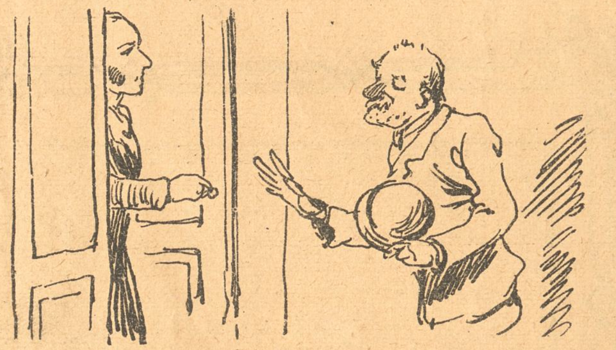

Høflig.

„Fægtemesteren“ (ved Døren, afslaar en Gave): Næ, ellers Tak! Jeg kommer bare for at gøre min Afskedsvisit, desformedelst at jeg i Morgen skal tiltræde en længere Brummetur!

Hjærtesuk.

Nu har vi været stuvet som Sild i et fuldtproppet Ekstratog — vi har sovet elendigt i et overfyldt Hotel — vi har faaet daarligt Mad og usselt Øl, og Verden kalder os — Fornøjelsesrejsende!

God Jagt.

— I Deres Jagtdistrikt sker der vel ogsaa undertiden store Forandringer?

— Aa ja, *Jægerne* skifter, — men Harerne bliver bestandig *de samme!*

De Børn.

Schmidt er i Besøg hos Brandts og lader deres lille Søn ride paa sit Knæ. „Hop, hop, hop! Det er morsomt, ikke sandt, lille Ven“!

Drengen: Jo—o, men jeg vil dog hellere ride paa et rigtigt Æsel!

Moderen (efter at hun har givet lille Oskar en Omgang med Spanskrøret): Ja, saadan noget maa der til. Den vise Salomon sagde: Hvem der elsker sit Barn tugter det!

Lille Oskar (grædende): Det sa'e han vist ikke, da han selv var en lille Dreng!

Tanten (til lille Ellen, der for første Gang har været til Koncert): Naa, hvorledes har Du moret Dig?

Ellen: Aa, der var en Dame, hun skreg forfærdeligt, fordi hun havde glemt sine Ærmer hjemme, og saa var der en Opvarter, som spillede Klaver.

I Kunsthandelen.

— Hvad koster denne *Bondefamilie?*

— 150 Kroner.

— Aa, gaa væk! 150 Kroner for saa simple Folk? Forleden købte jeg hele *Kongefamilien* for 5 Kr.

Landsting.

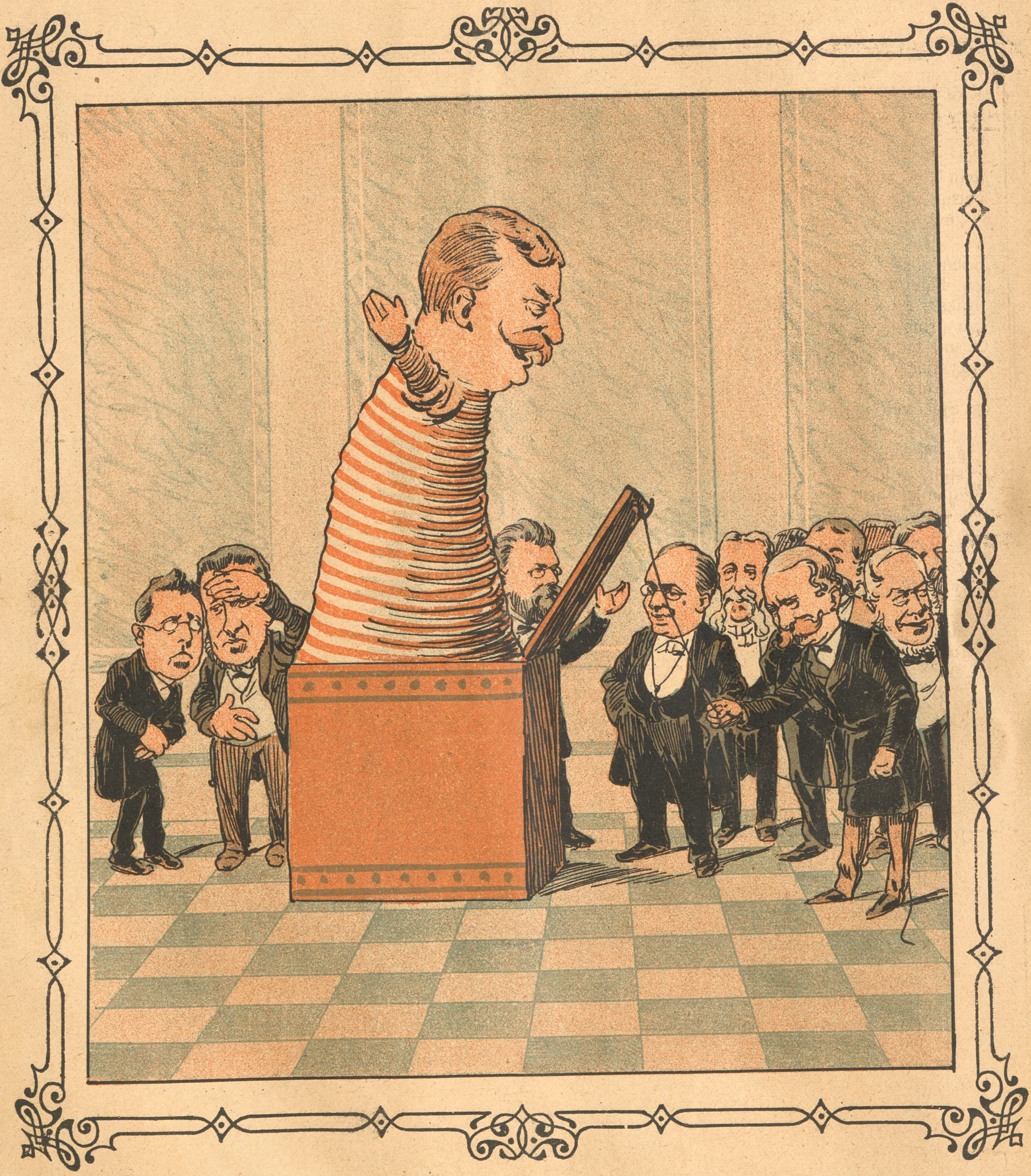

Provisor

Folketing.

riets Ophør.

Et Stykke Brød.

Af *Hektor France.*

(Sluttet.)

Efter at de havde besigtiget det, gik de tavse ud igen, hvor nogle, som ikke havde kunnet taale den skrækkelige Stank, ventede paa dem. Det var Liget af en druknet Matros, de havde synet.

Politibetjenten forsøgte at lukke Døren i igen, men den var af Regnen bulnet saa stærkt ud, at Forsøget mislykkedes. „Der er sg'u Ingen, der stjæler ham," tænkte Betjenten, og forlod Kirkegaarden tilligemed de Andre.

Fredsdommeren og de Edsvorne begav sig til det nærliggende Raadhus, hvor de tog Plads om et rundt Bord og debatterede om Aarsagerne til Ulykkestilfældet.

Politibetjenten berettede, at han i Matrosens Lommer havde fundet et Bundt Nøgler, en Blyant og nogle faa Øre.

„Intet videre?" spurgte Fredsdommeren.

„Nej!" svarede Politibetjenten.

Men i en af Lommerne laa der noget, som Betjenten ikke havde fundet, det opdagede Nelly.

Under Raadslagningen var hun gaaet ind i Lighuset, og havde lagt sig ned paa Stenfliserne.

Men Kulden og Sulten lod hende ikke faa Ro. Hendes Knæ rystede, Tænderne klapprede og i hendes Mave brændte det som Ild. Uden Ro, uden Hvile væltede hun sig paa det kolde Stengulv.

„Jeg er sulten," klagede hun i et væk. Tilsidst stod hun op og nærmede sig den Døde. Hendes Fingre gled hen over det oppustede Lig, beføIte dets endnu vaade Klæder og undersøgte Lommerne. „De er maaske ikke tomme," mumlede hun. Maaske finder jeg nogle Penge i dem. Jeg vilde rigtignok ikke drukne mig, saa længe jeg endnu havde et Par Øre." De smaa Hænder greb endelig en Genstand, der var vaad og blød at føle paa.

Brød! Brød! jublede hun. I et Nu havde hun begærlig slugt det fundne.

* * *

„Saaledes var Ulykkestilfældet et Held for mig," tilføjede Nelly, idet hun endte sin Fortælling „thi var Matrosen ikke druknet, saa vilde jeg været død af Sult og havde ikke nu den Fornøjelse at drikke Champagne i saa elskværdige Herrers Selskab."

„Og hvorledes kom De ud af Kirkegaarden, yndige Nelly?"

„Den næste Dag strejfede jeg frysende om paa Kirkegaarden. Opsynsmandens Kone lagde Mærke til mig og kaldte paa mig. Hun tog mig ind i sit Hus, befalede mig at fyre i Ovnen, og lavede mig en Kop Te. Derefter betroede hun mig til en Politibetjent, som bragte mig til Politikamret. Jeg blev funden skyldig i Vagabondering og man sendte mig til Arbejdshuset.

Efter tre Aars Forløb blev jeg igen sat paa fri Fod.

Under mit lange Ophold i Tvangsarbejdsanstalten var jeg bleven en voksen Pige. I en Kirke kom en gammel Frøken i Snak med mig, hun var en from Dame, der gjorde særdeles meget for kristelige Anstalter. Da hun havde Brug for en Tjenestepige, kom jeg i Tjeneste hos hende. — Jeg maatte arbejde uden Ophør, den gamle Frøken pryglede mig ofte og gav mig ikke saa megen Mad, at jeg kunde spise mig mæt. Jeg blev magrere og magrere.

Jeg følte mig lige saa ulykkelig, som da jeg var i Arbejdshuset. En gammel værdig Herre, som ligeledes understøttede Hedningemissionen og var i Bestyrelsen for et Vaisenhus, besøgte jævnlig min Frøken. Og — De vil forbavses mine Herrer — denne fromme Bedebroder med de himmelvendte Øjne var den, som tre Aar tidligere havde sendt mig til Arbejdshuset."

„Mine Herrer! Jeg drikker paa hans Sundhed, det var ham, som da jeg var en fjortenaarig Pige opdrog mig til mit nuværende Liv."

Den lille Nelly rejste sig, greb sit Glas, tømte det, lod det fylde paany og løftede det:

„Lad os ikke glemme de Døde," tilføjede hun, „jeg drikker paa den Druknedes Minde!"

Slaget.

Mel.: Paaskeklokken kimed' mildt.

Kirkeklokken kimed' mildt fra vor Frue Taarn,
Rigsdagsmændene vandred' ned til Rigsdagsgaar'en;
slutter Kreds og staar fast, Sammensmæltermænd,
Bojsen raader. naar vi fange Sejr igen.

Kommen hid i Mulm og Nat var den ganske Hær,
Bojsen knapt fik Tid til at mønstre hver især.
Slutter Kreds og staar fast, var Parolens Ord;
Bojsen præsidere skal ved Formandens Bord.

Aabent Brev dem samlet har, Haab var Bojsens Skjold,
Danmark skulde rejses paa Sammensmæltnings Vold.
Slutter Kreds og staar fast, alle Bojseus Mænd,
nu der skrides skal til Formandsvalget hen.

Navne lød og Stemmer faldt, Bojsen fik for faa,
Høgsbro kunde atter til Formandspladsen gaa.
Slutter Kreds, græd i Flok, alle Bojsens Mænd,
sløjt Udbyttet var af Sammensmæltningen.

Over Bojsens brustne Haab Valget gik sin Gang,
tænk, selv Trier blev valgt og fik Viceformau ds Rang.
Slutter Kreds, sænk jert Blik, Sammensmæltermænd,
aldrig fanger I vist nogen Sejer igen.

Vegen er for Overmagt Bojsens lille Flok,
ej de store Ord viste sig at være nok.
Slutter Kreds og skæld ud, Sammensmæltningsmænd,
Skibbrud midt i Havnen er just heller ingen „Spænd".

Blegnet er saa mangt Haab, end I er de faa,
dog for Højres Sag er I endnu nok at slaa.
Slutter Kreds og staar fast, Sammensmæltningsmænd,
Bojsen raader, naar I fange Sejer igen.

Ubehagelig Variation.

Aagerkarlen: Ja, ja, vist saa, altid smukke Ord, men Penge har De aldrig til mig.

Skyldneren: Jeg kan ogsaa affærdige Dem med stygge Ord, naar De absolut vil ha'e det. Herut, elendige Aagerskurk, og vov ikke at komme mig for Øjne igen Du lumpne Karl, førend jeg engang har Penge!

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er dog en rar Ting, min Kære, som alting er viselig indrettet, for lisom Tivoli lukker og Folk er bleven ked af Hasselbalchs Morskabsteater paa Frederiksberg, der nok ikke bli'er Inspektør Lyngbys Sorgenfri, saa lukker Rigsdagen og de andre Varietter op og præsenterer Publikum en Mængde nye gode Numre, af hvilke Landsthinget denne Gang møder med de fleste. Det var lisom en hel Premiere i Mandags. De nye Thingmænd blev gratulerede af de gamle og de genvalgte lod som de var hjemme, og kongevalgte *Rump* var akkurat lisom den gamle Rump, der blev kasseret af Vælgerne; men selv om Thinget endnu bliver Skuepladsen for en eller anden *Kabale*, saa er det dog for bestandig forbi med *Liebe.* Nogle sa'e, at han vilde blive helt borte, men andre mente, at han kom nok igen alligevel for at gøre Estrup og Goos Selskab i de Meniges Kompagni og passiare med dem om svundne Tiders Storhed. Dagens vigtigste Størrelse og Helt var naturligvis den lille Professor *Matzen,* der blev Formand, og som forinden Valget geskæftig vimsede omkring, slog en Basseralle af først med „Avisens" Musmann og saa med Nellemann, og imellem lisom skævede til Formandsstolen som om han tænkte: bare den nu ikke steiler med mig lisom Hesten forleden, men da han saa blev godt og vel janfri med 35 Stemmer og med Hensyn til de 25 „blanke" kunde sukke lisom i sin Tid Liebe: det var altsaa dem, der ikke vilde ha'e mig! saa kastede han meget pænt Jord paa sin Forgænger og viste sig som dennes værdige Efterfølger i to Ligtaler over Dresing og Rosenørn, der ikke er Gengangere saadan som Goos og Admiralen — d. v. s. ikke Mathildes Admiral, men Carstensen — og Rump og endnu flere Landstingsmænd, som blev slaaede ihjel af Vælgerne, men stod op igen som kongevalgte, akkurat lisom de gamle nordiske Kæmper i Valhal, der stadig begyndte forfra, hver Gang de maatte bide i Græsset. Det kan nu være galt nok med Gengangerne, men værre er det dog med *Breinholt,* der tog Afsked i forrige Samling, men alligevel kommer igen, oven i Købet som *Dobbeltgænger,* for nu er der *to* Breinholter i Tinget, til stor Kvide for de stakkels Referenter, hvis den ny Breinholt slægter sin Navner paa. Men er det ikke sørgeligt med Organet for den højeste Oplysning? Tænk, „Politiken" lider af Storhedsvanvid! Paa sin *tiaarige* Fødselsdag i Mandags fantaserer det ulykkelige Blad om Udødelighed og om Elefanternes mærkelig høje Alder. Det er dog virkelig at gøre en Myg til en Elefant! Tak for Kaffe!

I Selskabet.

— Hvad grunder De saa dybt paa, Hr. Løjtnant?

— Om Forladelse, Frue, jeg tænkte just paa, hvorfra jeg skulde have faaet en Uniform, hvis jeg var kommen til Verden som *første* Menneske!

Sympati.

— Hvorledes vil De da befri mig for min Hovedpine?

— Ganske simpelt. Ved Sympati. Giv mig et af Deres Haar.

— Værs'arti'!

— Tak. Dette Haar graver jeg nu ned i indviet Jord, naar Maanen er i første Kvartèr, og nøjagtig til samme Tid vil De være befriet for Deres Hovedsmærter.

— Tak skal De ha'e. Farvel!

— Nej, stop lidt, min Herre, det koster tre Kroner!

— Godt, her ser De tre Kroner i min Haand. Naar Maanen er i første Kvarter graver jeg ligeledes Pengene ned i indviet Jord, og saa snart Hovedsmærterne har forladt mig, vil de tre Kroner ved Sympati finde Vejen til Deres Lomme!

Fra Gaden.

— Men Alma, hvor Du ser straalende ud i Dag! Hvad er der paa Færde?

— Jeg er nylig bleven inviteret til Bryllup.

— Og det kan gøre Dig saa henrykt?

— Ja, for ser Du — det er tilfældig mit eget!

I Pensionatet.

Fruen (til en Kostgænger, der lader sig iskænke den sjette Kop Kaffe): De holder nok meget af Kaffe, Hr. Petersen?

Petersen: Ja, saadan ser det jo ud, Frue, naar jeg maa skylle en saadan Masse Vand ned, for dog at faa en Smule Kaffe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

I Spisekamret.

Interiør fra Danmarks næstbedste Administration.

Nr. 41.

Ravnen

Søndag d. 14. Oktober 1894.

Jean Volders.

(Se Teksten inde i Bladet.)

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Bal i Haven.

Fra Køge Kreds til Integade drog
Deputationer, som sku' *Hørup* plage,
men Fatter Hørup som en gammel Mand er klog,
han vil ej mer sit Køge Huskors tage,
lad *Ole Olsen* mod *Alberti* gaa,
i „Politiken“ Hørup blot vil staa,
der kan han end sin Venstrenæve knytte,
men Rigsdagsmand? hvad Fanden kan det nytte!

I Lørdags skulde Kongen ha' Revy,
og hele Garnisonen ud var rykket,
snart Slaget gik sin Gang med Røg, men føj og fy,
Hans M. os snød den Gang det kom til Stykket
og sendte Kronprins *Fredrik* — han er kær —,
der mønstrede den tapre danske Hær,
som en Gang skal til *Bahmsons* Forter flytte,
men Herre — Herregud hvad kan det nytte!

Med Sygdom plages Ruslands store Zar,
han nok en Del af Hjærtebanken lider,
men den maa heller ikke være vid're rar,
for Nihilister har han alle Tider,
de blanded' gærne Gift udi hans Mad
og undergravede hans Hovedstad,
sit gode Skind han evner ej at hytte,
at være Zar, hvad Fanden kan det nytte.

I vores Folketing Hr. *Bojsen* stod
og talte om Finanslov ordinære,
som omvendt Synder, der har lovet Syndebod,
han holdt de ny Ministre højt i Ære;
men skidt er Status, *Scharling* sa'e ved Gud,
husk Hærlov og Teaterunderskud;
det er da klart, at Vælgerne er snydte,
for sligt Forlig, hvad Fanden kan *det* nytte.

Det kan ej være nogen Mand til Gavn
at tage Ophold hos en Jordemoder,
en Journalist med gammelt demokratisk Navn
i Pengepresseri sig derved roder,
og justement fordi hans Jordemo'r
en Fosterdrivers Navn ham skjult betro'r,
han ej for Politiet sig kan hytte;
thi Truselsbrev det kan s'gu ikke nytte.

En ung Dame paastaar, at hendes *Moder* stadig *fornyges* i den Grad, at hun inden ret længe bliver *yngre* end Datteren.

Fra *Pæretoft* skrives til os:

Sæsonen er nu i fuld Gang og fra de Pæretoft'ske Scener tolker vore dygtige Skuespillere Digternes lidenskabelige Ord, medens udenfor den røde Lygte kaster sit opmuntrende Skær hen over Gaden. Den dramatiske Klub „Medora“ har hver Aften fuldt Hus til „Hakon Jarl“ og andre klassiske Stykker, og de to andre dramatiske Foreninger har i Aar haft en Forsæson saa glimrende som ikke i mange Aar.

Der er ved de sidste to den Mærkelighed, at de begge spiller Stykker af én Forfatter, Hr. Mads Sørensen, der tillige er Direktør for den ene Forening: „Amalies Minde“. Medens de i den anden Forening: „Severines Lyst“ har spillet et af Hr. Mads Sørensen bearbejdet Stykke „Børsmatadoren eller Hovmod og Adel“, har nu „Amalies Minde“ for nylig lagt for med et andet af samme Forfatter, der hedder: „Adel og Hovmod eller Børskongen“. Begge Stykker er storslaaede Vidner om deres Forfatters overlegne Vid og Aand og Evne til at bygge en Konflikt og løse den. Samtidig med at Publikum hver Aften jubler over Børsmatadorens Slagrepliker, hulkes der over Børskongens Datters haarde Skæbne, og Teatrene tjener mange Penge.

Paa selve den Pæretoft'ske Hovedscene er der for nylig bleven opført et lille en Akts Stykke af Teatrets bekendte Elsker, Hr. Mikkel Mikkelsen. Stykket, der hedder „Efter Daggry“, handler om et Par gamle Degnefolk, der sidder og taler om deres Datter, som er gaaet Morgentur. Hun kommer og er opløst i Taarer; en ung Mand har spurgt hende om Vejen til Smørumnedre og er derpaa gaaet sin Vej. Et Øjeblik efter arriverer den unge Mand for at gøre en Undskyldning for sin Frækhed, og det oplyses samtidig, at de elsker hinanden, hvorpaa Degnen lægger deres Hænder sammen med de Ord:

Det er ikke første Gang, at Degnen har sagt Ja og Amen, og det bliver vist heller ikke sidste.

Stykket gjorde stor Lykke, og dets Forfatter, der selv spillede den unge Mands Rolle, blev meget feteret og beundret.

Ondskabsfuld.

Baronen (der har anskaffet sig en ny Paryk): Sig mig, kære Frøken, synes De at jeg har forandret mig noget?

Frøkenen: Ih, ja, De har jo faaet Maaneformørkelse!

Da Mikkelsen en Dag blev lynende vred paa Jokumsen udbrød han: Du fortjente, at Du i hundrede Aar skulde danse Galop barfodet paa Glasskaar med Din Svigermoder!

Et godt Raad.

Den unge Grøn havde besluttet at gifte sig og udbad sig Faderens Samtykke. Faderen svarede: „Din Kæreste har intet og Du har lige saa lidt. Alligevel vil I gifte Jer. Det er Vanvid, Børn! Tænk dog over Sagen. Uden Penge skal man ikke begynde nogen Krig.“

Flytte-Vise.

Mel.: Det Kalifornien er et Land uden Lige.

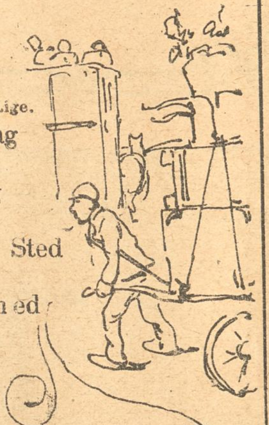

Paa Tirsdag har vi den rare Dag
Folk skal flytte;
jeg arme Djævel skal selv i Lag
med at flytte.
Der findes dem, der fra Sted til Sted
glad kan flytte, —
men rent ud sagt jeg er ikke med
paa at flytte.

Der er et skrækkeligt Roderi
ved at flytte,
jeg derfor helst vilde være fri
for at flytte;
men Mutter si'er: Her skal Skabet staa
vi skal flytte,
og som en Fredsven jeg altsaa maa
til at flytte.

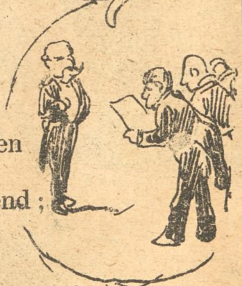

Hr. Estrup bort fra sin Taburet
maatte flytte,
han havde ellers ej ganske let
ved at flytte.
Os kan det være eins Bier hvorhen
han vil flytte.
„Adressen“ fik han af Højres Mænd;
— — La' ham flytte!

Vor Landstingsformand, Hr. Liebe, sa'e:
Jeg vil flytte.
Op paa hans Plads kom Hr. Matzen da
til at flytte.
Selv Frede Bojsen, det sølle Skrog,
maatte flytte.
Fra Duksens Plads hen i Skammekrog
blev han flyttet.

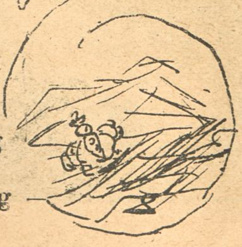

Der findes meget, ja det er vist
som bør flyttes,
Det *nu* Bestaaende maa tilsidst
ogsaa flytte,
det gamle maa for det ny engang
saagu' flytte
og hermed slutte jeg vil min Sang
Jeg skal flytte!

I Panoptikon.

(foran Dødsmaskerne):

— Nogle af disse Døde synes at le. Hvad mon de ler af?

— Af de Levende.

Altid noget.

— Hvad hører jeg! Har Du forlovet Dig med et Menneske uden Formue, uden Herkomst, uden Navn ...?

— Uden Navn! Næ Du maa undskylde! Han hedder Petersen!

En Kvinde er altid smuk, naar hun er god.

Smigrerier er de falske Nøgler til Medmenneskernes Hjærter.

De Børn.

— Tante, er Du tilrøget?

— Men Aksel dog — —!

— Jo, for Fa,er si'er, at Du er et rigtig gammelt *Pibeho'ede!*

Skanker og Skoser.

Nede ved „Storkereden“ er det i den senere Tid gaaet livligt til. Folk, der finder det for tidligt at gaa i „Reden“, vel at mærke deres egen, tager ikke i Betænkning at gaa i Storkereden efter Smaamønt. Det er i det hele taget en net „Rede“lighed.

* * *

Løvinden „Tony“, der gik i (Løve)graven af Sorg over det daarlige Besøg i Tivoli i Sommer, er i disse Dage levet op i Hof- og Stadsrettens Præmisser. National havde averteret: Der Løwe kommt, men den kom dog ikke. Saa anlagde Hr. Ferdinand Müller med sandt Løvemod Sag mod Hr. Jakobsen for Kontraktbrud. Hr. J. blev dømt til at betale — 1250 Kroner — og nu er den Løve ude af Verden for anden og forhaabentlig sidste Gang.

Tony — og „money“*) — det rimer for Resten; ikke sandt, Hr. Jakobsen?

* * *

Den Middag, som Hr. Bahnson har i Vente, og som ivrige Beundrere af den afgaaede Krigshelt byder paa, kommer efter Forlydende til at lyde paa:

Messingsuppe,
Torskehoveder *(hjemmebragte)*
Bankekød *a la Slukefter*
Kanonføde, *(forskellig)*
Dessert, *(blaa Bønner etc.)*
Kaffe med Slavekognak.

* * *

Direktør Abrahams tænker efter Forlydende paa inden lang Tid at tage „Revuen“ op. Den gik godt i Lørdags ude ved Gentofte.

*) money = Penge.

En Jubilar.

Assessoren: De har jo allerede tilbragt 25 Aar i de forskællige Straffeanstalter.
Tiltalte: Næ, inte endnu, Hr. Assessor, jeg mangler de otte Maaneder, som der nu venter mig, i mit 25 Aars Jubilæum.

I Lejren.

Kaptajnen: Hvad er Du saa fornøjet over, Mads?
Oppasseren: Jo, Hr. Kaptajn, for nu har det ikke bidt mig i hele fem Minutter!

Den rare Telefon.

Hr. Wood befandt sig i sit Kontor og strakte sig saa behagelig i sin magelige Lænestol, som kun en Millionær er i Stand til; derhos røg han en Havanna-Cigar, saa tyk og vellugtende, som det kun passer sig for en Storkapitalist.

Men Hr. Wood kunde tillade sig denne Luksus, han blev jo regnet blandt de rigeste Mænd i den rige By Boston. Ja, han kunde tillade sig mere end det. Undertiden havde han Hovedbrud nok med at spekulere ud hvilke nye Overdaadigheder han skulde finde paa for at sætte en Del af sine mange Penge over Styr. For kort Tid siden havde han havt et storartet Held med en Spekulation i Svinefedt, og en ustandselig Dollarregn udgød sig over hans skaldede Hoved. Han beboede en Villa, der laa et Par Mile fra Boston. Denne Villa var overlæsset med Kostbarheder, Gobelinstapeter, af hvilke hvert enkelt kostede en Formue, prydede Væggene, og paa Tapeterne hang moderne og antike Malerier af stor Værdi. Ikke mindre fremragende var Skulpturerne. De polstrede Møbler var fuldendt smukke og kostbare, saa at de fleste Besøgende manglede Mod til at komme dem nær. Hr. Wood var en Mand med overordenlig Kunstsans. Nylig havde han købt en ægte Meissonier, hvilket kostbare Maleri af Mangel paa Plads maatte anbringes i Køkkenet. Dermed var det naturligvis forbi med at anskaffe Kunstgenstande og han maatte finde paa noget nyt, for at faa sin overflødige Mønt til at rulle.

Saa fik han en Dag en fortræffelig Idé. En direkte Telefonforbindelse mellem Villaen og Forretningshuset i Byen! Det maatte være en prægtig Ting, tænkte den heldige Spekulant i Svinefedt; min dyrebare Hustru kan da gennem Telefonen meddele mig,, naar hun vil gaa i Operaen eller til Koncert, uden at vi, som hidtil, behøver at blive enige om den Slags Ønsker inden jeg om Morgenen tager hjemmefra.

Hr. Wood lykønskede sig selv til denne gode Idé og overdrog en Fagmand at anlægge Ledningen. Inden kort Tids Forløb var Telefonledningen med Tilbehør i Stand. De fornemste Bostonere blev grønne af Misundelse over denne Begivenhed, men Hr. Wood blussede af Glæde, da han første Gang pr. Telefon kunde spørge sin bedre Halvdel, om hun nærede et eller andet Ønske.

Saa vidt var Sagen i Orden, da Hr. Wood, som i Begyndelsen omtalt, strakte sig behagelig i sin Lænestol og anstillede Betragtninger over, hvor rart det er i denne Verden at have lidt Smaapenge mellem Hænder. Da ringede Apparatet og meldte, at man i Villaen ønskede at tale med ham.

Han rejste sig og sagde halvt højt: „Hun vil sikkert i Aften høre Operaen „Rigoletto."

Saa raabte han ind i Telefonen: „Hvad befaler mit lille Sukkerlam?"

„Undskyld jeg er ikke den Person De antager."

„Med hvem har jeg da den Fornøjelse? — raabte Hr. Wood.

„Smith, Indbrudstyv," kom det tilbage.

„Jeg har vist ikke rigtig forstaaet, hvad De sidst sagde," mente Hr. Wood meget forbavset.

„Jeg hedder Smith og er Indbrudstyv," lød det ganske tydelig gennem Telefonen.

Hr. Wood skiftede Farve.

„Driv nu ingen Løjer, men sig mig, hvad De vil, og hvem De egenlig er?" telefonerede han med hævet Stemme.

„Det glæder mig, at De tager Sagen saa gemytlig. Hør altsaa efter. Jeg er med mine Folk trængt ind i Deres Villa, har kneblet Deres Frue og Tjenerskabet, og saaledes er som De ser, alt i min Magt. Hør nu bare rolig efter hvad jeg siger Dem, thi det vilde ikke nytte Dem en Snus, hvis De vilde tilkalde Politiet. Saa snart De lader Dem henrive til en Ubesindighed, det vil sige, hvis De fjærner Dem fra Telefonen, staar Deres Villa i Flammer. Jeg har ladet flere Bundter Hø bringe ind i Deres Salon og heldt noget Petroleum paa, saa at en eneste Tændstik er tilstrækkelig til at sætte den røde Hane paa Deres Tag. De ser, ærede Hr. Wood, at jeg har Dem aldeles i min Magt.

„De Ulykkesmenneske, Morder, Røver!" brølede Hr. Wood ind i Apparatet.

„Lad os komme til Sagen. Jeg behøver fem Tusind Dollars, og hvis De er villig til at betale mig denne Sum, vil jeg gærne give Afkald paa den Smule Fyrværkeri og ikke tilføje Dem nogen som helst Skade."

„De ruinerermig," indvendte Wood, en Frase, han brugte meget i sin Forretningspraksis.

„Hr. Wood; De spøger. De maa have tjent en syndig Masse Penge, thi Svinefedt er „overordenlig fast," siger Børsberetningen."

„Jeg kan ikke," stønnede Wood ind i Telefonen.

„De tvinger mig til at begaa en slet Handling. Bestem Dem nu hurtig, thi jeg holder allerede Tændstikken parat. Ja eller Nej? Vil De betale?"

„Naa — Ja, som De vil," sukkede Millionæren,

„Om faa Øjeblikke vil min Tillidsmand indfinde sig i Deres Kontor. De vil udbetale den aftalte Sum og derefter erfare det Kendingsord, som De telefonisk meddeler mig, for at jeg kan være overbevist om, at vor Forretning er gaaet i Orden. Jeg gør Dem endnu opmærksom paa, at vi ikke kan modtage en Veksel. Klokken er fire. Min Tillidsmand er netop nu traadt ind i Deres Kontor." (Sluttes.)

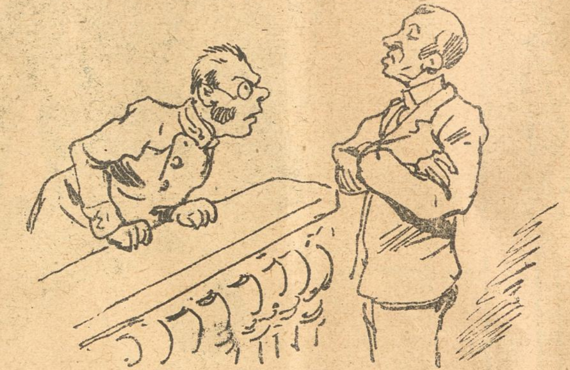

I Retten.

Assessoren: Tiltalte, vil De saa bekende?

Tiltalte: Næ, Hr. Assessor! Min Defensors fortrinlige Tale har overbevist mig om min Uskyldighed.

Annonce.

For at imødekomme mine talrige Patienter meddeler jeg herved, at jeg er flyttet til Nørrebrogade, lige overfor Assistents Kirkegaard.

Gravesen,
Læge.

Passende Anvendelse.

— Her skal Du se! Jeg fik 25 Kr. for min Artikel mod Drukkenskaben.

— Brillant! De Penge solder vi op!

Skilsmissegrund.

— Hvorfor lod De Dem skille fra Deres Kone?

— Aa — jeg vilde ogsaa engang *misundes.*

Hos den nye Formand.

— G'da, Professor! Naa. hvordan skær' 'en?

— Gaa udenfor und skam Dig, Friedrich, und snyd din Næse und kom saa ind igen und gør ordentlig Kompliment.

— Hvad skal alle de Dikkedarer til, Professor?

— Gør som jeg siger. Heraus!

— Se saa, Professor, nu har jeg skammet mig. Men hvad faar jeg saa for det?

— Saml Hælene, for Satan! Glemmer Du, at jeg er blevet Formand?

— Aa—saa! Nu er jeg med. Ja, saa siger jeg: Til Lykke, Hr. Formand!

— Tak Friedrich. Und wen Du arter Dig vel herefter, so skal jeg nok ha'e Dig i Erindring.

— Det var kønt af Dem, Professor — —

— Formand — for tusind Djævle!

— Næ', la' nu vær'! Saa fik De s'gu noget andet at vide, lille Professor. Havde De endda sagt — for halvanden Snes gamle Høns og Kyl . . .

— Hold Dine Bemærkninger hos Dig selv, Friedrich, und fortæl mig hellere wat Du vil mig.

— Jo, se, jeg vilde nu bare spørge om De gi'er noget i den Anledning?

— Wat for en Anledning?

— Naturligvis dette hersens med, at De er kommet paa Stolen. De véd nok.

— Hm! Her har Du en Krone, Friedrich. Drik Dig en Glas Vin for den, men kom pænt hjem.

— Næ, ellers Tak, Professor! Det var ikke saadan jeg mente. Næ, skal vi ikke slaa et lille Slag sammen li'som i gamle Dage?

— Wat mener Du?

— Begribeligvis det som jeg siger. Og saa naar vi gaar hjem, kunde vi jo gøre lidt Grin henne ved „Storkereden". Det vilde være evigt Spænd!

— Und komme paa Stationen! Nai, det gaar ikke Friedrich. Husk paa nu er jeg Formand.

— Jamen, saa kan vi jo la' være at gaa i „Storkereden", men jeg synes dog, at den nye Formand skulde ha'e at ordentligt Blus paa Lam . . . .

— Hold Din Mund, Friedrich, und kom ikke her mit Dine simple Talemaader.

— Skal vi ikke nyde en eneste lille Genstand?

— Nai, Friedrich. Gaa din Vej!

— Æv, hvad er der ved at være Formand, naar man skal være saa fin paa det?

— Det hører sig til Friedrich.

— Véd De hvad, Professor? Jeg er bange for, at De en skøn Dag falder a' paa 'en.

— Falder a' paa hvad for en?

— Paa denne hersens Formandsværdighed, naturligvis!

— Hør, Friedrich, maa jeg være fri for Dine Personligheder? Wen Du farer fort mit Dine Dumheder. saa bliver Du aldrig til noget.

— Kan jeg ikke blive andet, kan jeg dog maaske blive konge . . .

— Du, Friedrich — Konge! Ha, ha, ha!

— Lad mig bare tale ud, Professor. Jeg mener naturligvis kongevalgt, ligesom Goos og Carstensen og flere.

— Du maa jo være fra Forstanden, Friederich!

— Næ, slet ikke. Naar de andre Dumpekandidater kunde blive Lovgivere paa den Maade, saa kan jeg vel ogsaa.

— Saa skal da . . . Hvor er min Knaldepisk?!

— Nej, nej, nu løber jeg!

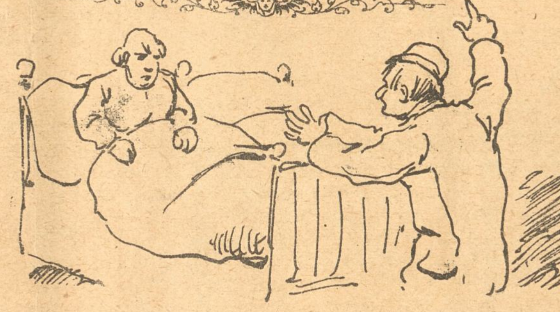

Tingenes Kredsløb.

Jokumsen (kommen hjem sent paa Natten): Inte skænde, Gamle, jeg har henne paa Keglebanen vundet et prægtig fedt Lam!

Konen: Hvor har Du da det?

Jok.: Jeg har naturligvis solgt det!

Konen: Og Pengene:

Jok.: Ja, dem tabte jeg bagefter igen i Kegler!

Vanemæssig.

— Min Kone blev gnaven paa mig i Gaar og ærgrer sig endnu.

— Er det noget at tale om! For tyve Aar siden, lige Dagen efter vort Bryllup, blev *min* Kone gnaven paa mig, og hun ærgrer sig endnu den Dag i Dag.

Ingen Opgave er saa svær, som naar man maa opgive noget.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Kørt fast.

Hvem kan klare Pynten?

Nr. 42.

RAVNEN

Søndag d. 21. Oktober 1894.

Grevinde Adeline Schimmelmann.

Et Offer for dansk Lovløshed.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: At køre Vatten.

Vor Politichef, vor Ven *Eugén*
geraadet var i hæftig Vrede,
det voldte ham og hans Frue Mén
det Sjov ved Torvets Storkerede,
og begge to bad om Regn og Slud,
den Bøn blev hørt af den gode Gud,
og i en Fart
Torvet blev bart, —
der veg et Tryk fra Chefens Kuppel.

Hr. *Bojsen* haver sig klaret snavs,
for som *Alberti* rigtig siger,
de Moderate, selv en som Klavs,
er bagfra skabt som Ellepiger.
Set forfra er de jo Dyden skær,
men Bagpartiet, la' bare vær';
Hulhed, jo Tak,
leflende Pak,
som samles under Højres Kuppel.

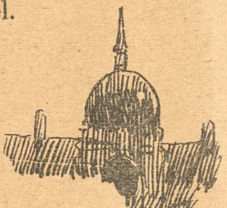

Er *Adeline* klog eller gal,
hvad eller lidt af begge Dele,
sig er der en eller anden Ka'l,
som vil sin egen Kage mele,
mens hun gør godt mod den arme Mand?
Naa ud med Sproget, *Pontoppidan*.
Helwegs Attest
gi'er Dig din Rest,
pas nu en Smule paa din Kuppel.

Det gaar saa stille med *Hasselbalck*,
van Wylich knapt nok op tør rode,
thi i Kommunen er mangen Skalk
slet ikke rigtig vel tilmode.
Og hvis det hele blev trukket frem
til rigtigt Eftersyn, den blev slem;
naa De kan tro,
saa blev den go',
saa revned' Højres skøre Kuppel.

Tænk, alt et Angreb paa *Bahnsons* Fort,
hør Oberst Jensen gi'er en Salve,
han viser Fæstning og Hærlov . . . kort,
det hele knapt er værd det halve,
som Bahnson brugte i Fred til Krig,
og som blev godkendt ved skidt Forlig.
Thomsen og Thott
sidder nu godt,
snart revne vil Forligets Kuppel.

Sorg over Danmark.

forfattet af Gnistberg.

Mel.: Rosen blusser alt

Øllet stiger nu i „Danas Have",
ja, og andre Steder med, min Tro;
Ministeriet er rent af Lave,
lægger Skat paa Bryggerne de brave,
spreder Sorg i Hjemmet og i Kro.

Mine Venner i den danske Sommer,
mindes I den alvorsfulde Stund,
da det lød: Gevalt! Ølskatten kommer;
da dens Følger sved til vore Lommer,
da blev Øllet bedsk i mangens Mund.

Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
kom dog over dette haarde Slag,
atter lød der: Skaal! ved Sø og Strande,
atter tændtes Bavn og Blus paa Pande,
atter holdtes mangen lystig Dag.

„Under Paraplyen" den danske Borger
drak sit Øl og var saa fro og glad.
Hvorfor atter nu ham give Sorger,
hvorfor nægte ham, den brave Borger,
billig Bajer til sin Aftensmad.

Kellner, raabes der i lave Rønner,
Kellner, lyder i den høje Hal,
Kellner, brøler Fa'ers de rige Sønner,
Kellner, hør' man gamle Knarke stønner,
Kellner, hvisker Glutten paa et Bal.

Ak! Snart vil ej Raabet længer lyde,
hvad skal man med Kellner, naar man ej
et Glas Øl har mere Raad at nyde,
naar man paa et „Stænk" ej mer' kan byde,
fordi Portemonæen siger: Nej!

Kunde Du ved Guld og Sølv at love
faa mig til at glemme én fra Fad,
som man fik den hist ved Sundets Vove,
som man nød den i de grønne Skove,
som den smagte til Ens Aftensmad.

Nej, vort danske Øl kan ingen glemme,
der var Glæde, hvor man om det bød;
derfor var der Vid i Mandens Nemme,
derfor var der Bas i Mandens Stemme,
derfor var den danske Næse rød.

Øllet har ej danske Mænd alene;
men hvo anden paa den vide Jord,
saa i Bægret slige Perler rene
tindre som de klare Ædelstene?
Ingen andre paa den vide Jord.

Dersom I for Visdomsdaad det tyde,
Ministeriets galaklædte Mænd,
at I for vor Bajer vil os snyde,
vid, da skal fra alles Læber lyde:
Pokker tage ved det hele Spænd!

Det kommer an paa, hvem der gør 'et.

Mel.: Og køre Vatten og køre Ved.

At højst besynderligt det gaar til,
kan her i Livet tidt man høre,
thi nogle gør næsten hvad de vil
mens andre næppe tør sig røre.
Tidt straffes Folk fordi de gribes i
en Bagatel mens andre slipper fri.
Sagen er den,
min gode Ven,
det kommer an paa hvem der gør 'et!

At lille Lisbeth og Frederik
gør Lykke, ganske sandt og vist er;
et Politiforbud de dog fik, —
de maa ej virke som Artister.
At Danske Lykke gør ej taales tør,
men naar de Udenlandske Lykke gør,
det taales — ja,
der ser man da;
det kommer an paa, hvem der gør 'et!

Folk i Teatret har ikke Lov
at lave Støj paa Galleriet,
men naar i Logen der gjøres Sjov,
saa skal man pænt sig finde i 'ét,
Beviset kunde man i Næstved se
dèr Officerer sig som Drenge te —
Som sagt, min Ven,
Sagen er den
det kommer an paa, hvem der gør 'et!

Spolerer Du andres Ejendom
saa maa Du for Din Brøde lide,
men Krigsfolk bryder sig ej derom,
de sætter Lov og Ret tilside. —
De leger Krig med Kugler og Krudt,
en Bondegaard de frækt har gjennemskudt.
Ja, ikkesandt,
der ser man grant
det kommer an paa, hvem der gør 'et!

En fattig Mand, som af Sult og Nød
gør hvad han senere fortryder,
bli'er ofte straffet med Vand og Brød,
fordi han Lovens Strænghed bryder;
men Folk som allerhøjest staar i Rang
gør Lovbrud, og de lider dog ej Trang.
De slipper fri. —
Hvorfor? — Fordi
det kommer an paa hvem der gør 'et!

Skanker og Skoser.

I gamle Dage sagde Folk i Sverig til deres Børn, naar de ikke var artige:

Hvis Du ikke tier kommer Tordenskjold.

Nu til Dags siger Folk til deres Slægtninge, naar de ikke vil „makke ret“:

Hvis Du ikke er fornuftig, saa kommer Pontoppidan.

* * *

Grevinde Schimmelmann skal være en høj, mager Dame. Alligevel er det ikke hver Dag, at Bladene har saa fed en Bid, som hun har vist sig at være.

* * *

Et Samvittighedsspørgsmaal:

En Hr. C. er for nylig bleven beskyldt for at være Redaktør af „Punsch“. Der spørges, er det nu Hr. C. eller „Punsch“ der har Grund til at føle sig fornærmet.

* * *

Cirkus Varieté's Direktør er en galant Mand. Nu byder han oven i Købet Tilskuerne Bon-Bon, naar de overværer hans Forestilling.

„Bon-Bon og Artino“, staar der paa Programmet. At Bon-Bon er godt véd de fleste, men hvad er „Artino“?

* * *

A.: Hvad kan man kalde Revolverattentatet i Odense?
B.: Naturligvis Løvendahls Galej.

* * *

A.: Hvorfor er Kineserne og Japaneserne egentlig komne op at slaas?

B.: Aa, det er naturligvis fordi de altid har gaaet og set med skæve Øjne til hinanden.

Paa Sporvognen.

Konduktøren: De Damer maa tage Plads inde i Vognen. Her er ikke flere Pladser udvendig.

Damerne: Jamen, vi vil helst sidde her!

Kond.: Ja, saa maa De vente til Selskabet anskaffer en Vogn med lutter *udvendige* Pladser!

I Museet.

Jespersen (i Forhallen til sin Kone): Du, Mutter, vi maa vende om og komme igen.

Konen: Saa — hvorfor?

Jespersen: Jo, her staar paa Plakaten: „Besøgende anmodes om at aflevere Stokke, Paraplyer og Parasoller til Kontrolløren.“ Sikke Fæho'eder, at vi har glemt baade Stok og Paraply hjemme!

Paa Verandaen.

Baronen: Se engang Frøken, hvor Myggene sværmer omkring mig!

Frøkenen: Myggene antager Dem formodenlig fejlagtig for et *Lys!*

Højere Fysik.

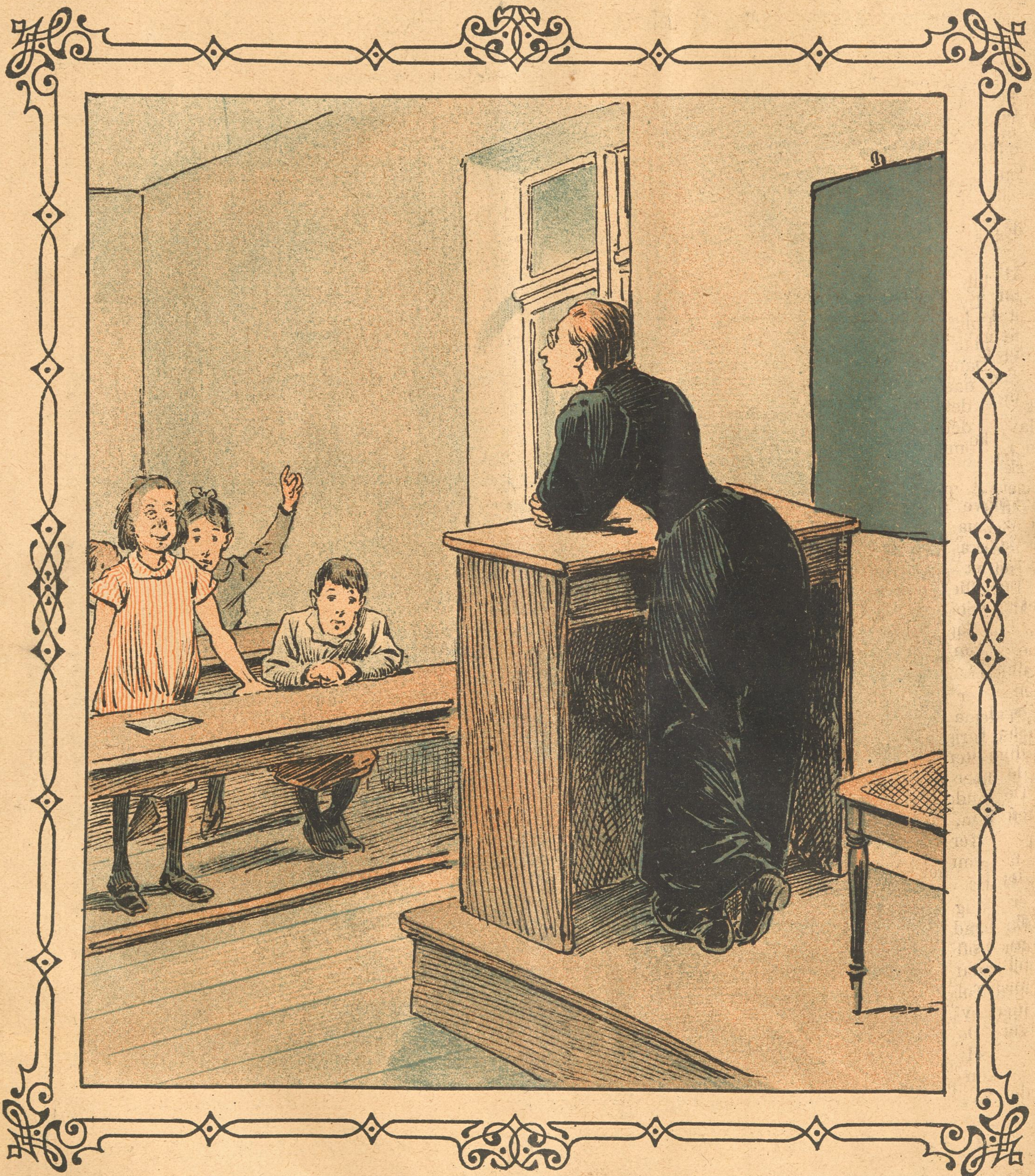

Læreren: Hvem kan sige mig hvad Frysepunktet er?
Alma: Maa jeg?
Læreren: Ja, kom saa med det.
Alma: Min Næsetip.

I Provinsen.

— Vil I se at holde op med det Satans Spektakel udenfor mine Vinduer, ellers kalder jeg paa Politibetjenten derhenne!

— Politibetjenten? Æh! Det æ' jo vores Fa'er!

Den rare Telefon.

(Sluttet.)

Hr. Wood vendte sig uvilkaarlig om. Til sin største Bestyrtelse fik han Øje paa en dadelløst klædt Herre. Denne sagde i en tør Forretningstone:

„Jeg har for Hr. Smiths Regning at indkassere 5000 Dollars."

„Javel," stammede Hr. Wood, hvem Skrækken var faret i Kroppen, og hentede ilfærdig et Bundt Banknoter fra Pengeskabet, og talte dem af til den Fremmede, der med megen Værdighed stak Pengene til sig.

„Kan De traktere mig med en god Cigar?" spurgte Hr. Smiths Tillidsmand.

„Meget gærne," genmælede Wood urolig, idet han rakte sit Cigarfoderal frem, „men vilde De ikke nu behageligst meddele mig Kendingsordet!"

„Gør Ret og vær ikke bange for Nogen. Alt vel om Bord," sagde den Fremmede og forlod med et let Hovednik Wood, der meget forbløffet ilede hen til Telefonen og raabte:

„Gør Ret og vær ikke bange for Nogen. Alt vel om Bord. Men nu beder jeg Dem, ærede Hr. Smith, at De godhedsfuldt vil fjærne Dem. Høet kan De godt lade ligge i Salonen, og hvad min Kone angaar . . . ."

„Der skal ikke blive krummet et Haar paa hendes Hoved. Glem ikke, min Herre, at jeg er en Gentleman!"

Hr. Wood aandede op 5000 Dollars lettere.

Endnu aldrig før havde Hr. Wood begivet sig paa Hjemvejen med saa tungt et Hjærte, end nu, da han saa sig fordømt til at sidde rolig i sin Ekvipage, medens Flammerne maaske allerede ødelagde Villaen — og hans bedre Halvdel . . . .

Hans Kone kneblet! Ved denne Tanke holdt Hr. Wood Hænderne for Ansigtet. Saa stirrede han meget bekymret frem for sig. En skrækkelig Anelse opfyldte hans Sjæl. Hvis nu de Damaskesmøbler var ødelagde af Petroleumen, som hin ejendommelige Gentleman havde hældt paa dem.

En plagende og pinefuld Uvished bragte ham til hvert Øjeblik at skifte Sæde i sin Ekvipage, og atter og atter befalede han Kusken at køre saa hurtig som det blot var muligt. Endelig holdt de dampende Heste forand Indgangen til Villaen, der laa saa fredelig som altid. I hvert Fald maatte man da endnu kunne faa Ilden slukket.

Hr. Wood stormede hurtig gennem sin Hustrus Værelser. Han fandt hende liggende udstrakt paa Sofaen, læsende en Roman. Spørgende rettede hun sit Blik paa den til en saa usædvanlig Tid hjemvendte Ægtefælle.

„Aa, hvor Du maa have lidt, min stakkels lille Due!" raabte han den ene Gang efter den anden.

Fru Wood betragtede sin Mand med forbavset Blikke og fik endelig fremstammet: „Er det galt med Svinefedtet?"

„Bryd Dig ikke om Svinefedtet," udbrød Hr. Wood ærgerlig, „sig mig hellere, om de Slyngler har stukket Ild paa!"

„Stakkels Mand!" hulkede Fru Wood med værdig Anstand. „Du har vist lidt skrækkelige Tab."

„Hvad bekymrer jeg mig om de lumpne fem Tusind Dollars, men jeg gad nok vide, hvem den Karl egenlig var."

„Hvem da, Du milde Himmel?"

„Naturligvis Indbrudstyven!" raabte Hr. Wood utaalmodig.

„Her har ingen Indbrudstyv været!" genmælede Fruen, ikke mindre hidsig.

„Jamen, han har jo dog kneblet Dig!"

„Mig? Du er vist ikke rigtig klog!" udbrød Fru Wood harmfuld og forsøgte at rødme.

„Jeg mister virkelig Forstanden! Fortæl mig, hvad her har tildraget sig i min Fraværelse. Jeg beder Dig derom!" bønfaldt Hr. Wood.

„Her har slet ikke tildraget sig noget, naar jeg undtager en vis Hr. Smith . . . ."

„Ganske rigtig, og saa?" indskød Hr. Wood begærlig.

„At en vis Hr. Smith, en meget høflig ung Mand . . ."

„Ja det er ham, bare videre, om jeg maa bede," skyndte Millionæren paa.

„I meget nette Ord og pæne Manerer præsenterede sig for mig og bad mig om Tilladelse til at maatte gøre Dig en Forretningsmeddelelse gennem Telefonen."

„Og han har ikke kneblet Dig og ikke slæbt Hø ind i Salonen?"

„Hvorfor skulde han dog have kneblet mig og hvorfor skulde han netop have slæbt Hø ind i Salonen?"

„Hvorfor — er her ligegyldigt, men han maa dog have sagt noget?"

„Ja, blandt andet sagde han da han gik: Det er en rar Indretning, den Telefon."

„Aa!" sagde Wood og glemte at lukke den halvt aabnede Mund.

Der var aabenbart gaaet et Lys op for ham.

Lige for lige.

Grossereren (paa sin Landejendom raaber over Havegærdet ind til sin Nabo, Gartneren): De skulde smøre Deres Græsmaskine. Den gør jo et forfærdeligt Spektakel.

Gartneren: Stem De først Deres *Klavér!*

Ved Kvæsthusbroen.

Den Fremmede: Kan De vise mig nogle af Byens Seværdigheder?

Bybudet: Jo, Herre! Skal jeg maaske først vise Dem *Assistentshuset?*

Forfængelighedens Toppunkt.

— Hvad mon den Dame der henne ved Vinduet spiser siden hun stadig ser ned paa sin Tallerken og smiler saa tilfreds derved?

— Sandsynlig — *Spejl-Æg!*

Ved Eksamen.

Professoren: Hvorfor er Cølibatet indført i den katolske Kirke?

Kandidaten: For at den katolske Gejstlighed ikke skal formere sig for stærkt!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, Tak, søde Fru Stork, en ganske lille Sjat endnu, men saa maa jeg virkelig løbe, for jeg har ingen Ro paa mig førend jeg finder Skade igen. Tænk Dem, han har ikke ladet sig se siden i Morges, og jeg er ikke Menneske for at begribe hvor han kan være henne i al den lange Tid. Jeg ventede med Formiddagskaffen og Middagsmaden blev kold, men der kom ingen Skade. Saa kan De jo nok begribe Dem til, hvordan jeg blev. Du maa hen til Storkereden, sa'e jeg ved mig selv, ja, det var naturligvis ikke hos Dem, søde Fru Stork, at jeg vilde søge efter min Mand, for jeg véd jo, at De ikke er af den Slags, der lægger sig efter gifte Mænd, og mener naturligvis heller ikke i fjærneste Maade at De er mandfolketosset, skønt De jo er meget yngre end jeg og ogsaa ser ganske godt ud endnu, saa for den Sags Skyld kunde De saamæn — naa, men De har jo nok hørt og læst om al denne Ballade med Springvandet og Publikum og Politiet, som nær var bleven til en hel Revolution, saa at jeg ikke kunde sove om Natten af Skræk. Jeg laa hele Tiden og tænkte paa hvad det skulde blive til, hvis de nu havde dronet Politiassistenten og alle Betjentene i Vandet, saa kom Husarerne galoperende hen ad Østergade og Garden fra Købmagergade for at redde Storkereden, der allerede stod i lys Lue, og Frøerne blev saa forskrækkede, at de ikke sa'e et Kvæk, men nu var der kommet Krigshumør i Københavnerne, saa hele Byen blev erklæret i Belejringstilstand, Artilleriets Kanoner var kørt op paa Slotspladsen og knaldede løs, saa det var en Gru, og ude paa Bahnsons Forter var de allerede i Færd med at vende de store Fæstningskanoner ind imod Byen, der ikke vilde overgive sig førend Storkereden var væk, men saa kom vores Logerende hjem og raabte ind gennem Væggen, at nu havde Politiet bedt, ikke om godt Vejr, men om Regnvejr, for det var det eneste, der kunde fordrive Københavnerne, og som Tegn paa Fredsslutningen begyndte Storkene at la' Vandet løbe igen. Se det var dette sjældne Syn, som jeg tænkte mig at Skade i Morges kunde have været letsindig nok til at iagttage paa saa nært Hold, at maaske Politiet havde faaet Hold i ham og anholdt ham med det samme, men da der ikke kom nærmere Besked fra Politiassistent Jensen om, hvad jeg i saa Henseende havde at holde mig til, saa kunde jeg ikke holde det ud længere, men styrtede afsted til Storkereden i øsende Regn og vovede mig lige hen til Kummen og kiggede ned i Vandet efter Skade. „Hvad kigger De efter? spurgte en Betjent. „Aa, Hr. Betjent, ingen Ting — det er bare Skade — —“ stammede jeg, lamslaaet af Skræk, for jeg var aldeles sikker paa at blive nappet med det samme, og blive kørt i Salatfadet ud til Kristianshavn, hvilken Køretur efter de sidste Dages Noteringer i Politiretten er en Historie paa et hundrede Kroner eller to. „Næ, her er ingen Skade sket. Gaa De bare hjem, lille Madam, og ta' en tør Hat paa!“ grinte Betjenten, og De kan tro, jeg fløj fra Reden i en Fart, skønt jeg i mine indvendige Dele var gruelig oprørt over hans familiære „lille Madam,“ som er det værste nogen endnu har vovet at byde mig, men dersom jeg nogensinde faar fat paa Skade igen, saa skal han ikke faa Rist eller Ro førend han løser Borgerskab som Grosserer eller paa anden betrykkende Maade assurerer sin *Frue* mod den Tort, at den første den bedste Gadebetjent tiltaler mig med sit uforskammede — nok sagt. Men kan De nu sige mig min Kære, hvad man skal stille op for at komme paa Spor efter min stakkels Skade? Bare han ikke er kommet noget til! Han har i de sidste Dage været saa underlig og har gaaet og grubliseret over alt det løjerlige der sker, saa at man snart ikke véd hvor man maa være for bare Politiforbud. Storkereden maa man ikke se paa, Gaden maa man ikke staa paa, og Frederik og Lisbeth maa man ikke høre paa, men Politiet raaber allevegne: *„Passér“*, og samtidig skriger Censor Vilhelm Møller i et Væk: „Kan *ikke passere*“ hver Gang han opdager et lystigt Vers eller en Smule af et velskabt Ben. Men det allerværste er dog at fornuftige Folk bliver gjort gale og smides ind i Hospitalscellerne og transporteres til Oringe, og derfor tør jeg saamæn ikke vove mig ud paa Kommunehospitalet for aldrig det og spørge om Skade tilfældigvis skulde være indlagt paa „Skadestuen“, som de kalder den, for sæt nu at denne hersens Pontoppidan fik det Indfald, at jeg havde taget Skade paa Forstanden og smed mig ind i en Celle, og de væmmelige Kandidater begyndte at flaa Klæderne af mig og befalede mig at gaa i Seng midt om Dagen for at de — — Tak for Kaffe!

Et sandt Ord.

Den tyske Digter *Friedrich Rückert* skrev engang:

Gav vi Halvdelen af hvad vi spiser os syge paa til dem, der bliver syge af Mangel, saa var baade vi og de sunde og kunde takke gensidig for de gode Timer.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Pudsepeter.

Køb Eders Varer hos Pudse-Peter,
derved spares en hel Del Moneter.
Pudsepomade til billigste Pris,
lavet i Tugthus, naturligvis.

Husk I har Pletter foroven og neden,
allerflest paa Samvittigheden.
— Og skal I stille til Pudseparade
saa faar I Brug for min Pudsepomade.

RAVNEN

Nr. 43.

Søndag d. 28. Oktober 1894.

Ikke raadvild.

— Men, min Kære, hvad tænker De paa — vi et Par Forlovede? — Folk vilde jo tro, at jeg var Deres Mo'er.

— Frygt ikke, Tilbedelsesværdige! Vi vil bare spadsere om Aftenen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: I Skoven skulde være Gilde.

For *Bahnson* sku' der være Gilde
(Palæet for Koncert),
for Højre æde vilde
(tyve Kroner pr. Kuvert).
Den Tanke var ej gal,
de drak for ham, der —
der laved' Fort om København
til hele Danmarks Gavn.

I *Lyngby* er der Røre,
de skal ha' Sogneraad,
men hvad skal *Charles* gøre?
Snart han briste vil i Graad.
Hans Sprøjte er forslidt
og stoppet til med —
og Socialismens Ildebrand
han ikke slukke kan.

Ej ynder Præstestanden
man brændes, naar man dør,
i Asken kan jo Fanden
ikke sætte sine Klør.
Det gør vist Vé og Ak,
at dette Præste —
ved ***Høj'steret*** blev fælt brændt a',
de skulde ble't derfra.

Snart Gud og Hvermand kender
den fæle Mand, Hr. *Moe,*
blandt alle kristne Venner
har han ingen som sin So,
men nys den sorte Præst
stod frem den Skænde—.
Nu laver Provsten til, min Ven
for Skanderupperen.

En *Niggerprins* har talet
blandt Methodisterne,
Kulturen hvid han maled' —
Kære, husk Filisterne.
Og husk paa Præstesæk,
paa Løgn og Vilhelm —,
paa Humbugen, som klæber ved
en Masse Kristenhed!

En ny Prædiken af Pastor Moe.

„Ravnen" har været saa heldig at faa Kløer i en af Pastor Moe skreven Prædiken, som den brave Præst havde paatænkt at holde i Søndags, hvilket imidlertid ikke blev til noget. Prædikenen lyder saaledes:

Mine troende Tilhørere og I, mine ikke troende!

Ligesom de fromme Faar staar Hyrdens Hjerte nærmest, saaledes kan han kun med Sorg og Medynk tænke paa de stride Bukke, i hvem Djævelen skinbarligt stikker. I, mine troende Tilhørere er Faarene, I mine ikke troende er de lede Bukke, hvem Helvede er beredt med al sin Ild og Flammer, hvor I skal steges til evig Tid. Amen!

Det hænder af og til, at en særlig ugudelig og slet Buk falder paa at rette sine Horn mod sin beskikkede Hyrde og stange efter ham Saadan en Buk er besat af Djævlen i egen Person og hører ikke hjemme her, men i Helvedes dybeste Afgrunde. Lærer Hansen her i Sognet er saadan en Buk; Satan er hans Broder og Ven, og Helvedes Luer hans rette Hjem. Han har rettet sine skidne Horn mod den ham af Gud indsatte Hyrde, og derfor skal han være evig fordømt nu og i al evig Evighed. Se paa ham, og slaar jer for jert Bryst, I andre vantro og Belialsbørn; uden at I blive som de fromme Faar, der slikker Hyrdens Haand og følger ham i Hælene, skal Eders stinkende Sjæle høre Djævlen til, og han skal stege jer Led for Led og grine Eder op i Ansigtet, naar I aabner jeres frække Kæft for at bede om Naade og spytte jer i jeres skelende Øjne! Amen!

Men I, mine troende Tilhørere! I, der holder jer Hyrdens Bud efterrettelige, og fromt slikker hans Haand, naar han velsignende strækker den ud over Eder; — I skal — — —

Længere var Præsten ikke kommen i Helligdagens Tekst . . . „Ravnen" mener, at det ogsaa kan være nok og bringer det herved saa varmt som den har faaet det.

Hos Skræderen.

Madam Rasmussen: Er min Mands Bukser færdig?

Skræderen (i Færd med at ekspedere en anden Kunde): Deres Mands Bukser? Vil De ha'e dem indpakket, eller vil De trække dem paa med det samme.

Hm!

Frøkenen: Jeg er akkurat 10 Aar ældre end min Søster. Kan man se det paa mig?

En besøgende Herre: Næ, men deres Søster ser yngre ud.

I Landsbyen.

Bondepigen: Hvis jeg nu gik ind til Kongen og bad ham saa bønligt om jeg maatte faa min Jens med hjem.

En gammel Bondekone: Du er ikke rigtig klog, Maren. Vilde Kongen hjemsende enhver Soldat, der har en Kæreste hjemme, saa kom han nok til at spise alt Kommisbrødet sel'.

Ved Skiftetid.

Mel.: Af Abekatten.

Maj og November er Termin,
for Folk som skifter Pladser;
saa pakker Pigen Byldten sin,
naar Pladsen ikke passer.
Er Fruen vranten, sær og kras,
saa ej hun gøres kan tilpas
kan Pigen sige: — Jeg vil skifte!

Charlottes skønne Bøgeskov
og selve Dyrehaven
med Fuglesang og „Bakkesjov“
er bleven tavs som Graven;
thi falmet er det grønne Løv,
det faldt og smuldred' hen til Støv.
— Vi véd jo Aarets Tider skifte.

Den populære Assistent,
den kendte „stop nu lidt Smit“,
gik i sig selv og har erkendt,
at her han gik for vidt tidt. —
Vor Hovedstad omskifter han
med det bornholmske Klippeland.
— Naa Herregud, lad ham blot skifte!

Den Helved's Prædikant, Hr. Moe,
har atter gjort Skandale,
men Vamdrup-Degnen gav min Tro
ham rent paa i en Tale.
Den Præst er lovlig tidt paa Spil,
han selv bør gaa ad H . . . . . til,
saafremt han ej vil Tone skifte.

Jeg tror de Herrer Prinser ka'
ha' nok i deres Gage,
dog mener nogle, at de ska'
ha' større Appanage. —
Jeg si'er nu, er den Plads for drøj
og er den Prinseløn for sløj,
saa maa for mig de gærne skifte!

Før kaldte Højre os de Smaa,
som burde ignoreres — — —
Nu er de bleven kloge paa,
at vi bør respekteres.
Vi har jo set, at de paa Prent
vor Fremgang pænt har anerkendt.
— — Man ser hvor Tiderne kan skifte!

Forandrede Signaler.

Mangen opblæst Storborgermand
tænker socialistisk, naar han kommer i Nød.
Kaster man Krebsen i kogende Vand,
Saa bliver den pludselig gloende *rød*.

Skanker og Skoser.

En lille Karakteristik.

Pastor Moe er just ikke „Moe“derat (ial Fald ikke i sine Udtalelser), hvorimod hans „Moe“ral — i hans egne Tanker — er hævet over enhver Tvivl. Som „Moe“depræst er han for skrap, hvad hans „Moe“dstandere maa bekende, og om hans God-„Moe“dighed er det slet ikke værd at tale. At kalde ham den sidste „Moe“hikaner vilde være en Fejl, da han har flere Ligesindede. „Moe“sait er han ikke og heller ikke nogen „Moe“numental Begavelse. Han er en „Moe“rsom Type paa en af forkvaklede „Moe“tiver forskruet Prædikant, der snarere hører hjemme i „Moe“-sambique end i Danmark. Kirkeretten vil forhaabentlig have „Moe“d nok til at sige til ham, naar han og hans „Moe“dpart kommer for den:

„Moe“ren har gjort sin Pligt, „Moe“ren kan gaa!
Det vil vi i al Fald haabe.

Den nye Foreningslov i Tyskland.

Fremtidsbillede. En Arbejders Hustru i Berlin nedkom med Tvillinger. Dagen efter blev Manden anholdt som Anstifter af Sammenstimlinger.

Ved Øllet.

— Hvis nu den hellige Fader Johannes's Bønner kurerer Zaren, saa ser det galt ud for *Gamél*.

— Hvorfor det?

— Jo, for saa er altsaa *Johannes's Bønner* de bedste!

Verden er som en Bicycle. Den ruller afsted paa to Hjul. Det ene er Kærlighed, det andet er Guld.

I Skotøjsbutiken.

Kunden: De Støvler er altfor store til mig!

Skomageren: Det skader saamæn ikke! Tænk paa Deres Ligtorne!

Kunden: Jeg har slet ingen!

Skomageren: Jamen, kære Herre, det kan jeg da ikke gøre for!

Ved en Mælketoddy.

— Naar Du engang la'er Dig brænde, vil Ligbrændingsselskabet gøre en god Forretning.

— Hvorfor det?

— Fordi Du har drukket saa meget Sprut, at man bare behøver at holde en Tændstik til, saa brænder Du li'som en Gasflamme!

Forsigtig.

Fruen: Kalder De det at tørre af, Marie? Her paa Bordpladen skrev jeg i Gaar noget i Støvet, og det staar der endnu!

Pigen: Aa, jamen jeg troede, at det var noget vigtigt!

Arbejdets Deling.

Præsten: Jeg er sandelig glad, at de Helligdage endelig er forbi. Det er sandelig ingen Spas, Jens Peter, at prædike tre Gange efter hinanden.

Jens Peter: Jo, men at høre derpaa tre Gange, Hr. Pastor, det er sandelig et godt Stykke Arbejde.

Ved Faneeden.

Bataillonsadjutanten (til Rekruterne): Hvis I bryder Faneeden saa kommer I i Tugthuset. Men det er kun hvad der rammer Jer her nede i det *Timelige*. Desuden udsætter I Jer for kolossale Ubehageligheder i det evige Liv.

Martha.

Af en Newyorker Ungkarls Liv.

Af Karl Baumann.

Det kan vel omtrent være et Aar siden, at jeg en Aften fra Manhattan Kaféen i den anden Avenue traadte ud paa Gaden, for at gaa en lille Spadseretur inden jeg gik hjem. Som det var min Sædvane havde jeg tilbragt hele Aftenen med at gennemlæse Blade og Tidsskrifter og vilde nu trække lidt frisk Luft.

Da løb min Ven Frits, der altid drev om der i Nabolaget, mig lige i Møde.

„God Aften, gamle Fyr, hvorledes gaar det?" spurgte han paa sin fornøjede Maade. „Hvor vil Du hen?"

Frits var en ung Svensker og et af disse lykkelige Mennesker, der forstaar at tage Livet fra den lyse Side; han var altid i godt Humør og brød sig Pokker om, hvad den Dag i Morgen vilde bringe, naar han bare havde til at leve for i Dag. Fremfor alt elskede han Kvinderne, han vidste ogsaa, hvor de var at finde. Paa Østsiden skød dengang Kaffehusene med kvindelig Betjening op af Jorden som Paddehatte, og Frits var en af deres bedste Kunder; jeg tror, at han paa den Tid drak mere Kaffe end Øl, skønt han ogsaa kunde taale adskillige Glas af det sidste.

„Well, naar Du ikke gaar hjem endnu, saa lad os drikke en Kop Kaffe. Hvad?"

„Frits, jeg har siddet i Kaféen hele Aftenen og vil nu trække frisk Luft, jeg har desuden ogsaa faaet nok af den Drik."

„Aa, kom nu med! Du kan jo tage noget andet! Der er smukke Piger, lad os ha'e lidt Løjer med dem!"

Naa, lad os gaa da, men længe bliver jeg ikke siddende."

Vi bøjede om det næste Hjørne og Frits førte mig ind i en i Stueetagen beliggende Kneipe.

Da vi traadte ind, var der kun faa Gæster, derimod bemærkede vi tre smukke Piger, en ældre og to yngre, de sidste var øjensynlig „Rekruter", der, som min Ven drastisk udtrykte sig, „endnu lugtede af Mellemdækket!"

Den ældre var just bleven færdig med at binde de to andres hvide Forklæder og sagde da med umiskendelig østrigsk Dialekt: „Saa sæt jer nu hen hos Herrerne og faa Munden paa Gang; stil Jer ikke saa dumme an!"

Men det var lettere sagt end gjort, thi de uerfarne Smaa forstod ikke at finde sig tilrette i Situationen.

„Kom De her og sæt Dem hos os, lille Landsmandinde; sagde jeg til den nærmeststaaende, for at hjælpe Pigen lidt paa Gled.

„Hvad hedder De saa?"

„Martha!"

„Saa, det er et smukt Navn!"

„Og hvor længe har De været her i Landet?"

„To Dage!"

„Saa kan man egenlig ikke spørge Dem, hvad De synes om den nye Verden!"

„Aa, her kunde være meget rart, naar her bare ikke var saa megen Støj!"

„Naa, det vænner De Dem snart til!"

„Bring os to Kaffe og noget at drikke til Dem selv."

Pigen bragte det forlangte og havde paa Søsterens Raad skænket sig en Snaps Likør.

Hun satte sig igen hen til os, men var overordentlig sky og tilbageholden. Jeg rettede alle Slags Spørgsmaal til hende, for at lette hende Underholdningen; snart var den Lille noget mere meddelsom.

Hun fortalte mig om sin Hjemstavn i Ungarn, og jeg erfarede da, at alle tre Piger var Søstre. Den ældre havde allerede været her i nogle Aar og havde ladet begge de yngre komme efter. Hun sagde mig det altsammen med nedslagne Øjne, medens jeg med Interesse iagttog den smukke Ungarerinde. Og Martha var virkelig en smuk Pige! Hun kunde vel være 18 Aar og med sine store brune Øjne, det friske Ansigt og de to Piske i Nakken mindede hun levende om et af Maleren Defreggers nydelige Studiehoveder.

Frits havde imidlertid ikke meget at sige, han forsøgte nogle Gange at tage Del i Underholdningen, men Pigen forstod ikke hans tysk-svensk-engelsk, og snart efter vendte han sig til den ældre Søster, der saa temmelig kunde tale engelsk, og som besvarede hans kaade Talemaade med samme Lystighed. (Fortsættes.)

Den gamle Historie.

Naboen: Naa, Madsen, hvad Kulør skal saa Deres Hus ha'e?

Madsen: Ja, se min Kone vil nu helst ha'e det malet graat, men jeg synes, at gult ser bedre ud.

Naboen: Altsaa bliver det *graat!*

Paa Eksercerpladsen.

Løjtnanten (finder en Uniformsknap): Oversergent, bring mig den Mand, der hører til denne Knap!

I Forhøret.

Assessoren: Hvad ernærer De Dem med?

Tiltalte: Jeg handler med Guldfisk!

Ass.: Altsaa Fiskehandler?

Tilt.: Næ, Ægteskabsmægler.

Forraadt.

Den ældre Søster: Vil Du nu straks sige mig, hvorfra Du har den Tiøre?

Hans (grædende): Den fik jeg af Petersen ved Siden af, for at jeg skulde smide Din Klavérnøgle væk!

Den lydige Patient.

Fruen: Den ene Gaas vejer ti Pund, den anden tolv; hvilken af dem skal vi ta'e til paa Søndag?

Manden: Tag hellere den paa ti Pund; Du véd jo nok, at Lægen har foreskrevet mig kun *lette Spiser.*

Beroligende.

Fruen: Det er kedeligt, at Du skal bort, Maren. Jeg er bange, for at jeg ikke kommer ud af det med den nye Pige.

Maren: Jo, saamæn gør De saa, Frue. Den nye Pige véd allerede, hvad hun har at rette sig efter, for jeg har fortalt hende om alle Deres Urimeligheder!

Efter Sviren.

Fruen (lukker op for sin Mand, der kommer sent hjem): Du dingler . . . .!

Manden: Næ, Mutter — jeg vakler bare — om jeg skal forære Dig en ny Hat eller en — ny Kjole!

Paa Børsen.

— Har Du hørt den sidste Nyhed? Kommerceraad Blank er død. Han efterlader et stort Savn.

— Ja, i sine Kreditorers Kasser.

Fra Gaden.

— Aa, nu skal Du høre, Emma, vi har oprettet en rigtig morsom Forening for unge Damer. Enhver, der snakker et overflødigt Ord, betaler 10 Øre til Foreningens Kasse.

— Det er virkelig en god Idé:

— Jamen, jeg er desværre ikke mere Medlem.

— Hvorfor ikke?

— Næ, Fa'er siger, at han kan umulig overkomme at betale alle mine Mulkter. Det vilde ruinere ham.

Hurtig Ekspedition.

Tjenestepigen (aandeløs): Aa, Herrejemini, Frøken, begge Deres Friere er inde i Salonen. De glor paa hverandre som et Par gale Hankatte og de kommer vist op at slaas.

Frøkenen: Forfærdeligt! Hvad skal vi gøre? Aa Gud!

Tjenestepigen: De Ærter skal jeg nok klare. Jeg løber ind og siger til dem, at Frøkenen græder sig Øjnene ud af Hovedet, fordi Deres Fader har mistet alle sine Penge ved en Fallit. Den der bliver tilbage han elsker Dem. (To Minuter senere.) Se saa, Frøken. Nu er de væk — Begge to!

Da der var Fremmede.

Gæsten: Ah, saadan god Mad faar jeg ikke hver Dag!

Børnene: Vi heller ikke!

I Beværtningen.

(Sidst paa Maaneden) — Kom her og spil en Sjavs med! Vi venter netop paa den *fjerde!*

— Næ Tak, jeg venter paa den *første!*

Hjærtesuk.

Fruen (læser et Brev fra sin fraværende Mand): Han sender mig tusind Kys, skriver han. Hm! Her hjemme gaar der ofte tre Maaneder, uden at jeg faar et eneste!

Vanens Magt.

(I Pantelegen.) *Kusinen:* Op med et Pant, Fætter!

Fætteren: Her er er mit Uhr — *hvormeget kan jeg faa paa det?*

Delikat Spørgsmaal.

Hun (en ældre ung Pige): Jeg har virkelig ikke forandret mig meget! Saa snart De besøger os, vil jeg vise Dem et Fotografi, der er taget straks efter min Konfirmation.

Han: Næ, hvad siger De! Var Fotografien da allerede opfunden dengang?

En Helt.

Ungkarlen: Aa, I Ægtemænd er dog alle Slaver af Jeres Koner!

Ægtemanden: Slet ikke, jeg gør hvad jeg vil! Jeg er slet ikke bange for min Kone! — Men Du behøver jo ikke at fortælle hende det igen!

Det ubehagelige.

— Intet er mig ubehageligere, end naar min Kone er i godt Humør.

— Hvorfor?

— Jo, for saa sidder hun sædvanlig hele Dagen ved Klaveret og spiller.

Intet er lettere.

— Sig mig engang Hr. Billedhugger, er det Billedhuggeri virkelig saa vanskeligt?

— Aa, slet ikke. Intet er lettere, end det. De ta'er bare en stor Blok Marmor, en Meisel og en Hammer, og med Meiselen og Hammeren slaar De alt det af Marmoret, som De ikke behøver til Deres Statue. Det er det hele!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Hun maa jo fejle noget!

Er Kællingen gal eller er hun „plakat“ —
eller hvad er der paa Færde med Skroget?

En Plakat har gjort „Tante“ komplet desperat.
Ja, det er klart — — hun maa jo fejle noget!

Nr. 44.

RAVNEN

Søndag d. 4. November 1894.

Lærerinden: Alle dem af jer som har Pandehaar skal sidde over . . . Hvormange er I, Clara?

Clara: Med Frøkenen er vi seks.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Véd Du en forhærdet Sjæl.

Ploug til Storarmeen gik,
Hul der blev i Højres Rækker,
men vi har jo *Frederik*,
han hver Skruebrækker
stadigvæk glæder med Skældsord og Sludder,
raver og snaver i Rendestensmudder,
Manicus søger paa ham at faa Skik:
:,: skam Dig, fy, føj Frederik! :,:

Hartkornsfyrster, Villamænd,
laa i Strid om Sognets Styre,
Skeel saa skævt til *Andersen*,
lige fede Fyre!
Entreprenøren fra Søholmen flager,
mens Jammerjunkeren hyler og klager,
Valgdagen sluttedes med en Protest,
:,: saa gik hver for sig til Fest. :,:

Paa Kasino spilles nu
Robinson, det Roes fortjener,
thi *Carl Lund* har malet, Du,
mageløse Scener.
Fredag en Søndag I sku' gaa at skue
tag Deres Smaapoder med, lille Frue,
glæd Dem ved Julle som Niggerens Brud,
:,: der er Sul, Du gode Gud! :,:

Er da Verden splittergal,
siden *Bahnson* udnævnt bleven
er til Overgeneral,
skønt han ej er dreven
til at gaa ud imod Fjenden og stride,
og som en Ildklem paa So nok skal ride;
rundrygget, skævbenet dumstolt og grov
:,: General, fy, den er flov! :,:

Stakkels smaa Kinesermænd
tampes a' af *Yamagata*,
mens Grev *Ito* med paa den
spiller Diplomat ja.
Nu er Kineserne snart under Pisken,
Russen ser til under Smilen og Smidsken,
naar først den Krig om Korea er slut,
:,: ja saa har vi Fatter Knut! :,:

Martha.

Af en Newyorker Ungkarls Liv.

Af Karl Baumann.

(Fortsat.)

Da vi gik rakte Martha os Haanden og indbød os til at komme igen.

„Det er Synd for den smukke unge Pige," sagde Frits, da vi var ude paa Gaden, „hun skulde ikke være dèr, den gamle vil nok lære hende til!"

Jeg sagde intet, men havde omtrent de samme Tanker.

De næste to Aftener tilbragte jeg igen med Læsning, den tredie Aften begav jeg mig paa Vej til Kaféen; jeg troede sikkert at træffe Frits dér, men han var der ikke. Jeg fandt Martha i livlig Underholdning med flere unge Mennesker; men hun rejste sig straks, rakte mig Haanden og satte sig hos mig for at passiare.

De andre Gæster saa ikke gærne, lagde jeg Mærke til, at Martha saadan uden videre havde forladt Deres Selskab og jeg blev derfor ikke længe; men min Interesse for den smukke unge Pige blev bestandig mere levende. — I den første Tid derefter havde jeg ingen Lejlighed til at se hende, da jeg var aldeles optagen af mit Arbejde.

En Eftermiddag mødte jeg hende paa Gaden, uden Hat og med en Kande Mælk i Haanden.

„God Dag, Martha, hvor skal De hen?"

„Er det Dem! Jeg er ikke mere i Kaféen, der var intet at gøre, vor ælste Søster er gaaet til Chicago, til Udstillingen. Emma er endnu derhenne og jeg er hos en Kone og syer Bukser!"

„Saa De syer Bukser! Det tjener De vist ikke meget ved! Og hvor bor De da?"

„Jeg bor hos Konen i den fjerde Gade."

„Hvis De synes om det, Martha, kommer jeg i Aften og henter Dem til en Spaseretur eller vi kan gaa til Koncert sammen. De har vel endnu ikke set meget af Newyork!"

„Aa ja, det vilde glæde mig, hvis De kommer."

Hun viste mig Huset og efter at have spist til Aften gik jeg derhen.

Konen, hos hvem Martha boede og med hvem hun arbejdede sammen, var en respektabel Enke, alt var rent og propert i Stuen og det beroligede mig nogenlunde. Jeg tog Pigen med til Atlantic Garden, et bekendt Samlingssted for alle Nykomne, og Musiken og den øvrige Underholdning morede hende meget. — Paa Hjemvejen tog jeg mig for at give hende et godt Raad.

„Martha," sagde jeg, „hvorfor tager De ikke Tjeneste hos en god Familie, saa har De et Hjem og er godt anbragt. Med Syningen vil De ikke komme langt. De maa slide Dem ihjæl og tjener dog intet."

„Jeg har ogsaa allerede tænkt paa det," sagde hun „men jeg kender jo Ingen!"

„Snak, det behøver De jo heller ikke! Vent nu, I Morgen har jeg Tid og vil se om jeg kan finde noget til Dem. Men sig foreløbig intet til Konen."

Næste Morgen noterede jeg mig en hel Del Adresser efter Annoncer i Bladene og gik til den øvre By. Jeg havde Held med mig i min nye Rolle som Engagementsagent. I det føste Hus traf jeg en meget respektabelt udseende Dame, hvem jeg uden videre forklarede Sagens Sammenhæng og som da ogsaa ønskede at se Pigen. Om Eftermiddagen gik jeg til Martha, betalte en Uges Logipenge, saa at Enken intet Tab led, og bragte Pigen til Pladsen. Fruen var tilfreds, jeg lovede den Lille, at besøge hende ved Lejlighed, og gik hjem med en Følelse af at have gjort en god Gærning.

Et Par Dage senere førte min Vej mig til den nedre By og jeg blev ikke lidt overrasket ved at træffe Martha paa Gaden. Hun vilde undgaa mig, men jeg afskar hende Vejen.

„Naa?" spurgte jeg.

„Aa, jeg kunde absolut ikke holde det ud dèr; hele Dagen skulde jeg polere Vinduer og kunde ikke gøre noget tilpas; hun har skændt paa mig og kaldt mig en dum Gaas. Saa vil jeg hellere sy igen. —“

„Naa, saa er der jo ikke gaaet noget tabt endda. De kan jo prøve det en Tid.“

Og saaledes kom Marta igen hos Enken.

* * *

Imidlertid var det blevet Sommer, jeg havde modtaget en Ansættelse i Saratoga og opsøgte min Veninde, for at sige hende Farvel. — Allerede paa Trappen hørtes Støjen fra Symaskinerne og jeg fandt begge Kvinderne flittige ved Syningen. Paa Bordet laa en Bunke halvfærdige Bukser, og Marthas Ansigt blussede af det travle Arbejde; hun sagde leende, at hun havde siddet ved Sytøjet siden Klokken halvsyv om Morgenen. Jeg hentede Øl og vi begyndte at passiare, men de to Syersker lod sig ikke forstyrre i Arbejdet.

Det er dog i Sandhed sørgeligt, tænkte jeg, at man maa slide saaledes og plage sig for at friste den Smule Liv og tilmed fede Fabrikanterne med sin Sved.

Henved Klokken 10 brød jeg op; jeg betalte to Ugers Ophold for Martha, for at hun i det mindste kunde beholde sin Smule Fortjeneste selv; hun protesterede vel, men jeg sagde hende leende, at hun kunde give mig det igen, naar hun engang var bleven rig ved at sy Bukser!

I Gadedøren begyndte hun pludselig at græde. „Nu gaar De ogsaa bort,“ sagde hun, „og saa har jeg slet Ingen mere!“

„Saa slemt er det ikke,“ søgte jeg at berolige hende, jeg vil skrive til Dem og om et Par Maaneder er jeg her igen. Giv mig nu til Afsked et Kys, Martha, og lov mig, at De vil vedblive at være en god, brav Pige.“

Hun saa sig hurtig om, om ingen lagde Mærke til os, saa slyngede hun sine bløde, runde Arme om min Hals og trykkede et Kys paa mine Læber. —

I næste Øjeblik var hun forsvunden bag Døren.

(Sluttes.)

Skanker og Skoser.

A.: Tyskland maa dog være et rigtigt Kræmmerland.

B.: Hvorfor det?

A.: Jo, for nu har de faaet en Skillingsfyrste til Rigskansler, Fyrsten af Hohenlohe-Schillingsfürst.

* * *

Apropos! om Skillingsfyrster. Saa er Frederik Hansen nu ogsaa en af dem. Han har nemlig nedsat „Avisen“ il en Skilling Numret.

* * *

Derfor kan man vel næppe kalde Storfyrst-Thronfølgeren en Skillingsfyrste, selv om det ogsaa er sandt, hvad Bladene skriver, at han mangler to Kroner, der skal komme fra Moskau, for at han kunde blive gift. — Fra Livadia til Moskau; det er en lang Vej for et Par Kroners Skyld.

* * *

Man fortæller, at den nye Kommandant i Kastellet ikke kan taale at ride. Det maa være en svagelig Herre, han — det kneb i sin Tid ogsaa svært at faa ham til at „gaa“. Derimod har han en Gang ved Slukefter vist, at han nok forstaar at løbe.

Generalens Vise.

Jeg synge vil en Vise,
en Vise uden Pral,
og deri vil jeg prise
en tapper General.
Han skal ha'
et Hurra,
som kan høres til Kastellet,
saa de maa
huske paa'
hvilken Chef, at der de faa.
Først vi Slukefter nævne,
der stod en Kamp, javist;
endnu tit Gutter stævne
til Skænkestuen hist,
Hurra, Hurra endnu en Gang,
Hurra, Hurra!

Hvem bygged' vore Volde
og Fæstninger saa flot;
hvem af de Kæmper bolde,
som vi jo kender godt?
Det var ham,
stiv og stram,
ham der hedder Jesper Bahnson;
han var kæk,
Folkets Skræk,
han fra Pladsen gik ej væk
før ude hist om Byen
en Kreds af Volde stærk
nu knejser imod Skyen
og priser Jespers Værk.
Hurra, Hurra! o. s. v.

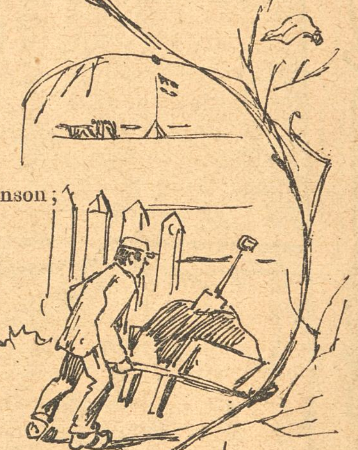

Hvem dumped' ved Forliget,
men stødte ej sin Bag;
hvem kæmper nu for Riget,
som General i Mag?
Det gør han,
vores Mand,
han, den tapre, stolte Bahnson;
som galant
Kommandant
han Retrætestilling fandt.
Saalænge Bølgen ruller
mod Land med dæmpet Lyd,
mon her man skulde glemme
at lønne Krigerdyd.
Hurra, Hurra! endnu en Gang,
Hurra! Hurra!

En Kreds af Medborgere har slaaet sig sammen om at faa malet et Billede af hans Eksellence, Generalløjtnant Bahnson. Vilde det ikke være noget for Eksellencens gode Ven, Hr. Mal-mig-den-Jensen. Han kunde maaske træffe Generalen.

Det er der Gud ske Lov ingen af Tyskernes Kugler, der endnu har kunnet.

Felttjeneste.

Sergenten: Hvorfor skal en Kavallerist altid saa vidt mulig søge at ride paa blød Grund, naar han bliver sendt ud som Patrulje?

Den Menige: Fordi han da falder blødere!

Plausibelt Forslag.

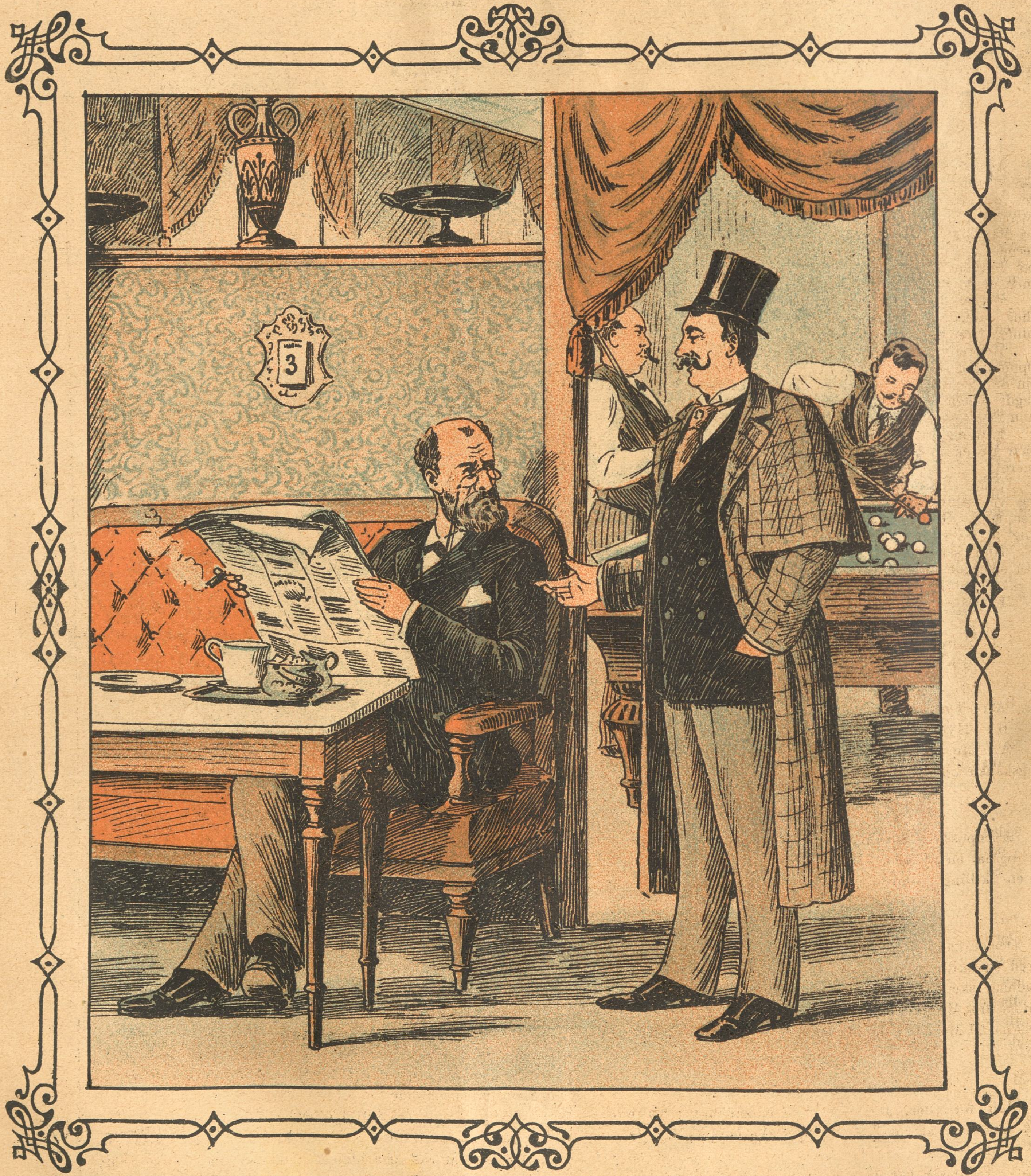

— Naar vil De betale mig de 100 Kroner, De skylder mig?
— Saa snart jeg kan.
— Jamen, det maa ske snart, ellers stævner jeg Dem.
— Hør! Laan mig 100 Kroner til og stævn mig saa for 200.

Forebyggende Forholdsregel.

— Goddag, kære Ven, hvordan gaar Forretningen?
— Tak, udmærket — men jeg har ingen Penge hos mig.

Kaffesladder.

Fru Skade: Og kan De saa begribe Dem til, min Kære, hvor Skade havde været henne forleden, da jeg forgæves vendte op og ned paa hele København for at finde ham? Han var gaaet ombord i en Amerikadamper for at sige Farvel til Didriksen, hvis Kone er bleven Jordemoder derovre og som har skrevet efter ham, da hun nu nok kan ernære ham, og mens de sad ved en Bajer og vrøvlede nede i Kahyten var Skibet sejlet baade med Didriksen og Skade, som maatte følge med til Helsingør, hvor de hev ham i Land, og saa kom han da endelig hjem sent om Aftenen med det sidste Tog og fik sig naturligvis en ordentlig Omgang, kan De tro, for det er da virkelig for galt, at man skal gaa med Livet i Hænderne en hel Dag bare fordi han sidder og blæser paa Glastrompet, saa han ikke kan høre Dampfløjten. Jeg sætter nu bare, at han var sejlet med lige til Newyork, saa havde Bladene da straks lavet et helt Drama om, at han var flygtet med sin Elskerinde — hvad der forresten godt kunde ligne ham! — og havde taget sin Kones Mødrenearv med til at sætte over Styr paa Fruentimmeret, og at jeg var blevet saa fortvivlet, at man havde maattet lægge mig ind hos Pontoppidan paa sjette Afdeling, for at jeg ikke skulde gøre en Ulykke paa mig selv. Ser De, min Kære, slige Rædsler kan en ældre Mand være letsindig nok til at udsætte sin Kone for, og jeg havde ogsaa svoret, at det blev sidste Gang han fik Lov til at desertere paa egen Haand; men saa i Søndags havde han henne i Foreningen faaet en Billet til Panoptikum til nedsat Pris, og han gik altsaa derud mens jeg lavede Middagsmad og ventede paa Jokumsens, som ikke kom, fordi Datteren havde faaet en Lille om Natten mens Manden var borte, og Fru Jokumsen havde ikke Søvn i sine Øjne, men maatte løbe omkring hos Familien efter Børnetøj, for Datteren er jo altfor nervøs til at tænke paa saadan noget, saa der var ikke det ringeste, — naa, men hvem der heller ikke kom, det var naturligvis Skade. Aa, sikken en Søndag og sikken en Nat. Endelig kom han luskende i Mandags Formiddags, saa slukøret som en afskediget Minister, der har brændt sig paa en Ligbrændingshistorie. Halvdød af Sult og Tørst var Skroget og kunde ikke sige et Muk af bare Elendighed Saa glemte jeg at læse ham Teksten, saadan som jeg havde foresat mig, og da saa Skade havde faaet en Kop varm Kaffe og en Hvede med Smør og sin Frokost med tilhørende Akkevitter fra Aalborg, saa livedes han da saa meget op, at han kunde fortælle om sit Æventyr. Nu skal De høre. Han var ganske rigtig gaaet ud i Panoptikum og havde set baade de onde Veje og alt det andet, og tænkte at med at komme hjem havde det gode Veje, men langt om længe var han bleven træt og havde sat sig ved Siden af Brandmanden, der sliber sig en Skraber, og saa faldt Skade selv i Søvn. Da han vaagnede igen, var det Nat. Mon Panoptikum ogsaa er bleven Natkafé? tænkte han, for der var svært livligt omkring ham. En Mængde Skikkelser spadserede omkring, passiarede og gjorde Løjer, men ved nærmere Eftersyn opdagede Skade til sin Forbavselse, at det var alle Voksfigurerne, der var paa Færde. Nu begyndte Skade at faa det temmelig hedt. Det kunde jo være rimeligt nok, at de trængte til lidt Motion, naar de hele Dagen maa staa stive som Lygtepæle, men han skøttede dog ikke om at være med i Legen. Han blev saa løjerlig. Du maa se at slippe ud, tænkte han og vilde liste sig forbi Landsoldaten, der stod og passede paa Frederik den syvendes Hest „Perle“, som var meget urolig, fordi Paven absolut vilde op at ride paa den. „Hvem der? Feltraab?“ sa'e Soldaten og fældede Geværet. „Undskyld, Hr. Skildvagt“, svarede Skade betuttet, „jeg skal saa gærne sige Dem, hvem jeg er, men hvad Feltraabet anbelanger — — „Saa følg med til Generalen“, befalede Landsoldaten og førte Skade hen til Olaf Rye, som forelæste Frederik den syvende det Numer af „Social-Demokraten“ om at Bahnson skulde ud i Kastellet. — „Hvad er det for en Mand“? spurgte Generalen, „Det er vist en Spion, Hr. General!“ meldte Landsoldaten. „Træd nærmere!“ kommanderede Rye, og Skade strammede sig op, som det sømmer sig en gammel, veltjent Livjæger. „Men det er jo Skade!“ udbrød Kongen venlig. „Dem kender jeg godt fra 48, da Livjægerne gjorde Vagter paa Kristiansborg. Hvad har De bedrevet i Deres Tid, siden De er bleven indlemmet i denne Samling af Berømtheder?“ Deres Majestæt maa ikke blive vred, begyndte Skade mere og mere forvirret, men jeg har ikke den Ære — — jeg er bare herinde. — — „Ja, Gu' er De herinde!“ lo Kongen, „og nu skal De min Sandten ogsaa blive herinde. Kom, saa skal jeg præsentere Dem for Selskabet!“— Jamen, deres Majestæt, klynkede Skade, jeg er jo ikke nogen Figur! „Jo, De er en brillant Figur, min gode Skade“, erklærede Frederik den syvende, tog Skade under Armen og trak af med ham. Og nu gik det Trappe op og Trappe ned, rundt til alle Grupperne og alle Figurerne. Skade maatte skyde Hjærtet op i Livet og se modig ud, skønt det gøs i ham hver Gang, han skulde trykke en Berømthed i Haanden, om hvem han præcis vidste, at Vedkommende var død for mange Herrens Aar siden. Men de var allesammen saa elskværdige og muntre, at Skade tænkte ved sig selv, at er der lige saa behageligt i det andet Liv som i Panoptikum, saa er det lige fedt, hvad Pastor Moe og Vilhelm Beck fortæller. Nede i de onde Vejes Værtshuskælder sad Carnot og Caserio og Boulanger og Bismarck og spillede Sexogtreds om Bajere, og henne ved et andet Bord var Luise Michel i Færd med et anarkistisk Foredrag for Kristian den anden og Karl

den tolvte, mens Kristian den fjerde og „Matrosen" drak Smaasnapse henne ved Disken. Tordenskjold var gaaet ombord til Stanley og forklarede Dyveke, at en Maaneskinstur til Søs er den bedste Kur, naar man har spist fordærvede Kirsebær, og Ludvig Holberg, der lige kom fra Fruerstuen, gjorde Vrøvl med Brødrene Poulsen og nogle flere Skuespillere, fordi det kgl. Teater ikke spiller hans Komedier, som de bør spilles. — „Men sig mig en Gang, Skade, sa'e Frederik den syvende og tændte sin Cigar hos den lille Pige med Svovlstikkerne, „er det virkelig sandt, at Bahnson skal i Kastellet?" Ja, forsikrede Skade, det er en afgjort Sag. „Hm!" mumlede Kongen og spurgte saa: „Hvorlænge skal han sidde der?" Nu mærkede Skade, at Frederik den Syvende misforstod Situationen, hvorfor han inde fra Konditoriet hentede „Berlingske" med Bahnsons Udnævnelse til Overgeneral og Kommandant i Kastellet. „Naa, saaledes!" udbrød Kongen og spurgte saa: „Er der ellers noget Nyt i Byen?" Carl Ploug er død, fortalte Skade. „Saa kommer han vist snart herind," mente Kongen, „han skal ordentlig faa paa Gummerne den første Gang jeg træffer ham!" — Nu blev der et voldsomt Spektakel henne i Salen. „Stop Nihilisten! Han vil myrde Zaren! Stop ham!" lød det fra alle Kanter og en hel Sværm Panoptikummere med de onde Vejes Opdagere i Spidsen kom farende hen imod Skade. „Der er han, De er anholdt!" brølede begge Betjentene og slog Kløerne i Skade, der af Forskrækkelse drattede om paa Gulvet. — — — Da han slog Øjnene op fandt han sig liggende ved Siden af den sovende Brandmand, som han havde revet med sig i Faldet. En af Funktionærerne ilede til og fik Skade rigtig vaagen, men Brandmanden blev igen anbragt paa sit Sæde for at sove videre, og alle Figurerne stod stive paa deres Pladser, som om de aldrig havde rørt sig af Pletten. Skade begreb nu, at det hele havde været en Drøm. Han havde tilbragt hele Natten sovende i Panoptikum. Det var højlys Dag og Mandag Formiddag. Tak for Kaffe?

Trøst.

Kvindepisker *Leist:* Tidligere fik jeg 12000 Mk., nu faar jeg kun 9,600 Mk. om Aaret. Den Fornøjelse at voldtage og piske Dahomekvinderne koster mig altsaa 2,400 Mk. aarlig . . . . Hm, hm! Det er ikke saa slemt endda! I Berlin koster en eneste *Ballettøs* betydelig mere.

„Det hvide Baand".

Mel.: Salig Lassen sad og spiste Boghvedegrød.

Rundt om i Landet var en Sorg saa stor
dengang vi mistede vort Borgerkor,
men vær bare ej forknyt
nu vi faaet har et nyt,
og det er Borgerinder, som til Borgerne si'er Pyt,
thi Vibenshus det ikke alene skal gælde
nej, tænk blot hver Beværtning de agter at fælde;
de falde skal for Kvindehaand,
der fyres løs med Sjæl og Aand
og Korpset — ja det kalder sig „det hvide Baand"

Herregud, Trappe op og Trappe ned
løb de smaa Damer udi Ansigts Sved,
de fra Suppegryden gik,
glemte alting blot de fik
Adressen fyldt med Navne imod alkoholdig Drik
de fromme smaa, de tror at Behag de kan vække
hos ham der leder Fyrsternes Hjærter som Bække.
Hans Sympati de faar dog knapt,
nej, tværtimod det lyder skrapt,
at de vil kaste Vrag paa noget han har skabt.

Hvad mon i Grunden disse Damer vil,
at vi skal bruge Druesaften til?
Mener de maaske, at Vin
kun er Menneskets Ruin
og at man kun maa nyde Druen, naar den bli'er Rosin?
Nej, tværtimod har Skaberen lagt os paa Sinde,
at vi i Saften Styrke og Glæde skal finde,
thi hvorfor skulde ellers han
saa snildt fremtrylle Vin af Vand? —
I fromme Afholdskvinder, svar mig om I kan!

Vogt Dig, ja vogt Dig vel Du unge Mand,
hvis Du Dig agter ind i Ægtestand
og Du er en Svend med Fut.
Pas paa Du ej bli'er skudt
i en af disse Kvinder fra „det hvide Baand" min Gut,
thi fra al jordisk Lyst maa Du holde Din Næse,
hver Aften til Din The skal i Biblen Du læse!
Nej, vil Du følge Tidens Aand,
saa ræk for Guds Skyld ej Din Haand
til en af disse Kvinder fra *„Det hvide Baand"*.

Paa vort Forlag er udkommet:

„Klages"sang,

forfattet af Arrestforvarer Lenschau i Nykøbing paa Falster. En i sin Indgang lystelig, men i sin Udgang (uden Tilladelse) bedrøvelig Vise om den slemme Tyveknægt, der brækkede ind, naar han var ude og brækkede ud, naar han var inde. Tilegnet sig selv.

„Ravnen".

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Kastellets nye Plejefa'r.

Bahnson som Overgeneral,
nej, den er dog gruelig gal.
Saa vi en bedre Idé dog har,
gør ham straks til Plejefa'r.

RAVNEN

Nr. 45.

Søndag d. 11. November 1894.

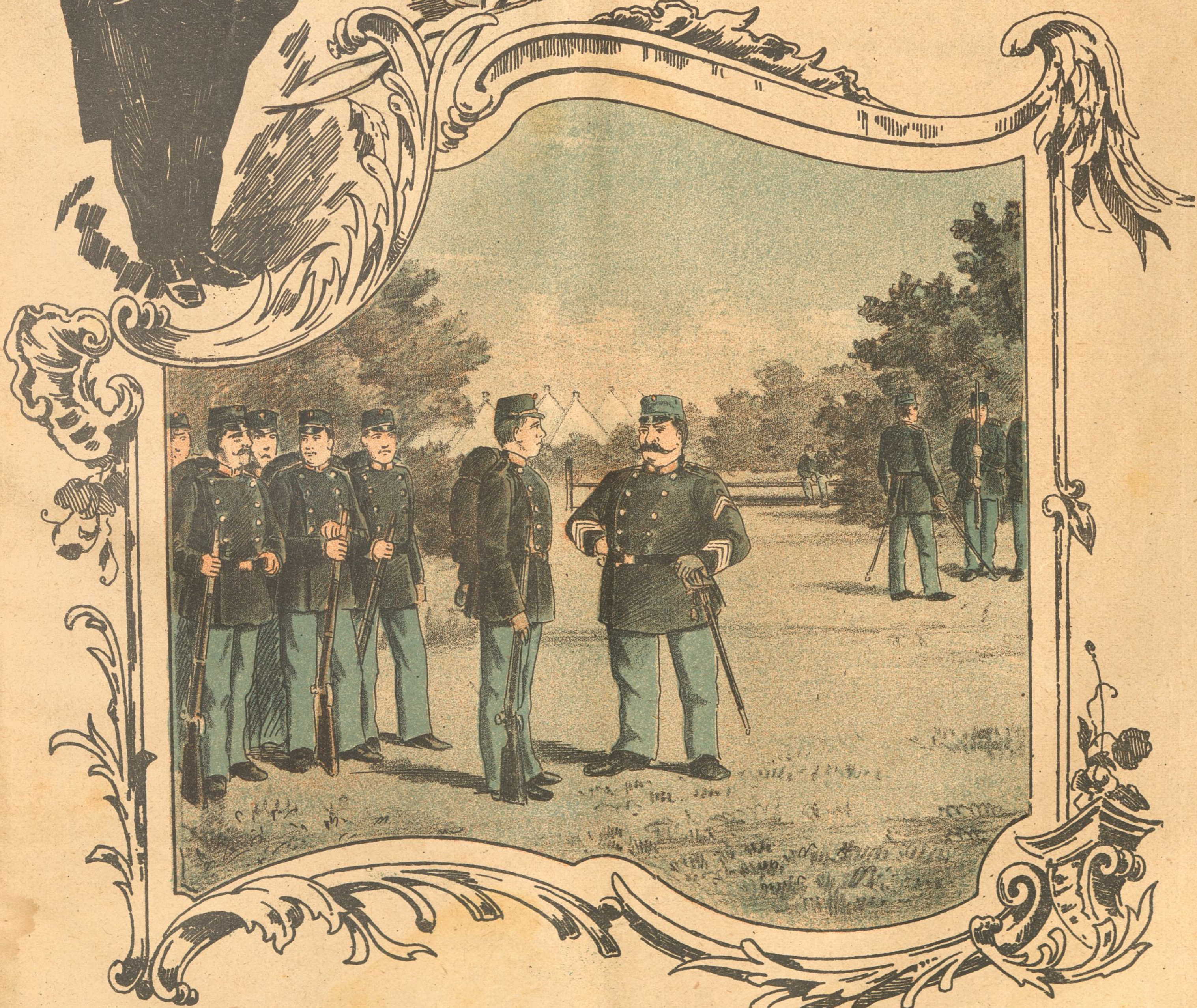

— Beder om Tilladelse til at træde af paa Naturens Vegne.
— Værs'go' 89! — Hold Middag med det samme!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. af Boccacio. (Ske hvad der vil.)

Der er Liv i *Taarnbysognet*,
man maa ikke undres ved,
at de brede Lag er vaagnet
og et Ord vil snakke med.
Baade Veje, Skole, Sprøjte
ej med Tiden er paa Højde;
:,: der sku' ved Gud :,:
skruppes ud.

Ignotus har mangt at gøre,
snart i Øst og snart i Vest,
nys han var i Harboøre
i Visit hos Helvedspræst.
Højt gik Snakken, Fanden gale
mig, om fra de dybe Dale.
:,: pr. „Politik“ :,:
Brev vi fik.

Mens de balsamerer Zaren,
tigges til en Guldkrans her,
Skorstensfej'ren er i Skaren.
fin i sine sorte Klæ'er,
meget er *Kaminraad* jo 'kke,
men sit Spjæld han ej kan lukke;
:,: han bli'r trods Sod :,
Kammerrod.

Vi vil have flere Kredse,
ikke denne Ge'metri,
Høgsbro vil dem Teksten læse,
for det fæle Snyderi.
Gamle *Gad* han staar og laller,
medens Grundlovs-*Bojsen* raller
:,: i Dødens Kamp, :,:
— Højretamp!

Aksel Meyer er en snobbet
Haandværksleder, tænk Dem blot,
Bramsens Lov han vil ha' stoppet
og har lavet et Komplot.
Lader Kaptejn *Wagner* vaase
mellem Højremesterpraase;
:,: den var for stram, :,:
væk med ham!

Skanker og Skoser.

Om Korvetten „Dagmar“ kan der just ikke synges:

Hun kom uden Tynge, hun kom med Fred. —

Sagen var nemlig, at hun kom ned til Afrika for at „kløˮ en oprørsk Neger. Derimod kan man nok sige, at

Hun kom goden Konsul til Lise.

— Det tror Pokker, at Konsulen blev glad for hende.

Naar der videre staar i Visen:

Havde Danmark altid den Slags Blomster i Bed,
man skulde dem ære og prise,

— saa passer det jo heller ikke rigtigt, eftersom det vist er sjældnere, at den Slags Blomster som Korvetten „Dagmar“ staar i Bed, hvorimod det nok kan hænde, at de er paa „Bed“ding en Gang imellem.

Udnævnelser.

Efter „Ravnen“s allerhøjeste Anordning er forhenværende Kaminraad Poulsen udnævnt til kejserlig russisk „Krans“elliraad, samt til enkekejserindelig Kondolenceraad med Rang paa næstnederste Trin af Skorstensstigen.

Samtidig er Ølhandler Jensen udnævnt til kejserlig russisk Aftapningssekretær og Kammerherre Meldal til Ridder af den russiske Spytslikkerorden.

Hvorefter alle Vedkommende sig haver at rette.

„Ravnen“.

I Varietéen.

— Det maa være skrækkeligt, naar en Sangerinde mærker, at hun har mistet sin Stemme.

— Jamen, det er endnu værre, hvis hun ikke mærker det!

Misforstaaelse.

— Deres Kokkepige vil altsaa skifte?

— Ja, hun skal giftes med en Frisør og Parfumør.

— Skrækkeligt Pigebarn! Hun havde altid flere Kærester, og nu vil hun ha'e *to* Mænd!

Ved Løsladelsen.

Fængselspræsten: Jeg haaber, at De nu igen vil blive et ordentligt Medlem af Samfundet. Jeg skal gøre for Dem, hvad jeg kan!

Løsladte: Aa, Hr. Pastor, hvis De kunde skaffe mig en rig Kone, saa var jeg straks hjulpen.

Varm Patriotisme.

Landsfyrsten (paa Gennemrejsen til en Deputation fra en lille Købstad): I har jo stedse været trofaste mod Eders Fyrste!

Borgeren: Ja, det er man nok tvungen til, naar man ikke vil i Brummen!

Hofsorg.

Mel: Rundt om i Landet —

Hoffet har faaet sig en Sorg saa stor,
Damerne gaar med lange Sørgeflor,
Snip og Krep og Gud véd hva',
lange Ærmer; naa, da, da,
og Kraver, brede Sømme, li'e saa meget de vil ha'.
Hver Kavaler
i Sort man ser
med Flor om
Dekorum;
selv Porte-épée'n
kulsort er ble'en,
og Hatten
som Natten.
Ja, sikken Ynk og sikken Kval,
det hele Hof af Sorg er gal
fra Kjæld'ren lige op til Kvist og femte Sal.

Hver lille Skødehund, der før var hvid,
den skal nu males sort for evig Tid,
Hver en Hofkat gaar med Flor
om sin Mave mindst et Aar,
og uden Fløde bli'er serveret hver en Kaffetaar.
Med Mankesnip
og Pandefip
hver Hest er udhalet;
Finalerne
med Halerne
med sort er bemalet;
selv Manden paa Amalienborg
har lige straksen anlagt Sorg,
men skuer med Haab mod Nicolaus og mod Georg.

Ja, der bli'er sørget over Zarens Død,
selv de umælende, der knap er fød'
giver sorgbetyngte Kvæk,
Taarekilderne er læk;
Gud give, at de allesammen ikke flyder væk.
Først næste Aar
med Sorgen faar
de Bugt, ja,
hvor smukt — hva'!
Lidt Trøst bli'er naaet,
og Hoffets Graad
og Kummer
forstummer.
Men indtil den Tid, kan De tro
bli'er ingen, ingen Hofmand fro;
og Sorgens Genius breder sig i Fred og Ro.

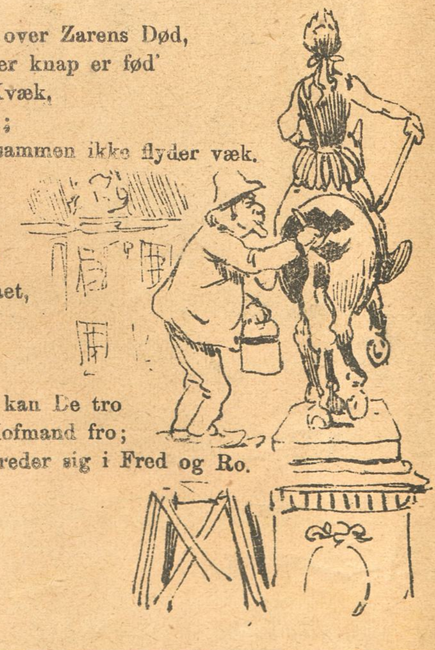

Astronomi.

Lærerinden: Hvor vil De søge Stjærnebilledet *Tvillingerne?*

Eleven: Naturligvis paa *Mælkevejen!*

Paa Blomstertorvet.

En ældre ung Dame: 50 Øre for de Blomster? De er jo visne allesammen;

Blomsterhandlersken: Hva' bilder De Dem ind, gamle Gyldenlak? Tror De maaske, at *De* ser ud som en Rosenknop?!

Fra Gaden.

— Laan mig 20 Kroner!

— Det er mit Princip, ikke mere at laane Penge ud; jeg har gjort for slemme Erfaringer!

— Saa lad mig være den sidste, der faar noget af Dem.

— Den sidste, der faar noget? Næ, dertil har vi dog kendt hinanden for længe. De skal være den første, der ikke faar noget!

De Børn.

Moderen (har bragt lille Ellen til Sengs og vil fjærne sig, idet hun siger): Sov nu vel, kære Barn, jeg maa ind til Fa'er.

Ellen: Aa, bliv hos mig, Mo'er, jeg er bange for at være alene!

Moderen: Vær dog ikke saa taabelig, Ellen, Vorherre er jo hos Dig!

Ellen: Jamen, saa send Vorherre ind til Fa'er og bliv Du hos mig!

Billig Smiger.

Fru Blak: Jeg ser altid bedst ud i mine *gamle* Klæder.
Fru Snap: Hvem har dog bildt Dem det ind?
Fru Blak: Min *Mand!*

Bag Kulisserne.

Baronen: Hvad forstaar De egentlig ved en Egoist, mit smukke Barn?

Danserinden: En Egoist er et Menneske, der ikke beskæftiger sig med mig.

I en Skole i Tyskland underviste Læreren i Religionstimen om Almisse og anførte bl. a. til Forklaring Historien om den rige Farisæers Almisse og Enkens Skærv. Paa Spørgsmaalet, hvor meget vel Enkens Skærv kunde have beløbet sig til, svarede en lille Skolepige: *12 Mark og 43 Pfennige.* Da man saa spurgte hende, hvorledes hun var kommen til dette Resultat, svarede hun: „I Katekismen staar: Den fattige Enkes Skærv, Mark. 12, 43". (Markus 12. Kapitel, 43. Vers.)

Efter Jagten.

Godsejeren: Har I kun *én* Hare? Jeg gad vide, hvad den er kreperet a'!

En ærlig Sjæl.

Bestyreren af Fallitboet: Efter den foreliggende Status kan De ikke betale Deres Kreditorer mere end 25 Procent.

Fallenten: Jeg har endnu hver Gang betalt mine Kreditorer 30 Procent, og jeg vil heller ikke byde dem mindre denne Gang.

Martha.

Af en Newyorker Ungkarls Liv.

Af Karl Baumann.

(Sluttet.)

Næste Morgen rejste jeg; jeg tænkte vel oftere paa min lille Protegé, men det blev ikke til noget med at skrive til hende. Mit Arbejde optog min meste Tid og jeg tænkte, at jeg dog snart vilde komme tilbage igen.

I Begyndelsen af dette Aar indtraf jeg igen i Newyork og snart var jeg paa Vej for at opsøge Martha, men jeg kunde hverken finde hende eller Enken i det gamle Hjem og jeg kunde heller ikke erfare, hvad der var bleven af dem begge. Ogsaa Kaféen var forsvunden. I et periodisk Anfald af Pligtiver havde Politiet lukket den og flere andre Kneiper af samme Slags.

Efter gammel Vane læste jeg igen mine Blade og gik mine Spadsereture.

Saaledes gik jeg en Aften langs den anden Avenue, da paa den halvmørke Gade en af disse bekendte Natvandrersker tiltalte mig med et „Hør lidt Søde!"

Som ramt af Lynet blev jeg staaende. Var det muligt! Jeg havde genkendt den Stemme blandt Tusinde.

„Er det Dem Martha?" Pigen gav mig intet Svar. Maaske kendte hun mig ikke, eller hun vilde ikke give sig tilkende. Jeg traadte hen til hende.

„Yes, det er mig! Hvor kan det være at De pludselig er her i Byen?" udbrød hun og rakte mig Haanden.

„Jeg har været her i to Uger, men kunde ikke finde Dem i den gamle Bolig; hvor boer De da nu?"

„Jeg boer i den syvende Gade Aa, jeg er glad ved at se Dem igen! Har De allerede spist til Aften?"

Vi gik sammen til en Restavration og jeg havde nu Lejlighed til at betragte Martha nærmere. Himmel, hvor hun havde forandret sig! Den pigeagtige Friskhed var forsvunden, Øjnene havde mistet deres Glans, over hele Ansigtet laa et Træk af forfærdelig Træthed.

„Hvorledes er det gaaet Dem hidtil, Martha, og hvor er Deres Søstre?"

„Vell, den ældre har giftet sig i Chicago, og Emma er igen rejst tilbage til Ungarn; her vilde hun været død af Hjemvé. Jeg har syet en Tid lang, men saa kom de daarlige Tider og vi kunde intet Arbejde faa mere. Jeg gik hver Dag til Forretningen, men forgæves! En Dag sagde den unge Herre til mig, at jeg skulde komme igen efter Klokken seks, han vilde tale med mig. Naturligvis troede jeg at faa Arbejde, men — det var noget andet," sagde hun leende. „Han vilde bringe mig til en Veninde og betale for mit Underhold, til Tiderne igen vilde blive bedre. Og hvad skulde jeg gøre? Han talte saa venligt til mig, og hos Enken kunde jeg ikke blive. Hun skyldte en Maaneds Leje og i de sidste to Dage havde vi næsten intet spist. — Og jeg gjorde, som han vilde; han sørgede pænt for mig, jeg havde et smukt Hjem og behøvede ikke at plage mig med Næringssorger. Saaledes gik fire Uger, saa sagde min Værtinde mig, at min Ven var rejst til Cincinnati og vilde blive dèr i længere Tid; han havde betalt mit Ophold for en Uge, men saa maatte jeg sørge for mig selv."

„Jamen, hvad skal jeg nu gøre?" havde Martha spurgt Værtinden, da Ugen var omme.

„Gør lige som de Andre," lo Konen. Og Martha havde fulgt Raadet. Hun gjorde heller slet ingen Hemmelighed af, hvad der var blevet af hende. Paa Hjemvejen fra Restavranten udskældte hun ugenert Politispionerne og ønskede Politiinspektøren og hans Klike Fanden i Vold.

Ved den syvende Gade blev vi staaende. En ung Mand gik forbi og fikserede Pigen paa en dristig Maade; hun tilkastede ham et venligt Blik. — „Vell, jeg maa gaa," sagde hun. „God Nat, paa Gensyn!"

„God Nat Martha!"

Ved det næste Hjørne havde hun indhentet den unge Mand.

Det var sidste Januar Maaned, siden da har jeg ikke set Martha igen. —

Og hvor mon hun er?

Gaaet under, til Bunds i Storstadens Sump, lige som Tusinde af hendes ulykkelige Søstre, et nyt Offer for Pengenes brutale Magt og vore elendige sociale Forhold.

Standsmæssig.

Fotografen: Hvorledes ønsker De at fotograferes, Frue . . . en face eller en profil?

Grossererfruen: Det overlader jeg ganske til Dem, men det maa endelig være rigtig en gros!

Trumf.

Aa, vi er skrækkelig plaget af Rotter! Der er saa mange, at de æder os alting op,

— Ja, De kan sagtens være glad!

— Hvad siger De?!

— Hjemme hos mig sulter de stakkels Bæster ihjel.

Forbedret Stilling.

— Nu har De jo to Børn. kan De virkelig arbejde under alt det Skrigeri?

— Bedre end før. Hver af Ungerne skriger saa højt, at man ikke kan høre den ene for den anden.

Processer maa føres, fordi Retfærdigheden er bunden for Øjnene.

Suffløren er den Person ved Teatret, der bliver mest snakket efter Munden.

Ømfindtlig.

Faderen: Hvorfor brøler Ungen saa forbandet?

Moderen: Fordi jeg fortalte ham, at han ligner Dig

Hvad kan der ventes — ?

Mel.: Bal i Haven.

Hvad kan der ventes af vor Hovedstad,
hvor man saa sælsomt vaager over Freden.
Du, til Eksempel maa ej være altfor glad,
naar der er Lystighed ved „Storkereden“.
Du overfor alt Sjov bør være dorsk
og rens ej Kummen for de døde Torsk,
thi straks Du nappes af et Par Betjente
og saa har Du en Brummetur i Vente.

Hvad kan man vente af et Politi,
som slig uskyldig Lystighed ej taaler,
men som mærkværdigt nok sig roligtfinder i,
at Natbeværtnings-Publikum'et skraaler.
Mig kan det være ganske lige fedt
om Klokken to der lukkes eller ét;
dog bedst om hver Kafé paa ens Tid endte,
maaske det sker, naar bare vi vil vente.

Hvad kan man vente efter Zarens Død?
Mon Despotiets Dage nu er omme.
Afhjælpes Folkets store Lidelser og Nød,
og vil der bedre Tid for Rusland komme.
Desværre hertil kan kun svares, Nej!
Pesonen skifter, men Systemet ej,
det Ny begynder, hvor det Gamle endte,
der ikke Spor af Bedring er at vente.

Hvad kan vi vente, dersom Krig vi faar?
Vor Hær kan lignes ved en gammel Kælling,
vi véd, at den paa meget svage Fødder staar,
selv Generalen er en værre Skrælling.
Tænk blot Hr. Jesper Bahnson paa en Hest,
et Kosteskaft for ham vist passer bedst.
— Mon ej en Mand med mer Person man kendte,
det synes jeg dog nok man kunde vente!

Hvad kan der ventes af et lille Land,
som lever højt paa Fatigfolks Beskatning,
et lille Land, hvis Kasse frækt nok tømmes kan
til Trods for Landet har en fri Forfatning.
Regeringen kan gøre hvad den vil
og det endskønt der er en Rigsdag til..
Nej, før vi faar et bedre Regimente,
saa længe kan vi ikke andet vente!

Av!

— Skader haarfarvende Midler Hjærnen, Hr. Doktor?
— Ikke Spor! Folk med Hjærne bruger dem ikke.

Uforbederlig.

Ved en Souper havde en lystig Dame faaet en meget tilbageholdende Herre til Nabo. Paa alle hendes Spørgsmaal fik hun kun „Ja“, „Nej“ og „Jeg véd ikke“ til Svar. Til Slut spurgte hun, da Klavértonerne lød inde fra Sideværelset: Spiller De Klavér?

„Nej, jeg ikke“ — svarede han. — „Det er nogen inde i Sideværelset“.

Aarsag og Virkning.

Obersten (der bliver plaget af sin Kone, en rigtig Rasmus): Aa, bare vi maatte faa Krig, saa fik jeg Fred!

Lokkemaden.

Hun: Har Deres Kone læst Brevet? Og De forsikrede mig dog, at hun aldrig aabner Deres Breve.

Han: Hun plejer ikke at gøre det; men hvorfor skrev De ogsaa paa Konvoluten: *„strængt privat“?*

I Skolen.

Læreren (rasende): Peter, Du skulde hellere melde Dig ud af Skolen og forlange Skolepengene tilbage!

Peter (glad): Tror De den ka' skære?

Oprigtig.

— Hvormange Cigarer røger De daglig!
— Det kommer an paa hvormange Bekendte jeg træffer i Dagens Løb.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En Overgeneral.

Fra den mørkeste Militarisme.

Den engelske Turist set igennem franske Brilller.

Kiöb altid!
Odense Taffel Margarine
J. P. Techow
Smedemester
Raadmandsgade 17. Telef. 5066.
Anbefaler sig med Fabrikation af nye Vogne. Reparation. udf. solidt og billigt.
A. B. ENGSTRØM
Møbellager
Saavel Kontant som mod maanedlige Afdrag
14. Borgergade 14.
P. PETERSENS
Skræder-Etablissement
Blegdamsvej 114
anbefales med moderne solide Varer i engelske og franske Stoffer for Foraars & Sommer Saisonen.
KREDIT
kan indr. solide Kunder.
F. KLÜHS Ligkistemagasin
Griffenfeldtsgade 42.
Stort Udvalg af store og smaa Ligkister. Gratis Befordring med Rustvogn.
PALLE SØRENSEN
SØLVTORVET 6
Stort Lager af
Uhre, Briller, Pincenez, Tegnebestik, m. m.
Indslibning af Brilleglas.
Reparationer udføres, med største Akkuratesse.
Ulykkesforsikringsselskabet
„NORDEN"
tegner Uheldsforsikringer hvori Uheld ved Bicyklesport m. m. er indbefattet uden Præmieforhøjelse.
Holmens Kanal 20.
Telefon 97. Kjøbenhavn.
Alle Slags Møbler,
brugte som nye
Stort Lager billige Priser
GOTHERSGADE 28,
tidligere Dosseringen 6.
billige Afbetalingsvilkaar.
A. OHLSSONS
Etabl: for
Herre Ekvipering og Dame Confection.
Lager og Værksteder: Fælledvejen 5
Dame & Børne-Confection
A. Ohlsson Skræder-Etablissement
Nörrebrogade 31.
Filial: Gl. Kongevej, No. 125
Alois Bernhard.
Alois Bernhard.
Vestre Boulevard 39.
Specialitet: Præmie-Obligationer.
Serie-Obligations-Selskabet: Hver Maaned Trækning, hver Maaned sikker Gevinst. Kr. 5 pr. Maaned, Kr. 60 for 12 Trækninger, af hvilke i uheldigste Tilfælde 1/3 maa erholdes tilbage. Prospekt gratis.
A. Mundbergs
Tobaks- og
Cigarforretning,
Gothersgade 150.
Ekstragode og prisbillige Kvaliteter.
Forlov-elsesringe
14 & 18 K. controll.
Kjøbenhavns første Specialforretning.
TH. HALGREEN, Gothersgade 34, ligefor Regnegade.
Frederik Nielsen
Borgergade, 69
Anbefaler sit Lager af smukke, solide Møbler.
Billige Priser. Afbetaling indrømmes.
i 12 Minutter forsaales Herrestøvler, med vandtætte Læder-saaler, for 1 Kr. 75 Øre.
NB: Usynlige Lapper paasættes
Galoscher repareres
billigst, efter engelsk Methode.
Rosenborggade 13, Kj.
2 Kabinets-Billeder gratis
faar enhver som bestiller 12 elegante og holdbare Visit-Kort til 4 Kr. hos
MONTY
St. Kongensgade 21.
Afbetaling
Smukke og solide
MØBLER
intet Sted indrömmes saa billige Afbetalingsvilkaar som i
Birkegade 4, husk 4, J. P. NIELSEN
Prima Stue- og Lommeuhre
faas kun hos Andersen, Nansensgade 4 fra 1 Kr. ugl. Afbetaling.
Franske Kort.
32 gennemsigtige tilsendes portofrit mod Indsendelse af 2 Kr i Frimærker.
Cartes françaises Paris
Franske Artikler.
Gummi og Blære: 2, 3, 4, 5, 6 Kr. pr. Dusin.
S. Svampe 4, 8, 12, 15 Kr. pr. Dusin. Kvindelige Præservativer, Caputser etc.
Larsen,
Lille Kongensgade 39.
Kjøbenhavn.

Nr. 45.

Tillæg til ·RAVNEN·

Søndag d. 11. November 1894.

Nörrebros Theater

Hver Aften
Kl. 7¾. – 11½.
Forestilling
Vores egne Kinesere
Stor Sukces.

·NY CARLSBERG PILSNER·
anbefales

Forsamlingsbygningen
for Kristianshavn og Sundbyerne
anbefales Foreninger og Selskaber.

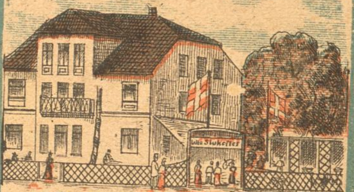

Da Sommer-Saisonen nu er forbi indbydes det ærede Publikum til at aflægge Besøg i mine hyggelige Vinterlokaler, hvor der serveres propert til mine bekjendte billige Priser.

JOHANNES PETERSEN,
Lille Slukefter.
Strandvejen 137.

BAZAREN
19. Frederiksborggade 19.
Kjøbenhavn K.
Skandinaviens største Udvalg i 50 Øres, 1 Kr. og 2 Kr.-Artikler saavel i Galanteri-, Legetøj- som Husholdningsgjenstande. Foren. &Tomb. erholde betyd. Rabat

Til Publikum!

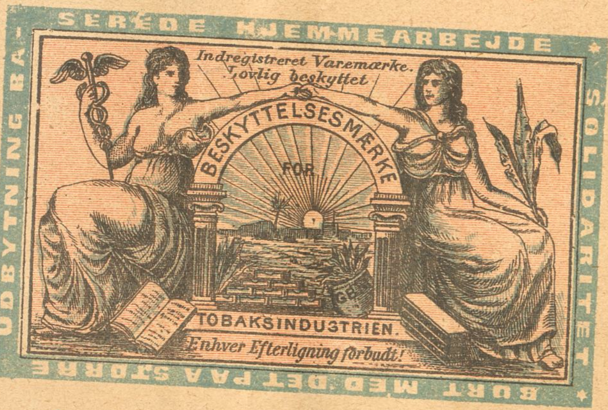

Støt Tobaksarbejderne i deres Bestræbelser for at faa indført et Kontrol-Beskyttelsesmærke. Derved modarbejdes det skadelige Fængsels- og Hjemmearbejde og Udsigterne til en Forbedring af Tobaksarbejdernes Kaar forøges. Forlang fra 1. Juni altid Cigarer, der er forsynet med hosstaaende indregistrerede Varemærke. D'Hrr. Fabrikanter kan erholde Kontrolmærket paa Forbundets Kontor, Rømersgade 22, St. o. G. I Provinserne bestilles samme hos Afdelingernes Formænd.
København, i Maj 1894.

Hovedbestyrelsen
for
Tobaksarbejderforb. i Danmark.

En Cycle for En Krone om Ugen
Nørrevold 18.
6–8 Aften. Søndag Form. 8–10.

Kafé Taarnborg
Concert, Billardsalon, Selskabslokaler.
A. PETERSEN,
till. Indeh. af „Kommunen", Gothersg.

KLAVERFLYTNING
samt Møbler og Pengeskabe besørges med Garanti.
VILH. SIMONSEN,
Gothersgade 113,
Hj. af Rosenborggade,
Telefon 1361. Vis a vis Kirken.

Svend Nielsen.
Kafe
Ny Zeeland.
Tommerpladsvej 98.

Viggo A. Chr. Lassen.
Østergade 42.
Visitkort 3 Kr. Dus. Ved Bestilling af 1 Dus. Visitkort til 4 Kr. leveres 2 Kabinet gratis. Ere Billederne ikke efter Ønske omfotograferes.

Hans Jensen
Skræddermester
Vendersgade 17
1STE SAL.
Billigst og bedst

FIGARO
stort Bal
hver Söndag, Onsdag og Fredag.

Husqvarnas
Svenske Staal-Symaskiner
fortrænger alle andre.
Bedste Betalingsvilkaar Holmens Kanal 2

KRUGER & PETERSENS
Vinforretning
Telefon 913. Telefon 913.
en gros & en detail
Frederiksborggade 30
anbefaler ægte Vine og Spirituosa.

Aug. Meyers Jsenkram- & Udstyrsforretning
bringes i velvillig Erindring

Frederiksborggade Hj. af Römersgade

Et Frieri.

— Naa, hvad sagde Din Moder?
— Min Moder sagde, jeg skulde vente til Din Onkel er død, og Du har faaet Din Arv udbetalt, eller hvis jeg ikke vilde vente saalænge, da gifte mig med ham.
— Naa, og hvad svarede Du dertil?
— Jeg finder ikke den Idé saa hel gal.

RAVNEN

Nr. 46.

Søndag d. 18. November 1894.

Hensynsfuldt.

— Naa, lille Emmy, vil Du ikke give Onkel et Kys?
— Nej, jeg vil ikke!
— Hvorfor ikke, min Stump?
— Fordi jeg ikke vil sætte Splid mellem Dig og Tante.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Menuetten af Elverhøj.

Til Kejserkisten samles ind
af Raader og Raadinder,
og paa den samme Fuglepind
man Bisp og Ølmand finder.
Den Guldkrans hopper vi ej paa,
vi er ej saa loyale;
lad dem, som daglig Smaafolk flaa,
selv Kransene betale.

Nu er om Øl der hos os Styr,
i Frihavn Told paa Flasker,
og Brygg're til Minist'ren tyer,
den Ølskat ej sig vasker.
Ti Kroner Tønden, kære Ven,
for dyrt kan Guld betales,
især hvis Natbeværtningen
maa lukke, om befales.

Den gamle *Schick* forlængst fik Fur
mistænkt for Lamp'vejsmordet.
Saa tog man *Willumsen*, saa *Stuhr*,
thi denne brugte Ordet:
„det passer ikke" ! — varsom vær,
v. Wylich Ordet hører,
snart er han her, snart er han der,
han har saa lange Ører.

Den La'egaards Tvangshus fik sin Rest,
gik op i lyse Flammer,
og Ilden gik fra *Øst* til Vest,
det var en Sorg og Jammer.
Og Sprøjter kom fra fjærn og nær
til Hjælp for „Gaarden"s Straale,
saa sank det røde Flammeskjær,
det ku' det ikke taale.

Saa holdt vi Møder, hele seks,
om *Valgkredslov*, det batted';
det sved til Aftenblad og *Rex*,
for *Korsgaard* stod og pjatted'
i Thinget som en Luskeper,
vor Sag han gad ha' skadet.
Det kan vi ikke have her,
heraus med „Aftenbladet."

Mand og Kone er i Ægteskab ét Legeme og én Sjæl; desværre behersker som bekendt Sjælen Legemet.

Paa Fa'ers Fødselsdag.

Lille Ellen: Fa'er, jeg gratulerer Dig og ønsker, at Du maa faa lige saa smukt et Skæg som den Officer, der i Gaar Aftes kyssede Mo'er nede i Haven.

Bag Kulisserne.

Greven (paa Knæ): Gives der da intet Middel, dyrebare Tekla til at fremkalde varme Følelser hos Dem?

Danserinden: De kan jo forsøge? Køb mig en rigtig smuk Zobelpels.

Skanker og Skoser.

A.: Nu skal Gottfried jo ind.

B.: Nej, han skal ud.

A.: Han skal sgu' da først ind.

B.: Nej — ud!

A.: Jamen, for Pokker! Han maa da først ind før han kan komme ud.

B.: Tværtimod! Han skal ud før han kommer ind.

A.: Naa, — paa Kristianshavn, mener De?

B.: Ja, naturligvis.

* * *

Frihavnen holder paa, at der skal Told paa Flasker, naar de ere tomme og føres ud af Havnens Territorium. „Ravnen" holder paa, at det er meningsløst med Told paa tomme Flasker. — Told paa fulde; det er en anden Sag; ellers løber jo Indholdet ud.

* * *

Der skal nye Gadenavne enkelte Steder. „Ravnen" henleder Opmærksomheden paa enkelte fortjente Mænd, hvis Navne kunde fortjene at bevares. Som for Eksempel:

Bojsensgade,
Plougsgade,
Matzensgade,
Rasmus Claussensgade,
Frederik Hansensgade

og lignende. Der er Gader nok, der kunde trænge til andre Navne, men der er saamænd ogsaa „Navne" nok at opkalde dem efter.

* * *

Særligt hvis den nye Kredsinddeling kommer i Orden. Hvad siger man for Eksempel til at kalde Slotsholmsgade Malermester Chr. Jensen-mal-mig-dens-Gade. Det vilde baade være et smukt Navn og et, der fyldte godt paa et Gadehjørne.

Godt klaret.

Købmanden (til Vinagenten): Hvorfor er egenlig Deres røde Vine dyrere end de hvide Vine?

Vinagenten: Tror De da, at vi faar Farven gratis?

4000 Kroner daglig.

Mel.: At køre Vatten o. s. v.

Fra Knuttens Rige et Budskab lød,
som hørtes alle Lande over,
den store Kejser var nemlig død;
nu Evighedens Søvn han sover. —
Naar Manden dør, saa bør man tænke paa,
hvordan det skal den stakkels Enke gaa.
Her i saa Fald
hun hjælpes skal
med fire Tusind Kroner daglig.

Hvordan i Grunden hun Bugt skal faa
med saadan umanerlig Gage;
hun Børnene skal ej tænke paa,
thi de faar alle Appanage,
og for sin egen yndige Person
faar hun da ikke Brug for den Portion.
Den blev for grov
til Husbehov
at bruge fire Tusind daglig.

Selv om hun proppede Maven sin
med allerbedste fine Sager,
og dertil nød en Masse kostbar Vin,
den bedste Frugt og lækre Kager,
saa vilde hun dog ej, min Salighed,
saa stort et Kvantum kunne liste ned.
Jeg mener — Nej,
vist kan hun ej
fortære fire Tusind daglig.

Husk blot hvor mange der lider Nød.
skønt ærligt de for Føden slider,
og knapt kan skaffe det tørre Brød,
hvor haardt og flittigt de end strider.
Forgæves raaber Børnene paa Mad,
slig Samfundstilstand skal nok skabe Had,
og tilmed naar
en enkelt faar
af Kassen fire Tusind daglig.

Jeg tror enhver mig indrømme vil,
man burde bruge disse Penge
til samfundsnyttige Ting, hvortil
vort Samfund meget højt kan trænge.
I Rusland føles mangt et bittert Savn,
en Del knapt skrive kan sit eget Navn.
Paa rette Sted
kom der man med
de fire Tusind Kroner daglig!

Den sure Svie.

Mel.: Borgermester Tchjeck.

Grum, hjerteløs og fæl;
tjim da daradada,
er mangen Dommers Sjæl;
tjim da daradada!
Se nu blot til Oldenborg,
tjim da daradada,
som har Esmann gjort den Sorg;
tjim dadara da da!
At idømme ham, tænk fjorten;
tjim daradada — da,
Dage indenfor Fængselsporten.
Radada tjim, radada tjim o. s. v.

Esmann har duellert;
tjim da o. s. v.,
det er maaske forkert;
tjim da o. s. v.,
men at putte ham i Fængsel
tjim da o. s. v.,
volde ham slig Nød og Trængsel,
tjim da o. s. v.
fordi han har Mod i Brystet
tjim dara — — o. s. v.,
det har virkelig mig rystet,
tjim dara o. s. v.

Naar man som Gustav er,
tjim da o. s. v.
fuldt comme il faut, er der,
tjim da o. s. v.
ikke no'et derved at gøre,
tjim da o. s. v.,
saa maa chevaleresque man sig føre;
tjim da o. s. v.,
og saa er skam vidt det kommen,
tjim da o. s. v.,
naar man derfor skal i Brummen;
tjim da o. s. v.

Herhjemme er, min Tro,
tjim da o. s. v.
ej mange: comme il faut,
tjim da o. s. v.
De, der er det, sku' ej krænkes,
tjim da o. s. v.
ej med Brummetur betænkes,
tjim da o. s. v.
saadan som nu lille Esmann;
tjim da o. s. v.
— Ja, til Tider har sit Læs man
tjim da o. s. v.

Gaa da i Brummen ind,
tjim da o. s. v.
Esmann! med frejdigt Sind,
Tjim da o. s. v
som Martyr Du nu skal lide,
Tjim da o. s. v.
men det skal Du tro og vide,
Tjim da o. s. v.
at beundrende vi følger;
Tjim da o. s. v.
Dig, hvorhen Du end Dig dølger.

Kjøbenhavnsk

De lystige Fætteres uheldige Møde m

r Bohemeliv.

ed den stærke Mand og hans Dame.

Dragonens Hævn.

„Løjtnant Hugo Greve v. Schrottbach bryder i Morgen tidlig Kl. 4 ledsaget af én Mand op for at rekognosere Terrænet mellem L. og W. Han har Aftenen før at melde sig hos Hs. Eksl. Felttøjmesteren for at modtage mundtlige Befalinger."

Hugos Kammerater omringede den med Udførelsen af det i Befalingen omtalte Hværv betroede unge Officer og trykkede lykønskende hans Hænder. Thi om ogsaa Sagens egenlige Kærne ikke var angivet i Befalingen, saa vidste dog enhver, hvad det drejede sig om. Fjenden havde opslaaet sit Hovedkvarter i det Dalstrøg, i hvilket den lile By W. laa. Ved en behændig Manøver havde man næsten fuldstændig omringet ham, der ikke havde nogen Anelse om hele Hærens Fremrykning. Kun Terrænet mellem L., Lejrens højre Fløj, og W. var endnu aabent. Det drejede sig om Forarbejderne til dette Terræns Besættelse. Lykkedes det, saa haabede man at tilføje Fjenden et Slag, som han ikke saa snart skulde forvinde igen.

Derfor var mellem disse Soldatermennesker Løjtnant Hugo i Dag den meget misundte, Dagens Helt. Den slanke Rytterskikkelse bukkede sig uophørlig til højre og venstre, uophørlig maatte han række Gratulanterne den smalle aristokratiske Haand til Hilsen. Han følte sig meget stolt og lykkelig.

Imidlertid red Majoren frem foran sit Dragonregiments tredie Eskadron: „Franz Sedlak!"

Sedlak red frem og saluterede. „Jeg kommer for at meddele Dem selv, at De i Morgen tidlig Kl. 4 i fuld Udrustning og forsynet med Signalapparatet har at indfinde Dem foran Løjtnant v. Schrottbachs Telt. Vær flink, og vis Dem værdig til denne Udmærkelse."

„Vel, Hr. Major!" Majoren nikkede og red bort.

Sedlak blev ikke lykønsket. Han nød overhovedet ikke stor Anseelse blandt sine Kammerater. Han var tilbageholdende, tavs, melankolsk. Man troede han var dum.

Han maatte være meget dum! Han var en smuk Karl; alle Piger vendte sig om og saa efter ham og han gik omkring som en Præst. Men man blev aldrig ked af at le ham ud, fordi han, da Regimentet laa i Garnison i B., var Kæreste med en Pige, hvem han lovede Ægteskab, og som en Dag forsvandt fra Byen. Da havde den dumme Franz grædt som et Barn. Og saa var han bleven endnu mere tavs og sørgmodig, end nogensinde . .

Sedlak hørte rolig paa de høje og hviskende Bemærkninger, paa Kammeraternes Vittigheder og Skoser, uden at agte videre paa dem, og strakte sig paa sin Halmmadrats. Efter nogle Timers rolig Søvn rejste han sig i Morgendæmringen, pudsede Uniform, Vaaben og Signalapparat og forlod i befalet Udrustning Teltet.

Endnu herskede der Stilhed og Mørke i Lejren; man hørte kun Posternes Skridt og deres gensidige Tilraab.

Holdende sin Hest ved Tøjlen skred han langsomt og forsigtig fremad, for ikke at vække de sovende Kammerater.

I faa Skridt havde han naaet sin Løjtnants Telt. Gennem Sejldugets Revne lyste det klare Skin fra en Lampe og den forvirrede Støj af livlig Samtale fra Teltets Indre naaede hans Øre. Tilraab! Klirren af Glas!

Man fejrede derind eden udmærkede Løjtnant og havde sviret hele Natten. Det var endnu god Tid og Sedlak behøvede ikke at forstyrre Officererne. Han bandt sin Hest til en Pæl og blev staaende ved Teltvæggen.

„I Overmorgen har Hugo Teresiaordenen," hørte han en Stemme.

„Jamen det er ogsaa et Vovestykke," sagde en anden.

„Aa, det er ikke saa slemt," mente den første. „De Æsler aner intet! Jeg vil paatage mig at ride gennem Landsbyen og jeg tør vædde, at de glemmer at lade Geværerne bare for at glo paa mig."

„Det er ikke det eneste," svarede en dyb Stemme.

„Hm! Da jeg efter vor sidste Affære gik over Marken for at søge efter Kaptejn Vürben — han var falden under Angrebet paa Skanserne — fandt jeg ham ligge og stønne, jeg undersøgte ham nøjere — Kuglen sad i Rygraden. „Tag Jer i Agt," sagde han, „min Kugle kom bag fra."

„Umuligt!"

„Det tror jeg ikke!" — „Jeg heller ikke!" — „Jeg heller ikke!" lød det fra Officererne.

„Saa—aa? Tror De det ikke, mine Herrer? Ja, jeg véd nok, at man gærne skjuler saadan noget. „Det strider mod Arméens Ære, siger man. Men tror De, at vi ustraffet kan slippe de Uhyrer løs, tror De, at Mordet, som vi engang har sluppet løs, altid gaar til *det* Maal, til hvilket vi vil kommandere det? Jeg kender de Menige, de har ingen Krigerære, ingen Patriotisme. Alt er tillært Frase. Og De, kære Schrottbach, skulde endnu i al Hast udsøge Dem en anden Mand end denne Sedlak."

„Kan ikke lade sig gøre! Han er kommanderet til mig! Og hvad skulde ogsaa det gøre godt for?"

„Ja, hvorfor? — Hvad er der med den Mand? Fortæl" lød det rundt om.

„Ja fortæl!" (Fortsættes.)

Ægteskabelig Strid.

Hun: Jeg var skrup gal, da jeg tog Dig.

Han: Er Du det da ikke mere?

Hun: Næ, Du kan tro nej!

Han: Saa skulde Du være mig taknemmelig, fordi jeg har kureret Dig!

Annonce.

To fede Svin sælges i Kirkegade No. 11. Træffes efter Kl. 6 Aften.

Stemmer!

— Jeg er sendt her hen for at stemme Klaveret.

— Det stemmer ikke!

— Naa, saa stemmer det! Derfor kommer jeg jo!

Paa Ballet.

— Sikken dejlig stor Vifte De har, Frøken!

— Ja, bag den er der Plads til *To!*

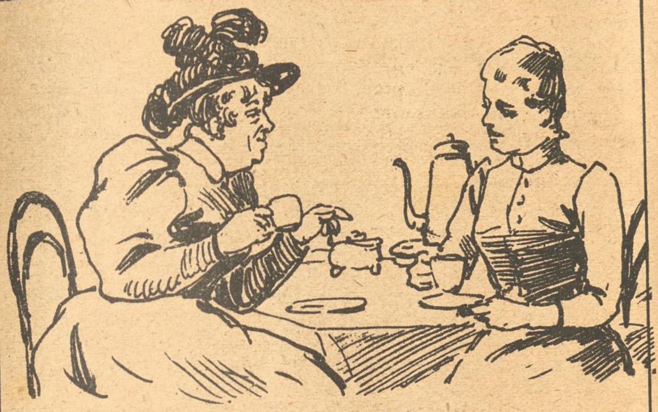

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, min Kære, hvad man dog ogsaa har sine Kvaler i dette velsignede Liv! Som jeg har regeret med Skade for at faa ham til at være med til dennehersens Guldkrans til Zaren, det gør De Dem ikke noget Begreb om, og li'som jeg allerbedst har faaet ham til at gaa i Tøjet — for bliver han ikke noget ved denne Lejlighed, saa bliver han ikke andet end den skaldede Skade, han er! — saa gaar Kaminraadens Komité i Stykker og smelter sig sammen med den anden Komité, hvor der jo er fine Størrelser nok i Forvejen og hvor Skade begribeligvis ikke kan komme i Betragtning, og nu bliver vi naturligvis degraderet til gemene Bidragydere, som akkurat faar Lov til at aflevere vore Kroner og maa være glade til. Men Spidserne høster Æren og Ordenerne og de fine Titler. Og jeg, som saadan havde glædet mig til at se Skade udnævnt til Ridder af Polarstjernen eller af Bammerutski-Knutskiordenen eller i det mindste til russisk Hof-Pantelaaner, som jo er vores Specialitet for Tiden, men jeg tænkte nok, at det var et uheldigt Varsel, at Zaren døde førend Prinsesse Alix blev døbt om; men hun kunde jo ikke gøre for det, for det er nok ikke saa let en Sag at lære det russiske Fadervor, som skal være meget sværere end det bornholmske. Naar bare det nu ikke gaar med Guldkransen som med Kejser Vilhelm den gamles Seletøj, der var af Sølv og Ædelstene, da det var i Rusland, men blev til Tin og kulørt Glas paa Vejen til Berlin. Det skulde jeg bare ha'e anet noget før, saa havde vi sparet vores Penge, og saa havde jeg li'som Franskmændene sat Skade i Spidsen for en Komité, som blokker Folk for en Krone pr. Høved til en Buket, som med vedhæftet Navneseddel sendes direkte til Begravelsen, og det skulde gaa løjerligt til, om man ikke paa den Forretning kunde tjene lisaameget som Billetsjoverne tabte paa det kgl. Teaters billige Søndagsforestilling, og saa kunde der maaske endda falde en lille Klat i Skades Knaphul, som ikke fik noget ved Frihavnen, skønt han spekulerede paa at aabne en billig Laaneforretning derude; men det lader til at de selv kan trække Arbejderne op, siden der skal være Told paa Flaskerne, ikke justement for at Øllet skal holde sig, men for at Toldvæsenet kan faa noget at bestille. Men er Toldbetjentene ivrige med at skænke Arbejderne i Frihavnen en Bitter af en tom Flaske til deres Øl, saa er Magistraten karrig som en Storkapitalist overfor Brandmændene, der dog ikke kan leve af at blive rost i Bladene hver Gang de sætter Liv og Lemmer til; men jeg gad nok se Borgmester Hansen som Straalemester paa Tagryggen af et brændende Hus eller Borgmestrene Borup og Øllegaard og de fire Raadmænd entre op ad Stigerne i Røg og Flammer for et Par Kroners Penge om Dagen. Det er noget andet end at sidde oppe i Magistratens lune Kontorer og faa Københavnerne til at gaa forkert i Byen ved at lave Skvaldergade og Halmstræde om til *Nikolaj*gade — formodentlig til Ære for den nye Zar. Tak for Kaffe!

I Kupéen.

— Undskyld, min Herre, men De ser saa løjerlig paa mig, som om De fandt noget meget bekendt ved mig?

— Det gør jeg ogsaa — min Paraply!

Afvinket.

— Frøken, Ilden fra Deres smukke Øjne fortærer mig!

— Vær ikke bange unge Mand, grønt Træ brænder ikke!

Paa Ballet.

Marineløjtnanten: Et kedeligt Uheld, at jeg skulde falde med Frøken Svane!

En Dame: Ja, der ser De, Hr. Løjtnant, i Stedet for at „entre" — „kæntrer" De!

I Selskabet.

Veninderne: Gud, hvor Du er lattermild i Dag, søde Clara! Du ler jo i et væk!

Clara: Ja, tror I da, at jeg har givet saa mange Penge for mit nye Gebis for at sidde og surmule?!

Omvendt.

— En Svaghed tror jeg dog at have opdaget hos vor nye Præst: Han drikker

— Deri tager Du fejl — det er netop hans Styrke.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Vore kejserlige Kosakker.

En nyfødt Sol i Østen gløder,
nu knæler alle Russermænd,
Et saligt Haab vort Liv forsøder:
Der falder Ordensregn igen!

Nr. 47

RAVNEN

Søndag d. 25. November 1894.

Han: Den Hat klæ'er Dig storartet, men Pengene . . .
Hun: Kommer ikke i Betragtning, naar det gælder at gøre Dig en Glæde.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu.

Dér, hvor Gulerod og Hvidkaal frodigt spirer,
var der Sognevalg, det kneb for *Westergaard*
med at ordne alle sine Valgpapirer,
skønt det hele varer kun til næste Aar.
Bønderne derude fik ej mindste Chance,
det var Sejr for *Thorvald Hansens* Alliance;
Nykros Vært blev af med alle sine Baj're,
Helmig sad og græd, fordi han ej ku' sejre.

Overgeneralen kom s'gu op at køre —
ride kan han jo 'nte, knapt nok heller gaa,
naa, men *Thomsen* havde kun en Ting at gøre,
det er s'gu da tydeligt nok at forstaa.
Uden vid're sa'e han kongelig Bevilling
havde skaffet Skroget Generalens Stilling,
paa den Kæphest kan saa *Bahnson* altid ride
og mod Fjenden provisorisk tappert stride.

„Frejr“ er ikke død, for hvem der hæver Ho'det,
det er Overflæskehandleren Hr. *Vett,*
tusind Høkere er ved at tabe Modet,
for saa fræk som Vett har endnu Ingen væ't,
kalde Smaafolk *en detajl* for dovne Rade
og faa Plads for det i alle Landets Blade.
Hvad mon Vett var til i Fald han ej var kommen
brøsig hid og havde slaaet sig paa Lommen.

Dannebroge vajed' nydeligt paa Strøget,
den Gang *Zaren* sku' i Moskov sættes bi,
selv *Moresco* stille sad med Graad i Øjet,
nu er Jødefejden maaske helt forbi.
Men den danske Jøde tavs sit Kors vil bære,
Nikolaj kan gi'e et nyt til ham den Kære,
lad dem bare jage Ruslands stakkels Moses,
her skal Stortyrannen Fanden ta' mig roses.

Udi *Krebsegang* gaar meget her i Staten,
det kan ses hvor man end vender Øjet hen,
der er for Eksempel bare Magistraten,
den er ikke saadan rigtig med paa den
at la'e vedta'et Lov om Afgangsklasser gælde.
den paa sine Knapper er begyndt at tælle,
og saa fik den ud: vi tør ej tage Skridtet
for saa ligger vi min sæl tilslut i Skidtet.

Skanker og Skoser.

Nu er Knippelsbro paasejlet igen. Broen holdt i Aar Jubilæum, mon det ikke snart er paa Tide at den ogsaa holder Paasejlingsjubilæum.

* * *

Hvad Langebro angaar, saa har den jo altid set langt til sin mere befærdede Kollega. Drengene synger nu ogsaa, med en lille Forandring i Visens Ord:

Jo jo, Du kan tro,
at paa Langebro
er Færdslen i denne Tid go'.

* * *

Ogsaa Færgemændene i Havnen er glade i disse Dage. Deres Opsang skal efter Forlydende være den:

Bro, bro brille,
noget at bestille
fik vi, det var heldigt,
for vi trængte vældigt.

* * *

Hr. Abrahams byder paa Lottes Fa'er, der maa være en Pokkers lang Herre at faa Has paa. I al Fald holder han da Folk i Abrahams Skød til henved Midnat.

Saa galt kan det gaa.

En Fyrste gik paa Gemsejagt, ledsaget af en Fører, en Kammerherre og en Jagthund. Undervejs faldt Hunden i en Afgrund. „Hvilket Uheld!“ udbrød Fyrsten, „nu kan vi vende om!“ Da stillede Kammerherren sig paa alle Fire, løftede den højre Forpote og sagde: *„Kan Deres Højhed bruge mig?“*

En Marineunderofficer besøgte en Provinsby. Paa Gaden gik flere af Garnisonens Soldater forbi ham uden at hilse. Han raabte dem an og spurgte: „Hør engang! Kender I her ikke en Underofficer i Marinen?“

— Næ, *hvad skulde han hedde?*

Samvittighedsfuld.

Kunden: Men er denne Klædning nu ogsaa af hel Uld?

Kræmmeren: Jeg vil ikke lyve for Dem, gode Ven, Knapperne er af Silke.

Ondskabsfuld.

Hun (til sin anden Mand): Aa, naar jeg blot kunde skildre Dig, hvor fintfølende, hvor hensynsfuld, hvor opofrende min salig Teobald var!

Han: Det er bare kedeligt, at han er død!

Spydig.

— Jeg vilde kun gifte mig, naar jeg kunde faa en meget opofrende Pige.

— Jamen, naar hun gifter sig med *Dem,* maa det da være Bevis nok.

Til Kvindens Pris.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

De bedste Mennesker paa Jord,
det siger man er Mænd og Kvinder;
der ligger Sandhed i de Ord,
dog tror jeg Kvinden Fortrin vinder.
Et gammelt Ordsprog si'er forvist,
at Mandens List er velbehænde,
men derimod er Kvindelist
aldeles uden Ende.

Hvem skylder vi vort første Skraal,
hvem lod os Vej til Verden finde,
hvem lærte os vort Modersmaal?
— Det var naturligvis en Kvinde,
thi Kvinden savner aldrig Ord,
hun klarer mangen Basseralle,
saaledes har min Svigermor
en ganske dejlig „Skralle“!

Hvem har det livligste Gemyt
og hvem kan sort til hvidt forandre,
hvem evner bedst at spørge Nyt
og lade det i Byen vandre? —
Hvem lænser Mandens Pung for Mønt
og faar den let til at forsvinde,
til Luksus og til Modepynt —
— det gør den hulde Kvinde!

Hvem tripper om saa godhedsfuld,
at samle ind til et og andet;
eksempelvis en Krans af Guld,
som tilmed sendes ud af Landet.
Hvem fylder Kirkens Hal, især
naar der et Bryllup er der inde,
at vise sine nye Klæ'er
det gør den fromme Kvinde!

Det ædle Hunkøn, selv blandt Dyr,
jeg foretrækker frem for Hannen.
En Ko gi'er Mælk — hvad gør en Tyr,
den bisser om med Horn i Panden.
De kloge Høns gør Æg, men jeg
de „gale“ Haner kunde mase —
og lækker er en Gaasesteg,
men sejg en gammel Gase!

Uventet Helbredelse.

Lægen (ivrig Kortspiller, bliver midt under Spillet kaldet til en Syg. Han begynder at tælle Pulsslaget): Syv, otte, ni, ti, Knægt, Dame, Konge, Es!

— Patienten brast i Latter og blev hurtig rask igen.

Han kender hende.

Mesterinden: Peter, vil Du ha'e Sirup eller Smør paa Brødet?

Lærlingen: Det er mig rasende ligegyldigt, Mesters Kone, for man kan alligevel ikke smage Forskæl.

Tre Lurendrejere.

„Mine Hænder ere rene“, sagde en fransk Senator og stak dem i Bukselommerne. — „Mine ere ogsaa rene“ sagde en anden og knappede sine Handsker til. — „Mine kan jeg aabent vise“, sagde en tredje; men han viste dem kun til de to andre. Og alle tre sagde: „Vore Hænder ere rene“.

Ved Øllet.

— Mon Kineserne har røgfrit Krudt?

— De har meget mere end det! De har rørfri Kanoner, hestefrit Kavalleri, og inden ret længe vil de ogsaa have en skibsfri Marine.

Af en Nekrolog.

„Den Afdøde har af egen Kraft arbejdet sig op til Millionær; thi, som han ofte med Stolthed fortalte, han kom til Verden uden en Øre i Lommen!“

I botanisk Have.

Ung Dame (fra den „højere“ Dannelsesanstalt): Aa, hvilke dejlige Asters. Se, Fætter!

Fætteren: Snak! Det er jo Smørblomster.

Damen: Aa, det er altsaa de Blomster, man laver Smør af!

Hurtig Ekspedition.

Første Kannibal: Hvorledes synes Du om vor nye Missionær fra Newyork?

Anden do.: Aa, — ham har jeg allerede ædt!

I det franske Folketing.

1. Folketingsmand (til en Kollega): Tillad, at jeg præsenterer Dem en Samtidig, der i sit Liv har skrevet de fleste Dumheder.

2. Folketingsmand: Er De Journalist?

Den Præsenterede: Nei, jeg er *Stenograf i Tinget!*

Af Erfaring.

Den lille Datter: Jo, Fa'r, det er ganske vist; her staar det sort paa hvidt: Mange Folkeslag lever af Jagten.

Søndagsjægeren: Aa, tro bare ikke det, det er kun en Fabel. I denne Henseende taler jeg af Erfaring!

I Gældskommissionen.

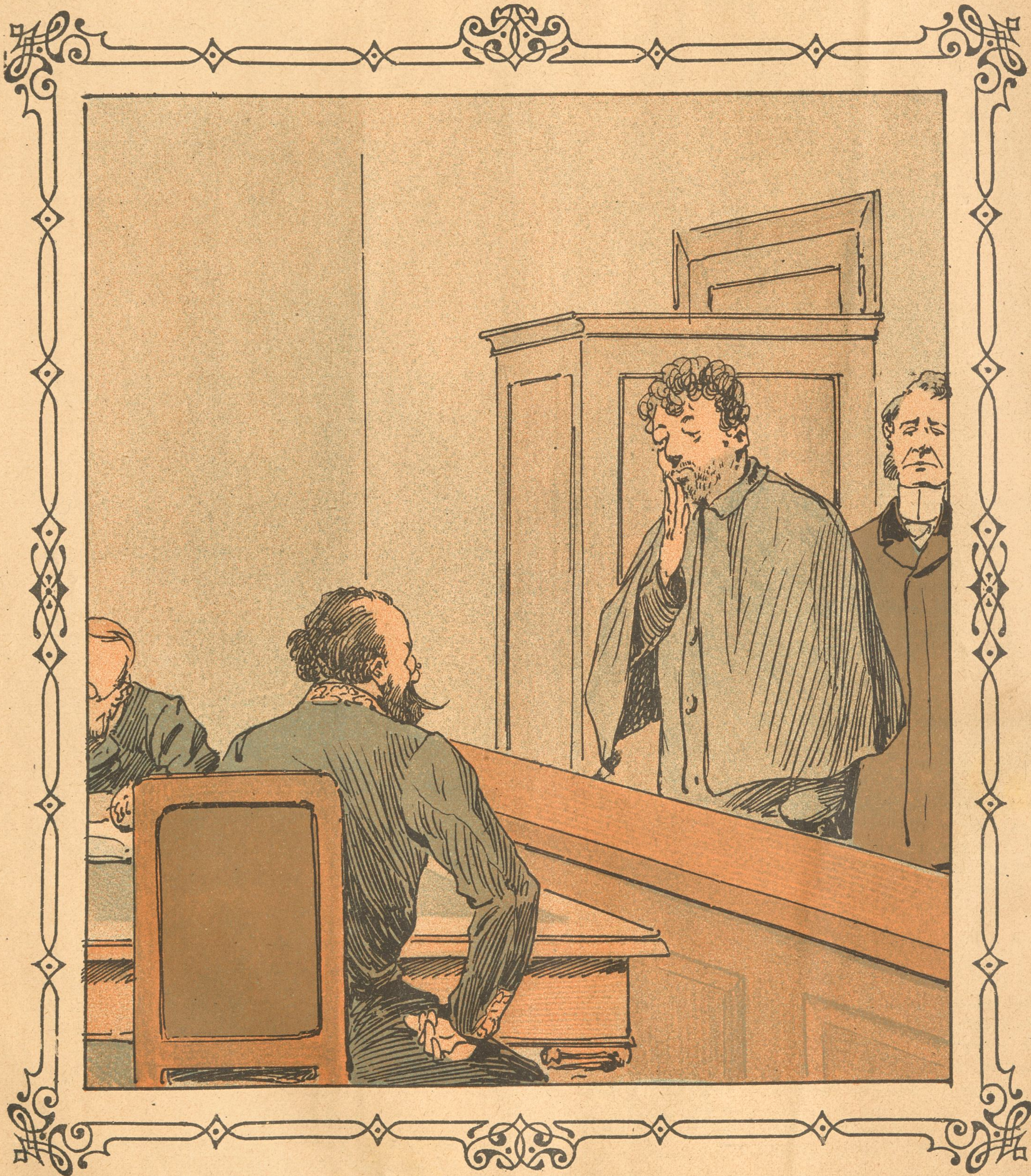

Assessoren: Hvorfor betaler De ikke Deres Skræder?
Indstævnte: Det er daarlige Tider, jeg tjener næsten intet.
Ass.: Hvad er Deres Stilling? Hvad bestiller De?
Indst.: Jeg er Skuespiller og — lader mit Skæg vokse.

Paa Posthuset.

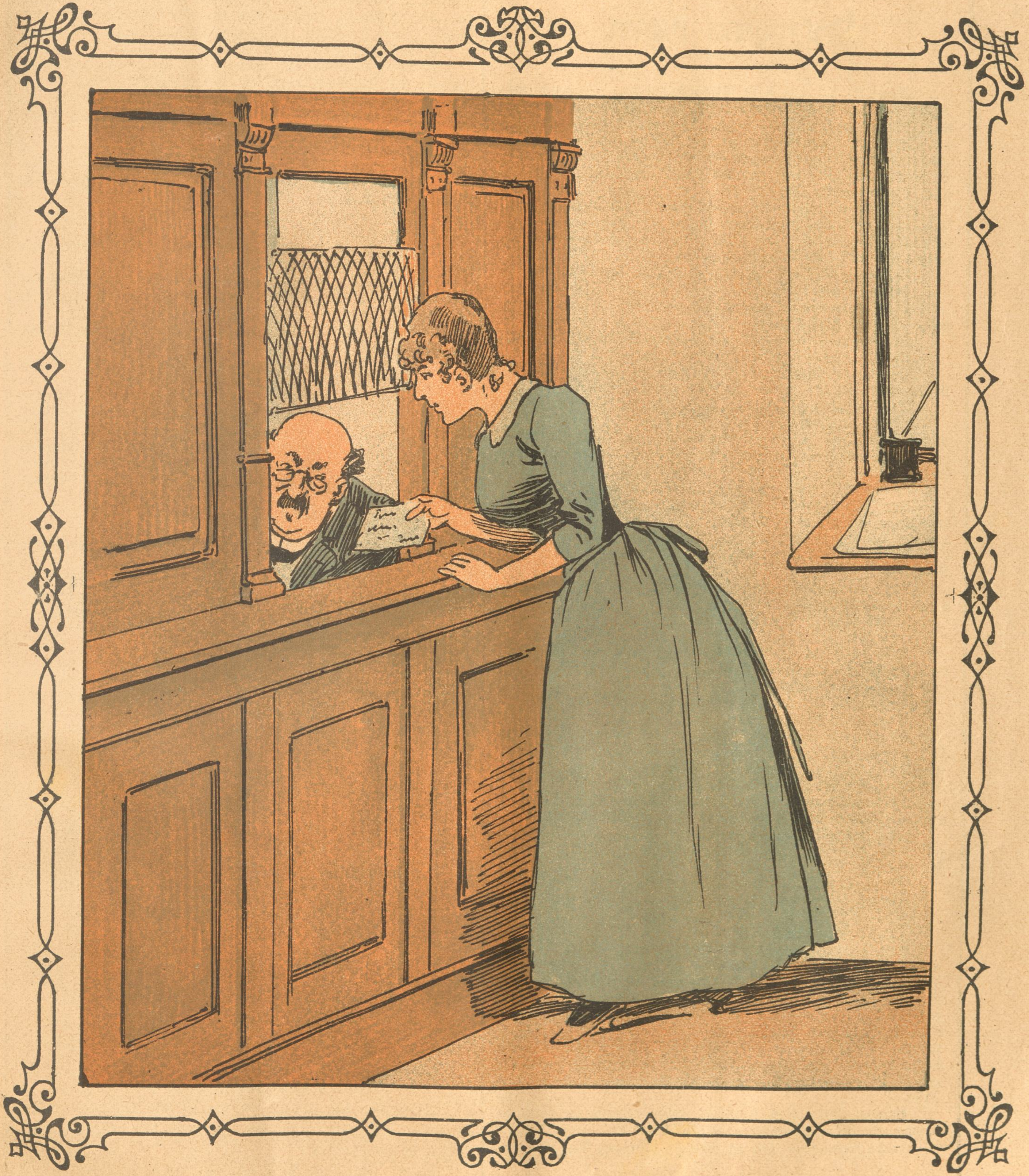

Pigen: Her er Fuldmagten, Hr. Postmester. Maa jeg saa be'e om det Brev til Købmand Hansen, som De ikke vilde udlevere mig før.

Postmesteren: Nu skal jeg se efter. — Næ, der er ikke noget Brev til Købmand Hansen.

Dragonens Hævn.

(Fortsat.)

„Nuvel!" lød den dybe Stemme fra før. „Jeg var tidligere — som I véd — ansat ved tredie Eskadron. Denne Sedlak kom ogsaa til Eskadronen. Han var paapasselig, flink, red udmærket. Saa skulde vi have den første Skydeøvelse. „Jeg vil ikke skyde," sagde Sedlak. Den kommanderende Underofficer slog ham med Karabinen over Benene. „Læg an! Fyr!" brølede han.

„Jeg skyder ikke," erklærede Sedlak. Kort sagt jeg trak Manden til Side og lovede ham ti Aar paa Fæstningen, hvis han ikke vilde skyde. Det hjalp, han skød, og nu er han den bedste Skytte i hele Eskadronen."

Høj Latter. „Aa, naar han er saadant et Fjols . . . ."

„De tager fejl. Slige Folk er de farligste. Og desuden — jeg vil ikke være nærgaaende mod Hr. Greven, men denne Historie med Mizzi . . . ."

„Hr. Ritmester!" lod Hugos Stemme sig høre.

„Mizzi! Mizzi? Hallo! Fortæl!" lød det i Kor.

„Det er storartet! At gaa saadan en Bondekarl i Bedene! Hugo, det havde jeg ikke troet om Dig!" — — —

„Han er forresten en stolt Karl, den Sedlak."

„Vrøvl! Lad mig være i Fred. Hun var en sød Pige, denne Mizzi; var aldeles tosset efter mig. Jeg har sendt hende til Hovedstaden, Hun skal lære at synge." — Skraldende Latter. — — —

Udenfor Teltet laa En paa Knæene og stønnede.

„Den stakkels Fyr," tog Ritmesteren igen Ordet. Kammeraterne driller ham den Dag i Dag, fordi han dengang brølede for Pigens Skyld. Jeg haaber, Hr. Løjtnant, at han kun kender Dem i Deres Egenskab af Foresat og ikke som Rival."

„Hr. Ritmester! Fornøjelsesrejser foretager jeg altid i strængeste Inkognito."

„Bravo Hugo! Bravo!" Alle lo . . . .

Kort Pavse.

„Men hold nu op med de evige Stiklerier. Klokken mangler kun et Kvarter i Fire! Den sidste Flaske!"

Propperne knaldede.

„Sejrherren fra W., Hugo von Schrottbach leve!"

„Tak, mine Herrer! Tak!"

„Og hvad denne Sedlak angaar, Hr. Ritmester, saa kan De være ganske rolig. Jeg kender de Folk. De Slyngler tæmmer man med Blikket, med Stemmen. Det er det rene Dyrtæmmeri! Hvorledes kunde vi ellers som svage Enkelte regere den vældige Masse? Jeg behøver bare at se paa ham og han dratter ned fra Hesten af bare Ydmyghed."

Teltforhænget blev slaaet til Side. En statelig Dragonskikkelse viser sig, slaar Hælene sammen, Sabelen i Arm, gør Honnør . . . .

„Hr. Løjtnant! Jeg melder mig — —"

„Det er godt, Sedlak! Sid op!"

„Naar Du bare kan sidde fast, Hugo!"

„Snak! Jeg klarer mig nok."

Høje Afskedsraab lød ud til Dragonen. —

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Hugo sad op. Hestene vrinskede og fremad gik det i Trav. I Løbet af et Kvartér red man gennem den yderste Forpostlinie, der havde at forhindre ethvert Forsøg fra Fjendens Side paa at skaffe sig Underretning, saa endnu et Stykke Vej og saa — var Hugo og Sedlak alene. Det løb Franz koldt ned ad Ryggen, han stirrede frem for sig og saa den guldtressede Skikkelse foran bevæge sig efter Hestehovenes Takt.

Mangen Gang holdt Rytteren stille, tegnede og noterede, og saa gik det igen videre i skarpt Trav.

Franz formaaede ikke at tænke. Hovenes Slag blev som Larmen af tusinde Hamre. Og for sine Øjne saa han bestandig den blaa Uniform, den tilhørte hans Dødsfjende, hvem han havde svoret Lydighed — og med hvem han nu var alene.

Alene! Alene!

Og saa forekom det ham, som om hans Dødsfjende flygtede for ham og som om han forfulgte ham til han kunde gribe ham, bestandig afsted og afsted. Og han saa ham saa nær ved sig og kunde dog aldrig gribe ham. Kunde ikke! *Vovede* det ikke!

„Løjtnant!" raabte han stønnende.

Den Anraabte vendte sig, opret i Sadlen, om til ham. „Hvad understaar De Dem?" udbrød han med snærrende Stemme, „hvad er der?"

„Vel, Hr. Løjtnant! Ingenting!"

„Ingenting? Hold saa Deres Mund!"

Den tapre Hugo var dog lidt forskrækket, da han saa Manden ind i de blodunderløbne Øjne.

Han indsaa, at en længere Samværen med Dragonen kunde blive farlig for ham og besluttede snarest mulig at blive det uhyggelige Selskab kvit.

Han saa paa sit Uhr og kastede et Blik paa Kortet. Saa holdt han sin Hest an.

„Kom nærmere!" kommanderede han i en barsk Tone.

Dragonen lod sin Hest gøre et Par Skridt fremad.

„De rider i Forvejen! Stadig fremad ad den samme Markvej. Om et Kvartér vil De være oppe paa Højen. Til den anden Side er en Birkeskov. Derfra kan De uden Fare observere Fjendens Stilling. Jeg kommer selv bagefter og ser, hvorledes det staar til. Bemærker De ingen større Troppeafdelinger paa Vejen, saa hejser De Signalet. Forstaar De?"

„Javel Hr. Løjtnant!"

„Altsaa — Marsch!"

Franz red forud i Galop, selv lettet. Han aandede frit. Den plagende, hoppende Skygge var jo forsvunden.

Dog, da han var alene og den kolde Morgenluft strøg hen over hans Pande, blev det ham igen forfærdelig klart.

(Fortsættes.)

Naar Munden løber.

— Det er mærkeligt nok, men naar jeg engang imellem svirer lidt længe om Natten, saa er jeg den næste Morgen aldeles *mørbanket!*

— Saa? Er De ogsaa *gift?*

I Landsbyskolen.

Læreren: Nu er der igen en af jer, der har stjaalet af mine Kirsebær og spyttet Stenene ud paa Trappen. Hvem af jer var det?

Peter: Det var ikke mig, Hr. Lere, for jeg spiste Stenene med.

Gudernes Udflugt for at hilse paa „Frejr“.

Meget frit efter Oehlenschläger.

De Nattimer ruge saa lange og sorte,
Maanen den blinker saa mat;
aabnet da bliver Valhals Porte,
fro drager ud i bælgmørke Nat
et sælsomt Kor.
Først kommer *Thor*
med *Sif* under Armen, saa *Tyr,* den brave,
og bag dem de andre Guder trave.

Brat standser Thor paa den Regnbuebro
og knuger sin Hammers Skaft:
Nu vanke vi fort i stille Ro
og tænke paa Flæsk ej og Mjødens Saft,
der perler brun
i Valhal lun.
Vor Gang er at se, om vor Broder „Frejr“
har Gudernes Sag ført frem til Sejr.

Og *Odin* nikked' saa glad dertil,
men *Loke* lo lunt i Skæg,
og *Hermod* sagde: Vi luske vil,
som om vi gik mellem Æg.
— Saa gik det fort
i Natten sort;
da Hanen den goel vel for første Gang,
da stod de Guder ved Stormbro trang.

Hel langt de kigged' og rundt de gik
alt i den stormsorte Nat;
da hvisked' *Hejmdal,* hvis skarpe Blik
trods Mørket ser som en Kat:
I Baggaard dyb
blandt Menneskens Kryb,
der skimter jeg ham vor fagre Bro'er Frejr,
som Gudernes Sag skulde føre til Sejr.

Da blev der Kvide i Asers Flok:
Fru *Frigga* hun græd af Sorg;
men Odin sagde: Nu er det nok,
nu drage vi atter til Valhals Borg,
til Flæsk og Mjød
og Hvilen sød.
Uværdig han er os, der ej vil mere
end i en Baggaaard vegetere.

Brat Flokken vender sit Fjed og gaar,
ej ændsende Stormens Brag,
ad Regnbuebroen, hvor Valhal staar
med tindrende Tjæld og Tag.
Man slaar sig til Ro
og det vante Bo,
og Mjøden Mindet skyller af Tanker
om „Frejr“, der paa Jord til Spot og Spe vanker.

Anbefaling.

En Herre: Jeg vilde gærne i Kost hos Dem, hvis De laver god Mad.

Bondekonen: Gaa ud og se paa min fede So! Om fjorten Dage ser De akkurat ud som den, naar De spiser hos mig.

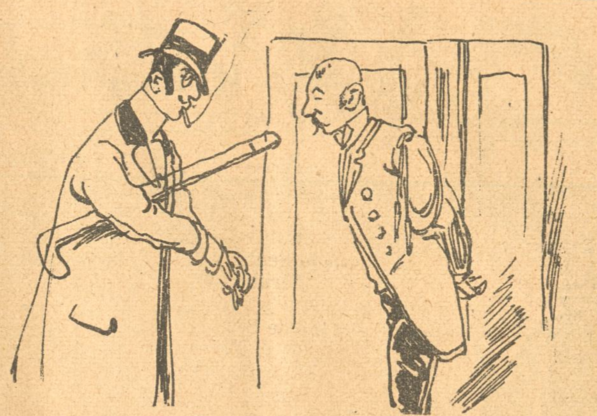

En Begivenhed.

Lapsen: Er der passeret noget i min Fraværelse, Hans?

Tjeneren: Ja, Herre, i Dag har Skræderen ikke været her for at rykke.

Der gives en og halvtredsindstyve Metaller. Men har Du *Guld,* behøver Du ikke at bekymre Dig meget om de øvrige Sorter.

I Skolen.

Læreren (ved Undervisningen i Naturlære): Paa hvilke Steder i Landet lyner og tordner det mest?

Eleven: Paa *Eksercerpladserne,* Hr. Lere!

Læreren (forklarer Citater): Nu Du, Peter, „da blive Kvinder til Hyæner“. Hvor forekommer det?

Peter: Det — det forekommer ofte i de *fineste Familier!*

Læreren: Hvad er en Statsmand — naa, Oskar?

Oskar: En Mand, der holder Taler.

Læreren: Det er ikke nogen rigtig Forklaring. Jeg holder ogsaa Taler og er dog ikke nogen Statsmand.

Oskar: Jamen, jeg mente En, der holder gode Taler, Hr. Lere!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreningen.
Redigeret af G. Chr. Olsen
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Konkurrencen leve!

I skrækkelige Vers de daglig kappes
at trække Publikum til deres Haller.
Blot ej til Slut de kommer op at nappes,
saa at „Finalen“ bli'er Duel paa „*Skaller*“.

Nr. 48.

RAVNEN

Søndag d. 2. December 1894.

Barnesorg.

En ældre Herre: Hvad græder Du for, min lille Pige?
Den lille Pige: Jo, for mine Brødre har Ferie, det har jeg ikke.
Den ældre Herre: Hvorfor har *Du* da ikke Ferie?
Den lille Pige: Nej, for jeg gaar ikke i Skole endnu.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel: Hvis Du kender Kærlighedens Flamme.

Ridder *Niels,* De véd Entreprenøren,
ham fra Søholm, Fortefabrikant,
ved et Møde, hvor man lukked' Døren,
sagde noget, som var ikke sandt.
Aabent Brev ham Socialister sendte,
Niels ej svarede det mindste, nej,
han vil ikke op med, hvad han tjente,
lille Niels, hvad vilde Du paa den Galej.

Gammel Bisse, *Vilhelm,* Literaten,
skrev mod *Drachmann-Schandorph* Smædebog,
Sofus langed' ud efter Krabaten,
saa han angst fløj hen i Skammekrog.
Vilhelm med den Plougske Galdeblære
miskendt sidder, ondskabsfuld og fej,
udsmidt af Forfatterne, men Kære,
hvorfor gik Du dog paa saadan en Galej.

Nu er Cellens Dør for Gottfried lukket,
og Retfærdigheden gik sin Gang,
Ryder, som er af til Tyskland stukket
glæder sig ved Kvinder, Vin og Sang,
Gottfried taer, hvad Cellen ham kan byde
hans Samvittighed den pines ej,
Nellemann skali den sorte Gryde,
for nu gaar han snart vel meget paa Galej.

Ækel Grisebasse, Sengelærer
Møller rigtig kommen er paa Træk,
stakkels Piger smaa den Rad besnærer,
spiller Orgel, Violin og fræk.
Nu er hele Nordens Presse oppe,
Møller sikkert kan belave sig,
Fredrik bare vil ham ikke stoppe,
tykke Bæst gaar gærne selv lidt paa Galej.

Der er Krig om Øl og Etiketter,
Kval med Brandskab, megen falsk Allarm.
Bojsen blev jo Formand, som De gætter,
favner Højre kærligt med sin Arm,
han og *Harald* tog til Middelgrunden,
moderat af Vinen drak de ej,
leve Thomsen! fløj dem ud af Munden,
leve Ravn! jo de er kommen paa Galej.

Agitér!

Agitér! Agitér! Kammerater
fra Kælder til Kvist i hvert Hjem.
Agitér Socialdemokrater,
vor Sag bør bestandig gaa frem.
At stadigvæk flere og flere
kan slutte sig til vort Parti,
saa maa vi med Kraft hænge i
og flinkt agitere.

Fra Landets forskellige Lejre,
hvor man til Kommunevalg gaar,
Beretning om glimrende Sejre
vi fra vore Kampfæller faar. —
Der ser man, hvad der kan præsteres
mod hele det gamle Komplot,
os Sejren er sikker, naar blot
der flinkt agiteres.

Dog én Ting vi maa ikke glemme;
ej Krigskassen maa være tom,
vor Agitation bør vi fremme,
„Kuponerne“ maa spredes om.
Husk To-Ørerne sig formerer
og Kobberet bliver til Guld,
vor Kasse vi snart kan faa fuld,
blot vi agiterer!

Snart skal vi til Rigsdagsvalg fremad,
saa slutter vi Kreds alle Mand,
de Højremænd jager vi hjemad
og stemmer paa Mænd af vor Stand.
Vi meget godt kan avancere
og spænde for Højremænd Ben,
naar bare vi alle som én
vil flinkt agitere.

Agitér for vort Blad Kammerater,
paa Arbejdsplads og i hvert Hjem.
Agitér Socialdemokrater,
vort Blad bør bestandig gaa frem.
Hver Arbejder bør abonnere,
og Middelstandsfolk ligesaa,
vi derfor selvfølgelig maa
med Flid agitere!

Under Besøget.

Onkelen: Sig mig engang, hvor stor Gæld har Du egenlig?

Nevøen: Aa, kære Onkel — saa stor Du vil!

Ole og Nellemann.

Mel.: Farvel, lille Ole.

O! Nellemann, Du brave,
Du Lovens ædle Mand,
tre Maaneder er jeg dømt til;
lad mig faa Brød og Vand;
jeg beder Dig ærbødig,
Du kan jo om Du vil;
Dit Sind er blødt og kærligt,
thi skriver jeg Dig til.
Mit Navn — mit Navn det er Ole.

Nej, nej! ak nej! bit' Ole,
det kan jeg ej, min Ven,
tre Maaneder er Straffen,
og Du maa tage den.
Har Du ej omtalt Ryder
som simpel Tyveknægt,
en Mand, der var som han af
en rig og fornem Slægt;
Husk blot paa det, lille Ole.

Jeg ønsker, at jeg kunde
benaade Dig, min Søn,
men ak! det kan kun Kongen
alt efter ydmyg Bøn.
Jeg selv, jeg savner Hjemmel
— se Taaren paa min Kind; —
jeg maa for trende Maaneder
Dig lade spærre ind.
Farvel, Farvel! lille Ole.

I Modehandelen.

Ekspeditricen: Se engang, Frøken, denne hvide Fjer paa Hatten gør Dem ti Aar yngre!

En ældre ung Frøken: Virkelig? Saa maa jeg ha'e *to* hvide Fjer!

Spydig.

Løjtnanten (der har købt sig en Hest): Naa, hvorledes synes Du om min Hest? Den burde bære Hovedet lidt højere!

Vennen: Aa, det kommer nok, naar den er betalt!

Sikkert Tegn.

— Hvoraf véd De, at Vind er bleven velhavende?

— Jo, tidligere sagde Folk, at han var forrykt; nu siger De, at han er original.

Hos Fotografen.

— Jeg ønsker et Øjebliksfotografi, — hvor længe varer det?

— Aa, omtrent en halv Time!

Fra Gaden.

Brummesen (piller en Cigarstump op)! Næ, sikken en Bid Stump! Der kan man dog se, at Tiderne bliver bestandig uslere!

Høflighedens Toppunkt.

Barberen (der har skaaret en Ministers Ligtorn): Der fik jeg Gavtyven! Deres Eksellence, det var mit Livs *skønneste Afsnit!*

Beroligende.

Lejeren (utaalmodig): Haster det da saadan med den Leje? Jeg skal sgu ikke rende min Vej!

Værten: Hm, det kender vi nok! En skøn Morgen er Fuglen fløjet!

Lejeren: Næ, nu miskender De mig virkelig . . . Jeg flytter Fogden hente mig, ikke førend De smider mig paa Gaden!

Faderlig Kritik.

Faderen: Den unge Mand behager mig ikke og jeg ser ikke gærne, at han kommer her.

Datteren: Han kommer da ikke saa tidt.

Faderen: Hvad? Er han ikke her næsten hver Aften, og mangen Gang kommer han allerede om Eftermiddagen.

Datteren: Jamen, om Formiddagen kommer han da aldrig, Fa'er.

Faderen: Om Formiddagen maa han gærne komme. Jeg vilde bare ønske, at han vilde komme om Formiddagen.

Datteren (glad): Vil Du virkelig Fa'er: Aa, saa . . .

Faderen: For hvis han saa Dig en eneste Gang om Formiddagen, saa kom han aldrig mere!

Trumf igen.

— Men, Petersen, hvor kunde Du glemme at købe de to Dusin Knapper, jeg bad Dig om? Hvad siger Du? Har Du tabt Prøveknappen?! Naa, det skulde bare være mig, der gjorde mig skyldig i den ringeste Forsømmelse! Hvorledes kunde Du tabe den Knap — hva'?

— Sandsynlig har jeg puttet den i Lommen her, og saa er den gledet ud gennem det Hul, som Du nu hver Aften i fire Uger har lovet at sy sammen.

Distraktion.

Pigen. Gud, Herre, jeg har sunket en Knappenaal!
Lægen: Naa, dér har De en anden, værs'god, lad mig saa have Fred!

Ved Eksamen.

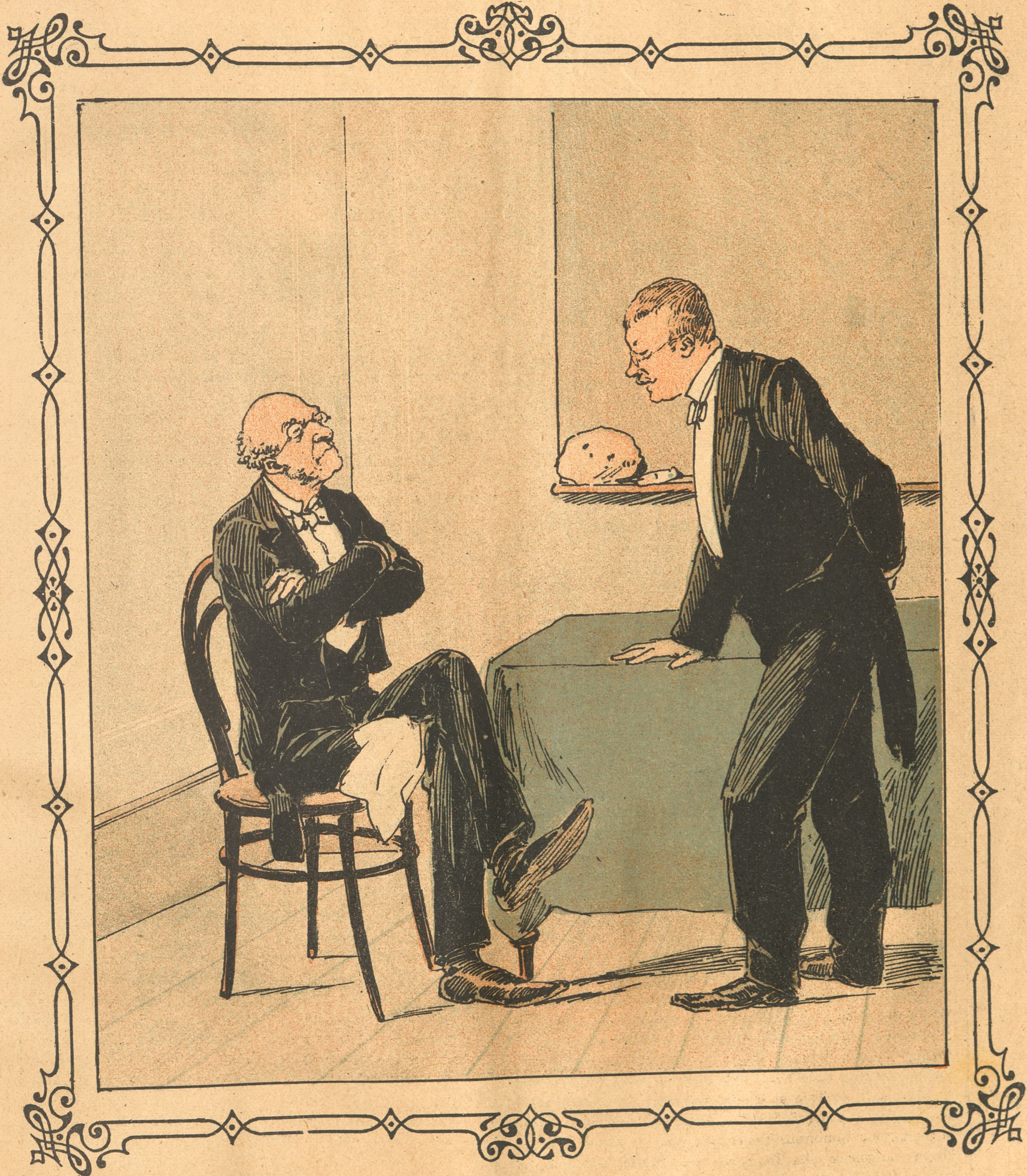

Professor i Anatomi: Hr. Kandidat, hvorhen kommer man, naar man med en Kniv støder En mellem det andet og tredie Ribben?

Kandidaten: I Tugthuset, Hr. Professor.

Kaffesladder.

Fru Skade: Men vil De sige mig, min Kære, hvad det skal blive til med alle Varietterne, som snart hverken maa spille dit eller dat, fordi det skader Teatrene, si'er man, og naar de vil forbyde Sangerinderne at synge Dansk, saa varer det vel ikke længe før de ogsaa forlanger, at Orkestrene skal lave tyrkisk Musik og at Opvarterne skal tale kinesisk og russisk, og hvis alt det ikke kan drive Publikummerne fra de teaterødelæggende Forlystelser, saa kan man jo forsøge med et Forbud mod dansk Smørrebrød og danske Snapse og overlade til Ejerne om de kan trække Besøg paa opstuvede indiske Fuglereder, italienske Snegle og andre udenlandske Delikatesser, og der kunde vist i det hele gøres noget mere for at beskytte Teatrene, t. Eks. ved at sætte en Stopper for de mange Søndagsoplæsninger, hvor Skuespillerne ligefrem gaar Direktørerne i Næringen og tjener en Masse Femogtyveøerer, som maaske ellers var vandret i Teaterkasserne, og der er vist ogsaa mange Mennesker som gaar til Musik i Kastellet og paa Amalienborg om Søndagen i Stedet for at gaa paa Komedie om Aftenen, hvad Teatrene naturligvis heller ikke kan være tjent med, ikke at tale om, at alle Dillettantkomedierne og Frelsens Hær i Regelen spiller for fuldt Hus, saa at Abrahams maa la'e Lottes Fa'er gaa til midt paa Natten for halv Pris og gi'e Tre for En i Tilgift og endda være glad for „Børsbaronen“ i en snæver Vending, og det kongelige Teater maa gi'e billige Forestillinger for Folket hveranden Søndag for at Billetgrossererne ikke skal spille Fallit, fordi Folk ikke vil dreje om ad lille Kongensgade til forhøjede Priser; men kedeligt er det nu alligevel, at Politidirektøren og Nellemann er saa strænge ved de stakkels Varietter, for jeg havde saadan glædet mig til, at nu da Kasino begynder med at la'e Principerne leve af Fru Erna Juel-Hansen og graver Mordet i Pigallegaden op igen, formodentlig som en Spydighed til Politiet, der stadig gør Fiasko med Mordet paa Lampevejen, saa vilde Rasmussen engagere Robinsons Papegøje til at optræde i Cirkus Varieté, for jeg synes at den snakker rigtig godt for sig, og den vilde absolut faa en storartet Sukces, som de si'er, med en Tale af Oberst Colding eller Overgeneral Bahnson eller Frederik Hansen, men det bli'er der nu ikke noget af, for Robinsons Papegøje taler jo *dansk* og vilde altsaa rungenere alle Teatrene, si'er Skade, som har det fra en Politibetjent, men ikke mine Ord igen, for ellers kan det gærne gaa Skade lisom Gottfried, der skal brumme i tre Maaneder, fordi han gik forkert i Byen og vilde ha'e Nellemann til at konvertere, hvilket som bekendt er Finansminister Lüttichaus Fag, næ, saa maa jeg sige, at Benjaminson var mere stiv i Papirerne, for saa sveden Sagen end syntes at være, brændte han sig dog ikke, skønt Assessoren nok har holdt ham svært til Ilden i det halve Aar han sad i Svedekassen, men han blev ikke mør alligevel, og nu synes jeg, at man som en Smule Oprejsning burde skaffe Benjaminson en Ansættelse i „Frejr“. for han er aabenbart en Mand, der forstaar at klare Butiken, og saa kommer der rigtig Fut i Tingene og Varerne gaar som en Røg, og der kan jo aldrig være noget at risikere, for Pontoppidan har jo gi'et ham Attest for at hans Hjernekiste er godt assureret, hvad man nok desværre ikke kan si'e om adskillige Damer, hvem Hofsorgen er gaaet til Ho'edet, saa at de sidder baade i Sporvogne og i Lægernes Ventelværelser og begræder deres ødelagte Nerver. Saadan, maa De vide, var der forleden en Dame, der kørte i samme Sporvogn som jeg. Det ene Øjeblik jublede hun af Glæde fordi hun skulde nyde den store Ære at sidde i Kammerherrens Loge i det kongelige, og i det andet Øjeblik svømmede hun i Taarer over Kejserens Død, saa fik hun et Krampetilfælde ved Tanken om, at vores Konge er over blandt de fæle Nihilister i Petersborg, og lisom vi allerbedst sad, trak hun en Liste frem og vilde blokke os for et Bidrag til en Guldkrans, men da der ingen Mønt vankede, saa blev det igen rent galt med Nerverne, og saadan blev det ved lige til Amagertorv, hvor jeg skulde a'. Men i det jeg skulde stige ud, sa'e jeg ganske højt: Jeg kender en Læge, som ganske sikkert kan kurere Dem, Frue. — Himlen velsigne Dem! Hvad hedder han? — *Pontoppidan*, svarede jeg, og forsvandt. Men da jeg saa kom hen i Admiralgade for at faa fat i en Mand til at lave os disse hersens *Vandlaase*, som alle Madammerne hjemme i Huset absolut vil ha'e sat paa inden Sundhedskommisionen kommer og stikker sin Næse i Vaskene, saa troede jeg virkelig, at den nervegale Frue havde smittet mig og at jeg var bleven aldeles konfus, for jeg kan jo ellers Admiralgade ud og ind lisom mit Fadervor og kender hvert eneste Hus, men De skal ikke tro at det var mig muligt at finde det rigtige Husnumer, og da jeg saa endelig fandt Numret, saa var det Huset der var forkert, og da jeg langt om længe kom til Vandlaasemandens Hus saa havde det ikke mere det gamle Numer, men et helt nyt, som slet ikke staar i Vejviseren, og da jeg kom ned igen mylrede det i Gaden med vildfarne Beboere, der ikke kunde finde hjem. Det gamle Husnumer galdt ikke mere, sa'e de, og det nye kunde de ikke huske. Men tænk Dem, min Kære, al den Forstyrrelse, som naturligvis er meget større omme i Nikolajgade, kan vi takke Magistraten for. Lave Gadenavnene om, saa man til sidst ikke véd hvor man selv boer — det er nu saadan hvad de vise Fædre kalder *kommunale Reformer*. Tak for Kaffe!

I Skolen.

Læreren: Hvor mange Tænder har Mennesket?
Peter: Hele Munden fuld!

Dragonens Hævn.

(Sluttet.)

Han rekapitulerede i Hovedet det skete og hørte, som et Barn sin Lektie. „Det løsladte Mord kan man ikke avise nogen Bane." — „Og netop ikke Sedlak." — „Mizzi! Sød Pige! Havde løbet efter Løjtnanten!"

Aa, nu vidste han det. Løjtnanten havde været bange for ham, han havde villet være ham kvit. Skulde han vende om? Men nej, det var imod Subordinationen. Og han glemte jo ganske, hvad det drejede sig om. Fædrelandets Ære! Der skulde føres et Hovedslag mod den forhadte Arvefjende, han, der traadte den gode Ret under Fødderne og som en Røver var falden ind i Sedlaks Hjemland. Saaledes ræsonnerede den simple Soldat. Det var jo, hvad man havde lært ham.

Han maatte smile, da han kom til at tænke paa, at ved Løjtnantens Forsigtighed var Hovedvægten af den hele Troppebevægelse overdraget til ham, den menige Dragon.

Ja, maaske havde han, Bondekarlen, i Dag Fædrelandets Skæbne i sin Haand.

Derinde i Teltet havde de talt om saameget, hvis Mening han ikke forstod. Hvem véd? Maaske havde han ogsaa misforstaaet *det* med Mizzi. —

Imidlertid var han, — tidligere end han anede det — naaet til Udkanten af Skoven. Inde i Tykningen bandt han sin Hest til en Træstamme og sneg sig, med Karabinen i Armen, forsigtig fremad. Bag et fremspringende Klippestykke gjorde han Holdt og gravede Signalstangen ned i Jorden. Stangen hævede sig brun og usynlig op i Luften. De intet anende Fjender kunde ikke se den.

Han tog sin Feltkikkert frem og saa ud over Dalen til den modsatte Bjærgryg. Rigtig! Ogsaa dèr ragede allerede den uhyggelige brune Ting i Vejret. Nu et Ryk i Snoren af hans Haand, ja, af *hans* Haand, og Hærmassen satte sig i Bevægelse, Kanonerne dundrede, Geværer knaldede, vilde Hurraraab, Dump, Larm og Bulder! Og der vilde flyde Blod, meget Blod!

Han havde allerede ved Stormen paa Skanserne været med til at se det altsammen, hvor Kaptajnen faldt, ramt i Ryggen af en Kugle. Aa, det var en udmærket Kikkert, man havde givet kam med! Man kunde se Alting. Han saa Skilderhusene uden Poster, han saa det lystige brogede Liv dernede i Landsbyen. Brogede Uniformer, graa Bondedragter, Kvindernes røde Hovedklæder.

Han troede næsten at høre, hvorledes de spøgede med hverandre og lo.

Hans Hjærte bankede voldsomt. „*Hun* var ikke dernede Hun lærte at synge i Hovedstaden."

Et Ryk af hans Haand og saa? Vild Trængsel, Skrig og Forvirring, Befolkningen styrtede afsted for at skjule sig i Kælderne til deres Huse, Soldaterne ilede til Vaabnene.

Et Ryk af hans Haand, og da vé Mændene, vé Kvinderne.

„Vè Kvinderne! Mødre, Døtre, Kærester . . ."

„Kærester! Kærester! Og Løjtnanten vil faa Teresiaordenen."

Et Ryk af Dragonens Haand, og saa maatte han med slappe Tøjler sprænge tilbage til den fremrykkende Hær. Et Ryk af hans Haand, og han og Løjtnanten var ikke mere ene med hinanden.

Bragende faldt Signalstangen til Jorden. „De dernede har ikke gjort mig noget ondt. Men — *han!* han!"

I et Nu sad han i Sadlen. Og dèr! Se dèr! Tilhøjre i Krattet kom blinkende Knapper til Syne. Fjendens Forposter. Altsaa dog? De havde ikke set ham — lod det til, eller ilede de med at besætte Vejen dernede? Og bag ved ham deroppe kom netop *Løjtnanten* ridende, han, der . . .

Der var ikke et Sekund at spilde. Fem Minuter, og de var i Fjendens Magt — ikke mere alene.

Løjtnanten kom hurtig nærmere i skarpt Trav

„Hvad Nyt?"

„Hr. Løjtnant jeg melder, at der — er Kvinder og Børn dernede."

„Aha! Du glæder Dig allerede, Gavstrik! Naa, Du trænger ogsaa til Oprejsning. Du har jo allerede engang havt et lille Uheld med Kæresten, har jeg hørt."

„Fordømte Hund!" skreg Dragonen ude af sig selv, haaner Du mig? Landets Sønner skal betale Skat af hver Bid Brød de spiser, de skal ofre Liv og Blod for Fædrelandet. og saa røver I Slyngler oven i Købet *vore Kærester!*"

Løjtnanten rev Sabelen af Skeden. Men Dragonen holdt allerede sin parat i den kraftige Næve. Klingerne krydsedes og der faldt Hug paa Hug. Det varede kun et Øjeblik, og Dragonen saa en forgyldt Hjælm falde bag over.

Saa kastede han sin Hest omkring.

Fra Busken lød et barsk „Holdt!" Dragonen red stadig fremad. Kuglerne peb omkring ham til højre og venstre.

Vidste han, at han red ind mod den fjendtlige Skyttekæde?

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Kanten af Birkeskoven hæver der sig nu et alvorligt, mørkt Gravmonument, hvis gyldne Indskrift fortæller, at paa dette Sted fandt Løjtnant von Schrottbach og Dragon Franz Sedlak Heltedøden i Kampen for Fædrelandet.

Hun kender dem.

Fruen: Lønnen her er ganske vist ikke høj, men vi har ofte Selskab og saa vanker der jo altid en Del Drikkepenge . . . .

Pigen: Aa nej, dertil er jeg for *køn* . . . . jeg har allerede før havt en saadan Plads, Herrerne kysser En bare, men Drikkepenge gi'er de ikke.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

To „Forbrydere“

Ole Gottfried,
Journalist.
3 Maaneders simpelt Fængsel.

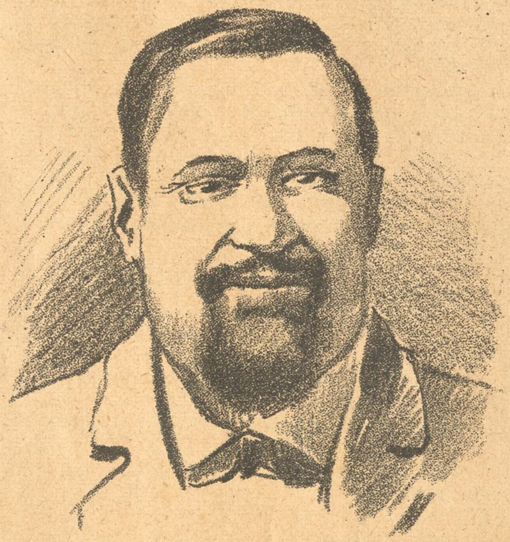

Konsul Ryder,
Bedrager og Tyv.
Benaadet.

Nr. 49.

Søndag d. 9. December 1894.

To Aar efter Brylluppet.

Han: Aa, sikken Idiot jeg *har været!*
Hun: Aa, sikken Idiot han *er bleven!*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

„For sledske Ord og Favnetag
Dig stedse tag i Vare,
thi under dette falske Flag
de største Skælmer fare“,
saa *Stadil* sa'e i Thinget nys.
Han sigtede til *Bojsens* Kys,
den var sgu' lige godt lidt spyds
og ikke af de rare.

Saa fik vi da Betænkning, Tak,
de løb fra Pligt og Æren.
jo, dette Sammensmælterpak
véd hvordan det skal skær'en,
at snyde Byens Borgermand,
vor Arbejds-, Haandværks-, Handelsstand,
men kom til Valget, ja kom an,
saa skal I faa paa Pæren.

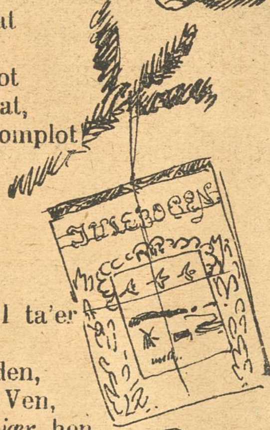

Nu op med Brikkerne, tag fat,
der er kun det at gøre,
hver Lørdag maa I huske at
erlægge *tvende Øre,*
helst ti, hvad eller tyve, blot
I gi'er *dem* sødet nu for raat,
der snød Jer ved et fælt Komplot
og vil i Ring Jer køre.

En dejlig *Julebog* vi har,
den intet Hjem bør savne,
der gi'es Rabat, naar stort I ta'er
i Alen og i Favne.
Og pæne Godtfolk skrev i den,
den bør Du sikre Dig, min Ven,
gaa blot hos *Kihl & Langkjær* hen
og opgiv Jeres Navne.

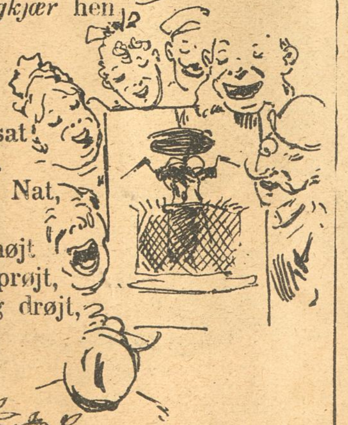

Om *Storkereden* fik man sat
et Net, som sku' beskytte.
for syndigt Sjov i mørken Nat,
det skulde gøre Nytte.
Men Publikum lo himmelhøjt
ad Nettet om det kære Sprøjt,
det fandt *Eugen* var lovlig drøjt,
saa lod han Nettet flytte.

Juleknas.

Der er saa smaat begyndt at komme Jul-Bør i Sejlene ned langs Strøget. Selv de vrede Nordmænd begynder at tænke paa Julegaver i Stedet for paa Juling.

* * *

Butikerne er fulde og Kræmmerne ved snart ikke hvilket Jul-Ben de skal staa paa. De vælger derfor at staa paa dem begge.

* * *

De eneste, der tilsyneladende er ligegyldige for det hele, er Cyklisterne. Men hvad! De holder jo ogsaa Hjul hele Aaret rundt.

* * *

Ernst Bojsen har efter Forlydende i Sinde at løse Borgerskab som Jul-mand. Han beklager meget, at hans Forældre ikke har døbt ham Jul-ius i Stedet for Ernst.

Ikke destomindre udkommer hans Juleruser snart. Der er antagelig Fisk nok, der gaar i dem.

* * *

Ogsaa Borgerrepræsentanterne holder „Juul“ hele Aaret rundt. Hvorlænge mon de skal blive ved dermed? Vi spørger kun.

* * *

Forøvrigt lader det til, at Julen mere og mere mister sin Karakter og glider ud i det mere almindelige. Selv Dampskibsselskaberne anskaffer sig ikke saa mange Jul-Baade som før, men nøjes med at sætte Passagererne paa „Skruer“.

Efter Eksamen.

Faderen: Du har altsaa faaet to Præmier?
Lise: Ja, Fa'er.
Faderen: For hvad?
Lise: Den ene er for min gode Hukommelse.
Faderen: Og den anden?
Lise: Aa, Fa'er, det kan jeg virkelig ikke huske!

Meteorologien er en af de ufuldkomneste Videnskaber, thi alt hvad den lærer er — grebet ud af Luften.

Natscene.

En ung Moder (lytter henrykt til sin Førstefødtes Skrigen): Aa, hvor sødt! Hør engang hvilken dejlig Stemme hun har! Hun bliver sikkert en stor Sangerinde! Vi vil sende hende til Italien og lade hendes Stemme uddanne.

Faderen (der ikke kan faa Nattero): Bare Du saa vilde sende hende afsted straks!

Vise

om

Pontoppi-danefæ.

Mel.: Babylonsvisen.

I de gode gamle Tider
ej man kunde nær saa mange Tosser se;
nu desværre mange lider
af en højst besynderlig og fiks Idé.
„Pærekatarrh“ meget slemt grasserer,
særlig blandt Folk af den „fine“ Stand,
ja, der er mange, som aspirerer
til at faa Forplejning hos Pontoppidan.

Pastor Moe fra Harboøre,
denne overalt bekendte Skvadronør,
som, hvergang han la'er sig høre,
truer os med Helvede og Satans Klør.
Sandhedens Lære han behandler,
som om han ikke var Præstemand,
han som saa let sort til hvidt forvandler,
er minsandten noget for Pontoppidan.

Tykke Fred'rik Moralist er,
han, hvem vi som Hjærtetyv paa Ama'er traf,
Folk, hvem Nød til Selvmord frister
vil han absolut som Tilgift skal ha'e Straf.
Fredrik! — da Du jo er en Blære,
gaar Du vel selv ej tilbunds i Vand,
derimod tror jeg at Du vil være
ret en Lækkerbidsken for Pontoppidan.

Denne svenske Gavtyv, Møller,
som fik lokket unge Piger i sit Garn,
er en af vor Nutids Bøller,
ret hvad man maa kalde et nedrigt Skarn.
Mon man i Grunden med Ret kan sige,
at han er rigtig ved sin Forstand.
Min Mening er, at han burde lige
med det samme nappes af Pontoppidan.

Vi en Valgkredslov skal have,
og den lader til at blive delikat;
Højre vil det saadan lave,
at de bliver fri for hver en Demokrat.
— Det maa da være en rigtig Taabe,
han der har bragt det Projekt i Stand;
men for hans egen Skyld vil vi haabe,
at han bliver synet af Pontoppidan.

En Hindring.

Soldaten (til Køkkepigen): Karen, jeg elsker Dem!

Karen: Det glæder mig meget, men — i min nuværende Kondition bliver jeg ikke engang selv mæt . . .

Lykken brister som Glas; dog med den Forskæl, at af Lykken bliver der intet Skaar tilbage.

En stor Løgn finder lettere Gehør end en stor Sandhed.

I det franske Folkething er indbragt et Andragende om Skat paa Korsetter. — Hvad mon Franskmændene siger til denne Indskrænkning i *Pressefriheden?*

Dødeligheds-Statistik fra det 18. Aarhundrede.

(Af en gammel Avis.)

	Mænd.	*Kvinder.*
Døde af Medicin	196	259
„ „ Sorg over ikke at være bleven udnævnt til Ridder	798	„
„ „ Misundelse	43	701
„ „ hemmelig Ærgrelse over ikke at have faaet Doktorgraden .	4	„
„ „ Hovedpine, foraarsaget ved Finansspekulationer	38	1
„ „ uangivne Luner	3	178
„ „ Skrivegalskab	13	46
„ „ Hovmod paa Grund af Rangforhøjelse	24	59
„ „ Snakkesalighed	1	13
„ „ Græmmelse over stræng Kritik	15	20
„ „ Ærgrelse over Tjenestepigernes Ubrugelighed	„	600
„ „ for stramt Snøreliv	„	750
Til Døden pinte Ægtefæller	94	7
Børn, faldne som Ofre for en forkert Opdragelse	13	94

— En lignende Statistik, optagen i vore Dage vilde sikkert opvise langt større Tal.

Nøjsomhed.

— Men sig mig, Frøken, bliver det nu ikke meget ensformigt saaledes at bo paa Landet hele Aaret?

— Aa Gud nej, det maa De endelig ikke tro. — Det er saamænd ikke længer siden end i Fjor, at vi havde en dejlig Maaneformørkelse.

Anerkendelse.

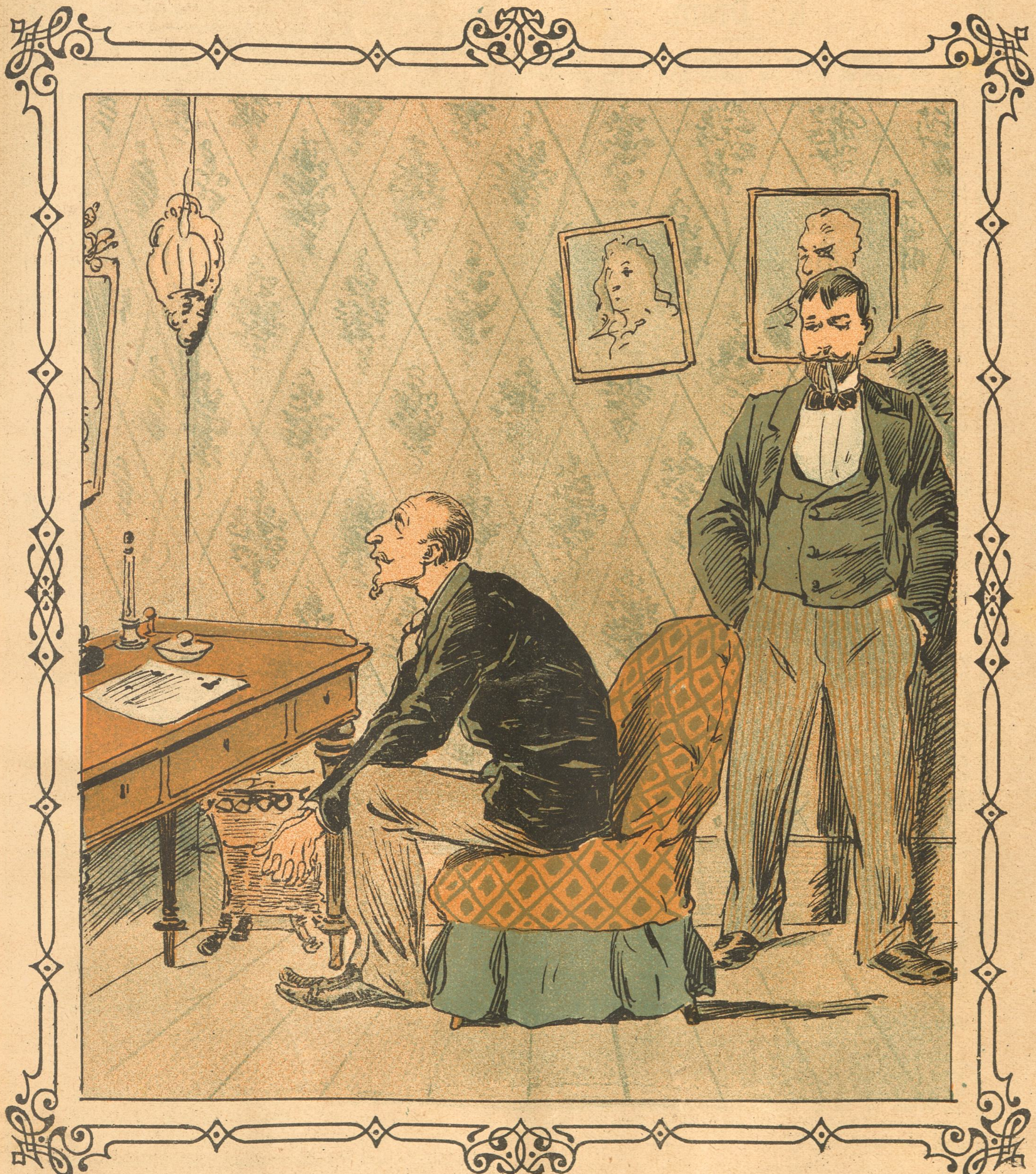

— Først da min elskede Katinka blev mig utro — først da følte jeg, at jeg var Digter.

— Ja saadan gaar det. En Ulykke kommer sjældent alene.

En Drøm.

Jeg drømte, at jeg var kommen i Himlen. Hvorledes det var gaaet til, vidste jeg egenlig ikke, og jeg spekulerede forgæves, men i Himlen var jeg, og det nyttede ikke at tvivle.

Hvorledes der saa ud i Himlen, vil jeg ikke nærmere beskrive, thi det er jo omstændelig forklaret i Tusinder af fromme Beretninger, hvorledes denne kristelige Fremtidsstat er beskaffen. Jeg vil derfor indskrænke mig til at meddele, hvad jeg oplevede deroppe.

Den Himmelafdeling, i hvilken jeg var bleven indkvarteret, var en Slags Forsøgsstation, i hvilken de Syndere, der havde tvivlet paa den jordiske Retfærdighed, skulde overbevises om deres Anskuelses Syndighed, for saaledes at blive værdige til den evige Salighed.

Denne Afdeling var saa tæt befolket, som Mellemdækket i et Udvandrerskib; i fir- og femdobbelte Rækker stod Sengene ovenover hverandre ved Væggene, og dog var den vældige Sal ikke stor nok til alle Tvivlerne, hvis Tal tilmed daglig blev større.

Hver Dag inspicerede Petrus disse Lokaler, i hvilke de himmelske Rekruter blev uddannede. Han holdt da regelmæssig belærende Foredrag for de til Stede værende Syndere, hos os selvfølgelig om den jordiske Retspleje, og derved var allerede mangen stakkels Sjæl bleven frelst. Kun ganske undtagelsesvis, naar Petrus absolut ingen Tid havde, bortfaldt Foredraget, men til Gengæld blev der saa uddelt opbyggelige smaa Skrifter.

Jeg havde ikke været ret længe i Himlen, saa blev det en Dag forkyndt ved Opslag paa det sorte Brædt, at der Dagen efter vilde blive holdt et Foredrag om jordisk Retspleje, forklaret ved Eksperimenter.

Alle var i højeste Grad spændte — det maatte blive interessant.

Under almindelig Forventning brød Morgenen frem. Tidligere end sædvanlig var alle paa Benene.

Endelig raslede den bekendte Nøgle i den Dør, der fører til den store Himmelsal, og Petrus traadte ind, ledsaget af Dommere, Statsadvokater og Sagførere, Politimænd, Retstjenere og øvrigt Tilbehør.

To store Vægte blev stillet op midt i Salen, for at afveje Ret og Uret. Ved Siden stod to store Kasser; den ene bar Paaskriften: „Straffelov" og indeholdt de forskællige Lodder, alle formede som Paragrafer, paa den anden Kasse stod kort og godt: „Straffe". Deri fandes Arrest-, Fængsels- og Tugthusstraffe, fint og omhyggeligt indpakkede, og sorterede efter Dage, Maaneder og Aar.

Efter at alt var ordnet, holdt St. Peder en kort, men glimrende Lovtale over den jordiske Retspleje, og saa begyndte Eksperimenterne.

En Retsembedsmand aabnede et stort Bundt Akter og oplæste den første Anklage. Den angik en Bankdirektør, der havde bedraget sine Medmennesker for flere Millioner. En Statsadvokat traadte hen til Vægten til højre og kastede de fornødne Paragraflodder i Skaalen, medens en Dommer greb i Straffekassen og lagde nogle smaa Pakker i den anden Skaal. Det var kun ubetydeligt han lagde i, men Skaalene stod lige, følgelig var Dommen retfærdig.

Nu kom Turen til en Arbejder, der af Nød havde taget et Brød for at stille sine Børns Sult.

Han blev behandlet ved Vægten til venstre. De samme Lodder, der før var bragt i Anvendelse mod den rige Synder, blev brugt igen, men mærkværdig nok greb Dommeren dennegang langt dybere i Straffekassen, og han maatte taarne en hel Bunke op, før der endelig blev Balance. Tvivlerne stirrede forbavset paa denne Gaade, men Skaalene stod lige, følgelig var ogsaa *dette* Ret.

Med et Par andre Sager gik det paa samme Maade. Man anvendte stadig de samme Paragraf-Lodder, men de Fattige fik hver Gang langt mere Straf end de Rige, førend der kunde opnaas Ligevægt mellem Forseelse og Straf.

Tvivlerne var forbløffede og anstillede dybsindige Betragtninger, men hvor meget de end spekulerede, kunde de ikke udfinde Sammenhængen, der var stadig Ligevægt, følgelig var alt som det skulde være.

Petrus saa sig triumferende omkring, men han vilde fuldstændig overbevise Tvivlerne, og saaledes blev der endnu fældet Dom i en Snes Sager, men de gav bestandig det samme Resulstat: Hos de Fattige vejede trods de samme Lodder Synderne langt tungere end hos de Rige.

Jeg kunde ikke forklare mig Sagen, hvor meget jeg end anstrængte mit Hoved. Men ét var mig paafaldende: nemlig at de Riges Synder regelmæssig blev afvejede paa Vægten til højre, medens de Fattiges Synder lige saa regelmæssigt blev afvejede paa Vægten til venstre.

Her maatte Aarsagen ligge, derom nærede jeg ingen Tvivl, men jeg kunde ikke udgrunde de nærmere Enkeltheder.

Medens jeg endnu anstrængte mig for at komme til Bunds i Sagen, søgte Petrus at bringe Resultatet af sit Foredrag i Sikkerhed.

Han indbragte i dette Øjemed en Resolution, saalydende.

„Det i Dag talrigt besøgte Møde af Tvivlere paa den jordiske Retfærdighed erklærer at være fuldstændig overbevist om, at paa Jorden gaar hvad der angaar Retsplejen alt til paa rette Maade. De beklager deres Vildfarelse, beder ydmygt om Tilgivelse og lover aldrig igen at nære lignende Tvivl."

Petrus vilde allerede skride til Afstemning, da tog jeg endnu engang begge Vægtene meget nøje i Øjesyn og pludselig faldt det mig som Skæl fra Øjnene.

„Maa jeg be'e om Ordet!" raabte jeg med høj Stemme.

„Det er for sent," sagde Petrus med Værdighed, „vi er allerede ved Asftemningen."

„Saa beder jeg om Ordet — til Forretningsordenen!" skreg jeg endnu højere.

„Det kan heller ikke lade sig gøre," erklærede Petrus.

„Godt saa taler jeg uden Deres Tilladelse!" raabte jeg, og saa skreg jeg med mine Lungers hele Kraft ind i Mængden: „Kammerater, lad jer ikke skuffe! Vægten til venstre, paa hvilken de Fattiges Synder bliver vejede, er jo en Dicimalvægt!"

Men næppe havde jeg udtalt det sidste Ord, saa hørte jeg et tordenlignende Rabalder og hele Synet forsvandt.

Jeg vaagnede, gned forundret Øjnene, men Rabalderet vedvarede — det var min Logivært, der dundrede paa Døren, for at vække mig. Det var Tid at gaa til Dagværket

En forløben Tysker, der kaldte sig *Till* har under sit Ophold her i Byen lavet saa mange gale Streger, at han maa siges at være en meget forværret Udgave af *Till Uglspil.*

Ved „Storkereden".

— Hvorfor har man anbragt Staaltraadsnet om Springvandet?

— Formodentlig for at ikke Storkene skal flyve bort med Frøerne.

Et Bidrag til Københavns Beskrivelse.

Amagertorv kaldes saaledes, fordi Amagerne *ikke* forhandler deres Produkter dér, men ved Siden af, nemlig paa Højbroplads, hvor Hvidkaalshoveder, Gulerødder, Suppeurter, Slikasparges og kønne skælmske Amagerpiger konkurrerer svært med Kejserpanoramaet.

Athleter.

Mel.: Komme, hvo som komme kan.

Maa jeg præsentere her
„Ravnen"s At'lether,
som vel hver for sig er værd
Masser af Moneter.
Sikke Muskler, hvor de spænd's,
sikke Sener; kan nok hænd's
med fem saadan' Helte
kan man Verden vælte,

Først er der nu Vilhelm B . . . . . .;
han er Sandhedsmanden;
Drachmann, Schandorph, en! to! tre!
slaar han straks for Panden;
han kan kuske en og hver
Digter, som der findes her!
bli'er ej paa der passet,
vælter han — Parnasset.

Numer to er Frederik,
alle Skillingsblade
knuser han, ja som en Slik!
dem han monne hade.
Ja, selv Socialismen han
byder Trods, saa godt han kan;
hvis han bare kunde
gik den rent til Grunde.

Saa af denne Kæmpeflok
kommer „Frerj", den Stærke.
Nævnes han, saa véd vi nok,
hvad vi faar at mærke;
hver en stakkels Detaillist
giver han en Tak for sidst;
han slog helst for Panden
hele Mellemstanden.

Dernæst kommer en, min Tro,
som ej heller spøger.
Præst han er og kaldes Moe;
men hvis de ham søger
her i Byen, gaar de fejl
han imellem Plov og Plejl
øver sine Kræfter,
saa det „tordner" efter.

Ja, det er en prægtig Flok
vi kan præsentere,
og hvis ikke det er nok
har vi ogsaa flere;
Rigsdagsmænd, som paa mit Ord
in figura sikkert tror,
at de kan gi' paa Kassen
hele Vælgermassen.

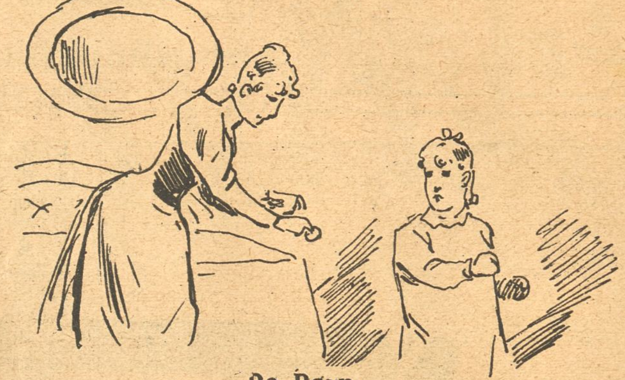

De Børn.

Moderen: Ellen, gaa hen til Wessel og Vett og køb mig tre Par Strømper.

Ellen (bange): Til Wessel og Vett! Næ, Mo'er, der gaar jeg ikke hen!

Moderen: Men hvorfor ikke, mit Barn?

Ellen: Jo, for Traadhandlermadammen sa'e i Gaar, at Wessel og Vett slaar alle *Smaafolk* ihjel!

To Slags Folk gør nu med Lethed
alle Vegne Karriere,
strutter af den bare Nethed,
spiller Lhombre, Alleguerre,
drikker deres Vin og Øl —
det er *Krybekær* og *Nokkebøl!*

Frihed uden lige Ret
og uden Brød er en Frase;
bringer ogsaa kun i Ekstase
den, som er dum eller slet.

W. Hasenclever.

I Modebutiken.

En Dame: Denne Hat er udmærket — men den passer desværre ikke til min Haarfarve.

Ekspeditricen: Jamen, Fruen kan jo meget let faa en anden Haarfarve!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

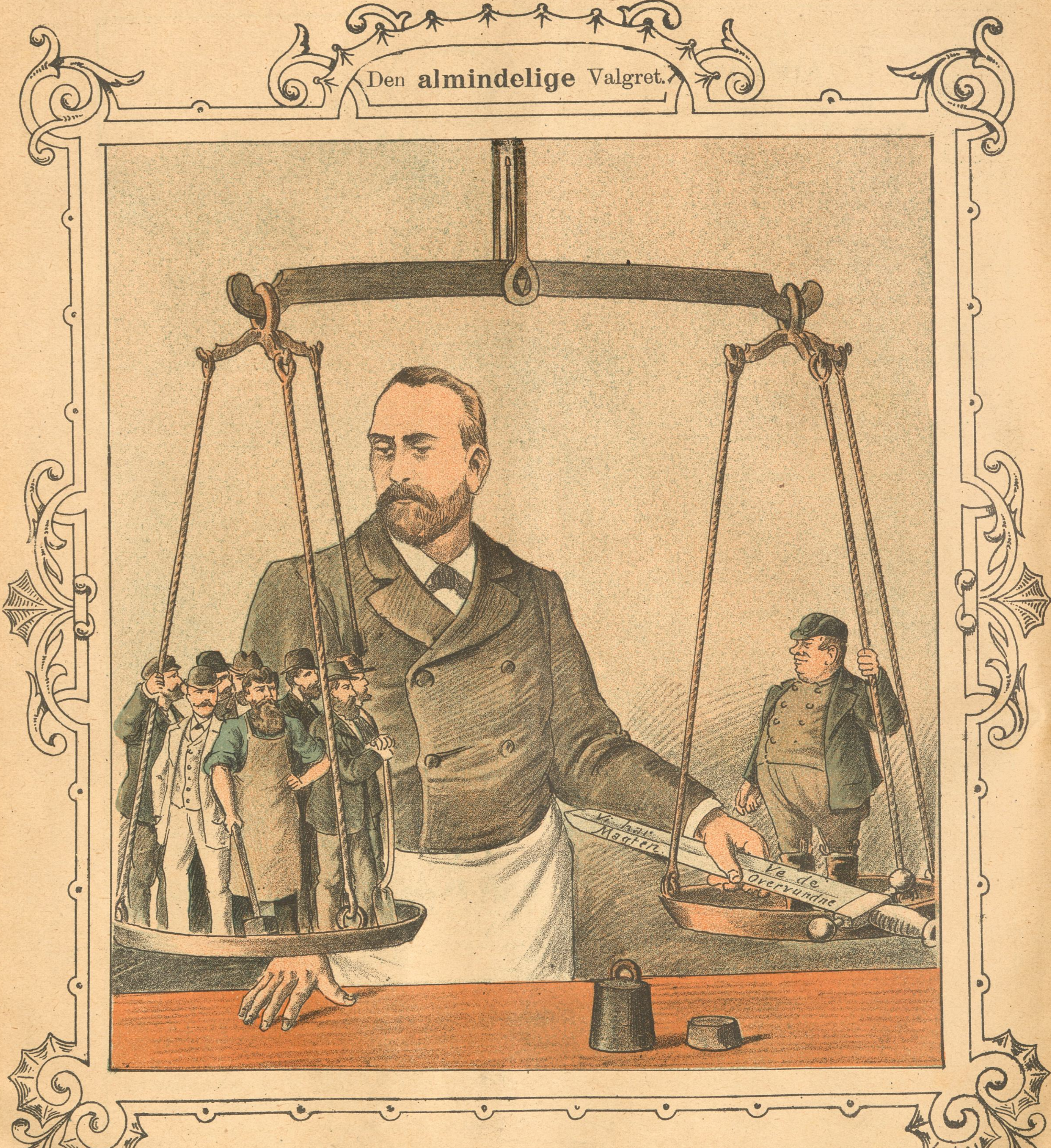

Politisk Interiør fra December 1894.

Hvorefter københavnske Vælgere kunne øve sig i Beskedenhed.

Nr. 50.

RAVNEN

Søndag d. 16. December 1894.

Forhandlere stor Rabat.

Studenten: Til hvilken Pris debiterer De mig denne Overfrakke?
Sælgeren: Den koster 50 Kr.
Studenten: Og hvor stor Rabat? Jeg sælger den nemlig straks og er altsaa Forhandler.

KALVEBOD STRAND.
Tivoli
1
3.
4.
2
7.
9.
Nørre Gade
Kronprindsessegade
Adelgade
Borgergade
Bredgade
Amaliegade
Kvæsthusbro
Knippelsbro
Lange Bro
Strandgade
Wildersgade
Amagerbrogade
Vor Frelsers Kirkegaard
Amager Fælled.
Sundbyvester
Sundbyøster.
Kristiansh. Fælled.
Arsenal

13
Gasværk
Vesterbrogade
Gasværksvej
Absalonsg.
Dannebrogsgade
Saxogade
Oehlenschlægersg.
Valdemarsgade
Sundevedsg.
Amerikavej
Enghavevej
Vester Fælledvej
Ny Carlsberg
Ny Carlsbergvej
Carlsbergvej
Bjerregaardsvej
Söndermarksvej
Valby Langgade
Valby.
Nedlagt Jernbane
Frederiksberg Allé
Gammel Kongevej
Vodroffsvej
Sct. Knudsvej
H. C. Ørstedsvej
Bülowsvej
Kgl. Veterinær og Landbohöjskole
Falkonerallé
Thorvaldsensvej
Amicisvej
Platanvej
Alhambravej
Allégade
Hollændervej
Frbg. Kirke
Alle
Frederiksberg Have
Slot
Zoologisk Have
Söndermarken
Roskildevej
Smallegade
Lampevej
F.b. Station
Nordre Fasanvej
Diakonisse St.
Dronningensvej
Bergensvej
Worsaaesvej
Saxogade
Sankt Jørgens Sø
Bangaard
Vesterbrogade
Ladegaard
Rolighedsvej
Skt. Hansvej
Nyelandsvej
Helgesvej

De politiske Savskærere.

Kor for Højre-Partiet og Overløberne.

Mel.: Nu gaar 'en godt igen.

:,: Nu skær 'en, nu skær 'en,
nu skær 'en godt igen :,:
deroppe i vores Kaserne
der er det jo blevet moderne
at save itu med Gevatt — —
:,: Jøs hvor vi saver og gnaver
og braser og maser og knaser i alt :,:

:,: Nu skær 'en, nu skær 'en,
nu skær 'en godt igen :,:
Du godeste Gud hvor vi aser,
selv Grundloven ligger i Laser,
den ligner fuldstændig en Klud. —
:,: — Ja, vi kan trille og pille
og slide og vride og gnide den ud :,:

:,: Nu skær 'en, nu skær 'en,
nu skær 'en godt igen :,:
En Valgkredslov vil man os lave,
men vi skal minsandten den save
i stykker som vi har Behov —
:,: Ja, vi skal strække og trække
og flække og knække og brække den Lov :,:

:,: Nu skær 'en, nu skær 'en,
nu skær 'en godt igen :,:
de Folk som i *Dragør* har hjemme
til *Valby* skal gaa for at stemme.
— — Den Valgkreds skal nok blive snild,
:,: thi vi skal kile og file
og save og gnave og lave den til :,:

:,: Nu skær 'en, nu skær 'en
nu skær 'en godt igen :,:
men Middel- og Arbejderstanden
dem kunde vi ønske til Fanden; —
med dem vil vi nødig i Kast
:,: thi de for Saven er s'gu som
en grusom og temmelig væmmelig Knast. :,:

Ondskabsfuldt.

Værten: Er det ikke en forfærdelig Plage. Nu har jeg ogsaa Roster i min *Vinkælder*.

Gæsten: Det er vel *Vandrotter!*

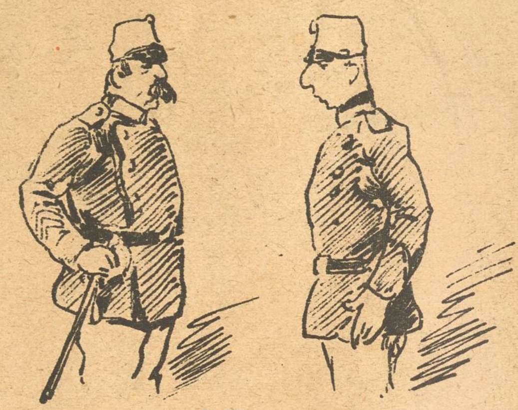

I Kasernen.

Oversergenten: Ja, nu er De Underkorporal, Niels Tværmose, men bestandig den samme Idiot! Det er det, jeg al Tid siger: Jo højere Charge, desto større Træpande!

Paa Fælleden.

Sergenten: Op med Ho'ederne, Folk, for Satan! Op med Ho'ederne — som om Himlen hang fuld af Kommisbrød!

Garnisonslæsning.

Oversergenten: Naar Soldaten fra det civile Liv er traadt ind i Militærtjenesten og bærer Kongens Tøj, hvad har han saa at gøre — naa, kom med det, 57?

57 (tier.)

Oversergenten: Han har at holde Mund — det er det hele!

Felttjeneste.

Underofficeren: Hvad maa en snild Soldat gøre i Krigen for at blive Dannebrogsmand?

Rekruten: Han maa være tapper.

Overserg.: Vrøvl! Han maa med Lethed kunne omringe et helt Kompagni.

Uhørt.

— Hvad fejler han nu igen, Bogholderen paa anden Sal?

— Han har Podagra, siger hans Kone.

— Sikken en Pralhans! Tidligere har han hvert Aar kun klaget over Rheumatisme, men nu, fordi han har vundet et Par Tusind Kroner i Lotteriet faar han paa engang Podagra!

I Provinsen.

Bonden: Hør, Købmand, De maa sgu' ta'e den Hane som je' købte forleden.

Købmanden: Hvorfor det, Hans Madsen?

Bonden: Je' ka' itte bru'e ham, for han *galer først Klokken seks!*

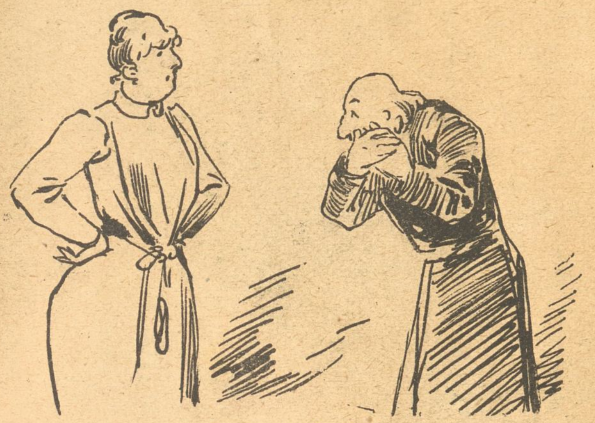

Af Ægteskabet.

Professoren (der har faaet en Lussing af sin Kone, ganske betuttet): Aa, lille Kone, jeg har aldrig vidst, at Du var saa flink til Haandarbejde!

Klog Økonomi.

— Det maa dog koste en vældig Masse Penge at Du altid ta'er en Droske, naar Du gør Visitter med Din Kone?

— Tvært imod, jeg sparer derved. Naar jeg gaar med hende, bliver hun staaende foran hvert eneste Butiksvindu, og alt hvad hun ser, vil hun gærne ha'e. Saa er Droskerne billigere!

Mark Twain fortæller:

Vor „Førstefødte" skulde døbes. Den saa ganske net ud, den Lille, i sin Døbekjole med blaa Sløjfer, og vi og vore Venner gjorde den højtideligt Følgeskab paa Vejen til den vigtige Handling. Ogsaa Pastor Smith vilde gøre sin Pligt. Han tog med Ømhed Barnet i sine Arme, betragtede det med Rørelse og begyndte sin Tale:

„Her er et Barn, et lille Væsen, hjælpeløst ligger det dèr og kan ikke tale og intet forstaa og kan ikke blive forstaaet. Nu er det intet, kun et Barn. Hvad betyder et Barn i Verdens Liv og Strid. Intet, slet intet. Men ogsaa et Barn vokser op og griber ind i Begivenhederne og kan omordne Verden. Efter Guds Vilje. Og jeg ser ind i Fremtiden og tænker, at dette Barn, der saa venligt ligger dér, kan engang maaske blive en stor Digter, der begejstrer og forædler sin Samtid, eller en stor Statsmand, der styrer Nationernes Skæbne, eller en vældig Kriger, der bader sig i sine Fjenders Blod og hvis han . . . . hvilke Navne skal vi give ham?" spurgte Velærværdigheden mig, og jeg — naa, jeg svarede overensstemmende med Sandheden, som det sig bør: „Anne-Marie!" . . . . „For det er er en Pige", meddelte jeg ham med al fornøden Beskedenhed. Men han tilkastede mig et ukristeligt Vredesblik, døbte Pigen med paafaldende Hurtighed og mumlede til Slut: „Dumme Forældre, der ikke vèd, at Pigerne efter amerikansk Skik faar røde Sløjfer".

Paa Bazaren.

Herren: Hvormeget koster denne Dukke?

Sælgerinden: Tager De den med, koster den 5 Kroner, men lader De den blive koster den kun 3.

Unægtelig.

— Efter min Mening burde Pryglestraffen absosut indføres igen!

— Men jeg beder Dem, hvad bliver der saa af den menneskelige Følelse?

— Ih, det er jo netop *Hovedsagen* ved Pryglestraffen!

I Beværtningen.

— Naa, Du sidder saamænd ordentlig og kvæler Abekatten. Hvem har Du „brændt a,"?

— Ingen Mo'ers Sjæl, Du! Men ser Du, hele Mollevitten brændte for mig forleden, og nu er jeg i Lag med at *konvertere* Assurancesummen. Skal det være en lille en?!

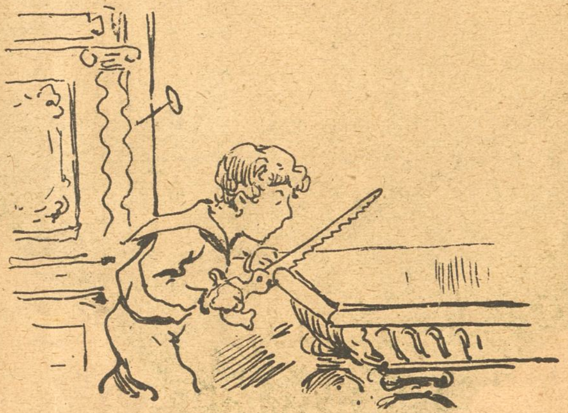

Misundelse.

Hun: Sa'e jeg ikke nok, at Fru Blase er misundelig paa vore nye Møbler?

Han: Hvorfor tror Du det?

Hnu: Fordi hun i Dag har sendt lille Kai en Kasse med al Slags Værktøj.

I Vinen er *Sandhed,* siger de Gamle. I Vinen er *Vand,* siger de Unge. Hvis begge Parter har Ret, saa maa *Sandheden* være bleven til Vand.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Kort over Valgkred

Efter det i Rigsdagen

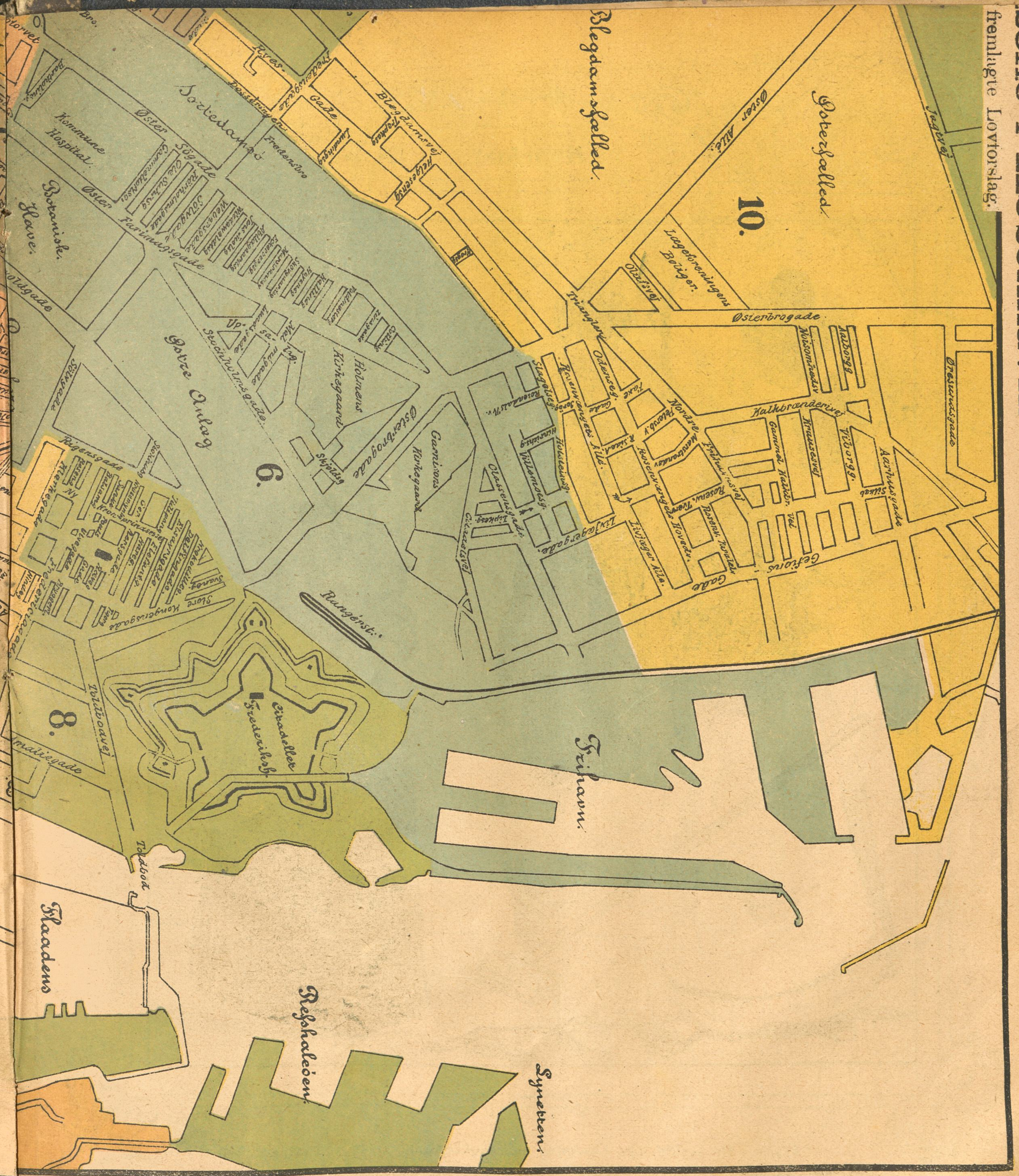

fremlagte Lovforslag.

Hvorfor?

Fruen: De skulde tage Eksempel efter Kokkepigen. Hun vadsker sig en fire, fem Gange daglig.
Stuepigen: Ja Tak, Frue, hendes Kæreste er ogsaa Skorstensfejer.

Nr. 51.

RAVNEN

Søndag d. 23 December 1894.

Mellem Læger.

— Jeg havde nylig et meget interessant Tilfælde; Diagnosen var rigtig, men Sygdommen tog til min Overraskelse et aldeles *abnormalt* Forløb.

— Hm! Hvorledes da?

— Patienten kom sig s'gu.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Broe, broe, brille.

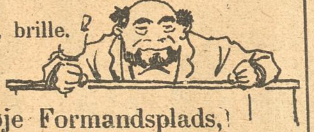

Broe, broe brille,
Høgsbro ikke vilde,
Rasmus nu staar paa den høje Formandsplads,
hvor han fylder ud,
saa tyk som en Stud.
Fare fare Grundlov, Døden maa Du lide,
Rasmus, Scharling, Klavs, de sidder Side nu om Side.

Broe broe brille
Frederik ti stille,
Matzen han kommer med Spanskrør, hvis Du knyer,
for Byernes Krav
Du graved' en Grav.
Fare fare Fredrik, lad den Hyklen fare,
Saksen klemmer om din Gump, saa tag Dig dog i Vare.

Broe broe brille,
Rigsdagsmænd ses stille
med vores *Valgkredskort,* det gav god Besked,
Behandling forbi,
fy føj, Snyderi,
hundred fjorten Kredse, saadan skal man snyde,
men til Valget saa skal Pakket i den sorte Gryde.

Broe broe brille,
Bjerre slog sin Trille,
Højres *Terminsmøde* fandt hos Wittmack Sted,
hvor *Barner* og *Thott*
gav Storesmænd flot.
Mon den lille *Aksel* solgte Middelstanden?
Gav for en Ret Linser Byens Ret bort, fy for Fanden!

Broe broe brille,
Jul Du søde milde,
„Ravnen" Dig hilser, endskønt Du knapt bli'er hvid,
en glædelig Jul,
et godt Stykke Sul.
Skal for Socialismen saa en Skaal vi drikke,
gid den vorde stærk og blive Overklassens Strikke.

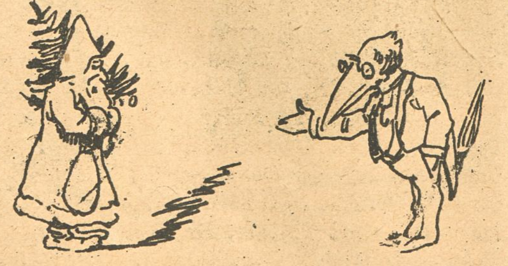

Ravnens „Blæksprutte"

er udkommen. Af det righoldige Indhold fremhæver vi følgende:

Da Frejr blev dannet.

Mel.: Dansken har Sejer vundet.

— — —

Dansken har Frejr faaet,
Hurra, Hurra!
Vett har sit Formaal naaet,
Hurra, Hurra!
Frejr er hans lille Neben-
geschäft, Hurra!
Leve det „Frejers"leben!
Hurra, Hurra!

Da Gendarmerne gik.

besynges i drøvelige Toner af „en Pige."

— — — —

De røde Næser og de Klæder blaa,
de vakre Jenser holdt jeg gærne paa,
helst naar jeg har
ham der er Fa'r
til Glutten min, i Nabolaget.

Om „Kongeballet i Randers" kvæder en „indbudt Dame" iblandt andet følgende:

En skøn Dag jeg af Hi, ha!
Henrichsen blev invi-
teret med paa Bal.
Vi smækked os i Kvi, Kva-
drillerne derovre.
Jøsses, sikket Knald!
Af Prinser blev jeg engagert,
dog ikke af Prins Hans;
med Grever „skar" jeg den forkert;
væk, væk! — her kommer Jans.

„Da Estrup gik" besynges i følgende malende Linier:

— — Du holdt Stand
som en Mand
paa den kære Taburette;
nitten Aar,
Vinter, Vaar
var Du Kam i vores Haar.
Saalænge Provisorier
i Danmark tænkes kan,
mon der man skulde glemme
dets første Ophavsmand.
Ak ja, ak ja, endnu en Gang
ak ja, ak ja!

Til Slut kun Hr. Olesen og hans Petroleumsbaade, der besynges i saalydende Vers, hvoraf vi citerer et:

Tak for hver Baad,
som ud Du sendte paa Bølgen vaad.
Kækt gik de ud, men kom sjældent tilbage
før en tre, fire eller fem Dage.
Det var en Flaade, som ej før er set,
nu den bli'er til Elektricitet.

Og saaledes videre i det uendelige. „Ravnen"s Blæksprutte kan bestilles paa Kontoret i Rømersgade og udkommer hver Søndag. Paa Grund af den overvældende Efterspørgsel tilraades det at tegne sig i Tide.

Julevise.

Mel.: Højt fra Træets grønne Top.

Vinterstormen barsk og bidsk
gjennem Byen farer;
Kræmmeren staar bag sin Disk,
ser paa sine Varer.
Folk vil gerne købe, men
Sagen er desværre den,
at den store Masse
ikke er „pr. Kasse".

Hver Gang vi os nærmer Jul
fyldes alle Boder.
Der er nok af dejligt Sul:
Skinker — Griseho'eder.
Ind til Byen hele Læs
bringer fede Julegæs. —
Ingen Folk skal trænge,
bare de har Penge.

Sikken Herlighed og Stads,
alt er Pragt og Flimmer:
Kager, Frugt og Sukkerknas,
hvilken Glans og Glimmer.
Alting straaler nydeligt,
alt er saare frydeligt,
naar blot ingensinde
Nød man kunde finde

Men desværre, hver en Jul
mange Sorger gemmes.
Nøden holdes tidt i Skjul,
det maa ej forglemmes.
Medens mange sidder glad
ved det fyldte Julefad,
er der i det skjulte,
flere som maa sulte!

Folk, som er i gode Kaar,
dette bør erindre.
yde Hjælp, hvor de formaar,
det vil Nøden lindre.
Dog først godt det bliver, naar
hver sin fulde Andel faar,
da først er tilstæde
Julens rette Glæde.

Den engelske Digter *Charles Lamb* sad engang til Bords i et stort Selskab og man ansaa ham for en Gejstlig, fordi han bar hvidt Halstørklæde. Man anmodede ham om at fremsige Bordbønnen. Nu saa han ned ad Bordet og spurgte halvhøjt: „Er der da ikke en eller anden fordømt Præst til Stede?" „Nej," svarede en Gæst. Lamb bøjede sit Hoved og sagde da: „Saa lad os takke Gud!"

Store Klaus og lille Klaus.

Et Æventyr.

Der var engang et Folkething, og i det var der to Rigsdagsmænd; den ene hed store Klaus og den anden lille Klaus

Store Klaus var Ridder og en meget betroet Mand, der endog var en af Moderationens Førere. Lille Klaus var ikke Ridder, men havde til Gengæld et Rasmus foran sit Navn og et „en" i Enden af det.

Nu hændte det en Dag, at den hidtilværende Formand blev gal i Hovedet og nedlagde sit Mandat. Selvfølgelig skulde der vælges en ny Formand, og store Klaus glædede sig allerede paa Forhaand, for han tænkte: Det bliver mig, hvorfor skulde jeg ellers være bleven Overløber og Ridder m. m.

Men lille Klaus var en fornuftig Fyr, der ikke var tabt bag ad en Vogn. Han tænkte som saa: Naar store Klaus bliver Formand, vil der ikke være til at være her for os andre Klaus'er. Jeg er ganske vist ikke Ridder, men jeg er i alt Fald Overløber ligesaa godt som store Klaus, og hvorfor skulde jeg ikke forsøge at blive Formand. Det kan jo i alt Fald ikke skade at prøve derpaa.

Saa lagde lille Klaus sig i Selen; han talte med Per og med Poul, og alle Vegne sagde han: „Jeg er ganske vist kun lille Klaus, men jeg skal blive jer en god Formand; det kan I godt raabe Hurra for Sammensmæltningen paa."

Lille Klaus's Ord gik fra Mand til Mand, og da Valgdagen kom, mindedes de fleste, hvad han havde sagt og stemte for, at han skulde være Formand, hvilket han ogsaa blev. Saa besteg han sit Formandssæde og sagde: „Der kan Du se, store Klaus, hvad alt det Ridderskab havde at sige. Nu er jeg Formand og Du Viceformand; naar jeg fløjter eller rettere sagt ringer, saa maa Du springe. Nu kan Du have det saa godt.

Men store Klaus ærgrede sig, for han var af en ærgerrig Karakter. Og det er jo ogsaa alle Dage kedeligt at se en lille Klaus springe sig forbi, naar man selv er en stor Klaus med Ridderkors i Knaphullet og hvad der ellers hører til.

Det er Historien om store Klaus og lille Klaus, og kan den ikke give Dig noget at tænke paa, saa er det maaske fordi Du vil give alle Klauser i den vide Verden en god Dag og en glad Aften. Og det samme vil jeg gøre.

I Militærhospitalet.

Overstabslægen (til de yngre Læger): Det har ofte været mig paafaldende, mine Herrer, at netop Musikere, der spiller Blæseinstrumenter, er ganske særlig udsatte for Brystsygdomme. Jeg spørger derfor næsten enhver saadan Patient, som jeg skal behandle: „Er De Musiker?" (til en i Nærheden liggende Patient.) Jeg tør vædde paa, at De er Musiker! Ikke sandt?

Pat.: Javel, Hr. Overstabslæge!

Overstabslægen: Ser De, at jeg har Ret, mine Herrer! (til Pat.) Og hvilket Instrument spiller De?

Pat.: Den store Tromme, Hr. Overstabslæge!

I Restavranten.

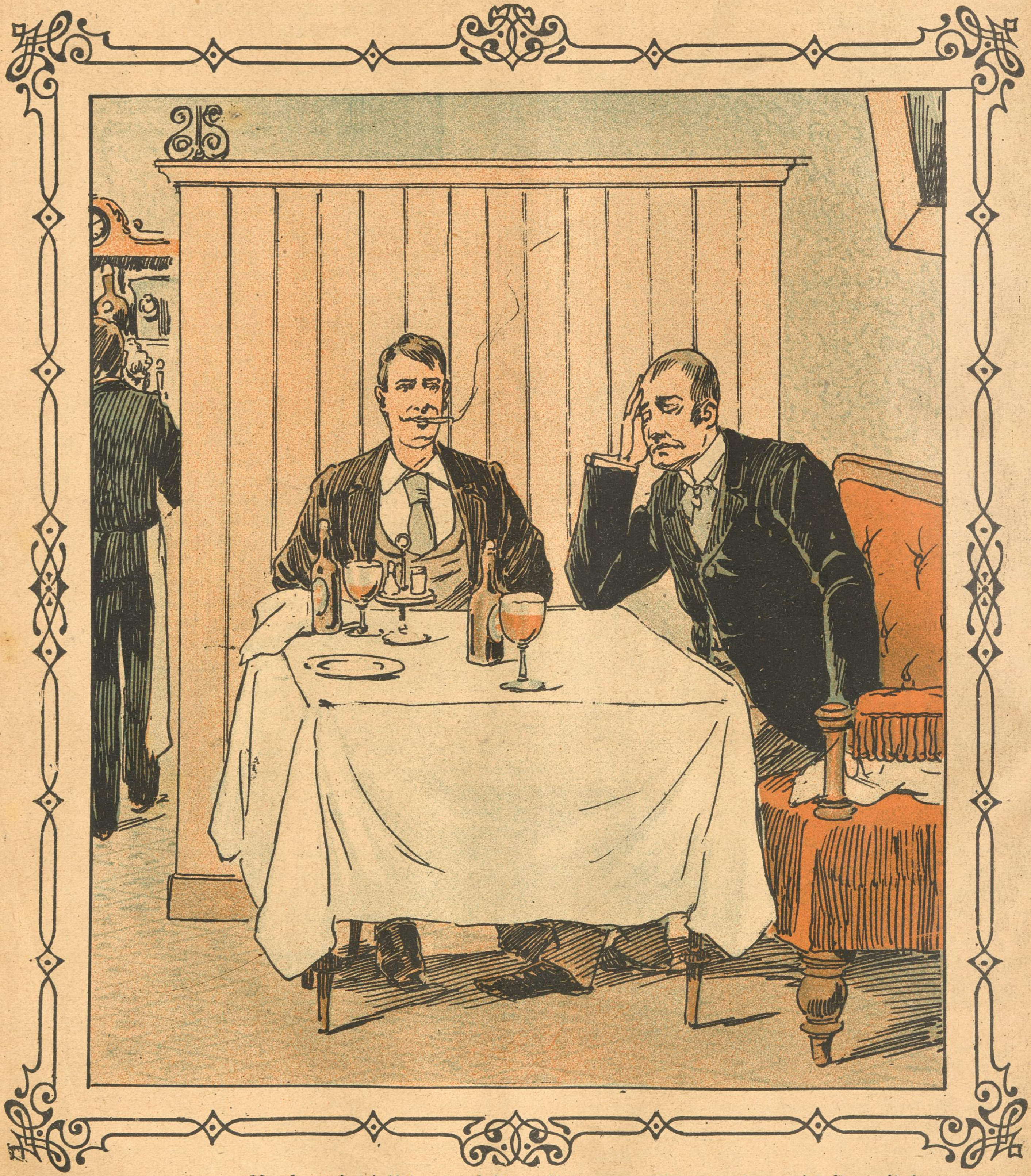

— Hvad er der i Vejen med Dem, Petersen? Siden De har spist Deres Bøf, er De ligesom forvandlet.

— Jeg vèd ikke selv, hvor den fæagtige Tungsindighed er kommen fra.

— Oksen, hvorfra Bøfen stammer har vist været sindssyg, kan De tro. Saadan noget er arveligt.

Indbydende.

— Paa Hønsejagt? Næ! Den Jagt er mig ikke farefuld nok.

— Aa, holder De af Fare, saa gaa bare med mig; i forrige Uge skød jeg min Svoger!

Fremtid.

Af *Léon Cladel.*

Drevet tilbage af de herskende Klassers Tropper havde Kommunekæmperne i Paris kæmpet — først én mod ti — saa én mod hundrede.

De af de stridende Folkeskarer, som ikke vilde overleve deres Idealer, havde sat sig fast paa Kirkegaarden Pére Lachaise. Paris ligger i Seinefledens Dal. Næsten helt rundt om Byen hæver sig ret betydelige Høje. Paa en af disse ligger den nævnte Kirkegaard. Den tilgrænsende Bydel har til alle Tider hørt til de mest revolutionære Kvarterer af Paris. Det tilbagevigende Folk havde kæmpet hele Natten, uden Udsigt til Sejr. Regeringens Tropper havde allerede til Dels besat Kirkegaardens Mure, Folkets Kæmpere havde trukket sig tilbage paa Kirkegaardens Høje og fastgjort den ituskudte røde Fane til et højt Gravmonument.

Den sidste Dødskamp nærmede sig. De Revolutionæres Stilling var ikke ugunstig. De mange Grave, Ligstenene og Kapellet tjente til Dækning. Havde de havt tilstrækkelig Munition og Fødemidler, saa vilde denne Haandfuld Folk have været en Modstander, der slet ikke var til at foragte. Men aldeles uden Kanoner — de sidste Artillerister var allerede faldne — blev der ikke andet tilovers for de fortvivlede Kommunekæmpere end at ofre deres Liv for den hellige Sag, og at indvie det Sted, hvor deres Fædre og Forfædre hvilede, med deres Blod — Klokken var seks om Morgenen.

En dump Trommehvirvel lød. Kommandanten for denne uovervindelige Helteskare havde begivet sig som Parlamentær til Versaillestropperne, og var nu vendt tilbage. „Paa Naade og Unaade og inden en halv Time" — sagde han til Vennerne, der flokkede sig om ham, efter at han var stegen af Hesten og lænede sig til en af de unyttige Kanoner. Enhver hørte de triste Ord: „Paa Naade og Unaade".

Enhver følte Ordet: Ve de Overvundne! — dette Rædslens Ord, først og fremmest i Borgerkrige og Religionskrige. Enhver følte, at det Øjeblik nærmede sig, hvor det galdt at besegle Overbevisningen med sit Blod.

„Leve Kommunen!" dette var det fælles Raab, som fra Pére Lachaise rungede ned over den dødsstille By Paris.

„Træd sammen Kammerater, vi vil tælle hvor mange vi er og hvormegen Munution vi har". Anføreren lagde Armene overkors og lod sit Blik glide hen over de sidste Rester af Kommunens Magt: hans Kampfæller, lige som han, viede til Døden.

Han var en statelig Mand i Fyrrerne, en mægtig Skikkelse og med arbejdsvante Hænder. Hans klare Øjne under den brede Pande, som omgaves af et tæt sort Haar, lyste modigt rundt i Kredsen.

Han bar Kommunens Majorsuniform, seks Guldsnore paa Armen. Hovedet var forbundet med at blodigt Lommetørklæde.

En Stemme meldte: „Tre hundrede Mand, deraf over to hundrede saarede, og omtrent tusind Patroner."

„Treoghalvfemsindstyve Kampdygtige og ti Skud til hver," mumlede Anføreren, og i det han saa paa sit Uhr fortsatte han højt: „Hold Eder parat, mine Venner, vi vil dø som Mænd af Overbevisning. Om et Kvarter vil Civilisationens Soldater rykke frem. Vi vil sælge vort Liv saa dyrt som muligt."

Et fremmedagtigt Syn disse Kommunens sidste Helte.

De var til Dels uniformerede som det franske Infanteri, i lange graa Kapper. Andre igen bar Landstormens og Folkeværnets Uniform. Mange var uden Uniform og kæmpede i deres civile Klæder. Men alle var bedækkede med Blod og Snavs fra det otte Dages Slag, som havde raset i Paris. Dertil kom den sidste Nats stærke Regn.

Men til trods for, at de Tapres Bedækning mere lignede Klude og Pjalter end Uniformer, havde Kommunarderne alligevel hidtil været Versaillestropperne farlige Modstandere.

De haardtsaarede, der ikke kunde deltage i den nu forestaaende sidste Kamp, blev baarne ind i Kapellet, de letsaarede, der endnu kunde skyde et Gevær af, blev posterede bag Gravstene paa Kirkegaardens Høje.

De fuldstændig kampdygtige derimod, der var ialt treoghalvfems, sluttede sig om deres Anfører og ventede roligt paa, at Magthavernes Soldater skulde gøre et Stormangreb.

Støttende paa deres Geværer, ventede Proletarerne i Kampen for de Undertryktes Rettigheder deres Fjender, nemlig de Proletarer, som kæmper mod Proletariatet.

„Holdt — hvem dér?"

Dette Anraab ved Kommunardernes Forposter og Hornblæserens Allarmsignal foranledigede Anføreren til at nærme sig Indgangen.

Foran ham stod en ung Kvinde, ledsaget af to Skildvagter. „Du her?" udbrød han — genkendende hende — „Du her?"

Halvt nøgen, hyllet i Pjalter, rystende af Kulde og Sult, med et Ansigt blegt som Voks, med funklende Øjne og med opløste Haar, som bølgede ned over Skuldre og Barm, stod hun for ham.

Men hvad var det hun bar i Armene, indsvøbt i en ulden Trøje? (Fortsættes.)

Højst usandsynligt.

Han (efter Teatret): Naa, hvad synes Du om det nye Stykke?

Hun: Aa, det var ganske net. Men ét forekom mig højst usandsynligt: Anden Akt foregaar *tre* Aar efter første, og man har bestandig endnu *den samme Tjenestepige!*

Fra Gaden.

— Har Du hørt, at Villing er død? Det var Synd, at han skulde dø saa tidlig. Han løj storartet!

— Saa kan Du tro — han er bare *skindød!*

Et nyt Afsnit.

Kommerceraadinden (til en besøgende Herre): Denne lille Dreng er mit yngste Barn; men desuden har jeg to Børn af mit tidligere Ægteskab.

Herren: Hvorledes? Er Deres nuværende Mand da Deres anden Mand?

Kommerceraadinden: Ak nej! Jeg mener bare fra den Tid da han endnu ikke var Kommerceraad!

Kaffesladder.

Fru Skade: Naa, saa naaede jeg dog at komme op til Dem endnu engang inden Jul, søde Fru Stork, men det kneb rigtignok ogsaa, kan De tro, for hele forrige Uge var Skade oppe i Folkethinget for at høre hvad det blev til med Valgkredsloven, og nu vèd vi da, at de 137 Kredse faar vi ikke, men derimod er vi temmelig sikre paa at faa 137 nye Politibetjente i Julegave af Magistraten og Borremtationen, hvad der maa siges at være en meget fin Opmærksomhed mod Københavnerne, for de kommer selv til at betale Gildet — som sædvanlig, og saa kan vi jo i Juleferien spekulere over, om det i Grunden ikke var det allernemmeste at ladè de 137 Politibetjente besørge Folkethingets Arbejde, for saa fik vi jo paa en Maade alligevel 137 Folkethingsmænd, og jeg er vis paa, at Inspektør Th. Petersen og Professor Matzen vilde komme rigtigt godt ud af at kommandere saadan et Folkething. Det er jo nok lidt løjerligt at tænke sig en Politiinspektør som Formand i Folkethinget men naar galt skal være, saa hellere Theodor end Rasmus Claussen; naa, man kan vænne sig til meget her i Verden, og hvem havde t. Eks. tænkt, at Georg Lumbye kunde finde Fornøjelse i at være Vejer og Maaler og Vrager i Svendborg? Men han er jo med paa Noderne og faar det nok til at gaa i en strygende Galop, saa Svendborgerne af bare Begejstring danser baade Hopsa og Polka midt paa Toldboden, men i Tivoli bliver det en køld En til Sommer, hvis det er sandt, at man skal kravle om paa Isbjærge og drikke Isbajere ved Nordpolen og spise Iskager i Fregatten. Jeg er bange for, at det ud paa Aftenen kommer til at vrimle med Is-„Bjørne" derinde, og Skade spekulerer allerede paa at anskaffe sig en Islænder i Stedet for en ny Sommerfrakke, som man forresten faar allerbilligst ved at løse en af Zacharias's Præmiegaader, hvis man da ikke maa nøjes med en Hat, som man dog maa være glad for i disse elendige Tider, hvor alle de Handlende siger sørgelig Jul i Stedet for glædelig Jul, fordi Folk køber ikke andet end Juleroser i Stedet for Juletræer og Blæksprutter i Stedet for Gæs, og de løber alle Julebasarerne forbi for at komme ud i Boulevarden og se til den syge Elefant, som er paa Feberkost og desformedelst spiser en Snes Rugbrød og lisaamange Hvidkaalsho'eder om Dagen og drikker Brændevin og Rom i Spandevis, saa at mangen gammel Svamp bliver ganske ædru af bare Beundring, mens Totalafholderne spekulerer paa at indgive et Andragende til Politidirektøren om at forbyde Forevisningen af den fordrukne Jumbo, der forleder Folk til at følge dens slette Eksempel; men jeg synes nu at, Elefanten allermest ligner saadan en velnæret Borgmester, der guffer i sig med vældig Appetit af alle Livets Goder, men nægter Friskolebørnene Mad og spiser de Gamle af med Margarine, idet den vifter dem væk med Snabelen og brøler: Lad os nu bare være — Kommunemennesker! Tak for Kaffe og glædelig Jul!

Skanker og Skoser.

Efter Forlydende har „Frejr" søgt at gøre sig gode Venner med „Messen", hvilket imidlertid er mislykkedes. „Messen" bryder sig, som rimeligt er, ikke om at faa alle og enhver til Messekammerat.

* * *

De „Blaa" er indkaldt. Bliv nu blot ikke forskrækket og tro, at det er Gendarmerne, der er indkaldt. Det er heldigvis ikke andet end de gamle blaa Tikronesedler, det denne Gang gælder.

Naar man nu gaar hen i Banken for at veksle de blaa Tikronesedler, man har tilbage, kan man med en lille Omskrivning af Digterens Ord, synge:

Jeg kom hjem med et Par brune,
men gik ud med et Par blaa.

* * *

„Ravnen" har tænkt saa smaat paa at bede Hr. Claus Berntsen om at skrive en Vise til sig engang imellem. Han er jo nu „Vice"formand og maa vel som saadan forstaa sig derpaa.

Ved Øllet.

— Hvad mon Brandmændene si'er til, at Megistraten forlanger, at de skal være Rengøringskoner?

— „Tak for Seven!"

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

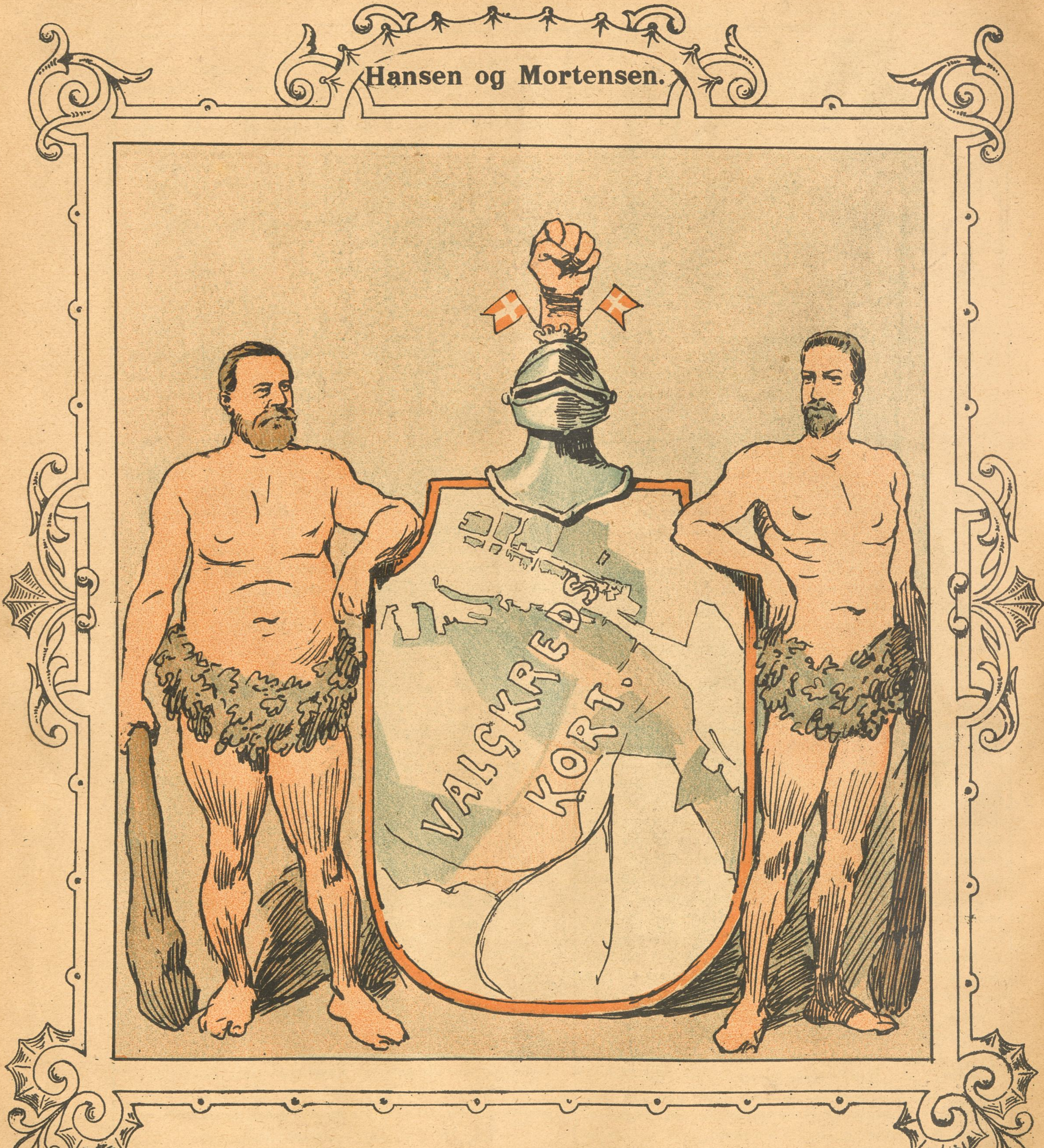

Udkast til et moderne dansk Vaaben.

Tilegnet det københavnske Højre.

Nr. 52.

RAVNEN

Søndag d. 30. December 1894.

Paa Maskeraden.

Han: Du dér?
Hun: Dér Du —!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Højt fra Træets grønne Top.

Sidste Uge var skam sløj,
intet Slag i Bulen,
kun Reklamen gør Halløj
lige foran Julen.
„Ravnen“ købte Dit og Dat,
til sig selv en dejlig Hat, —
Slægt og Venner kære
bør man lidt foræreḷ

„Ravnen“ om sit Juletræ
samlede smaa Fyre,
Frederik, det lille Fæ,
knapt sig kunde styre.
Knas han aad i Massevis
og af Marcipan en Gris,
Æbler, Julekave,
Valgkreds — ondt i Mave.

Bjerre stak vi en Cigar,
lod paa den ham sutte,
men et Grundlovseksemplar
modtog han dog sgu'tte,
Matzen fik en Pisk med Smæld,
i den stille Julekvæld
drak han tyve store
Snapse, ja han gjor'e.

Claussen, Bojsen, Ravn (fra Mors)
saa mod Træets Naale,
for det stak, det Ridderkors, —
Børn, la' vær at skraale,
giv kun Tid, opfør Jer smukt,
naar vi blot faar Træet plukt
a' der til Jer alle
Stads og Godter falde.

Neergaard fik en Billedbog
fyldt med smaa Ministre,
han er artig, han er klog,
vil saa gærne klistre.
Hørring dejlig Gave fik,
Valgkredslov med Mekanik,
Klein saa misfornøjet
til med Graad i Øjet.

Alle Børn fik Risengrød
Flæskesteg og Godter,
Nellemann af Fadet bød
alle Højres *Thott*'er,
saa kom Ungerne i Seng,
Fredrik var uartig Dreng,
Smæk udi sin Ende,
stygt at sligt skal hænde.

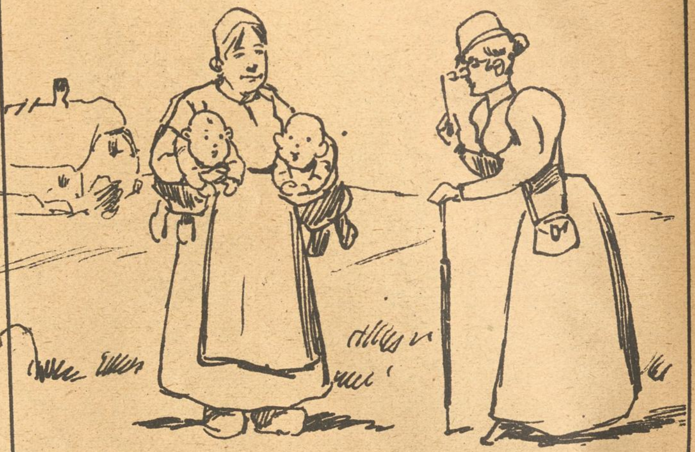

Paa Landet.

En Dame: Det var da to nydelige Børn! De er vist Tvillinger.

Bondekonen: Ja, de er saamæn, Frue.

Damen: Hvem tilhører de?

Bondekonen Den ene er Skolelærerens, og den anden er Per Skræders!

I Provinsen.

Kunden: De to Flasker Haarvand jeg købte hos Dem, har slet ikke hjulpet!

Købmanden: Det var da underligt!

Kunden: Ja, nu vil jeg drikke en Flaske til af det Kram, men det bliver ogsaa den sidste!

Omstændelig.

Fruen (til sin Mand som gaar til Kontoret): Tag dog Paraplyen med, det skylregner jo!

Manden: Skulde jeg? Men maaske regner det ikke til Middag, og saa skal jeg slæbe den med til ingen Nytte!

Fruen: Du kan jo lade den staa i Kontoret.

Manden: Jamen saa regner det maaske i Aften, og saa har jeg den alligevel ikke!

Fristende.

Assessoren: De har stjaalet en Pølse.

Tiltalte: Ja, Hr. Assesor, det var altfor fristende, Ingen i Butiken, Pølsen laa parat — De havde saamæn ogsaa nappet den, Hr. Assessor!

Pareret.

Han: Hvad gaar Du nu igen og brummer over, min lille Xantippe?

Hun: Aa, jeg beklager bare, at jeg ikke kan sige min store Sokrates til Dig.

Kaffesladder.

Fru Skade: Naa, min Kære, saa skal vi da drikke den sidste Sjat sammen i dette Aar, og man kan saamæn ogsaa mærke paa Kaffen, at det er paa Hældingen, for den er lisom lidt grumset, synes jeg. — Gud, nej! det er virkelig ingen Spydighed, for det kan jo ogsaa være Posen, der er gaaet itu, og jeg vilde saa gærne ha'e foræret Dem en ny Kaffepose i Julegave, søde Fru Stork, dersom jeg bare havde anet, — men forresten er det for en Gangs Skyld ganske rart med en Smule Kaffegrums, især paa Slutningen af Aaret, for saa kan man med det samme se, hvorledes det nye Aar vil blive. — Om jeg kan spaa? — Ih, min Kære, ja det kan De laane paa — det vil sige mod haandfaaet Pant. — Ja, lad mig nu se, hvordan vi egentlig ligger i Grumset. Hm! Det ser sort ud for de Moderate og for Højre, Vælgerne kan ikke hitte Rede i den nye Valgkredsuorden og ved ikke, hvor de skal stemme, men Arbejderne Landet over kan deres gode Valgkort paa Fingrene, slaar paa Valgdagen et vældigt Slag, og sætter en Snes Kandidater ind i Folkethinget, der vil gøre Rasmus Claussen saa ked af Formandsposten, som en Kat af Sennep — han kan sige, at han *har* været til Nytaarskur ved Hoffet! — Ser man det. Ministerkrise! „Aftenbladet" fortæller, at den røde Lakaj har været hos Korsgaard og „København" foreslaar i den Anledning Scheibelein til Krigsminister. Frederiksberg Kommunalbestyrelse anbefaler Fattiginspektør Lyngby til Finansminister som Belønning for hans udmærkede Tilsyn med de kommunale Kasser, og Pastor Moe har Udsigt til at blive Kultusminister. Næ, min Kære, det er for galt! Nu ryster jeg Koppen lidt. Maaske bliver det saa lidt lysere. — Saa, nu er Censor igen paa Spil! Alle Varieté-Sangerinder skal optræde med tætte Slør for Ansigterne og maa kun synge Fædrelandssange. De 137 Politibetjente kommanderes til efter Tur at følge Sangerinderne hjem om Aftenen — for at Moralen ikke skal blive krænket. — Næ, men det er sandt, min Kære, lad mig nu endelig ikke glemme, at jeg vilde foreslaa Dem at være med til at oprette en Forening til de stakkels Postbudes Beskyttelse, for det er da aldeles uforsvarligt, at de ulykkelige Mennesker skal fra Morgen til Aften trave fra Kælder til Kvist med alle de tusinde idiotiske Lykønskningskort, som Folk sender hverandre Aaret rundt, men i disse Dage er det en ren Tortur at være Postbud, saadan som det vælter ind med Jule- og Nytaarskort til alle Familier og Mennesker, og derfor skal min Forening gaa ud paa at afskaffe alt det Lykønskeri, som Postbudene forbander, men man kan jo ikke tale Folk til Fornuft med det gode, og derfor har jeg tænkt paa, at Foreningen skulde indgive et Andragende til Finansministeren og Folkethinget om at lægge en Skat paa Lykønskningsbrevene, saadan med tre- eller firdobbelt Porto, men nu sa'e Klein forleden i Folkethinget, at hans Agtelse for dette Thing har tabt sig, og jeg véd derfor ikke, om jeg skal underskrive mig med „megen Agtelse" eller bare „med Agtelse" eller rent ud sagt slet ingen Agtelse, men kun paa Bestyrelsens Vegne. —

Tak for Kaffe!

Splinterny Vise

om den forhenværende Radikaler, som i sin Tid spillede *Rasmus* herhjemme, men som nu, politisk set, kun kan lignes ved en ynkelig tam *„Klaus"*.

Kan synges til den bekendte Mel.: Stop nu lidt Smit.

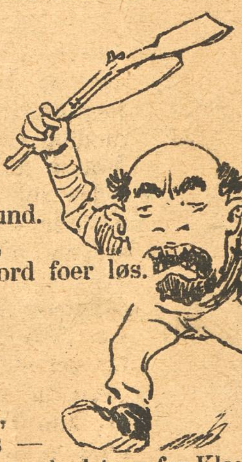

Mindes Du gamle Dage
da *„Klaus"* var radikal?
Han kunde Sværdet drage
som tapper General.
Han kunde knytte Hænder
og vældigt bruge Mund,
han kunde vise Tænder
saa glubsk som en Slagterhund.
Han var bister og bøs,
han mod Højre med Skældsord foer løs.
Men nu tildavs Klaus
er Du saa tavs Klaus,
som *„Rasmus"*, nej
Du passer ej.
Det gaar tilbavs Klaus,
ja, rentud snavs Klaus —
En Sjavs med „Lavs" — passer bedst nu for Klaus.

Før som en mægtig Kæmpe
mod Højre frem han drog,
han tog ej fat med Læmpe,
nej, svært han om sig slog.
Værre end nogen aned
han gik mod Højre frem,
Folk han til Oprør maned,
ja, han var min Sandten slem.
Tænk, med Riffelkommers
han saagar kom med Loven paa tvers.
Men nu tildavs Klaus
er Du saa tavs Klaus,
som moderat
en sløj Soldat.
Det gaar tilbavs Klaus,
ja, rentud snavs Klaus,
en Sjavs med „Lavs" — passer bedst nu for Klaus!

Praktisk.

En forstandig Anvendelse af de nye Kaabe-Moder.

Juleglæder.

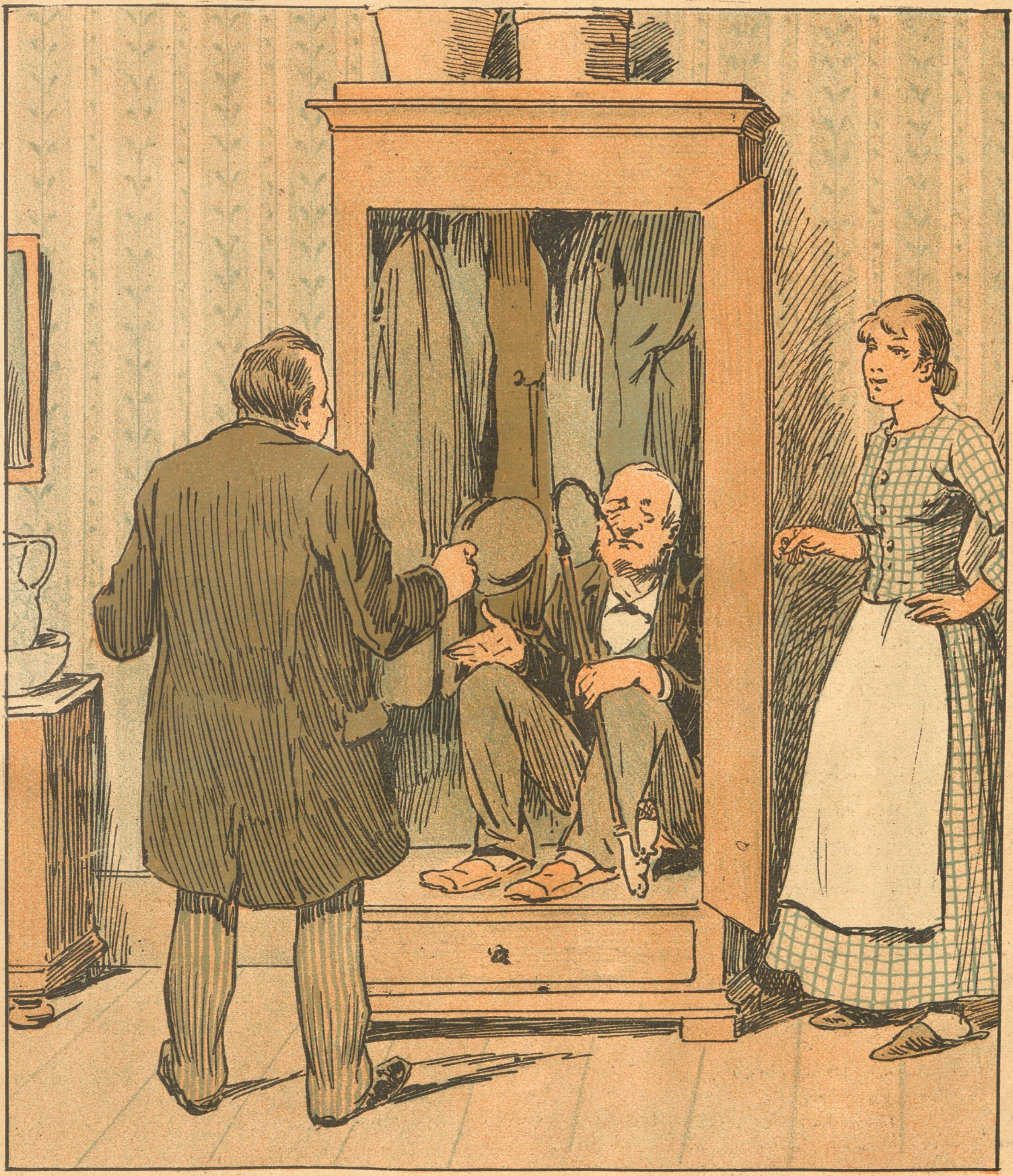

Vennen: Men hvad i al Verden bestiller Du i Klædeskabet?
Manden: Jo, ser Du, Børnene vil *overraske* mig med Julegaver, som de selv laver, og derfor putter Mutter mig ind i Klædeskabet, naar jeg er hjemme om Aftenen.

Sangen om Skjorten.

(Efter den engelske Digter Thomas Hoods „the Song of the Shirt".)

Med Fingre saa ømme og trætte,
med Øjenlaag saa røde,
i usle Pjalter en Kvinde sad
og sy'de sig selv til Døde;
slid, stræb, strid
i Fattigdom, Hunger og Nød,
bestandig med smertelig Stemme hun sang
og „Sangen om Skjorten" lød.

Strid, stræb, slid,
naar Hanen den galer i Sky
og strid, stræb, slid
til Stjernerne staar over By.
En uslere Skæbne der findes vel ej,
selv ikke i Hedningers Land,
hvor Kvinden vel træller, men ejer ej Sjæl
og har ej bedre Forstand.

Strid, stræb, slid
til Hjærnen begynder at svækkes
og strid, stræb, slid
til Øjet med Mørke dækkes.
Sy, sømme og træde,
træde, sømme og sy,
til jeg over Skjorterne falder i Søvn,
naar Dagen begynder at gry.

Du Mand, som Din Søster har kær,
Du Mand, som har Moder og Viv,
det var ikke Skjorten af Linned Du sled,
men en Kvindes usalige Liv.
Strid, stræb, slid
i Fattigdom, Hunger og Nød,
paa en Gang jeg syer med en dobbelt Traad,
paa min Ligskjorte og for mit Brød.

Men hvorfor dog nævner jeg Død,
hin Dødning med raslende Ben;
jeg frygter ham ikke, han ligner mig selv,
jeg frygter ej Manden med Leen;
jeg frygter ham ikke, han ligner mig selv,
han sulter vel ligesom jeg,
o Gud! at dog Brødet skal være saa dyrt,
at med Livskraft det opvejes ej.

Slid, slæb, strid — —
mit Arbejd' ustandseligt gaar,
et Leje af Straa og et tørt Stykke Brød
jeg til Løn for mit Arbejde faar;
et sønderbrudt Loft og et fodkoldt Gulv.
et Bord — en itubrækket Stol
og Vægge saa nøgne, hvis eneste Pryd
er en Gang imellem lidt Sol.

Slid, slæb, strid
under Efteraars graatunge Sky
og slid, slæb, strid,
naar om Vaaren det bryder paa ny,
mens de rugende Svaler forneden
til Tagskægget klynger sig fast
og ligesom spottende kvidre
om Foraar, om Hvile og Rast.

O, lad mig en eneste Time
blot indaande Kodrivens Duft,
mens jeg træder det grønne Græs med min Fod,
og jeg aander den friske Luft;
en eneste Time at føle,
som den Gang jeg ej kendte Nød,
som den Gang jeg intet vidste
om Kamp for det daglige Brød.

Ak, giv mig en en eneste Time,
en Hvile om end den er kort,
jeg haaber jo slet ikke derved
at jage Bekymringen bort.
jeg vilde blot lette mit Hjærte — — —
men ak, jeg maa standse min Graad,
hver eneste Taare jeg fælder
den sinker min Naal og min Traad.

Med Fingre saa ømme og trætte,
med Øjenlaag saa røde
i usle Pjalter en Kvinde sad
og sy'de sig selv til Døde.
Slid, slæb, strid
i Fattigdom, Hunger og Nød,
bestandig med smertelig Stemme hun sang
og „Sangen om Skjorten" lød.

Højmodig.

Fuldmægtigen: Tør jeg nu gøre Regning paa et lille Løntillæg. Jeg har faaet et Barn og der skal altsaa mere til.

Grossereren: Dreng eller Pige?

Fuldm.: En Dreng, Hr. — —

Gross.: Tillæg kan jeg ikke give Dem, men jeg kan holde en Plads aaben til ham, til han bliver stor.

Blind Allarm.

— „Skræk-brs-trsk-skr —."

— Hjælp! Mit Barn kvæles!

— Vist ej, Mo'er, jeg lærer jo bare Russisk!

Fra Gaden.

— Hør, De skulde engang besøge den rige Gren — der er ti Døtre!

— Aa, Du kære Himmel, *ti* Døtre! Hvorledes skal man orientere sig i det Menageri?

— Forlang et — *Katalog*!

Hvorfor — fordi.

Den nygifte Frue: Hvorfor tager Du ikke 8 Dages Orlov, min Ven? Din Chef kan godt klare sig uden Dig.

Manden: Det vèd jeg; men han behøver ikke at vide det.

Fremtid.

Af *Léon Cladel.*

(Fortsat.)

„Ja, Cardoc, det er mig, jeg kommer for at dø med dig.“

Cardoc, Anføreren for den tapre Skare, havde ikke forandret en Mine, men hans skælvende Læber forraadte den Bevægelse, der opfyldte ham. Han aabnede tavs sine Arme og omfavnede sin elskede Hustru. Begge Ægtefæller gennemlevede i dette Minut al i Fællesskab nydt Lykke.

Tre Maaneder før Krigen var han Lokomotivfyrbøder ved Jærnbanen mellem Paris og Bordeaux.

Lænket som Slave til det ildspydende Uhyre var hans Tanker opfyldt af Drømmen om Afskaffelse af Slaveriet, det 19. Aarhundredes Lønslaveri.

En opslidende og farlig Livsstilling, den paa Lokomotivet. Ingen anden Beskæftigelse er forbunden med saa stort et Ansvar. Hvilken Fare, trods al Forsigtighed, trods al Paapasselighed i Tjenesten! Og hvilken ussel Løn for saadant et Arbejde, som opslider dets Udøver længe før Tiden.

Bestandig tænkte han over dette: Hvorfor er nogle Mennesker foretrukne derved, at de stammer fra Forældre, som staar paa et højere Trin af den sociale Stige, medens de Fattige uden Hensyn til Talent og Bravhed lider al Jordens Bekymringer og Elendighed, for at det kan gaa nogle Faa godt. Cardoc, Lokomotivfyrbøderen, var stedse med sit hele Hjærte for de Fattiges Sag. Han stammede fra det revolutionære Proletariat i Paris. Han var opfyldt af Tanken om en ny Tids Morgenrøde.

Det var en Morgen, da han besteg sin Maskine og fra Garonne (Flod i det sydlige Frankrig) foer i Retning af Seinen. Han følte Længsel efter sin Fødeby Paris, til hvilket Iltoget, han var ansat paa, kørte. Men hvad var det?

Hans skarpe Øjne opdagede i det fjærne et menneskeligt Væsen liggende paa Skinnerne.

Iltoget foer af Sted i rasende Fart. Det var ikke til at tænke paa at faa Toget standset inden man naaede den Ulykkelige. Hvad skulde han gøre? „Brems og giv Bremsesignalet“! raabte han til Lokomotivføreren — „og hold mig saa fast.“

Med en Line slynget om Armene og holdt fast af hans Kammerater lod Cardoc sig glide ned fra Maskinens Forside saaledes, at han holdende sig fast med Fødderne kunde gribe med Hænderne nedad. Saaledes lykkedes det ham at gribe Selvmordersken og løfte hende op, forinden Maskinens Hjul fik fat i hende.

Uskadt og frelst bragte han hende op paa Maskinen. — Hun kaldte sig Léone; og hendes Lidelseshistorie? Ja, det var den samme som saa mange.

En Onkel af hende, en Kæmper for Arbejdernes Sag i Junidagene 1848, var deporteret til Straffekolonien Cayenne, hvor han bukkede under for Sumpfeberen; det skete et Aar efter Middelstandens blodige Triumf over Arbejderstanden.

Léones Moder var, endnu næsten et Barn, bleven en ung Storborgers Mætresse. Han forlod hende, da han havde forført hende.

Léone, Frugten af denne Forbindelse, opvokset i Elendighed og i en tidlig Alder moderløs, saa for sig kun Elendighed — Skændsel eller Døden. Hun bestemte sig for denne.

Beredt til at dø gik hun en Morgen bort fra Paris og lagde sig paa Skinnerne, hvor hun blev reddet ved Cardocs Resoluthed og Mod. Disse to Væsener af samme Klasse og samme Anskuelser, disse to, hvem Skæbnen havde ført sammen, tilstod otte Dage senere hinanden gensidig deres Kærlighed.

Hun saa i Tankerne kun bestandig denne Mand af athletisk Skikkelse, som hængende ved Lokomotivets Tender igen havde hævet hende op til Livet. Hun vilde kun leve med den, der havde gengivet hende Livet. En Aften spadserede de i Buttes Chanmont-Parken, et Anlæg tæt ved Paris. Paa en Høj i Parken, med Træerne, Himlen og det rislende Vand som Vidner, giftede de sig, fri for alle overvundne Formaliteter. Og Erindringen om denne Bryllupsfest, da de knyttede deres uopløselige Forbindelse, oplyste fremdeles de to Livsfællers Vej.

Lykken er en Drøm og denne Drøm varer desværre ikke længe hos de Fattige. For god Patriot til ikke at tage Del i Nationens Kamp traadte Cardoc efter den fjerde September ind i Folkeværnet, for at forsvare Paris.

Trods sine Indbyggeres heltemodige Udholdenhed blev Paris indtaget af Prøjserne.

Folkepartiets Tilhængeres Kamp mod det personlige Regimente begyndte. Paa den ene Side Napoleons kejserlige Byttejægere og deres smudsige Tilhæng, paa den anden Side Folket i Paris. Folkets syv Dages Kamp var tabt. De sidste Helte stod nu paa Pére Lachaise, hvor Léone opsøgte dem, hun, over hvem Cardoc sørgede, fordi han troede, at hun var død. (Sluttes.)

Regning.

En Fyrste, der var paa Rejse i sit Land, beordrede under et Ophold i en lille By sin Rejsemarskal til at lade Vognen undersøge. Hvervet blev overdraget til en Smed og en Karetmager. Haandværkerne kunde ikke opdage, at Vognen havde taget Skade, men da Rejsemarskallen alligevel forlangte en Regning, saa skrev de i Forening følgende:

Regning

for Undersøgelse af Vognen.

		Kr.	Øre
1.	Krøben ind under Vognen . .	„	25
2.	ud igen baglænds	„	50
3.	Derved stødt Hovedet en Gang	„	50
4.	Slaaet et Søm i	„	25
5.	Derved to Gange ramt Fingeren	„	25
6.	Brændevin	„	20
7.	Drikkepenge	„	50
	i alt	Kr. 2,	45 Øre.

I Køkkenet.

Fruen: Jeg har i Dag indbudt et Par Venner. Lad mig se, Karen, at De laver noget rigtigt ekstra.

Karen: Stol bare paa mig, Frue, jeg har ogsaa indbudt et Par Venner!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos Georg Andersen. — København.

Et Velkommen
til den nye Folkethingsformand.

Det tør siges, at Højre i Folkethinget har maattet være højst betænkeligt ved dette Valg, men det er en gammel Sandhed, at *naar man har taget Fanden paa Ryggen,* maa man bære ham frem.

Nationaltidende for 8/12 94.

Et Fremtidsbillede.

Frejrs Hal.

(Frit efter Vermehren.)

Aabnes da nogensinde den Storeshal, skal vi sørge for, at de kun kan gøre Forretning fra Mørkningen til Lygterne tændes.

Vermehren.

Øjebliksmotiver fra Nørrefælled.

I Sølvbryllupsdagene.

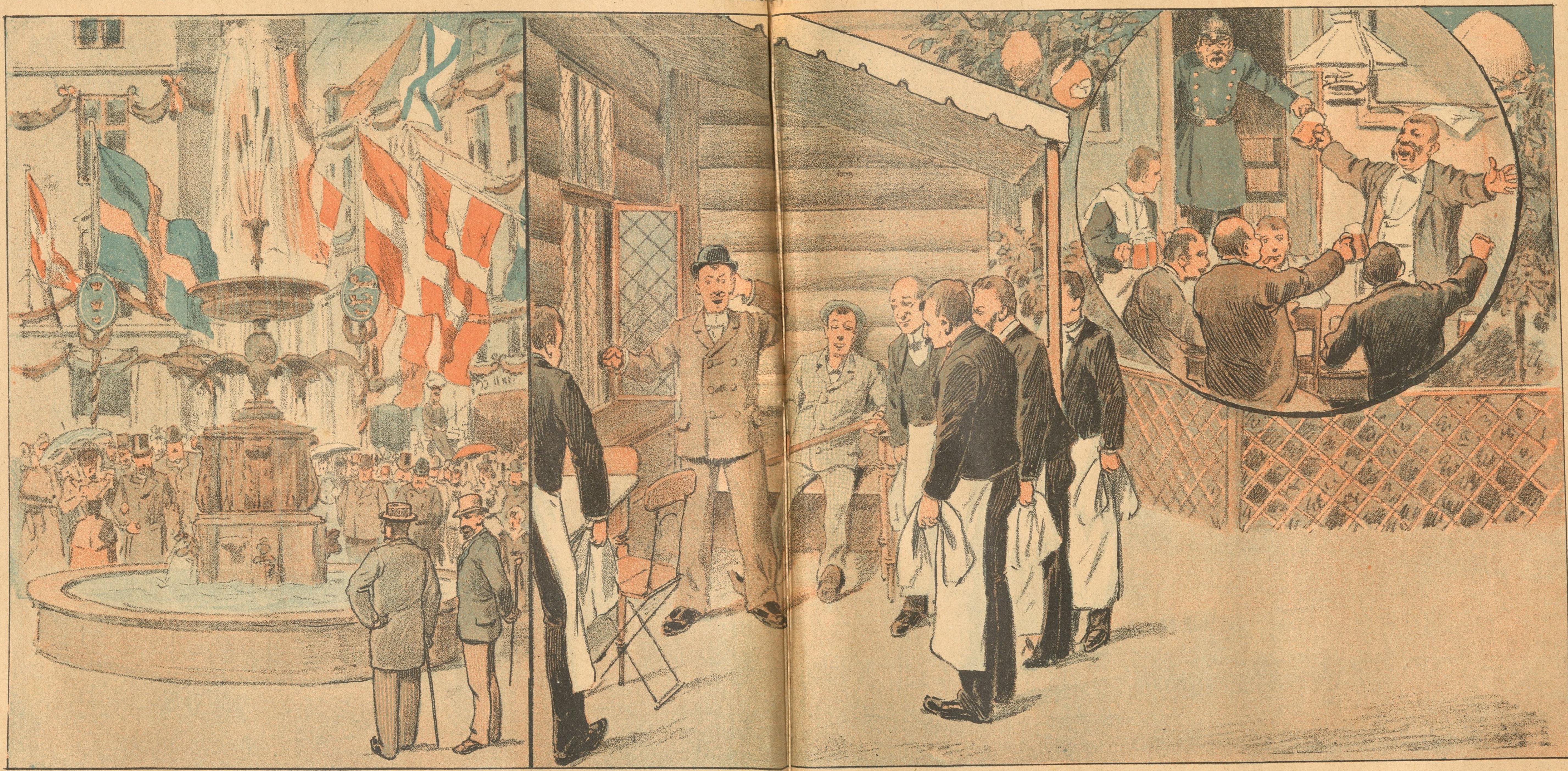

— Hvad mon vel de trende Storke betyder?
— At én alene ej kan orke
de mange Prinsebørn at bringe.
— Og Straalerne, der op fra Kummen kommer?
— Er Mønten, der saa gladelig skal springe
fra Danefolkets Lommer
i Skødet paa den kære Familie.
— Naa, den bli'er ikke af de billi'e!

— Naa, skal vi saa kigge ind „over Stalden", hvor Scheel-Vandel er Over-Staldmester?

— Nej, dér er „Trækruder". Lad os blive her, saa skal jeg vise Dig en vidunderlig Sølvbryllups-„Knap". Tryk paa den, saa skal Du bare sé Løjer!

(Dør trykkes paa „Knappen", og i samme Nu udbeder en Skare Kellnere sig Selskabets Ordrer.)

Dèr drejede Du mig en fæl Knap! Naa lad os saa faa noget Smørrebrød og Øl til de bekendte billige Priser!

Betjenten: Ka' Di snart faa lukket den Butik. Klokken er snart halvto?
Kor af Gæsterne: Sølvbrylluppet længe leve! Hurra!
Betjenten: Naa, her er vist et af de Tilfælde, hvor der i Instruksen staar man skal handle efter Konduite. (Gaaer sin Vej.)

Kjøbenhavnsk Bohemeliv.

De lystige Fætteres uheldige Møde med den stærke Mand og hans Dame.

KALVEBOD STRAND.
Tivoli
1
3.
4.
*2
7.
9.
13.
Töihus
Have.
Arsenalø
Leie.
Frederiksberg Have
Zoologisk Have
Söndermarken.
Valby.
Sundbyvester
Sundbyøster.
Gasværk
Dannebrogsgade
Saxogade
Valdemarsgade
Ny Carlsberg
Carlsbergvej
Bjerregaardsvej

Kort over Valgkredsene i København.
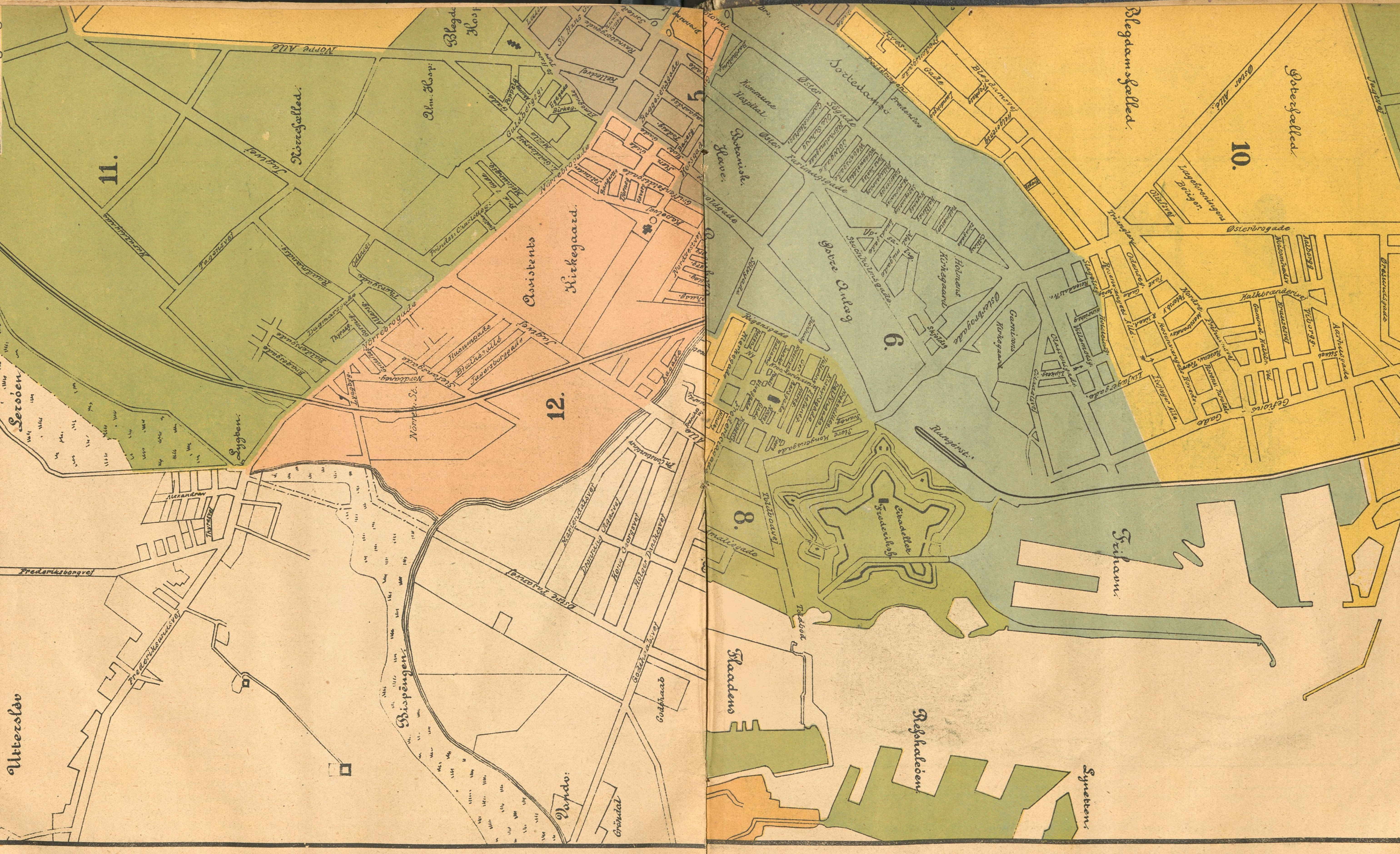
Efter det i Rigsdagen fremlagte Lovforslag.